

[Vương Triều Kim Ngọc] - Quyển 5 - Tranh Vành

Contents

[Vương Triều Kim Ngọc] - Quyển 5 - Tranh Vành	2
1. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 1 - Chương 1	2
2. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 1 - Chương 2	12
3. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 1 - Chương 3	19
4. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 1 - Chương 4	27
5. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 1 - Chương 5	32
6. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 1 - Chương 6	42
7. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 1 - Chương 7	50
8. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 1 - Chương 8-1: Part 1	59
9. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 1 - Chương 8-2: Part 2	64
10. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 1 - Chương 9	71
11. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 1 - Chương 10-1: Part 1	74
12. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 1 - Chương 10-2: Part 2	79
13. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 1 - Chương 11	84
14. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 1 - Chương 12-1: Part 1	90
15. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 1 - Chương 12-2: Part 2	98
16. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 1 - Chương 12-3: Part 3	105
17. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 1 - Chương 12-4: Part 4	113
18. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 2 - Chương 13-1: Văn Án	119
19. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 2 - Chương 13-2	120
20. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 2 - Chương 14	126
21. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 2 - Chương 15-1: Part 1	134
22. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 2 - Chương 15-2: Part 2	139
23. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 2 - Chương 16-1: Part 1	147
24. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 2 - Chương 16-2: Part 2	151
25. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 2 - Chương 16-3: Part 3	157
26. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 2 - Chương 17	161
27. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 2 - Chương 18	165
28. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 2 - Chương 19	169
29. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 2 - Chương 20	177
30. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 2 - Chương 21-1: Part 1	179
31. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 2 - Chương 21-2: Part 2	187
32. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 2 - Chương 21-3: Part 3	195
33. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 2 - Chương 22	200
34. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 23-1: Văn Án	209
35. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 23-2	210
36. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 24	213
37. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 25	218
38. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 26	223
39. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 27	230
40. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 28	236

41. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 29	240
42. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 30	244
43. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 31-1: Part 1	248
44. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 31-2: Part 2	258
45. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 32	267
46. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 33	271
47. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 34	276
48. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 35	285
49. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 36	290
50. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 37	297
51. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 38	301
52. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 39	305
53. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 40	311
54. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 41	317
55. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 42	323
56. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 43-1: Part 1	330
57. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 43-2: Part 2	338
58. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 44	346
59. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 45: Ngoại Truyện : Băng Sương Phong Cốt, Ngọc Tinh Thần	353

[Vương Triều Kim Ngọc] - Quyển 5 - Tranh Vành

Giới thiệu

Thể loại : Thời đại dân quốc, 1×1, vô sĩ công, biến cường thụ. Edit: Phi VũBeta: Y ĐìnhThời gian làm tình cảm giữa ha

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-trieu-kim-ngoc-quyen-5-tranh-vanh>

1. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 1 - Chương 1

Lúc này ở Niên trạch, Niên Lượng Phú vừa mới ăn xong cơm tối, đứng ở hành lang dùng nước trà súc miệng, nhổ ra sân, sau đó chấp hai tay sau lưng, định bụng quay về phòng nghỉ ngơi.

Tuyên Đại Vân gọi hần lại nói: “Anh lại đi ngủ đấy à?”

Niên Lượng Phú dừng bước, quay đầu lại, “Không nhất định là phải đi ngủ, nhưng ở lại đây thì có chuyện gì làm nào?”

Tuyên Đại Vân nói, “Anh đừng đi, đến đây ngồi một lúc.”

Niên Lượng Phú liếc mắt nhìn gò bụng đã nhô lên của bà xã, thầm nghĩ, vào những lúc như thế này thật không thể làm trái ý phu nhân nhà mình nhiều quá, hần ngồi xuống, hỏi: “Có chuyện gì muốn nói? Chẳng phải hai hôm trước em mới nói muốn mua một bộ chén men tốt đó sao, anh đã mua về rồi.”

Tuyên Đại Vân mỉm cười, “Em thấy việc này anh làm không tồi, đang muốn nói một tiếng cảm ơn với anh. Chỉ là, em thấy trang phục nhân viên của người đưa đồ tới... hình như là của hiệu buôn dương hành Đại Hưng?”

Niên Lượng Phú đáp: “Đúng là mua ở hiệu buôn dương hành Đại Hưng.”

Tuyên Đại Vân trầm mặc một lúc, sau mới nói: “Trên đại lộ Bình An nhiều hiệu buôn dương hành như thế, tại sao cứ phải vào tiệm đó? Trước giờ em đều không thích người Lâm gia, toàn là giả đồ điệu bộ.”

Hai năm qua, việc giao tiếp giữa Niên Lượng Phú và người vợ cả này của hắn luôn không mấy hòa thuận, thường thì khi ngồi chung một chỗ, nói dăm ba câu sẽ cãi vã, tan rã trong cảnh không vui.

Hôm nay, mặc dù Tuyên Đại Vân không có dấu hiệu tức giận, nhưng Niên Lượng Phú lại rất mất tự nhiên, đó là biểu hiện trước nay chưa từng có, trong lòng luôn cảnh giác.

Bây giờ nghe ý Tuyên Đại Vân, hắn đoán đại khái là mình làm việc không hợp ý cô, cho nên cô mới muốn hờn giận. Điều này khiến cơn bực tức đè nén đã lâu của hắn bất chợt nổi lên, hắn cười lạnh một tiếng, tự giễu nói: “Đúng vậy, tôi đúng là con sâu con bọ ngu ngốc hồ đồ, muốn mua đồ, tại sao lại không tới hỏi cách nhìn của cô về mấy cửa hàng dương hành này trước nhỉ? Tiếp theo ấy, phàm là cô muốn mua đồ thì trước nhất sẽ kê cho tôi một tờ danh sách, chỉ định mua đồ ở cửa hàng nào. Sau đó, tôi sẽ đến nha môn xin nghỉ phép hai buổi, tự mình đi mua cho cô mới phải lẽ.”

Tuyên Đại Vân thuận miệng nói một câu lại bị chồng châm chọc một phen như vậy liền ngẩn ra.

Trong lòng vừa tức vừa buồn.

Đang định trả lời hắn một cách mỉa mai, bỗng ánh mắt thoáng thấy vú Trương đứng cạnh ngăn tủ sau lưng Niên Lượng Phú ra sức xua tay nháy mắt, vẻ mặt có chút lo lắng, hơn nữa còn giơ ngón trỏ chỉ chỉ miệng mình.

Đây là bà đang muốn Tuyên Đại Vân cẩn trọng ngôn hành cử chỉ, đừng để nhất thời tức giận mà thốt lên những câu giận lẫy không thể vãn hồi.

Tuyên Đại Vân lại nhìn đôi mắt vô thần cùng đôi môi tái nhợt của chồng mình, cô chợt nghĩ đến gã thanh niên có chí tiến thủ khi vừa kết hôn ấy, mới qua mấy năm thôi mà hắn đã thay đổi quá nhiều, trong lòng chợt sâu não, đành nén nhịn cơn giận đã xông lên đến miệng trở vào, cố mỉm cười nói: “Anh xem anh kìa, tính tình xấu quá đấy. Em vốn nói lời cảm ơn dàng hoàng với anh thôi, em rất thích bộ chén men đó. Mặc dù em có nói thêm một câu không liên quan thì cũng đâu đáng để anh tức giận như vậy.”

Đưa tay qua nắm lấy tay Niên Lượng Phú, siết nhẹ một cái.

Thái độ dịu dàng thân thiện ấy của cô khiến Niên Lượng Phú kinh ngạc, cúi đầu nhìn xuống.

Niên phu nhân xuất thân từ tiểu thư khuê các, mười ngón tay không dính nước xuân, bàn tay non mềm được chăm sóc cực tốt, nắm lên tay hần lại càng vừa trắng vừa mềm.

(Mười ngón tay không dính nước xuân = thập chỉ bất triêm dương xuân thủy: Ý chỉ con cái danh gia, nhà giàu có, không phải làm lưng vất vả)

Tuy nhiên, phụ nữ mang thai thường được tắm bổ, được hầu hạ chu đáo, đã đến từng này tháng, tất nhiên thân hình có chút biến đổi, ngón tay hiện tại so với ngón tay non mềm ngày trước cũng đã tròn hơn một chút.

Niên Lượng Phú nhìn tay cô, lòng thầm nghĩ, tròn như thế này trông giống như món lạp xưởng ngoại quốc vậy.

Niên Lượng Phú bất giác nhớ đến Lục Phù Dung, vòng eo nhỏ nhắn, mười ngón tay thon dài, cô gái ấy xinh đẹp biết nhường nào. Người ta lại còn ý nặng tình thâm với hần nữa. Đáng tiếc, cô đầu thai không đúng nơi. Nếu như Lục Phù Dung đầu thai đến nhà Tuyên tư lệnh, trở thành thiên kim của Tuyên tư lệnh, vậy thì tình cảnh hiện tại của hần đã không quẩn bách như thế.

Tuyên Đại Vân bị hần nắm tay lật qua lật lại mà nhìn, còn thấy hần không thốt được một lời, bộ dạng dường như đang cảm khái, gò má cô bất giác ửng hồng.

Bọn họ cũng xem như đã là cặp vợ chồng già, kể từ khi biết mình mang thai, hai người chưa từng ‘thân mật’, hiện tại đúng là vô thanh thắng hữu thanh rồi.

(Vô thanh thắng hữu thanh: ngầm hiểu, ý chỉ im lặng còn thể hiện được nhiều hơn lời nói.)

Tuyên Đại Vân ngượng ngừng rút tay lại, liếc nhìn rồi quở trách hần: “Đáng ghét, còn có người khác ở đây đó, anh cứ tẩy máy tay chân thôi.”

Đánh mắt ra ngoài cửa sổ một cái.

Vú Trương nhanh chóng nhón chân lên, lặng lẽ lui ra ngoài.

Niên Lượng Phú thấy thú vị, cũng quên đi cảm giác khó chịu nho nhỏ khi nãy, cười ha hả nói: “Động tay động chân với phu nhân nhà mình thì đã làm sao nào? Nhìn em trang nghiêm thế này... anh nên thức thời đi ra ngoài thôi.”

Hần đứng lên như muốn đi, song lại nhanh chóng bị Tuyên Đại Vân kéo tay áo.

Tuyên Đại Vân nói: “Đi đâu nào? Anh lại muốn ra ngoài chung chạ sao? Em không cho. Ngồi xuống nói chuyện đứng đắn đi.”

Niên Lượng Phú đành phải ngồi trở xuống, hỏi: “Là việc đặt tên cho con sao?”

Tuyên Đại Vân đáp: “Không phải anh đã nói rồi sao? Việc đặt tên cho con phải chờ đến lúc nó ra đời, biết ngày sinh tháng đẻ rồi thì mới đặt một vị tiên sinh có học vấn, biết thuyết ngũ hành tới đặt tên, vậy mới chuẩn. Em kêu anh ở lại là do có một việc em đã suy nghĩ rất lâu rồi. Em nói ra, anh đừng bảo em nguyên rủa anh đấy.”

Niên Lượng Phú hỏi, “Rốt cuộc em muốn nói gì?”

Tuyên Đại Vân đáp: “Em thấy sắc mặt anh dạo này cứ xanh xanh xám xám, rất xấu. Em muốn khuyên anh một câu, anh là người làm cha, cũng nên biết chăm sóc sức khỏe, đừng làm tổn hại đến cơ thể. Anh đừng vội tức giận với em, em nói như vậy còn chẳng phải vì giữa anh với em còn có tình cảm vợ chồng sao. Em biết anh sẽ không nhịn được khi nghe những lời khuyên nhủ này, nhưng em thực sự không ghen, anh nhìn cơ thể sắp sinh con của em đi, em còn có tâm trạng để ghen sao? Em chỉ mong anh nghe em một câu, hãy suy nghĩ cho đứa con nhỏ bé chưa ra đời của chúng ta, cùng chung tay với em xây dựng một gia đình hạnh phúc.”

Niên Lượng Phú cau mày nói: “Không phải tức giận, chẳng qua anh thật sự không hiểu em muốn anh phải làm thế nào mới gọi là tốt.”

Đôi mắt Tuyên Đại Vân sáng lên, cô liếc hắt một cái, giọng nói chẳng cao chẳng thấp vang lên: “Thật sự muốn em nói thẳng? Được rồi, vậy thì thứ cho em không khách khí. Em biết anh ở bên ngoài lúc nào cũng có vài hồng nhan tri kỷ. Hiện giờ em không thể cùng anh, anh có chút hành động thì em cũng không tiện hỏi đến. Nhưng hiện giờ, em đã phát hiện việc này gây nguy hiểm đến sức khỏe của anh. Mỗi tuần lễ anh đều qua đêm bên ngoài tới hai ba buổi, bước đi ngẩn ngơ, trò chuyện cũng ngẩn ngơ, ăn có một bữa cơm thôi mà cũng phải ngáp đến chừng mười một lần. Từ xưa đến nay, đàn ông có chút bản lĩnh thường thua bởi nữ sắc. Em chỉ lo anh sẽ bước lên lối mòn ấy. Bây giờ hối cải vẫn chưa muộn.”

Vì việc “hồng nhan tri kỷ” bên ngoài, Niên Lượng Phú đã cãi vã với phu nhân nhà mình không biết bao nhiêu lần, ngay cả ẩm trà lẫn gia cụ trong nhà đều đã làm hỏng mấy bộ.

Đó là ký ức xấu nhất, phiền phức nhất trong đầu hần.

Lúc này nghe cô nhai đi nhai lại luận điệu cũ rích, cho dù ngữ khí uyển chuyển thành khẩn hơn trước rất nhiều, song vẫn chọc cho hần ghen một bụng tức giận.

Chỉ là, nếu hần phát tác ra, phu nhân hần sẽ càng khốc âm ỉ, làm lớn chuyện hơn, vậy thì càng khiến hần bực bội.

Bị Tuyên Đại Vân dùng ánh mắt mong đợi nhìn chăm chăm, Niên Lượng Phú không thể không nói gì, buồn bực một hồi mới cười bồi, “Những lời em vừa nói đều là nghi ngờ anh thôi, anh ở bên ngoài bận rộn cả ngày, nếu nói phải gặp các vị tiểu thư thì đó cũng chỉ là việc giao tiếp không thể tránh được. Tuy nhiên, nếu nói anh thua bởi nữ sắc thì quả là quá sỉ nhục anh rồi đấy.”

Tuyên Đại Vân tận tâm khuyên bảo như vậy, cô tự nhủ, cho dù đối phương có đổi thành một bức tượng lòng dạ sắt đá thì cũng phải có chút cảm xúc tình ngộ mới đúng. Ai ngờ thái độ Niên Lượng Phú lại là một mực phủ nhận.

Tuyên Đại Vân tức giận trong lòng, nhưng lại nghĩ tới lời khuyên nhủ của em trai và vú Trương, sức khỏe chồng mình không tốt, đại khái cũng có phần do mình thường cãi nhau với hắn, khiến tâm trạng hắn không thoải mái.

Cô đành dùng thái độ vợ hiền nhân từ mà nén cơn giận của mình xuống, tiếp tục mỉm cười nói: “Anh không nhận việc đã làm ở bên ngoài đó sao? Vậy sắc mặt anh gần đây không tốt là tại cái gì? Bên ngoài có rất nhiều lời đồn đãi, em cũng đã nghe nói rồi, họ nói Niên xử trưởng cùng vị Mạc tiểu thư nào đó đi dạo công viên, lại còn mua một đôi khuyên tai kim cương trong hiệu buôn đường hành, nhưng em đâu có thấy anh mai đôi khuyên tai kim cương đó về nhà, là do đã tặng cho ai đó rồi chứ gì? Lẽ nào những người đó đều có tình thiết bấy hăm hại anh?”

Niên Lượng Phú trầm mặt xuống, nói: “Tăng tham sát nhân, tam nhân thành hổ, sao anh quản được việc ai cố ý thiết bấy hăm hại mình?”

(Tăng tham sát nhân, tam nhân thành hổ: Ý chỉ lời nói bịa đặt, tin đồn có thể giết chết người, miệng lưỡi thế gian đặt điều vu khống.)

Đang nói, một đầy tớ trai từ bên ngoài đi đến bên này nhà ăn, thưa: “Tiên sinh.”

Niên Lượng Phú chuyển mắt nhìn hắn chổng chọc, “Chuyện gì?”

Giọng nói hung tợn khiến đầy tớ trai càng hoảng sợ.

Đầy tớ trai vội vàng đứng ngay ngắn, thấp giọng nói, “Điện thoại của ngài.” Lặng lẽ chớp mắt với Niên Lượng Phú.

Niên Lượng Phú hừ một tiếng rồi lập tức đứng lên.

Tuyên Đại Vân chưa từng rời mắt khỏi nhất cử nhất động của gã đầy tớ trai, cái chớp mắt mờ ám khi này đã sớm bị cô thu vào mắt.

Cô vốn định bất luận thế nào cũng phải cố gắng duy trì thái độ tốt đến cuối cùng, nhưng nhìn chồng mình lòng dạ sắt đá như vậy, khóe mắt cô không khỏi nóng lên, ngồi thẳng dậy, đề cao giọng nói, “Thế nào? Chẳng phải tôi nói trúng rồi đó hả? Tám chín giờ còn gọi điện thoại tới, lẽ nào vẫn là vì công vụ? Đừng tưởng rằng đầy tớ trai giúp anh lừa tôi thì tôi không biết, con hồ ly tinh kia gọi đến nhà đâu phải lần một lần hai, đúng là coi trời bằng vung mà! Cái loại đàn bà không đứng đắn đấy cứ nhiên dám nhảy lên cổ tôi cười, tôi có nhu nhược hơn cũng không thể dễ dàng tha thứ được!”

Nói vậy liền đứng lên.

Đúng là nhìn không ra, bụng cô lớn như vậy mà lại có thể hành động rất lưu loát.

Đẩy Niên Lượng Phú ra, một mình rời khỏi nhà ăn, lúc đi về phía phòng điện thoại, cơn tức giận khiến chân cô bước nhanh như gió.

Niên Lượng Phú bị cô đẩy qua một bên, tức giận thì tức giận, song cũng không thể đẩy ngược mẹ của đứa con sắp ra đời của mình được, hần vuốt mũi một cái, đuối theo phía sau cô.

Đến khi hần bước vào phòng điện thoại, Tuyên Đại Vân đã cầm ống nghe lên, cất giọng nói đầy sát khí hướng vào trong điện thoại, “Vị nào tìm Niên Lượng Phú?”

Đầu dây bên kia im lặng chừng ba bốn giây.

Đôi mắt Tuyên Đại Vân ngậm lệ, mắng chửi, “Không dám báo danh tính à? Lẽ nào cô cũng biết cảm thấy thẹn? Đúng là quá lạ đời!”

Lúc này, phía bên kia đầu dây mới truyền tới giọng nói khàn khàn của một người đàn ông, “Chị, chẳng qua chỉ gọi điện tìm anh rể thôi mà, tại sao lại bị mắng đến nỗi là không biết thẹn?”

Tuyên Đại Vân chưa kịp chuẩn bị, cô vô cùng ngạc nhiên, “Cậu... cậu là Tuyên Hoài Mân? Không phải...”

Tuyên Hoài Mân lạnh lùng hỏi: “Không phải cái gì?”

Vì bản thân đã làm sai, Tuyên Đại Vân vô cùng xấu hổ, bàn tay khí thế hùng hực cầm ống nghe nhất thời mất hết sức lực.

Niên Lượng Phú vốn cùng lo Lục Phù Dung gọi điện thoại tới, bị phu nhân tróc gian, giờ nhìn thấy cục diện hiểu lầm này, tâm trạng thoải mái đến độ chẳng biết phải hình dung thế nào, hần tiến lên quở trách, “Nói với em thế nào thì em vẫn không chịu tin, không tự khiến bản thân xấu hổ không thôi. Chẳng lẽ cậu em nhà em chính là hồng nhan tri kỷ mà em nói đó hả? Đàn bà! Đúng là đàn bà!”

Đoạt ống nghe từ tay Tuyên Đại Vân lại.

Bấy giờ vú Trương đã nghe được động tĩnh mà chạy tới, ngó đầu về phía phòng điện thoại thăm dò, thấy khí sắc Tuyên Đại Vân không ổn, bà vội vàng tiến đến, kêu lên: “Tiểu thư? Tiểu thư? Ai u, khí sắc thế này không ổn rồi, cô đừng đứng đó nữa, tôi dìu cô về ngồi một lúc.”

Tuyên Đại Vân đang sợ không thể tìm thấy cái lỗ tự giấu mình xuống, nên đành để vú Trương dìu mình ra

ngoài.

Nhìn cô đi rồi, Niên Lượng Phú mới cười nói qua ống nghe: “Tam đệ hả? Cú điện thoại này cậu gọi tới đúng là quá tuyệt diệu.”

Giọng Tuyên Hoài Mân vô cùng âm u khó chịu, nói với hắn: “Anh rể, em có việc muốn anh giúp đỡ một chút.”

Niên Lượng Phú kinh ngạc hỏi: “Làm sao vậy?”

Tuyên Hoài Mân nói: “Hiệu buôn dương hàng Đại Hưng có một con thuyền tên Hồng Phúc, xế chiều hôm nay bị hải quan ngẫu nhiên chọn trúng, giam lại qua đêm để kiểm tra. Mong anh rể có thể điều đình công tác một chút, lập tức thả con thuyền này ra.”

Niên Lượng Phú cười đáp: “Đây chỉ là việc nhỏ, giao cho tôi là được. Đảm bảo ngày mai có công văn thả thuyền.”

Tuyên Hoài Mân nói: “Anh phải đi làm ngay lập tức.”

Niên Lượng Phú nói: “Vội cái...”

Chưa nói hết, bỗng nhiên nghe được âm thanh dồn dập từ trong điện thoại.

Hóa ra Tuyên Hoài Mân nói xong câu kia liền cúp máy.

Niên Lượng Phú vốn đang nói cười vui vẻ lại bị thái độ khó hiểu của hắn khiến cho ngẩn ra, nhìn ống nghe một lúc bỗng nảy ra vài phần tức giận.

Thầm nghĩ, mặc dù nhận được một vài lợi ích từ mày, nhưng đấy chẳng qua là nể mặt mày mà thôi. Nhớ xem lúc trước mày đến nhà tao tặng quà cho phu nhân nhà tao thì khiêm tốn ra sao, nịnh nọt thế nào, thế mà bây giờ chẳng biết khách khí gì nữa.

Mày chẳng qua chỉ là một thằng phó quan hờ của quân trưởng, còn tao đường đường là xử trưởng của cục hải quan đây này.

Luận chức vị, tao vốn cao quý hơn mày. Bàn về quan hệ thân thích, tao lại còn là anh rể của mày nữa.

Vậy mà tại sao mày gọi điện tới lại không tỏ thái độ có việc nhờ người, ngược lại còn chỉ tay sai khiến cứ như là cấp trên của tao vậy?

HỮ, vậy thì đừng hòng tao giúp mày làm chuyện gì hết.

Niên Lượng Phú tức giận cúp điện thoại, trở về thư phòng mình, vừa đi vừa tìm không được mà ngáp một cái.

Tuyên Đại Vân đang ở trong phòng lau nước mắt, nói với vú Trương, “Tôi cãi nhau với anh ta lúc nào? Đúng là không tìm được lẽ phải trong cái nhà này mà, oan chết tôi mất thôi. Vừa rồi vú có nghe thấy không? Tôi đã dùng bao nhiêu nhẫn nại, cẩn thận khuyên nhủ hấn chăm sóc sức khỏe thể nào, lại còn duy trì gương mặt tươi cười với hấn...”

Đúng lúc này liền nhìn thấy Niên Lượng Phú đi ngang qua cửa sổ, hấn biết rõ cô ở trong phòng nhưng chẳng thèm chuyển mắt liếc sang bên này đến một cái.

Sắc mặt cũng âm trầm.

Tuyên Đại Vân càng giận, thấy bóng dáng chồng mình biến mất, nước mắt tựa vòng châu đứt dây đua nhau chảy xuống.

Niên Lượng Phú trở về thư phòng, ngồi trên ghế không ngừng ngáp, cả người mệt mỏi chán chường, làm gì cũng chẳng được hăng hái, lại còn thêm cảm giác khó chịu ngứa ngáy hừng hực trong lòng, hấn liền đứng ngồi không yên mà nhớ nhung thứ bột trắng đáng yêu kia.

Gần đây, cứ cách một hai ngày hấn lại cùng Lục Phù Dung hưởng thụ một trận.

Thứ bột trắng đó không chỉ có thể quần vào trong thuốc lá để hút, hơn nữa còn có thể đặt trên giấy bạc, đốt qua lửa để hít. Càng dùng nó, hấn lại càng cảm thấy tất cả những thứ đặc sắc trên đời đều không sánh bằng thứ bột màu trắng kia.

Lúc trước hấn đã nói có thể dễ dàng từ bỏ, bây giờ xem ra đã quá khó khăn, thật sự là quá mê, quá khoan khoái dễ chịu.

Hấn từng nói một tuần sẽ dùng một lần, thử một thời gian mới biết không đủ, mà cứ hai ba ngày phải dùng một lần mới coi như có chút thỏa mãn.

Hiện giờ, khoảng cách ngày càng ngắn.

Cho dù buổi tối hấn không qua đêm ở chỗ Lục Phù Dung, thì ban ngày ắt sẽ đến đó, hưởng thụ bạch phiến và mỹ nhân, thỏa mãn cả hai cơn nghiện.

Suy nghĩ một hồi, Niên Lượng Phú càng nhớ nhung vòng eo thon thả của Lục Phù Dung, hấn đứng dậy khỏi ghế, cầm một chiếc áo khoác khoác lên vai, vừa ra đến cửa thì vừa vấp gặp được Niên Quý – gã đây

tớ trai tâm phúc của hần.

Niên Quý thoáng nhìn chung quanh mới vụng trộm báo cáo với hần, “Tiên sinh, ngài có điện thoại.”

Niên Lượng Phú nhú mày hỏi: “Chắc không phải lại là tiểu tử Tuyên Hoài Mân kia đấy chứ?”

Niên Quý không biết giữa hần và Tuyên Hoài Mân đã xảy ra sự cố gì, chẳng qua gã cũng sẽ không hỏi tới, chỉ lắc đầu nói nhỏ: “Là tiểu công quán.”

Đây là cuộc điện thoại Niên Lượng Phú muốn nghe nhất, hần lập tức tươi cười chạy đến phòng điện thoại tiếp máy, nói vào ống nghe: “Phiền em gọi điện thoại đến rồi, anh đang muốn đến gặp em đây. Chờ chút, anh tới ngay.”

Lục Phù Dung ở đầu dây bên kia nói, “Anh đừng tới vội, em hỏi anh, anh đã đi làm việc chính chưa?”

Niên Lượng Phú hỏi: “Việc chính gì?”

Lục Phù Dung nói, “Chẳng phải Tuyên phó quan đã gọi điện cho anh sao? Hình như nói hần muốn anh giúp một chuyện, tại sao anh không đi làm? Chẳng trách hần gọi điện cho em, muốn em giục anh một câu.”

Niên Lượng Phú hậm hực đáp, “Tên đó? Em đừng nhắc đến hần trước mặt anh, đúng là điên lên được. Hần gọi điện thoại tới, muốn anh giúp hần thả một con thuyền bị giữ lại kiểm tra, vừa nói phải làm ngay liền cúp điện thoại. Cho dù là tổng lý cũng chẳng đến nỗi không khách khí như hần. Anh sẽ không giúp hần đâu, chiếc thuyền này cứ để thuộc hạ anh xử lý theo quy tắc.”

Lục Phù Dung vội la lên, “Những lời này của anh chẳng phải hồ đồ quá rồi hả? Anh nghĩ những thứ chúng ta thường dùng ấy là từ đâu mà có? Ăn của người thì phải làm việc cho người, hần muốn anh giúp một chuyện, còn anh lại không biết xấu hổ mà tự cao tự đại! Trước chưa bàn đến chuyện khác nữa, bây giờ em và anh đều không thể thiếu thứ kia dù chỉ một ngày, nếu hần nóng giận lên sẽ không bao giờ cấp cho chúng ta nữa, vậy không phải là lấy mạng chúng ta sao?”

Niên Lượng Phú cười nói, “Hóa ra em sợ chuyện này. Em cũng ngốc quá rồi đấy. Mặc dù những thứ này khó kiếm, song lẽ nào dựa vào thân phận của anh còn không thu được vào tay? Rất nhiều người phải dùng tiền để mua, còn anh thì ngay cả mua cũng không cần, trong xử thường tra xét được thứ này, nói là phải tiêu hủy, nhưng thực ra có tiêu hủy hay không vẫn phải dựa vào một câu của anh. Anh lấy một ít mang về cho em là được.”

(Xử: bộ phận, ban ngành, phòng ban)

Lục Phù Dung càng thêm sốt ruột, cô nói thẳng, “Anh hồ đồ! Anh đúng là hồ đồ! Món này khác hần những thứ bày bán trên đường, nếu muốn là có thể mua được thì em cần gì chịu sự khồng chế của hần? Ai nha, giải thích với anh việc này qua điện thoại không rõ được...”

Nghe âm thanh truyền qua điện thoại, cô đứng thực là vừa nói vừa hoảng loạn khóc nức lên.

Niên Lượng Phú nghe vậy vừa đau lòng vừa khó hiểu, cố gắng khuyên nhủ: “Đừng khóc, ai nha, trước tiên em đừng khóc. Có chuyện gì thì từ từ nói, anh đâu có không nghe lời em.”

Lục Phù Dung tiếp tục vừa khóc thút thít vừa đáp, “Anh suy nghĩ sâu hơn một chút đi, đồ hắc đưà cho em, rồi cả trên thuyền kia có thứ gì lại khiến hắc làm to chuyện như thế, chẳng lẽ anh không đoán ra? Kiểm tra không ra thì thôi, song nếu tra ra được thứ gì thì... Đó là thuyền của hiệu buôn dương hành Đại Hưng. Trước tiên sẽ tra ra hiệu buôn dương hành Đại Hưng, có thể sẽ dính líu đến cả quân Quảng Đông, cứ như vậy sẽ khó tránh liên lụy đến anh. Bây giờ mọi người đang ngồi chung trên một chiếc thuyền, anh còn giở trò tức giận trẻ con ra nữa.”

Những lời này đúng là xối thẳng nước lên đầu, khiến gã Niên Lượng Phú lười biếng lại ham trục lợi kinh hồn táng đảm.

Niên Lượng Phú nghiêm túc nói: “Em nói rất đúng. Việc này không thể hờn dỗi, anh phải đi một chuyến.”

Lục Phù Dung kêu lên, “Tổ tông sống ơi, nhanh đi giải quyết đi! Đêm nay em cũng không ngủ nữa, ở nhà chờ tin anh.”

Cúp điện thoại.

Niên Lượng Phú vốn vừa khoác áo khoác vừa đến nghe điện thoại, giờ ngay cả thời gian trở về thay quần áo cũng tiết kiệm, vội vã đi về phía cửa chính, gọi người chuẩn bị ô tô rồi lên xe chạy đến bến tàu.

Trước khi xe chuyển bánh, tiếng kèn đồng vang lên theo lệ, cũng là có ý nhắc nhở người chung quanh cẩn thận một chút.

Đêm khuya thanh vắng, tiếng kèn cách vài bức tường viện thoang thoảng truyền vào trong Niên trạch.

Tuyên Đại Vân biết hắc lại nhận được một cuộc điện thoại, cô đang ở trong phòng dựng thẳng tai chờ đợi, nghĩ xem hắc nhận điện thoại bao lâu mới trở về thư phòng. Cô không biết cuộc điện thoại đó là của người phụ nữ cướp chồng mình, hay lại là của Tuyên Hoài Mân.

Ai ngờ Niên Lượng Phú ngay cả thư phòng cũng không thềm quay về.

Tuyên Đại Vân đợi hồi lâu không thấy chồng đi qua cửa sổ, lại đột nhiên nghe tiếng còi ô tô vang lên, dường như sau đó còn có tiếng ô tô chuyển bánh.

Cô giật mình, tâm can một mảnh lạnh lẽo.

Chỉ ngồi trong phòng chờ người suy nghĩ.

Vú Trương bưng canh cá chép vừa hầm xong đến đây, gọi cô vài câu vẫn không thấy cô đáp lại.

Thấy cô như vậy, Vú Trương hoảng sợ, bà đặt canh lên bàn, vội vàng lau tay lên tạp dề rồi nắm lấy tay cô, “Tiểu thư tốt của tôi, cô làm tôi sợ muốn chết. Bà cô của tôi à, cô không vì mình thì cũng nghĩ cho đứa trẻ trong bụng, cho dù có chịu cơn giận to như trời như biển cũng đừng để trong lòng. Phu nhân trên trời mà nhìn thấy bộ dạng này của cô sẽ đau lòng đến nhường nào đây.”

Tuyên Đại Vân bị bà lắc tay vài cái cũng từ từ hồi phục tinh thần, buồn bã nói: “Đây chính là tự làm bậy, không thể sống. Trước đây tôi truy cầu thứ gọi là tự do yêu đương thế nào nhỉ? Luôn cho là chỉ cần yêu nhau thì kể cả hấn có là một nhân viên công vụ con con, tôi cũng sẽ theo hấn cả đời. Để rồi hôm nay rơi vào tình cảnh thế này đây. Hóa ra cái từ tình yêu đó không thể tồn tại lâu dài. Nó đúng là thứ độc dược, là con rắn độc vẻ ngoài rực rỡ, nhưng trong nanh vuốt sắc nhọn lại toàn là máu huyết...”

Cuối cùng vẫn lấy nước mắt rửa mặt.

2. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 1 - Chương 2

Đám người bên hải quan đã lấy được mấy chiếc hộp giấy trong kho hàng chuyên chở của chiếc thuyền hiệu Hồng Phúc.

Mở ra xem, bên trong tất cả những chiếc hộp đó đều đựng đầy bạch phiến dạng bột.

Một tổ viên theo tới xem ra là người có kinh nghiệm nhanh nhẹn chầm một chút đưa lên đầu lưỡi nếm thử, sau đó nhỏ nhẹ một cái xuống mặt đất bên cạnh, thấp giọng nói, “Là hàng thật, rất nguyên chất.”

Tôn phó quan cũng than thở, “Những người này thực quá càn rỡ. Thứ hàng hóa này... chẳng biết tổng số vận chuyển vào sẽ hại chết bao nhiêu quốc dân nữa. Đáng chết!”

Bạch Tuyết Lam nhìn thì như đang chăm chú quan sát chiếc rương, nhưng kỳ thực tâm tư của hấn chưa hề rời khỏi Tuyên Hoài Phong lấy nửa điểm.

Trong kho hàng chuyên chở rất tối, ngoại trừ ngọn đèn mờ nhạt gần như vô dụng được treo phía xa bên ngoài, thì đều phải dựa vào ánh sáng từ mấy chiếc đèn pin trong tay bọn họ.

Ánh sáng từ đèn pin chiếu ra là màu trắng, nó đan xen tập trung lên những chiếc hộp giấy trong rương. Nửa bên mặt Tuyên Hoài Phong chìm trong bóng tối, nửa bên mặt còn lại dát ánh sáng của chiếc đèn pin trong tay tựa như được điêu khắc từ băng đá, trắng bệch như tuyết.

Thần sắc trên gương mặt đó, ngoài kinh ngạc phần nộ còn mang theo sự bi thương sâu sắc.

Giống như những thứ y vô cùng quý trọng đã bị vấy bẩn tột cùng.

Bạch Tuyết Lam cố ý dẫn Tuyên Hoài Phong tới, để y tự mình chứng kiến chuyện tốt Lâm Kỳ Tuấn đã làm, đương nhiên là do trong lòng đang che giấu một vài suy nghĩ tư lợi không thể cho ai biết. Tóm lại, hẳn phải đánh cho vị trí của tên tình địch Lâm Kỳ Tuấn trong lòng Tuyên Hoài Phong nát đến độ vạn kiếp bất phục.

Lúc này, thấy Tuyên Hoài Phong thất vọng khổ sở như vậy lại khiến hắn đau lòng, bất giác hối hận vì hành vi tư lợi của mình.

Trong mắt Bạch Tuyết Lam hiện lên sự áy náy, hắn nhẹ nhàng đặt tay lên vai Tuyên Hoài Phong.

Trong lòng Tuyên Hoài Phong đang cuộn cuộn sóng gió, thỉnh thoảng bị người ta đụng phải, thân thể y bất giác run lên.

Nhìn cảnh đó, Bạch Tuyết Lam lại càng cảm thấy mình là một tên vô liêm sỉ, hắn ghé sát bên tai y, thấp giọng hỏi: “Hoài Phong, chuyện này... em thấy nên xử lý thế nào?”

Giọng nói thể hiện rất rõ rằng hắn sẽ nghe theo ý kiến của y.

Trước nay Tuyên Hoài Phong luôn hiểu tâm bệnh của Bạch Tuyết Lam, giờ việc công và việc tư lẫn lộn thế này... đại khái là do Bạch Tuyết Lam băn khoăn về suy nghĩ của y.

Song đó chính là điều mà Tuyên Hoài Phong không hi vọng nó sẽ xảy ra nhất.

Nhìn chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực kia, mặc dù bản thân vừa kinh ngạc vừa buồn bã, nhưng nhắc đến công sự, y lại chẳng do dự lấy nửa phần, lập tức trả lời: “Anh là tổng trưởng, anh cảm thấy nên làm thế nào thì làm thế ấy. Em sẽ chỉ hành động theo lời anh nói.”

Bạch Tuyết Lam rất kính nể sự ngay thẳng dứt khoát của y, giọng nói cũng nhu hòa thêm hai phần, “Anh chỉ sợ làm theo theo lời anh nói sẽ khiến em muốn phản đối. Cho nên vẫn phải hỏi ý kiến em trước.”

Tuyên Hoài Phong suy nghĩ, chắc chắn Bạch Tuyết Lam sẽ phải giải xử lý việc của hiệu buôn dương hành Đại Hưng, cứ như vậy, đừng nói là hiệu buôn dương hành Đại Hưng, mà ngay cả vị thiếu gia là Lâm Kỳ Tuấn... chỉ sợ cũng chẳng thể dùng tiền để giải quyết, ắt sẽ gặp phải họa tù tội.

Bạch Tuyết Lam liên tục hỏi như vậy là lo mình xin nể tình họ Lâm Kỳ Tuấn.

Nhưng sao mình có thể không phân biệt công tư như vậy được?

Lẽ nào Tuyên Hoài Phong mình lại không thể phân biệt phải trái trắng đen mà bao che kẻ buôn lậu thuốc phiện, bao che hành vi phạm tội độc hại người trong nước?

Tuyên Hoài Phong nhất thời gấp đến độ mặt đỏ tới mang tai, muốn biện giải cho mình vài câu, nhưng vì đang ở trước mặt nhiều người nên y chẳng thể nói nên lời, đành phải nhìn gương mặt Bạch Tuyết Lam mà cười miễn cưỡng một tiếng.

Bạch Tuyết Lam xoa nhẹ lên vai y một cái, “Được, vậy thì làm theo ý anh.”

Làm việc công, rất nhiều thuộc hạ đang ở chung quanh, hắn sẽ không đoái hoài tới chuyện nhi nữ tình trường. Nói xong, hắn đem bàn tay đặt trên người Tuyên Hoài Phong rút trở về, trầm ngâm căn dặn, “Các cậu lấy hết những hộp giấy đó ra, cẩn thận một chút, đừng làm hỏng.”

Chờ mọi người lấy hết hộp giấy ra rồi, đếm thử, tổng cộng có năm mươi hộp.

Đối với bạch phiến mà nói, số lượng như thế này đúng là nhiều đến kinh hoàng.

Lúc này, Bạch Tuyết Lam đánh mắt với Tôn phó quan, chẳng biết Tôn phó quan lấy được từ đâu ra một chiếc túi xách.

Mở túi xách ra nhìn, bên trong cũng là thứ bột màu trắng giống như vậy.

Tuyên Hoài Phong vô cùng kinh ngạc.

Bọn họ tới tra ma túy, vậy tại sao trái lại còn mang theo một bao ma túy tới đây?

Bạch Tuyết Lam trầm giọng nói, “Ở đây chúng ta có sáu người, một người canh chừng, năm người còn lại, mỗi người phụ trách mười hộp.”

Bởi vậy, họ liền để hộ binh đã mạo hiểm giả mạo trưởng ban kiểm tra thí điểm đến chỗ cầu thang kho hàng hóa canh chừng.

Tuyên Hoài Phong nhìn những người còn lại, tất cả đều đã bắt đầu động thủ, họ mở hộp giấy ra, cẩn thận trộn lẫn thứ bột màu trắng Tôn phó quan mang tới vào trong hộp ma túy.

Không cần phải nói, thứ bột màu trắng kia không phải là ma túy.

Lông tơ toàn thân Tuyên Hoài Phong dựng ngược cả lên, lập tức kéo cánh tay Bạch Tuyết Lam, trầm giọng hỏi: “Anh... Anh muốn hạ độc? Thứ màu trắng kia là cái gì?”

Bạch Tuyết Lam chợt cười một tiếng, đáp: “Là do em nói đó thôi, anh là tổng trưởng, anh cảm thấy nên làm thế nào thì làm thế đó. Nếu muốn kháng nghị thì em đã đánh mất cơ hội rồi.”

Tôn phó quan nhanh tay nhanh chân đã xử lý xong hai hộp, ngẩng đầu nói, “Tuyên phó quan, thứ màu trắng này mặc dù không phải đồ tốt, song cũng sẽ không lấy tính mạng người khác đâu. Quân tử làm việc không câu nệ tiểu tiết. Nói cho cùng thì tổng trưởng vẫn là vì trừ gian cho nhân dân trong nước. Hơn nữa, hiệu buôn dương hành Đại Hưng làm ra loại tội ác này, số phận chúng cuối cùng thế nào cũng chẳng hề quá đáng.”

Lại nói với Bạch Tuyết Lam, “Tổng trưởng, chắc Tuyên phó quan sẽ không làm loại chuyện không quang minh này đâu, hà tất phải làm khó cậu ấy. Để tôi trộn mười hộp của cậu ấy vậy.”

Hắn đang định lấy mười chiếc hộp giấy được chia trước mặt Tuyên Hoài Phong, Tuyên Hoài Phong lại vươn tay, kéo chúng đến trước mặt mình, cắn răng, cũng vùi đầu trộn thứ bột trắng đó vào bên trong.

Tôn phó quan tắc lưỡi khó hiểu.

Bạch Tuyết Lam vừa vui mừng lại vừa buồn bã chưa xót, cảm thấy nếu không nói gì cũng không ổn, bèn cúi đầu trộn lẫn hai hộp, vừa bận rộn tay chân vừa hỏi Tuyên Hoài Phong, “Em không hiểu nguyên do, vậy tại sao còn trở thành đồng lõa với anh?”

Tuyên Hoài Phong đang bận việc, y cúi đầu cụp mắt, nửa ngày không hé răng.

Bạch Tuyết Lam đoán trong lòng y đang khó chịu, không muốn nói chuyện với mình. Hắn đành lặng lẽ xử lý công việc của mình.

Chẳng bao lâu sau, mọi người đều đã hoàn thành mười hộp được phân phối.

Tuyên Hoài Phong đặt mười chiếc hộp mình đã xử lý xong xuống trước mặt Bạch Tuyết Lam, bỗng nhiên nói, “Anh làm vậy, em cũng sẽ giúp anh chia sẻ chút tội danh.”

Những lời này được nói rất nhỏ, chỉ Bạch Tuyết Lam gần kề y mới nghe được rõ ràng.

Trái tim Bạch Tuyết Lam nóng lên, hắn gần như muốn vươn tay ôm chặt lấy y, hôn lên đôi môi y, hoặc là cuồng nhiệt cắn lên vành tai non mềm xinh đẹp của y một lúc mới thôi.

Cuối cùng vẫn kìm nén được.

Bởi vì Bạch Tuyết Lam đã căn dặn ngay từ khi mới bắt đầu nên những người này hành động rất cẩn thận, đóng nắp giấy vào, sau đó đặt từng hộp vào trong rương.

Tuyên Hoài Phong lặng lẽ quan sát, y phát hiện lớp gỗ bên ngoài hoàn toàn không bị hư hại, hóa ra lúc Bạch Tuyết Lam mở rương đã dùng loại dụng cụ kỳ quái mới đạt được hiệu quả đó. Xem ra ngay từ đầu Bạch Tuyết Lam đã có ý định tẩy máy tay chân.

Chờ đến khi bố trí thỏa đáng, Tổng Nhâm cởi áo khoác, khua đập vài cái lên sàn kho hàng hóa chuyên chở, khua một lúc thì chút bạch phiến vương trên sàn kho đều biến mất tăm.

Bạch Tuyết Lam đi vòng quanh rương một vòng, quan sát kỹ càng, thấy không lộ ra sai sót nào mới thông thả bước trở về, gật đầu.

Tôn phó quan vỗ nhẹ tay, “Xong việc, có thể đi được rồi.”

Bạch Tuyết Lam nói, “Chưa vội, còn một việc phải làm.”

Tôn phó quan hỏi chuyện gì.

Bạch Tuyết Lam cười mờ ám nói, “Các vị đừng quên tối nay chúng ta tới đây làm gì, nháo rầm rĩ một trận trong kho hành hóa thể này mà không xách vài thứ tốt về nhà thì đúng là có lỗi với sự khoan đãi thịnh tình của hiệu buôn dương hành Đại Hưng rồi.”

Được hấn nhắc nhở, mọi người đều hiểu ý, không khỏi mỉm cười.

Mọi người mở mấy chiếc rương nhỏ bên trong kho hàng, vơ vét một lúc, ai cũng chọn được cho mình một vài món đồ tinh xảo.

Nhìn thấy chỗ ren lụa ngoại quốc, Tổng Nhâm vô cùng yêu thích, cười nói, “Thứ này được, lấy về cho con gái nhà tôi làm dây buộc tóc, cũng cho bà vợ ở quê nhà tôi được mở rộng tầm mắt vậy.”

Hấn chọn một cuộn ren lụa đỏ thắm to bằng bàn tay rồi nhét vào trong lòng.

Lên trên boong thuyền.

Gã đầu lĩnh trông coi đã hút hết mấy điều thuốc, thấy bọn họ đi lên liền ném điều thuốc còn đang bốc khói trên miệng xuống nước, tươi cười tiến lên đón người, “Sao các vị quan trên đi lâu vậy, thiếu chút nữa tôi đã định xuống dưới tìm người rồi.”

Vẫn là hộ binh giả mạo trưởng ban kiểm tra hừ một tiếng, “Kho hàng hóa lớn như thế, kiểm tra đâu có dễ.

Thế nào, không cho phép chúng tôi lục soát cẩn thận phải không?”

Tôn phó quan đội mũ che mặt đứng bên cạnh cười giải vây, “Đinh trưởng ban đừng so đo với người anh em này, người ta chỉ hỏi một câu có lệ gọi là tận sức với cương vị công tác thôi mà. Trời tối muộn thế này rồi lại còn phải trông coi mấy chiếc thuyền rách không được về nhà, kể cũng chẳng dễ dàng gì. Vị này, chúng tôi đã kiểm tra qua, thật sự không có hàng cấm, tuy nhiên lúc xuống có thấy mấy thứ vụn vặt rơi vãi chung quanh nên đã nhặt lên hộ bọn họ. Chúng tôi giữ lại cũng vô dụng, giao cho cậu vậy, cậu có thể trả lại cho thuyền trưởng. Chỉ có điều, tôi nghĩ thuyền trưởng quanh năm đã thấy đầy những thứ vụn vặt này rồi, bọn họ sẽ không để tâm đến chút đồ đạc này đâu.”

Nói rồi, hắn lấy hai món đồ màu vàng ra, dúm vào trong tay tên đầu lĩnh.

Phàm là kẻ tham lam thói nát thì đều hiểu cái nguyên tắc có chuyện cùng vui.

Bọn họ xuống kho hàng mò mẫm một hồi cũng không thể không dành chút canh thừa cho kẻ phía trên.

Gã đầu lĩnh được nhét đồ vào tay, vừa cúi đầu nhìn đã cực kỳ vui vẻ.

Hóa là hai chiếc đồng hồ báo thức Tây Dương loại nhỏ.

Thật ra hắn đã lên giấu một cái, bây giờ quan trên mượn hoa hiến phật cho hắn thêm hai cái, tổng cộng đã được ba cái. Sang tay bán ra ngoài, ít nhất cũng được bốn mươi năm mươi đồng.

Công việc đêm nay thật là tốt.

Tên đầu lĩnh bèn cười nói, “Các ngài đều là quan trên, cần gì phải khách khí với một kẻ thô thiển như tôi chứ. Sao tôi lại không biết xấu hổ mà nhận không thế này được.”

Vừa nói vừa cất hai chiếc đồng hồ báo thức Tây Dương vào lòng, lại hỏi, “Kiểm tra không xảy ra vấn đề gì, vậy có phải chiếc thuyền này được phép thả không ạ? Hi, đây vốn không phải chuyện tôi nên hỏi, thế nhưng thuyền trưởng thuyền này đã hỏi tôi mấy lần liền, tôi thấy hắn thực sự quá đáng thương, cho nên mới thay mặt hắn hỏi các vị quan trên một câu.”

Vị “Đinh trưởng ban” kia vung tay lên, “Vội cái gì? Kiểm tra xong còn có thủ tục khác nữa, đương nhiên bên nha môn sẽ tự xử lý. Muộn rồi, vụ cuối cùng cũng đã xong xuôi, về nhà thôi.”

Hắn dẫn tổ viên xuống thuyền, ngồi lên chiếc ô tô đỗ cạnh bến tàu rồi rời đi.

Song thực ra chiếc ô tô kia vẫn chưa đi xa.

Dựa theo chỉ thị của Bạch Tuyết Lam, ô tô lái đến sau một kiện hàng lớn, ầm núp, lặng lẽ phủ phục.

Đêm nay, Tuyên Hoài Phong xem như đã được lĩnh giáo thủ đoạn của Bạch Tuyết Lam, nhìn hẩn như vậy, y hiểu hẩn tất có thâm ý riêng, cho nên y không hỏi gì, tiếp tục ngồi trên xe chờ xem màn tiếp theo.

Cứ chờ như vậy khoảng nửa tiếng đồng hồ, bỗng nghe được tiếng động cơ và vài tiếng còi ô tô vang lên.

Dường như có người ngồi ô tô tới trước cánh cổng sắt đầu bên kia bến tàu, nhấn kèn đồng gọi người mở rộng cửa ra cho mình.

Chốc lát sau, một chiếc xe hơi chạy về phía bờ nơi chiếc thuyền Hồng Phúc bỏ neo, hai bóng người bước xuống xe, vội vã đi về phía thuyền Hồng Phúc.

Trời tối, ánh sáng ở bến tàu lại mờ mờ ảo ảo, Tuyên Hoài Phong không nhìn rõ biển số xe, cũng không thấy rõ gương mặt người bước từ trên xe xuống, nhưng thân hình cùng cử chỉ của một trong số hai người đó lại có vài phần quen thuộc.

Y bắt tri bắt giác nghĩ đến một kẻ thân thích, trái tim thắt lại thật mạnh.

Một bàn tay đưa tới từ bên cạnh, nắm lấy bàn tay lạnh như băng của y, lo lắng căng thẳng mà an ủi y.

Tuyên Hoài Phong cố gắng tự trấn định, thấp giọng hỏi: “Hẩn cũng tham gia vào việc này?”

Bạch Tuyết Lam thở dài một tiếng, “Anh vốn mong hẩn chỉ đang tham lam chút lợi ích cỏn con, bây giờ hẩn xuất hiện ở đây, vậy thì cái danh đồng mưu đã vô cùng xác thực, không thể nghi ngờ nữa. Hoài Phong, em phải kiên cường.”

Tuyên Hoài Phong cười khổ, “Bốn chữ cuối cùng... Em thực sự không biết phải nói lại lời ấy với chị mình thế nào.”

Đêm tối mịt mù, ở nơi không khiến người khác chú ý, ô tô rời khỏi bến tàu.

Họ trở về căn biệt thự nhỏ yên tĩnh lúc trước, thay quần áo, đổi xe thành chiếc Lincoln – xe riêng Bạch Tuyết Lam vẫn thường sử dụng.

Ngồi trong xe, Bạch Tuyết Lam nói: “Bây giờ trong thành cũng nhiều thú vui về đêm, tiệc vừa mở màn, không bằng chúng ta dừng vội về công quán, ghé nơi nào giải trí một chút đi.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Anh xem em hiện giờ còn tâm trạng đi giải trí không?”

Bạch Tuyết Lam nhìn y chăm chú, dịu dàng nói: “Trong lòng em khó chịu, anh hiểu, ít nhiều gì thì trong đó cũng có lỗi do anh.”

Tuyên Hoài Phong đáp: “Là tự bọn họ muốn đi trên con đường này, đó không phải trách nhiệm của anh. Bất quá, anh trộn thứ màu trắng kia vào trong đó, rốt cuộc là đang muốn làm gì vậy?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Nếu em tin anh thì bây giờ đừng hỏi, mấy ngày nữa sẽ biết.”

Tuyên Hoài Phong nói, “Trừ anh ra, em còn có thể tin ai được nữa.”

Bạch Tuyết Lam nghe được câu này, lời y thốt lên sao mà cay đắng thế lương, hần thở dài, “Em qua đây, để anh ôm em một cái.”

Trước kia, nếu hần nói ra yêu cầu này, Tuyên Hoài Phong luôn không quan tâm tới.

Đêm nay y lại ngoan ngoãn lạ kỳ, chắc hần do trong lòng đã quá mệt mỏi, nghe vậy liền ghé sát lại, lặng lẽ dựa lên người Bạch Tuyết Lam, đem nửa bên mặt dán trên âu phục hần.

Trên đường trở về công quán, Bạch Tuyết Lam cứ khoác tay lên hông y như vậy, liên tục ôm lấy y.

Rất dịu dàng.

Tưởng chừng như đang ôm một chiếc lông vũ trắng muốt mỏng manh. Dầu vậy, đó vẫn là chiếc lông vũ mỏng manh khiến người ta cảm thấy ấm áp.

3. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 1 - Chương 3

Nửa đêm nửa hôm, Niên Lượng Phú ngồi ô tô chạy tới phía bắc bến tàu, nơi hải quan giam giữ đội thuyền.

Hần là xử trưởng phụ trách việc tra xét của hải quan, luận về chức trách thì thường xuyên phải lui tới nơi này, đương nhiên sẽ có quyền uy tương đối lớn ở đây. Từ lúc hần ngồi xe đến nơi, đám người giữ cổng đều đã nhận ra, nghe tiếng kèn đồng vang lên liền vội vàng mở rộng cửa cho ô tô của hần, cười nói: “Niên xử trưởng, trẻ thể này còn xử lý công vụ sao?”

Niên Lượng Phú nào có tâm tư hàn huyên với kẻ không liên quan, lạnh mặt ngắt đầu hỏi, “Hôm nay bắt giữ một chiếc thuyền gọi là Hồng Phúc Hào, là thuyền của hiệu buôn dương hành Đại Hưng, giờ nó đậu ở đâu?”

(P/S: mấy chương trước Vũ dịch thành thuyền mang tên hiệu Hồng Phúc, từ chương này sửa lại tên nó là Hồng Phúc Hào. Sau này Vũ sẽ sửa lại tên thuyền ở các chương trước đó.)

Người giữ cửa chỉ hướng cho hắn, hắn vội vàng giục tài xế lái xe đến đó.

Leo lên thuyền, đương nhiên vẫn sẽ gặp đám binh lính hải quan phụ trách trông coi lúc trước, Niên Lượng Phú lấy giấy tờ chứng nhận thân phận xử trưởng ra, đám binh lính hiển nhiên chỉ luôn miệng nịnh hót, cũng không dám to gan lớn mật hỏi tại sao nửa đêm hắn lại đến nơi này.

Niên Lượng Phú hỏi qua tình huống từ chỗ bọn họ, biết đã có người tới kiểm tra qua liền lo lắng, không biết họ có tra được thứ không nên tra ra hay không, hắn truy hỏi: “Gã trưởng ban kia tên gì? Bọn họ kiểm tra trong bao lâu? Tra xét những chỗ nào? Có lật tung hàng hóa lên không?”

Thứ gã đầu lĩnh canh giữ kia đang cất trong lòng chính là chiếc đồng hồ nhỏ của Tây Dương, nào dám không giúp người ta che giấu, vội vàng làm bộ thành thật nói, “Giấy chứng nhận tuyệt đối không sai, tôi đã nhìn kỹ rồi, chỉ là không nhớ rõ tên, hình như vị trưởng ban kia họ Đinh. Đây không phải là việc làm cho có lệ thôi sao? Cho nên bọn họ cũng chẳng tra xét gì mấy, nhìn thoáng trên boong tàu một chút, sau đó xuống cầu thang, lấy đèn pin chiếu lung tung vài cái, chỉ có một lúc như thế thôi, làm gì còn thời gian lật tung hàng hóa lên nữa.”

Niên Lượng Phú cười lạnh, “Đám các người đúng là phường dối trá, lẽ nào các người tưởng tôi không biết các người đã làm những chuyện hèn hạ bẩn thỉu ra sao chắc? Tôi đã từng nghe tên vị Đinh trưởng ban kia rồi, hắn là loại quen thói mò mẫm chuộc lợi, chờ khi nào rảnh rồi, tôi phải lập báo cáo sai người điều tra mới được.”

Gã đầu lĩnh nọ lúng ta lúng túng, cúi đầu không dám nói nữa.

Niên Lượng Phú cho rằng bọn họ chỉ là ăn được chút lợi ích, mà đây cũng chẳng phải chuyện lớn lao gì, thành ra hắn còn có thể yên tâm trở lại.

Niên Lượng Phú nói: “Nếu đã kiểm tra qua rồi thì không cần tiếp tục giam giữ nữa. Thả hết thuyền viên của người ta ra, cho bọn họ lái thuyền đi.”

Gã đầu lĩnh canh giữ lấy làm lạ hỏi: “Đêm nay thả ra luôn sao? Có cần đợi đến ban ngày không?”

Niên Lượng Phú nghiêm mặt nói: “Ngày mai còn phải giữ thuyền cần kiểm tra lại nữa, cậu xem cái bến tàu tí tẹo này còn chỗ trống không? Không hiểu thì nói ít thôi.”

Hắn là xử trưởng hàng thật giá thật, theo lý thì những việc như giam giữ đội thuyền, tra xét thuyền đều thuộc sự quản lý của hắn.

Gã đầu lĩnh canh giữ sao giám nói không với hắn.

Càng không biết trong nha môn muốn thả đội thuyền bị giam cần phải có công văn gì, phải làm thủ tục gì.

Nhìn sắc mặt Niên Lượng Phú, biết tâm trạng hắn đêm nay rất xấu nên chẳng ai dám phật ý vị nhân vật lớn này, tất cả đều vội vàng vàng làm việc theo sự sai phái của hắn, thả hết thuyền viên, lại bảo bọn họ lái thuyền về bến tàu phía tây – bên tàu nơi các đội thuyền buôn chuyên dụng.

Thuyền trưởng không ngờ đêm nay có thể rời đi, mừng đến nỗi liên tục cảm ơn Niên Lượng Phú, lại còn nói lời nịnh nọt.

Niên Lượng Phú bực mình phát tay áo, “Bảo thiếu gia nhà các người trả nhân tình? Lời này sai rồi. Bản xử trưởng trước nay làm việc không luận tình riêng, luôn xử lý theo phép công, các người đã được kiểm tra qua, cho nên tôi mới cho các người đánh thuyền đi. Đừng ở đây cản trở nơi làm việc của chúng tôi nữa. Đi đi, đi đi. Không đi nữa thì sẽ giam tiếp.”

Niên Lượng Phú rời thuyền, đứng ở bên bờ nhìn đám thủy thủ trên Hồng Phúc Hào bận bịu một trận, nhờ neo kéo còi thuyền, chậm rãi lái đi. Sau đó hắn mới tự bước lên ô tô.

Nhớ tới Lục Phù Dung đầu kia điện thoại hoảng sợ đến thế, hắn không thể không tới an ủi một phen.

Dù sao cũng đã cãi vã với Tuyên Đại Vân, là chồng, bị chọc tức nên một đêm không trở về nhà cũng đâu phải chuyện gì đáng kể.

Đây là cái kẻ lưỡng toàn vừa có thể an ủi người đẹp, lại vừa có thể nâng cao địa vị người chồng.

Niên Lượng Phú lập tức căn dặn tài xế, “Đến tiểu công quán.”

Đến tiểu công quán, Mạc đại nương – mẹ Lục Phù Dung nghe tiếng còi ô tô liền biết Niên Lượng Phú tới, vội vàng vàng chạy ra mở cổng lớn cho hắn.

Niên Lượng Phú thấy bà liền hỏi: “Cô nương nhà bà đã ngủ chưa?”

Mạc đại nương nói, “Ai nha, ngủ thế nào được? Vốn đã ngồi xuống bàn chuẩn bị ăn cơm tối, ai biết bỗng nhiên có cuộc điện thoại gọi tới, con bé đi nhận điện thoại xong lại vội vàng đánh điện thoại cho Niên đại gia ngài. Thế rồi, con bé nói không đói, không muốn ăn cơm. Tôi còn thấy nó khóc. May mà Niên đại gia ngài tới rồi, con bé chỉ nghe lời ngài thôi.”

Vừa nói bà vừa đưa Niên Lượng Phú đi vào phía trong.

Niên Lượng Phú nhiễm nhiên đã trở thành nửa chủ nhân ở chốn này, vậy nên hắn chẳng còn gì khách khí, xốc rèm cửa đi thẳng vào phòng Lục Phù Dung, thấy cô ngồi trước gương bàn trang điểm, ngẩn người nắm chiếc lược trong tay, hắn lập tức tiến tới, “Như vậy không tốt đâu, nếu em muốn chải đầu trang điểm thì

ngồi soi gương cũng được, tại sao cứ ngồi yên mà ngắm gương vậy chứ? Cẩn thận tâm thần bất ổn đấy. Người già vẫn nói thứ này là vật nhiếp hồn, chắc hẳn đã có chút căn cứ.”

Nếu Tuyên Đại Vân ở đây, chắc chắn cô sẽ vô cùng kinh ngạc.

Đã lâu lắm rồi cô không thấy người chồng lạnh nhạt của mình tỏ ra ôn tồn săn sóc phụ nữ như vậy.

Lục Phù Dung nhìn thấy hấn qua gương bên nhẹ giọng nói, “Nha, cuối cùng anh cũng tới, làm em lo lắng quá.”

Bỏ chiếc lược trong tay lên bàn, cô đứng lên nói với Niên Lượng Phú, “Anh nói thế từ sớm thì em đã không ngồi trước gương. Em nghe lời anh, chúng ta đến ghế sofa ngồi đi.”

Cô ngồi xuống phía trong chiếc ghế sofa trước, giãn lưng, nhẹ nhàng dựa lên lưng ghế, xoay nửa người, cúi đầu nói, “Anh qua đây.”

Một cái xoay người đó khiến đường nét vòng eo cực kỳ xinh đẹp, cực kỳ quyến rũ.

Niên Lượng Phú hấn rất hiếm khi phải làm việc lớn như vậy vì người khác, nửa đêm nửa hôm phải chạy đến bến tàu một chuyến, về đến tiểu công quán rồi mà tim vẫn đập mạnh, mi mắt vẫn run rẩy. Giờ nhìn thấy tình nhân của mình, nào ngờ lòng hấn lại đột nhiên cháy lên suy nghĩ muốn bảo vệ người khác của cánh đàn ông, cảm thấy bản thân mình phải điềm tĩnh mới được. Vì vậy, hấn mỉm cười hỏi: “Sao em không hỏi anh xem chuyện đêm nay có thành công hay không?”

Hấn cẩn trọng đi chậm chậm tới cạnh sofa, đôi tay nhẹ nhàng đặt lên vai Lục Phù Dung.

Lục Phù Dung nói: “Em còn cần phải hỏi sao? Anh là người làm đại sự, em thấy, phàm là lúc làm những chuyện to bằng trời bằng đất, anh chỉ cần búng tay vài cái đã có thể hoàn thành. Em hoàn toàn tin tưởng vào năng lực của anh.”

Nét cười của Niên Lượng Phú mang theo vẻ kiêu ngạo, dẫu vậy hấn vẫn vờ bình tĩnh đáp: “Chuyện bên hải quan không đơn giản như em nghĩ, anh mới chỉ bảo bọn họ thả thuyền ra trước, vì anh có cái quyền đó. Nhưng ngày mai còn phải đi bổ sung một số thủ tục. Nếu là người khác thì sẽ không có năng lực làm được việc đó. Tuy nhiên, nói chung anh đã giúp em hoàn thành công việc, không để cho em phải lo lắng chút nào hết.”

Lục Phù Dung nghe vậy bên gật đầu, vẻ mặt chỉ thản nhiên.

Niên Lượng Phú nhìn cô như vậy liền hỏi, “Anh tưởng em sẽ vui vẻ chứ, nhìn em thế này hình như còn băn khoăn nhiều hơn thì phải?”

Lục Phù Dung đáp: “Anh đừng đứng mãi như thế, ngồi xuống cạnh em đi. Em muốn nói mấy câu với anh.”

Niên Lượng Phú vòng qua sô pha, đến ngồi xuống bên cạnh Lục Phù Dung.

Lục Phù Dung liền cầm lấy tay hắn, suy nghĩ một hồi, cô hơi sửa lại động tác, luồn bàn tay trắng nõn mềm mại của mình vào trong lòng bàn tay Niên Lượng Phú, dường như có ý khấn cầu Niên Lượng Phú dùng lòng bàn tay hắn truyền cho mình chút hơi ấm.

Đây là vẻ diễm đam đáng yêu mà bất kể gã đàn ông nào cũng phải động tâm.

Kể cả vị Niên xử trưởng đây cũng bất giác nổi lên ham muốn được bảo vệ cô, hắn dịu dàng hỏi: “Em muốn nói gì với anh nào? Anh đang lắng nghe.”

Lục Phù Dung cất tiếng: “Anh biết đấy, kiếp này em đã rơi vào vũng bùn, vốn chẳng thể mong đợi vào điều gì nữa. Nhưng trời cao đã cho em gặp được anh, lại cho em thêm niềm hi vọng vào cuộc sống. Em muốn hỏi một câu, anh thật sự muốn tiếp tục chung sống cùng em sao?”

Niên Lượng Phú nghiêm mặt nói: “Hỏi vậy là sao? Đến giờ em vẫn hoài nghi anh hả? Đương nhiên anh sẽ không chia cách với em rồi. Chẳng qua vì cái vị ở nhà kia thôi. Nếu không nể cái bụng lớn của cô ta, và anh cũng không đành lòng làm chuyện tổn thương đến cô ta, không thì anh đã sớm...”

Lục Phù Dung vội vàng nói: “Trước tiên không nhắc đến chuyện gia đình anh, em biết những điều khó xử của anh mà. Hơn nữa, gia đình anh vốn không phải vấn đề khó khăn nhất đối với chúng ta.”

Niên Lượng Phú hỏi: “Vậy em thử nói xem, vấn đề khó khăn nhất đối với chúng ta là cái gì?”

Lục Phù Dung yếu đuối liếc nhìn hắn, “Trải qua sự việc hôm nay rồi mà trong lòng anh vẫn chưa rõ ràng? Hiện tại không chỉ có em, mà ngay cả anh cũng đã bị Tuyên Hoài Mân dùng thế lực cưỡng ép. Bây giờ em đã hoàn toàn lĩnh giáo cái họa dùng ma túy là thế nào rồi, chỉ hận không giãy ra được thôi. Ngay cả người trong gia đình em cũng phải chịu sự giày vò như thế.”

Niên Lượng Phú nhớ tới thái độ Tuyên Hoài Mân qua điện thoại nên cũng cảm động lây, than thở, “Mọi khi em vẫn nói hắn lợi hại, nhưng anh lại không nhận ra được điều đó. Hôm qua nghe khẩu khí sai khiến người ta của hắn qua điện thoại, rốt cuộc anh cũng được mở mang tầm mắt. Hắn nghĩ chúng ta dùng ma túy của hắn thì phải làm nô lệ cho hắn. Hôm nay anh giúp hắn một phen cũng xem như tự giúp mình. Song cứ thế mãi... anh không thể chịu được cơn tức ghen uất này được.”

Lục Phù Dung nói, “Đều do em sai, em không nên lôi kéo anh dùng ma túy. Em là đồ con heo đầu óc ngu muội, bản thân chịu khổ thì thôi đi, đó là số của em, nhưng còn người như anh... tại sao lại phải chịu dần vật vì em chứ.” Nói xong, nước mắt tiếp tục rơi xuống.

Niên Lượng Phú vội vã muốn lau giúp cô, chỉ trách quá nóng lòng ra ngoài nên chưa bỏ khăn tay vào túi

áo, hấn đành phải dùng tay áo vụng về chấm một cái lên gương mặt cô, khuyên nhủ: “Đừng khóc, cho dù hôm nay em có khóc đến chết cũng không khóc trôi được cơn nghiện ma túy trên người anh đâu. Ngày mai em còn phải lên sân khấu hát hí khúc nữa đấy, cẩn thận làm mất sừng lên, khiến đám người mê xem hát chế giễu.”

Lục Phù Dung thút thít, “Em cũng đâu muốn khóc, nhưng nghĩ đến cái số khổ sở của mình... đã vậy em lại còn đưa xui xẻo nữa, cho nên cứ không kiềm được lệ. Là em có lỗi với anh. Em cầu xin anh, anh mau cai nghiện đi. Trước kia anh luôn nói người có nghị lực vẫn sẽ từ bỏ được mà. Không chỉ anh, em cũng muốn cai. Không thể để người ta dùng thế lực chen ép cả đời được, làm người như vậy thì còn ý nghĩa gì nữa?”

Niên Lượng Phú nói: “Em nói đúng, quả thực phải cai. Anh đồng ý với em, bắt đầu từ mai anh sẽ không hút ma túy nữa, được chưa?”

Dựng thẳng một tay lên định lập lời thề.

Lục Phù Dung vội vã nắm tay hấn, “Đừng. Thứ anh hút đều do Tuyên Hoài Mân cung ứng mỗi ngày, chưa bao giờ phải ngừng thuốc, cho nên anh không biết sự thống khổ khi dứt thuốc đâu. Nếu nói không hút nữa mà có thể ngừng ngay thì trên đời này còn nhiều kẻ nghiện ngập như vậy sao? Kiên quyết ngừng thuốc, thứ nhất là bản thân cực kỳ thống khổ, thứ hai... sợ rằng ngược lại còn nguy hiểm đến tính mạng. Anh không biết đó thôi, có người vì cai thứ này mà sống chẳng bằng chết. Em không muốn anh liều lĩnh làm chuyện nguy hiểm như vậy.”

Niên Lượng Phú đã từng nghe nói, người cai nha phiến lúc nào cũng giã giụa kêu la đòi chết đòi sống, mà nỗi khổ khi cai ma túy còn lớn hơn nhiều, sợ rằng chẳng dễ chịu đựng.

Trước giờ hấn đâu phải kẻ ỷ chí kiên cường, khi này muốn lập lời thề... chẳng qua là do ở trước mặt tình nhân nên nhất thời phần nộ xúc động.

Thật ra, khi nghĩ đến nỗi thống khổ kia, hấn cũng rất kinh hãi.

Niên Lượng Phú nường đó mà nói: “Đã vậy thì anh sẽ từ từ đối phó với bọn chúng, vừa hút bạch phiến của bọn chúng vừa nghĩ cách. Kỳ thực, bạch phiến cũng có chỗ tốt của nó, chẳng qua vì nó nên mới phải chịu sự khống chế của người khác, điều này thì không ổn.”

Lục Phù Dung thấy hấn định bàn lùi, cô rời khỏi lòng hấn, ngồi thẳng người dậy, gương mặt lộ vẻ nghiêm túc, “Anh hiểu lầm ý em rồi. Em chỉ nói với anh: Tối nay em đã nghĩ rõ ràng, chúng ta không thể không thoát khỏi xiềng xích của hấn. Bạch phiến kia tốt ở đâu mà tốt, thời gian em hút thuốc dài hơn anh, anh đã thấy khắp người em đều là bệnh chưa? Ngay cả giọng nói cũng chẳng được như trước? Đây không phải đều là lỗi của bạch phiến là gì? Anh đừng tưởng hít nó vào, người ngợm thoải mái một chút thì đây là điều tốt. Anh phải biết rằng thuốc đáng mới đã tụt, lời thật thì khó nghe, những thứ khiến anh sung sướng thể này trái lại mới là thứ đoạt mạng anh.”

Niên Lượng Phú hiềm khi thấy Lục Phù Dung nghiêm túc như thế, tưởng chừng như sừng sỏ lên để giáo huấn người ta. Tuy nhiên, cho dù Lục Phù Dung có nghiêm mặt thế nào thì cô vẫn cứ xinh đẹp quyến rũ

như thường, hướng chỉ chủ ý của cô cũng là vì suy nghĩ cho hắn.

Niên Lượng Phú trước là kinh ngạc, sau đó bật cười, “Mỗi lời em nói đều là chân lý. Thế nhưng hợp vào với nhau lại khiến người ta khó hiểu. Anh lập lời thề không hút nữa, em ngăn, nói đừng nên mạo hiểm. Anh nói trước tiên tìm cách đổi phỏ, sau đó xem xét tình hình, em lại nói anh hiểu lầm ý em. Rốt cuộc em muốn thế nào, sao không nói thẳng ra luôn đi?”

Lục Phù Dung nói: “Chẳng phải nãy giờ chúng ta nói tới nói lui đều là về việc cai nghiện hay sao? Anh suy nghĩ thử xem, bây giờ nói đến cai nghiện thì cách nào vừa tốt lại vừa an toàn?”

Niên Lượng Phú hỏi: “Cách nào?”

Lục Phù Dung nhắc nhở hắn, “Anh thử suy nghĩ về phía thân thích bên vợ anh xem.”

Niên Lượng Phú bưng tỉnh, ồ lên một tiếng, “Anh nghe nói, hiện giờ người quản viện cai nghiện của hải quan chính là Tuyên Hoài Phong. Đó là công việc của hắn, bình thường anh không hỏi đến. Em không nhắc đến, nhất thời anh cũng không nghĩ ra được. Thế nào? Em muốn chúng ta vào viện cai nghiện để cai nghiện hả? Vậy sợ rằng không ổn. Thứ nhất là quá mất thể diện, thứ hai là ảnh hưởng đến công việc của anh. Anh đường đường là một xử trưởng lại hút bạch phiến, phải cai nghiện, vậy anh còn có thể ở lại hải quan không? Đến lúc đó sẽ trắng tay, chỉ còn mang trên người cái tiếng xấu đã hút bạch phiến mà thôi.”

Lục Phù Dung đáp: “Em đã từng suy nghĩ rất cẩn thận về những điều anh vừa nói. Đương nhiên chúng ta không thể cứ thế mà vào, cần phải tìm hiểu trước khi hành động.”

Niên Lượng Phú khó hiểu, hỏi: “Tìm hiểu trước khi hành động?”

Lục Phù Dung đáp: “Anh nhìn người nhà em đi, mẹ em và chị em nhà em đều hút bạch phiến. Cho dù mặc kệ sống chết của mình thì em vẫn không thể bỏ mặc sự sống chết của họ được. Đã có con đường giải thoát là cai nghiện, vậy nên em rất muốn thử xem sao. Không bằng trước hết cứ để cho chị gái, em gái và mẹ em đi cai thử. Không biết viện cai nghiện kia có thực sự hữu dụng hay không. Nếu vô dụng, đành phải tiếp tục hút thuốc như trước. Nếu hữu dụng, vậy thì mừng cho họ thoát khỏi cái nghiện, và chúng ta cũng có thêm một con đường khác để đi. Số tiền mấy tháng nay anh cho em, còn cả tiền lương hàng tháng của em nữa, em đều dành dụm lại cả, đủ để trả phí dụng cho viện cai nghiện. Cơ mà... vẫn còn vấn đề vô cùng khó xử, nếu không giải quyết chuyện đó, cách em đưa ra vẫn chưa thể dùng.”

Niên Lượng Phú hỏi, “Khó xử gì?”

Lục Phù Dung nói, “Chuyện hôm nay chúng ta bàn bạc tuyệt không thể để cho Tuyên Hoài Mân biết, giống như anh đã nói vậy, trước khi chưa nắm chắc thì nhất định phải suy nghĩ chu toàn, đừng để hắn cắt đứt nguồn bạch phiến của chúng ta. Hắn mà biết em đưa người nhà vào viện cai nghiện, lẽ nào hắn lại không phát hiện ra kế hoạch của chúng ta, không trở mặt với chúng ta hay sao? Cho nên phải giữ bí mật việc vào viện.”

Niên Lượng Phú không cần suy nghĩ nhiều, vỗ ngực nói, “Việc này dễ ợt. Anh tìm Hoài Phong nói mấy câu, bảo đó là người nhà của bạn anh, người ta lại còn là phụ nữ nên da mặt mỏng, muốn cai nghiện song lại sợ phải công khai. Hắn nể mặt anh, kiểu gì cũng phải lo ổn thỏa việc này. Chúng lại không thiếu phí cai nghiện của hắn, cần bao nhiêu thì cứ đưa cho hắn bấy nhiêu. Tuy nhiên, em vẫn phải căn dặn mấy vị nhà em đã, nếu vào đó rồi thì đừng mở miệng nói bậy. Em phải biết rằng, quan hệ giữa anh và em bây giờ... Phòng bên kia lại là chị ruột của hắn, để hắn biết thân phận người nhà của em... việc đó không hay đâu.”

(Phòng: đây là một trong các cách ám chỉ các vợ theo cách nói ngày xưa. Nhất phòng, nhị phong, tam phòng... tương ứng là vợ một, vợ hai... Các nhà giàu có, danh gia ngày xưa khi có thể thiếp thì mỗi thể thiếp sẽ ở một phòng (viện, đình, các,...), khi nào người chồng thích ở với ai sẽ đến phòng người đó.)

Lục Phù Dung đáp: “Biết rồi, mẹ em chưa ăn được thịt heo thì cũng đã được thấy heo chạy, sao có thể ăn nói lung tung được?”

Thương lượng tương đối ổn thỏa rồi, vẻ nghiêm túc trên mặt Lục Phù Dung biến mất chẳng chút tăm hơi, lần thứ hai dịu dàng như nước chủ động dựa vào lòng Niên Lượng Phú.

Niên Lượng Phú ngáp, thúc vai cô hỏi, “Còn hàng không? Em lấy ra chút đi.”

Lục Phù Dung nói, “Vừa nãy còn định lập lời thề, qua một hồi đã không nhịn được nữa? Nghị lực của anh đâu rồi?”

Niên Lượng Phú nói, “Cái thứ đồ chơi tên nghị lực này ấy mà, nó là thứ phải tích cóp, chờ đến khi quan trọng mới lấy ra sử dụng. Bây giờ một là chưa trở mặt với Tuyên Hoài Mân, hai là phải tiếp tục nghĩ cách, ba là không phải không có hàng, anh hà tất phải nhịn? Ngược lại còn phải hút thật nhiều, để Tuyên Hoài Mân cung ứng nhiều hơn nữa, tiêu phí tiền hàng của hắn, miễn cho hắn tồn hàng cầm đi hại người khác.”

Lục Phù Dung cười giễu một tiếng, hỏi: “Anh còn muốn hút thỏa thích? Hút nhiều quá, hắn tiếc, hắn không cho anh nữa thì phải làm thế nào đây.”

Niên Lượng Phú mỉm cười, “Phỏng chừng hắn chẳng có gan làm vậy đâu. Anh đã biết hắn lợi dụng hiệu buôn dương hành Đại Hưng để buôn lậu, đặc tội với anh, vậy chẳng phải ngày nào thuyền của hiệu buôn dương hành Đại Hưng cũng bị kiểm tra hay sao? Rất nhiều việc hắn còn phải cầu xin anh nữa kia. Đừng cầm rơm nữa, lấy hàng tới đốt cho anh, đã ghiền rồi... chúng ta lại vui vẻ một trận thỏa thích.”

Hắn dầm tà nhéo nhéo lên vòng eo nhỏ bé của Lục Phù Dung.

Lục Phù Dung ngoan ngoãn đứng lên, lấy một bao bạc phiến ra khỏi ngăn kéo. Thật ra, kéo Niên Lượng Phú xuống nước thì Lục Phù Dung mới có lợi, chỉ ít hiện tại số bạc phiến Tuyên Hoài Mân cung cấp hào phóng hơn trước rất nhiều. Chẳng cần cô phải đi năn nỉ, thuốc vẫn luôn tới đúng hạn.

Cô mở khăn tay, để lộ ra thứ ‘hàng’ vừa quý vừa hại người, song lại khiến người ta sung sướng tột cùng, liếc nhìn Niên Lượng Phú, hỏi: “Anh muốn cuốn vào thuốc hút hay muốn hít trên giấy bạc?”

Niên Lượng Phú nói: “Bình thường vẫn chơi bằng hai cách đó, chả vui. Gần đây anh nghe được thứ rất thú vị, hay là thử xem.”

Ghé bên tai Lục Phù Dung nói vài câu.

Hai gò má Lục Phù Dung ửng hồng, thẹn thùng nói, “Là tên nào chán sống rồi hay sao mà lại nghĩ ra thứ mảnh lời hạ lưu như vậy hả? Thứ này có thể dùng để bôi vào nơi đó? Quá bẩn thỉu.”

Niên Lượng Phù cười khà khà, “Có thể bôi hay không... chẳng phải cứ thử là biết hay sao. Người bạn kia của anh nói có thể làm vậy thì chắc là sẽ làm được. Nếu bạch phiến này có thể hút bằng miệng, hít bằng mũi, vậy sao không thể dùng ở nơi còn sung sướng hơn nữa? Tên đó học tây y mấy năm liền, hẳn nói cần phải bôi vào niêm mạc gì gì đó, không được để khô, hơn nữa còn phải xoa xoa một lúc, để nó thẩm thấu vào da mới tốt. Ấy vậy mà hay, anh vốn muốn xoa xoa xoa xoa em một chút, ân ân ái ái với em một chút nữa cơ mà. Lại đây, chúng ta dùng trò mới thử xem, cùng nhau sung sướng.”

Lục Phù Dung không kìm được sự thúc giục của hắn, cô chỉ nói, “Nếu không nể đêm nay anh hôn ba một mồi, em sẽ không thêm hợp tác với anh làm cái thứ chuyện mắc cỡ chết đi được thể này đâu.”

Nhéo nhẹ một cái.

Sau mới nghe theo ý Niên Lượng Phú, cô cởi bỏ quần áo, để lộ ra thân thể trắng nõn xinh đẹp ngập tràn những đường cong quyết rũ, chầm chầm “hành sự”.

4. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 1 - Chương 4

Thật ra, Niên Lượng Phú hoặc ít hoặc nhiều cũng đã hiểu lầm Tuyên Hoài Mân.

Bởi vì khi gọi cuộc điện thoại đó, Tuyên Hoài Mân thực sự chưa từng có ý định làm khó Niên Lượng Phú, chẳng qua chỉ vì cuối cùng Triển Lộ Chiêu nằm trong bệnh viện cũng tỉnh lại, Tuyên Hoài Mân vừa kinh ngạc vừa vui mừng, sao bằng lòng rời hắn nửa bước cho được.

Ấy vậy mà lại gặp phải việc của Hồng Phúc Hào, Lâm Kỳ Tuấn còn giằng co với hắn. Tuyên Hoài Mân nghĩ đây là việc Triển Lộ Chiêu giao cho mình giám sát, nếu làm hỏng sẽ không thể bàn giao với Triển Lộ Chiêu.

Vậy nên, hắn cũng chỉ có thể xuất ra con bài Niên Lượng Phú giấu diếm đã lâu, vội vã gọi một cú điện thoại đến Niên Trạch.

Nếu là bình thường, Niên Lượng Phú hỏi thêm hai câu, chắc chắn Tuyên Hoài Mân cũng sẽ nói hai câu cho có lệ.

Song hấn cảm ông nghe trên tay còn trái tim đã sớm bay đến chỗ Triển Lộ Chiêu mất rồi. Bởi vậy, Niên Lượng Phú hơi nhiều lời một chút thì hấn liền cảm thấy rườm rà, chẳng thêm giải thích, lập tức cúp điện thoại, sau gọi tiếp một cuộc điện thoại nữa cho Lục Phù Dung, muốn Lục Phù Dung đốc thúc Niên Lượng Phú đi làm việc.

Gọi xong hai cuộc điện thoại này, Tuyên Hoài Mân chẳng quan tâm đến thứ gì nữa, vội vội vàng vàng trở về phòng bệnh chăm Triển Lộ Chiêu, chỉ mới đi một hồi đã cảm thấy như rời đi cả hai kiếp. Bước trên hành lang bệnh viện, hấn vừa hốt hoảng vừa không khỏi lo lắng: *Không phải việc Triển Lộ Chiêu mới vừa tỉnh lại là do mình quá lo lắng sốt ruột nên nhìn lầm đó chứ? Hoặc là mình vừa đi gọi điện thoại, Triển Lộ Chiêu liền nhắm mắt lại, đã ngủ mê man rồi, có thể như thế chăng?*

Nghĩ vậy, Tuyên Hoài Mân lập tức chạy như bay trên hành lang.

Đám hộ binh canh giữ bên cạnh thấy vậy cũng bất giác giật mình, còn tưởng rằng thương thế của quân trưởng lại gặp vấn đề.

Trở về phòng bệnh, vừa mở cửa ra, việc đầu tiên Tuyên Hoài Mân làm chính là nhìn về phía giường bệnh.

Hai bác sĩ mặc áo choàng trắng đứng bên giường, cạnh đó còn có hai nữ y tá, không biết họ đang làm gì.

Tuyên Hoài Mân thấy Triển Lộ Chiêu vẫn mở mắt nằm trên giường bèn âm thầm thở phào một hơi.

Đối với Tuyên Hoài Mân mà nói, việc này giống như bỗng nhiên tỉnh mộng, như gặp được một việc vô cùng hạnh phúc khiến giấc mơ trở thành sự thực.

Hấn bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, sợ mình quấy rầy bác sĩ trị liệu, đến khi định ra ngoài chờ thì lại tiếc nuối không muốn rời đi.

Cứ như vậy, hấn đứng nắm chốt cửa hồi lâu.

Đến khi các bác sĩ giải tán đi về phía cửa, hấn mới lui một bước nhường đường cho bọn họ, chỉ giây lát sau liền tỉnh táo lại, vội vàng kéo một người trong số đó lại hỏi: “Thế nào rồi? Cuối cùng hấn đã khỏe rồi chứ?”

Bác sĩ đáp: “Vết thương do đạn bắn đầu dễ dàng lành lặn như vậy. Thế nhưng cơ thể ngài ấy thực sự rất cường tráng, hôm nay tỉnh lại thì xem như đã qua giai đoạn nguy hiểm. Giờ phải chăm sóc tuyệt đối cẩn thận.”

Tuyên Hoài Mân hỏi xong mới thả chiếc áo trắng của bác sĩ xuống, đi vào phòng bệnh, ngồi xuống cạnh giường bệnh, hai mắt mở trừng trừng, ánh mắt hơi ngấn ngờ.

Triển Lộ Chiêu tựa đầu trên gối, cổ tay bị gấn kim truyền, không nhìn được liền hỏi, “Ngủ rồi a? Ngồi như

thế làm gì, mau rót ít nước cho lão tử.”

Hắn mới tỉnh lại, âm thanh khàn khàn không giống như đang nói, câu từ không rõ ràng, nếu đổi lại là người khác thì đến chín phần mười sẽ chẳng hiểu gì.

Vành mắt Tuyên Hoài Mân đỏ lên, nước nở hu hu khóc rống.

Triển Lộ Chiêu bực bội nói: “Lão tử còn chưa chết, cậu gào rú khóc tang cái gì? Cút!”

Tuyên Hoài Mân vuốt mắt đứng dậy rót cho gã một cốc nước, dùng tấm bông thấm nước, vừa luống cuống chấm nước làm ẩm môi hắn vừa lắp bắp nói: “Tôi chăm sóc anh mấy ngày... Dọa chết người ta... Anh tỉnh lại rồi, đúng là chẳng dễ dàng gì...”

Triển Lộ Chiêu nói: “Cậu hận tôi không chết đi thì có.”

Tuyên Hoài Mân nói, “Sao có thể? Tôi hận không thể chết thay anh nữa kia.”

Triển Lộ Chiêu yếu ớt xì một tiếng khinh miệt, “Bản quân trưởng gặp dữ hóa lành, vậy mà cậu cứ đòi sống đòi chết, chuyên phá hỏng điềm may của tôi. Vừa rồi tôi nghe nói thuyền của hiệu buôn dương hành Đại Hưng xảy ra chuyện, cậu xử lý thế nào rồi?”

Tuyên Hoài Mân nói, “Anh vừa mới tỉnh lại thôi, đừng lao lực quá, chăm sóc sức khỏe quan trọng hơn. Chuyện gì tôi cũng xử lý được hết.”

Hắn thấm môi cho Triển Lộ Chiêu, lại dứt cho gã một ngụm nước nhỏ rồi vội vàng đặt ly thủy tinh xuống, tuy nhiên hắn không ngồi trở lại ghế, mà ngồi thẳng lên mép giường, cầm lấy tay Triển Lộ Chiêu, chỉ si ngốc ngưng mắt nhìn hắn, chẳng biết nên nói gì cho phải.

Trong lúc nhất thời, đôi mắt hắn sáng tựa sao.

Tay trái Triển Lộ Chiêu bị hắn nắm một hai phút nhưng không có ý buông ra, gã cau đôi lông mày rậm, nói: “Không được khóc. Cậu không biết nóng à? Cả tay toàn mồ hôi, dính dớp.”

Hai ngày nay Tuyên Hoài Mân chỉ sợ Triển Lộ Chiêu không tỉnh lại, giờ bị gã trừng mắt mắng nhưng trong lòng vẫn vô cùng vui mừng, sợ gã mất hứng liền vội vã thả lỏng tay, hỏi lấy lòng: “Nằm mấy hôm rồi, chắc chán trên người anh sẽ có mồ hôi, để tôi giúp anh lau người một chút nhé?”

Triển Lộ Chiêu quát: “Cút! Lần này lão tử bị thương không nhẹ, phải dưỡng thương vài ngày mới có lòng dạ dứt cho cậu!”

Tuyên Hoài Mân còn muốn làm nũng một chút, cơ mà chưa mở miệng thì cửa bỗng nhiên mở ra.

Vị khách không mời mà đến kia chẳng thèm gõ cửa liền xông vào, đến trước giường quét mắt nhìn một lượt, vô cùng lớn tiếng nói: “Cừ thật, chú còn nghĩ lần này tên nhóc thối nhà mày phải đến gặp Diêm Vương gia rồi! Rốt cuộc Diêm Vương gia lại ghét bỏ mày, đá mày trở về. Bị thần ngại quỷ ghét như thế lại tốt! Ha ha, đây mới là khí phách của Triển gia chúng ta! Ha ha! Con mẹ nó chứ!”

Triển Lộ Chiêu nằm trên giường ngẩng mặt nhìn người phía trước, cười nói: “Chú, chú khỏi phải lo lắng.”

Triển tư lệnh nói: “Lo lắng cái rắm! Làm ăn chưa xong còn bị người ta bắn lén, chú còn phải xấu hổ hộ mày nữa kìa! Chờ mày khỏe rồi thì tự mày phải giải quyết vụ này đi, con mẹ nó, đừng làm cho chú mày mất mặt xấu hổ.”

Lão bỗng quay đầu trừng mắt nói với Tuyên Hoài Mân, “Đứng đấy chờ tiền thưởng à? Cút cút cút! Ở đây không có chuyện của mày, ra ngoài chờ.”

Tuyên tư lệnh mở miệng, Tuyên Hoài Mân buộc phải tuân mệnh.

Mặc dù hiện tại hắn không rời mắt khỏi Triển Lộ Chiêu lấy một khắc, song vẫn đành miễn cưỡng lui về phía sau, đi một bước quay đầu lại một lần.

Lễ mễ đến cạnh cửa lại nghe Triển tư lệnh rống lên: “Đóng cửa! Đứa nào nghe trộm, lão tử đập chết đứa đó!”

Tuyên Hoài Mân đành phải nghiêng răng đóng cửa lại.

Trong phòng bệnh, Triển Lộ Chiêu nói với chú hắn: “Phó quan của cháu đắc tội gì với chú mà chú cứ nhất định không muốn gặp hắn như thế?”

Triển tư lệnh nói, “Đúng là không muốn gặp. Chẳng hiểu vì sao mày cứ muốn dây dưa với con hồ ly lẳng lơ đấy nữa. Muốn đàn ông đẹp mắt thì chẳng thà gọi cái tên hát hí khúc lần trước tới mà “chơi”, tên là Bạch cái gì Phi đấy, không phải thế tốt hơn à? Cho vài đồng, muốn ngủ thì ngủ, xuống giường rồi thanh toán sòng phẳng là xong. Cần gì phải kéo cái đồ lẳng lơ ấy về làm phó quan, khiến đám binh lính cấp dưới liêu mạng cho mày nhìn thấy cũng chẳng hay ho gì. Hơn nữa, tại sao lần này mày lại trúng đạn?”

Nhân thân Triển Lộ Chiêu lập tức trở nên âm lệ, nghĩ một lúc mới hỏi: “Chú hoài nghi hắn mật báo?”

Triển tư lệnh hung hăng hừ một tiếng, “Lần này vừa mất hàng vừa mất mặt, có là ai thì bản tư lệnh cũng hoài nghi. Chú chắc chắn trong nhà có sâu mọt, chỉ không biết là ai thôi, chờ điều tra ra rồi, để xem chú mày giết nó như thế nào! Giờ mày thành cái bộ dạng này rồi thì đừng suy nghĩ vớ vẩn gì nữa, ngoan ngoan nằm nghỉ vài ngày đi. Mày đề phòng gã phó quan của mình một chút. Việc lộ thông tin giao dịch với đám người Tây phương, chú thấy thằng nhóc kia rất khả nghi. Thuyền của hiệu buôn dương hành Đại Hưng

sớm không bị giam muợn không bị giam, ngay khi vận chuyển lượng hàng lớn như thế lại bị giữ lại, mày nói xem có quỷ quái không cơ chứ?”

Triển Lộ Chiêu chậm rãi nói, “Lâm Kỳ Tuấn vừa tới đây, cháu có nghe được chuyện thuyền bị giam, nếu chỉ do hải quan kiểm tra thí điểm thì vấn đề không quá lớn. Ở hải quan đang có một gã xử trưởng bị chúng ta siết trong tay đó thôi, để hắn đứng ra, vậy việc được cho qua cửa chỉ cần một câu nói là được. Tuyên Hoài Mân đã xử lý việc này.”

Triển tư lệnh hỏi: “Mày chắc chắn nó có thể làm tốt?”

Triển Lộ Chiêu đáp, “Hắn dù không tốt thì chút bản lĩnh này vẫn phải có. Cháu không biết hắn đối xử với người khác ra sao, song đối với cháu cũng coi như trung thành.”

Triển tư lệnh hừ một tiếng, cười mắng: “Thả rắm cái con mẹ mày! Chú thấy mày cười la cười đến là thoải mái, mắt nhắm tịt cả vào rồi. Thằng nhóc con! Bản tư lệnh cảnh tỉnh cho mày biết, bản tư lệnh sẽ đích thân điều tra việc có kẻ phản bội, vạn nhất tra ra nó, cấm mày biện hộ cho nó.”

Tuyên Hoài Mân giữ ngoài bỗng nhiên cảm thấy khiếp sợ mà chẳng hiểu tại sao.

Bên cạnh có rất nhiều hộ binh canh giữ, hắn không dám dán tai lên cửa phòng nghe lén trước mặt bọn họ.

Thấp thỏm bất an đợi nửa ngày, cửa phòng mở ra, Triển tư lệnh bước ra ngoài, làm như không thấy mà lướt qua người hắn, hồng hách phô trương dẫn Trương phó quan cùng mấy gã hộ binh rời đi.

Tuyên Hoài Mân lập tức trở vào phòng bệnh, ngồi xuống mép giường, cúi đầu hỏi: “Vừa nãy tư lệnh nói gì với anh vậy?”

Triển Lộ Chiêu đáp: “Chú cháu chúng tôi trò chuyện không tới phiên cậu quản. Đúng là thích chõ mũi vào chuyện người khác.”

(Nguyên văn: ... luân bắt đáo nhĩ quản. Cầu nã háo tử. = không đến lượt người quản. Chó lại đi bắt chuột.)

Nói xong liền lạnh lùng nhắm mắt lại.

Cách một hồi, hắn lại mở mắt ra, trừng mắt hỏi Tuyên Hoài Mân, “Cậu đến công quán của Bạch Tuyết Lam làm âm lên hả?”

Tuyên Hoài Mân đáp: “Không tự đi, phải tên Phạm đại ngọc kia đi. Cái đám cục cảnh sát khôn kiếp kia lại đến ngăn cản.”

Triển Lộ Chiêu hỏi, “Lúc gã Phạm đại ngốc kia đi làm loạn có thấy anh trai cậu không?”

Tuyên Hoài Mân nhăn mặt, “Anh hỏi vậy là có ý gì? Gã có thấy anh trai tôi không thì liên quan gì đến anh? Cho dù gã thấy thì cũng đâu phải anh nhìn thấy, anh làm sao mà thỏa mãn được.”

Triển Lộ Chiêu nói, “Lão tử sẽ thỏa mãn đấy, ít tranh luận với lão tử con mẹ nó đi.”

Trái tim Tuyên Hoài Mân như bị người ta tàn ác chém vài nhát dao, mũi phun ra vị chua đặc quánh.

(vị chua, dấm chua,...: ý chỉ sự ghen tuông, đố kỵ.)

Hắn nhăn nhó một hồi thì khẩu khí mới bình tĩnh đôi chút, thấp giọng nói, “Anh bị thương, tôi không chọc giận anh. Để tôi lau người cho anh vậy.”

Triển Lộ Chiêu nói: “Không lau người, lão tử hứng lên rồi, cậu “thối” cho lão tử một trận đi.”

Tuyên Hoài Mân ngẩn ra, sắc mặt đại biến, đứng phắt dậy nói: “Anh nghĩ tới người kia, phía dưới liền... liền...”

Hắn rất tức giận, song lại không thốt lên được câu nói tiếp theo, gương mặt vì giận mà thành màu đỏ tím, gần như rịn ra máu.

Nỗi hận dành cho anh trai mình đã không thể dùng ngôn từ nào trên thế gian để diễn tả nữa.

Nếu có cách nào đó hủy hoại được Tuyên Hoài Phong đối trá ghê tởm kia, hắn tình nguyện đánh đổi cả tính mạng mình để làm cho bằng được!

5. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 1 - Chương 5

Rốt cuộc Hồng Phúc Hào cũng được thả ngay đêm hôm đó, quay về bến tàu phía tây. Lâm Kỳ Tuấn khi nghe tin liền thở phào một hơi, thấy thuyền trưởng, trao đổi với hắn vài câu rồi hỏi: “Chuyến này không xảy ra chuyện gì đặc biệt chứ?”

Thuyền trưởng lau mồ hôi nói, “Đúng là xui quá, để hải quan tóm trúng thuyền chúng ta. Vừa rời khỏi bến tàu phía bắc là tôi lập tức đích thân xuống kho hàng hóa kiểm tra ngay, đám hải quan kia đúng là thừa nước đục thả câu. Tôi kiểm tra thấy mấy tấm niêm phong bên ngoài rương đều bị lỏng ra, bên trong có nơi bị khuyết một chỗ, phỏng chừng bọn họ đã đem đi không ít thứ, còn thiếu cả mấy chiếc đồng hồ báo thức hiệu Plankc nữa.”

Lâm Kỳ Tuấn nói: “Đồng hồ báo thức giá trị gì đâu, kệ bọn hần lấy.”

Lúc này, người lái chính lên boong thuyền xin chỉ thị của thuyền trưởng, Lâm Kỳ Tuấn nói với thuyền trưởng: “Anh đi làm việc của mình đi.”

Bản thân hần thì xuống kho hàng hóa tìm chiếc rương mang số hiệu bảy mươi ba.

Nhìn vẻ ngoài nguyên vẹn của nó, hần là chưa bị đám người hải quan chú ý tới, trái tim hần nhẹ nhõm hần.

Tuy rằng giúp những kẻ đó chở hàng không ít lần, nhưng hần chưa từng tự mình kiểm tra, giờ nhìn chăm chăm chiếc rương số bảy mươi ba, mắt hần lóe sáng, bỗng nhiên nổi lên xung động muốn mở ra nhìn thử bên trong.

Chợt phía sau vang lên tiếng leng keng khiến hần sợ đến nỗi tim gần như ngừng đập.

Quay đầu lại, hóa ra là một thủy thủ xách thùng nước xuống đây, bất cẩn đụng vào tay vịn cầu thang gây ra tiếng động. Thấy thiếu gia nhìn mình lom lom như vậy, hần vội vã chuyển thùng nước vào trong góc, sau đó cười ngượng chạy lên trên.

Chịu một trận sợ bóng sợ gió, xung động muốn mở chiếc rương của Lâm Kỳ Tuấn đã không cánh mà bay.

Mắt không thấy, tâm không phiền, hần hận không thể chặt đứt quan hệ giữa mình và những kẻ này, nếu như mở ra, nhìn thấy thứ đó thì có khác gì nhìn thấy tang chứng đâu? Nhỡ sau này xảy ra việc ngoài ý muốn lại khó trốn tránh trách nhiệm.

Hơn nữa, Triển Lộ Chiêu hung ác như vậy, chắc chắn gã không thích mình chạm vào hàng hóa của gã, không nhất thiết vì chút hiếu kỳ mà liều lĩnh tham gia vào cuộc phiêu lưu trước nòng súng của tên quân phiệt ác độc đó.

Nghĩ vậy, Lâm Kỳ Tuấn lập tức ném chuyện chiếc rương số bảy mươi ba ra sau đầu, lên boong tàu, đi giải quyết việc của mình.

Người thuộc quân Quảng Đông cầm hóa đơn đến nhận hàng, đương nhiên là đến đem cái thứ đồ nguy hiểm chết người kia đi.

Hiện giờ Triển Lộ Chiêu mới vừa tỉnh, Tuyên Hoài Mân một tắc không rời, Triển tư lệnh lại hào hứng chạy đến bệnh viện. Tất cả cấp trên đều vắng mặt, nhưng thật ra lại chẳng có chỗ nào bất tiện, bởi vì việc nhận hàng hóa này luôn do thuộc hạ biết quy tắc đi làm. Bọn họ đã sớm biết cách chia hàng, bán hàng ra sao, không cần nói năng rườm rà.

Đêm, Tuyên Hoài Phong cùng Bạch Tuyết Lam “cải trang” một phen, trở về công quán rồi, tâm trạng cực

kỳ nặng nề, y đột nhiên nghĩ đến chị mình, mười tháng mang thai, sắp làm mẹ người ta, đây vốn là thời gian hạnh phúc nhất đời của một người phụ nữ, ấy vậy mà anh rề lại làm ra cái chuyện đáng thất vọng như thế, chắc chắn sau này sẽ nổi lời gièm pha,... bảo y làm sao có thể nhẫn tâm nhìn chị mình đau khổ cho được?

Rồi đột nhiên, y lại nghĩ đến Lâm Kỳ Tuấn, kẻ thời niên thiếu diễm đam lại vô cùng phong độ, một người có tài có đức, song tại sao mới chỉ mấy năm không gặp mà hắn lại nên nông nổi này, lại cầu kết với đám người buôn ma túy?

Nhớ lại thời thơ ấu cùng trường, cùng chơi, trong nhà lắp đặt điện thoại khiến hai người vô cùng kinh ngạc. Cuộc điện thoại đầu tiên trong đời, hai người họ chính là cậu nghe giọng tôi, tôi nghe giọng cậu. Giây phút ấy tưởng chừng như cùng trời cuối đất cũng chỉ gần trong gang tấc mà thôi.

Ngẫu nhiên lại nhớ đến điều bản thân tận mắt chứng kiến trên chiếc Hồng Phúc Hào, chiếc rương ma túy đó là thứ cực kỳ xác thực, song thứ đó có thể khẳng định rằng Lâm Kỳ Tuấn cũng nắm được tình hình hay không? Chỉ sợ là chưa hẳn.

Trên những chiếc thuyền viễn dương kiểu này ít nhiều gì vẫn có thể tìm ra kẻ hở. Thuyền trưởng trên thuyền, người lái chính, phó nhĩ, thậm chí là thủy thủ đều có thể lén lút ôm hàng.

Tuy nhiên, nói đi nói lại, cho dù Kỳ Tuấn không biết chuyện, nhưng thuyền là của hắn, chung quy hắn sẽ không thoát được can hệ.

Hơn nữa, đó không phải một túi hàng nhỏ, mà là đầy một rương hàng. Hắn là chủ thuyền, còn có cả bản kê khai hàng hóa, chẳng lẽ lại có người không coi hắn ra gì mà tráo đổi cả một rương hàng hóa hay sao?

Nếu như Kỳ Tuấn thực sự nắm rõ tình hình, vậy dựa vào quốc pháp thì sẽ không thể tha thứ.

Khi ngồi trên xe hơi, Tuyên Hoài Phong đã hạ quyết tâm, phạm phải tội đó thì chẳng có gì phải do dự, song dù sao tim người cũng đâu phải sắt đá, tuy đã quyết định nhưng vẫn không tránh được cảm giác đau thương buồn bực.

Y nằm dài trên giường suy nghĩ miên man, nghĩ đến chuyện này, rồi lại nghĩ tới chuyện kia, trái tim như bị ai đó dùng năm ngón tay siết chặt lại.

Bạch Tuyết Lam kéo công tắc bóng đèn, nhìn Tuyên Hoài Phong nằm bên gối mình mà đôi mắt long lanh chứa đầy vẻ u ám, hắn vươn tay kéo y lại, thấp giọng nói: “Đừng suy nghĩ nhiều, sớm biết em như vậy, anh sẽ không đưa em đến bến tàu. Nghe lời anh, nhắm mắt lại ngủ đi.”

Vị tổng trưởng đại nhân đây là có tật giật mình, ôm nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng mà lại trưng ra hành động ngoan ngoãn hiêm thấy, không đề xuất bất kể yêu cầu khiến người khác đỏ mặt nào, ngoan ngoãn nằm ngủ.

Ngày kế, Bạch Tuyết Lam nâng cằm người bên gối lên nhìn, thấy mí mắt Tuyên Hoài Phong hơi sưng, tinh thần không tốt, hần nhú mày hỏi: “Đêm qua em ngủ không ngon à?”

Tuyên Hoài Phong đáp: “Cứ ngủ được một lúc lại tỉnh. Hết cách, đêm nay em đi ngủ sớm một chút.”

Bạch Tuyết Lam nghe giọng y hơi khàn liền giạt mình, “Không được, sợ là ngã bệnh rồi. Anh gọi bác sĩ đến.”

Tuyên Hoài Phong miễn cưỡng cười nói, “Ngủ không ngon là chuyện bình thường thôi mà, anh đừng làm quá lên thế chứ, không cần gọi bác sĩ đâu.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Thà làm quá còn hơn.”

Rung chuông gọi một đầy tớ trai đến, sai hắn đi gọi điện thoại, yêu cầu bác sĩ Jinder tới ngay lập tức.

Chỉ chốc lát sau, đầy tớ trai trở về xin chỉ thị Bạch Tuyết Lam, “Tổng trưởng, người kia nói bác sĩ Jinder vừa vận đến khám bệnh tại nhà cho người khác rồi, không thể đến ngay lập tức. Nhưng mà bọn họ có nói, bác sĩ Jinder có một người đồng nghiệp làm cùng phòng khám cũng là bác sĩ tây dương, tên là Knapp, tay nghề rất cao, hiện tại người đó có thể lập tức ngồi ô tô tới đây. Có mời người đó đến không ạ?”

Bạch Tuyết Lam suy nghĩ, người có thể cùng mở phòng khám bệnh với bác sĩ Jinder chắc chắn không quá kém, liền nói: “Vậy thì mời vị đó đến.”

Đầy tớ trai vẫn đứng bất động, báo cáo, “Vị bác sĩ Knapp này đến khám bệnh tại nhà một chuyến sẽ lấy sáu mươi đồng, ngoài ra còn lấy thêm năm đồng tiền đi lại.”

Bạch Tuyết Lam giận quá hóa cười, “Tôi còn quan tâm mấy chục đồng ấy à? Cái tên sâu bọ ngu ngốc nhà cậu còn không mau mời người ta đến.”

Qua hơn nửa tiếng đồng hồ, bác sĩ Knapp kia ngồi trên chiếc xe hơi đẹp đẽ đến nơi này, được quản gia dẫn vào phòng.

Tuyên Hoài Phong đã xuống giường rửa mặt, thay đổi quần áo mặc ở nhà. Y vốn không muốn bỗng dưng lại mời bác sĩ tới nhà, chỉ là không lay chuyển được Bạch Tuyết Lam, nếu bác sĩ đã tới rồi thì cũng chỉ có thể lịch sự tiếp đón.

Bác sĩ Knapp bắt tay đầy phong độ với bọn họ, dùng tiếng Trung cứng ngắc hỏi, “Ai? Khó chịu?”

Bạch Tuyết Lam chỉ vào Tuyên Hoài Phong, “Là vị này, Tuyên phó quan.”

Bác sĩ Knapp và bác sĩ Jinder làm chung một phòng khám, ông đã sớm được bác sĩ Jinder kể cho rất nhiều chuyện, nghe đến công quán của hải quan tổng trưởng, ông cũng đoán được là vị phó quan tuần mã kia cần được khám bệnh. Vị Bạch tổng trưởng này vẻ ngoài rất phong độ, song con người lại cực kỳ ngang ngược, hơn nữa lại hay làm lớn chuyện, lúc nào cũng nghi thần nghi quỷ, đôi khi còn không chịu nói lý lẽ.

Bác sĩ Knapp nhận được kinh nghiệm từ đồng nghiệp, lại thấy thần sắc Tuyên Hoài Phong chỉ hơi uể oải, nên trong lòng ông liền đưa ra kết luận.

Nếu như gặp bệnh nhân khác, ông sẽ nói thẳng thừng không e ngại, thu tiền xem bệnh xong sẽ rời đi.

Thế nhưng, theo những lời Jinder thuật lại, bác sĩ Knapp hiểu rằng: đứng trước mặt Bạch tổng trưởng là phải cố gắng diễn cho thật tốt, mặc dù trong lòng không cho là đúng nhưng vẫn phải thể hiện bộ dạng nghiêm túc lắng nghe, thái độ nghiêm túc. Ông mời Tuyên Hoài Phong ngồi xuống, làm bộ kiểm tra một lượt cho y thật cẩn thận, lại hỏi tình hình gần đây, “Dạo này, bạn rộn đúng không?”

Bạch Tuyết Lam chen miệng, “Bề bộn công việc, hôm qua còn trúng gió đêm.”

Bác sĩ Knapp nói, “Vậy không ổn.”

Bạch Tuyết Lam tiếp lời, “Đúng, rất không ổn. Có phải cậu ấy bị bệnh không?”

Bác sĩ Knapp nghiêm túc trầm ngâm chốc lát mới đáp: “Bị bệnh, không phải. Chẳng qua, phải nghỉ ngơi thật tốt, không được mệt mỏi.”

Ông thấy Bạch Tuyết Lam dường như không hài lòng bèn vội vàng ho khan một tiếng, bỏ thêm một câu, “Tôi sẽ kê cho ngài ấy một đơn thuốc bổ. Nhất định phải uống.”

Lúc này Bạch Tuyết Lam mới gật đầu, đang muốn nói gì đó thì đầy tớ trai đến bẩm báo, “Tổng trưởng, ngài có điện thoại.”

Bạch Tuyết Lam đi ra ngoài nghe điện thoại, bác sĩ Knapp và Tuyên Hoài Phong đều thầm thở phào, không nói thêm gì nữa. Bác sĩ Knapp lấy mấy viên thuốc nhỏ trong hòm thuốc đưa cho Tuyên Hoài Phong.

Tuyên Hoài Phong hỏi, “Là vitamin phải không?”

Bác sĩ Knapp cười một tiếng, trả lời, “Thích, thì uống. Không thích, đừng uống.”

Tuyên Hoài Phong nói tiếng cảm ơn rồi đứng dậy tiễn khách, quản gia đích thân đến phòng thu chi lĩnh tiền trả phí khám bệnh.

Chờ Bạch Tuyết Lam trở về mới phát hiện bác sĩ tây dương kia đã xong việc.

Bạch Tuyết Lam hỏi phải uống thuốc chưa, Tuyên Hoài Phong không muốn nghe hần lái nhải liền nói đã uống rồi, sau lại hỏi là ai vừa gọi điện đến.

Bạch Tuyết Lam nói, “Điện thoại của tổng lý, anh ta nói có việc muốn thương lượng với anh, e rằng anh phải đến đó một chuyến.”

Tuyên Hoài Phong nói, “Chính sự quan trọng hơn, đừng dềnh dàng nữa. Anh đi đi.”

Bạch Tuyết Lam nói, “Anh qua đó nhìn một cái. Em bị bệnh, ở trong công quán nghỉ ngơi đi, hôm nay đừng tới chỗ làm.”

Tuyên Hoài Phong muốn nói mình không bị bệnh, chẳng qua y biết mình mở miệng cũng chắc chắn không thắng được Bạch Tuyết Lam, nếu chọc cho Bạch Tuyết Lam cáu lên... nói không chừng còn bị ấn xuống giường, cho nên y chỉ mỉm cười.

Cùng Bạch Tuyết Lam ăn sáng xong, chờ Bạch Tuyết Lam rời đi, y ra sau bình phong thay một bộ quần áo ra ngoài, dẫn Tống Nhâm đi tới viện cai nghiện.

Bởi sáng sớm bị việc khám bệnh trì hoãn nên thời gian Tuyên Hoài Phong đến viện cai nghiện muộn hơn thường ngày, vào phòng làm việc của mình, trên mặt bàn đã được đặt năm sáu phần văn kiện, y ngồi xuống xem văn kiện, thấy có người vào hỏi chuyện thì đều trả lời rõ ràng dành mạch.

Khi bận rộn, thời gian trôi qua đặc biệt nhanh.

Dường như mới chỉ chớp mắt thôi đã đến giờ ăn cơm trưa.

Tầng dưới viện cai nghiện có phòng ăn nhỏ, Tuyên Hoài Phong xuống đó lấy hộp cơm, chọn một suất cơm bình thường rồi cũng ngồi ăn với đám người Thái Bình, ánh mắt y quét nhìn bốn phía, thuận miệng hỏi, “Sao không thấy em gái Vạn Sơn vậy?”

Thái Bình nói, “Trường của cô ấy cuối cùng đã có thể dễ dàng được mấy ông thầy dạy học rồi, phải đến trường thôi.”

Có người cười nói, “Ngọc San quay về đi học, cậu đau lòng rồi nhé.”

Thái Bình đỏ mặt lên, vội vàng minh oan cho mình: “A di đà phật, nghe được tin này, thiếu chút nữa tôi đã định học theo các cụ ngày xưa ở nông thôn mà châm hương ấy chứ. May là cô ấy đi học, chứ bình thường ở đây, cô ấy bướng bỉnh nghịch ngợm biết bao nhiêu. Hai ngày trước còn nói muốn học làm y tá, cô ấy làm rơi hết cả một đồng kim tiền vừa tiêu độc xong xuống đất, chưa kịp mắng mỏ câu nào mà cô ấy

đã rơi nước mắt trước rồi.”

Người biết chuyện nói, “Thảo nào mấy hôm trước tôi thoáng thấy cô ấy khóc lóc với cậu, tôi còn tưởng cậu làm gì người ta rồi cơ chứ.”

Thái Bình vô cùng xấu hổ nói: “Tôi... tôi có thể làm gì cô ấy chứ? Tôi có thể bắt nạt cô ấy sao?”

Người chung quanh thấy hấn đỏ mặt như vậy liền nở nụ cười thân thiện song cũng đầy khoái trá.

Tuyên Hoài Phong vừa vui đầu ăn vừa nghe đám bạn trêu ghẹo Thái Bình, y ngược lại cũng thấy vui, bữa ăn này quả là ngon miệng, xem như tạm thời vứt bỏ sự lo lắng tối qua.

Ăn cơm xong, y quay trở về phòng làm việc tiếp tục công tác.

Không ngờ tầm bốn năm giờ chiều, đây tớ trai lại vào hỏi, “Có một vị tự xưng Niên xử trưởng bên hải quan nói là thân thích của ngài, muốn gặp ngài. Giờ ngài có muốn gặp mặt không?”

Tuyên Hoài Phong vô cùng kinh ngạc.

Xử trưởng họ Niên, lại là thân thích, nhất định là Niên Lượng Phú.

Người anh rể này luôn chẳng có bất kỳ hứng thú gì với viện cai nghiện, từ lúc chuẩn bị đến khi khai trương hay tận lúc này vẫn chưa từng bước chân qua cửa một lần, thế nào mà hôm nay bỗng nhiên tìm tới đây?

Tuyên Hoài Phong trầm nghĩ, lẽ nào hấn nhận được tin tức, biết chuyện bản thân làm bị bại lộ?

Nếu là đặc biệt tới cầu tình với mình, mình còn gì để nói với hấn chứ. Khổ nỗi hấn lại cưới người chị duy nhất của mình, hấn cũng là kẻ làm tan nát trái tim của chị ấy.

Đây tớ trai thấy sắc mặt y hơi xấu, nghĩ rằng vị Niên xử trưởng này cũng giống như vị Charts tiên sinh kia vậy, đều là kẻ không được hoan nghênh, gã thử thăm dò, “Tôi nói với hấn là ngài đang họp, bảo hấn về trước nhé?”

Tuyên Hoài Phong thở dài một hơi, nói: “Cậu mời hấn vào đi.”

Đây tớ trai mời Niên Lượng Phú đến, Tuyên Hoài Phong đã đứng lên chờ trước cửa, thấy hấn liền nhẹ nhàng gọi một tiếng trước, “Anh rể.”

Y đoán, sợ rằng Niên Lượng Phú đến đây để bàn một số chuyện khiến y khó xử, nếu mới gặp mà đã quá

niệt tình thì đến lát nữa giải quyết việc chính sẽ khó làm mặt bình thường, cho nên miệng thì xưng hô như vậy, nhưng về mặt thì chẳng hề tươi cười.

Chỉ có điều y trời sinh tuần tú, cho dù không cười cũng không thể ra vẻ hung dữ được, nhiều nhất là giữa chân mày tô thêm điểm sầu muộn khiến người ta thương tiếc mà thôi.

Niên Lượng Phú chẳng hề chú ý đến sự dị thường của cậu em vợ, tiến vào ngồi trên ghế salon, nhìn đông nhìn tây rồi cười nói: “Hoài Phong, bây giờ cậu uy phong hơn trước nhiều, chỗ lớn thế này đều nghe theo sự chỉ huy của cậu.”

Tuyên Hoài Phong đầy bụng phiền não, nghĩ đến chuyện tốt kẻ này làm ra, y thật muốn đánh hấn một trận như tử, cho hấn mấy cái tát, hỏi hấn tại sao có thể phụ chị mình như vậy; hoặc là nhấn tâm một chút, gọi mấy gã hộ binh đến trối hấn lại, đưa vào trong tù.

Tuyên Hoài Phong miễn cưỡng cười một tiếng, hỏi: “Sao hôm nay anh rể lại rảnh rồi đến đây vậy?”

Niên Lượng Phú nói, “Hôm nay anh đến đây là có việc muốn nhờ cậu. Chuyện này... cậu nỗ lực mặt chị cậu, tuyệt đối phải giúp đỡ anh.”

Trái tim Tuyên Hoài Phong như bị đâm mạnh một cái, thầm nghĩ, *quả nhiên hấn đến đây là muốn mình bao che, vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp. Tuyệt đối không được!*

Y cười lạnh nói, “Anh là anh rể của em, có việc gì đương nhiên em sẽ hỗ trợ. Chẳng qua... anh biết con người em rồi đấy, cho dù anh là thân thích của em, em cũng chỉ giúp anh làm việc hợp pháp, những chuyện vi phạm pháp luật, em tuyệt đối không làm.”

Niên Lượng Phú ngạc nhiên nhìn Tuyên Hoài Phong, sau đó cười rộ lên, “Đương nhiên rồi, chẳng lẽ anh còn chuyện phạm pháp gì muốn nhờ cậu làm sao? Anh có một người bạn, trong nhà có thân thích dùng ma túy, bị hại rất thảm. Hấn muốn anh đưa thân thích đó đến viện cai nghiện để cai thuốc, nhưng vì địa vị xã hội của mình nên hấn lo lắng tin tức người nhà nghiện ma túy lộ ra ngoài sẽ làm hại đến thanh danh. Cho nên hấn năn nỉ anh tới hỏi cậu một câu, cậu có thể tìm cách gì đó bí mật đưa thân thích của hấn đến viện cai nghiện để trị liệu hay không. Đương nhiên, anh sẽ không thiếu cậu một phần tiền phí dụng nào hết, cho dù có thu thêm cũng chẳng phải việc không thể thương lượng.”

Tuyên Hoài Phong hơi kinh ngạc.

Y không ngờ Niên Lượng Phú tới đây là muốn làm ăn với viện cai nghiện.

Nếu như anh rể muốn bí mật đưa người bị thuốc phiện làm hại tới cai nghiện, vậy có thể thấy thái độ của hấn đối với thuốc phiện chính là không tán thành.

Chung quy điều này cũng tốt hơn việc cùng một giuộc với đám buồn ma túy.

Tuyên Hoài Phong vốn hết sức thất vọng về hấn, đến lúc này, y lại mơ hồ thấy chút hi vọng. Nói đi nói lại, y đương nhiên không muốn trở mắt nhìn người chị bụng mang dạ chứa của mình không có chồng.

Nếu Niên Lượng Phú đã có ý hối cải mà thẳng thắn báo cáo hành động phạm pháp với chính phủ để lập công chuộc tội, vậy thì mặc dù hấn không thể giữ được chức vị, nhưng vẫn còn hi vọng giữ được một cái mạng.

Nghĩ tới đây, y rất muốn bàn bạc với Niên Lượng Phú một phen, cho hấn ít lời khuyến cáo, song lời đến khóe miệng lại nhịn xuống được.

Thầm nghĩ, nhìn chuyện tới qua, xem ra Bạch Tuyết Lam đã vạch kế hoạch hành động sau này, bây giờ mình nhất thời xúc động để lộ chân tướng,... Nếu anh ta cải tà quy chính cũng thôi, vạn nhất anh ta không những không thay đổi, trái lại còn âm thầm báo tin tức cho kẻ xấu, vậy chẳng phải là phá hủy chuyện lớn của Bạch Tuyết Lam?

Việc càn quét đám buôn ma túy này, mình coi như không thể giúp được việc gì lớn, vậy chỉ ít không thể gây ra rắc rối.

Tuyên Hoài Phong lập tức nuốt lời bên mép xuống bụng.

Niên Lượng Phú thấy y hồi lâu không nói mà chỉ dùng con ngươi đen láy sáng bừng nhìn mình chăm chăm, hấn không khỏi chột dạ, cười hỏi, “Thế nào? Sắc mặt cậu hôm nay không tốt, chắc là mệt mỏi rồi đúng không. Hoặc là chị cậu lại nói gì với cậu, khiến cậu giận anh rồi? Máy ngày nay anh có công vụ trên người nên hơi bận. Cậu cũng làm ở hải quan, đương nhiên phải biết chuyện ở đây rắc rối phức tạp thế nào. Như đã nói qua, rốt cuộc cậu có chịu giúp anh chuyện anh nhờ vả không?” Mới nói mấy câu liền không nhin được mà đưa tay che miệng, ngáp một cái thật to.

Tối qua Tuyên Hoài Phong thấy hấn chạy đến bến tàu nên chỉ đoán hấn bận rộn cả tối chứ không hoài nghi hấn hút thuốc phiện, y từ tốn đáp, “Đây là chuyện tốt, hơn nữa còn thuộc về bốn phận, lý nào lại không giúp. Trước tiên em sẽ đăng ký theo lời anh nói, để bọn họ chuẩn bị.”

Nói xong, y rút một tờ mẫu đăng ký trong tủ văn kiện ra, vừa điền vừa hỏi, “Tên vị thân thích của bạn anh là gì?”

Niên Lượng Phú trách cứ, “Chẳng phải là muốn bí mật sao, anh báo tên tuổi ra thì còn gì là bí mật nữa? Lẽ nào không nói không thể nhập viện?”

Tuyên Hoài Phong suy tư một hồi, nói: “Người nước mình ưa sĩ diện nên mới lo lắng đến việc này, chứ bọn em chẳng câu nệ gì. Tuy nhiên vẫn cần có một cái tên để đăng ký, anh thuận miệng nói một cái cũng được. Tốt xấu gì cũng phải có một cái tên giả, bằng không lúc đến đây, lẽ nào bác sĩ đến khám rồi y tá đến đưa thuốc cứ gọi A Tam A Tứ loạn cả lên chắc?”

Niên Lượng Phú nói, “Họ gồm mẹ và hai đứa con gái, người mẹ gọi là Mạc Hoa, con gái thì sao nhỉ... Một người tên Triệu Phù, một người tên Triệu Dung đi.”

Hắn giúp Mạc đại nương lấy họ nhà chồng.

Hai người còn lại hắn lấy họ Triệu trong bách gia tính, sau lại dùng hai chữ phù dung làm tên giả cho hai cô em gái của Lục Phù Dung.

Tuyên Hoài Phong ghi tên từng người, đến khi viết đến tuổi tác, thấy hai cô bé mới hơn mười tuổi đã chịu sự đầu độc của ma túy, y thở dài thật dài, nói với Niên Lượng Phú, “Anh rể, anh xem, mấy loại ma túy thuốc phiện này đúng là thứ đồ hại chết người.”

Bởi vì Niên Lượng phú đã từng thương lượng qua với Lục Phù Dung, bản thân nghiện ma túy xem như là người bị hại, mặc dù cảm thụ được sự vui sướng sau khi hút hít nhưng hắn vẫn mang hận với nó, cho nên nghe câu này xong liền cảm thấy hợp ý mình, gật đầu nói, “Không sai, đúng là quá quá hại người, kẻ bán thứ này cho người ta đúng là súc sinh, phải bắn chết mới đúng.”

Tuyên Hoài Phong nghe vậy liền ngẩn ra.

Nghe ý anh rể thật không giống thuận miệng nói cho có lệ.

Nếu chẳng phải tới qua tận mắt chứng kiến hắn đến bến tàu rồi lên Hồng Phúc Hào, vậy thì vô luận thế nào y cũng không tin hắn tham dự vào việc buôn lậu ma túy này.

Song chính miệng hắn đã nói nên bắn chết đám người buôn ma túy này đi, vậy xem ra hắn chẳng những có ý ăn năn, mà còn cảm thấy thẹn trong lòng.

Y vốn đã hạ quyết tâm sắt đá, thấy Niên Lượng Phú biểu hiện như vậy liền nghĩ đến người chị đáng thương của mình, bất tri bất giác, lòng dạ y mềm nhũn, liền xong mẫu đăng ký liền gọi đầy tứ trai đưa đến chỗ bác sĩ, dặn họ làm tốt công tác chuẩn bị tiếp đón bệnh nhân. Tiếp theo, y ngồi xuống tán gẫu vài câu với Niên Lượng Phú, sắc mặt không còn lạnh nhạt như lúc mới gặp nữa.

Lúc tạm biệt Niên Lượng Phú, Tuyên Hoài Phong đích thân tiễn hắn đến trước ô tô, khẩn thiết nói, “Anh rể, anh và chị em sắp có con gái rồi, trách nhiệm của người làm cha rất lớn đấy. Vì vợ con, anh nhất định phải chăm sóc bản thân cho tốt, đừng làm chuyện gì nguy hiểm.”

Niên Lượng Phú muốn cầu cạnh y, cho nên ngoài miệng đồng ý, còn trong đầu thì ngập tràn suy nghĩ muốn đi thăm hỏi Lục Phù Dung, thuận tiện hưởng thụ ma túy và sự sung sướng thể xác với người đẹp, hắn nào có thật sự để những lời này vào tai.

Thuận miệng nói lấy lệ một câu liền lên xe rồi đi.

6. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 1 - Chương 6

Tuyên Hoài Phong trở về phòng làm việc, bận rộn thêm lúc nữa mới chỉnh lý xong từng tập từng tập tài liệu một, bỗng nhiên nghe tiếng bước chân, y ngẩng đầu lên liền thấy Thái Bình hấp ta hấp tấp dẫn một người mặc đồng phục nhân công nam tiến đến, chỉ vào đây nói, “Chính là chỗ này.”

Thái Bình thấy Tuyên Hoài Phong nhìn mình liền cười nói, “Đây, tôi đã sớm nói phải lắp một chiếc điện thoại riêng trong phòng làm việc của cậu rồi mà, bằng không cả cái viện cai nghiện to thế này mà có mỗi gian điện thoại nên cứ phải đi tới đi lui, làm việc không lành lẹ được. Lẽ mà mãi cho đến bây giờ, thừa dịp hiện tại bệnh viện chưa nhiều bệnh nhân, chưa đến lúc rồi ren thì phải nhanh chóng lắp đặt.”

Đang nói, một đầy tớ trai phía sau hần vào cửa, đặt phần giấy đang ôm trong tay lên mặt bàn của Tuyên Hoài Phong, “Đây là bác sĩ Phí gửi cho ngài, ông ấy nói mong ngài mau chóng duyệt kinh phí, bọn họ đang rất cần thứ này.”

Còn nói, “Vừa rồi Bạch tổng trưởng gọi điện đến, ngài ấy hỏi có phải ngài đến đây làm việc rồi hay không, tôi đáp là ngài đang rất bận. Thế là ngài ấy lập tức cúp máy.”

Tuyên Hoài Phong đang bận ứng phó cả đồng chuyện trước mắt, đột nhiên nghe nói Bạch Tuyết Lam gọi điện tới, y lập tức dẹp mọi thứ qua một bên, hỏi đầy tớ trai, “Bạch tổng trưởng có nói gì không?”

Đầy tớ trai thưa, “Nói là ngài làm việc xong thì về sớm một chút.”

Trong khi bọn họ nói chuyện, người của cục điện thoại đã bắt đầu làm việc, vì cần phải lắp đường dây điện thoại lên tường nên bọn họ dùng búa đập ‘phanh phanh’ liên hồi.

Ầm ỉ như vậy, nhất thời mọi người không ngồi trong phòng làm việc được nữa.

Tuyên Hoài Phong đành phải ôm văn kiện trên mặt bàn rồi cùng Thái Bình đứng ra ngoài cửa.

Thái Bình đứng gần cẩn thận quan sát y một lúc rồi đột nhiên lên tiếng, “Có phải cậu khó chịu chỗ nào không? Sắc mặt hơi kém.”

Tuyên Hoài Phong thuận miệng hỏi, “Vậy sao?”

Thái Bình nói: “Gần đây cậu vất vả quá rồi. Hai hôm trước tôi mới nói với Vạn Sơn, hiện giờ viện cai nghiện xem như đã mở được chút quy mô nho nhỏ, mọi việc đều phải làm thật cẩn thận, mong rằng tương lai thật sự tạo được sự nghiệp lớn. Cậu một tay quản tiền, một tay lại quản lý bao nhiêu việc vất vả cả trong lẫn ngoài, tuyệt đối không được đổ bệnh. Nếu cậu mà ngã xuống thì đúng là cây đổ bầy khỉ tan đây.”

Tuyên Hoài Phong dở khóc dở cười lắc đầu, “May mà Hoàng Ngọc San không ở đây, bằng không để cô bé nghe thấy, cô bé sẽ thật sự mắng cho một trận đấy. Cái gì gọi là cây đổ bầy khỉ tan? Tôi vừa ngã xuống,

mọi người đều biến thành khí hết? Cả cậu cũng biến thành khí à?”

Thái Bình biết mình dùng sai điển cố liền ngưng ngưng cười, “Được rồi, mọi người đều là người quen, cần gì phải bắt lỗi trên từng câu chữ chứ. Tôi nói thật, trước kia cậu là tiên sinh dạy học, nhưng lúc đó chỉ có tiền là thiếu chứ chưa khi nào bận rộn như lúc này. Con người ta chung quy không phải làm bằng sắt, cậu đừng khiến bản thân bận rộn quá. Hóa đơn tiền nong cậu phải thẩm tra; danh sách thuốc thang cậu cũng muốn đối chiếu; dự toán chi phí tiêu dùng của các bộ phận chung quy cậu vẫn muốn đích thân tính toán một lần. Công văn trong nha môn cần đều do cậu chạy đi xử lý, bác sĩ có dự định gì cũng lại thương lượng với cậu. Nếu còn tiếp tục thế này nữa thì kể cả cậu có phân thành mười người cũng chẳng đủ.”

Tuyên Hoài Phong nói, “Tôi biết, dù sao sau này vẫn sẽ buông tay để mọi người giúp tôi chia sẻ. Chẳng phải bây giờ mới vừa bắt đầu thôi sao? Vạn sự khởi đầu nan, viện cai nghiện chúng ta giường cờ đối nghịch với các quán thuốc phiện và đám buôn lậu ma túy, cậu đừng tưởng bây giờ chưa có động tĩnh gì, thực ra không biết bao nhiêu người đang chăm chú theo dõi quan sát chúng ta đấy. Mọi việc phải cẩn thận.”

Thái Bình gật đầu, thở dài một hơi.

Âm thanh bang bang bên trong ngừng một lúc, dường như người nọ đang kéo dây điện thoại, chỉ chốc lát sau tiếng ồn lại vang lên.

Tuyên Hoài Phong nghĩ đến việc Bạch Tuyết Lam gọi điện tới đây, tuy rằng hơi hột, nhưng chắc chắn trong lòng sẽ có chỗ khó chịu. Hắn đã sớm ra lệnh Tuyên Hoài Phong phải ở nhà tĩnh dưỡng, bị cãi lời, không biết đến lúc về đến nhà gặp nhau hắn sẽ tức giận như thế nào đây.

Nếu như Bạch Tuyết Lam về đến nhà mà không thấy mình sẽ càng giận hơn.

Hiện giờ không thể dùng phòng làm việc, không bằng về trước, để Bạch Tuyết Lam vừa vào cửa đã thấy mình, vậy sẽ dễ dỗ dành hơn một chút.

Tuyên Hoài Phong bèn nói với Thái Bình: “Vậy theo lời cậu vừa nói đi, hôm nay tôi sẽ về sớm một chút để nghỉ ngơi, phiền cậu trông chừng hộ tôi phía phòng làm việc này nhé, chờ điện thoại lắp xong thì khóa cửa lại giùm tôi. Tôi mang chỗ văn kiện này về đọc.”

Thái Bình than thở, “Không phải nói nghỉ ngơi sao? Mang văn kiện về làm gì? Để mai xem mấy thứ này thì trời cũng chẳng sập xuống đâu.”

Tuyên Hoài Phong nói, “Cậu biết tính tôi rồi đấy, phải làm xong tôi mới an tâm ngủ được.”

Y và Thái Bình tạm biệt nhau, ôm văn kiện xuống lầu, gọi tài xế tới.

Ngồi xe quay trở về công quán.

Y có chút lo lắng rằng khi mình quay về sẽ thấy cảnh Bạch Tuyết Lam ngồi trong phòng chờ mình tựa như mèo già ngồi canh chuột.

Hỏi người gác cổng, biết tổng trưởng chưa về, y liền hơi an tâm.

Trở lại phòng, bỏ văn kiện lên bàn, y định vừa đọc vừa chờ Bạch Tuyết Lam trở về. Khi đọc đến lời thuyết trình về số được liệu chắc chắn rất quý báu kia của Phí Phong, y đột nhiên cảm giác cảnh vật trước mắt mơ mơ hồ hồ, đầu óc lại có chút choáng váng.

Tuyên Hoài Phong giật mình nghĩ: Sẽ không bệnh thật đó chứ?

Y tự nâng tay sờ chán, không kiểm tra ra được dị thường gì.

Có lẽ là do ngồi lâu quá.

Y dán một mẩu giấy nhỏ lên phần mình vừa đọc, dùng bút máy viết lên đó dòng chữ “Phần có thể mua thử nghiệm”, đóng văn kiện lại, sau đó mới đứng dậy đuổi người.

Đi ra sân, y định bụng ra ngoài hít thở không khí trong lành lại bị hương hạt tiêu rang xông thẳng vào mũi, khiến cho chớp mũi ngứa ngáy, hắt xì vài cái liên tục.

Tuyên Hoài Phong tự cười mình vài tiếng.

Y đột nhiên nhớ đến chuyện hôm mười lăm tháng tám đã hứa với Bạch Tuyết Lam rằng sẽ tự tay nấu một bữa cơm cho hắn, hôm nay đúng là cơ hội rất tốt, tại sao lại không thực hiện luôn nhỉ?

Cảm thấy vô cùng thú vị, y chẳng hề do dự bèn đi thẳng đến nhà bếp.

Thời gian này chính là lúc chuẩn bị cơm tối, ở nhà bếp, ngoại trừ đầu bếp còn có bảy tám trợ thủ hỗ trợ, nhóm bếp, rửa rau, chặt thịt, bày lồng hấp... hơi khói nghi ngút, bận rộn đến nỗi toàn thân đều bốc mùi mồ hôi.

Tuyên Hoài Phong khoan khoái bước vào nhà bếp.

Y rất hiếm khi đến đây, vừa thấy y, Đới sư phụ quản nhà bếp vô cùng kinh hãi, đôi chân béo ục ịch không tính là nhanh nhẹn vội chạy đến trước mặt Tuyên Hoài Phong, “Tuyên phó quan, ngài đói bụng thì cứ sai đây tớ trai đến báo một tiếng, sao lại tự mình đến đây chứ? Sợ là cơm tối vẫn phải đợi thêm một lúc, ở đây mới có trứng phỉ thúy đã chưng xong và canh vịt già nóng sốt thôi, tôi gọi người đưa một ít đến phòng ngài nhé. Ngài ở đó uống chút canh nóng, chúng tôi ở đây làm xong cơm tối sẽ đưa đến chỗ ngài ngay.”

Tuyên Hoài Phong nói, “Tôi không đói. Thật ra tôi muốn hỏi: tôi có thể xuống bếp nấu hai món cho tổng trưởng không?”

Đới sư phụ vừa nghe vậy, nụ cười trên mặt liền hơi mất tự nhiên.

Tuyên Hoài Phong nói, “Thế nào? Có chỗ nào khó xử sao? A, tôi nấu của tôi, mọi người cứ tự nhiên làm việc của mình đi. Tôi làm khó ăn thì tổng trưởng cũng không trách lên đầu ai được đâu. Chỉ thử chút mới mẻ thôi, chung quy sẽ không hại mọi người bị mất.”

Đới sư phụ nói: “Xem ngài nói kìa, ngài cho rằng chúng tôi sợ bị ngài liên lụy à? Nói vậy là sao chứ? Tổng trưởng ăn đồ ăn ngài làm chỉ có vui vẻ vô cùng, còn thưởng tiền cho chúng tôi nữa ấy chứ. Chỉ có điều... tôi sợ mình không kham nổi trách nhiệm đâu.”

Tuyên Hoài Phong ngạc nhiên, “Ông phải chịu trách nhiệm gì?”

Đới sư phụ cười nói: “Ở đây không giống những nơi khác, có dao có lửa, có nước nóng có dầu sôi. Ngài nấu hai món là chuyện nhỏ, nhưng vụn nhất nước nóng sánh vào tay hay vào mặt... tôi biết ăn nói thế nào với tổng trưởng đây? Hiện giờ phòng bếp là do tôi quản, ngài ở chỗ này rơi một sợi tóc thôi là tổng trưởng cũng có thể tìm tôi tính sổ đấy.”

Tuyên Hoài Phong cười nói, “Ông an tâm, này là hấn chủ động yêu cầu tôi nấu cho hấn ăn. Chúng ta đều làm theo mệnh lệnh của hấn hết. Tôi cũng không phải kẻ ngốc mà nấu có hai món lại khiến bản thân bị thương được. Hay là... tôi nhờ mọi người hỗ trợ tôi thái đồ ăn, còn tôi sẽ phụ trách phần nấu nướng nhé.”

Đới sư phụ không dám trái ý Tuyên Hoài Phong, ông đành phải theo y đi về phía bếp lò, cười khổ nói: “Tuyên phó quan, tôi thực sự phải nhắc nhở ngài một câu, các vị đại nhân như các ngài ít khi xuống bếp nên dễ dàng chịu mấy vết thương nhỏ, da thịt các ngài lại rất cao quý. Đừng nói là ngài, lần trước tổng trưởng đến đây nói là muốn nấu món quê nhà của ngài ấy, lúc nướng bánh mì, ngài ấy đã bị chảo nóng làm bỏng ở cánh tay đấy.”

Tuyên Hoài Phong cứng người, bỗng nhiên dừng lại.

Đới sư phụ thấy y như vậy liền không dám nói tiếp, ngậm miệng dè dặt đứng cùng y.

Tuyên Hoài Phong quay đầu, nhẹ giọng hỏi: “Sao hấn lại bỏng?”

Y chỉ nhớ, cái đêm ăn bánh nướng áp chảo kèm hành băm và thịt kho ấy, Bạch Tuyết Lam xé từng miếng từng miếng bánh đút vào miệng y, động tác rất thuần thục dịu dàng, ông tay áo hấn che kín mít, vậy mà y lại chẳng liếc mắt nhìn cánh tay hấn lấy một cái.

Sau đó thì sao?

Ổ trong phòng tắm, quần áo xem như đã được cởi, nhưng y có nhìn thấy vết thương trên cánh tay hấn hay không?

Tuyên Hoài Phong sợ hãi. Đúng là một chút xíu ấn tượng cũng chẳng có. Vòi nước nóng trong phòng tắm chảy ào ào, hơi nước quanh quẩn như ở trong lồng hấp che chắn hết tầm nhìn, mọi thứ đều nóng bỏng mờ ảo, cánh tay Bạch Tuyết Lam đưa tới rất cường tráng, rất mạnh mẽ...

Đối sư phụ không biết trong đầu y đang nhớ tới cảnh trong phòng tắm, thấy vẻ mặt y rất bất thường, trong lòng ông có chút khiếp sợ, vội giải thích: “Dù sao tổng trưởng cũng là người tôn quý, chẳng phải người ta vẫn nói cái gì mà quân tử xa nhà bếp đó thôi? Lời cổ nhân nói đương nhiên có đạo lý, việc này vốn không phải thứ mà những người cao quý như các ngài phải động tay động chân. Thật ra tổng trưởng bồng không nặng lắm. Ngài ấy đúng là cực kỳ lợi hại, chuyện như vậy mà ngài ấy cũng dự đoán được. Tay ngài ấy vừa bị bồng, mọi người đều sợ xanh cả mặt, thế nhưng ngài ấy lại cười ha hả lên, nói là đã dự liệu từ trước rồi lập tức lấy thuốc mỡ trong túi ra bôi lên. Thứ mà ông lớn như ngài ấy dùng đương nhiên phải là thuốc trị bồng cực đắt tiền rồi.”

Tuyên Hoài Phong thất thần một lúc mới lặng lẽ gạt đầu, “Không trì hoãn nữa, chúng ta nấu ăn thôi. Đừng để đến lúc hấn trở về lại phải đói bụng ngồi chờ.”

Hai người đi một vòng trong phòng bếp, chợt đứng lại.

Tuyên Hoài Phong nhìn qua hai bên, nồi bát gáo bồn, rau xanh thịt heo đều là những thứ y đã biết, sao đột nhiên mọi thứ dường như trở nên xa lạ quá, cảm giác như không cách nào bắt tay vào làm được.

Đối sư phụ cũng nhận ra điều đó, ông hỏi thử: “Tuyên phó quan, ngài định làm món gì?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Ông thấy thế nào? Tôi đã tới đây rồi thì kiểu gì cũng phải làm đến cùng.”

Khóe miệng đối sư phụ hơi nhếch lên.

Lại một vị chủ nhân chưa từng nấu ăn bao giờ.

Không biết có phải những người từng uống nước tây dương đều có sở thích quái gở hay không nữa.

Mấy thứ như hủy bỏ phong tỏa hay là thay đổi cải tạo gì gì đó đã ‘cải tạo’ luôn cả mấy vị thiếu gia công tử này, đẩy bọn họ đến nhà bếp bắn thiu bữa bọn.

Đối sư phụ hỏi: “Ngài biết nấu ăn không?”

Tuyên Hoài Phong đáp: “Tôi từng xuống bếp rồi, nhũ mẫu chăm tôi lớn lên nấu ăn rất ngon, lúc bé thôi thường đứng bên cạnh nhìn bà nấu.”

Đôi sư phụ hỏi: “Vậy ngài biết hấp đồ ăn không?”

Tuyên Hoài Phong lắc đầu, “Đặt trên nước, phía dưới nhóm lửa... đại khái là được rồi nhỉ?”

Đôi sư phụ cười nói, “Ngài nói vậy coi như là biết nghề. Vậy ngài biết tráng trứng không?”

Tuyên Hoài Phong vẫn lắc đầu.

Lại hỏi tiếp về mấy món ăn đơn giản khác, y tiếp tục lắc đầu.

Ngay cả bản thân Tuyên Hoài Phong cũng rất áy náy, “Vậy xin ông dạy tôi nhé, được không?”

Được y dùng từ “xin” này trước mặt đám người trong nhà bếp, Đôi sư phụ không khỏi mát lòng mát dạ, vô cùng vui vẻ nói: “Tôi vốn không dám để ngài động tay, sợ làm ngài bị thương. Nhưng nếu ngài đã kiên trì, vậy thì nấu hai món đơn giản thôi nhé. Theo tôi thấy thì...”

Đôi mắt ông đảo một vòng qua hơn mười loại nguyên liệu đã được chuẩn bị sẵn trong nhà bếp, nghiêm túc nói: “Vậy thì một món là mộc nhĩ xào dưa chuột, món còn lại thì... ừm... thịt gà kho?”

Tuyên Hoài Phong cao hứng đáp: “Quyết định hai món này đi.”

Mộc nhĩ, dưa chuột, thịt gà đều đã được rửa sạch, thái khúc.

Đôi sư phụ căn dặn người dưới nhóm lửa, rửa qua chiếc chảo sắt trên giá bếp.

Tuyên Hoài Phong vén tay áo, nghe ông hướng dẫn cách đổ dầu, cách thả nguyên liệu, cách cầm chảo, rồi cả cách đảo nguyên liệu trong chảo nữa. Cơ mà đây là lần đầu tiên y học nghề, tuy có bếp trưởng hướng dẫn nhưng vẫn hơi vụng về; ném nguyên liệu vào trong chảo dầu, dầu bắn ra cũng chẳng biết tránh, may Đôi sư phụ sớm đoán được phản ứng của vị thiếu gia đây nên lập tức kéo y lui ra sau một bước.

Sau một hồi luống cuống tay chân, món mộc nhĩ xào dưa chuột miễn cưỡng ra lò. Song đến món thịt gà kho lại xảy ra sự cố.

Lúc đổ rượu gia vị vào, phỏng chừng là do không giữ chắc nên Tuyên Hoài Phong đổ một lúc non nửa bình.

“Xèo” một tiếng, khói nóng bốc lên nghi ngút.

Nhất thời, khắp nhà bếp đều sặc mùi rượu.

Biểu hiện của Tuyên Hoài Phong giống như học sinh tiểu học lần đầu tiên đến trường, y lập tức quay đầu nhìn Đới sư phụ.

Đới sư phụ ôn tồn nói, “Không sao, ngài cứ cầm xẻng nấu đảo từ từ, đừng để cháy xém là được. Món thịt gà này cho thêm nhiều rượu như thế ngược lại còn thơm ngon hơn.”

Người chung quanh nghe xong câu đó đều cảm thấy thú vị mà nhìn qua.

Mỗi ngày trôi qua ở nhà bếp bận rộn này thực sự quá nặng nề, hiếm khi mới gặp được một chuyện lý thú như thế nên chẳng ai muốn bỏ lỡ cơ hội. Huống chi đây lại còn là cảnh cực kỳ vui mắt vui tai.

Tạm thời không bàn đến chất lượng món ăn ra sao, chỉ cần Tuyên phó quan đáng vẻ như hoa xuân, da như gôm mịn đứng kia cùng tư thái đó, khí chất đó thôi... cũng đã rất đáng xem rồi.

Tựa như thần tiên, y bất ngờ hiện thân khiến bàn bếp đen xì bỗng chốc nhiễm một phần tiên khí.

Ngay cả chiếc xẻng nấu ăn được năm ngón tay thon dài trắng trẻo của y nắm lấy cũng toát lên vẻ cao quý vô cùng.

Đới sư phụ quay đầu nhìn, trừng mắt quát mọi người, “Nhìn cái gì? Hai món ngài ấy nấu là nấu cho tổng trưởng ăn, chẳng lẽ những người khác trong công quán không cần ăn nữa à? Đi làm việc hết đi!”

Mọi người lại vội vàng bận rộn lần nữa.

Tuyên Hoài Phong bên này chợt lên tiếng, “Không ổn rồi! Tôi ngửi được mùi khét, hay là cháy mất rồi?”

Đới sư phụ vội vàng đi đến bên cạnh bếp, mở to mắt nhìn rồi nhanh chóng bình tĩnh trở lại, thở dài nói: “Ai nha, tôi mới rời đi một lúc mà sao đã ra nông nỗi này rồi? Múc lên, mau múc lên đi.”

Tự mình lấy một chiếc muôi sắt, múc một mạch từng muôi vào trong bát.

Nhìn bát thịt gà hơi cháy sém, Tuyên Hoài Phong dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, nói: “Chỗ đó khét mất rồi, đổ hết đi. Tôi làm lại lần nữa, còn gà không vậy?”

Đới sư phụ không muốn y mất hứng, ông lấy đũa gấp một miếng bỏ vào miệng nhai, cười nói: “Không hề gì, lần đầu tiên mà làm được như vậy đã là hiếm có rồi. Chỉ có mấy miếng thịt gà ở đáy chảo là hơi khét một chút, bỏ mấy miếng đó ra, số còn lại bày lên một chiếc đĩa sứ trắng thật to, đem bán cũng không thành vấn đề.”

Tuyên Hoài Phong ngẩn ra, hỏi: “Đúng là không còn gà sao?”

Đới sư phụ nói: “Phòng bếp to như thế này sao lại không tìm được thịt gà chứ? Vấn đề không phải ở gà. Ngài mà làm lại thì tổng trưởng sẽ đói bụng mất.”

Ông đảo mắt liếc nhìn phía sau Tuyên Hoài Phong một cái.

Tuyên Hoài Phong kinh ngạc quay đầu nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ nhà bếp liền thấy nửa thân người cao ráo điển trai của Bạch Tuyết Lam, chẳng biết hắn đã đứng đó từ lúc nào, nhàn nhã tự tại mà dựa vào bên cửa sổ, khoanh tay, hứng thú nhìn về phía này, vẻ mặt như cười như không, tà mị quyến rũ, tựa như một tấm ảnh chân dung mỹ nam được nhiếp ảnh gia dày công chụp lại, còn chiếc cửa sổ hơi bị hun đen kia chính là khung ảnh tròn tròn ngập tràn tính nghệ thuật.

Giống như làm chuyện xấu bị người ta bắt gặp, gò má Tuyên Hoài Phong nóng lên, quay ra ngoài cửa sổ hỏi: “Anh đến rồi sao không nói một tiếng?”

Bạch Tuyết Lam tỏ vẻ thú vị ngấm nhìn y, “Anh mới đến, đúng lúc nghe có người nói muốn đồ sạch bữa cơm của anh đi đấy nhé. Vậy là không được rồi.”

Hắn đến gần căn bếp, một tay bưng đĩa mộc nhĩ xào dưa chuột, một tay đoạt lấy bát thịt gà kho trong tay Đới sư phụ rồi căn dặn ông, “Tôi nay dùng hai món này, gọi người đưa thêm chút cơm trắng. Đừng đưa món khác đến làm gì, có đưa đến tôi cũng không ăn đâu.”

Tuyên Hoài Phong cầm đôi đũa đuổi theo hắn, “Chờ chút, bên trong còn có miếng bị khét, để em gấp ra đĩa.”

Bạch Tuyết Lam hỏi: “Gấp ra làm gì? Bình thường em quý trọng mọi thứ như thế, hôm nay sao lại lãng phí vậy. Em không nhớ Tống Nhâm nói gì sao? Những đứa trẻ ngoài kia, vào lễ mừng năm mới còn không được ăn lấy một miếng thịt.”

Hắn nói rất nghiêm trang, không biết là đang đùa hay nói thật.

Tuyên Hoài Phong nửa ngày không biết nên nói như thế nào. *Nếu bàn đến lãng phí, kỳ thực Bạch Tuyết Lam chính là một kẻ quen hưởng thụ những thú vui xa hoa lãng phí, ấy vậy mà hôm nay lại đột nhiên keo kiệt thế này... đương nhiên lý do là bởi mình đã tự tay nấu đồ ăn cho hắn.*

Thế nhưng mình lại không quen tay, nấu khét mất rồi, bảo như thế thì sao có thể để Bạch Tuyết Lam gượng gượng ăn cho được.

Tuyên Hoài Phong nói, “Không đồ đi hết đâu, chỉ có mấy miếng thôi mà, lấy ra đem cho đám chó của hộ binh, để mấy chú chó trông nhà hộ viện này cũng được mừng năm mới, vậy là được chứ gì.”

Bạch Tuyết Lam lườm y một cái, “Em thà cho chó ăn chứ không cho anh ăn hả?”

Câu này khiến Tuyên Hoài Phong sững sốt. Hắn vội bưng hai món ăn rời đi rất nhanh, giống như sợ bị người ta đoạt mất vậy.

Quả tình hắn vui đến phát điên lên rồi, cảm giác vui vẻ này vừa dâng lên thì cả cách ăn nói lẫn cử chỉ cứ như đứa trẻ vậy, khiến cho người ta dở khóc dở cười.

Tuyên Hoài Phong lắc đầu theo sau hắn.

7. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 1 - Chương 7

Thực ra Tuyên Hoài Phong cũng hiểu Bạch Tuyết Lam đang vui vẻ, tuy ngoài mặt thì lắc đầu, nhưng trong lòng lại hồi hộp chờ mong, muốn xem xem thái độ của Bạch Tuyết Lam khi thưởng thức món ăn mình nấu sẽ thế nào.

Vào trong phòng, hai đĩa đồ ăn lần lượt được đặt lên bàn.

Theo sau gót chân Tuyên Hoài Phong là một đầy tớ trai. Được Đới sư phụ căn dặn, gã vội vàng bưng một hộp đựng thức ăn đến, lấy một bát cơm tẻ lớn bên trong ra, sau đó là hai chiếc bát sứ trắng cùng hai đôi đũa, dọn xong, gã cúi người một cái rồi định lập tức lui xuống.

Bạch Tuyết Lam chờ đũa không nổi, đầy tớ trai còn đang trước mặt mà hắn đã dùng tay nhón một miếng thịt gà bỏ vào miệng, hít mất nhai.

Tuyên Hoài Phong nói: “Dùng đũa chứ, nuốt đồ bẩn vào bụng sẽ sinh bệnh đấy.”

Bạch Tuyết Lam hỏi lại y: “Đồ em nấu bên trong có thứ gì bẩn sao?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Em nói tay của anh đấy.”

Bạch Tuyết Lam bày ra bộ dạng bình tĩnh đại ngộ, “Quả nhiên, anh đúng là bẩn. Ừ, rất bẩn, rất bẩn.”
Đưa hai ngón tay vừa nhón đồ ăn ra trước mắt, lật qua lật lại mà nhìn.

Hắn vừa giả ngây giả dại, Tuyên Hoài Phong liền hết cách, y chủ động cầm đôi đũa gấp một miếng mộc nhĩ nhét vào miệng hắn, “Hai đĩa đồ ăn này không bites được miệng anh hả?”

Bạch Tuyết Lam vui mừng cắn miếng mộc nhĩ đó, đột nhiên chau mày.

Tuyên Hoài Phong hỏi, “Mùi vị kinh lắm à?”

Y vội vã gấp một miếng bỏ vào miệng mình.

Mặc dù hơi nhạt, nhưng không đến mức khiến cho người ta nhăn chặt mi lại.

Bạch Tuyết Lam thấy y mắc bẫy liền hớn hử cười rộ lên, dùng đũa gõ lên thành đĩa, âm thanh trong trẻo vang lên, “Đây là đồ em nấu cho anh, sao lại tự ăn vụng thế? Không được, em phải bồi thường.”

Tuyên Hoài Phong trừng đôi mắt đen như mã não lườm hắn, “Chỉ có anh mới tham lam đến thế này, đang ăn bữa tiệc này còn muốn được ăn bữa tiếp theo. Anh muốn em dùng một bữa cơm bồi thường lại miếng mồi đấy chứ gì?”

Bạch Tuyết Lam bị y vạch trần quỷ kế cũng chẳng tức giận, nét mặt đổi thành ung dung tự tại, bưng bát, vô cùng trân trọng mà ăn cơm cùng hai đĩa đồ ăn kia, mỗi một miếng đều phải thưởng thức hồi lâu, hoàn toàn tương phản với bộ dạng mở miệng to ăn miếng lớn thường ngày.

Tuyên Hoài Phong không nhìn nổi bộ dạng này của hắn, y khuyên: “Anh cứ ăn từng miếng to một đi.”

Bạch Tuyết Lam nói, “Chỉ có tí tẹo thế này, há miệng và hai ba miếng là hết. Em sẽ nấu tiếp cho anh ăn à?”

Tuyên Hoài Phong rũ mắt xuống, dưới ánh đèn, bóng đôi lông mi thật dài hợp lên gương mặt khiến kẻ khác động lòng, khóe miệng nhếch lên, “Để nói sau.”

Bưng bát cơm, ăn một miếng dưa chuột, lại gấp một miếng thịt gà, nhai ở miệng lại cảm thấy ngấy ngấy, lồng ngực bỗng bức bối khó chịu.

Nhưng thấy Bạch Tuyết Lam vui vẻ như vậy, để hắn nhìn ra sẽ khó tránh khỏi việc lập tức phá hủy bầu không khí ngọt ngào, thế nên y chẳng nói gì cả, đành miễn cưỡng ăn vài miếng cơm trắng.

Bạch Tuyết Lam hỏi: “Sao em ăn ít vậy?”

Tuyên Hoài Phong cười nói: “Chỉ có anh mới coi hai món này là sơn trân hải vị thôi. Vào miệng em rồi, em chỉ thấy mùi vị rất chán.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Đâu nào, anh không lừa em đâu, thực sự ngon lắm.” Định gấp đồ ăn cho Tuyên Hoài Phong.

Tuyên Hoài Phong vội vàng cầm bát tránh đi, “Để dành hết cho anh đấy. Xin lỗi nha, em không ăn đồ mình nấu đâu. Ăn xong món mình làm em mới thấy, tay nghề của các đầu bếp ở nhà bếp không tồi chút nào. Để em gọi họ nấu một món đưa lên cho em.”

Nói xong, y đặt bát xuống, đứng dậy.

Bạch Tuyết Lam nói, “Bảo đầy tớ trai đưa đến là được rồi, em ngồi xuống ăn với anh đi.”

Tuyên Hoài Phong nói, “Ai cũng biết hôm nay em tự mình xuống bếp, giờ mà em ăn muốn ăn đồ đầu bếp nấu thì mất mặt lắm. Đừng kéo chuông, để mọi người biết rồi sẽ cười em chết. Chắc bây giờ ở nhà bếp không có người đầu, em lên đến đây lấy một món về là được.”

Bạch Tuyết Lam còn muốn khuyên, song Tuyên Hoài Phong không đợi hấn lên tiếng đã dùng hai ngón tay thon dài trắng như tuyết nhón một miếng thịt gà nhét vào miệng hấn, dụ dỗ, “Anh ăn trước đi, kiên nhẫn chờ em một chút.”

Hành động ngọt ngào như vậy, Bạch Tuyết Lam sao lại không chịu kiên nhẫn, hấn thực sự ngoan ngoãn ngồi bên bàn cơm, vừa cắn nhỏ rồi nhai từng miếng thịt gà bảo bối vừa chờ đợi.

Ngực Tuyên Hoài Phong khó chịu vô cùng, dẫu vậy y vẫn không muốn để cho Bạch Tuyết Lam làm lớn chuyện rồi chửi bới đầy tớ trai, bắt gọi bác sĩ đến. Sau đó nhất định hấn sẽ lái nhai rằng y không nghe lời hấn, tự ý đến viện cai nghiện.

Lúc trước y bị Bạch Tuyết Lam trông chừng đến phát sợ, mấy hôm trước Bạch Tuyết Lam còn oán giận đáng lẽ không nên mở viện cai nghiện, cứ như vừa có thêm một tình địch không bằng. Bây giờ mà bị bệnh nhẹ một cái, Bạch Tuyết Lam sẽ lấy cớ đó nhốt y lại trong công quán.

Bởi vậy, Tuyên Hoài Phong tuy khó chịu nhưng vẫn miễn cưỡng che giấu, đưa ra một lời nói dối.

Y định hít thở một chút rồi quay trở về.

Nhưng vừa ra sân lại không khỏi nghĩ: Mình nói là ra ngoài tìm thức ăn, nếu không cầm một món trở về... Bạch Tuyết Lam khôn khéo như vậy, chỉ sợ sẽ không gạt được.

Y bèn đi thẳng đến nhà bếp.

Y không lỗ mãng xông vào, trước tiên đứng ngoài cửa sổ thăm dò vào trong, đại khái cơm tối đều đã chuẩn bị sẵn sàng, nên đưa thì đưa, nên ăn thì ăn, người đã tản hơn phân nửa, chỉ còn hai ba người nấu phụ ngồi chễm chệ trên đất vùi đầu ăn.

Đang do dự, bỗng phía sau có người hỏi: “Tuyên phó quan, sao ngài lại đứng đây?”

Tuyên Hoài Phong quay đầu lại, thấy Phó Tam, không biết hấn dọn đồ ăn từ nơi nào và cho ai mà cầm theo hộp thức ăn quay trở về trù phòng.

Tuyên Hoài Phong ném cho hấn ánh mắt ‘đừng lên tiếng’, nói: “Tôi muốn lấy một đĩa điểm tâm nhẹ, tùy tiện món nào cũng được. Cơ mà tôi không muốn đi vào làm kinh động đến mọi người, cậu giúp tôi việc nhỏ này nhé, được không?”

Phó Tam cười nói, “Một đĩa điểm tâm nhẹ, ngài chờ tôi.”

Nói xong hấn lập tức bước vào nhà bếp, nói với một phụ bếp đang dùng cơm, “Hoàng tiên sinh ở phòng thu chi bảo là món thịt kho nhục tối nay hơi ngấy, có món điểm tâm nhẹ nào không, mang một đĩa ra đây.”

Phụ bếp kia trả lời: “Ông ấy có lộc ăn rồi nhé, tổng trưởng nói ngoại trừ đồ ăn Tuyên phó quan nấu ra thì không được đưa món khác đến. Đồ ăn chuẩn bị cho tổng trưởng lúc trước chưa bị động vào, giờ có một đĩa củ cải uyên ương giòn tan đây này, mang cho ông ấy là được rồi.”

Gã đi đến trước bếp, mở chiếc nồi lớn, mặc dù lửa than phía dưới đã tắt nhưng đã đầy kín như vậy nên đồ bên trong không thể nguội nhanh được. Nắp vừa được nhắc ra, hơi nóng từ trong nồi bốc lên.

Phụ bếp bắt tay vào việc bưng đồ ăn đặt vào trong hộp thức ăn, xong xuôi, Phó Tam lập tức xách ra ngoài.

Đến bên ngoài tường viện, hấn giơ hộp thức ăn hỏi Tuyên Hoài Phong, “Ngài xem, món củ cải uyên ương giòn tan này đã được chưa?”

Tuyên Hoài Phong đáp, “Không cần biết nó là gì, dù sao ăn được là ổn.”

Y tiện tay mở hộp thức ăn ra nhìn, nhất thời không đề phòng, luồng hơi nước chua loét từ món củ cải bay thẳng vào mũi, khiến y ngạt thở vô cùng.

Tuyên Hoài Phong bận rộn một buổi trở về, lúc vào bếp đã hít phải rất nhiều khói lẫn mùi dầu, ra ngoài thông gió thì đều đứng ở những nơi đón gió. Bao nhiêu chuyện tụ lại với nhau, cơn bức bối trong lồng ngực khi nãy giờ trở thành co thắt tim mãnh liệt.

Phó Tam hỏi, “Tuyên phó quan, ngài làm sao vậy?”

Tuyên Hoài Phong đột nhiên đứng dậy, vịn tường, khom lưng, nôn ọe liên tục.

Mấy miếng cơm vừa ăn giờ lãng phí hết, càng về sau, y nôn khan ra toàn dịch vàng, gương mặt vô cùng khổ sở.

Phó Tam hoảng sợ vô cùng, vội vàng đặt hộp thức ăn lên ô vuông khắc hoa trên tường, một tay đỡ y, một tay liên tục vuốt lưng cho y, “Sao vậy? Sao vậy? Ôi trời, ngài bị bệnh rồi. Tôi thấy sắc mặt ngài xấu quá...”

Tuyên Hoài Phong xua xua tay, muốn hấn không làm âm ỉ, miễn cho người khác trông thấy.

Vắt vả nôn xong, y ra hiệu cho Phó Tam dìu mình đến chỗ tựa lưng ở lan can ngồi xuống, nghỉ ngơi một hồi, y mở mắt nhẹ giọng nói: “Không có gì đáng ngại, hôm nay tôi ở trong bếp lâu quá, ngửi mùi dầu mỡ nên mới khó chịu trong người. Cậu biết tính tổng trưởng rồi đấy, chuyện lông gà vỏ tỏi hấn đều coi như đại sự, biết chuyện này rồi hấn sẽ càng làm loạn lên cho cả thiên hạ biết. Xem như là nể mặt tôi, cậu đừng nói với người khác nhé.”

Phó Tam mặt ủ mày chau đáp: “Tôi giúp ngài giấu diếm, để tổng trưởng biết được thì chân tôi còn không vậy?”

Tuyên Hoài Phong cười khê, “Đi nhanh đi. Để đĩa củ cải lại cho tôi. Cậu đừng đứng ở đây nữa.”

Quả nhiên, Phó Tam vội vàng rời đi.

Chốc lát sau, Phó Tam lại vội vã trở về, trên tay cầm một ly thủy tinh đầy nước, nói: “Ngài súc miệng đi, nôn xong khó chịu lắm.”

Tuyên Hoài Phong không ngờ hấn lại cẩn thận chu đáo như thế, y cười cảm kích, dùng ly nước đó súc miệng, quả nhiên cảm giác khá hơn nhiều.

Y vẫn bảo Phó Tam rời đi, còn mình thì tiếp tục ngồi trên chiếc ghế bên hành lang, dựa vào lan can, nặng nề nhắm mắt ngồi một lát. Thấy cơn váng đầu đỡ hơn rồi, y liền đứng dậy, bưng theo món củ cải kia rồi chậm rãi trở về.

Bạch Tuyết Lam đã sớm không đợi được nữa, ngay cả chỗ thịt gà quý báu còn dư lại trong đĩa cũng chẳng thèm động đến, định bụng ra ngoài tìm người yêu bỗng nhiên chạy mất của mình thì ánh mắt chợt ngưng lại, thấy bảo bối trong tim mình đang từ từ xuất hiện ở phía bên kia viện.

Bạch Tuyết Lam biến ba bước thành hai, khi sắp tới trước mặt Tuyên Hoài Phong, dường như chợt phát hiện gì đó, hấn trầm mặt kéo Tuyên Hoài Phong lại hỏi: “Sao sắc mặt khó coi thế này? Em khó chịu ở đâu vậy? Trên đường gặp phải ai à? Làm gì mà đi lâu như vậy?”

Hỏi một mạch đến bốn vấn đề.

Tuyên Hoài Phong cười hỏi lại: “Đi lại trong công quán nhà mình còn gặp được ai nào? Em đã bao giờ làm kẻ trộm đầu, lần đầu tiên đi trộm đồ ăn nên tay chân chậm chạp một chút, anh cũng nên thông cảm chút. Cầm giúp em.” Đưa đĩa củ cải uyên ương đang cầm trên tay cho Bạch Tuyết Lam.

Gương mặt Bạch Tuyết Lam vẫn động vẻ hoài nghi, một tay tiếp đồ ăn, một tay sờ trán Tuyên Hoài Phong, nhú mày hỏi: “Sao lại lạnh thế này?”

Tuyên Hoài Phong đáp: “Đường trở về gió thổi như thế, đương nhiên hơi lạnh rồi. Chẳng phải rất thoải mái sao?”

Sóng vai cùng Bạch Tuyết Lam chậm rãi trở về phòng.

Bạch Tuyết Lam vừa đặt đĩa củ cải lên bàn cơm liền nhìn y một lượt, trầm giọng nói: “Anh thấy không ổn đâu. Em đừng cố gắng quá. Để anh gọi bác sĩ đến khám cho em.”

Tuyên Hoài Phong vội nói: “Sáng sớm đã gọi bác sĩ rồi, tối đến lại gọi nữa... Anh cho rằng em là Lâm cô nương gió thổi qua liền gục đấy à? Dù sao em cũng là đàn ông chân chính... Anh ngồi xuống đi, đừng nóng nảy nữa, em có chuyện muốn nói với anh.”

Bạch tuyết Lam thấy sắc mặt y không giống làm cho có lệ, vẻ nghiêm túc dường như thực sự có việc cần thương lượng, thăm nghĩ không biết trong lòng y đang che giấu điều gì khó xử mà tay cũng trắng, mặt cũng lạnh.

Hắn không dám phớt lờ, nghiêm túc ngồi xuống hỏi: “Làm sao vậy?”

Tuyên Hoài Phong lại trầm mặc một lúc.

Lát sau, y buồn bã nói: “Em không biết có nên kể chuyện này hay không. Theo lý mà nói, em không có tư cách đề cập...”

Bạch Tuyết Lam ngắt lời y chẳng chút do dự, “Em đừng lo lắng gì cả, trên đời này, em là người có tư cách nói vào tai Bạch Tuyết Lam anh nhất.”

Tuyên Hoài Phong thở dài một hơi.

Bấy giờ mới cảm thận đem chuyện hôm nay ở viện cai nghiện kể lại, kể Niên Lượng Phú tới thế nào, thương lượng với y ra sao, hơn nữa hắn lại có những lời phản đối thuốc phiện kiểu gì.

Hiếm khi y làm ra việc không quang minh chính đại như thế, cho nên khi ở trước mặt Bạch Tuyết Lam, y cảm thấy dường như mình đang vạch trần tư tưởng xấu xa của bản thân ra vậy, đôi mắt nhìn xuống mặt đất tựa như đứa trẻ vừa phạm lỗi.

Sau khi nói rõ ngọn nguồn, gương mặt Tuyên Hoài Phong ủ rũ, y vô cùng hổ thẹn nói: “Em biết, với địa vị của mình thì anh không thể làm việc thiên tư. Nhưng chị em... Anh không cần quan tâm em hay chị em đâu, nhìn ý của anh ta đúng là có vài phần thống hận thuốc phiện, không biết tại sao anh ta lại rơi vào vòng lao lý này nữa. Trong quốc pháp cũng có việc lập công chuộc tội, biết sai sẽ được khoan hồng. Anh xem... anh xem...”

Câu phía sau đương nhiên là “có thể cho anh ta một con đường sống hay không?”.

Nhưng cả đời này Tuyên Hoài Phong chưa bao giờ nói giúp người phạm tội như vậy, cũng chưa từng ngờ tới việc bằng vào nhân cách của mình lại đi nói giúp người ta thế này.

Đối với những kẻ ác nhân thất đức độc hại nhân dân trong nước, y luôn căm thù đến tận xương tủy, hiện tại lại cầu tình, y thấy... chính là đem hết thầy đạo đức cùng tự tôn của mình ngâm hết xuống nước. Từ lúc thì thào nói “anh xem”, bất luận thế nào y vẫn không thể thốt câu sau đó ra khỏi miệng.

Y chợt căm ghét bản thân mình.

Hốc mắt hơi nóng lên, dịch thể ướt át cuộn tròn bên trong.

Đó chính là những giọt lệ nóng chực chờ rơi xuống vì nhục nhã của y.

Tuyên Hoài Phong nén hơi nước trong mắt, giọng khô khốc, “Em biết, anh đang khinh thường em. Kỳ thực con người em cũng không chính trực như anh nghĩ...”

Y còn chưa nói xong, bóng đen trước mắt đã bao trùm tới.

Môi bị ngăn lại mạnh bạo.

Bạch Tuyết Lam hôn y, hôn một mạch đến khi cả hai người đều không thở được mới ôm chặt lấy y, gò má kề bên gò má, trầm giọng nói: “Anh có lỗi với em.”

Tuyên Hoài Phong kinh ngạc nhìn hắn, “Anh nói sai rồi, là em có lỗi với anh.”

Bạch Tuyết Lam áy náy, “Hoài Phong, em vẫn chưa hiểu ra sao? Anh chẳng mang ý tốt gì đâu. Anh đưa em đến bến tàu là cố tình khiến cho em khó chịu. Em nói đúng, anh thật sự không muốn để bất luận người nào bên cạnh em, anh hận không thể gạt thật sạch sẽ những người gọi là thân nhân này ra xa. Anh đúng là một thằng cực kỳ khôn nạn, anh trúng đạn đáng đời lắm, bị người ta bắn chết đi mới là tốt nhất.”

Tuyên Hoài Phong vội vã quát hắn: “Không được tùy tiện nói những lời đó.”

Lúc này, cửa phòng đột nhiên bị người gõ “thùng thùng”.

Quản gia đứng ngoài hô lên, “Tổng trưởng, Bạch tổng lý đích thân gọi điện đến nói là chuyện rất cấp bách, muốn ngài lập tức đi nhận điện! Bạch tổng lý nói không được lẽ mề!”

Tuyên Hoài Phong cả kinh, y không nhắc lại chuyện vừa rồi mà nói với Bạch Tuyết Lam: “Hình như xảy ra chuyện lớn.”

Bạch Tuyết Lam ừ một tiếng, gật đầu, nghĩ ngợi rồi nói: “Anh đi xem xem, người em đang lạnh, đừng chạy lung tung. Ăn chút gì đó, lau người xong rồi lên giường ngủ đi.”

Tuyên Hoài Phong gật đầu.

Khi này đúng là họa vô đơn chí, vì chuyện của Niên Lượng Phú mà tâm trạng không tốt khiến y càng thêm đau đầu khó chịu, chẳng qua y phải miễn cưỡng chống đỡ trước mặt Bạch Tuyết Lam. Bạch Tuyết Lam vừa rời đi, y liền vịn tường đi tới bên giường, cởi áo ngoài, nằm trên chăn rồi nhắm mắt lại.

Chốc lát sau, thắp thoáng có tiếng bước chân đi về phía này.

Y tưởng Bạch Tuyết Lam đã trở về liền mở nửa mắt nhìn qua, hóa ra vẫn là quản gia vừa đến khi này, thấy cửa khép hờ nên ông đẩy cửa tiến vào báo cáo với Tuyên Hoài Phong: “Tuyên phó quan, tổng trưởng phải đến phủ tổng lý với Tôn phó quan. Ngài ấy nói tổng lý đang đợi, không trở về phòng thay áo được, nên ngài ấy muốn tôi đến đây báo với ngài một tiếng. Tổng trưởng còn dặn ngài ngủ sớm một chút, đừng chờ.”

Tuyên Hoài Phong ừ một tiếng, nói: “Đã biết.”

Quản gia liền đi ra.

Tuyên Hoài Phong nằm trên chăn, tư thế thực ra rất không thoải mái, riết mà chả thấy khá khẩm hơn chút nào.

Y nghĩ, cứ lẳng lặng thế này có lẽ sẽ chịu đựng được đến khi nó qua đi, vậy nên y liền ôm chăn, ngay cả gối đầu cũng ôm lấy rồi chẳng nhúc nhích gì nữa.

Chịu đựng khoảng chừng nửa tiếng đồng hồ vẫn không thấy tốt hơn, trái lại còn càng thêm khó thở.

Tuyên Hoài Phong bất giác nghĩ: *Trung y thường nói tâm trạng thay đổi, ngũ hành không điều hòa sẽ sinh bệnh, xem ra cũng có chút đạo lý.*

Tình hình hiện tại liệu có liên quan đến việc mình bỏ qua nguyên tắc mà cầu tình cho anh rể trước mặt Bạch Tuyết Lam hay không?

Nghĩ tới chuyện vừa rồi, y xấu hổ vô cùng, hai gò má không khỏi nóng lên.

Tự nâng tay sờ lên mặt mình, nhiệt độ nóng đến phát hoảng.

Y cười khỏ, tự nghĩ: *Xem ra người cũng tự hiểu rõ mình phải không? Miệng lúc nào cũng nói công tư phân minh, công vụ làm đầu cái gì chứ.*

Tuyên Hoài Phong à Tuyên Hoài Phong, người bị bệnh cũng xứng đáng lắm.

Y cứ tỉnh tỉnh mê mê nằm trên giường như vậy, không biết qua bao lâu, bên tai loáng thoáng nghe thấy âm thanh bên ngoài, hình như có người đang gọi Tuyên phó quan, sau lại nghe tiếng quản gia bắt đầu quát người nọ, “Cái tên mới tới này thật không hiểu quy củ. Tuyên phó quan đang nghỉ ngơi, không cần biết điện thoại gọi cho ngài ấy là từ nơi nào, viện cai nghiện hay viện cai ngục gì cũng thế, đều phải nói là ngài ấy đang ngủ hết. Để tổng trưởng biết cậu quấy rầy Tuyên phó quan nghỉ ngơi, ngài ấy sẽ lôi cậu ra quát cho nhừ tử.”

Xem ra hai chữ cai nghiện đã tiến vào tai Tuyên Hoài Phong.

Y dùng rất nhiều sức cố gắng đứng lên, đi tới, đẩy cửa sổ ra, bình tĩnh hỏi: “Bên ngoài ồn ào gì vậy? Điện thoại của ai?”

Một cơn gió đêm thổi tới.

Y đứng bên cửa sổ nên hứng phải gió ấy, cơ thể nhiễm lạnh mà rùng mình hai cái.

Tuy nhiên, cũng nhờ đó mà cơn nóng trên mặt lẫn trên trán đã được thổi tan một chút.

Quản gia thấy Tuyên Hoài Phong bị đánh thức liền trừng mắt lườm gã đầy tớ trai gây chuyện, sau lại tươi cười thưa: “Tuyên phó quan, không phải chuyện lớn gì đâu. Chẳng qua là có một người làm công bên viện cai nghiện gọi tới, nói là ở đó có một vị tiên sinh gọi điện đến tìm ngài, tên... tên là gì đó...”

Đầy tớ trai bên cạnh vội vã bồi thêm một câu, “Hắn nói hắn họ Trương.”

Nếu họ Trương, vậy phỏng chừng là Thái Bình.

Vào giờ này, Thái Bình cũng nên về rồi mới phải, sao lại vẫn ở trong viện cai nghiện chưa đi?

Cho dù có lắp đặt điện thoại cũng không thể kéo dài đến tận lúc này.

Tuyên Hoài Phong vừa nghĩ trong đầu vừa nói, “Tôi đến nhận điện.”

Cảm thấy lạnh, y tiện tay lấy chiếc áo khoác sau bình phong khoác lên người, đi tới phòng điện thoại nhận điện.

Tuyên Hoài Phong ngẩn ra, hỏi: “Cái gì?”

Giọng Thái Bình vừa khẩn trương vừa vui mừng, bầu không khí tỏa ra giống như một kẻ đang xoa tay trước khi xông trận, giọng nói như pháo rang, “Rất nhiều người chạy tới viện cai nghiện, cửa viện thiếu chút nữa bị chen hỏng luôn. Không ngờ được! Thật sự không ngờ được! Bọn tôi điều động toàn viện, mọi người thông báo tin tức cho nhau giữa đêm giữa hôm, ai nấy đều chạy về viện để hỗ trợ! Y tá không đủ nên cả Ngọc San cũng tới rồi! Bác sĩ nói sợ là thiếu được liệu cung ứng, phải mở kho hàng. Chìa khóa đang nằm trong tay cậu, đúng không?”

Tuyên Hoài Phong đáp: “Đúng vậy. Nhưng tại sao bỗng nhiên có nhiều người cùng tới cai nghiện như thế chứ?”

Thái Bình vui vẻ nói, “Sao tôi biết được? Đừng hỏi nữa, mau tới đây đi! Cậu không đứng giữa chỉ huy là chỗ này rồi như mối bồng bong luôn. Mau đến đi nhé!”

8. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 1 - Chương 8-1: Part 1

Tuyên Hoài Phong cúp điện thoại xong liền căn dặn chuẩn bị xe.

Hiện tại ước chừng đã chín mười giờ.

Bóng cây ngoài cửa sổ xe nhanh chóng vụt về phía sau, chỉ chốc lát đã chuyển tới con đường rất náo nhiệt, từng hàng đèn nê ông bắt mắt sáng choang lóe ra ánh cầu vồng, đây chính là đại lộ Bình An phần hoa nhất thành phố.

Khách sạn Hoa Hạ về đêm được cho phép khiêu vũ, đám nam nữ thích sống về đêm chấp nhận tiêu tiền đều thích đến nơi này.

Mặc kệ cuộc sống thay đổi thế nào thì vẫn luôn có người đi tìm thú vui hoan lạc.

Tuyên Hoài Phong cảm thấy ngồi phía sau thật bức bối, y kéo cửa sổ xe xuống, bỗng có tiếng cười phụ nữ giòn tan từ bên ngoài truyền đến.

Y cảm thấy cổ và mặt nóng như thiêu đốt bèn áp mặt lên cửa kính xe đã kéo xuống, lẳng lặng thu lấy cảm giác mát rượi trên đó.

Xe lái qua đại lộ Bình An, nơi nào nhiệt đã trôi về phía sau, một quang cảnh trái ngược khác trong thành chậm rãi phủ lên, quang cảnh mang theo bầu không khí lạnh lẽo.

Không phải nơi nào trong thành cũng mắc đèn đường tây dương, một vài con đường dành cho người đi bộ đã hỏng tới tám chín phần, đường phố vắng ngắt, thỉnh thoảng lại có chiếc bóng sau tường lóe lên vô cùng quý dị, chắc hẳn đó là những người ăn mày ẩn thân ở đầu đường cuối ngõ đang lo sợ gặp phải cảnh sát tuần thành.

Kể từ đầu năm nay, vài trận hỗn chiến lớn đã xảy ra ở các nơi, mấy trận chiến nhỏ linh tinh lại càng không ngừng dấy lên. Hiện tại, số dân chạy nạn không có nhà để về tràn vào thủ đô nhiều hơn năm trước, đâu đâu cũng thấy những đứa trẻ ăn mặc rách nát cao bằng nửa thân người lớn đang nắm tay mẹ, đi dọc phố gõ cửa đập đầu xin cơm.

Cục cảnh sát đã thực hiện vài cuộc vận động lớn, đem tất cả lưu dân ảnh hưởng tới bầu không khí của thủ đô đuổi ra ngoài, song chẳng khi nào đuổi được hết.

Mắt vừa nhìn thấy đám nam nữ xa hoa trụy lạc ra vào ở cửa khách sạn Hoa Hạ, giờ lại chợt thấy bóng dáng của đứa trẻ gầy yếu sợ hãi rụt rè trong góc tối con phố, Tuyên Hoài Phong bất giác thở dài một hơi, gõ lưng ghế trước mặt, nói với tài xế, “Lái chậm một chút, cẩn thận đụng phải người.”

Tài xế cầm tay lái, không quay đầu lại cười nói: “Tuyên phó quan, ngài yên tâm, tôi tránh được mà. Có vài đứa trẻ ăn mày không học được thứ tốt, nhìn thấy ô tô liền cố ý lao tới, giả vờ bị đâm gãy xương, muốn hạch sách chút tiền của của chủ xe đó.”

Tuyên Hoài Phong nghe được thứ khó chịu, y cố nhịn không mắng hấn, chỉ nói: “Những đứa bé này đâu phải trời sinh đã muốn làm ăn mày. Nếu có phúc, ai lại chẳng muốn được cha mẹ thương yêu, được đến trường học hành chứ. Đụng phải bọn chúng, cho dù thưởng vài đồng tiền thì trong lòng cậu cũng cảm thấy thoải mái hơn.”

Tài xế đáp: “Đúng vậy. Lòng dạ ngài tốt quá.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Chuyện đó và lòng dạ tốt không liên quan đến nhau, ai có thể giữ cho bản thân không rơi vào tình cảnh xui xẻo chứ? Nên tích chút đức cho bản thân thôi.”

Quả nhiên, tài xế ấn theo căn dặn của y mà lái chậm một chút.

Sắp đến viện cai nghiện, xe lui tới bỗng nhiên nhiều lên, dường như đều tiến về hướng viện cai nghiện. Tuyên Hoài Phong đang cảm thấy kỳ quái thì ô tô chợt dừng lại.

Tài xế nói: “Tuyên phó quan, không lái qua được, đường bị chặn hết rồi.”

Tuyên Hoài Phong ló đầu ra ngoài cửa sổ xe nhìn thử, quả nhiên, rất nhiều xe xuất hiện trên đường ngoài cửa lớn viện cai nghiện, xếp từ đầu đường cho tới cổng chính, có xe nhỏ tư nhân, có xe cục cảnh sát, có xe bệnh viện, thậm chí có cả mấy chiếc xe kéo bị chèn bên trong.

Rất nhiều người ra ra vào vào, giữa đó là bóng dáng của các vị bác sĩ và y tá mặc áo choàng trắng, liên tục bận rộn.

Tuyên Hoài Phong xuống ô tô, lướt qua khe hở giữa dòng người và dòng xe tiến về phía trước, chợt nghe tiếng khóc một người, y quay đầu nhìn lại, là hai người đang dìu một người đàn ông đã không còn nhúc nhích đang đi về phía cổng chính. Hai mắt người đàn ông kia trắng bệch, bên mép toàn là nước miếng trắng hếu, một người phụ nữ trông như vợ hắn vừa đi theo phía sau vừa gào khóc: “Lão chết dịch, đã bảo ông đừng có dùng thứ đó cơ mà. Giờ ông dùng thứ đó khiến mạng mình gặp chuyện rồi thấy chưa, bảo tôi mang theo đứa con gái sống thế nào...”

Vai Tuyên Hoài Phong bị người phía sau tóm lấy.

Xoay người nhìn, hóa ra là Thái Bình, trán hắn chảy nhiều mồ hôi, ánh mắt lại giống như còng bện còng sáng, vui mừng nói: “Cảm tạ trời đất, cuối cùng cậu cũng tới, mau lấy chìa khóa ra mở kho hàng đi. Giường bệnh bên trong đầy hết rồi, khoảng mười một người đang nằm ở hành lang đấy. Nhìn tình hình này, tôi e sau này còn có người tới nữa. Cậu mau vào bên trong đốc thúc mọi việc đi.”

Hắn kéo Tuyên Hoài Phong, gạt đoàn người đang bon chen ra, khó khăn lắm mới vào được cửa viện cai nghiện.

Đến tầng hai rồi mới không ồn ào nữa.

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Sao lại nhiều bệnh nhân thế này? Đều là tới cai nghiện?”

Thái Bình đáp: “Đâu có, đều là người tới xin cứu mạng đấy.”

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Ý gì vậy?”

Thái Bình cực kỳ sáng khoái thẳng thắn, dùng dùng đáp: “Tôi nghe một bác sĩ đưa người đến đây nói, hôm nay lục tục có rất nhiều người bị đưa đến bệnh viện, nhẹ thì thượng thổ hạ tả, nặng thì bất tỉnh nhân sự, tạm thời chưa rõ là bệnh gì. Các bác sĩ cũng bức bối, lúc đó còn tưởng là ôn dịch bạo phát nữa cơ mà, họ vội vàng thông báo cho chính phủ. Sau đó hỏi rất nhiều thân nhân của bệnh nhân mới biết, hóa ra đều là kẻ hút ma túy, vậy thì khỏi nói nữa, nhất định là đám bị ma túy hại rồi, chỉ không biết phải chữa thế nào. Sau đó bên hải quan có người gọi điện đến các bệnh viện, nói là có lẽ bên viện cai nghiện sẽ có biện pháp, phải mau chóng đưa đến đây...”

Đang nói, Hoàng Ngọc San đỡ lan can cầu thang từ từ chạy tới, giậm chân nói với Thái Bình: “Tìm anh khắp nơi đây này, vậy mà anh còn rảnh rỗi đứng đó trò chuyện nữa. Chẳng phải anh nói đi tìm khăn trải giường à? Còn nữa, bác sĩ Phí nói là thiếu bạch thuật và thổ phục linh.”

Hôm nay cô nghỉ học nên đã tới đây hỗ trợ, cơm tối cũng ăn ở chỗ này.

Thái Bình vội vàng nói: “Được, được, anh đi mượn khăn trải giường. Em xem, Hoài Phong ở đây rồi thì còn thiếu gì được nữa chứ. Về phần bạch thuật và thổ phục linh...” Liếc mắt nhìn Tuyên Hoài Phong.

Tuyên Hoài Phong nắm rất rõ sổ sách đồ dùng của viện cai nghiện, y làm việc kỹ lưỡng, trí nhớ lại tốt, không cần lật sổ sách liền nói ngay: “Trong kho có tám bao bạch thuật to, thổ phục linh còn ba bao nhỏ, tôi sẽ lập tức viết tờ đơn để em đi lĩnh. Có phải mấy thứ thuốc đông y mọi người cần này còn phải chế biến không? Hiện đang có một trăm ba mươi chiếc ấm sắc thuốc bằng đất mới mua, lĩnh ra hết đi.”

Hoàng Ngọc San cười nói, “Chính xác. Tuyên tiên sinh, ngài đúng là số một, đoán trúng hết những gì chúng em cần rồi. Em đi làm việc của mình đây.”

Cô xoay người định đi, Tuyên Hoài Phong vội vàng gọi lại: “Em chờ chút, bác sĩ Phí ở đâu?”

Hoàng Ngọc San nói: “Ồ sau mấy dãy nhà, ngài ấy còn đang bận tối mắt tối mày đó.”

Đối với cảnh tượng lần này của viện cai nghiện, trong lòng Tuyên Hoài Phong không thể nói là không tồn tại nghi vấn, nhưng bệnh nhân không ngừng được đưa đến đây, người người chạy lên chạy xuống tựa như một trận gió loạn, vậy nên y cũng chẳng thể hỏi rõ sự việc vào lúc này.

Trong lòng y ít nhiều cũng hiểu: chuyện này không thể thiếu phần Bạch Tuyết Lam.

Vậy nên y tạm thời không truy hỏi, trước tiên thể hiện thân phận quản sự của mình, đến phòng làm việc viết mấy tờ đơn, đóng dấu, kêu nhân viên tới lĩnh theo từng tờ. Kiểm tra trên dưới một lượt, nhìn thấy chỗ nào lộn xộn liền gọi người phụ trách các nơi điểm danh tính toán nhân thủ, người nào chịu trách nhiệm lĩnh thuốc, người nào chịu trách nhiệm sắp xếp vị trí, người nào chịu trách nhiệm phối hợp với bác sĩ đều được phân công quản lý rõ ràng.

Y phân bốn người trong sổ hộ binh theo mình từ công quán đến đây ra cửa lớn duy trì trật tự, miễn cho nhiều xe nhiều người lại dẫm đạp lên nhau mà xảy ra sự cố đáng tiếc.

Về phần mình, y ngồi trấn thủ trong phòng làm việc, ai có vấn đề gì thì đến phòng làm việc tìm y báo cáo.

Sau trận điều đình như vậy, công việc mới dần vào quỹ đạo.

Mọi người dựa theo lời y phân công để thực hiện, bận rộn nhưng không loạn.

Người người hùng hùng hổ hổ bận rộn. Tuyên Hoài Phong ở trong phòng làm việc chỉ huy điều hành, nhìn thì tưởng thanh nhàn, song kỳ thực lại là người mệt mỏi vất vả nhất. Y không dám rời đi nửa khắc, thần kinh hoạt động quá mức căng thẳng, nơi nào có sự cố hoặc thiếu thứ gì thì y đều phải vắt hết óc giải quyết, dùng danh hào của hải quan tổng thự để tạm thời điều một số thứ từ các bệnh viện lớn trong thành tới đây. Vì bác sĩ Brown đến nói thuốc tây cũng thiếu, cho nên y lập tức gọi điện đến cơ quan quản lý thuốc bên chính phủ để thỉnh cầu giúp đỡ.

Vậy là chiếc điện thoại mới được lắp hôm nay đã thể hiện tác dụng cực lớn.

Bận rộn bốn năm tiếng đồng hồ, cuối cùng con đường bên ngoài cũng hơi yên tĩnh, ngay cả hành lang viện cai nghiện đều đã có rất nhiều người nằm la liệt, nam có nữ có, song nam giới chiếm đa số.

Tuyên Hoài Phong rời phòng làm việc, ra ngoài dò xét chung quanh một chút.

Viện cai nghiện bỗng nhiên nhận những người này vào, cho nên ngay cả quần áo bệnh nhân cũng không đủ, rất nhiều bệnh nhân vẫn mặc quần áo lúc đến đây, thân nhân đi theo cùng thì hoặc là run rẩy sợ hãi, hoặc là rơi nước mắt.

Giữa các loại quần áo đủ màu sắc tạp nham xuất hiện vài người mặc cảnh phục đen trắng, đội mũ vành tròn lớn, trông vô cùng nổi bật. Trong tay họ là giấy bút, đang hỏi từng bệnh nhân ở nơi này.

Tuyên Hoài Phong tới hỏi: “Vị này thuộc cục cảnh sát phải không?”

Cảnh sát kia nhìn sang, quét mắt nhìn huy hiệu y đeo trước ngực, thấy cái tên “Tuyên Hoài Phong”, biết y chính là quản sự của viện cai nghiện, có người còn nói y chính là ái tướng của vị Bạch tổng trưởng kia, nên hần lập tức cung kính cười nói: “Là thỉnh trưởng của chúng tôi phái chúng tôi tới lập biên bản, đây chính là ấn theo nguyên tắc của điều lệ mới để làm. Ngài là Tuyên phó quan ạ? Ngài vất vả quá.”

Tuyên Hoài Phong lịch sự hỏi: “Tôi có thể nhìn qua không?”

Cảnh sát đưa tập giấy viết trên tay cho y.

Tuyên Hoài Phong đọc qua một chút, trong số bệnh nhân này có đủ loại người làm đủ loại nghề nghiệp, người giàu sang có, nông dân có, người kéo xe có, người đánh trống có, người làm nghệ thuật có... thậm chí còn có hai học sinh.

Y không khỏi thở dài một tiếng.

Cảnh sát kia thấy y trầm mặc cũng thở dài một hơi: “Chẳng trách ngài thở dài, trong số này, ngay cả kẻ trộm tiền cơm trong nhà đi mua bạch phiến cũng có nữa mà. Hôm nay cứu, ngày mai bọn họ lại hút.”

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Tại sao những người này đột nhiên đều bệnh ra nông nổi này?”

Cảnh sát kia hỏi lại: “Ngài hỏi tôi? Đây chẳng phải là việc ngài quản lý sao?”

Hắn vừa thốt ra khỏi miệng liền cảm thấy mình ăn nói hơi vô lễ, đáng lẽ không nên chọc giận nhân vật chạm tay có thể bồng này mới phải, lập tức nói chữa: “Đều là chuyện tốt đám buôn ma túy làm ra cả. Chỗ

bạch phiến này được bán theo từng cấp bậc, đầu mối lớn bán cho đầu mối nhỏ, đầu mối nhỏ bán cho đám buôn lậu ven đường, đám buôn lậu ven đường bán cho đám người hút thuốc. Đại khái là để kiếm chút ít tiền nên đã trộn lẫn gì đó bên trong, dùng một phần bạch phiến để bán ra cái thứ bạch phiến đắt gấp ba. Những chuyện này trước đó cũng đã từng xảy ra, tuy nhiên không biết lần này bên trong trộn gì nữa, đúng là thứ đòi mạng người mà. May mà nơi này của ngài trị liệu kịp, bằng không sợ rằng đêm nay chết không ít người đấy.”

(Chạm tay có thể bỏng: ý chỉ người quyền cao thế trọng, quyền lực rất mạnh)

Nói đến đó, phía sau lại có người gọi: “Tuyên phó quan.”

Tuyên Hoài Phong đoán là có việc tìm mình tới làm, vậy nên y trả lại xấp giấy ghi chép lại cho cảnh sát, cười với hân xong liền rời đi.

9. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 1 - Chương 8-2: Part 2

Đến tầm rạng sáng, dần dần không còn bệnh nhân được đưa đến nữa, dẫu vậy thì số bệnh nhân đã được đưa tới đây vẫn cần phải dần xếp chăm sóc, chẩn bệnh và kê đơn thuốc; mọi người lui tới hỏi đủ loại sự tình, Tuyên Hoài Phong đều nhất nhất bố trí.

Bởi sự cố quá lớn nên trong chính phủ cũng có rất nhiều người một đêm không thể ngủ, đều đến các bộ phận của mình trong nha môn để thương lượng tình hình thực tế.

Viện cai nghiện là nơi trọng yếu nên có rất nhiều điện thoại gọi tới. Về bên chính phủ, thủ tục báo cáo luôn rất phức tạp, may mà Tuyên Hoài Phong là phó quan của Bạch Tuyết Lam, những chuyện bên đó y đều hiểu nên đều ứng phó được từng việc từng việc, vừa cúp điện thoại vừa thầm tính toán ngày mai cần lập báo cáo nào, đồng thời phải thăm hỏi các nơi một chút.

Bất tri bất giác, trong không gian xám tro ngoài cửa sổ đã mang theo vài tia sáng trắng.

Hình như có tiếng gà gáy từ xa thật xa truyền tới, nghe không rõ ràng.

Tuyên Hoài Phong thẳng người, dùng tay dấm nhẹ ngang hông hai cái, song lại không cảm thấy gì, tựa hồ như dấm trên tấm ván cứng vậy, y liền muốn đứng lên giãn người một cái.

Không ngờ vừa đứng lên, trước mắt lại đầy tỏa ánh sao, toàn bộ gian phòng dường như đều đang xoay tròn.

Y nặng nề ngồi trở lại ghế đến “phanh” một tiếng.

Cảm giác khó chịu vốn tích tụ trong ngực bỗng bùng cháy, đau đến nỗi thở cũng khó khăn.

Vậy mà ngay lúc ấy y lại nghe thấy tiếng bước chân vang tới.

Chiếc áo khoác trắng phất ở trước mắt.

Phí Phong lão đảo đi đến, đêm nay hẳn thực sự cực kỳ mệt mỏi, biết Tuyên Hoài Phong không tính toán tiểu tiết với người khác nên vừa tiến vào hẳn liền đặt mông ngồi lên ghế sofa, cười khổ: “Thoảng cái đã nhiều bệnh nhân như vậy, đây thực sự là thắng lợi của viện cai nghiện. Thiếu chút nữa làm tôi mệt chết rồi. Cơ mà Tuyên phó quan này, lần sau ngài có loại hành động này nữa thì xin ngài sớm đánh tiếng cho tôi một cái nhé. Chung quy cũng phải cho tôi chút thời gian chuẩn bị.”

Tuyên Hoài Phong khó chịu mất hết tri giác, nghe xong lời của hẳn mới chậm chạp hỏi lại: “Hành động của tôi?”

Phí Phong nói: “Đương nhiên là hành động của ngài. Chẳng phải đêm qua ngài gọi điện cho tôi, bảo tôi về viện cai nghiện gấp, nói là sẽ phát sinh tình huống khác lạ sao? Đơn thuốc giải độc kia không phải là ngài cho người đưa đến?”

Dạ dày Tuyên Hoài Phong co thắt đau đớn, nước chua xông lên cổ họng, y vội vàng nén xuống.

Chỉ hơi thở dốc.

Phí Phong nhìn về phía y một lát.

Hắn đã nhận ra sắc mặt Tuyên Hoài Phong không tốt, bắt quá, trải qua trận bận rộn đêm qua, có sắc mặt ai trong viện cai nghiện là tốt được đâu. Bởi vậy Phí Phong cũng không quá để ý, thầm nghĩ: *Cậu ta không tiếp lời, đại khái là không muốn cho người khác biết.*

Cũng đúng.

Tại sao cậu ấy lại đoán trước được việc người hút ma túy sẽ trúng độc?

Sợ rằng chuyện này có chút “tối” mà người ngoài không nên biết.

Mình không phải người thuộc chính phủ, không nhất thiết quan tâm những thứ này.

Phó Phong lập tức nói: “Ngài mệt rồi, có phải nên trở về nghỉ ngơi không? Chuyện bên tôi cũng chẳng xê xích gì nhiều, đi tuần tra thêm chút nữa, tôi cũng muốn xin nghỉ về nhà một chuyến. Tối qua ăn cơm xong là tôi chạy đến ngay, mồ hôi ướt đầm người nguyên một đêm.”

Nhìn gương mặt nghiêm nghị tái nhợt của Tuyên Hoài Phong, thấy y gật đầu, hắn liền đứng dậy rời đi.

Tuyên Hoài Phong nghỉ ngơi trong phòng làm việc một lúc, cảm thấy sức lực khôi phục một ít, đầu y liền suy nghĩ về chuyện tối qua, chung quy phải hỏi Bạch Tuyết Lam mới có thể hiểu được. Y liền đứng dậy, miễn cưỡng mang theo nụ cười mỉm đi qua các nơi một chuyến, thấy tình trạng đều coi như ổn định nên định quay trở về công quán.

Chẳng hiểu tại sao mà trên người đến chút sức lực cũng chẳng có.

Lòng ngực nóng cháy, lưng lại rét lạnh từng cơn, lúc đi xuống, lòng bàn tay y đỡ lấy thanh vịn cầu thang mà mồ hôi lạnh ướt sũng dính đầy tay.

Có người qua lại chào hỏi, rõ ràng gần ngay trước mắt, nhưng ngay cả người ta nói gì, Tuyên Hoài Phong cũng không nghe rõ, y miễn cưỡng gật đầu, chỉ lo tiếp tục đi về phía trước.

Người khác đều cho rằng đêm nay y quá mệt mỏi chứ không mấy để ý.

Vô cùng vất vả, y cắn răng chịu đựng đến khi lên xe.

Tài xế ở phía trước hỏi: “Tuyên phó quan, quay về công quán ạ?”

Tuyên Hoài Phong nhẹ nhàng đáp: “Trở về.”

Ô tô bèn lái về phía Bạch công quán.

Mắt thấy sắp đến nơi thì ở góc phố trước mặt có chiếc ô tô Lincoln lái tới, đúng là rất trùng hợp, Bạch Tuyết Lam cũng vừa vặn trở về.

Có thể nói, Bạch Tuyết Lam là đắc thắng trở về.

Hắn bỏ độc vào bạch phiến của Triển Lộ Chiêu, một chiêu tối qua đúng là quá mạnh, một hòn đá ném trúng ba con chim.

Thông báo ám chỉ cho cục cảnh sát, đem tội danh trộn lẫn thuốc vào bạch phiến đổ lên đầu đám buôn ma túy, con chim thứ nhất.

Tặng một nhóm bệnh nhân cho Tuyên Hoài Phong, tặng tình nhân một nụ cười, con chim thứ hai.

Mượn cơ hội này khiến những người hút ma túy hận đám buôn ma túy rồi tiết lộ tình hình buôn bán nội

bộ, con chim thứ ba.

Trong ba con chim, con thứ ba là quan trọng nhất.

Hắn căn cứ đầu mối lấy được mà triển khai suốt đêm, chỉ huy bắt lấy đám buôn bán ma túy nhỏ trong thành.

Không thể động vào quân Quảng Đông, nhưng những con côn trùng con kiến lít nhít làm việc cho đám quân Quảng Đông này thì vẫn có thể động vào.

Dưới cơn gió mát trăng thanh tháng tám xinh đẹp này, Bạch Tuyết Lam dự định sau khi hành động sẽ vượt vượt sắc. Trong một đêm, chẳng biết đã có bao nhiêu người bị xốc chần, bị ném vào ngục giam.

Sức khỏe hắn quá tốt, lao lực một đêm mà hai mắt không tìm được lấy một tia máu, tinh thần sáng láng, thoải mái dễ chịu.

Đang nghĩ xem nên báo tin tức tốt này cho Tuyên Hoài Phong thế nào, sau đó đòi chút lợi ích nhỏ, hắn lại đột nhiên cảm thấy tốc độ xe giảm xuống, liền hỏi: “Sao vậy?”

Tài xế đáp: “Tổng trưởng, vừa vặn có một chiếc xe khác thuộc công quán cũng trở về, đang hướng sang phía chúng ta. Có cần bảo họ tránh ra không?”

Bạch Tuyết Lam chuyển mắt nhìn ra ngoài cửa sổ thăm dò, nhận ra chiếc xe Tuyên Hoài Phong thường ngồi, hắn hơi ngạc nhiên.

Sao mình không biết cậu ấy cũng ra ngoài nhỉ?

Đã đến giờ này rồi, lẽ nào cậu ấy cũng giống mình, tối qua ra ngoài lẩn lộn suốt một đêm nên giờ mới về?

Đêm qua sau khi họp ở phủ tổng lý, mình còn gọi điện thoại về hỏi, chẳng phải quản gia nói là cậu ấy ngủ rồi? Tại sao lại chạy ra ngoài?

Tổng Nhâm cùng ngồi với Bạch Tuyết Lam trên một chiếc xe.

Tối hôm qua Bạch Tuyết Lam làm việc lớn, phải bắt bố người, đương nhiên Tổng Nhâm cũng phải giúp đỡ, cho nên hắn liền theo Bạch Tuyết Lam làm việc.

Hắn ngồi sau lưng Bạch Tuyết Lam, cũng ngoẹo đầu nhìn một cái, ai nha kêu lên: “Hình như đó là ô tô của Tuyên phó quan mà, sao ngài ấy lại ra ngoài vậy? Bây giờ trong thành không an ninh đâu. Tổng trưởng, ngài nên nói một câu với ngài ấy đi, khi nào tôi đi cùng thì ngài ấy hãy ra ngoài.”

Bạch Tuyết Lam ngằm thấp thỏm trong lòng nhưng lại nghiêng rằng, mặt không biểu cảm nói: “Tôi nói? Tôi nói cậu ấy có chịu nghe không?”

Chiếc xe hơi đối diện cũng nhận ra trước mắt là ô tô của tổng trưởng bèn tự giác nhường đường, trước hết để ô tô Bạch Tuyết Lam lái qua, còn mình theo ở phía sau.

Bạch Tuyết Lam vốn định bảo xe mình nhường đường, nhưng nghĩ tới Tuyên Hoài Phong buổi tối lại lén chạy ra ngoài... vậy thì không cần hỏi nữa, chỉ sợ là y đã đến viện cai nghiện làm việc., Hắn nhất định phải phạt y thật nặng vì hành vi chỉ lo công việc chứ không quan tâm đến sức khỏe thể này mới được.

Cho nên hắn không ra lệnh tài xế nhường đường, để xe của mình đi ở phía trước, chờ lát nữa mình xuống xe trước, đương nhiên có thể ôm cây đợi thỏ.

Chỉ chốc lát sau đã đến công quán, Bạch tuyết Lam không đợi hộ binh mở cửa cho mình liền tự thân vặn mở cửa xuống xe, đứng tại chỗ, mắt thấy ô tô Tuyên Hoài Phong chậm chậm lái đến gần rồi dừng lại, hắn liền đích thân đi mở cửa xe cho Tuyên Hoài Phong, miệng trêu: “Tuyên phó quan đúng là một lòng vì công tác, tối hôm qua em gặt anh thế nào...”

Đôi mắt thăm dò vào trong xe, hắn đột nhiên chấn động cực mạnh.

Tuyên Hoài Phong nhắm mắt lại, hơn nửa người lệch qua chỗ ngồi phía sau ô tô, mặt hiện lên mặt ửng hồng.

Y luôn ăn mặc nghiêm chỉnh, cẩn thận tỉ mỉ, bây giờ phía trên áo mở hai cúc khiến xương quai xanh cùng bờ ngực quyến rũ hơi lộ ra, bờ ngực dưới lớp áo trắng hơi phập phồng.

Bạch Tuyết Lam hô lên một tiếng: “Hoài Phong.”

Hắn tiến vào trong xe ôm y, tay vừa chạm vào lại như bị bỏng.

Bạch Tuyết Lam nhất thời hoảng hốt, run tay ôm chặt lấy y, chợt quay đầu quát tài xế phía trước: “Xảy ra chuyện gì đây!”

Tài xế chỉ lo lái xe, nào biết chuyện gì xảy ra.

Lúc Tuyên phó quan lên xe có vấn đề gì đâu, tại sao vừa đến cửa công quán lại ngã xuống thế này?

Bị tổng trưởng quát một tiếng, mặt hắn xoát cái còn trắng hơn giấy, hoàn toàn sợ ngây người.

Tổng Nhâm nghe được tiếng Bạch Tuyết Lam liền lập tức xông tới, nhìn thăm dò vào trong xe, thúc giục

Bạch Tuyết Lam đang hóa đá: “Tổng trưởng, đây là bệnh cấp tính! Mau đưa vào bệnh viện!”

Bạch Tuyết Lam như vừa tỉnh lại khỏi cơn mộng, nói: “Đúng, mau đưa đến bệnh viện! Mau lái xe!”

Tài xế còn đang trợn trắng mắt, không biết làm thế nào.

Tổng Nhâm vươn một tay lôi tài xế xuống xe, tự mình ngồi vào ghế lái, đạp chân ga.

Hộ binh trên chiếc xe phía sau không biết chuyện gì xảy ra phía trước, bất quá nếu tổng trưởng và Tuyền phó quan, còn cả Tổng lão đại đã đi, vậy không cần hỏi nữa, đương nhiên họ cũng theo phía sau.

Bạch Tuyết Lam ngồi sau xe, ôm Tuyền Hoài Phong mà như ôm phải một hòn than đỏ lửa, suy nghĩ muốn vươn móng vuốt trừng phạt y đã sớm bị vứt tiết đi.

Mình mới đi ra ngoài một tối thôi mà, sao đã thành như vậy rồi?

Rõ ràng lúc đi vẫn rất khỏe.

Còn ăn dưa chuột và thịt gà nữa.

Lục phủ ngũ tạng hần như muốn nát ra, chợt thấy Tuyền Hoài Phong gây ra chút động tĩnh, âm thanh cực nhỏ: “Nóng...”

Vừa nghe thấy âm thanh này, Bạch Tuyết Lam tức tốc thu hồi hồn phách đang tan rã, vào thời khắc người yêu cần mình, kẻ làm vệ sĩ như hần tuyệt đối không được rối loạn.

Bạch Tuyết Lam dịu dàng nói: “Nóng hả? Em sốt rồi. Đừng sợ, anh đưa em tới bệnh viện.”

Nhẹ nhàng vỗ về trán y.

Tuyền Hoài Phong vốn ngồi trên xe, thấy được ô tô hần, biết hần ở trên xe, nỗ lực gồng mình chống đỡ chợt xỉu xuống, cho nên y mới ngã ở ghế sau.

Lúc này được Bạch Tuyết Lam vuốt trán, tâm trí mơ hồ bốc cháy của y chỉ cảm thấy ngón tay thon dài của hần thật mạnh mẽ, còn mang theo cảm giác tươi mát khiến người ta cực kỳ thoải mái.

Tuyền Hoài Phong giống như chú mèo bị bệnh, mệt mỏi mà lười biếng hưởng thụ động tác xoa nắn vỗ về của hần, đồng thời cũng làm dịu cảm giác nóng đến đáng sợ kia.

Tuy nhiên, cảm giác khô nóng nhất không nằm trên vầng trán.

Y nhắm nửa mắt, miễn cưỡng đưa tay tìm kiếm, nắm lấy cổ tay Bạch Tuyết Lam, cúi đầu thở hổn hển, “Ồ đây...”

Bạch Tuyết Lam không dám trái ý, cổ tay không dùng chút sức nào, để Tuyên Hoài Phong cầm tay mình dờn đến trên ngực.

Hắn hiểu, liền dùng bàn tay đưa xuống mở cúc vạt áo, nhẹ nhàng vuốt lên lồng ngực y.

Dưới làn da mỏng manh kia che giấu chút cơ thịt, xúc cảm mềm mịn, rất non mềm, rất xinh đẹp.

Tâm trí Bạch Tuyết Lam loạn lên một hồi, thăm mắng mình một tiếng, bóp chết suy nghĩ khôn nạn không được phép phát sinh vào thời điểm này rồi lo lắng hỏi: “Là thế này đúng không? Thoải mái hơn chút nào không?”

Tuyên Hoài Phong phát ra chút âm thanh, đại khái có ý là “ừ”.

Bạch Tuyết Lam không khỏi mỉm cười, “Đây là lần đầu tiên em muốn anh làm thế này...”

Hắn chợt nén tiếng ngừng lại.

Nụ cười mỉm trên mặt cứng đờ, đáng sợ như vết nứt trên chiếc mặt nạ.

Bạch Tuyết Lam hít một hơi, cúi đầu, gần như dán sát mặt mình vào mặt Tuyên Hoài Phong, cảm nhận được nhiệt độ kinh hồn liền bất an hỏi: “Hoài Phong, em nóng từ trong phổi hả?”

Tuyên Hoài Phong mê man, chẳng biết có nghe được hay không.

Bạch Tuyết Lam lay lay cơ thể y, y chỉ miễn cưỡng nhích mí mắt lên được một chút.

Ô tô ma sát mạnh với mặt đất vang lên tiếng “két” đến chói tai.

Tổng Nhâm nhảy xuống xe, mở cửa xe phía sau, báo cáo: “Tổng trưởng, đến bệnh viện rồi!”

10. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 1 - Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bạch Tuyết Lam chẳng cố kỵ gì cả, ôm ngang Tuyên Hoài Phong sát vào lòng liền chạy thẳng vào trong bệnh viện, Tống Nhâm đuổi theo phía sau thấy một người khoác áo choàng trắng bên ngoài liền tóm cổ áo người ta, “Gọi bác sĩ giỏi nhất của các người tới đây!”

Hắn cao hơn người đàn ông nọ nửa cái đầu, đôi mắt tròn lớn như chuông đồng. Phía sau vang lên tiếng lách cách choang choang, hóa ra hộ binh trên chiếc xe khác cũng đã chạy tới.

Thấy trận thế này, người bị hắn tóm nào dám oán giận, miệng lắp bắp miễn cưỡng nói: “Đi gọi... tôi đi gọi người ngay.”

Bạch Tuyết Lam cẩn thận từng li từng tí đặt Tuyên Hoài Phong nằm trên chiếc giường trắng như tuyết rồi vội bước ra cửa, nửa bên mặt tuấn tú tái xanh lộ ra ngoài, quát khê: “Trước tiên để một bác sĩ tới đây trước đã, bệnh nhân sốt rất cao. Tống Nhâm, cậu tự đi một chuyến, mời bác sĩ Jinder đến đây, phải nhanh! Cho dù chặt đứt chân ông ta thì cũng phải khiêng đến đây cho bằng được!”

Tống Nhâm đáp một tiếng liền vội vàng vọt xuống dưới lầu, tự lái ô tô, cả đường đi đều khiến bụi tung mù mịt đá bay loạn xạ, thiếu chút nữa còn đụng trúng người.

Bác sĩ Jinder đã từng khám bệnh cho Tuyên Hoài Phong, Tống Nhâm cũng biết được địa chỉ phòng khám bệnh đó. Hắn lái thẳng xe đến cửa phòng khám bệnh, đi vào phòng khách nhỏ bên trong, ở đó có bốn năm người ăn mặc hoa lệ chờ khám bệnh.

Một y tá xinh đẹp phụ trách tiếp đãi đứng lên ngăn cả hắn, “Ở đây muốn khám bệnh phải hẹn trước...”

Tống Nhâm vừa nhấc tay, y tá kia liền lão đảo sang một bên.

Hắn tiến vào một căn phòng bên trong, vén chiếc rèm trắng to lên, một bệnh nhân nam đang lộ ngực và một bác sĩ đeo ống nghe bệnh bằng đồng trên cổ ngồi bên trong đồng thời sợ hết hồn, đều quay đầu kinh ngạc nhìn hắn.

Nhưng bác sĩ tây dương này không phải Jinder.

Bác sĩ tây dương mắng: “Cậu làm cái gì đây? Muốn khám bệnh thì chờ bên ngoài.”

Tống Nhâm hỏi: “Tôi tìm bác sĩ Jinder.”

Lúc này, bác sĩ Jinder đã nghe được tiếng xôn xao ở phòng khám bệnh, ông bước ra từ phòng mình, đứng trên hành lang hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tống Nhâm đi qua nói: “Tuyên phó quan của chúng tôi bệnh rất nặng, mời ngài lập tức đi một chuyến.”

Bác sĩ Jinder nói: “Chỗ tôi còn đang có bệnh nhân...”

Sắc mặt Tống Nhâm đen như đáy nồi, cứng rắn nói: “Một vạn bệnh nhân của ông so ra vẫn kém hơn ngài ấy.”

Nói xong, hắn đưa tay vỗ mạnh lên bao súng bên hông, lập tức lôi bác sĩ Jinder quay một vòng, sau lại đẩy ông về phía bên kia phòng khách.

Đang định rời đi, hắn bỗng quay đầu trở lại hỏi bác sĩ tây dương kia: “Có phải mày tên là Napp gì đấy không?”

Bác sĩ tây dương này chưa từng thấy qua kẻ thô thiển nào lại ngang tàng như thế nên đã sớm ngây người, bất giác đáp: “Knapp.”

Tống Nhâm nghiêng răng cười một tiếng: “Hóa ra tên hôm qua khám bệnh cho Tuyên phó quan chính là mày, khám cao siêu lắm! Tiểu tử mày đi cùng lão tử một chuyến.”

Lập tức rẽ ngang qua, một tay xách cổ chiếc áo khoác trắng của Knapp.

Hai bác sĩ tây dương ở phòng khám bệnh đều phải lên xe hân, đều ngồi ở ghế sau.

Chờ ô tô chạy đến bệnh viện, bác sĩ Jinder ngồi phía sau đã trao đổi một phen với Knapp, khiếp sợ dùng tiếng Anh nói: “George, cậu điên rồi hả? Cậu chỉ là bác sĩ thực tập, vậy mà lại dám lừa tôi đi ra ngoài khám bệnh! Tình nhân của người bệnh này là một tên điên mắc chứng cố chấp!”

Tổng Nhâm không hiểu tiếng Anh, chỉ nghe quý tây dương phía sau đang huyền thuyên nói chuyện ma quỷ.

Hắn mở cửa xe lôi cả hai người ra, đi vào trong bệnh viện rồi, trước tiên giao bác sĩ Knapp cho một thủ hạ, căn dặn: “Xem chừng.”

Tổng Nhâm đang muốn đưa bác sĩ Jinder đi gặp Tuyên Hoài Phong, bỗng nhiên hộ binh tên Trương Đại Thắng đi tới gọi hắn lại, tiến lại gần, hất cằm về phía đầu khác hành lang, nói với Tổng Nhâm: “Tổng ca, người của quân Quảng Đông chiếm nửa số phòng ở tòa nhà này rồi. Bọn họ nhiều người, có cần nhắc tổng trưởng gọi điện thoại gọi thêm chút anh em từ công quán đến không?”

Tổng Nhâm nheo mắt nhìn thử.

Quả nhiên chính xác.

Lúc đầu vội quá nên không chú ý, hiện tại nhìn lại góc mờ ảo đó, đến khi rõ ràng thì có ít nhất bảy tám kẻ mặc quân trang, lưng vác súng trường đang dựa tường ngáp, nhìn chăm chăm về phía bên mình mà xì xào bàn tán. Chẳng phải là quân Quảng Đông đó sao?

Tổng Nhâm hỏi: “Bọn chúng ở đây làm gì?”

Trương Đại Thắng đã dò xét tin tức, đáp: “Chẳng phải quân trưởng của bọn chúng trúng đạn à? Đang dưỡng thương ở bệnh viện này.”

Tổng Nhâm gất một tiếng, “Mẹ nó, đụng một chỗ với tên khốn kiếp này đúng là xui! Trước đừng động đến hắn, tôi phải đưa bác sĩ tây dương này đến gặp tổng trưởng. Hiện tại tổng trưởng cũng chẳng có thời gian gọi điện thoại đâu, cậu đi đi, cứ nói là tôi gọi một nửa số anh em trong công quán đến đây, đều mang vũ khí hết đây.”

Dặn dò xong, hắn lập tức túm bác sĩ Jinder vào phòng bệnh.

P phía Tuyên Hoài Phong đã có một bác sĩ người Trung Quốc trong bệnh viện đến khám, đã châm kim truyền dịch cho y, hiện tại đang bận rộn tiến hành kiểm tra. Bạch Tuyết Lam đứng một bên giám sát, mặc dù vẻ mặt trấn định ung dung, nhưng đáy mắt lại ẩn hiện tia sáng, đó chính là sát khí. Bác sĩ kia bị nhìn chăm chăm, lông tơ trên lưng lẫn tóc gáy đều dựng ngược cả lên, thấy bác sĩ tây dương tới mà như nhìn thấy cứu tinh.

Khám bệnh cho các vị quan to quý nhân kiểu này luôn phải đảm bảo an toàn một chút, vạn nhất xảy ra điều gì ngoài ý muốn cũng dễ chia sẻ trách nhiệm.

Bác sĩ Jinder đặt ống nghe trước ngực Tuyên Hoài Phong, cẩn thận nghe xong một hồi, sắc mặt ông trắng nhợt.

Bạch Tuyết Lam đứng sau lưng ông hỏi nhỏ: “Là viêm phổi sao?”

Jinder gật đầu.

Trong nháy mắt, ông nhận ngay ánh mắt phá lệ sắc bén từ Bạch Tuyết Lam, thiếu chút nữa cho là mình sẽ bị người đàn ông anh tuấn nhưng vô cùng âm trầm này vươn tay bẻ gãy cổ.

Song sau đó, Bạch Tuyết Lam chỉ liếc mắt nhìn ông rồi lập tức thu bớt uy thế, dùng giọng nói ôn hòa như sợ làm ảnh hưởng đến bệnh nhân nói: “Nhờ cậu vào ngài. Cậu ấy không thể chết được.”

Nháy mắt ấy lại khiến người ta cảm tưởng như hắn đang khúm núm khép nép.

Bác sĩ Jinder nói: “Tôi sẽ cố gắng hết sức. Mời đi ra ngoài, đừng... gây trở ngại.”

Ông biết Bạch Tuyết Lam đối xử với bác sĩ rất ngang ngược, vốn cho là hấn không chịu đi, nhưng Bạch Tuyết Lam chỉ đặt tay lên gương mặt Tuyên Hoài Phong, trùi mền vuốt ve, sau đó quay đầu, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn lướt qua bác sĩ liền xoay người, lẳng lẽ rời đi.

Bạch Tuyết Lam đi tới ngoài phòng bệnh lại nghe được tiếng Tống Nhâm mắng té tát mấy người hộ binh theo cùng, “... Nửa đêm ra ngoài mà các cậu cũng không ngăn lại. Sao không dùng điện thoại tây báo cáo với tổng trưởng? Ngu xuẩn! Không biết dùng điện thoại tây gọi điện, vậy ngay cả lời bình thường mà các cậu cũng không nói? Cả tay cũng bị chặt cụt rồi hả? Ngăn cản! Có hiểu thế nào là ngăn cản người hay không? Tôi không có mặt, Tuyên phó quan không được đi đâu cả! Mụ nội nó, điếc hết rồi phải không? Tuyên phó qua mà xảy ra chút xú mệnh hệ nào thì tổng trưởng sẽ quát rúng thịt các cậu ra! Chờ tôi trở về...”

Hắn thấy mấy tên thủ hạ cùng nhìn về phía sau mình liền dừng lại, quay đầu nhìn.

Thấy Bạch tuyết Lam đi ra liền nghênh đón, “Tổng trưởng, Tuyên phó quan thế nào rồi?”

Bạch Tuyết Lam thấp giọng nói một câu.

Tống Nhâm nguyên chỉ phụng lệnh Bạch Tuyết Lam bảo vệ Tuyên Hoài Phong, nhưng gần đây thường xuyên theo bên cạnh bảo vệ Tuyên Hoài Phong, nhất là vì chuyện viện cai nghiện, hấn càng nhận ra vẻ khí khái của y, cho nên rất có hảo cảm với y. Nghe thấy y bị viêm phổi liền sưng sốt một lúc, lát sau mới nhỏ giọng nói, “Tổng trưởng, ngài đừng quá lo lắng, chẳng phải vẫn nói bác sĩ tây dương chữa bệnh này giỏi lắm sao. Tuyên Phó quan là người tốt, nhất định được trời phù hộ.”

Bạch Tuyết Lam chỉ trầm mặc.

Chỉ sợ bệnh này của Tuyên Hoài Phong phát ra là do chịu gió trong đêm tra chiếc Hồng Phúc Hào ở bên tàu hôm trước.

Lần này, mượn vết thương bị đạn bắn, Bạch Tuyết Lam hể có cơ hội bèn mạnh bạo “bóc lột” Tuyên Hoài Phong, còn Tuyên Hoài Phong vì nhẹ dạ, chung quy là xót người bị thương nên lần nào cũng nhân nhượng hấn.

Việc giường chiếu, y không được dai sức như Bạch Tuyết Lam, khó tránh khỏi một số triệu chứng thiếu máu hoặc khó thở.

Sau lại chịu một đêm gió máy, hơn nữa tâm trạng lại nặng nề đè nén, cho nên bệnh tật cứ thế mà lên.

Tên Knapp kia là một thằng lang băm, không nhìn ra chứng bệnh của cậu ấy. Khổ nỗi mình cũng là thằng khốn kiếp, tối qua lúc ăn cơm đã phát hiện sắc mặt cậu ấy không ổn, sao lại tưởng chuyện của Niên Lượng Phú khiến cậu ấy lo lắng mà nhất thời sơ sẩy thế này chứ?

Hơn nữa, chuyện trộn thuốc vào bạch phiến lại phát tác vào đúng tối hôm qua.

Nhất định cậu ấy đã cố chịu đựng, bận rộn suốt đêm ở viện cai nghiện.

Tống Nhâm không phải người khéo dùng từ an ủi người ta nên đành cúi đầu, cố nhắc tới việc quân Quảng Đông.

Bạch Tuyết Lam khôi phục tinh thần, gương mặt hiện lên một tia nguy hiểm, cười lạnh nói: “Đây mới gọi là oan gia ngõ hẹp.”

Bạch Tuyết Lam đã sớm biết việc Triển Lộ Chiêu sau khi bị thương liền nằm trong bệnh viện lớn của Đức này. Tuy nhiên, người lái ô tô là Tống Nhâm, hấn lại thấp thỏm lo lắng đến căn bệnh của Tuyên Hoài Phong nên nhất thời chưa nhận ra; Tống Nhâm vừa nhắc đến, hấn liền hiểu.

Kỳ thực hấn không chỉ biết chỗ Triển Lộ Chiêu ở, hơn nữa còn chiếm được tin tức: Triển Lộ Chiêu đã tỉnh lại.

Tiếc cho một phát đạn thần tốc hung mãnh của Bạch Tuyết Lam, đầu ngấm đã ngấm từ lâu, vậy mà cuối cùng lại lệch đi một chút xú, chỉ một chút xú.

Con chó này! Mạng đúng là cứng thật!

=====

Thằng cha Knapp đáng chết. Tội anh Phong, từ quyển 1 đến giờ lúc nào cũng xui.

=====

Trong chương này, có một phần nguyên văn là “thổ bất lập kỷ quân trang = ”. Mình tra mãi vẫn không ra đây là loại quân trang thế nào, nhưng có nhiều hình ảnh đều là loại quân trang màu trà dài quá đầu gối như trong hình sau, mọi người có thể tự tưởng tượng nhé.

11. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 1 - Chương 10-1: Part 1

Trong thời đại văn minh này, một đêm cuộn cuộn sóng gió kia đương nhiên không thoát khỏi đôi mắt của kẻ có tâm. Hơn nữa, dưới màn đêm ấy còn vô vàn sóng ngầm xao động, rất nhiều tin tức đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Sáng sớm hôm sau, trên báo xuất hiện rất nhiều tin tức đặc sắc, vài ký giả ở các tờ báo nhỏ như được tận mắt chứng kiến mà đem sự kiện đêm qua viết thành các tình tiết phức tạp, thành tiểu thuyết tuyệt luân đặc sắc, vạch trần đủ loại nội tình.

Tỷ như có bài tên là “trúng độc ma túy” sinh động như thật, nói tay buôn ma túy vì kiếm tiền mà trợn lẩn “đồ” vào trong bạch phiến như thế nào, “đồ” trợn vào vốn mang độc, nếu dùng ít sẽ không gây tổn hại, song lòng tham luôn không đủ, không cẩn thận một chút mà dùng thứ đó vào đương nhiên sẽ sinh ra bệnh tật, gây ra thảm họa ngày hôm qua.

Phía sau áng văn đó không thể thiếu phần viết về những chuyện tầm thường và lời lẽ nhảm tai, cũng chính là viết về mười hai chữ lớn do chính phủ đề xướng: “Hít thuốc đáng thẹn, hại người hại mình, quay đầu còn kịp”.

Dựa vào biểu hiện cả đêm qua, viện cai nghiện đã thu hút được rất nhiều sự tuyên dương. Đó cũng là hợp lẽ. Trước cửa chính viện cai nghiện, bệnh nhân chen chúc tranh nhau nói: Mọi người khóc rất thương tâm, cuối cùng được viện cai nghiện điệu thủ hồi xuân ra tay, khiến tình thế xoay chuyển. Cả câu chuyện được kể lại vô cùng lâm ly, vô cùng nhẹ nhàng vui vẻ, bất kể ai đọc cũng muốn vỗ bàn trầm trồ khen ngợi.

Tự thân Hoàng Vạn Sơn trải qua chuyện trọng đại nên cũng kiếm được một mối hời lớn trong việc này.

Vết thương trên chân hần đã tốt hơn nhiều, vốn có chút hữu nghị với chủ biên của tòa soạn nên đã đòi được hàng ghế đầu dành cho ký giả. Hần hỏi Thái Bình và em gái mình về tình huống đêm qua, chỉ cần qua lời kể của hai người hần cũng có được một tin tức cực kỳ tốt.

(Hàng ghế đầu dành cho ký giả: theo mạch truyện thì mình nghĩ nó có nghĩa là dành được một xuất bản bài trên báo)

Bởi vậy hần vắt hết óc, vận hết sức lực vào đầu bút, sáng sớm tầm bốn năm giờ liền nghiêm túc viết lách trên giấy viết bản thảo rồi đưa đến tòa soạn. Chủ biên kia đọc qua đầu mục “Trong ma túy bị trợn lẩn thuốc độc hại quốc dân. Dũng sĩ cai nghiện hăng hái cứu giúp” liền cảm thấy rất phù hợp với tình hình lúc này, hần lập tức vỗ tay, cho in ấn thành tin tức quan trọng được đóng khung đỏ, còn Hoàng Vạn Sơn nhận được khoản nhuận bút thật dày với cái giá sáu mươi đồng.

Dân chúng trong thành chỉ quan tâm xem náo nhiệt.

Dậy sớm vào quán trà, gọi một lồng bánh bao nhỏ, một bầu trà thơm, vừa đọc báo vừa mắng một tiếng đám buôn ma túy thật ghê tởm, khen một tiếng viên cai nghiện thật đúng là có bản lĩnh, ca ngợi phong thái lần này của chính phủ quả là mạnh mẽ vang dội.

Song bọn không biết, ở đầu bên kia, dư âm của đao quang kiếm ảnh vẫn chưa dừng lại.

Tỷ như Chu thánh trưởng của cục cảnh sát, chẳng những một đêm ngủ không an giấc, đến hừng đông lại náo loạn âm ỉ vô cùng khó chịu với một vị lão đại qua điện thoại.

Triển tư lệnh thuộc quân Quảng Đông đích thân gọi điện thoại tới, giọng điệu vô cùng khó nghe.

Lão mất hứng, Chu thánh trưởng lấy đầu ra vui vẻ, cảm ông nghe nói: “Tôi hôm qua họp ở phủ tổng lý, Bạch tổng lý giải quyết rất dứt khoát, đem công việc giao cho Bạch Tuyết Lam, phía bên cục cảnh sát chỉ tham gia trên danh nghĩa. Kể từ đầu mới tổ cáo từ đám hút bạch phiến để bắt người khắp nơi đều là binh lính do hải quan phái đi. Thủ hạ của tôi cũng đã đến bệnh viện duy trì trật tự, làm chút ghi chép. Mọi người bị nhốt trong hải quan, hôm nay ông muốn tôi thả người? Tôi tới đâu thả người hả?”

Triển tư lệnh nói: “Lão Chu, ông đừng bảo lão tử bắn thủ, cái con mẹ nó chứ, ông là thánh trưởng của cả đám cảnh sát, tại sao lại để hải quan nó cười nó đập lên đầu thế hả? Lần trước chúng ta uống rượu hoa, ông ôm con kỹ nữ Phấn Diệp kia rồi vỗ ngực hứa với lão tử ra sao? Số tiền hiếu kính mỗi tháng, đám tiểu tử phía dưới cũng chẳng xén của ông chút đỉnh, cung phụng ông như tổ tông nhà nó vậy. Chung quy ông vẫn phải nghĩ chút biện pháp đi. Họ Bạch kia đúng là đồ súc sinh, người để hấn bắt đi, có thể hấn sẽ thực sự coi chúng gà con mà bóp chết từng đứa đấy!”

Chu thánh trưởng thở dài một tiếng, “Đủ rồi. Lẽ nào việc lần này vẫn do tôi có lỗi với các ông? Tự quân Quảng Đông các ông vào thành, chuyện gì có thể bao dung, tôi đâu có không bao dung đâu. Tôi lấy được tin tức: bên hải quan bắt được vài người và thẩm tra ra được vài tình báo. Hiện tại chính phủ đã kích bạch phiến cực kỳ mạnh, vậy mà các ông lại còn trộn lẫn thuốc độc bên trong...”

Ở đầu dây bên kia điện thoại, Triển tư lệnh tức giận quát lên như dã thú: “Ai trộn độc vào ma túy? Con mẹ nó chứ, tôi ăn no căng bụng rồi, chẳng lẽ lại trộn độc bên trong ma túy của mình để giết chết đám gà đẻ trứng vàng ấy à? Lũ hút bạch phiến chết hết thì chỗ bạch phiến của lão tử biết bán cho ai?”

Chu thánh trưởng nghe lão nói thẳng ra hai chữ bạch phiến liền thầm mắng cái tên thô thiển này không biết che giấu, tuy tăng hai bên đều thâm hiểu, nhưng sao lại nói huych toẹt ra với thánh trưởng của cục cảnh sát như vậy chứ, đành vội vàng chặn lời lão: “Được rồi, được rồi, tôi không biết nội tình của các ông. Dù sao đã đến nước này rồi, mấy thứ buôn bán này của ông không tránh khỏi bị gõ đầu vài cái đâu. Tôi cảnh báo trước cho ông biết, mấy ngày tiếp theo, chính phủ định làm vài việc đẹp mắt cho dân chúng nhìn. Ông bảo người dưới tay mình kiềm chế lại chút đi, gần đây đừng làm gì náo động quá.”

Triển tư lệnh hỏi: “Vậy người của tôi thì sao?”

Lòng Chu thính trưởng hừng hực như cây đuốc bị đốt cháy, hung tợn nói: “Người ở trong tay hải quan, đừng có hời tôi!”

“Rụp” một tiếng, lập tức cúp điện thoại.

Triển tư lệnh ở trong hành quán nghe tiếng cúp điện thoại cũng đập mạnh ống nghe xuống, đứng tại chỗ chống nạnh thở phì phò.

Trương phó quan đi tới, thấy bộ dạng lão thể này nên nhất thời chẳng dám nói lời nào, lẳng lặng khoanh tay đứng một bên.

Triển tư lệnh thở hổn hển chỉ một lát liền trừng mắt về phía phó quan, cả tiếng nói: “Gọi mọi người đến, họp! Thương lượng đối sách!”

Trương phó quan hỏi: “Quân trưởng có phải tham gia không? Sức khỏe hần, bác sĩ nói hiện tại không nên di chuyển.”

Triển tư lệnh gơ bàn tay núc ních thịt xoa xoa lên cái đầu trọc bóng lưỡng, “Việc này liên quan đến nó, không thể gạt nó qua một bên được. Vậy đi, họp ngay tại phòng bệnh của nó. Cậu gọi điện thoại kêu mọi người vào bệnh viện!”

Tay phát mạnh lên, quyết định như vậy.

Tuyên Hoài Mân ở trong bệnh viện cùng Triển Lộ Chiêu, đến nửa đêm gần sáng cũng nhận được tin tức.

Vừa nghe cấp dưới báo cáo tới việc rất nhiều người mua bạch phiến của bọn họ đột nhiên phát bệnh rồi bị đưa đến viện cai nghiện, mặt Tuyên Hoài Mân xoát cái trắng bệch.

Từ lâu, Triển tư lệnh đã giao việc buôn bán bạch phiến của quân Quảng Đông cho người mà lão tin tưởng nhất – Triển Lộ Chiêu. Lần này Triển Lộ Chiêu trúng đạn nằm viện, không thể xử lý công việc, bởi vậy Tuyên Hoài Mân dựa theo quy củ bình thường xử lý chu toàn.

Dựa theo cách nghĩ của Tuyên Hoài Mân, đây chính là cơ hội, hần nhất định phải giải quyết thật tốt, để những kẻ coi thường mình nhìn thấy bản lĩnh của mình, cũng để cho Triển Lộ Chiêu nhận ra mình có thể trở thành một cánh tay của hần.

Không ngờ trời cũng có lúc mưa gió thất thường.

Trước đó Hồng Phúc Hào bị bắt giữ, hần dùng tấm thẻ bài mang tên Niên Lượng Phú đã chuẩn bị từ lâu ra mà giải quyết sự tình vô cùng êm đẹp, còn cảm thấy có vài phần đắc ý.

Nhưng bạch phiến đem về sao lại bị trồn lẫn thứ gì đó bên trong?

Tuyên Hoài Mân gọi người đến đây báo cáo vào căn phòng nghỉ ngơi sát vách, gương mặt trẻ trung trầm xuống, có vẻ vô cùng hung ác nham hiểm, lạnh lùng nói: “Tại sao cậu biết trong bạch phiến bị trồn lẫn đồ?”

Người kia nói: “Thuộc hạ của tôi có một kẻ tên Lưu Lục Phúc, buôn bán trong địa bàn tại ngũ Liễu, đều bán cho người quen cả. Lần hàng mới này, hắn lấy hai mươi phần, vừa mới bán đi bảy phần, cả bảy người kia đều thượng thổ hạ tả rồi bị đưa đến bệnh viện. Nếu nói là trùng hợp thì cũng tuyệt đối không có việc trùng hợp đến trình độ này được, vậy chẳng phải bên trong hàng có thứ gì kỳ quái sao?”

Tuyên Hoài Mân im lặng một lát, trong lòng lại lạnh vô cùng.

Người kia nói: “Tuyên phó quan, lần này gặp đại họa vỡ chén cơm rồi. Cái đám chó đẻ quỷ quái hút bạch phiến kia bình thường vẫn quỳ xuống cầu xin muốn mua, hiện tại ăn trúng đồ bẩn, bụng có vấn đề thì nghĩ chúng ta trồn lẫn thuốc bên trong hàng, đúng là lũ khốn vong ân bội nghĩa, còn không ít người tố cáo với chính phủ nữa. Mười tám người dưới tay tôi đã bị bắt ít nhất mười một mươi hai mống rồi. Sau này buôn bán, người mua không dám mua của chúng ta, bán thì sợ bị tố cáo, đây không phải là định tuyệt đường sống của chúng ta sao?”

Tuyên Hoài Mân kiềm không được liền nói: “Biết rồi! Bây giờ nói những lời này có thể làm được cái rắm gì! Chờ tôi xem xét tình huống thêm chút nữa đã, cậu về trước trước đi.”

Hắn đuổi người đi, trở về phòng bệnh lặng lẽ nhìn một cái, Triển Lộ Chiêu vẫn còn đang ngủ.

Hắn biết, một khi trời sáng, Triển Lộ Chiêu tỉnh dậy, hắn phải có một lời giao phó về chuyện này, cho nên hắn nhấn nhủ hộ binh bên ngoài một chút rồi tự kêu một chiếc xe hơi chạy đến cửa Lâm công quán.

Lúc Tuyên Hoài Mân đến công quán thì đồng hồ cũng vừa qua sáu giờ mười lăm phút, Lâm Kỳ Tuấn vừa rời giường nên vẫn chưa kịp đọc báo, căn bản không biết về cơn cuồng phong đã thổi cả đêm qua, cũng không biết được bão táp biến ảo thế nào, chợt thấy đầy tớ trai đến báo, “Có một vị tiên sinh họ Tuyên nói có chuyện gấp muốn gặp ngài.”

Lâm Kỳ Tuấn ngẩn ra, sau đó lại cảm thấy vui vẻ, căn dặn đầy tớ trai: “Cậu lặng lẽ mời cậu ấy lên phòng khách nhỏ trên lầu hai đi, cẩn thận một chút, đừng đánh thức lão phu nhân.”

Vội vàng đến phòng tắm rửa mặt chải đầu, nhìn gương soi ngắm, lại đem một hộp sáp cạo mặt hàng Mỹ chưa dùng qua mở ra, nghiêm túc cạo mặt một lượt.

Thay một bộ âu phục thẳng thớm, nhét một chiếc khăn tay trắng xinh đẹp vào túi áo, để lộ ra góc khăn trắng muốt, ngắm nhìn trong gương một lượt từ trước ra sau.

Trong gương là một người đàn ông trẻ tuổi ăn mặc thời thượng, nhãn nhãn tuấn tú, phong độ cao ngất,

không thể tìm ra chút khuyết điểm nào từ đầu tóc cho đến cách ăn mặc.

Hắn hài lòng gật đầu, lúc này mới đi ra khỏi phòng.

Đến phòng khách nhỏ rồi, Lâm Kỳ Tuấn đứng ngoài cửa cẩn trọng ho khan một tiếng mới đưa tay xoay chốt mở cửa ra, cười nói: “Hoài Phong, xin lỗi, để em chờ...”

Ánh mắt vừa chạm phải người đứng bên trong liền nhất thời ghen hòng.

Tuyên Hoài Mân cười lạnh nói: “Lâm thiếu gia hăng hái quá đi mất. Mạng sắp mất đến nơi còn nhưng nhớ Hoài Phong. Sau này tôi sẽ giúp ngài báo một tiếng, bảo hắn nhớ thật rõ chút tình cảm đó rồi tung một nắm đất lên mộ anh nhé, thế nào?”

=====

Phong Lộng

Kim ngọc quyển 5 “Chanh Vành” hiện tại đã viết được mười tám vạn chữ, còn có ba vạn chữ nữa sẽ hoàn thành 3 phần, *vò đầu*, vấn đề đầu tiên nghĩ đến chính là... Nằm phủ phục dưới đất! Ngủ thế nhận tội với trời cao! Bạo mất rồi!

(Ngủ thế: hai chân hai tay và đầu đều chạm đất, là tư thế quỳ lạy cung kính nhất của người Ấn Độ.)

Bạo: ý của Phong Lộng ở đây là bạo chữ, tức là viết quá nhiều chữ rồi.)

Căn cứ nội dung truyện để nhìn thì chắc chắn sẽ có bộ thứ sáu.

Lộng Lộng cảm thấy thật có lỗi với mọi người, tính ra thì độ dài truyện luôn là điểm trí mạng của tôi. Trong văn phải viết được nội dung, phải giao phó được kết cục của nhân vật, thâm tâm tôi đều biết, thế nhưng số lượng từ tôi viết ra thực sự quá nhiều. Thực sự không muốn vì hạn chế độ dài mà giản lược những tình tiết nội dung mình đã nghĩ xong đâu.

Có độc giả nói chỉ muốn dõi theo Tiểu Bạch và Hoài Phong, ý nghĩ này quả thực có thể hiểu được.

Thế nhưng làm tác giả, tôi muốn thêm thật nhiều nội dung cuộc sống vào trong văn chương. Đối với tôi mà nói, bất kể là diễn viên chính hay diễn viên phụ trong văn chương, bọn họ đều có sự yêu hận và ý nghĩa tồn tại của mình.

Đây là bộ truyện dân quốc đầu tiên của Lộng Lộng, hi vọng không chỉ viết về câu chuyện ân ân ái ái, OOO của một đôi tình nhân, mà là viết ra được một góc phong cảnh của thời đại đó.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu tôi chọn dân quốc làm bối cảnh.

Hi vọng mọi người tha thứ sự tùy hứng của Lộng Lộng, và cả việc bạo số lượng từ...

Tôi sẽ mau chóng đổi mới, bởi vì tôi rất chột dạ, có lỗi với mọi người, kéo dài đã lâu. Lăn mình ra sau ba trăm sáu mươi độ cúi đầu xuống đất xin lỗi mọi người!

12. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 1 - Chương 10-2: Part 2

Thay một bộ âu phục trắng thướt, nhét một chiếc khăn tay trắng xinh đẹp vào túi áo, để lộ ra góc khăn trắng muốt, ngắm nhìn trong gương một lượt từ trước ra sau.

Trong gương là một người đàn ông trẻ tuổi ăn mặc thời thượng, nhãn nhậm tuần tú, phong độ cao ngất, không thể tìm ra chút khuyết điểm nào từ đầu tóc cho đến cách ăn mặc.

Hắn hài lòng gật đầu, lúc này mới đi ra khỏi phòng.

Đến phòng khách nhỏ rồi, Lâm Kỳ Tuấn đứng ngoài cửa cẩn trọng ho khan một tiếng mới đưa tay xoay chốt mở cửa ra, cười nói: “Hoài Phong, xin lỗi, để em chờ...”

Ánh mắt vừa chạm phải người đứng bên trong liền nhất thời ghen hòng.

Tuyên Hoài Mân cười lạnh nói: “Lâm thiếu gia hăng hái quá đi mất. Mạng sắp mất đến nơi còn nhưng nhớ Hoài Phong. Sau này tôi sẽ giúp ngài báo một tiếng, báo hắn nhớ thật rõ chút tình cảm đó rồi tung một nắm đất lên mộ anh nhé, thế nào?”

Lâm Kỳ Tuấn cực kỳ ngượng ngập, vội vàng đóng cửa lại, đè nặng âm thanh hỏi: “Sao cậu lại tới đây? Không phải đã nói rồi sao, có chuyện thì gọi điện đến cửa hàng dương hành, dạo này mẫu thân tôi đang ở đây.”

Tuyên Hoài Mân nói: “Ừa, lão phu nhân ở đây sao? Vậy thì tốt quá, mời bà ra đây đi, có một chuyện cần xin lời bình của bà.”

Nói đến phần sau, giọng cất cao lên.

Lâm Kỳ Tuấn hoảng đến nỗi tưởng chừng buồn đưa tay bịt miệng hắn, song khi chạm phải ánh mắt độc ác của Tuyên Hoài Mân thì lại buông lỏng tay, vô cùng hối hận vì dính phải tên sát tinh này, đành phải dậm chân thở dài: “Cậu lại có yêu cầu gì? Cậu nói đi.”

Tuyên Hoài Mân nói: “Tôi không đến đây để đặt yêu cầu, tôi hỏi anh, số hàng hóa trên Hồng Phúc Hào bị trộn lẫn thuốc gì?”

Lâm Kỳ Tuấn sững sốt hỏi: “Trộn lẫn thuốc gì cơ?”

Tuyên Hoài Mân kể lại truyện đêm qua, lại quan sát hẩn rồi hỏi: “Anh không biết?”

Lâm Kỳ Tuấn nghe ra trong lời Tuyên Hoài Mân nói kèm theo sự nguy hiểm khôn cùng, mồ hôi lạnh rịn đầy trán, vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ nhìn hẩn nói: “Tôi không biết, thật sự không biết. Tôi chưa từng mở chỗ bạch phiến của các người ra chứ đừng nói là trộn lẫn thứ gì vào trong. Tôi là người làm ăn chân chính, có gì phải trộn lẫn thuốc vào hàng hóa của các người, để rồi kết thù với các người?”

Tuyên Hoài Mân lạnh lùng nói: “Vậy cũng chưa chắc. Phòng chừng anh cũng có chút không phục khi phải vận chuyển bạch phiến cho chúng tôi, hại chúng tôi tuyệt đường buôn bán rồi thì anh cũng sẽ không cần phải giúp chúng tôi nữa, có đúng vậy không? Biết đâu chừng anh đang muốn gây ấn tượng tốt với ông anh quản lý viện cai nghiện của tôi. Chẳng phải anh vẫn luôn tâm tâm niệm niệm nhớ đến hẩn ta sao? Đúng dịp, dùng đồ của tôi để khiến hẩn vui vẻ một chút. Viện cai nghiện của hẩn ấy à, hôm qua nhận được nhiều bệnh nhân lắm.”

Lâm Kỳ Tuấn chán nản vỗ lên mặt bàn một cái, vẻ mặt khổ sở mà thở dài: “Ai, đúng là oan chết tôi.”

Tuyên Hoài Mân hỏi: “Chỗ hàng đó là do anh chở tới đây, nó đã qua tay anh. Không phải anh thì là ai?”

Lâm Kỳ Tuấn nói: “Sao lại chỉ qua tay tôi? Chỗ hàng đó đã từng bị hải quan giữ lại, chẳng phải cậu đã tìm người thu về đấy à? Thuyền trưởng Hồng Phúc Hào đã nói với tôi, thuyền ở bến tàu phía tây, là Niên xử trưởng của hải quan tới bảo người thả ra. Có phải chính cậu đã phái Niên Lượng Phú tới giải quyết không? Hẩn là anh rể của Hoài Phong, tại sao không phải là hẩn làm?”

Tuyên Hoài Mân nói: “Không thể là Niên Lượng Phú.”

Lâm Kỳ Tuấn hỏi: “Sao cậu biết?”

Tuyên Hoài Mân hừ một tiếng.

Lục Phù Dung thân yêu của Niên Lượng Phú bị hẩn nắm trong lòng bàn tay, bản thân lại bị nghiện bạch phiến, tuyệt đối không thể có gan làm chuyện như vậy.

Tuyên Hoài Mân thầm khẳng định trong lòng, nhưng nghĩ không nhất thiết phải nói cho Lâm Kỳ Tuấn nghe.

Lâm Kỳ Tuấn trầm mặc, trái tim “phanh phanh” nhảy loạn. Đương nhiên hẩn biết bản thân mình không

trộn lẫn thuốc trong bạch phiến, nhưng đám quân Quảng Đông này cực không nói lý, vạn nhất Triển Lộ Chiêu hoài nghi lên đầu mình, không phân biệt phải trái, vậy hẳn thật sự có thể giết oan mình.

Vậy việc quan trọng trước mắt là giải quyết với Tuyên Hoài Mân đã.

Hắn bèn chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Tuyên Hoài Mân, một lát sau, giọng nói chứa chút vẻ cầu xin, “Hoài Mân, thật sự không phải tôi đâu. Cậu biết tính tôi rồi đấy, ngay cả lá gan giết con gà còn không có thì sao có thể trộn thuốc vào bạch phiến?”

Tuyên Hoài Mân nói: “Anh đang cầu tôi đấy hả?”

Lâm Kỳ Tuấn đáp: “Cậu giúp tôi một tay đi.”

Không thể nhìn ra chút cảm xúc nào trên gương mặt Tuyên Hoài Mân, hắn nhếch khóe miệng hỏi: “Coi như không phải anh làm, vậy tại sao tôi phải giúp anh?”

Lâm Kỳ Tuấn lúng túng đứng đó, sau lại thấp giọng nói: “Hai nhà chúng ta cũng coi như là thế giao, tôi luôn rất tôn kính cả phụ thân và mẫu thân cậu.”

Khóe miệng Tuyên Hoài Mân đột nhiên kéo lên rất cao, lộ ra nụ cười lạnh xấu xí.

Lâm Kỳ Tuấn càng lúng túng, lảng tránh ánh mắt hắn, xoay người ngồi sụp xuống ghế, ngẩn ngơ nói: “Thối đời này thật không dễ người ta sống yên ổn, tôi đã đắc tội với ai mà phải chịu oan uổng thế này chứ. Các người đòi tiền, bất kể nhiều ít bao nhiêu thì tôi vẫn tình nguyện cung cấp; các người muốn tôi hỗ trợ vận chuyển bạch phiến, tôi cũng sẵn lòng làm. Tới bây giờ lại đổ vấy tội lỗi lên đầu tôi, tôi thực sự... có nhảy vào Hoàng Hà cũng chẳng gột sạch được.”

Tuyên Hoài Mân đứng đó, đôi mắt liếc xuống nhìn Lâm Kỳ Tuấn, hắn thấy được cổ áo âu phục trắng thướt đẹp dễ qua mái tóc đen nhánh kia, chẳng biết nghĩ đến điều gì mà lại từ từ thu về chằm chọc trên gương mặt. “Anh đừng đau lòng, khi con nhỏ, chúng ta coi như cũng đã từng là bạn bè. Thế nhưng anh hãy suy nghĩ một chút xem, trước đây anh làm bạn với tôi ra sao? Ở trong lòng anh, người bạn như tôi... chỉ sợ còn không giá trị được bằng một sợi tóc của anh trai tôi. Anh uống công tiêu tổn những thứ tâm huyết đó trên người anh ta, giờ thì thế nào? Anh ta liên hợp với Bạch Tuyết Lam đưa anh vào chỗ chết. Khi anh cần sự giúp đỡ lại tới cầu cạnh tôi. Tôi đúng là một thằng phung phí tình cảm mà.”

(Nguyên văn câu của Hoài Mân: “Ngã thị cá tổ oan đại đầu đích liễu”. Từ oan đại đầu ở đây có nghĩa là phung phí, tiêu pha không tính toán, không biết suy nghĩ kỹ càng, làm việc không có tính toán, cũng có một nghĩa là bị lừa dối. Cho nên, để trong đoạn này, mình nghĩ Tuyên Hoài Mân đang nói mình phung phí tình nghĩa, tình cảm trên người Lâm Kỳ Tuấn.)

Lâm Kỳ Tuấn nghe ra trong lời hắn đúng là còn nhớ rất rõ tình cảm năm xưa nên sinh ra chút hi vọng, vội vàng nói: “Trong lòng tôi cũng rất hối hận về những chuyện trước kia. Hôm nay cậu giúp tôi, đương nhiên tôi sẽ không quên.”

Tuyên Hoài Mân cả cười, nói: “Không phải tôi không thể giúp anh, chẳng qua... tôi giúp anh, anh cũng giúp tôi một chuyện, được không?”

Lâm Kỳ Tuấn đáp: “Được, được!”

Tuyên Hoài Mân nói: “Sau này tôi sẽ đưa ra việc mình cần anh giúp. Thế nhưng anh đừng có quên lời nói của mình, bằng không, tôi mà bị lừa, tôi nhất định sẽ tìm anh báo thù. Chuyện ngày hôm nay, phiền toái của tôi cũng rất lớn, chờ tôi trở về tính xem nên xoay chuyển ra sao đã. Hiện tại tôi chỉ có thể trợ giúp thôi, cuối cùng làm thế nào thì phải xem ý của quân trưởng. Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, nếu tôi không giúp được chuyện này, vậy anh cũng đừng oán hận.”

Lâm Kỳ Tuấn đứng lên, nói: “Không, có cậu hỗ trợ, nhất định tôi sẽ không phải lo lắng nữa. Tôi biết, trong suy nghĩ của quân trưởng, cậu là người cực kỳ quan trọng; lời nói của cậu đa phần đều được hần coi trọng rất nhiều.”

Việc đội chiếc mũ này lên đầu Tuyên Hoài Mân... thật ra lại rất hợp ý hần.

Mặc dù biết Lâm Kỳ Tuấn đang nịnh hót, nhưng được Triển Lộ Chiêu coi trọng chính là điều Tuyên Hoài Mân để ý nhất, từ lúc nghe xong, trong lòng hần vô cùng thích thú.

Sau đó không còn gì để bàn bạc, Tuyên Hoài Mân lên tiếng phải rời đi, Lâm Kỳ Tuấn vội vàng dẫn đường, thân thiết tiễn hần ra tận cổng chính.

Nhìn ôn thần kia lái xe đi xa rồi mới thở phào một hơi.

Lâm Kỳ Tuấn quay lại, đi vào nhà ăn, đây tớ trai đưa lên một tách cà phê nóng và trứng gà chiên, bánh mì nóng, hần vừa mới ăn một miếng lại thấy quần gia tiến vào từ cửa, gọi đây tớ trai chuẩn bị một ấm trà thơm.

Lâm Kỳ Tuấn hỏi: “Mẫu thân vừa dậy đã uống trà sao? Như vậy không tốt cho dạ dày.”

Quần gia cười nói: “Không phải vừa dậy đã uống trà đâu ạ, lão phu nhân đã dậy từ hai tiếng trước rồi. Bà không quen khí hậu ở thủ đô, luôn nói là bức bối, muốn tới phòng khách nhỏ nghỉ ngơi. Tôi biết cứ mỗi lần thức dậy được khoảng hai tiếng thì phu nhân sẽ gọi trà, cho nên tôi xuống chuẩn bị trước, miễn lúc cần lại rồi lên.”

Bàn tay cầm nĩa bạc của Lâm Kỳ Tuấn ngừng lại, gương cười nói: “Phòng khách nhỏ ở đâu? Tôi nghĩ ông nhớ nhầm rồi. Vừa rồi tôi mới cùng một vị khách thảo luận trong phòng khách nhỏ xong, chắc ông nhìn cửa đóng, bên trong lại có người nên mới đoán là mẫu thân tôi ở bên trong.”

Quần gia không cãi chày cãi cối với hần, chỉ cười nói: “Tôi còn dám nói suông trước mặt ngài sao? Chắc chắn buổi sáng tôi đã thấy lão phu nhân vào trong phòng khách nhỏ. Phòng khách nhỏ nổi với ban công,

lão phu nhân nói đó là nơi lịch sự tao nhã, nhiều ngày nay bà thường ngả người hóng mát trên chiếc ghế mềm dài. Chỉ là góc đó khuất mắt nên không nhìn thấy ai nằm thôi.”

Lời vừa dứt, sắc mặt Lâm Kỳ Tuấn đã xoát cái trắng bệch.

Quản gia hỏi: “Ngài làm sao vậy?”

Lâm Kỳ Tuấn buông dao nĩa xuống, vứt khăn ăn màu trắng trên cổ xuống bàn, đôi mắt như mất hồn mà đi thẳng ra khỏi nhà ăn.

Lên lầu hai, đẩy cánh cửa phòng khách nhỏ ra.

Ban công này được thiết kế rất đặc biệt, nó được che bởi một tấm màn màu tím đậm, xốc lên mới thấy chiếc ghế mềm dài đặt trong góc, chỗ tựa lưng ở ghế mềm rất cao, che chắn mắt tầm nhìn.

Hắn đi vòng qua bên kia ban công, vừa di động bước chân xiêu vẹo tựa u hồn, vừa nhìn thấy ở nơi ánh mắt di chuyển đến, nơi dần không còn bị lưng ghế thật cao che khuất, một bóng người hơi lộ ra.

Dáng dấp người nọ cuộn tròn lại trên chiếc ghế mềm rộng lớn kia càng khiến vẻ gầy gò héo hắt rõ ràng hơn.

Lâm Kỳ Tuấn tựa như nhìn thấy Diêm Vương, hắn cảm thấy máu trên người mình bị rút cạn.

Hắn hít một hơi thật mạnh vì hoảng sợ, lão đảo lui về phía sau, lưng đụng trúng lan can sơn trắng trên ban công, ngay ngắn mất một hồi mới há miệng run rẩy đến đó quỳ xuống, rút hết toàn bộ sức lực mà gọi: “Mẫu thân.”

Lâm lão phu nhân vốn giấu mặt trong ghế mềm như đã chết, lúc này bỗng nhiên ngồi thẳng lên rồi đứng phắt dậy, khàn giọng nói: “Tôi không phải mẫu thân của cậu, tôi không sinh ra giống súc sinh như vậy! Cơ nghiệp sạch sẽ trăm năm qua thế nhưng lại dính máu người khác rồi!”

Lâm Kỳ Tuấn nhìn hành động của bà, lường trước là mình sẽ bị tát nên nhắm mắt lại chờ, không ngờ trên mặt lại không trúng đòn.

Một luồng gió thổi qua bên người.

Lâm lão phu nhân tiến đến, “bốp” một tiếng, bà lao đầu vào lan can bằng đá trên ban công, mạnh đến nỗi vỡ đầu chảy máu.

13. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 1 - Chương 11

Gặp mặt Lâm Kỳ Tuấn, quan sát sắc mặt lẫn lời nói của hắn, Tuyên Hoài Mân đã đoán được không phải do Lâm Kỳ Tuấn động tay động chân, song lại muốn Lâm Kỳ Tuấn đồng ý cho mình một lời hứa, vậy coi như là có chút thành quả. Tuyên Hoài Mân ngồi trên xe hơi, vừa suy nghĩ vừa quay về bệnh viện.

Vào trong khu phòng bệnh rồi lại thấy mấy người mặc sắc phục chướng mắt, Tuyên Hoài Mân nhìn thoáng qua vài lượt bèn im lặng trở về nơi của mình, hỏi một binh sĩ Quảng Đông đứng trên hành lang: “Sao tôi thấy, hình như ở trên lầu ba là người của hải quan?”

Gã binh sĩ Quảng Đông đứng nguyên tại cương vị, ngoại trừ lúc đi tiểu thì luôn thành thật không rời đi xa, không biết Tuyên Hoài Mân hỏi cái gì nên ngây ngô đáp: “Tôi mới nghe một y tá xinh đẹp nói: Tối hôm qua trong bệnh viện xảy ra chuyện lớn, rất nhiều người xuất hiện chứng bệnh dịch, còn có người của cục cảnh sát đến tra hỏi nữa, không phải hải quan đâu.”

Tuyên Hoài Mân nói: “Ông nói gà bà nói vịt.”

Xoay người đi tìm binh sĩ thuộc đội cảnh vệ của Triển Lộ Chiêu, gọi một người tên Thôi Đại Minh đến, kể bình thường làm việc coi như lành lợi, căn dặn gã: “Dưới lầu có mấy tên hải quan, cậu đi thăm hỏi một chút xem có phải tới tra án gì hay không?”

Thôi Đại Minh trả lời một tiếng, đang định đi thì Tuyên Hoài Mân lại gọi gã lại, chỉ điểm: “Cậu đừng đánh rần động cỏ, cởi quân trang trên người ra, tùy tiện tìm một bộ áo choàng trắng mặc vào, đến gần nghe ngóng một chút rồi trở lại.”

Thôi Đại Minh ngẫm hiểu, gật đầu rời đi.

Tuyên Hoài Mân đi tới phía ngoài phòng bệnh, thấy ngoài cửa xuất hiện thêm một đám binh lính, tuy rằng đều mặc chung một loại quân phục, nhưng nhìn gương mặt xem ra không phải người thuộc đội cảnh vệ của Triển Lộ Chiêu, nên lập tức hiểu ra là có người đến thăm bệnh.

Hắn hỏi một gã binh sĩ trong số đó: “Người đến thăm quân trưởng bên trong là ai vậy?”

Gã binh sĩ liếc mắt quan sát hắn, biết hắn là một trưởng quan liền trả lời: “Là tư lệnh gọi lữ trưởng của chúng tôi cùng đến đây họp đây. Lữ trưởng bảo chúng tôi giữ cửa, đừng để người vớ vẩn đi vào.”

Tuyên Hoài Mân hỏi: “Ngay cả tôi cũng không cho vào? Cậu biết tôi là ai không?”

Liền báo thân phận của mình cho gã biết.

Gã hộ binh đó nói: “Quan trên, tôi có biết gì đâu, dù sao lữ trưởng chúng tôi nói như thế nào thì chúng tôi phải tuân thủ như thế ấy. Tôi không dám tự ý cho ngài tiến vào đâu. Ngài chờ đã, tôi vào hỏi hộ ngài một

tiếng.”

Nhiều ngày nay, Tuyên Hoài Mân đã coi phòng bệnh của Triển Lộ Chiêu thành nhà của mình, coi chừng nó từng giờ từng phút.

Không ngờ bất quá mới ra ngoài một chuyến, lúc trở về thì bản thân đã biến thành người ngoài, hấn chẳng những không giận mà còn nở nụ cười, giả vờ hào phóng phủi quần áo, chỉ vào cửa phòng nghỉ mà nói: “Được, cậu vào trong đi, nói với quân trưởng là tôi đã về, bị các cậu chặn ở bên ngoài, xem hấn nói như thế nào. Tôi sẽ chờ ở đây.”

Gã binh sĩ thực sự đi vào, chốc lát sau liền từ trong phòng đi ra.

Tuyên Hoài Mân cười hỏi: “Thế nào?”

Gã binh sĩ cười mỉa: “Quan trên, bên trong đang bàn việc chính sự, ngài phải chờ bên ngoài một lúc.”

Nụ cười của Tuyên Hoài Mân cứng lại, cười lạnh nói: “Là Ngụy lữ trưởng nói như vậy?”

Gã binh sĩ đáp: “Không phải lữ trưởng chúng tôi nói, đây là do tư lệnh nói.”

Mặt Tuyên Hoài Mân đỏ lừ lên, chớp mắt lại chuyển thành xám trắng, cổ làm như vô tình hỏi, “Quân trưởng nói sao?”

Gã binh sĩ đáp: “Quân trưởng nhắm mắt nằm trên giường, không nói chuyện.”

Gã theo chân thượng cấp của mình tới, đây là lần đầu tiên gặp Tuyên Hoài Mân, nghe hấn nói là phó quan của quân trưởng, nguyên tưởng rằng hấn là nhân vật khó lường thế nào, sau nhìn ý tư lệnh có vẻ rất ghét hấn, lúc họp mà ngay đến cửa cũng không được vào thì còn là quan trên có thể diện gì chứ, cho nên gã chẳng quá nịnh bợ, nói xong liền hơi dựa lưng vào tường, đứng vắt chéo chân không nói chuyện.

Mất mặt trước một tên binh sĩ tầm thường, cơn tức giận trong lòng Tuyên Hoài Mân bùng lên, nhưng biết bên trong là Triển tư lệnh nên không dám phát tác, đứng trên hành lang cũng không được, mà ngồi cũng chẳng xong, tức giận đến nổi sắc mặt đen sì.

Hấn chợt suy nghĩ, mấy người bên trong đều là nhân vật quan trọng bên quân Quảng Đông, đại khái tới đây là để thảo luận việc có thuốc trộn lẫn bên trong bạch phiến, bản thân mình tốt xấu gì cũng coi như một phần tử làm việc trong đó, tại sao lại cách ly mình?

Cho nên, trong cơn tức giận của hấn còn xuất hiện thêm chút kinh sợ, tựa như có gì nguy hiểm đang tới gần.

Bởi vậy hắn càng không chịu rời đi, nhất quyết đứng cùng đám đại binh đó, kiên trì chờ đợi.

Qua nửa tiếng đồng hồ mới nhìn thấy cửa phòng đóng chặt hơi mấp máy, cửa bị kéo vào bên trong, Triển tư lệnh dẫn đầu đi tới, theo phía sau là Trương phó quan, sau nữa là mấy sư trưởng và lý trưởng. Xem ra đúng là vừa mở hội nghị quan trọng.

Tuyên Hoài Mân nhanh chóng đứng nghiêm, kính một lễ, kêu: “Tư lệnh.”

Triển tư lệnh đang lướt qua bên cạnh, vốn không muốn để ý đến hắn, bị hắn gọi như thế bèn quay lại một bước, ngừng trước mặt hắn, trừng đôi mắt quan sát hắn từ trên xuống dưới hai lượt, lầm bầm nói: “Thằng lỏi con khôn kiếp, mày đúng là biết rót mật vào tai đấy. Quân trưởng chúng bay đang nằm trên giường không động đậy được mà còn vì mày mà tranh luận với lão tử. Tao *** con mẹ mày chứ.”

Khắc một tiếng trong cổ họng, nhả một cục đờm vàng vàng vào góc tường liền xoay người rời đi.

Đám người Khương sư trưởng, Ngụy lý trưởng không nói lời nào, cau mày đi qua bên cạnh hắn.

Song Trương phó quan nhìn không được nên hơi chậm bước lại, vỗ vỗ lên vai Tuyên Hoài Mân, nhỏ giọng nói: “Quân trưởng đang chờ cậu bên trong, mau vào đi.”

Những người này vừa đi, đương nhiên đám hộ binh theo bọn họ tới đều đi hết, chỉ để lại người thuộc đội cảnh vệ của Triển Lộ Chiêu. Bọn họ tất nhiên sẽ không ngăn cản Tuyên Hoài Mân.

Tuyên Hoài Mân đi vào phòng bệnh, Triển Lộ Chiêu nửa ngồi nửa nằm ở trên giường, nửa người trên dựa vào ba bốn chiếc gối đầu màu trắng, thấy hắn liền hỏi: “Chết ở đâu rồi?”

Tuyên Hoài Mân kể cho hắn biết việc mình tới chỗ Lâm Kỳ Tuấn một chuyến, đem những lời Lâm Kỳ Tuấn nói thuật lại hết, chỉ lược bớt một đoạn giao dịch giữa hai người.

Triển Lộ Chiêu nói: “Cậu ngu quá đấy, tiểu tử kia là đồ hèn nhát, không làm được chuyện thế này đâu. Đi một chuyến tay không còn chẳng bằng ở lại đây hầu hạ lão tử.”

Tuyên Hoài Mân nói: “Tôi chỉ đi một lúc đã về rồi, chẳng qua không được vào trong. Vừa rồi mọi người họp ở đây bàn về chuyện gì vậy?”

Vừa nói vừa ngồi xuống mép giường Triển Lộ Chiêu, giúp hắn dém gối phía sau lưng.

Triển Lộ Chiêu phớt lờ nói: “Nói về việc trộn thuốc trong bạch phiến. Mẹ nó, đừng để cho tôi đoán đúng, tám phần mười là do họ Bạch kia giở trò quỷ. Phát đạn trên ngực tôi còn chưa tìm thấy tính sổ, hắn ngược lại còn bỏ đá xuống giếng, cũng đủ ngoan độc lắm đấy. Mấy ngày này cậu đang hoàng một chút, đừng có rảnh việc đi lung tung, tư lệnh đang nổi điên lên, muốn tra nội gian, ông ấy đã hoài nghi lên người cậu rồi.”

Cậu mà tạo ra hiểm nghi gì nữa thì lão tử cũng lười xen vào, tùy ông ấy xử lý cậu.”

Tuyên Hoài Mân mỉm cười hỏi: “Anh nữ sao?”

Triển Lộ Chiêu bực mình nói: “Có gì phải luyến tiếc.”

Tuyên Hoài Mân cười càng tươi hơn, tì lên vai hắn nói: “Lúc ở hành lang tôi có nghe được là, vì tôi, anh đã tranh luận với tư lệnh. Anh nói xem, cuối cùng anh có nữ không?”

Triển Lộ Chiêu đẩy mặt hắn ra, nhú mày nói: “Trời nóng bỏ xừ mà cậu còn dựa dẫm đeo dính vào nữa. Bớt nói nhảm đi, chuyện bạch phiến là phải đi điều tra, tôi suy nghĩ qua rồi, vài điểm lựa ra trước đó thì phải nắm chắc được đến bảy tám phần.”

Tuyên Hoài Mân rất thích nhìn bộ dạng nói chuyện chính sự của hắn, vẻ khí khái đàn ông cực kỳ nổi bật, cười nói: “Anh nói đi, tôi phải người đi làm.”

Triển Lộ Chiêu suy nghĩ một hồi, lên tiếng: “Trước tiên nói về ba việc. Thứ nhất, Hồng Phúc Hào bị hải quan giữ lại, rốt cuộc có kẻ nào một mình xuống kho hàng chuyên chở hay không, việc này phải tra. Niên Lượng Phú và Lâm Kỳ Tuấn đều là thứ hèn nhất, đám thuyền trưởng thủy thủ cũng chưa chắc dám chọc quân Quảng Đông chúng ta, tôi hoài nghi đây là cạm bẫy đã được bố trí từ lâu, bằng không, vì sao nhiều thuyền như vậy không kiểm tra mà cứ nhắm vào Hồng Phúc Hào để kiểm tra? Đây chính là kẻ hở.”

Tuyên Hoài Mân hỏi: “Nói rất đúng. Vậy chuyện thứ hai?”

Triển Lộ Chiêu nói: “Bọn họ vừa cầm bốn năm tờ báo sáng đến đây, bảo là sự việc đã bại lộ rồi. Cậu nghĩ xem, chuyện mới xảy ra tối hôm qua mà hôm nay báo chí đã làm dư luận xôn xao, vậy tin tức của đám ký giả kia là từ nơi nào đến? Quy cách lại thống nhất, đều nói là đám người bán bạch phiến trộn lẫn thuốc bên trong, đây chẳng phải là thông đồng rồi sao? Cậu phải hạ thủ vào mấy tên ký giả làm náo động chuyện này mới có thể hỏi ra chút manh mối.”

Tuyên Hoài Mân gật đầu, “Được.”

Triển Lộ Chiêu nói tiếp: “Việc thứ ba chính là viện cai nghiện.”

Chỉ nói câu này liền ngừng một lát.

Tuyên Hoài Mân ít nhiều đã đoán được một chút, trong lòng khó chịu, miễn cưỡng cười nói: “Vị nào là người phụ trách viện cai nghiện nhỉ. Phỏng chừng hắn chính là đầu xỏ chuyện này. Kê đơn, vu tội hãm hại, bôi nhọ gièm pha, bắt bớ người, giở lăm, cũng nên để anh hiểu chút ít về thủ đoạn của hắn.”

Triển Lộ Chiêu trừng mắt lườm hắn, “Các vị kỳ chủ, vậy đã tính là gì. Lão tử lại thích thủ đoạn của cậu

ấy, cứ thích tính cách của cậu ấy đấy.”

(Các vị kỳ chủ: Mọi người đều là làm việc cho chủ nhân của mình.)

Tuyên Hoài Mân nghe hắn càng nói càng kích động, e sợ khiến hắn động đến vết thương nên đành nén cả bụng tức giận xuống, vội vàng hòa theo: “Được, được, cho dù hắn có làm Diêm Vương cũng vẫn rất tốt, vậy chung quy là được rồi chứ gì? Vậy trước tiên anh cứ nói xong việc thứ ba liên quan đến viện cai nghiện đi.”

Triển Lộ Chiêu nói: “Chẳng ai chữa được cho đám dùng ma túy rồi phát bệnh cấp tính, vậy mà mới đưa đến viện cai nghiện đã chữa hết, có là thần tiên cũng chẳng linh nghiệm được như thế, đây chính là chứng cứ phạm tội.”

Tuyên Hoài Mân bừng tỉnh đại ngộ, thất thanh kêu lên: “Đúng nha! Đây chính là liên hoàn kế vừa hạ độc vừa giải độc! Đúng là cái đám thối nát lòng dạ hiểm độc!”

Đến lúc này, hắn đã hiểu vì sao Triển Lộ Chiêu lại nhẹ nhàng gạt Lâm Kỳ Tuấn qua một bên như thế.

Ngẫm nghĩ lại, việc này không thể thiếu sự tham dự của viện cai nghiện. Đã có viện cai nghiện tham dự, vậy nhất định phải có phần của hải quan tổng trưởng.

Triển Lộ Chiêu nói họ Bạch làm ra việc này, hóa ra không phải hoàn toàn là nói lấy.

Hai người đang bàn bạc, bỗng nhiên nghe có người gõ cửa.

Tuyên Hoài Mân hỏi là ai, người bên ngoài đáp: “Tuyên phó quan, là tôi, Thôi Đại Minh.”

Tuyên Hoài Mân nói với Triển Lộ Chiêu, “Lúc tôi trở về thấy bệnh viện xuất hiện thêm mấy người bên hải quan, không biết có phải tới điều tra hay không, tôi bảo hắn đi hỏi thăm một chút. Gọi hắn vào nhé?”

Triển Lộ Chiêu ừ một tiếng.

Tuyên Hoài Mân liền gọi Thôi Đại Minh vào hỏi: “Nghe ngóng được không?”

Thôi Đại Minh cởi chiếc áo khoác trắng trộm được trên người xuống, tùy tiện vắt trên cánh tay, trả lời: “Tôi giả làm bác sĩ rồi đi qua đi lại ở đó, nghe đám hộ binh kia trò chuyện. Hóa ra không phải tới tra án, mà là một gã Tuyên phó quan của bọn hắn phát bệnh nặng nên được đưa tới đây chữa trị. Tôi còn nghe một y tá nói, hải quan tổng trưởng vì phó quan của mình bị bệnh nên cấu kính cực đáng sợ, lúc thì ngại nhiều người phiền phức, lúc thì ngại nhiều bệnh nhân, nhiều vi khuẩn, lại còn ngại không đủ an toàn...”

Tuyên Hoài Mân hoàn toàn không ngờ được. Nghe thấy Tuyên Hoài Phong nhập viện này, trong lòng vạn

phần hồi hận, đáng lẽ không nên gọi gã tiến vào nói chuyện này ngay trước mặt Triển Lộ Chiêu, nghe được vài câu liền chẳng nhịn được nữa, chặn họng gã: “Cậu nói ngắn gọn.”

Tâm trạng Triển Lộ Chiêu đã sớm hỗn loạn, quay đầu liếc mắt lườm hắn, quát khế, “Cậu câm miệng.”

Quay đầu, ra lệnh cho Thôi Đại Minh: “Cậu nói đi, đem tất cả những gì cậu nghe được báo cho rõ ràng, một chữ cũng không được sót.”

Thôi Đại Minh đáp một tiếng, nhìn Tuyên Hoài Mân, biết Tuyên Hoài Mân không vui nên sắc mặt gã cũng có chút bất an, phần sau nói rất đơn giản, “Lầu hai và lầu ba của bệnh viện này đều bị hải quan bao trọn. Mượn có cảnh giới nên ngay cả phòng bệnh trống cũng không cho người khác ở, bệnh nhân được đưa tới đây đều phải chuyển tới bệnh viện khác.”

Đây là cách làm rất bá đạo ngang ngược, nhưng đám Triển Lộ Chiêu nghe xong lại chẳng mấy để ý.

Đừng nói hải quan, ngay cả bản thân Triển Lộ Chiêu nằm ở bệnh viện này cũng chiếm hai tầng bốn và năm của khu phòng bệnh. Số bệnh nhân vốn ở trong hai tầng này đều bị quân Quảng Đông hoặc là cho tiền, hoặc là đe dọa đuổi đến chỗ khác.

Bọn họ kiếm ăn dưới nòng súng, trên lưng công một thân nợ máu, những chuyện như giết người phóng hỏa đã làm không ít, khắp nơi đều là kẻ thù.

Vậy nên khoảng thời gian thân thể yếu ớt phải nằm viện nguy hiểm như thế này thì càng phải thận trọng, hộ binh không rời thân.

Bao trọn hai tầng đúng là sự đề phòng cần phải thực hiện.

Chẳng qua, không ngờ lại có duyên phận như vậy với Tuyên Hoài Phong, đến nằm viện cũng đều chung một chỗ.

Chẳng hiểu tại sao, Triển Lộ Chiêu tự nhiên cảm thấy tâm trạng rất thoải mái, Tuyên Hoài Mân trừng mắt nhìn hắn, hắn chỉ làm như không thấy, chậm rãi đưa lưng ra phía sau nằm xuống.

Thôi Đại Minh báo cáo xong lại không nghe thấy mệnh lệnh gì, đành phải đứng đó vô cùng lúng túng.

Tuyên Hoài Mân ném cho gã ánh mắt “đi ra ngoài”, gã vừa định đi, chợt nghe Triển Lộ Chiêu nói: “Cậu làm không tồi, tôi thưởng cho cậu một trăm đồng bạc, sáng mai cậu tới chỗ Tuyên phó quan mà lĩnh.”

Tự nhiên vớ được một khoản tiền lớn, sắc mặt Thôi Đại Minh vui vẻ, hớn hở nói cảm ơn.

Triển Lộ Chiêu còn nói: “Cậu đi hỏi thăm tiếp một chút xem vị Tuyên phó quan bên hải quan kia bị bệnh gì, bệnh như thế nào? Ở phòng bệnh nào? Mời bác sĩ nào? Phàm là tin tức có liên quan đến người đó, có thể nghe được bao nhiêu thì phải hỏi thăm bấy nhiêu, hoặc là cho y tá một ít tiền để hỏi tình huống, sau đó phải báo cáo hết với bản quân trưởng đây. Bảo quân trưởng sẽ thưởng cho hậu hĩnh.”

Thôi Đại Minh lớn tiếng đáp một tiếng: “Tuân lệnh!”

Trong khoảnh khắc tiếp xúc với ánh mắt Tuyên Hoài Mân bắn về phía mình, gã cảm thấy Tuyên Hoài Mân như muốn đục lên người mình hai cái lỗ sâu hoắm vậy.

14. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 1 - Chương 12-1: Part 1

Nhắc đến người phụ trách bệnh viện Đức này, đồng thời tiếp nhận hai bệnh nhân là Triển Lộ Chiêu và Tuyên Hoài Phong đúng là vừa mừng vừa lo.

Mừng là vì cả hai bệnh nhân đều có lai lịch lớn, đương nhiên không cần phải lo đến vấn đề thu được tiền tài. Nếu đều chữa trị khỏi, vậy thực sự sẽ gây dựng được danh dự rất lớn cho bệnh viện.

Lo lắng là vì nếu địa vị to thì khí thế cũng rất nặng nề. Chỉ một bệnh nhân mà lại giống trống khua chiêng chiếm hai tầng lầu. Hai người... chẳng cần nói nhiều, kiên quyết bao trọn bốn tầng lầu.

Cả bệnh viện tổng cộng mới có vài tầng, bốn tầng lầu bị ngang ngạnh bao trọn, rất nhiều bệnh nhân vốn ở bên trong đã bị đám đại binh nã súng hô quát “mời” ra ngoài.

Mọi người tức giận nhưng không dám ý kiến gì, tất cả đều chen xuống lầu một đông nghìn nghịt, phòng bệnh chứa không đủ nên đành phải nhồi đầy giường bệnh ngay lối đi.

Cứ như vậy, giường bệnh không còn đủ chỗ, bệnh nhân không sắp xếp được thậm chí phải chuyển viện.

Nhất thời, xe cộ trong bệnh viện đều được trưng dụng để chuyển giao bệnh nhân, kèn đồng vang lớn rồi lái ra ngoài.

Đúng lúc này, một chiếc ô tô riêng loại nhỏ lại ngược dòng xe cộ lao tới đây. Bởi vì lái quá nhanh nên suýt nữa đã đâm phải một chiếc xe chở bệnh nhân, tài xế lái xe cứu thương lập tức quay cửa kính xe xuống mà mắng ầm lên.

Người trên chiếc ô tô riêng chẳng thèm để ý tới, xe từ từ hãm phanh, một vị công tử tuần tú trẻ tuổi nhảy xuống, tay ôm ngang một người phụ nữ lớn tuổi, khắp mặt, đầu và cổ bà đều là máu tươi. Hắn chỉ để ý xông vào bệnh viện, dùng dùng chạy va chạm hết người nọ đến người kia trên hành lang chật kín, gân cổ gọi: “Bác sĩ! Bác sĩ đâu rồi?”

Một bác sĩ nam thấy bộ dạng hần như vậy liền chạy tới nói: “Để tôi xem.”

Kiểm tra qua một lượt, bác sĩ đã phát hiện ra đầu của người phụ nữ lớn tuổi kia bị va chạm dẫn đến thương tích.

Bác sĩ nói: “Bị thương rất nặng, mau đưa đến bệnh viện khác đi.”

Lâm Kỳ Tuấn gấp như kiến bò chảo nóng. “Nếu bị thương rất nặng, vậy tại sao còn mất công đưa đến bệnh viện khác? Huống chi chẳng phải bệnh viện của các người chính là nơi chữa ngoại thương tốt nhất à? Đứng dài dòng nữa, mau trị bệnh đi.”

Bác sĩ giơ tay lên, nói: “Ngài xem chỗ này loạn thế này đây, bệnh nhân ban đầu đều đang được đưa sang nơi khác, nào còn chỗ để thu thêm bệnh nhân mới nữa? Không phải tôi không chịu, mà thực sự không có năng lực đó. Tôi bảo ngài nhanh đưa đến bệnh viện khác là suy nghĩ cho bệnh nhân, sợ chậm chân sẽ hỏng việc.”

Lâm Kỳ Tuấn nói: “Muốn bao nhiêu tiền tôi cũng chi được. Đây là mẫu thân tôi!”

Bác sĩ lại sốt ruột đến nỗi giậm chân, hai tay xua kịch liệt giữa không trung. “Tiền nong cái gì? Phòng trị bệnh ở trên lầu, nhưng có đại binh ôm súng canh ở hành lang kia kìa. Thiết bị chữa bệnh lẫn bác sĩ giỏi nhất đều bị hai bệnh nhân bao trọn rồi. Một quân trưởng của quân Quảng Đông, còn có cả một vị quan lớn nào đó của hải quan nữa. Ngài có bản lĩnh thì đi thương lượng với bọn họ ấy.”

Lâm Kỳ Tuấn nghe đến sững sốt.

Hần biết Triển Lộ Chiêu trúng đạn phải nằm ở bệnh viện Đức.

Nhưng không biết tại sao hải quan cũng đến đây chiếm địa bàn.

Lâm Kỳ Tuấn cúi đầu thở hổn hển.

Lâm lão phu nhân ngắt lịm đã lâu, búi tóc chải tỉ mỉ trước đó đã nghiêng lệch qua một bên, rất nhiều lọn tóc rối bởi rũ xuống, nửa mái tóc hoa râm dính máu tươi đỏ sẫm, khiến người ta nhìn mà đau lòng không thôi.

Hần nghiêng rằng một cái, giao mẫu thân cho quần gia theo sát phía sau. “Tôi đi nói chuyện với bọn họ!”

Xoay người lập tức chạy lên lầu.

Chạy một mạch lên lầu ba lại bị hộ binh phía hải quan ngăn cản, Lâm Kỳ Tuấn kêu to: “Tôi là bạn học

của Bạch tổng trưởng nhà các người! Là bạn lâu năm của Tuyên phó quan nhà các người! Tuyên Hoài Phong ở đâu? Tôi muốn gặp cậu ấy!”

Tổng Nhâm đi tới, thấy là hần liền nhíu mày hỏi: “Lâm thiếu gia, ngài có việc gì à?”

Lòng Lâm Kỳ Tuấn nóng như lửa đốt, không kiên nhẫn phí thời gian với một gã hộ binh, chỉ vội vàng hỏi: “Hoài Phong có ở đây không? Mau gọi cậu ấy tới, tôi tự nói với cậu ấy.”

Trong lòng hần nghĩ, chỉ cần Tuyên Hoài Phong biết mẫu thân hần bị thương, đương nhiên y sẽ không nói hai lời mà lập tức ra sức giúp đỡ.

Nhưng Tổng Nhâm nghe vào tai lại cảm thấy cực kỳ khó chịu, thầm nghĩ: *Vì cái tên nhà người mà tổng trưởng nhà chúng ta đã giận đối với Tuyên phó quan biết bao nhiêu lần. Giờ Tuyên phó quan bệnh thành thế này, vậy mà người không đến nói lời an ủi; cho dù có đến an ủi thật, phỏng chừng tổng trưởng vẫn chẳng chào đón người. Lại còn bày trò phách lối trước mặt lão tử làm cái thá gì?*

Tổng Nhâm nói: “Tuyên phó quan bị bệnh, hiện tại ngài ấy chẳng giúp được ai hết. Xin lỗi, mời ngài trở về cho.”

Lúc này Lâm Kỳ Tuấn mới biết Tuyên Hoài Phong bị bệnh, trong lòng ngạc nhiên, nhưng sự sống chết của mẫu thân đang ở trước mắt, hần cũng bất chấp việc hỏi han bệnh tình của Tuyên Hoài Phong, vội vàng nói: “Nếu vậy thì... vậy nhất định Bạch Tuyết Lam có ở đây. Làm phiền cậu mời hần đến đây cũng được. Chỗ tôi có một bệnh nhân đang rất nguy kịch, người lâu dưới nói phòng trị bệnh và bác sĩ giỏi đều được hải quan bao trọn, giờ chỉ cần cho tôi mượn dùng một lát là tốt lắm rồi.”

Tổng Nhâm nói: “Tôi đi hỏi một chút.”

Hần xoay người đi qua một đoạn hành lang, nhẹ nhàng xoay chốt cửa mới tiến vào phòng bệnh, nghe Bạch Tuyết Lam ngồi bên giường cầm lấy tay Tuyên Hoài Phong mà khàn giọng nói: “... Dặn em cẩn thận, nhưng em cứ không chịu nghe anh, bảo anh làm lớn chuyện. Sớm biết như vậy, chẳng thà anh nhất quyết nhốt em trong công quán, anh thực sự... hận bản thân mình chết mất...”

Nhận ra có người tiến vào, Bạch Tuyết Lam ngừng nói, quay đầu, miễn cưỡng tỏ ra lạnh lùng hỏi: “Chuyện gì?”

Tổng Nhâm nhìn đôi mắt Bạch Tuyết Lam đỏ bừng, khí sắc bất đồng so với thường ngày, quả thực đã đau xót tới cực điểm. Hần thầm nghĩ: *Tuyên phó quan mắc bệnh viêm phổi nguy như vậy, tổng trưởng đã phải chịu dày vò biết bao nhiêu. Tình hình thế này, cần gì phải đem chuyện họ Lâm kia ra khiến ngài ấy thêm phiền não?*

Gã Lâm Kỳ Tuấn này cũng chẳng phải dạng tốt đẹp gì, chuyện bệnh nhân bên hần cứ để tự hần lo lắng là được. Ai cũng có số mệnh riêng cả.

Tổng Nhâm liền nói: “Không có việc gì. Tôi đến xem... Tuyên phó quan có đỡ hơn chút nào không.”

Toàn bộ sức lực lẫn tinh thần của Bạch Tuyết Lam đều đặt lên người Tuyên Hoài Phong, nào chú ý đến sắc mặt Tổng Nhâm, khoát tay nói: “Cậu ra ngoài đi, không có việc gì thì đừng tới, miễn làm phiền cậu ấy.”

Tổng Nhâm lui ra, đi tới trước mặt Lâm Kỳ Tuấn đã đợi đến sốt ruột, nói: “Tổng trưởng hiện không rảnh. Ngài trở về đi.”

Lâm Kỳ Tuấn hét lớn: “Hắn hiện tại không rảnh cũng không thể không quan tâm tới tính mạng của người khác được!”

Nói vậy liền xông vào.

Nhóm hộ binh thấy hắn không tuân quy củ nên nào còn để ý xem hắn là bạn bè của ai, họ lập tức trở mặt hung dữ, vừa quát mắng vừa đẩy lùi Lâm Kỳ Tuấn đến đầu cầu thang. “Còn gây sự nữa là lão tử lập tức đánh mày!”

Mặc dù cơn tức trong lòng Lâm Kỳ Tuấn là không thể hình dung, song hắn cũng biết có dùng vũ lực cũng không thể đấu lại người ta, nên bắt giác sinh ra cảm giác bị thương khó diễn tả bằng lời.

Thế nhưng trong lòng đang thấp thỏm lo âu cho mẹ già, hắn không rảnh tìm hiểu rõ tâm tình mình, vội vã lên tiếp lầu bốn, nhìn thấy người mặc quân trang Quảng Đông liền báo rõ là muốn gặp Tuyên Hoài Mân.

Nào ngờ Tuyên Hoài Mân lại thực sự ra gặp, thấy Lâm Kỳ Tuấn liền tức giận hỏi: “Anh tới làm gì?”

Lâm Kỳ Tuấn vội vàng kể lại chuyện mẫu thân đụng tường tự sát, cầu xin Tuyên Hoài Mân hỗ trợ.

Tuyên Hoài Mân nói: “Quân trưởng còn đang giận việc bên trong hàng bị trộm lẫn thuốc, nói là đã dùng thuyền của anh, cho nên muốn tìm anh tính sổ. Tôi khuyên can mãi, cuối cùng cũng khiến hắn bớt giận một chút. Vậy mà anh ngược lại còn lượn lờ dưới mí mắt hắn? Tôi thấy anh chán sống rồi. Đi mau, đi mau, để hắn biết anh ở đây, biết đâu hắn sẽ ăn tươi nuốt sống anh ấy chứ.”

Lâm Kỳ Tuấn năn nỉ: “Đó là mẫu thân tôi đấy. Nếu có thể cứu bà, vậy thì dù chết tôi cũng không oán thán.”

Hiện giờ trong lòng Tuyên Hoài Mân cực kỳ khó chịu. Thứ nhất là bị Triển tư lệnh nói nặng, thứ hai là Triển Lộ Chiêu vừa tỉnh lại đã một lòng một dạ sai người đi thăm dò gã Tuyên Hoài Phong đang nằm viện kia. Nghĩ đến việc Lâm Kỳ Tuấn cũng là kẻ sùng bái ngưỡng mộ Tuyên Hoài Phong, hắn không khỏi đem toàn bộ tức giận trút lên đầu Lâm Kỳ Tuấn.

Càng thấy Lâm Kỳ Tuấn sốt ruột, trong lòng càng thoải mái.

Tuyên Hoài Mân cười lạnh. “Anh trai tôi cũng đang ở trong bệnh viện Đức này đây, cũng bao trọn hai tầng lầu cơ mà. Dựa vào giao tình giữa anh và anh ta, muốn anh ta hỗ trợ thì chỉ cần nói một câu. Sao anh lại phải rẽ đường xa mà chạy đến cầu tôi?”

Gương mặt Lâm Kỳ Tuấn lộ vẻ khó xử, lúng ta lúng túng không biết nói câu gì.

Tuyên Hoài Mân càng cảm thấy buồn cười. “Hóa ra anh đã cầu xin anh ta rồi cơ đấy. Tôi đã bảo rồi, việc lớn đến trước mắt, chung quy anh vẫn nghĩ đến anh ta đầu tiên. Đáng tiếc, hiện giờ anh ta theo Bạch Tuyết Lam thì trở mặt vô tình, chẳng quan tâm đến sống chết của anh.”

Lâm Kỳ Tuấn nóng ruột giậm chân, chắp tay nói: “Mẫu thân tôi chờ dưới lầu đã lâu, trước đừng nói những chuyện này được không?”

Tuyên Hoài Mân trầm nghĩ: *Chẳng phải mẫu thân anh một mực bức ép anh hủy hợp đồng với Charts sao? Cứu sống bà ta, sau đó lại phải xử lý cục diện rối rắm của Lâm gia, vậy không phải tôi tự đi tìm khổ cho mình à?*

Bà già này chết lại tốt.

Tuyên Hoài Mân nghĩ kỹ rồi bèn nói với Lâm Kỳ Tuấn: “Anh chờ một chút, tôi đi xem thử một lượt đã.”

Lâm Kỳ Tuấn thấy hần rời đi liền rướn cổ đứng chờ ở cuối hành lang, chỉ chốc lát sau, không thấy Tuyên Hoài Mân trở về, ngược lại lại là một gã binh lính thô thiển lỗ mãng đi tới nói: “Thương thế quân trưởng nhà chúng tôi nguy kịch, bên này rất bận, không tiện thu thêm bệnh nhân mới. Mời ngài đi cho.”

Nói xong lập tức xoay người.

Lâm Kỳ Tuấn kéo tay hần từ phía sau, hỏi: “Ai phái cậu tới truyền lời?”

Gã binh lính kia hung hãn đẩy tay Lâm Kỳ Tuấn ra, đáp: “Bác sĩ của quân trưởng nói.”

Lâm Kỳ Tuấn vẫn không cam lòng, đang định đi tìm Tuyên Hoài Mân thì quản gia chờ hần dưới lầu lâu quá nên đã giao phó Lâm phu nhân cho một y tá coi chừng, bình bịch chạy tới, thở dốc nói: “Thiếu gia, sao lại kéo dài thời gian như vậy? Sắp không được nữa rồi, mau theo lời bác sĩ chuyển đến bệnh viện khác đi! Sợ là lão phu nhân không chịu đựng được!”

Trái tim Lâm Kỳ Tuấn như bị cắt thành từng mảnh, hần nhìn chăm chăm đám binh lính hung thần ác sát sà đầu bên kia hành lang, răng cắn chặt cơ hồ muốn nứt ra, thấp giọng oán hận nói một câu: “Đều là thứ súc sinh vô nhân tính.”

Nén giận đi xuống lầu gặp mẫu thân hần.

Hết cách.

Cuối cùng vẫn phải tài xế mau chóng khởi động xe riêng, đưa Lâm lão phu nhân đến bệnh viện khác.

Triển Lộ Chiêu thăm cảm thán hữu duyên, nằm trong bệnh viện cũng có thể ở cùng Tuyên Hoài Phong. Bạch Tuyết Lam trong phòng bệnh cách hẳn một tầng lầu thì lại lo lắng tiêu tụy, mặt ủ mày chau.

Kim Tây Dương đã tiêm, thuốc Tây Dương cũng đã uống, thế nhưng tình trạng của Tuyên Hoài Phong vẫn chưa khả quan hơn.

Y sốt rất cao, cơ thể nóng như than cháy đỏ, nằm trên giường bệnh mà lúc mê lúc tỉnh.

Bạch Tuyết Lam ngồi bên giường, hần vẫn luôn đưa tay xuống dưới chăn, nắm lấy tay y thật chặt.

Cửa phòng nhẹ nhàng gây tiếng động, Tống Nhâm đẩy cửa ra, cẩn thận không khiến bệnh nhân giật mình mà đi tới, đứng thẳng tắp.

Bạch Tuyết Lam đề âm thanh nói: “Cậu lại vào để làm gì? Tôi đã nói rồi, kể cả là ông trời có tới, tôi cũng sẽ không rời cậu ấy nửa bước. Cho dù cậu có đứng như cọc gỗ sau lưng tôi, tôi cũng sẽ không đổi ý.”

Tống Nhâm nói: “Tổng trưởng, nếu như Tuyên phó quan bị bệnh khác, tôi tuyệt không dám lăm miệng nói một chữ. Nhưng bệnh phổi này là thứ bệnh truyền nhiễm, cho dù ngài không suy nghĩ cho bản thân thì cũng phải ngấm lại vì Tuyên phó quan chứ. Ngài ấy phải hoàn toàn dựa vào sự chăm sóc của ngài, nếu ngài bị truyền bệnh rồi cũng ngã bệnh, vậy ai sẽ chăm sóc ngài ấy đây?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Mặc kệ cậu thích nói gì thì nói. Muốn tôi rời đi, cũng được, cậu nã súng bắn chết tôi đi, sau đấy kéo thi thể tôi ra ngoài.”

Tống Nhâm bị hần ép đến nóng ruột, vô cùng lúng túng nói: “Ngài nói thế là không may mắn đâu, sao lại đến mức đó chứ?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Đến mức đấy đấy. Cậu ấy không khỏi, cậu cũng đem tôi đi chôn cùng luôn đi. Tôi đúng là khốn kiếp, sao lại kéo cậu ấy đến bến tàu, buộc cậu ấy chứng kiến mấy chuyện kia chứ?”

Nói xong chữ cuối cùng, viền mắt hần đỏ quạch lên, có thứ gì đó ẩm ướt trào tới sát khóe mắt.

Hần không thể để lộ bộ dạng đáng thương như vậy trước mắt Tống Nhâm, lập tức cố nén lại, cực lực tỏ ra bình tĩnh nói: “Cậu còn chuyện gì thì nói đi, không thì có thể ra ngoài rồi đấy. Tôi không chịu nổi cái tính lề mề này của cậu.”

Tổng Nhâm nói: “Tôi đã phái người đưa cái tên bác sĩ Knapp kia đến bệnh viện khác rồi.”

Bạch Tuyết Lam hừ lạnh một tiếng. “Hắn vẫn chưa chết cơ à?”

Tổng Nhâm đáp: “Một đập kia của tổng trưởng thiếu chút nữa đã đập hẳn lòi cả ruột ra ấy chứ. Cơ mà vẫn chưa đập chết đâu. Vậy cũng tốt, dù sao hắn cũng là người nước ngoài, nếu như giết chết rồi, cái đám quỷ tây dương kia làm ầm lên thì ngay cả tổng lý cũng phải chịu trận.”

Bạch Tuyết Lam khê nghiêng răng nói: “Là tôi có ý giữ cho hắn một mạng. Nếu Hoài Phong thực sự xảy ra chuyện gì bất trắc, tôi sẽ khiến hắn hối hận tại sao hôm nay vẫn còn sống. Loại lang băm tham tiền hại mạng người này còn ghê tởm hơn cả giặc cướp, khoác một lớp da trắng trên thân, song chẳng biết đã đập hỏng biết bao nhiêu mạng người, không thể để cho hắn chết thoải mái được.”

Hắn coi giữ bên giường bệnh Tuyên Hoài Phong, chỉ cảm thấy trời đất này đều đã ngừng chuyển động. Chưa thấy người trước mắt mở mắt, có lẽ ngay cả trái đất cũng sẽ ngừng quay. Tiếc rằng đây chỉ là suy nghĩ của riêng hắn. Mỗi một phút đồng hồ trôi qua, thế cục bên ngoài đều đang phát triển.

Bạch tổng lý gọi điện thoại tới, Bạch Tuyết Lam miễn cưỡng đến phòng điện thoại bên cạnh nghe máy, nói không quá ba câu đã lập tức cúp máy, Bạch tổng lý tức đến nổi giậm chân bình bịch. Đối với người em họ này, hắn thực sự hận rằng không thể rèn sắt thành thép, song xét trên phương diện tình cảm anh em lại không thể làm gì Bạch Tuyết Lam. Cuối cùng, tại thời điểm cực kỳ bận rộn ấy, hắn còn buộc phải đích thân đến đây một chuyến, vừa đóng cửa phòng bệnh vào liền chỉ vào mũi Bạch Tuyết Lam mà mắng: “Trong một buổi tối, cậu đã quậy cho trong thành hỗn loạn ra như thế, ngục giam bên hải quan chặt kín người không còn chỗ trống, bây giờ biết dàn xếp thế nào đây?”

Bạch Tuyết Lam đáp: “Nên bắt thì bắt, đáng giết thì giết. Nên dàn xếp thế nào thì dàn xếp thế đó.”

Bạch tổng lý nói: “Chuyện khác tôi mặc kệ, chỉ duy nhất một việc là tôi không cho phép cậu động vào người thuộc cửa hàng dương hành Charts. Đợt tuyển cử lần này của chính phủ sắp diễn ra rồi, phía bên Hồ phó tổng lý đã bắt đầu rục rịch, giờ còn chọc vào đám người Anh người Mỹ kia thì cả đám cùng nhau xông đời đấy!”

Bạch Tuyết Lam đáp: “Xong đời thì xong đời.”

Bạch tổng lý giận điên người, lại chỉ vào mũi hắn. “Tôi thấy cậu điên thật rồi. Cậu bây giờ chẳng còn chút lý trí nào hết. Tôi cứ tưởng cậu là người có chí hướng, có tầm nhìn, nhưng hôm nay vì một tên Tuyên Hoài Phong mà cậu lại trở nên ngu si, hành động tùy hứng như thế, đúng là ném hết thể diện đi rồi! Bạch gia chúng ta không có loại con cháu không tiền đồ như cậu!”

Bạch Tuyết Lam nói: “Tôi mất hết thể diện, tôi không có tiền đồ, tôi không có tư cách được coi là con cháu Bạch gia. Anh họ, hôm nay đừng nói là mắng, cho dù anh chặt đứt đôi chân tôi, tôi vẫn cứ như vậy đấy. Dù sao cũng cảnh cáo trước cho anh một câu, bệnh này của cậu ấy là do tôi làm hại, nếu cậu ấy có mệnh hệ gì, tôi cũng chẳng còn tâm trí nào mà sống nữa. Nếu ngày đó xảy ra, anh đừng đưa quan tài tôi về quê, tôi biết phụ thân tôi chắc chắn sẽ không cho phép chúng tôi hợp táng. Anh tìm một chỗ chôn tôi và cậu ấy

chung với nhau, không cần coi phong thủy, chỉ cần thanh tịnh là được. Chuyện này coi như nể phần tình cảm anh em của chúng ta đi.”

Bạch tổng lý nghe mà hãi hùng, lại nhìn ánh mắt Bạch Tuyết Lam, tuy sắc bén có thần, nhưng vẻ đau đớn tổn thương ngưng kết trong đáy mắt cũng rất rõ ràng. Hắn bắt giác lo lắng, sắc mặt giãn dữ lập tức biến mất, thay vào đó là lời hòa hoãn khuyên nhủ: “Em họ à, cậu làm cái gì vậy? Cậu còn có phụ mẫu ở nhà trông ngóng, nếu để thúc mẫu nghe được những lời khi nãy, bà sẽ đau lòng đến thế nào đây? Để anh nói cho cậu nghe một câu tục ngữ, “chân trời nào chẳng có hoa thơm”, hướng chỉ hắn lại là một gã đàn ông, không thể coi như hoa thơm được. Cậu tuyệt đối không được nhất thời kích động mà làm ra chuyện đại dột đấy.”

(Thúc mẫu: vợ của chú, gọi là thím hoặc cô)

Khóe môi Bạch Tuyết Lam nhếch lên như có như không, nhàn nhạt đáp: “Tôi cũng chỉ nói miệng như vậy thôi, ai bảo anh vừa vào cửa đã mắng người? Tôi đương nhiên mong ngóng cậu ấy khỏe mạnh trở lại, không đến nước đó, tôi cũng sẽ không làm đứa con bất hiếu.”

Bạch tổng lý hỏi: “Nếu đến nước đó thì sao?”

Bạch Tuyết Lam đáp: “Nếu đến nước đó... thì tính sau.”

Bạch tổng lý càng nghe càng cảm thấy bất ổn, lại rất khó tin, tiếp tục nói mềm nói mỏng vài câu nhưng Bạch Tuyết Lam vẫn rất lạnh nhạt, trái lại còn khuyên hắn đừng lo lắng, chuyện bên hải quan đều có sắp xếp cả, sẽ không gây trở ngại đến việc công; còn nói vì bệnh của Tuyên Hoài Phong nên đã mời bác sĩ giỏi nhất, và nhờ bạn bè ở nước ngoài chuyển thuốc thang tân tiến nhất tới đây, hi vọng rất lớn.

Qua cuộc nói chuyện này, anh em hai người không bàn ra được kết quả như ý. Công việc quấn chặt trên thân, Bạch tổng lý chỉ ngồi nửa tiếng đồng hồ đành phải cau mày rời đi, sau khi đến đây rồi, hắn lại càng thêm phiền muộn.

Còn Bạch Tuyết Lam thì bị “chuyện phạm tục thể gian” không thể tránh khỏi kia quấn lấy, Bạch tổng lý vừa đi, Tôn phó quan lại tới.

Tuyên Hoài Phong bị bệnh, Bạch Tuyết Lam một tác không rời, rất nhiều công vụ đều rơi xuống vai Tôn phó quan, mỗi ngày hắn đều phải bôn ba giữa tổng thự nha môn và bệnh viện, mang theo túi công văn bị nhét đầy ắp mà đến, rồi lại vội vã rời đi.

Hành động cần quét ma túy đêm hôm đó vô cùng rầm rộ, khắp nơi trong hải quan đều dâng cao sĩ khí, đồng thời trong lòng họ cũng hiểu: Lần này hải quan đã đắc tội rất lớn với đám người mua bán ma túy, gần như đã diệt trừ toàn bộ mạng lưới buôn bán của bọn họ trong thành.

Việc trùng độc bạch phiến được truyền ra ngoài.

Hiện tại, phàm là người muốn khuyên nhủ người thân bạn bè cai nghiện đều lôi việc này ra làm một ví dụ đầy đau đớn thống khổ, họ nói: “Anh xem đi, có kết quả gì hay nào? Lương tâm đâm buôn ma túy đầy còn đen hơn than. Trương Tam sát vách, Lý Tứ trong căn nhà đối diện đều thiếu chút nữa mất mạng. Nếu không đưa đến viện cai nghiện đúng lúc thì bây giờ đã bị vùi trong nấm đất vàng mất rồi.”

Những người hút bạch phiến đương nhiên cũng hoảng sợ, lo lắng.

Giá thành bạch phiến rất cao, nhưng cái giá của mạng sống lại càng cao, để chọn giữa hai thứ đó thì đúng là phải đấu tranh một phen. Mặc dù không thể khiến người người hoàn toàn tỉnh ngộ, hối cải để làm lại con người mới, song cũng đã có người bị cha mẹ mắng mỏ, bị vợ con cầu xin, được anh chị em lục tục dẫn tới viện cai nghiện. Nơi này đã không còn cảnh tượng quạnh quẽ như xưa.

15. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 1 - Chương 12-2: Part 2

Sau khi Tuyên Hoài Phong bị bệnh, rất nhiều bạn bè tới thăm nom y.

Âu Dương Thiển đã tới hai lần, mỗi lần đều mang tới một bó hoa tươi mang đậm phong cách châu Âu, nghe bác sĩ nói bệnh nhân không thích hợp cho việc thăm hỏi, gương mặt cô lộ vẻ lo âu, hỏi bác sĩ hai câu liền gửi hoa ở lại, còn mình thì lặng lẽ rời đi.

Những đóa hoa đó tươi đẹp quyến rũ, dịu dàng yêu kiều, nồn nà mềm mại, chỉ tiếc rằng hồng nhan trước nay đều bạc mệnh, mới vừa tới tay Tống Nhâm đã bị ném vào thùng rác.

Vừa lúc Hoàng Ngọc San đi lên cầu thang bước về phía này, cô tiếc rẻ nói: “Đúng là chà đạp đồ đạc mà. Nhìn giấy bóng màu và ruy băng bên ngoài bó hoa, xem ra không phải thợ chăm hoa đưa tới rồi, là mua từ cửa hàng hoa tây dương đấy. Sợ rằng bó hoa thể này phải đến hai mươi ba mươi đồng đấy, đủ cho một gia đình bình thường tiêu xài cả tháng.”

Tống Nhâm đáp: “Quan tâm nó tây hay không tây làm gì, tâm trạng tổng trưởng đang xấu, tuyệt đối không được đưa đồ mà bà cô họ Âu Dương này đem tới vào phòng bệnh của Tuyên phó quan, gây chú ý. Nếu cô em thích thì cô em nhặt đi.”

Hoàng Ngọc San nói: “Cho dù em nghèo, em cũng chẳng tội gì phải nhặt thứ người ta ném đi.”

Tâm trạng Thái Bình cũng chẳng tốt đẹp gì, hần cau chặt mày, đứng bên cạnh ngăn Hoàng Ngọc San nói tiếp, hỏi Tống Nhâm: “Rốt cuộc Hoài Phong sao rồi?”

Nhắc tới chuyện này, Hoàng Ngọc San lập tức im lặng, cùng nhìn về phía Tống Nhâm.

Tống Nhâm nghĩ tới việc này cũng phiền muộn. Hắn có biết Thái Bình và Hoàng Ngọc San, thường chạm

mặt họ ở viện cai nghiện, coi như là người quen, cho nên chẳng giấu diếm gì mà than thở: “Đúng là nguy hiểm quá, tên quỷ tây dương kia bảo là bệnh phổi. Gã là chuyên gia về bệnh này, nghe đâu còn là người giỏi nhất trong thành nữa. Tôi thấy gã cứ nói quá lên ấy, đến bây giờ vẫn chưa thấy khỏi sắc gì, tổng trưởng sắp giết người đến nơi rồi.”

Hoàng Ngọc San biến sắc thốt lên: “Ôi trời! Nặng đến thế ă? Chẳng trách bọn em không được vào thăm, vậy phải làm sao bây giờ?”

Thái Bình giậm chân than thở. “Đều tại tôi. Đáng nhẽ đêm đó tôi không nên gọi điện kêu cậu ấy tới, vừa gặp đã cảm thấy sắc mặt cậu ấy không tốt rồi. Là do tôi hồ đồ, tôi chỉ nghĩ viện cai nghiện còn rất nhiều chuyện phải xử lý nên cũng chẳng hỏi han lấy một câu. Cậu ấy bận rộn suốt một đêm, không chịu đựng được nên mới bệnh thành như vậy. Nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy xử tôi tội giết người cũng chẳng quá đáng.”

Thái Bình là người tới thăm nhiều nhất trong số bạn bè, kiên trì một ngày tới hai chuyến, không như thế thì hẳn không thể an tâm.

Hoàng Ngọc San thấy hần tiều tụy như vậy cũng chẳng đành lòng, khuyên nhủ hần: “Bây giờ Tuyên tiên sinh bị bệnh, anh bận rộn trong viện cai nghiện cũng phải tự giữ gìn sức khỏe một chút. Em thấy mấy ngày nay anh như gầy đi bảy tám cân vậy. Nếu anh bị bệnh, viện cai nghiện sẽ do ai quản lý đây? Y theo lời em nói, anh không nên chạy qua chạy lại hai bên như vậy. Em đã nhờ Tổng đại ca rồi, nếu bệnh tình Tuyên tiên sinh có chuyển biến tốt, anh ấy sẽ thông báo cho anh một tiếng. Lúc đó anh hãy tới thăm.”

Tổng Nhâm cũng cảm thán hần làm bạn đúng là có tình có nghĩa, nói: “Cô em gái này nói rất đúng, không cần mỗi ngày đều tới đâu. Tôi hiểu tính tình tổng trưởng nhà chúng tôi mà. Cho dù cậu có tới một trăm lần cũng đụng phải vách tường cả trăm lần thôi. Đừng nói là cậu, ngay cả chị ruột của Tuyên phó quan tới thăm vẫn bị cản ở ngoài, người ta còn là phụ nữ đang mang thai đấy. Kỳ thực tổng trưởng cũng có nỗi khổ tâm riêng, bệnh của Tuyên phó quan là bệnh truyền nhiễm, không nên để quá nhiều người tới thăm mới tốt.”

Những người đến và đi bên ngoài đều bị Tổng Nhâm ngăn cản, Bạch Tuyết Lam cũng chẳng để tâm.

Tuy rằng mỗi giây mỗi phút đều không rời mép giường Tuyên Hoài Phong, nhưng bất kể hần chăm sóc chu đáo ra sao, thì căn bệnh của y vẫn càng ngày càng nặng.

Qua một ngày nữa, bác sĩ Jinder đến kiểm tra cho bệnh nhân cúi đầu thở dài, ngay cả mái tóc vàng đã từng lấp lánh kia tựa hồ cũng ảm đạm chẳng còn ánh sáng.

Bạch Tuyết Lam hỏi: “Thế nào?”

Jinder trầm ngâm đáp: “Thật đáng tiếc, thật không tốt.”

Bạch Tuyết Lam nghe xong, trái tim như bị ai đó giáng cho một đòn đau đớn cùng cực, nhất thời chết lặng.

Cách một hồi, hần thấp giọng hỏi: “Chẳng phải hôm qua anh đã cho cậu ấy dùng loại thuốc mới của ngoại quốc đó thôi? Chung quy phải bắt đầu có hiệu quả chứ.”

Jinder nói: “Bạch tiên sinh, bác sĩ không thể đảm bảo... trăm phần trăm. Thuốc rất tốt... nhưng không phải... ai dùng đều có tác dụng.”

Hôm qua Bạch Tuyết Lam đã hỏi bác sĩ thuộc bệnh viện Đức, họ cũng hết đường xoay xở, những người có kinh nghiệm chung quanh đều nói bác sĩ Jinder chính là người giỏi nhất trong việc chữa bệnh này.

Bạch Tuyết Lam nói: “Chắc chắn còn biện pháp khác.”

Jinder đáp: “Thuốc này... đã là tân tiến nhất... được bạn bè giúp đỡ... mới khẩn cấp mang được từ Anh tới. Giả như ngay cả nó cũng không có tác dụng, tôi e rằng...”

Hần không nói hết câu, lắc đầu.

Qua một hồi lâu, hần kiên quyết nói: “Người Trung Quốc các người... có một câu nói... gọi là: Người lương thiện sẽ được trời che chở.”

Các bác sĩ khám bệnh, phàm là nhắc đến vấn đề “người lương thiện sẽ được trời che chở” thì đa phần đều là không đủ sức cứu chữa nữa, đành phải chờ ý trời.

Bây giờ ngay cả bác sĩ ngoại quốc cũng đã thốt ra câu này, đúng là khiến người ta càng thêm tuyệt vọng.

Đôi mắt đen của Bạch Tuyết Lam trầm xuống tựa ngọn lửa lụi tàn, lạnh lẽo đến nỗi khiến người ta sởn tóc gáy. Lâu sau, hần thở dài một hơi, nào ngờ vẻ hung ác chẳng còn hiện hữu, chỉ nhàn nhạt nói: “Người Trung Quốc chúng tôi cũng có một chế độ lâu đời, nó được gọi là chôn cùng.”

Jinder là người ngoại quốc, thực sự không hiểu nhiều lắm về cái thứ chế độ lâu đời gọi là chôn cùng ấy. Tuy nhiên, nhìn thái độ Bạch Tuyết Lam, phỏng chừng đó chính là một câu uy hiếp.

Hần càng lắc mái đầu vàng óng, bất đắc dĩ nói: “Bạch tiên sinh, thứ cho lời tôi nói, ngài không phải một quý ông biết nói lý lẽ. Bạn của tôi, Knapp, đã bị ngài gây thương tích. Nếu như ngài muốn đả thương hãm hại tôi... Dù sao... đối với bệnh nhân này... tôi đã cố hết sức. Tôi phải nói rõ một chút... đại sứ nước tôi... ngài Bertrand Dane... sẽ không ngồi yên nhìn hành vi tàn bạo của ngài.”

Bạch Tuyết Lam trước thì cười lạnh, sau bỗng lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, rộng to đến nỗi khiến cả nóc bệnh viện rung lên: “Tim lão tử cũng đã bị moi ra rồi, chẳng lẽ còn cần phải quan tâm đến tên đại sứ chó má nào đó nữa à?”

Lần này hần trở mặt quả như một con chó điên hễ gặp người thì cắn, hoàn toàn không thấy vẻ ung dung

và lý trí mà một kẻ thân là tổng trưởng nên có.

Gò má Jinder giật giật, hắn không dám cãi lại kẻ đang đứng sát biên giới của sự sụp đổ tinh thần, đành miễn cưỡng thốt ra một câu: “Mong ngài hãy tự bình tĩnh lại.”

Thân hình mặc áo choàng trắng xoay qua, nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh.

Jinder mở cửa căn phòng khám của mình ra.

Hắn không đảm nhiệm chức vụ gì tại bệnh viện này, nên vốn không có phòng làm việc của riêng mình ở đây.

Nhưng Bạch Tuyết Lam bao trọn hai tầng lầu, lại dùng hắn như bác sĩ trưởng, sao có thể khiến hắn không có nơi làm việc, cho nên Bạch Tuyết Lam bèn cấp căn phòng nghỉ có nối điện thoại ở lầu ba cho Jinder làm phòng chuyên dụng, hơn nữa còn đưa nữ thư ký hắn thường dùng ở phòng khám bệnh tới đây.

Jinder vừa về phòng làm việc tạm thời, nữ thư ký lập tức đứng dậy báo: “Bác sĩ, bạn của ngài – ngài Zarbus Douglas vừa gọi điện đến.”

Jinder gật đầu, đến trước bàn làm việc cầm ống nói lên, quay dây số của bạn mình, một đầy tớ trai chuyên lo việc nhắc máy lập tức nhận điện, nghe nói là tìm thư ký Douglas, gã lập tức đi mời thư ký Douglas đến nghe máy.

Chỉ chốc lát sau, đầu bên kia ống nghe truyền tới giọng Zarbus Douglas nói bằng tiếng Anh. “Thế nào? Ông bạn của tôi. Vị bệnh nhân khiến ông đau đầu kia có khởi sắc gì chưa?”

Jinder chán nản đáp: “Thật không may, tình trạng ngày càng nghiêm trọng. Ai, tôi cảm thấy cậu ấy bị cái tên quan lớn Trung Quốc ương bướng thích làm càn kia dẫn dắt thành như vậy đấy. Phải biết rằng, lần trước, khi tôi khám bệnh cho cậu ấy, tôi đã từng chứng kiến cậu ấy vì không muốn chọc giận tên quan lớn kia mà bất buộc phải nhận mũi tiêm không cần thiết. Thượng đế ơi, cái tên phần tử độc tài kia lại còn uy hiếp tôi nữa.”

Hắn đem lời nói bằng tiếng Trung liên quan đến chôn cùng mà Bạch Tuyết Lam đã thốt ra thuật lại một lần, khiến cho bạn hắn cũng cảm thấy vô cùng tức giận.

Douglas nói: “Chính xác, hắn đang trơ tráo uy hiếp người ta mà. Thế nhưng tôi không rõ, chẳng lẽ thuốc tôi đưa qua chẳng có chút tác dụng nào hay sao? Tôi đánh điện thoại đường dài nhờ vả Pura, ông ấy mới đồng ý đáp máy bay mang số thuốc đó đến Trung Quốc. Tôi đã nợ ông ấy một mối ân tình rất lớn. Anh đã dùng hết số thuốc đó chưa? Ý của tôi là, nếu như liều lượng thuốc không đủ, tôi vẫn có thể nghĩ biện pháp. Dù sao phía bên đại sứ quán thường xuyên có máy bay lui tới.”

Jinder đáp: “Đã dùng hết toàn bộ, nhưng hoàn toàn vô tác dụng. Thể chất của người Trung Quốc khác

biệt so với thể chất của con dân nước Anh rộng lớn của chúng ta... Không, tôi không cho rằng đây là vấn đề về liều lượng thuốc. Xin lỗi, Zarbus, tôi cũng đã nợ anh một mối ân huệ lớn. Tôi thậm chí còn hối hận đã quấy rầy anh chuyện này, bệnh nhân chỉ là bệnh nhân thôi, tôi hẳn phải kỷ luật viện trưởng nói khi tốt nghiệp: Bác sĩ phải đối xử công bằng với bệnh nhân, vĩnh viễn không được phân biệt đối xử. Nhưng lúc đó tôi chỉ hi vọng có thể chữa trị tốt cho cậu ấy, bởi vì... mặc dù đây là lỗi của Knapp, nhưng tôi cũng có phần sai. Nếu như ban đầu là tôi đến khám chữa bệnh cho cậu ấy, tôi đã chẳng khiến cậu ấy không được trị liệu kịp thời, tình trạng cũng sẽ không chuyển biến xấu. Bây giờ chỉ còn thương để mới có khả năng cứu vớt cậu ấy. Còn cả Knapp nữa, Knapp đáng thương. Mặc dù cậu ta có sai nhưng cũng không nhất thiết phải bị đối xử tàn nhẫn như vậy.”

Knapp bị Bạch Tuyết Lam đá một cước, bây giờ còn đang nằm trong bệnh viện khác.

Chuyện thế này rất được chú ý trong nội bộ người ngoại quốc.

Trung Quốc ngày nay, việc người nước ngoài đá người Trung Quốc là điều thường xuyên nhìn thấy.

Nhưng người Trung Quốc đá người nước ngoài, còn là đá cho trọng thương, thì không thể coi như chuyện nhẹ nhàng.

Hai người thảo luận vấn đề người Trung Quốc tố chất thấp và coi trời bằng vung mất một hồi mới cúp điện thoại.

Zarbus Douglas đặt ống nói xuống, suy nghĩ một lúc, hẳn lại đưa ngón tay quay mấy vòng lên đĩa quay trên điện thoại, gọi một dãy số, đúng lúc, người hẳn tìm vừa vặn ở nhà.

Cuộc điện thoại đó được thực hiện bằng tiếng Anh, đầu dây bên kia vang lên giọng nói trong trẻo, ngữ khí tràn ngập kỳ vọng. “Ông bạn, nhất định là anh mang tin tức tốt tới cho tôi phải không.”

Douglas nói: “E rằng không phải tin tức tốt. Người bạn nằm viện của cậu sau khi sử dụng chỗ thuốc kia vẫn chưa có tiến triển gì. Không, từ khẩu khí uể oải của Jinder, xem ra chẳng những không có chuyển biến tốt đẹp mà còn đang trên đà xấu đi.”

Người kia nói: “Thật đáng tiếc. Cơ mà, anh ta đã dùng những loại dược phẩm kia rồi, đúng không?”

Douglas đáp: “Đúng vậy.”

Người kia hỏi: “Anh khẳng định?”

Douglas nói: “Đúng vậy, tôi khẳng định, Jinder chẳng có lý do gì để lừa tôi hết. Thế nhưng Anjar này, tại sao cậu lại muốn dùng cách này để cung cấp thuốc cho anh ta? Tại sao lại muốn tôi giữ bí mật với Jinder? Nếu anh ta là bạn của cậu, cậu hoàn toàn có khả năng đường đường chính chính ra tay giúp đỡ.”

Anjar Charts thoải mái cười rộ lên trong điện thoại: “Đừng nôn nóng, ông bạn của tôi ạ. Được liệu không có bất cứ vấn đề gì, mà tôi có thể cam đoan với anh, hành động của tôi hoàn toàn xuất phát từ tình yêu chân thành. Tuy nhiên chuyện này rất phức tạp, anh cần gì phải tìm hiểu cặn kẽ? Dù sao, từ sau khi trở trở thành bí thư số một bên cạnh ngài đại sứ, cũng chính là anh rể của tôi, anh còn bận rộn hơn tôi bây giờ nhiều.”

Douglas thức thối không nói gì nữa.

Người em trai này của đại sứ phu nhân chẳng phải kẻ cao thượng gì, song trong cái thời đại loạn lạc này chẳng lẽ vẫn còn tồn tại cái thứ gọi là cao thượng kia sao? Bất kể người Trung Quốc hay người nước ngoài, tất cả đều là con cừu non bị vùi dập trong đầm lầy của thượng đế.

Hắn chỉ cần quan tâm đến tiền đồ của mình là được rồi.

Trở thành bí thư quan trọng nhất của đại sứ nước Anh, mấy năm nữa trở về tổ quốc, rất có thể hắn sẽ tóm được một chức vị vừa kiếm được bộn tiền mà vừa mang tới cảm giác ưu việt. Vị hôn thê Rita của hắn chắc chắn sẽ vô cùng vui mừng.

Âm mưu tựa như con rắn độc chạy dọc theo điện thoại, trườn một vòng tròn lại gần như trở về điểm xuất phát. Sau khi cúp điện thoại của Douglas, Charts lại gọi một cuộc đến bệnh viện.

Cú điện thoại khi nãy của Jinder là gọi từ bệnh viện!

Đương nhiên, người nghe điện thoại không phải là Jinder.

Điểm xuất phát và kết thúc của âm mưu chỉ cách nhau một tầng lầu.

Trong phòng bệnh cao cấp tại tầng bốn, chuông điện thoại vang lên.

Triển Lộ Chiêu ngồi phắt dậy khỏi trên giường bệnh.

Tuyên Hoài Mân vội vàng đề hắn xuống nói: “Chuyện gì mà gấp thế? Chẳng qua chỉ là một cuộc điện thoại thôi, tôi nhận là được.”

Hắn liền đi tới nhận điện, cầm ống nghe hỏi: “Ê, tìm ai?”

Một lát sau lại nói: “Quân trưởng của chúng tôi có ở đây, xin hỏi là vị nào vậy?”

Triển Lộ Chiêu nói vọng về phía bóng lưng Tuyên Hoài Mân: “Bớt nói nhảm con mẹ nó đi, có phải Charts không? Nhanh đưa điện thoại tới cho lão tử, đây là việc quan trọng.”

Tuyên Hoài Mân mới nghe được đối phương báo tên họ trong điện thoại xong, quay đầu nói: “Còn tưởng anh đoán ra đấy, cơ mà không phải hần.”

Ôm lấy điện thoại, kéo đầu dây đặt xuống cạnh giường.

Triển Lộ Chiêu là kẻ đã quen với triển tranh, thân thể cường tráng như trâu bò, sau khi tỉnh lại còn khôi phục rất nhanh, mấy ngày nay đã có thể xuống giường. Với tính cách của hần, hần vốn nên la hét đòi xuất viện mới đúng, nhưng khi biết Tuyên Hoài Phong cũng ở trong bệnh viện này thì lại thành chuyện khác, hần sống chết cũng không chịu xuất viện.

Hần cầm ống nghe, vừa định kê lên tai lại chợt nhớ tới điều gì, ngẩng đầu hất cằm về phía cửa với Tuyên Hoài Mân, nói: “Ra ngoài.”

Tuyên Hoài Mân trợn mắt nói: “Thế nào? Tôi không được nghe sao?”

Triển Lộ Chiêu vẫn thốt hai chữ đó. “Ra ngoài.”

Thoắt cái, mặt Tuyên Hoài Mân vừa xanh vừa trắng, run môi hỏi: “Ngay cả anh cũng hoài nghi tôi là kẻ phản bội? Nghĩ tôi mật báo cho hải quan?”

Triển Lộ Chiêu không nhịn được nữa, mắng: “Con mẹ nó, lão tử gọi điện thoại cũng phải báo cáo với mày à? Nếu lão tử hoài nghi mày thì giờ cõ trên mộ này đã dài cả rồi đấy, còn có thể đứng ở chỗ này phun rắm à? Cút ra ngoài cho lão tử!”

Vớ lấy chiếc ly thủy tinh còn đựng nước trên chiếc bàn nhỏ bên giường đập mạnh xuống.

“Choang” một tiếng, mặt đất trải đầy mảnh vụn thủy tinh.

Hần tuyên bố không hoài nghi nhưng lại hành động lại hung hãn như vậy, xem như là đồng thời thực hiện hai kế sách dụ dỗ và đe dọa. Tuyên Hoài Mân không tiếp tục khiến bản thân bị xoay vòng vòng nữa, lập tức ngoan ngoãn lui ra ngoài.

Lúc này Triển Lộ Chiêu mới cầm ống nghe lên vội vã hỏi: “Chuyện đó thành công chứ?”

Charts nói tiếng Trung Quốc rất nhuần nhuyễn, giao tiếp với hần chẳng chút trở ngại nào. “Thành công. Jinder đã cho cậu ấy dùng thuốc, tình trạng có vẻ rất nguy hiểm.”

Triển Lộ Chiêu nhắc nhở: “Cậu đã cam đoan là chỉ có vẻ nguy hiểm, sẽ không thực sự khiến cậu ấy mất mạng.”

Charts nói: “Chỉ cần ra tay kịp thời sẽ không mất mạng. Tôi cũng chẳng hy vọng một người xinh đẹp như vậy lại chết đi đâu, tôi còn chưa cẩn thận hưởng thụ sự dịu dàng của cậu ấy cơ mà. Ngài đi làm anh hùng cứu mỹ nhân đi, đừng quên lời hứa của mình đấy. Sau khi có được cậu ấy, tôi cũng có quyền được chia sẻ.”

Triển Lộ Chiêu cười ha hả, nói: “Chỉ cần tôi đoạt được điều mình mong ước, cậu cũng sẽ đoạt được thứ mình mong ước.”

“Lách cách” một tiếng, cúp điện thoại, nụ cười trên gương mặt Triển Lộ Chiêu đông cứng, gương mặt nhăn tít thành bộ dạng dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa: “Chia sẻ cái con bà nhà mày, thằng quỷ tây dương trời đánh, người của lão tử mà mày cũng dám tơ tưởng? Cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga! Mày muốn chết chứ gì? Chờ sau này lão tử không còn dùng đến mày nữa, lão tử sẽ bắn mày một phát đạn chết tươi. Hừ! Cho mày nhận lấy thứ mày mơ tưởng!”

=====

Hóa ra là hai tên khốn này bày trò. ()

P/S: Do xuất hiện đoạn hội thoại giữa Jinder và Douglas, Douglas với Charts, mình nghĩ Jinder cũng tầm tuổi Bạch Tuyết Lam thôi, có thể hơn nhưng không đến nỗi già. Cho nên từ phần này mình có sự chỉnh sửa về cách xưng hô với bác sĩ Jinder. Sau này khi hoàn thành sẽ quay lại chỉnh sửa tổng thể. Hi vọng sau này không phải chỉnh sửa thêm nhân vật nào nữa. —

16. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 1 - Chương 12-3: Part 3

Sự hỗn loạn lúc này đâu chỉ diễn ra ở một cái bệnh viện nho nhỏ? Ngay cả trong thành phố cũng cực kỳ không yên ổn. Bạch Tuyết Lam trộn lẫn thuốc trong bạch phiến, dốc sức đối phó với đám quân Quảng Đông một phen, tuy rằng hấn thỏa mãn hả hê, nhưng đám quân Quảng Đông này có tên nào là kẻ chịu nín nhịn nén giận.

Chẳng được mấy ngày, sự kiện nhân viên hải quan bị tập kích trên đường đã xảy ra liên tục hai lần, khiến cục cảnh sát cũng bị quấy động, tình hình càng thêm căng thẳng.

Ngay cả Niên Lượng Phú cũng không khỏi ngoan ngoãn ngồi yên trong nhà môn.

Chỉ có điều, tính hấn trước nay vốn không phải là kẻ chịu ngồi yên, tuy rằng đã chuẩn bị bạch phiến bên người để hút trộm, nhưng không có Lục Phù Dung bên cạnh, hấn thực sự không chịu nổi sự cô đơn. Hôm đó, tìm được chút thời gian rảnh, hấn liền lên xe tới tiểu công quán.

Không ngờ xe riêng đến đầu hẻm thì đột nhiên có một cái bóng xông tới, tài xế vội vàng phanh xe.

Niên Lượng Phú chẳng chút đề phòng, thiếu chút nữa đụng vào tấm thủy tinh phía trước, đang biến sắc định mắng tài xế lại thấy tài xế lộ đầu ra ngoài cửa sổ xe, kéo giọng mắng âm lên: “Đâm chết bây giờ! Mụ ăn mày chết dẫm này, không nhìn xe hả, đâm chết mụ luôn giờ!”

Người đàn bà thiếu chút bị đâm trúng trái lại còn vội vã tiến lên một bước hỏi: “Niên Lượng Phú đại gia ở trong xe ạ?”

Vừa hỏi vừa liếc mắt vào trong xe dò xét.

Niên Lượng Phú vô cùng kinh ngạc, quay cửa sổ thủy tinh xuống hỏi: “Bà là ai?”

Người đàn bà kia thấy vậy, nước mắt dường như muốn trào ra, thê thiết nói: “Lão gia, là tôi mà. Lẽ nào ngay cả tôi mà ngài cũng không nhận ra? Cho dù chối bỏ tôi thì ngài cũng nên nhận ra cốt nhục của mình chứ. Chẳng phải mũi đứa bé này giống hệt mũi ngài hay sao?”

Lập tức đưa bọc đồ đang ôm trong lòng ra phía trước.

Vậy mới nhìn rõ, hóa ra là một đứa bé mới sinh cực kỳ nhỏ bé yếu ớt.

Đứa bé mới có bấy lớn, không nên đưa ra đường mới phải.

Niên Lượng Phú nhìn lỗ rách lộ ra trên chiếc áo mỏng và đầu tóc bù xù hun đầy khói bụi lẫn dầu mỡ của người đàn bà nọ, lại nhìn chiếc cầm thon nhọn kia, quả thực có vài phần quen mắt, hấn cổ găng quan sát, chợt cả kinh thốt lên: “Chẳng phải là Tiểu Phượng Hỉ đó sao?”

Tiểu Phượng Hỉ khóc òa lên, vừa thút thít vừa nghẹn ngào nói: “Lão gia, còn không phải tôi sao. Tôi liều mạng vượt đoạn đường từ Nam Kinh tới đây, vất vả lắm mới vào được trong thành, ôm tiểu oan gia này đến Niên trạch tìm ngài lại bị người giữ cửa ngăn cản. May mà có một đầy tớ trai tốt bụng mách cho tôi biết phải đến nơi này chờ đợi.”

Niên Lượng Phú nhìn lướt qua hai bên, may mà đây đã gần đầu hẻm, bốn bề vắng lặng, không gây chú ý.

Hấn không chịu xuống xe, ngồi trong xe mà hỏi: “Sao bộ dạng cô lại thành thế này? Đứa bé này là như thế nào? Không phải tôi đã cho cô một ngàn đồng, bảo cô tìm người bỏ nó đi à?”

Tiểu Phượng Hỉ đáp: “Chúng quy vẫn là một miếng thịt trên người tôi, sao tôi đành lòng cho đi? Rốt cuộc vẫn sinh ra con bé. Vốn tôi cầm tiền của lão gia rồi, nghĩ rằng không cần hát hí khúc nữa, tìm một việc mà sống yên ổn ở Nam Kinh; ai ngờ máy bay oanh tạc, đạn pháo âm âm trút xuống, loạn lạc nổi lên khiến khắp nơi đều là trộm cướp, người tốt chẳng còn cách nào sinh sống. Tôi đang trong thời gian ở cữ mà lưng phải công con, người không một đồng, xin cơm suốt đường dài mới tới được đây. Cái đứa nghiệp trưởng này vừa ra đời đã mang đầy bệnh tật, ngài làm cha cũng nên nhìn nó một cái chứ.”

Niên Lượng Phú ló đầu nhìn thử, trước tiên đã ngửi thấy mùi chua lòm hòm hôi hám, thật không biết là tỏa ra từ cơ thể người đàn bà kia hay đứa bé.

Đứa bé này rất xấu, da mặt nhăn nheo như khỉ con, lỗ mũi nho nhỏ chảy nước nhớt, đã chảy cả vào trong cổ.

Đúng là hắn đã từng yêu Tiểu Phượng Hỉ, song chỉ vì vị trí xử trưởng của mình mà không dám đắc tội phụ nhân, hắn đành cho tiền bảo cô rời đi. Sau lại bao con hát Thập Lý Hương nên đã quên đi phần nào về người cũ, tiếp theo thì đến Lục Phù Dung, mối duyên trước đó lại càng bị chặt đứt chẳng còn một mảnh.

Đến nỗi mà người phụ nữ này đột nhiên xuất hiện trước mắt, hắn nhất thời chưa kịp nhận ra.

Niên Lượng Phú đang trầm ngâm, Tiểu Phượng Hỉ lại nói: “Ai nha, ngài là phụ thân mà, phải ôm con bé một cái nha. Đây là lần đầu tiên con bé gặp phụ thân đấy. Khổ cực cả chặng đường, giờ gặp được lão gia rồi, cuối cùng mẹ con chúng tôi cũng có đường sống.”

Niên Lượng Phú nghiêng mặt nói: “Chậm đã, cô luôn miệng gọi lão gia như vậy, tôi thấy mình đảm đương không nổi.”

Tiểu Phượng Hỉ giật mình thốt lên: “Ngài nói gì vậy?”

Niên Lượng Phú nói: “Chẳng phải quan hệ giữa tôi và cô đã được thanh toán sạch sẽ từ lâu rồi à? Cô biết đấy, tôi làm gì cũng rộng rãi, cô muốn một ngàn đồng, tôi lập tức cho cô một ngàn đồng. Giữa hai bên không nên dính dáng gì thêm nữa.”

Gương mặt người phụ nữ mặc dù nhem nhuốc bẩn thỉu, nhưng vẫn nhìn ra vẻ hồng nhuận trên gò má, vậy mà lúc này gò má vốn hồng nhuận lộ vẻ vui mừng ấy chẳng còn chút máu, cô run rẩy nói: “Ngài... ngài không thể như vậy! Kể cả ngài có người khác rồi chứng mất tôi, nhưng rốt cuộc đây vẫn là con gái của ngài, chẳng lẽ ngài muốn một người phụ nữ đến bản thân cũng chẳng nuôi sống được phải nuôi nấng con bé sao?”

Cô lập tức bước lên một bước, kề sát vào cửa xe.

Mùi chua chui vào mũi Niên Lượng Phú, hắn vội vàng lui người ra sau, khịt mũi nói: “Con gái tôi? Tôi nhìn không ra đấy. Lúc đó miệng cô dụ dỗ tôi, nói chỉ đối xử tốt với tôi, nhưng cô và Trương khoa trưởng, Lưu bí thư thường đến nhà hàng dùng bữa, lại còn được ông chủ Hoàng mời đến biệt thự trên Phong Sơn của lão chơi bời, có chuyện đó hay không? Tôi không muốn bị người ta lừa bịp tổng tiền đâu.”

Tiểu Phượng Hỉ cao giọng the thé hỏi: “Anh có lương tâm hay không vậy?”

Niên Lượng Phú nói: “Nếu tôi không có lương tâm, sao tôi lại cho cô một ngàn đồng? Nhưng tôi không phải thằng ngu.”

Nói xong, quay cửa xe lên, nâng tay đập bôm bốp lên thùng xe, thúc giục: “Lái xe, lái xe!”

Tài xế quẹo vào ngõ nhỏ, người phụ nữ phía sau ôm con lê từng bước lão đảo đuổi theo, tài xế nhìn thấy hình ảnh đó qua kính chiếu hậu liền vội vàng đạp chân ga, đẩy bóng dáng người phụ nữ kia ra thật xa.

Đến tiểu công quán rồi, tài xế xuống mở cửa xe cho Niên Lượng Phú.

Niên Lượng Phú vẫn còn cau mày, miệng nói: “Tên mắt mù nào mách nơi này cho cô ta thế không biết, tôi mà phát hiện, nhất định sẽ sa thải hẳn.”

Tài xế quanh năm đều lái xe cho Niên Lượng Phú, gã biết rất nhiều ngôi nhà bên ngoài của Niên Lượng Phú, coi như là tâm phúc, lập tức nói với hắn: “Lão gia, chỉ sợ đám phụ nữ ca xướng này mà không đạt được lợi ích sẽ không chịu bỏ cuộc, sao khi này ngài không cho cô ta chút tiền chứ?”

Niên Lượng Phú bực mình nói: “Tôi hiểu đám con hát này hơn cậu nhiều. Cậu tưởng rằng cho mấy trăm đồng là cô ta sẽ ngoan ngoãn rời đi à? Cô ta nuôi một đứa trẻ, đó chính là một chậu châu báu, chỉ cần có một lần mở đầu, chắc chắn sau đó cô ta sẽ ép buộc tôi phải lấp tiền vào đó. Nực cười, nhìn bộ dạng xấu như thế, tôi thấy chẳng phải con tôi đâu. Tôi không thể thành cái loại coi tiền như rác được.”

Lại căn dặn tài xế: “Đêm nay cậu không cần rời đi, cứ canh giữ bên ngoài. Nếu cô ta đến đây làm loạn thì ngăn cản cô ta, đừng để cho bên trong biết. Nhưng cũng không cần cho cô ta tiền.”

Tài xế cười nói: “Tôi đào đâu ra tiền mà cho cô ta chứ? Huống chi đây cũng chẳng phải chuyện của tôi.”

Lúc này Mạc đại nương đã bị đưa đến viện cai nghiện, việc coi sóc ở đây được đổi cho một lão mục tử, bà chậm chạp mở nửa cánh cửa gỗ ra, Niên Lượng Phú tiến vào, đi qua sân nhà, bước thẳng vào trong phòng.

Lục Phù Dung nhận được điện thoại báo trước khi ra ngoài của hắn nên đã sớm ngồi chờ, thấy hắn liền oán giận: “Sao anh đi đường lẻ mề vậy? Em thấy anh đến muộn hơn bình thường mất mười phút đấy.”

Niên Lượng Phú véo gương mặt non mềm của cô một cái, cười hỏi: “Em còn tính toán thời gian với anh sao?”

Nói giỡn hai câu, vành tai và tóc mai đã chạm vào nhau, còn thêm cả nụ hôn và cử chỉ xoa nắn bầu ngực.

Khi hai người ở chung, thời gian trôi rất mau, chẳng bao lâu sau thì lão mục tử đến báo đã chuẩn bị xong cơm tối, Lục Phù Dung ngáp ngáp miễn cưỡng thức dậy, cuốn mái tóc được uốn quăn lại một cách qua quýt, Niên Lượng Phú liền kéo tay cô đến nhà ăn.

Đang ăn canh, Lục Phù Dung bỗng nhiên ngừng bát, nghi hoặc hỏi: “Sao em lại nghe thấy tiếng trẻ con khóc vậy nhỉ? Các hộ gia đình chung quanh đây không có trẻ con ư khóc.”

Niên Lượng Phú từ tốn nhai thịt nạc, nói: “Trong thành đâu đâu cũng là ăn mày, tiếng khóc vang đầy đường ra đây, em quan tâm làm gì.”

Lục Phù Dung hơi ngửa mặt, dường như nghe được tiếng khóc lóc mắng chửi vượt qua bức tường ngăn, cô đang xuất thần, đột nhiên cửa chính rung lên ầm ầm, tựa hồ có người đang đập loạn, Lục Phù Dung sợ hãi giật nảy mình, vội hỏi: “Chuyện gì thế này?”

Đứng lên, đến bên cạnh nhà ăn, vịn cửa nhìn về phía đầu bên kia sân nhà.

Cô chỉ nghe thấy tràng âm thanh phụ nữ kèm theo tiếng đập cửa bang bang vang lên, vừa khóc vừa gọi: “Niên Lượng Phú! Niên Lượng Phú! Anh mau nhìn xem đi! Con của anh sắp không xong rồi! Con bé bị bệnh mà! Anh không thể không liếc nhìn con bé lấy một cái được! Đứa con gái số khổ của tôi...”

Lục Phù Dung quay phắt đầu qua, trừng mắt nhìn Niên Lượng Phú.

Niên Lượng Phú quỳnh quáng, vội đi đến vịn vai cô, giải thích: “Em đừng tin. Trước kia người đàn bà này có qua lại với anh vài ngày, hạch sách anh một ngàn đồng, bây giờ tiêu hết tiền rồi lại muốn đến đòi tiếp. Anh thật sự không dây vào cô ta được.”

Lục Phù Dung hỏi: “Em nghe thấy tiếng trẻ con khóc đấy, sao cô ta lại nói là con của anh?”

Niên Lượng Phú nói: “Nếu là con gái anh, anh có thể nhẫn tâm như vậy sao? Cô ta bế đứa con hoang ở đâu đến rồi cứ cố muốn gán lên người anh. Em cũng biết anh rồi đấy, anh mềm lòng lắm, không địch lại được hai câu nài nỉ, bình thường thấy người đáng thương đều cho mấy đồng. Chẳng qua người phụ nữ này quá độc ác, định đem tội danh vứt bỏ cốt nhục ra để nói xấu anh, anh không chịu nổi sự hãm hại này đâu. Cho nên anh không cho cô ta tiền, cô liền khóc lóc om sòm, làm ầm làm ỹ lên.”

Hai người đối đáp một hồi, bên ngoài càng làm loạn hơn.

Có giọng tài xế quát lên: “Mau rời khỏi đây đi! Bản thân không đứng đắn, sinh ra đứa con hoang lại muốn ôm đến nhà người khác đòi tiền, cô còn biết xấu hổ hay không?”

Tiểu Phượng Hỉ chỉ vào gã tài xế mà khóc nói: “Tạ đại ca, dầu gì chúng ta cũng là người quen biết, anh không nên nhẫn tâm như thế. Anh cũng biết được đôi ba phần về cảnh ngộ của tôi mà, cần gì bức bách một người phụ nữ số khổ đã cùng đường mặt lộ thế này? Tôi là người phụ nữ tốt lại theo phải một người đàn ông nhẫn tâm, bây giờ lưu lạc đầu đường làm kẻ ăn mày, đứa con còn chưa đủ tháng của tôi cũng sắp bệnh chết rồi. Đây chẳng phải là chuyện thê thảm nhất trên đời hay sao? Tại sao các người đến một chút cảm thông cũng không chịu cho vậy?”

Tài xế nói: “Cô muốn được cảm thông à? Cô muốn tiền thì có. Đi mau! Không đi nữa, tôi sẽ kêu người của đồn cảnh sát đến bắt cô đấy!”

Tiểu Phượng Hỉ nói: “Anh độc ác quá, anh và họ Niên là cùng một ruộc, các người... A! A! Con của tôi! Nó không cử động nữa rồi! Con à... Con à, con mở mắt nhìn mẹ đi, con đạp cái chân nhỏ một cái đi mà!”

Tiếng khóc đau thấu tâm can ré lên.

Lục Phù Dung nghe tiếng khóc kia qua bức tường ngăn bèn lấy một chiếc khăn tay trắng từ trong tay áo ra, che hờ miệng, sau đó quay đầu lại nói với Niên Lượng Phú: “Em thật sự nghe không nổi nữa.”

Niên Lượng Phú thở dài: “Em là cô gái lòng dạ lương thiện. Thôi vậy, người tốt thường trúng mấy thứ mưu kế thế này, cô ta đòi tiền thì cho cô ta chút tiền đi. Anh cũng chẳng chịu nổi sự âm ỉ này nữa.”

Hắn móc một xấp tiền mặt từ trong túi bộ đồ âu ra, đếm vài tờ, ước chừng hai trăm đồng rồi đưa cho lão mù tử. “Bà đưa cho người phụ nữ ở cửa, bảo cô ta mau đi đi.”

Lão mù tử nhận tiền bèn đi về phía cửa chính.

Lúc này hai người mới ngồi trở lại bàn cơm lần nữa, chệch chạp nhai vài miếng cơm trắng liền đứng dậy đi về phòng.

Nơi này xa cửa chính một chút, dường như dần không nghe được tiếng khóc loáng thoáng kia nữa, chắc hẳn người phụ nữ kia nhận được tiền rồi, cuối cùng cũng chịu đi.

Niên Lượng Phú mở ngăn kéo lấy bạch phiến, cuốn hai điều thuốc, một cho mình ngậm, một đưa tới trước mặt Lục Phù Dung.

Lục Phù Dung miễn cưỡng mở đôi môi thoa son đỏ ngậm lấy điều thuốc lá kia.

Niên Lượng Phú tiếp tục ân cần châm thuốc lá cho cô, hai người tựa trên chiếc ghế sofa mềm mại, vai kề vai nhau nuốt mây nhả khói.

Lục Phù Dung nói: “Hôm nay em lên đến viện cai nghiện thăm mẹ với hai đứa em gái em.”

Niên Lượng Phú hỏi: “Thế nào?”

Lục Phù Dung đáp: “Sắc mặt không tốt, gầy vô cùng, nhưng em đoán chừng như vậy coi như tốt. Chỉ cần có thể cai thứ này, chịu chút khổ sở đã là gì. Đây là việc cả đời đấy. Cơ mà, một bác sĩ ở đó nói với em là chất gây nghiện trên người thân nhân em rất khác những người khác, muốn hỏi khác ở chỗ nào thì nhất thời hẳn không giải thích rõ được. Em thấy chắc chắn không tránh khỏi liên quan đến việc Tuyên Hoài Mân trộn lẫn thứ gì đó vào bạch phiến. Cái loại rắn rết lòng dạ độc ác ấy hại chúng ta dùng bạch phiến vẫn chưa đủ, lại còn thêm thuốc vào bên trong, muốn chúng ta làm nô lệ cả đời cho hắn.”

Niên Lượng Phú bực mình nói: “Anh biết ngay họ Tuyên kia chẳng phải thứ tốt đẹp gì. Anh cho em biết, cậu em vợ của anh bị bệnh rồi, nghe nói là rất nghiêm trọng, là bệnh phổi đấy, sợ là sống không quá vài ngày.”

Lục Phù Dung hỏi: “Là Tuyên Hoài Mân sao? Vậy cũng không ổn, nếu hần chết rồi, bây giờ chúng ta chưa cai nghiện, vậy biết tìm ai đòi bạch phiến?”

Niên Lượng Phú đáp: “Không phải Tuyên Hoài Mân, là Tuyên Hoài Phong.”

Lục Phù Dung khê khêu một tiếng. “A, đó là người quản viện cai nghiện. Mẹ và em gái em có thể bí mật đi cai nghiện đều là nhờ người ta giúp một tay, sao trái lại anh còn mong ngài ấy chết? Người như anh đúng là vô lương tâm.”

Niên Lượng Phú cười nói: “Được rồi, anh vô lương tâm. Trộn trái tim của anh chỉ đặt trên người em thôi.”

Lại gần, miệng cọ miệng Lục Phù Dung, âm thanh óc ách vang lên.

Giờ đã ăn uống no đủ, cũng đã thỏa cơn nghiện, đôi mắt mông lung, cả người hưng phấn, hai người hôn một mạch tới tận trên giường, đem tất cả nhiệt huyết dâng lên trong đầu tiêu pha vào việc mây mưa trăng gió.

Hôm sau, Niên Lượng Phú muốn đưa Lục Phù Dung đi ăn sáng trong một nhà hàng Tây Âu thời thượng, hai người ăn diện một phen, ngồi xe riêng rời cửa.

Đến đầu hẻm hôm qua, một bóng người đột nhiên vụt ra, tốc độ cực nhanh, đôi giày da của gã tài xế vội đạp chân phanh, chỉ nghe rầm một tiếng, dường như vừa đụng phải cái gì.

Lục Phù Dung cả kinh, gương mặt xinh đẹp biến sắc hỏi: “Làm sao thế? Đâm phải người à?”

Niên Lượng Phú đau lòng vội ôm lấy cô, che mắt cô nói: “Đừng nhìn, em đừng nhìn.”

Tài xế xuống xe, đến đầu xe kiểm tra, quả nhiên có một người phụ nữ ngã trên mặt đất, chính là Tiểu Phụng Hỉ. Mũi, miệng cô không ngừng trào máu tươi, đôi mắt trừng trừng nhìn trời, tay chân co giật từng hồi.

Một dòng máu dưới lớp quần áo từ từ tràn ra mặt đường, chẳng biết là chảy ra từ chỗ nào trên cơ thể cô. Một bọc vải bẩn bọc trẻ mới sinh rơi xuống cách cánh tay phải cô không xa, nhưng chẳng có lấy một tiếng khóc.

Đó là đứa trẻ mới sinh đã chết cứng.

Niên Lượng Phú từ ghế sau thò đầu ra hỏi: “Đụng phải người thật à?”

Tài xế đáp: “Lão gia, là Tiểu Phượng Hỉ, sợ rằng không sống nổi. Việc này không thể trách tôi, cô ta lao ra ngoài như vậy, ai cũng sẽ đụng trúng cô ta mà.”

Lục Phù Dung ngồi trong xe nghe xong lập tức run như cây sậy, liếc mắt nhìn Niên Lượng Phú chăm chăm rồi lại đưa ánh mắt rời đi nơi khác, sợ hãi một hồi, chẳng biết có phải do xúc động trước tình cảnh đó hay không mà một giọt lệ từ khóe mắt cô lăn xuống.

Niên Lượng Phú gấp gấp an ủi cô, bản thân cũng giậm chân, thở dài nói: “Tại sao lại như vậy? Tại sao có thể như vậy? Cô ta đòi tiền, tôi đã cho, đây rõ ràng là do cô ta không muốn sống yên ổn mà.”

Tài xế nói: “Mặc kệ chuyện đó đi lão gia, con cô ta bệnh chết, chắc bản thân cô ta cũng chẳng muốn sống nữa nên mới lao ra đường đâm đầu vào ô tô.”

Sáng sớm, nhiều người ra ngoài làm việc, nhìn thấy ô tô đâm chết người đều vây đến nhìn.

Niên gia vội vã báo cho đồn cảnh sát, lại dùng tiền tìm hai người làm nhân chứng, làm chứng nói là tận mắt thấy người chết ôm con lao ra đâm đầu vào ô tô. Đồn cảnh sát thu một khoản tiền, lại thấy thi thể đứa con của người phụ nữ kia đã cứng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn buốt giá trắng xanh, quả thực đã chết trước khi người phụ nữ đó tông vào xe, đoán chừng người phụ nữ này mất con nên nổi cơn điên, tông xe tự tử, kể ra cũng chính đáng.

Niên Lượng Phú thuận dịp làm người lương thiện, bỏ tiền mua một chiếc quan tài, sắp xếp mẹ con hai người cùng một chỗ, tổ chức một buổi cúng tế không lớn cũng chẳng nhỏ, nhanh chóng tìm nơi chôn ở ngoại thành.

Lục Phù Dung bị hoảng sợ, lúc trở lại tiểu công quán lập tức phát bệnh, mời một bác sĩ trung y tới khám, bác sĩ nói không sao, uống hai thang thuốc là khỏi.

Nào ngờ mới uống một thang, tối hôm đó đi ngủ lại càng khó chịu, nhin tới quá nửa đêm, phía dưới xuất hiện màu đỏ, nhuộm đỏ cả giường đệm.

Lão mù tử cùng đám đầy tớ trai trong tiểu công quán thế mới biết chuyện bất ổn, vội vàng vàng gọi xe đưa nữ chủ nhân vào bệnh viện, sau khi bác sĩ ngoại quốc kiểm tra bèn nói là sinh non, thai nhi rất nhỏ, chưa tròn hai tháng.

Niên Lượng Phú nghe xong qua điện thoại cũng kinh hoảng cực độ, nửa đêm đội mưa ngồi xe chạy đi, lúc tới bệnh viện, sắc mặt Lục Phù Dung tái nhợt như quỷ, nằm trên giường bệnh khóc đến nỗi mắt sưng như quả đào, chỉ nói: “Tội lỗi anh gây ra đều báo ứng trên người tôi rồi! Anh tới đây làm gì?”

Niên Lượng Phú bất lực, cũng lau nước mắt. “Tại sao em mang thai mà lại vô duyên vô cớ đánh mất thế

này? Cốt nhục là của anh, anh có thể không đau lòng sao?”

Bản thân đã khóc, song hấn vẫn dịu giọng hết nước an ủi Lục Phù Dung như cũ.

Mẹ và em gái Lục Phù Dung không bên cạnh, chỉ có một Niên Lượng Phú, tuy rằng ngoài miệng là mắng, trên tay thì nắm, nhưng phải cách xa hấn là điều cô không làm được, dần dần cũng bị Niên lượng Phú dỗ dành.

Tuyên Đại Vân ở trong Niên trạch ễnh bụng trời sinh, đã vậy cả ngày còn sống trong ưu sầu vì người em trai đau ốm, hơn nữa Niên Lượng Phú không về nhà đã sớm thành chuyện thường tình, cho nên cô cũng chẳng để ý nhiều.

Bởi vậy, Tuyên Đại Vân chẳng nghe được lấy một chút phong thanh nào về việc này.

17. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 1 - Chương 12-4: Part 4

Lại đề cập tới bệnh viện cạnh phòng sâm nghiêm.

Bạch Tuyết Lam đã phiền muộn khổ não chẳng tìm được lối thoát.

Tổng Nhâm đi vào phòng bệnh. Bộ dạng Bạch Tuyết Lam hôm nay, hấn đều đã nhìn thấy. Bởi vì hấn là một kẻ trùng thành, mặc dù biết không nên tiến đến, nhưng hấn lại không an tâm, vào trong phòng rồi cũng chỉ nhú mảy, cứng ngắc lên tiếng: “Tổng trưởng, ngài nên ăn chút gì đi.”

Bạch Tuyết Lam dường như không nghe thấy, thất thần đứng trong phòng bệnh.

Tổng Nhâm nói tiếp: “Bằng không... hay là ngài ngồi xuống cạnh giường với Tuyên phó quan đi.”

Nghe đến ba chữ Tuyên phó quan, Bạch Tuyết Lam mới lấy lại tinh thần, đi tới bên giường ngồi xuống, bàn tay vẫy nhẹ một cái, chẳng quay đầu lại mà nói với Tổng Nhâm: “Cậu ra ngoài đi.”

Thấy hấn như vậy, đến cơm cũng chẳng chịu ăn, Tổng Nhâm không khỏi sốt ruột, bước dài một bước về phía trước. “Tổng trưởng, ngài không thể sa sút tinh thần như vậy được.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Cậu không hiểu đâu.”

Vói tay vào trong chăn, nắm lấy năm ngón tay gầy gò của Tuyên Hoài Phong, nhỏ giọng nói: “Cậu ra ngoài đi.”

Tổng Nhâm lớn tiếng thở dài, nhưng dù nói thế nào cũng vô dụng, rốt cục vẫn phải đi ra.

Căn phòng bệnh yên tĩnh trở lại, có thể nghe được cả tiếng châm rơi.

Tuyên Hoài Phong ngủ mê man, hơi thở rất hỗn loạn, màu da tái nhợt, chỉ có gò má còn lưu lại sắc đỏ khiến người ta sợ hãi. Đó là sắc mặt chỉ xuất hiện ở bệnh nhân mắc bệnh nặng.

Bạch Tuyết Lam nắm tay y, tựa hồ ngay trong căn phòng đó, bất kể mặt trời lên xuống, vật đổi sao dời ra sao, thì kẻ đang lạc trong hoang mang vẫn không biết bản thân đang đứng nơi nào, chỉ cảm thấy như đang chìm trong cơn mộng u mê dài thật dài. Rõ ràng đang nắm chặt trong lòng bàn tay, lẽ nào lại sẽ biến thành hư ảo?

Không hiểu.

Không ai có thể hiểu được.

Từ anh mất thoáng qua khi hắn còn trong trường học, con người ấy, ánh mắt ấy, bóng dáng ấy, mười ngón tay hoàn mỹ như ngọc ấy liền khắc sâu vào trong tâm khảm.

Ngay cả Bạch Tuyết Lam cũng không thể nói ra được dù chỉ một lý do.

Nếu số kiếp con người trên đời đều gánh trên lưng một nhiệm vụ thần thánh, vậy nhất định nhiệm vụ của hắn chính là Tuyên Hoài Phong.

Tất cả mọi người đều cho rằng hắn là người thông minh, duy chỉ hắn biết mình là kẻ si dại. Ngập tràn trong thế giới si dại ấy đều là Tuyên Hoài Phong.

Muôn hồng nghìn tía, là Tuyên Hoài Phong.

Ngọt bùi đắng cay, là Tuyên Hoài Phong.

Mỗi một loại cảm thụ, đều là Tuyên Hoài Phong.

Hắn có thể làm một quý ông, hắn có thể làm một tên giặc cướp, hắn có thể làm một chính khách, có thể không từ thủ đoạn, có thể bất chấp hậu quả, chỉ cần Tuyên Hoài Phong ở bên cạnh hắn, chỉ cần con người này sống vai bên mình cả cuộc đời.

Bạch tổng lý nói hắn không tiền đồ.

Vậy thì cứ không tiền đồ đi.

Ngoại trừ người trước mắt này, hắn chẳng quan tâm đến điều gì nữa.

Bạch Tuyết Lam tự ngẫm, kỳ thực bản thân hắn chính là một kẻ ý chí sắt đá, vì một Tuyên Hoài Phong, hắn biết mình có thể từ bỏ thân quyền họ hàng, cho dù người khác không nói, chính hắn cũng biết bản thân chẳng qua chỉ là một con chó điên.

Chỉ Tuyên Hoài Phong mới có thể làm chủ hắn.

Nếu Tuyên Hoài Phong không còn, hắn sẽ chỉ là một con chó điên ngập tràn thù hận.

Trái tim Bạch Tuyết Lam băng giá như sắp nứt ra, nắm bàn tay Tuyên Hoài Phong, da thịt đó vẫn mềm mại quyến rũ, nhưng cũng nóng đến độ có thể đốt cháy xương cốt, tựa như tính mạng của y không ngừng tiêu tan theo từng luồng nhiệt đang bốc ra.

Bị luồng nhiệt xuyên thấu qua bàn tay đó bao lấy, Bạch Tuyết Lam đau đớn tưởng chừng như phải lăn lộn trên mặt đất.

Rất nhiều năm trước, hắn đã vô số lần mơ tưởng viễn vông tới hơi ấm của Tuyên Hoài Phong. Rất nhiều năm sau, hắn lại được hưởng thụ hơi ấm của Tuyên Hoài Phong vô số lần.

Hắn ngỡ rằng, hơi ấm của Tuyên Hoài Phong vĩnh viễn chỉ khiến cho hắn động lòng và vui sướng, chẳng ngờ được, hơi ấm ấy cũng sẽ khiến lòng hắn đau như cắt.

Em đã nói lên thuyền giặc của anh.

Em đã nói sẽ theo anh cả đời.

Nếu em lừa dối anh, nếu lừa dối anh...

Tâm trí hắn kích động, sức lực trên tay bắt giắc gia tăng, Tuyên Hoài Phong tựa hồ bị hắn bóp đau mà mơ màng rên rỉ một tiếng.

Bạch Tuyết Lam bất chợt chấn động, vội vã lỏng tay, tiến tới cúi đầu gọi hai tiếng Hoài Phong, nhưng không thấy Tuyên Hoài Phong mở mắt.

Y luôn trong tình trạng ngủ mê man như vậy đã liên tục hai ba ngày, thỉnh thoảng có chút động tĩnh song vẫn không tỉnh lại, khiến người ta sầu não buồn thương như đứt từng khúc ruột.

Bạch Tuyết Lam chờ một lúc, không thấy y có động tĩnh gì nữa, tim hần lại trùng xuống, đôi mắt hồ rướm rớm ánh lệ.

Lúc này trong phòng không có người khác, hần liền để nước mắt tự do chảy xuống một giọt, thuận tay dùng tay áo lau đi, nghiêng đầu qua chỗ khác lại nhìn thấy mắt Tuyên Hoài Phong đã khẽ mở, yếu ớt nhìn mình như nai con mới sinh.

Bạch Tuyết Lam vội vàng nặn nụ cười lên mặt, hỏi y: “Em tỉnh rồi à? Cảm thấy khá hơn chút nào không? Bác sĩ mới tới kiểm tra, nói em dùng loại thuốc tây mới, có tác dụng rồi này.”

Phổĩ Tuyên Hoài Phong nóng vô cùng, cơn đau trên người truyền tới từng đợt, nhưng lại khó nói rõ đau đớn đó xuất phát từ đâu. Đôi môi y khẽ mở, kéo theo đó là một cơn thở dốc tựa như kéo bể. Y chỉ giương mắt nhìn Bạch Tuyết Lam, dường như có lời gì muốn nói.

Bạch Tuyết Lam khó chịu tột đỉnh, song vẫn gượng cười an ủi: “Anh sẽ luôn ở đây với em. Có lời gì... chờ em khỏe hơn hãy nói.”

Vươn tay vuốt ngực thuận khí cho y.

Hồi lâu sau, cơn thở dốc của Tuyên Hoài Phong mới ổn định một chút, giọng y rất nhỏ. “Râu mép anh dài quá.”

Bạch Tuyết Lam lần tay sờ xuống cằm một cái, quả nhiên thấy gai tay.

Những ngày này hần quá lo lắng, đến tâm trạng ăn uống còn chẳng có, đương nhiên càng không có tình thần đi cạo râu.

Hần mỉm cười nói: “Chắc bộ dạng này xấu xí lắm nhỉ.”

Tuyên Hoài Phong cũng mỉm cười, nói: “Em có mấy câu muốn nghiêm túc nói với anh.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Em nói đi.”

Kỳ thực, lúc này Tuyên Hoài Phong nói chuyện rất gian nan, nói một câu sẽ ngừng một hồi, nhưng ánh mắt y vẫn dừng trên gương mặt Bạch Tuyết Lam từng giây từng khắc, phảng phất như luyện tiếc nếu phải nhìn ít đi.

Y lẳng lặng nằm một hồi, nói với Bạch Tuyết Lam: “Bệnh này của em... sợ rằng sẽ phải có lỗi với anh rồi.”

Sắc mặt Bạch Tuyết Lam chợt thay đổi, rồi lại tỉnh táo rất nhanh, vẫn tiếp tục mỉm cười. “Anh trông nom

em cũng coi như một tác không rời, em là người cực kỳ thấu tình đạt lý, chỉ dựa vào việc chăm nom này hẳn là nên dành cho anh chút đồng tình chứ. Tại sao mới tỉnh lại đã nói những lời bi quan như vậy? Cố tình khiến anh khó chịu.”

Tuyên Hoài Phong vô cùng dịu dàng đáp: “Xin lỗi.”

Bạch Tuyết Lam cảm thấy như có người dùng dao găm ghim chặt vào tim hẳn, gần như thất thố, hẳn quay ngoắt đầu đi, im lặng một hồi mới quay trở lại, điềm tĩnh nói: “Em vất vả quá rồi, cho dù muốn nói chuyện cũng nên nói gì đó vui vẻ. Đột nhiên nói một tiếng xin lỗi như vậy, quả thực khiến người ta chẳng biết trả lời thế nào, anh lại cũng có lúc bị em làm cho khó xử như vậy đây.”

Tuyên Hoài Phong than thở: “Được, vậy nói chút chuyện vui vẻ.”

Bạch Tuyết Lam yêu thương vuốt ve gương mặt gầy gò của y. “Vậy em nói đi, anh nghe.”

Tuyên Hoài Phong muốn nói lại thôi, một lát sau, y cất tiếng: “Hiện giờ, em thực sự không nỡ rời xa anh.”

Y đem ánh mắt dừng trên gương mặt bạch Tuyết Lam. Ánh mắt yếu ớt mà sâu thẳm ấy đọng đầy luyến tiếc.

Bạch Tuyết Lam vốn cắn chặt răng không muốn lộ vẻ bi thương trước mặt người yêu, nghe Tuyên Hoài Phong nói, tâm can hẳn đau đớn như bị cắt đứt, lại bị y nhìn như vậy, hẳn sao còn nhịn được nữa, chợt cảm thấy hơi nóng xông từ cổ họng lên đến mũi, rồi tiếp tục lan đến mắt.

Hắn thầm nhắc mình phải kiên cường.

Nếu mình cũng rơi lệ, mọi việc sẽ càng thêm tuyệt vọng, bệnh nhân sẽ suy nghĩ thế nào đây? Như vậy sẽ thất bại thảm hại!

Cảm nhận được viên mắt nóng lên, hắn lập tức cắn chặt thịt mềm trong miệng, muốn dùng đau đớn ép lệ kia trở vào.

Vị tanh nồng ngập tràn trong miệng, máu chảy ra theo khóe môi.

Tuyên Hoài Phong nhìn vậy mà hoảng hốt, eo lưng cong lên, tay chống đệm giường, vùng vẫy như muốn đứng dậy khỏi giường, nhưng vừa hơi nhắc người dậy đã lập tức ngã trở về. Bạch Tuyết Lam vội vàng vươn tay đỡ lấy y. “Em đừng gấp.”

Tuyên Hoài Phong thở hổn hển, chẳng biết sức mạnh từ nơi nào đột nhiên dâng tới, y giơ tay chạm lên khóe môi Bạch Tuyết Lam.

Máu chảy ra từ khoe môi dính lên đầu ngón tay Tuyên Hoài Phong, ánh mắt y tối sầm lại, tựa hồ đã chắc chắn thứ mình nhìn thấy chẳng phải ảo giác, y càng thêm đau đớn. “Anh cũng đừng gấp như vậy. Anh thế này... đúng thực là... đúng thực là muốn mạng của em.”

Hai người không bàn mà giống, dường như những lời này... trước kia đã từng được thốt lên.

Cuối cùng em cũng sẽ chết trên tay anh.

Cái mạng này, cuối cùng sẽ trao cho anh.

Lời nói kiên định tựa sắt thép.

Càng thêm hoảng sợ, hấn cực độ bất an đánh tan suy nghĩ đó, hận không thể ném từng mảnh nhỏ vào địa ngục, để lửa địa ngục thiêu rụi.

Bạch Tuyết Lam nghĩ lại, chẳng phải tính mạng Tuyên Hoài Phong là do hấn hủy hoại hay sao?

Hiếp bức, giam lỏng, tranh hơn thua kèn cựa... Tất cả những gì mình làm từ trước tới nay quả thực đã từng bước từng bước đoạt đi tính mạng người yêu.

Nghĩ tới đó, trái tim hấn như đã thành thịt vụn, chợt kéo Tuyên Hoài Phong lại, khốc lóc tựa đã thú trúng đạn, thống khổ gầm nhẹ: “Nếu em đi rồi, anh sẽ đi cùng em!”

Tâm trí Tuyên Hoài Phong tuy rằng mơ màng, nhưng vẫn còn chút tỉnh táo, mà chút tỉnh táo đó đều được dồn toàn bộ lên người Bạch Tuyết Lam.

Y vừa hao hết khí lực cũng phải nghiêm túc nói được mấy câu kia chính vì lo lắng tới điều này, nghe ra ý trong lời Bạch Tuyết Lam, toàn thân y run rẩy, đẩy vai Bạch Tuyết Lam nói: “Không được, không được...”

Chính vào thời khắc đất trời chẳng còn ánh sáng, tinh tú mờ mịt đầy tuyệt vọng này, chợt có người gõ cửa.

Tổng Nhâm cất tiếng nói chuyện qua cánh cửa, giọng nói mang theo vẻ khó tin, báo cáo: “Tổng trưởng, Triển Lộ Chiêu của quân Quảng Đông đưa bác sĩ tới, nói là muốn khám qua cho Tuyên phó quan.”

Tổng Nhâm quay đầu, liếc nhìn qua Triển Lộ Chiêu đứng cách đó không xa. Trong lòng Tổng Nhâm, quân Quảng Đông đã là kẻ thù, cho nên hấn không gọi Triển Lộ Chiêu là quân trưởng, mà gọi thẳng tên họ.

Triển Lộ Chiêu chẳng để ý đến sự quan sát của Tổng Nhâm, hấn chấp tay đứng đó, chừng mười người quây ở phía sau, bác sĩ kia đứng bên cạnh hấn, bộ dạng rất uy phong, thái độ cực kiêu ngạo.

Tuy rằng trên người mặc bộ đồng phục bệnh nhân, nhưng tinh thần hẳn lại có vẻ cực kỳ sung mãn, ánh sáng trong mắt bắn ra bốn phía, tuyệt không giống kẻ mới bị bắn lén cách đó không lâu.

Thằng rùa con này, sao một phát súng đó của tổng trưởng không bắn chết cái thằng con cháu nhà rùa này cơ chứ!

Tổng Nhâm thầm phỉ nhổ một cái, song không dám làm lơ không để ý tới tin tức quan trọng liên quan đến tính mạng Tuyên phó quan, tiếp tục gõ cửa xin chỉ thị.”Triển Lộ Chiêu nói, bác sĩ hẳn mang đến chắc chắn có thể chữa khỏi bệnh của Tuyên phó quan, tổng trưởng, ngài xem...”

Trong phòng bệnh trầm mặc mất một phút đồng hồ, ngoài hành lang im ắng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng hít thở.

Cuối cùng, giọng nói trầm thấp của Bạch Tuyết Lam truyền ra từ trong phòng bệnh.”Mời vào đi.”

18. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 2 - Chương 13-1: Văn Án

Hành động lung bắt ma túy oanh oanh liệt liệt ấy gần như đã xóa sạch mạng lưới buôn bán thuốc phiện trong thành.

Dân chúng trong thành liên tục trầm trồ khen ngợi,

Trong lúc đó, hải quan cùng quân Quảng Đông cũng dậy lên từng đợt sóng, giương cung bạt kiếm.

Tuyên Hoài Phong bệnh nặng,

Lại trở thành cơ hội tốt để hãm hại Bạch Tuyết Lam của Triển Lộ Chiêu!?

Phương thuốc cứu mạng Tuyên Hoài Phong bị giấu mất,

Bàn tay đoạt mạng của Triển Lộ Chiêu đã đặt lên vết hằn,

Bạch Tuyết Lam dường như chỉ còn lại một con đường thỏa hiệp...

Thế nhưng,

Bạch Tuyết Lam có thể là một quý ông, nhưng cũng có thể là một tên cường đạo;

Là kẻ có thể không từ thủ đoạn, bất chấp hậu quả.

Hắn chỉ cần Tuyên Hoài Phong, chỉ muốn người này ở bên mình trọn cả cuộc đời

— Không tiếc bất cứ giá nào!

19. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 2 - Chương 13-2

Mỗi hộ binh hải quan tổng thụ thủ bên ngoài đều trọn tròng hai mắt, nhất là đầu lĩnh Tổng Nhâm. Triển Lộ Chiêu nhận ra hắn, biết gã trâu điên Sơn Đông này có thể coi là con chó dữ Bạch Tuyết Lam nuôi dưỡng, nói không chừng trong chuyện mình trúng đạn cũng có bàn tay đen của hắn góp phần, dù sao cũng chẳng phải thứ tốt lành gì.

Bởi vậy, thấy Tổng Nhâm tức giận mà trọn tròng hai mắt, Triển Lộ Chiêu càng thâm cười lạnh.

Nghe bên trong mời vào, hắn phẩy phẩy tay áo, ngẩng đầu lên, dẫn thầy thuốc vào cửa.

Tổng Nhâm nhìn hắn tiến vào, cửa phòng đóng lại, trong miệng liền oán hận chửi một câu: “Đồ chó đẻ.”

Nhổ một miếng nước bọt xuống đất.

Ngẩng đầu lên, Tổng Nhâm phát hiện chừng mười ánh mắt hung ác đang bắn lên người mình. Hóa ra tuy rằng Triển Lộ Chiêu tiến vào, nhưng đám quân Quảng Đông hắn dẫn tới vẫn đứng rất nhiều ở hành lang, đều đang chờ quân trưởng nhà mình đi ra, nghe Tổng Nhâm mắng quân trưởng nhà mình, ánh mắt bọn chúng đều phát hỏa.

Trong lòng mọi người đã sớm ủ cừu hận, mùi thuốc súng nhất thời nồng đậm hẳn lên. Tình cảnh quả thực vô cùng căng thẳng.

Nhân viên trong bệnh viện sớm đã tránh thật xa.

Trong phòng bệnh, bầu không khí lại còn cao hơn một bậc.

Bạch Tuyết Lam đứng trong phòng, chấp tay sau lưng nhìn Triển Lộ Chiêu tiến đến, song ánh mắt chẳng thèm đặt lên người gã tử địch chút nào, mà lại rơi trên thân người bước vào theo hắn. Nhìn người nọ khoảng trên dưới năm mươi, cằm để kiểu râu dê, búi tóc đã hơi trắng, thân mặc một bộ áo dài còn mới tinh, lúc này hắn mới hỏi: “Là Trung y?”

Triển Lộ Chiêu nói: “Mày quan tâm ông ta là Trung y hay Tây y làm gì, có thể trị bệnh đã không tồi rồi. Xéo ra.”

Nói xong liền đi về phía đầu giường.

Ánh mắt Bạch Tuyết Lam xoẹt qua một tia ngoan độc, định ngăn hấn, song vừa nghĩ đến căn bệnh của Tuyên Hoài Phong... Đã đến đường cùng, nếu Triển Lộ Chiêu thực sự có biện pháp chữa khỏi cho Tuyên Hoài Phong, không bàn chuyện khác, chứ cho dù có muốn mạng của Bạch Tuyết Lam hấn cũng được, không phải nói chơi.

Nghĩ vậy, đúng là không có cơn giận nào không thể nhịn, không có việc gì không thể nhường.

Triển Lộ Chiêu tới gần, vừa thoáng nhìn qua người trên giường, tim hấn cũng hoảng hốt.

Đôi mắt Tuyên Hoài Phong nhắm nghiền, cơ thể gầy gò tiêu tụy khiến người ta sợ hãi, xương hai gò má hơi nhô lên, hơi thở yếu ớt vô cùng. Y gầy như vậy khiến sống mũi có vẻ cao hơn, càng toát ra vẻ quật cường khiến người ta thương tiếc, khiến người ta không đành lòng.

Triển Lộ Chiêu vừa đặt tay lên má Tuyên Hoài Phong liền bị hơi nóng đáng sợ kia khiến cho kinh hãi mà rút mạnh tay về. Dần dà, bàn tay hấn lại nặng nề đưa tới, ngón trỏ chạm lên gò má y, nói: “Bệnh thành thế này đây. Theo một tên chẳng chút bản lĩnh thế kia cũng có gì tốt đẹp cho em đâu.”

Bạch Tuyết Lam lạnh lùng nói: “Bệnh nhân ở đây, mày có bản lĩnh thì lấy ra cho người ta nhìn thử xem.”

Ánh mắt quét lên bàn tay bản thủ đang đưng lên bảo bối lòng hấn.

Hấn đương nhiên rất hận.

Nhưng ngàn hận vạn hận cũng chẳng thể quan trọng hơn tính mạng Tuyên Hoài Phong.

Khi này để Triển Lộ Chiêu tiến đến, hấn đã hiểu không thể không chịu uất ức. Đã phải nhịn cơn uất hận như vậy, Bạch Tuyết Lam đâu thể nào tranh hơn thua từng động tĩnh, từng từ ngữ với kẻ kia ngay thời điểm này?

Cho nên, hấn thực sự không làm ra hành động nông nổi gì.

Thế nhưng ánh mắt hấn nhìn Triển Lộ Chiêu... là ánh mắt nhìn một người chết nằm trong quan tài.

Vì người sinh bệnh là Tuyên Hoài Phong nên Triển Lộ Chiêu chẳng dám lè mề, quay đầu nói với người nọ: “Khương ngự y, ngài mau tới nhìn thử xem.”

Người họ Khương kia chính là ông chú là Khương sư trưởng nhắc tới. Ông vốn ẩn cư ở quê nhà, nhưng quân Quảng Đông cứ mãi vung số tiền lớn thỉnh cầu, thái độ khẩn thiết, đứa cháu con anh lại tác động, cho nên cái suy nghĩ lập nên một phen sự nghiệp trong thời loạn thế mới trỗi dậy, ông lập tức ngồi tàu hỏa suốt mấy ngày liền để tới thủ đô, phục vụ cho Triền gia.

Trong thời loạn thế, lại làm lính – cái nghề mà đầu đao liếm máu, ai biết đến khi nào cần đến người điệu thủ hồi xuân. Cho nên, người họ Khương này đến với quân Quảng Đông liền được trên dưới tôn kính vô cùng.

Vì mọi người đều nói ông đã từng có thời gian làm ngự y cuối thời nhà Thanh, nên tất cả mọi người đều dùng ngự y làm tôn xưng của ông và gọi ông là Khương ngự y. Ông cũng vui vẻ nhận lấy.

Khương ngự y nghe Triền Lộ Chiêu gọi bèn thông thả bước đến bên giường, vươn hai ngón tay, bắt mạch một lúc, thu tay về nhưng chẳng nói lời nào, chỉ trầm mặc.

Bạch Tuyết Lam thấy vậy, ruột gan lập tức quặn thắt lại.

Song nhất thời không dám hỏi cặn kẽ.

Triền Lộ Chiêu cũng nhú mày chờ.

Lát sau, môi vị Khương ngự y kia mấp máy. Người bên cạnh đều vểnh tai chờ, chẳng ngờ ông chỉ ho khan một tiếng, rồi lại trở về trạng thái tượng đất.

Triền Lộ Chiêu nhin không nổi. “Rốt cuộc thế nào, ông nói nhanh lên. Con mẹ nó, làm lão tử sốt ruột chết được!”

“Quân trưởng, bình tĩnh chút đi, đừng nóng.” Khương ngự y lắc đầu, chậm rãi cất tiếng: “Trị bệnh là việc lớn liên quan đến sống chết. Ngài nhìn bệnh nhân này đi, cậu ta đã bệnh đến mức này... Lão phu vừa bắt mạch, thấy mạch tượng của cậu ta tán loạn không rõ, trạng thái giống như một nồi nước sôi, mạch trong phổi giống như hạt ngọc lăn trên mâm, tà nghìn bên trong rất mạnh...”

(Hạt ngọc lăn trên mâm: Là hiện trạng khí huyết không đủ, đình trệ, không rõ ràng, như những hạt ngọc trai lăn trên mâm, không rõ phương hướng.)

Tà: Là cách nói về nguyên nhân gây bệnh trong Trung y.)

Triền Lộ Chiêu nói: “Dừng dừng dừng! Đừng tìm lão tử nói những thứ tà ma quỷ quái điên đầu này. Lão tử hỏi ông, rốt cuộc có thể chữa hay không?”

Khương ngự y vuốt chòm râu dê, mỉm cười. “Đổi lại là người khác, e rằng chỉ có cách lắc đầu. Nhưng nếu

lão hủ đã đi một chuyến xa xôi tới đây thì cũng không thể để quân trưởng thất vọng được. Tuy nhiên, tôi không thể liều lĩnh dùng thuốc, sai một điểm hay nửa điểm, vậy chẳng phải cứu người nữa, trái lại có giết chết tính mạng người ta. Quân trưởng, xin ngài giúp cho một việc. Hãy để tôi xem cơ thể bệnh nhân.”

Về chuyện này, Triển Lộ Chiêu đương nhiên là ngàn vạn lần đồng ý, không nói hai lời liền xốc chăn trên người Tuyên Hoài Phong lên, đầu tiên là mở vạt áo trước.

Da thịt trắng như tuyết trên khuôn ngực hé lộ.

Theo hơi thở phập phồng của y, hai điểm đỏ sẫm trên ngực hơi nhô lên, chẳng biết có phải do nhiệt độ từ căn bệnh hay không mà hai điểm đỏ kia lại khiến lòng người cực kỳ chấn động, xúi giục người ta thò đầu lưỡi hung tàn cuốn lấy, nuốt xuống bụng.

Triển Lộ Chiêu như trúng phải một đòn hoạt sắc sinh hương, con mắt cứ nhìn chòng chọc nơi đó. Ánh mắt ấy tựa như cỏ khô mùa hạ gặp phải tia lửa, khiến cả ngọn đồi cháy rừng rực.

Trên người không có thứ phủ lên, Tuyên Hoài Phong cảm nhận được cơn lạnh ủa tới, y bất giác rên nhẹ một tiếng.

Tâm trí y mê man, chỉ cảm thấy một bóng hình mờ mờ trước mắt, y liền coi đó là Bạch Tuyết Lam, nói nhát gừng: “Anh... cho dù muốn canh chừng thì cũng đứng xa một chút. Đừng... đừng để bệnh lây qua người. Em... ngực em khó chịu lắm...”

Gương mặt xinh đẹp của y tái nhợt, hai bên gò má nóng như thiêu đốt phát ra thứ ánh sáng màu son hay gặp ở người bệnh nặng, trong lúc nhú mào lại thốt ra những lời này... quả thực là cực kỳ thân thiết, cực kỳ động lòng người.

Triển Lộ Chiêu chẳng chút khách khí mà nhân dịp đó thu toàn bộ hình ảnh của y lại, tiến gần chút nữa, chọn ngôn từ văn nhã và dùng thứ ngữ khí dịu dàng nhất đời mình cất tiếng: “Hoài Phong, em đừng sợ, anh đưa thầy thuốc giỏi tới chữa trị cho em. Ngực em khó chịu chỗ nào? Anh xoa cho em.”

Bạch Tuyết Lam nhìn Triển Lộ Chiêu đặt tay dán lên khuôn ngực trắng nõn tinh khôi của Tuyên Hoài Phong làm càn vuốt ve dâm loạn, mạch máu khắp người hắn bốc lên ngàn ngọn lửa, nhịn không được liền xông về phía trước.

Song bỗng nhiên lại nghĩ: *Tinh thần Hoài Phong giờ chưa minh mẫn nên mới coi hắn là mình, nếu lúc này mình qua đây nháo loạn lên, Hoài Phong tỉnh táo lại, nhất định cậu ấy sẽ cảm thấy nhục nhã, phẫn nộ.*

Người bị bệnh cần nhất là tinh tâm an dưỡng. Nếu bây giờ lại thêm cơn giận nữa, vậy chẳng phải bệnh cậu ấy sẽ càng nặng thêm?

Lẽ nào mình vì tranh giành tình nhân mà nhẫn tâm chôn vùi tính mạng người yêu?

Xem ra bây giờ bất kể thế nào cũng đều phải nhịn. Muốn đập gãy răng nó hay uống máu nó... chỉ có thể chờ đến lúc Hoài Phong khá hơn rồi tính.

Món nợ này của Triển Lộ Chiêu cứ để mai sau tính toán.

Nghĩ vậy nên chỉ mới nhảy một bước, Bạch Tuyết Lam đành phải gắng gượng dừng lại, chịu đựng sự dày vò như bị thiêu đốt bởi ngọn lửa địa ngục, hỏi chòm râu dê: “Xem cơ thể rồi, có thể xác định phương thuốc chưa?”

Khương ngự y trầm ngâm nói: “Trước ngực không xuất hiện vết đốm hay lở loét, có thể dùng Bạch hoa xà thiệt thảo. Ừm, chỉ sợ triệu chứng sẽ biểu hiện ở mặt lưng... Quân trưởng, còn cần phải kiểm tra phía sau lưng bệnh nhân nữa.”

Triển Lộ Chiêu dứt khoát ngồi xuống giường, ôm nửa thân trên Tuyên Hoài Phong, nhẹ nhàng lật lại, xốc vạt áo lên, mảng da thịt lớn sau lưng lộ ra.

Khương ngự y chỉ đảo mắt qua rồi thôi.

Riêng Triển Lộ Chiêu thì vừa liếc thấy vết bớt hình bướm bướm trên eo Tuyên Hoài Phong liền không rời mắt, cả người không kiềm được mà ngứa ngáy nóng lên.

Mất thêm lòng muốn, lại ỷ vào việc bệnh của Tuyên Hoài Phong phải dựa vào sự trị liệu phe mình, Bạch Tuyết Lam chẳng thể làm gì mình, vậy nên lòng háo sắc dâng kín trời, hần vươn ngón tay xoa nắn.

Chạm được lên da thịt trắng mịn tựa hồ có thể hút lấy đầu ngón tay người, hần càng thêm yêu thích, chẳng cách nào rời tay.

Tuyên Hoài Phong bị Triển Lộ Chiêu ôm lấy, đầu nghiêng một bên, ánh mắt bị ngăn cản, trong lúc mê man không nhận ra mình đã rơi vào vòng tay của kẻ mà mình chán ghét, y nhắm mắt lại, thở dốc nhẹ nhàng hỏi: “Anh đang... làm gì vậy? Thật là... tính như trẻ con... Có một cái bớt thôi mà cứ... cứ sờ cứ cắn... mãi.”

Triển Lộ Chiêu thâm nghĩ: Lão tử mới sờ có hai cái, đã cắn bao giờ đâu?

Lại nghĩ thêm một lúc, nhất định lời này là nói Bạch Tuyết Lam.

Tên khốn kiếp vô sỉ, đúng là biết hưởng thụ quá đấy.

Không được, chờ lão tử đoạt được người đẹp như tiên này về rồi, ngày nào lão tử cũng sờ cũng cắn hết!

Trong lòng đang nảy sinh ý nghĩ độc ác lại nghe Tuyên Hoài Phong líu ríu nói: “Tính anh ấy... Bảo anh

tránh xa một chút, anh lại cứ... Em lo lắng lắm, anh mà bị em truyền bệnh... Trước cứ chịu đựng đi. Chờ em khỏe rồi... đều nghe anh...”

Triển Lộ Chiêu nói: “Chờ em khỏe rồi thì sẽ nghe anh hết hả? Được, được, chính em nói đấy nhé.”

Khi này hần lên tiếng thì vẫn cách Tuyên Hoài Phong một đoạn, hiện tại ôm y nên nói sát bên tai.

Cho dù Tuyên Hoài Phong mê man nhưng cũng nghe ra điều kỳ lạ, rồi y đột nhiên kinh hãi, cơ thể cứng ngắc, hỏi: “Ai vậy?” Y giãy dụa rất mạnh.

Triển Lộ Chiêu sợ y lăn từ trong lòng mình xuống nên tay siết thêm sức, càng ôm y chặt hơn.

Tuyên Hoài Phong lại giãy mạnh vài cái.

Viễn mắt Bạch Tuyết Lam như nứt ra đến nơi, quát lên: “Dừng tay!”

Lúc Bạch Tuyết Lam vừa nhào tới bên giường cũng là thời điểm Tuyên Hoài Phong đã hao hết sức lực, y mệt mỏi rũ xuống cánh tay Triển Lộ Chiêu như người sắp chết.

Bạch Triển hai người đều kinh sợ đến đứng hình.

Nghe thấy trong phòng đột nhiên yên tĩnh, Tuyên Hoài Phong nặng nề thở dốc, vất vả chật vật như kéo bễ, thở chưa được vài hơi liền ho khan rất lớn, lưng cong lại như thân tôm.

Cánh môi vốn xám trắng nay vì ho mà nổi màu đỏ tươi khiến người ta sợ hãi, cơ thể run lên bần bật.

Bạch Tuyết Lam đau lòng vươn tay đến đón.

Triển Lộ Chiêu đang định trừng mắt, bỗng nghe Khương ngự y bên cạnh nói: “Bệnh nhân rất yếu, tuyệt đối không được khiến cậu ta tức giận.”

Hần cúi đầu, thấy trên vai áo đồng phục bệnh nhân của mình đã dính vài giọt máu liền kinh hãi, thầm nghĩ: *Không thể khiến cậu ấy tức chết được.*

Đành phải giao người ra.

Bạch Tuyết Lam ôm bảo bối vào lòng như cướp được.

Khương ngự y kéo Triển Lộ Chiêu ra ngoài, Triển Lộ Chiêu lưu luyến không thôi, cố quay đầu nhìn lại.

Bạch Tuyết Lam không để ý đến bọn họ, ôm Tuyên Hoài Phong cúi đầu khẽ gọi, lau bọt máu bên khóe miệng y.

Tuyên Hoài Phong vừa hoảng sợ giãy dụa ho khan một trận, hôn mê một lúc, nghe Bạch Tuyết Lam kêu gào cũng dần dần tỉnh táo lại, gian nan hé mắt nhìn thử, cất giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu. “Vừa... vừa rồi là ai?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Ở đây trừ anh ra còn có ai nữa? Vừa rồi tự nhiên em gào lên làm anh giật cả mình.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Hình như em nhìn thấy người khác, rất hung ác.”

Bạch Tuyết Lam dịu dàng đáp lời: “Em ngủ không an giấc nên bị bóng đè đấy. Đừng nghĩ nhiều, an tâm ngủ đi. Anh không rời em một bước nào hết.”

Tuyên Hoài Phong tựa lên ngực hắn, nghe nhịp tim quen thuộc, mọi vật trước mắt đều mờ ảo, trận kinh hãi khi nãy đúng là sợ bóng sợ gió, y than thở: “Tội gì anh phải canh chừng như vậy...”

Bạch Tuyết Lam thấy y dễ dàng bị gạt như vậy, biết y hết hoảng, thần trí không rõ ràng, đã sắp đến mức như đèn cạn dầu... Lòng hắn đau như bị từng nhát dao cắt xuống.

Hắn không dám lộ vẻ bi thương trước mặt Tuyên Hoài Phong, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng vuốt mặt y.

Tuyên Hoài Phong nói chưa được vài câu đã không gắng gượng hơn được nữa, giọng yếu dần.

Được Bạch Tuyết Lam yêu thương vỗ về, y từ từ nhắm mắt lại, ngoan ngoãn đi ngủ.

20. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 2 - Chương 14

Triển Lộ Chiêu ra khỏi phòng bệnh, tinh thần đám người Tổng Nhâm chờ bên ngoài đều căng lên, nhìn hắn chòng chọc.

Khi ở trong phòng bệnh, cơn thèm khát của Triển Lộ Chiêu đã bị câu lên hoàn toàn, người đẹp chưa tới tay khiến ruột gan hắn đã bức bối vô cùng. Lúc đi tới nơi đám người hải quan không nhìn thấy, hắn chợt ngừng bước, quay đầu nói thẳng với Khương ngự y: “Rốt cuộc phải làm thế nào? Có thể chữa trị không? Tên quỷ tây dương Charts kia dám nói không có gì đáng lo, sao tôi lại thấy cậu ấy sắp không trụ nổi nữa rồi? Lão tử nói trước, nếu cái trò dùng độc lừa bịp này không linh nghiệm mà còn hại chết người này, vậy cứ phàm kẻ nào liên quan, lão tử sẽ tóm cả đám đến lột da, treo ở cửa thành!”

Khương ngự y nói: “Quân trưởng yên tâm, ai dám làm bừa với người trong tâm khảm của quân trưởng cơ chứ? Độc này là do lão phu dày công bào chế, người nào ăn vào sẽ còn dư chút hơi tàn, nhưng chỉ cần uống thang thuốc độc nhất vô nhị do lão hủ điều chế, vậy đảm bảo thuốc đến bệnh tan. Tuy nhiên, tôi vừa kiểm tra mạch của người nọ, phát hiện phổi cậu ta còn có dấu hiệu tổn thương khác nữa, cho dù giải được độc rồi vẫn còn phải tĩnh dưỡng một thời gian.”

Triển Lộ Chiêu thấy ông nói khá chắc chắn nên thoáng an lòng, đáp: “Vậy trông cậy hết vào ông. Sắc thuốc nhanh lên, đừng kéo dài làm hỏng việc.”

Khương ngự y đáp: “Việc này dễ. Lão hủ đã bắt mạch, giờ sẽ thêm hai vị thuốc bổ phổi vào toa thuốc đã lên sẵn.”

Bàn bạc xong xuôi, Triển Lộ Chiêu nghĩ tới vết bớt hình bướm bướm câu hồn đoạt phách vừa thấy trong phòng bệnh, hình ảnh ấy vừa in vào tâm trí liền không cách nào quên nổi, dù chỉ một giây.

Triển Lộ Chiêu hỏi: “Thuốc kia phải uống mấy lần? Việc kiểm tra thân thể chỉ cần một lần là ổn, hay mỗi ngày đều phải kiểm tra tình hình?”

Khương ngự y là kẻ lão luyện, sao lại không nghe ra ý Triển Lộ Chiêu, ông liền cười đáp: “Thuốc này phải uống trong một tháng. Để cẩn thận hơn thì mỗi ngày đều phải bắt mạch mới tốt, bệnh trạng bên ngoài cơ thể cũng cần phải chú ý. Chỉ có thể nhờ quân trưởng khổ cực một chút thôi.”

Triển Lộ Chiêu nói: “Bệnh trạng bên ngoài cơ thể gì cơ? À, ông nói là nhìn cơ thể chứ gì. Vậy quá tốt, không khổ cực. Mỗi ngày tôi sẽ cùng đến với ông, có tình trạng gì còn biết sớm. Hừ, ông đúng là người biết làm việc đấy. Tôi được toại nguyện rồi thì cũng không thể thiếu ông một phần tạ lễ hậu hĩnh đâu.”

Nói xong liền hớn hờ quay trở về phòng bệnh của mình.

Tuyên Hoài Mân biết Triển Lộ Chiêu tới chỗ Tuyên Hoài Phong, trong lòng cực kỳ khó chịu, thấy gã tươi cười trở về, đã vậy còn ngâm nga tiểu khúc, Tuyên Hoài Mân càng bức bối, nhưng lại không dám thể hiện trên mặt, sợ rằng quét mất hưng trí của Triển Lộ Chiêu, chọc Triển Lộ Chiêu chán ghét.

Bởi vậy hần đành rầu rĩ ngồi yên.

Triển Lộ Chiêu vắt chân nằm ngửa mặt trên giường bệnh, quay đầu hỏi: “Này, cậu ngồi trong góc làm gì? Mất hết cả thân hồn thể kia kìa.”

Tuyên Hoài Mân đứng dậy hỏi: “Anh có việc gì muốn tôi làm hử? Triển tư lệnh nói, anh bị bệnh, rất nhiều việc tôi không cần quan tâm, tất cả đều giao cho Trương phó quan.”

Triển Lộ Chiêu cười nói: “Bây giờ đã biết là không có tôi thì cậu chẳng là cái thá gì chưa? Xem cậu xem, cả ngày đều dựng thẳng đuôi lên trời.”

Tuyên Hoài Mân đâu phải kẻ không biết xấu hổ, hấn cãi: “Tôi dựng thẳng đuôi lên trời khi nào?”

Triển Lộ Chiêu nói: “Ngày trước ấy, lúc ông bố làm tư lệnh của cậu còn chưa chết, cậu nhớ lại xem có phải cái đuôi của cậu chĩa rất cao không? Còn bắt lão tử công cậu đi suốt mười dặm đường nữa.”

Tuyên Hoài Mân nói: “Đây là tôi ra ngoài bị quẹo chân, lại không tìm được xe. Hơn nữa, có phải tôi sai anh công tôi đâu, không phải tự anh muốn công à? Hôm nay trái lại tôi còn thành kẻ phạm tội. Hừ, anh cũng không nhớ ngày đó à? Lúc anh làm hộ binh, tôi là công tử nhà tư lệnh, tôi đối đãi với anh ra sao? Tôi chưa từng nói nặng với anh một câu.”

Triển Lộ Chiêu nói: “Khai thật đi, khi đó cậu đã ngấm trúng lão tử, nghĩ làm thế nào leo lên được giường của lão tử, đúng chưa?”

Tuyên Hoài Mân nhớ lại quá khứ, quả thật khi đó hấn có chút thèm muốn Triển Lộ Chiêu. Không cách nào nhịn cười nổi, gương mặt xám đen nhăn nhu chợt biến thành đóa hoa trắng nõn.

Triển Lộ Chiêu nói: “Nhìn xem, thừa nhận rồi đấy. Lão tử chấp nhận cậu đã không tòi rồi, còn cả ngày ra vẻ với lão tử. Đến đây.”

Tuyên Hoài Mân hỏi: “Đến đây làm gì?”

Triển Lộ Chiêu hừ nói: “Cái tên điểm con này, giờ còn làm trò nữa. Gọi cậu qua thì cứ qua đây, lấm mồm làm gì?”

Tuyên Hoài Mân thật sự bước qua, ngoan ngoãn cởi quần áo, leo lên giường.

Chỉ chốc lát sau đã bị Triển Lộ Chiêu xoa nắn đến mềm nhũn cả người, từng tiếng hừ hừ nũng nịu trào ra khỏi mũi.

Bỗng nhiên nhận thấy cảm giác là lạ trên lưng, Tuyên Hoài Mân ngoái cổ nhìn ra sau, thở gấp hỏi: “Anh cầm cái gì trên tay thế? Làm chuyện này... anh cầm bút máy trên tay... làm cái gì?”

Triển Lộ Chiêu cất tiếng: “Nói vớ vẩn vừa vừa thôi. Lão tử thích trò này đấy. Nhóc đề tiện kia, đừng có lắc mông nữa, lão tử vẫn chưa vẽ xong.”

So trái so phải, hấn vẽ một con bướm méo mó lên eo Tuyên Hoài Mân.

Nhìn ngắm một phen mới hài lòng gật đầu.

Tiện tay ném chiếc bút máy một cái, nắm lấy vòng eo trắng nõn mềm dẻo mà tiến nhập mạnh mẽ.

※※※

Bên lầu ba, một gã đàn ông cao lớn mặc quân phục Quảng Đông đang bưng bát thuốc nước nóng đến đó, nói rõ là đưa cho Tuyên Hoài Phong.

Tổng Nhâm nghĩ Tuyên phó quan giờ bệnh chỉ còn nửa cái mạng, đồ quân Quảng Đông đưa tới có thể dùng được hay không cũng là vấn đề đáng để bàn luận. Sự tình lớn như thế, bản thân hắn không thể trực tiếp giải quyết.

Bởi vậy, hắn vào trong phòng bệnh mời Bạch Tuyết Lam ra.

Nghe đến việc thuốc được đưa đến, Bạch Tuyết Lam vội vàng ra khỏi phòng, trước tiên đưa tay nhận lấy, nhìn kỹ, thấy màu sắc bát thuốc đen đặc như mực, hắn cúi đầu ngửi liền thấy vị thuốc đông y gay mũi.

Bạch Tuyết Lam hỏi: “Đây là vừa sắc xong là đem tới luôn phải không? Toa thuốc đâu?”

Người bên quân Quảng Đông đáp: “Khương ngự y tự mình trông chừng bếp lò, thấy sắc xong mới gọi tôi đưa đến đây. Toa thuốc? Tôi thì biết toa thuốc gì chứ? Ngài tự đi mà hỏi Khương ngự y ấy. Cơ mà tôi thấy, chưa chắc ông ấy đã nói cho ngài biết.”

Tổng Nhâm xen miệng hỏi: “Thế nào là chưa chắc đã nói?”

Gã lính Quảng Đông đáp: “Đây là bí phương tổ truyền nhà người ta, người ta dựa vào nó kiếm cơm ăn, sao mà đồng ý cho người ngoài được.”

Tổng Nhâm nhìn thái độ hắn quá mức hống hách bèn bực bội, nói với Bạch Tuyết Lam: “Tổng trưởng, bát thuốc này không rõ ràng, chẳng biết trong đó bỏ cái gì. Bọn họ nói không rõ ràng, chúng ta không thể đưa thứ này vào miệng Tuyên phó quan được. Bằng không xảy ra việc ngoài ý muốn thì biết làm thế nào?”

Gã lính Quảng Đông cười lạnh. “Tôi chỉ phụ trách đưa thuốc, chẳng quan tâm các người thích uống hay không. Không cần thì tôi đem về.”

Nói xong bèn vươn tay muốn đoạt lại chiếc bát trong tay Bạch Tuyết Lam.

Bạch Tuyết Lam đương nhiên không chịu đưa, một tay bưng bát, nhanh nhẹn nghiêng người tránh qua, quay đầu tiến vào phòng bệnh.

Gã lính Quảng Đông không dám truy đuổi theo vào, đứng ngoài cửa to mồm chế giễu: “Nói không thể đưa vào miệng, phải kiểm tra, thế mà còn bưng vào như bảo bối ấy. Khương ngự y nhà chúng ta chịu ra tay là coi như hải quan nhà chúng bay có phước, gặp được thần tiên sống. Đúng là chó cắn Lã Động Tân, lấy oán trả ơn, cứ nhớ kỹ hôm nay đây.”

Tống Nhâm cùng đám huynh đệ canh giữ trên hành lang tròng mắt lạnh với hắn, thầm nghĩ: Bát thuốc đó hữu dụng thì thôi, chứ mà vô dụng thì phải đánh chết thằng chó Nhật Bản này.

(Chó Nhật Bản: Từ chữ khinh miệt)

Bạch Tuyết Lam bưng bát thuốc đến bên giường, hắn vẫn đang suy nghĩ về vấn đề có thể tin tưởng bát thuốc này hay không.

Cúi đầu liếc qua gương mặt tiều tụy của Tuyên Hoài Phong trên giường, hắn lại cảm thấy hành động chần chờ của mình thực sự thừa thãi.

Người đã bệnh đến cùng đường thế này rồi, nếu Triển Lộ Chiêu muốn cậu ấy chết thì vốn không cần phải đưa thuốc tới, chỉ cần an tâm chờ vài ngày là được.

Huống chi họ Triển kia thực sự có dã tâm với Hoài Phong, đúng y như tên của hắn vậy, lòng Tư Mã Chiêu, ai qua đường cũng hiểu.

Sợ rằng trong chính giây phút này đây, Triển Lộ Chiêu đã dốc toàn lực để cứu lại tính mạng Tuyên Hoài Phong.

Bây giờ cũng chỉ có thể hy vọng vị ngự y kia thực sự có vài phần bản lĩnh, có thể diệu thủ hồi xuân.

Bạch Tuyết Lam hạ quyết tâm, bưng bát thuốc nóng hằm hập kia ngồi bên cửa sổ, nhìn gương mặt Tuyên Hoài Phong tái nhợt không có lấy chút huyết sắc, cuối cùng vẫn không an tâm mà đưa bát kia đến bên miệng, tự mình nếm thử một ngụm.

Uống vào miệng thế nhưng không thấy đắng.

Tuyên Hoài Phong lơ mơ cảm nhận được nệm giường lún về một bên, dường như có người ngồi xuống bên cạnh, nhưng hồi lâu vẫn chẳng nghe được âm thanh gì, y đành miễn cưỡng mở mắt, hỏi nhỏ: “Anh sao vậy?”

Bạch Tuyết Lam cười nói: “Em tỉnh rồi? Đúng lúc đấy. Thuốc sắc xong rồi, em uống chút đi.”

Một tay đỡ Tuyên Hoài Phong để nửa thân trên của y hơi dựa lên người mình, một tay bưng bát.

Sợ Tuyên Hoài Phong quá yếu, hoặc bị nóng, hoặc bị sắc, cho nên hắn chẳng cần dùng thìa đút, mà tự mình ngậm thuốc trong miệng, chậm rãi mớm từng ngụm từng ngụm qua miệng Tuyên Hoài Phong.

Sức khỏe Tuyên Hoài Phong rất kém, sau khi ngồi dậy liền nhắm mắt lại, sau đó cảm thấy có điều kỳ lạ

mới giặt mình, vội vàng nói: “Cẩn thận, cẩn thận! Truyền nhiễm...”

Bạch Tuyết Lam nói: “Anh đã bệnh tới thời kỳ cuối rồi, còn quan tâm truyền nhiễm gì nữa? Em cứ ngoan ngoãn uống thuốc rồi nhanh khỏe lên một chút, vậy mới có thể trông chừng anh được.”

Cuối cùng vẫn mớm hết bát thuốc đông y kia.

Thấy nước thuốc rỉ ra từ khóe môi Tuyên Hoài Phong, Bạch Tuyết Lam không nói hai lời bèn thân nhiên đưa lưỡi cuốn một vòng liếm sạch.

Tuyên Hoài Phong nhìn hành vi chẳng chút kiêng dè của hắn, thở dài nói: “Em thật sự chẳng có cách nào nắm bắt được anh hết.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Em đã lên thuyền giặc của anh rồi, còn trông mong kiếp này có thể nắm bắt được anh sao? Nghỉ ngơi đi, đừng phí sức nhiều. Em thấy thế nào thoải mái? Nằm như vừa rồi hay được anh ôm thế này?”

Trong tim Tuyên Hoài Phong, y thực sự mong muốn cứ tựa lên người Bạch Tuyết Lam như vậy. Nằm trên giường quá lâu, mỗi khớp xương trên người y đều đau nhức.

Nhưng y biết, mấy ngày nay, vì chăm sóc mình mà Bạch Tuyết Lam cũng đã rất mệt mỏi, nếu như nói muốn được ôm, nhất định hắn sẽ bất chấp tất cả để kiên trì ôm lấy mình.

Tuyên Hoài Phong không đành lòng khiến người yêu vất vả, thấp giọng nói: “Vẫn cứ đặt em lên gối đi, ngồi thế này... em không chịu được.”

Bạch Tuyết Lam tin là thật liền đặt y trở lại giường, cẩn thận dèm chăn, nói: “Có thể ăn chút gì không? Anh gọi người nấu ít cháo trắng đem tới, được không?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Coi như em cầu xin anh, anh ngồi xuống đi. Anh cứ đi đi lại lại như vậy khiến em nhìn cũng thấy mệt.”

Bạch Tuyết Lam cười một tiếng rồi ngồi trở lại bên giường. “Em buồn ngủ không? Nếu buồn ngủ thì anh không làm phiền em nữa. Còn không buồn ngủ, lại cảm thấy buồn chán, vậy anh trò chuyện với em nhé.”

Cơ thể Tuyên Hoài Phong dâng lên từng cơn mệt mỏi, nghe Bạch Tuyết Lam hỏi như vậy, y biết tâm trạng hắn bất ổn, nếu như mình lại ngủ sẽ giống như lạnh nhạt với hắn, vậy nên y đành miễn cưỡng tỏ ra hoạt bát một chút, mỉm cười nói: “Đúng là hơi buồn chán. Hay là anh dạy em chút tiếng Pháp đi.”

Bạch Tuyết Lam liền vội vàng nói được, lại hỏi: “Còn nhớ lần trước anh dạy em không? Je t'aimais là gì?”

Tuyên Hoài Phong đáp: “Nhớ rõ chứ, là em từng yêu anh. Còn Je t’aime... là thì hiện tại, em yêu anh. Còn có...”

Bạch Tuyết Lam tiếp lời: “Còn có Je t’aime toujours.”

Gương mặt tràn ngập ký ức hạnh phúc.

Anh đã từng yêu em.

Anh đang yêu em.

Anh mãi mãi yêu em...

Sự đau khổ cuộn trào trong lòng Bạch Tuyết Lam, song hắn vẫn cố giữ vẻ mặt thoải mái nói: “Em mới chỉ học mấy thứ lông gà vớ tởm bên ngoài của tiếng Pháp thôi, còn phải học nhiều hơn nữa. Chờ em khỏe rồi, ngày nào anh cũng dành ra hai tiếng đồng hồ làm thầy dạy tiếng Pháp cho em. Nào, giờ anh sẽ dạy em chút ngữ pháp tiếng Pháp cơ bản.”

Nghiêm túc giảng giải rành mạch.

Nhưng chỉ chốc lát, giọng nói ngày càng nhẹ, ngày càng nhỏ, cuối cùng ngưng bật.

Cúi đầu ngắm nhìn bệnh nhân trên giường, nửa bên mặt y áp trên gối, hai mắt nhắm nghiền, đã lặng lẽ chìm vào giấc ngủ.

Bát thuốc kia của Khương ngự y quả nhiên có chút công hiệu.

Tuyên Hoài Phong ngủ một giấc ngắn nhưng chẳng gặp phải mộng mị đáng sợ gì, an ổn hơn so với quãng thời gian từ khi bắt đầu nhập viện tới giờ. Sau khi tỉnh lại, người cũng cảm thấy có tinh thần hơn.

Bạch Tuyết Lam cứ như nhận được bảo bối, song lại không tiện lộ ra trước mặt Tuyên Hoài Phong, hắn chỉ hỏi han ân cần, dứt nước dứt cơm, nói ngọt dễ dàng Tuyên Hoài Phong an tâm dưỡng bệnh.

Song thật ra, khi ở chỗ rửa tay, bốn phía không người, hắn lặng lẽ lau đi hai giọt lệ vui mừng nóng ấm.

Buổi tối, quân Quảng Đông lại đưa một bát thuốc nóng hầm hập đến, còn kèm theo cả lời của Khương ngự y. “Bệnh này biến đổi rất thất thường, ngày mai còn phải đến kiểm tra mạch mới có thể quyết định đơn

thuốc.”

Bạch Tuyết Lam thầm hiểu, Khương ngự y đến đây thì tám phần mười là Triển Lộ Chiêu cũng sẽ đến.

Họ Triển kia dám tơ tưởng tới Hoài Phong.

Bạch Tuyết Lam thề nhất định phải giết chết hắn.

Chỉ trách hiện giờ phương thuốc cứu mạng Hoài Phong lại đang ở trong tay đối phương, muốn đập chuột còn phải tránh bình ngọc.

Xem ra phải ra tay từ Khương ngự y mới được.

Bạch Tuyết Lam gọi Tôn phó quan đến, ghé tai căn dặn một phen, Tôn phó quan gật đầu, lập tức nghe lệnh rời đi.

Lúc này Bạch Tuyết Lam mới bưng thuốc vào phòng, mặc kệ Tuyên Hoài Phong kháng nghị thế nào, hắn vẫn cứ miệng đối miệng mớm thuốc.

Tuyên Hoài Phong chợt nhớ ra một điều, khó hiểu hỏi: “Bệnh viện Đức không phải thuộc tây y à? Sạo tự nhiên lại uống thuốc đông y?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Bác sĩ Jinder kia đúng là vô dụng, có người bạn tiến cử thầy thuốc Trung y tới. Anh thử dùng một thang, nào ngờ lại vô cùng hữu hiệu.”

Tuyên Hoài Phong gật đầu cười nói: “Thầy thuốc Trung y đó thật giỏi. Giờ sức khỏe em hình như khá hơn nhiều rồi. Nếu quả thật có thể từ từ khỏi bệnh, người đó đúng là có ơn cứu mạng với em, phải cảm ơn người đó thật hậu mới được.”

Bạch Tuyết Lam đáp: “Em an tâm đi. Giờ anh đang chuẩn bị một phần tạ lễ thật to cho hắn rồi, đủ để hắn hưởng thụ.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Cách anh nói... sao em lại thấy có điểm cổ quái vậy nhỉ.”

Bạch Tuyết Lam tiến lại gần, cười khê. “Động vật ăn thịt mà, không được ăn thịt, đói bụng, đương nhiên sẽ biến thành cổ quái.”

Gò má Tuyên Hoài Phong dâng lên sắc đỏ nhàn nhạt, lắc đầu thì thào: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.”

Cười khẽ một tiếng.

Hai người triển miên thì thăm một phen, ai cũng cảm thấy vết thương nặng nề kia xem như đã lành lại được một chút.

21. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 2 - Chương 15-1: Part 1

Hừng đông ngày tiếp theo, trong phòng bệnh lặng ngắt như tờ tản ra mùi cồn thoang thoang. Tuyên Hoài Phong nằm trên giường bệnh chưa tỉnh.

Tống Nhâm mở cửa phòng bước tới, nhẹ nhàng đẩy vai Bạch Tuyết Lam đang nằm trên ghế sofa.

Bạch Tuyết Lam từ từ ngồi dậy, hỏi: “Chuyện gì?”

Tống Nhâm nhỏ giọng đáp, “Vị kia của quân Quảng Đông tới rồi, đang chờ bên ngoài.”

Bạch Tuyết Lam dùng ngón tay xoa xoa mi tâm, ánh mắt chuyển về phía bên cửa sổ, trời còn chưa sáng hẳn, rèm cửa sổ rủ xuống để lộ ánh sáng mờ ảo bên ngoài.

Bạch Tuyết Lam nhíu mày nói: “Mới có mấy giờ sáng thôi, bệnh nhân còn đang ngủ. Bảo bọn họ một tiếng nữa quay lại.”

Tống Nhâm đáp: “Tôi cũng nói với bọn chúng như vậy rồi, nhưng giọng điệu bọn chúng phách lối lắm, bảo là bây giờ không để bọn họ khám thì sau này đừng mời bọn họ khám nữa. Con mẹ nó chứ, cái đám khốn kiếp này, muốn cho chúng nó một trận quá đi mất.”

Bạch Tuyết Lam cười lạnh. “Cậu còn sợ không có cơ hội chiến với chúng? Thôi vậy, cậu đi truyền lời, bảo chờ vài phút nữa, bệnh nhân thay quần áo khác là xong.”

Tống Nhâm ra ngoài.

Bạch Tuyết Lam đứng dậy khỏi sofa, vào trong phòng rửa mặt nhỏ rồi dùng tay vốc nước rửa mặt qua loa.

Trở lại bên cạnh giường bệnh, Bạch Tuyết Lam cúi đầu lại gần ngấm nhìn gương mặt say ngủ của Tuyên Hoài Phong.

Chẳng ngờ vừa tiến tới, Tuyên Hoài Phong chợt mở mắt ra, chớp mũi hai người cọ vào nhau, thật giống

như Bạch Tuyết Lam muốn làm việc xấu lại bị bắt ngay tại trận.

Tuyên Hoài Phong cười yếu ớt hỏi: “Anh lại định làm gì đó?”

Bạch Tuyết Lam đáp: “Cái từ “lại” này... nghe như đang mắng trẻ con vậy.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Tính anh chẳng phải như trẻ con đấy sao?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Được rồi, anh là trẻ con. Thằng nhóc anh đây muốn chơi trò hôn chào buổi sáng.”

Tươi cười hôn một cái lên môi Tuyên Hoài Phong, Bạch Tuyết Lam xoay người đi về phía phòng rửa mặt, rất nhanh sau đó liền bưng một chậu đồng đựng nước ấm tới.

Từ khi ở trong bệnh viện, Tuyên Hoài Phong thường xuyên được hưởng thụ sự hầu hạ của hần, hiện y chẳng còn nhớ nhô ngượng ngùng như trước nữa, mà đã ngoan ngoãn chấp nhận những hành động đó.

Vừa rửa mặt cho Tuyên Hoài Phong, Bạch Tuyết Lam vừa hỏi: “Tối qua ngủ ngon không?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Ngủ ngon cực kỳ. Cứ như buổi tối đột nhiên ngừng lại vậy, vừa nhắm mắt, mở mắt ra thì trời đã sáng. Vừa vận thấy anh mở mắt trùng trùng, ghé sát rạt như thế.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Xem ra bệnh của em đỡ thật rồi.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Chỉ mong vậy.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Hôm nay thầy thuốc kia lại tới bắt mạch cho em, phỏng chừng để xem hôm nay dùng phương thuốc gì. Bây giờ ông ấy đang chờ bên ngoài.”

Tuyên Hoài Phong thốt lên: “Sao anh không nói sớm? Lẽ mà mất bao nhiêu thời gian. Không nên để người ta đợi lâu, mau mời vào đi.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Gấp cái gì? Em chỉnh lại quần áo một chút đi.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Đúng rồi, lúc ngủ làm nhăn hết bộ đồng phục bệnh nhân này rồi.” Y dùng tay phủi vài cái trên quần áo.

Bạch Tuyết Lam đưa tay qua cài giúp y chiếc cúc áo bị lỏng ra thật cẩn thận, lúc này mới gọi Tổng Nhân để người bên ngoài tiến vào.

Cửa phòng mở ra, Triển Lộ Chiêu nhanh chóng bước chân cướp đường vào trước Khương ngự y.

Tuyên Hoài Phong thấy người này xuất hiện trong phòng bệnh mình lập tức thay đổi sắc mặt, quay đầu hỏi Bạch Tuyết Lam: “Hắn tới làm gì?”

Triển Lộ Chiêu cười làm lành: “Trước kia có chuyện gì thì cứ coi là lỗi của anh. Hôm nay anh toàn tâm toàn ý tới làm người tốt, vị Khương ngự y này là anh đặc biệt mời từ nơi khác đến, bệnh của em ấy, mời ông ấy chữa trị thì cam đoan sẽ nắm chắc trong tay.”

Khương ngự y lập tức tiến tới theo ra hiệu tay của Triển Lộ Chiêu, gật đầu với Tuyên Hoài Phong, quan sát y, hài lòng nói: “Thang thuốc hôm qua đã thử ra được sâu cạn thể nào, tốt lắm. Chỉ có điều, không biết trên tay ngài có xuất hiện nốt phát ban không?”

Triển Lộ Chiêu lập tức nói: “Vậy phải kiểm tra cẩn thận một chút.”

Đi tới bên giường, định kéo tay áo Tuyên Hoài Phong lên.

Tuyên Hoài Phong vùng mạnh một cái, giãy tay ra, con ngươi đen láy sáng lóe, trừng mắt đến nỗi khiến Triển Lộ Chiêu đứng hình, nghiêm nghị đến nỗi không cách nào xâm phạm.

Tuyên Hoài Phong quay đầu sang hỏi Bạch Tuyết Lam. “Anh nói xem, thế này là sao?”

Bạch Tuyết Lam trầm mặc một hồi, hần đứng bên kia giường, nắm chặt bàn tay Tuyên Hoài Phong, trầm giọng nói: “Hiện giờ chỉ có thuốc này mới có chút tác dụng. Chữa bệnh quan trọng hơn. Coi như là vì anh, em tạm thời nhẫn nhịn một lần nha.”

Giọng Tuyên Hoài Phong vang vang, kiên quyết như sắt đá: “Anh là người luôn suy nghĩ thấu đáo, vậy mà lần này lại phạm phải cái lỗi ngớ ngẩn lớn thế này hả. Cái gì gọi là tạm thời nhẫn nhịn? Chuyện không thể nhẫn nhịn thì ngay cả một lần cũng không được nhẫn nhịn. Nếu anh nói là vì anh, vậy lại càng không nên nhẫn nhịn.”

Rút bàn tay Bạch Tuyết Lam đang nắm ra, Tuyên Hoài Phong chỉ vào cửa phòng, nói với Triển Lộ Chiêu. “Nơi này không chào đón ngài, mời đi ra ngoài!”

Nụ cười trên gương mặt Triển Lộ Chiêu có chút khó coi, nói: “Hoài Phong, sao lại không nói lý vậy chứ? Chúng tôi tới xem bệnh cho em, cũng không kèm ý xấu nào cả. Hôm qua em bệnh đến mức đó, nếu không uống thuốc của Khương ngự y, sao hôm nay có thể khỏe thế này? Chỉ dựa vào điểm đó thôi cũng có thể chứng thực lời tôi không phải giả rồi.”

Khương ngự y cũng nói: “Tuyên tiên sinh, thực ra muốn chúng tôi đi cũng dễ. Thế nhưng căn bệnh này của ngài hôm nay mới chỉ là nhìn thì thấy chuyển biến tốt đẹp, song bệnh vẫn có thể tái phát thất thường. Chúng tôi đi rồi, bệnh của ngài phát tác sẽ hại đến tính mạng ngài. Lương y như từ mẫu, lão hủ thực sự

không đành lòng nhìn ngài tự phạm sai.”

Gương mặt tuần tú của Tuyên Hoài Phong nhăn tít lại, trả lời: “Tôi không chịu nhận ân tình nên tiếp nhận thì đó mới gọi là tự phạm sai. Trước giờ tôi chưa từng thấy người nào bảo hổ lột da lại gặp kết quả tốt hết. Tống Nhâm đâu? Tống Nhâm!”

(Bảo hổ lột da: thương lượng với hổ, bảo nó lột da của nó. Đây là thành ngữ ám chỉ: Nếu thương lượng với đối phương về vấn đề có hại cho họ thì tuyệt đối không thể thành công. Sau này nghĩa được mở rộng ra, ám chỉ việc thương lượng với kẻ ác, muốn hắn hi sinh lợi ích của mình thì nhất định sẽ thất bại. Không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương)

Y lập tức gọi Tống Nhâm đến, ra lệnh cho hắn mời hai vị Triển Khương ra ngoài.

Tống Nhâm quay đầu nhìn Bạch Tuyết Lam, âm thầm kinh hãi.

Vị tổng trưởng trời không sợ đất không sợ, trước giờ chưa từng để trời đất thần Phật vào mắt nhà hắn... đang đứng chờ người một bên, bộ dạng như học sinh tiểu học bị thầy giáo trách mắng, lần đầu tiên gương mặt hắn xuất hiện vẻ xấu hổ.

Tuyên Hoài Phong lại đang liên tục lên tiếng thúc giục.

Ngay cả Bạch Tuyết Lam cũng không lên tiếng, Tống Nhâm còn gì để nói đây? Bởi vậy, hắn nhanh chóng thẳng lưng, lập tức chẳng chút khách khí mà “mời” Triển Lộ Chiêu lẫn Khương ngự y ra ngoài.

Khi cửa phòng đóng lại lần thứ hai, bên trong chỉ còn lại Tuyên Hoài Phong cùng Bạch Tuyết Lam.

Không khí nhất thời yên lặng, dường như gió ngoài cửa sổ cũng đã ngừng.

Tuyên Hoài Phong nâng người ngồi dậy trên giường, Bạch Tuyết Lam đứng một bên, giữa hai người vẫn thường xuất hiện sự trầm mặc, nhưng thứ mùi vị trầm mặc lần này lại không giống như thường lệ.

Cứ như vậy trải qua tầm ba bốn phút, Tuyên Hoài Phong mới như bị cơ thể bệnh tật nhắc nhở, y thả lỏng vai và thẳng lưng, chậm rãi ghé người về phía đầu giường, đáng vẻ lợi hại nghĩa chính từ nghiêm dùng để quát Triển Lộ Chiêu khi nãy tản đi như khói thuốc, mặt mày cũng chẳng còn nhăn nhó như trước.

(Nghĩa chính từ nghiêm: Lý do chính đáng đầy đủ, ngôn từ ngữ khí nghiêm chỉnh có sức.)

Y gương mặt liếc về phía Bạch Tuyết Lam một cái, chậm rãi lên tiếng: “Anh đứng xa như vậy làm gì?”

Bạch Tuyết Lam lập tức tiến đến, ngồi xuống mép giường y, cười khổ hỏi: “Chờ em đỡ hơn, sức khỏe tốt

rồi thì anh đến nhận giáo huấn sau, được không?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Anh tưởng em định mắng mỗ anh à?”

Bạch Tuyết Lam đáp: “Không cần em mắng, ngay chính anh cũng muốn tự tát mình mấy cái đây. Để họ Triển súc sinh kia đến gần em như vậy, Bạch Tuyết Lam anh đứng là vô dụng.”

Tuyên Hoài Phong ngắt lời: “Đừng nói thêm nữa. Anh chỉ nghĩ đến việc tự mắng mình, cũng đành chịu, nhưng anh đâu biết em nghe vậy thì trong lòng khó chịu biết bao nhiêu. Chuyện hôm nay em cũng đoán được tám chín phần rồi, anh không cần nói gì hết. Em hiểu bây giờ thứ anh để tâm nhất chính là tính mạng của em.”

Vừa nói y vừa vươn bàn tay đặt trên chân qua, nắm lấy bàn tay đang buông thõng của Bạch Tuyết Lam.

Hơi dùng sức nắm mạnh một cái.

Nghiêm túc nhìn thẳng mắt Bạch Tuyết Lam, y nói tiếp: “Thế nhưng, em thực sự không tán thành cách làm của anh. Em nghĩ chắc anh cũng hiểu những điều mà em để ý.”

Bạch Tuyết Lam hạ đường nhìn xuống, ánh mắt dừng ở đôi tay nắm lấy nhau của hai người, hồi lâu sau mới thở dài đáp: “Đương nhiên anh hiểu.”

Bắt đầu từ lúc đó, hai người không đề cập đến Triển Lộ Chiêu nữa, họ cảm thấy sự tĩnh lặng trong căn phòng bệnh này tựa như một thế giới nho nhỏ, không nên để thêm một kẻ mình ghét cay ghét đắng trà trộn vào.

Nhưng trong lòng họ cũng hiểu rõ, Triển Lộ Chiêu ôm hận mà đi, vậy chắc chắn Khương ngự y sẽ không trở lại nữa, thuốc thang gián đoạn, sợ rằng tương lai sẽ ẩn chứa gió táp mưa sa.

Càng như vậy càng không thể nhắc tới, hai người chỉ nhẹ nhàng đề cập đến những chuyện râu ria. Tuyên Hoài Phong nghĩ tới người chị sắp sinh, không biết nên đặt tên gì cho đứa trẻ mới sinh này mới hay. Nếu là con trai thì làm cậu bên ngoại nên tặng quà gì mới ổn đây? Nếu là con gái thì lại phải bàn thêm chuyện khác nữa. Bạch Tuyết Lam chiều theo ý Tuyên Hoài Phong, vô cùng hứng thú hỗ trợ y nghĩ cách.

Bất tri bất giác đã trải qua gần nửa tiếng đồng hồ.

Tuyên Hoài Phong nghe tiếng chuông giáo đường xa xa truyền qua cửa sổ, nói với Bạch Tuyết Lam: “Em không biết chúng ta bàn một chút mà lâu như thế. Miệng em hơi khô, phiền anh rót cho em một ly nước, được không?”

Bạch Tuyết Lam lập tức lấy ly thủy tinh rót một ly nước ấm đến, đỡ Tuyên Hoài Phong dựa lên người

mình.

Tuyên Hoài Phong uống một hơi cạn ly, cảm thấy vô cùng thoải mái, y dựa người lên chiếc gối mềm mại lót ở đầu giường, hơi ngửa mặt, khẽ cười hỏi: “Em thấy anh vẫn chưa chịu nghe lời khuyên của em, chẳng lẽ anh cứ ngủ trên ghế sofa mãi mà không thấy đau lưng à? Anh có muốn lên đây nghỉ một chút không?”

Bạch Tuyết Lam mỉm cười nghiêng đầu quan sát y: “Em thật lòng mời mọc đó hả?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Ý của em là hai người chúng ta cùng dựa vào nhau trò chuyện cũng không tệ. Đừng nghĩ linh tinh.”

Quả thực y vốn có ý như vậy, thế nhưng sau khi lời ra khỏi miệng càng lúc càng cảm thấy ách miệng cổ quái, tựa như bên trong thực sự ẩn chứa suy nghĩ khác.

Lặng yên, đuôi lông mày xuất hiện chút ngưng ngừng xấu hổ.

Bạch Tuyết Lam nhìn không được bèn trêu chọc y: “Chắc bây giờ em đã biết cái gì gọi là giấu đầu lòi đuôi, càng tỏ càng đen rồi nhỉ.”

Tuyên Hoài Phong không đấu võ mồm với Bạch Tuyết Lam, y chỉ nhìn hẩn rồi im lặng, ôn hòa câu khéo môi.

Bạch Tuyết Lam cởi giày da bước lên giường, cùng Tuyên Hoài Phong đắp chung một chăn. Giường bệnh là giường đơn dành cho một người, hai người vai kề vai, quả thực hơi chật chội. Bạch Tuyết Lam nói: “Đừng ngồi nữa, chúng ta nằm trò chuyện.”

Hai người nằm xuống giường, Bạch Tuyết Lam đưa cánh tay phải ra, để Tuyên Hoài Phong tựa đầu lên vai mình, cả hai cùng nhắm mắt nhìn trần phòng bệnh trắng muốt như tuyết trên đỉnh đầu.

22. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 2 - Chương 15-2: Part 2

Hai người nằm xuống giường, Bạch Tuyết Lam đưa cánh tay phải ra, để Tuyên Hoài Phong tựa đầu lên vai mình, cả hai cùng nhắm mắt nhìn trần phòng bệnh trắng muốt như tuyết trên đỉnh đầu.

Tuy không nói gì, nhưng ai cũng cảm nhận được niềm vui ngọt ngào, tựa như những bọt bong bóng nhỏ trong suốt xinh xắn nổi lên trong nước có ga vậy

Tuyên Hoài Phong dựa vào người yêu, tâm trạng bình yên, chậm rãi nhắm mắt lại.

Mơ mơ hồ hồ, lơ đãng như đã ngủ quên, rồi chẳng biết qua bao lâu, trái tim y đột nhiên nảy lên một nhịp, thầm nghĩ: *Ôi trời, mình lấy cánh tay hấn làm gối đầu mà, ép như thế máu sẽ không lưu thông được, sẽ tê buốt khó chịu.*

Bởi suy nghĩ đó, y giùng giàng mở mắt.

Bạch Tuyết Lam đang quay sang ngắm nhìn gương mặt say ngủ của y, thấy y bỗng nhiên nâng mí mắt lên rồi tỉnh dậy, hấn đành phải hỏi: “Sao vậy? Gặp ác mộng sao?”

Tuyên Hoài Phong lắc đầu, tiện tay vuốt gối đầu, nghiêng đầu chuyển dần lên gối.

Bạch Tuyết Lam nói: “Tay anh cứng quá khiến em bị cộm hả?”

Tuyên Hoài Phong cười nhàn nhạt, trả lời hần: “Cũng không hẳn, thế nhưng gối đầu vẫn thoải mái hơn.”

Ban đầu Bạch Tuyết Lam chưa để ý, nhưng sau khi bỗng nhiên cảm nhận được sức nặng đầu Tuyên Hoài Phong rời đi, cánh tay bị gối của hần đột nhiên dâng lên cảm giác tê buốt đau nhức, là hiện tượng mạch máu bị đè nén đột nhiên lưu thông trở lại.

Hần bắt chợt hiểu ra.

Vừa vui sướng vì người yêu tri kỷ thân thiết, vừa đau lòng vì Tuyên Hoài Phong ngay cả khi bệnh cũng cố sẵn sóc mình. Phần tâm ý này của Tuyên Hoài Phong vốn có phần khiến người ta phải tán thán, nhưng cũng khiến người ta thổn thức.

Bởi suy nghĩ nhiều như vậy, nên dù trong đầu có muôn ngàn lời muốn nói, song vẫn chẳng cách nào tìm ra được ngôn từ chuẩn xác để thốt thành câu. Bạch Tuyết Lam đành chôn giấu cảm giác không thốt nổi thành lời ấy vào đáy lòng, sửa sang lại gối đầu cho Tuyên Hoài Phong, xốc chăn mỏng xuống giường, nói: “Anh đi chuẩn bị đồ ăn. Em vẫn không muốn ăn gì à? Cơ mà vẫn phải ăn chút gì đó mới được.”

Tuyên Hoài Phong tỉnh rồi sẽ không muốn ngủ lại nữa, y ngồi dậy đáp: “Trái lại thì có, giờ em đang muốn ăn gì đó đây. Máy ngày nay đều uống cháo, miệng chẳng có tí hương vị nào hết. Anh kêu họ nấu một bát canh măng tươi đi.”

Bạch Tuyết Lam đang đi về cửa phòng định gọi người, nghe được lời này liền vui vẻ phóng khoáng quay trở về bên giường, cúi đầu cười khuyến. “Măng tươi tuy ngon nhưng lại lạnh, không thích với người bị bệnh. Nếu em muốn uống canh, anh sẽ bảo bọn họ nấu canh gà hầm nấm hương, được không?”

Tuyên Hoài Phong không để tâm lắm, gật đầu đáp: “Cũng được.”

Bạch Tuyết Lam bèn đích thân gọi điện thoại điểm mấy món, dặn dò phải nhanh.

Dưới sự huấn luyện của Bạch Tuyết Lam, cả đám đầy tớ trai ở Bạch công quán làm việc không dám lè mề một giây, nhất là nghe đến công việc hầu hạ liên quan tới Tuyên phó quan thì càng phải tích cực thực hiện.

Đầu bếp trong công quán nấu thật ngon, xếp cẩn thận vào hộp thức ăn giao cho hộ binh, hộ binh lại lập tức ngồi ô tô riêng đến bệnh viện. Khi đưa vào trong phòng bệnh, canh vẫn còn tỏa hơi nóng.

Mở hộp thức ăn, tầng thứ nhất đặt hai món canh gà nấm hương và cháo nóng mà Bạch Tuyết Lam chỉ định, hai tầng còn lại là đồ ăn nóng và nguội khác nhau.

Hộ binh bày bàn ăn nhỏ bên cạnh mép giường bệnh, từng đĩa một được đặt lên bàn, riêng đồ ăn nóng đã có năm sáu đĩa, chẳng qua mỗi đĩa chỉ lớn chừng bàn tay, số lượng không nhiều lắm.

Tuyên Hoài Phong nhìn hộ binh vẫn đang tiếp tục đưa tay vào hộp mang thức ăn ra ngoài bèn kinh ngạc hỏi: “Rốt cuộc nấu bao nhiêu món mang tới vậy? Không ăn hết được đâu, thật lãng phí.”

Bạch Tuyết Lam cười nói: “Anh nói qua điện thoại là khó có dịp Tuyên phó quan có khẩu vị, phải nấu nhiều món thường ngày ngài ấy muốn ăn, đám đầu bếp vội vàng nịnh bợ ngay. Em cứ việc ăn đi, ăn ngon, lúc về anh sẽ thưởng cho bọn họ. Nào, trước tiên cứ ăn nhiệt tình đã.”

Chờ cơm nước dọn xong, hộ binh ra ngoài, Tuyên Hoài Phong ngồi sát mép giường, Bạch Tuyết Lam ngồi trên chiếc ghế bên cạnh mép giường, hai người vừa trò chuyện vừa ăn.

Tuyên Hoài Phong cảm thấy mấy món mặn nóng hổi quá nhiều mỡ nên gấp chưa được vài miếng liền chuyển qua hũn đĩa đậu phộng rang trộn đậu phụ khô, ăn kèm với cháo trắng đến khi hết sạch.

Bạch Tuyết Lam lo lắng khi hôm nay y không uống thuốc của Khương ngự y, âm thầm quan sát hồi lâu, nhìn thấy y ăn ngon miệng, không giống người có bệnh mới lành, tinh thần hẳn mới thả lỏng được một chút, nói: “Ăn thịt mới có sức được, cho dù em không thích cũng nhắm mắt ăn thêm hai miếng đi, món hầm này rất thanh đạm, lại dễ nhai nữa.”

Bạch Tuyết Lam tước vài miếng thịt mềm xuống khỏi xương, dụ dỗ Tuyên Hoài Phong ăn hai miếng, còn nói: “Món bánh tôm viên cà rốt thái sợi này không tồi, em nếm thử nhé?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Em không ăn hết được cả viên bánh đâu, anh đưa nửa phần thừa trên tay anh cho em là được.”

Bạch Tuyết Lam liền vươn tay ra phía trước, đưa bánh tôm viên cà rốt thái sợi tới bên mép Tuyên Hoài Phong, để Tuyên Hoài Phong cúi đầu cắn, chậm rãi ăn hết nửa viên bánh ấy.

Bạch Tuyết Lam dùng hai ngón tay nhón viên bánh, Tuyên Hoài Phong ăn đến miếng cuối cùng, môi khó tránh khỏi đụng tới đầu ngón tay hắn. Vừa chạm phải như vậy, hai người đều thoáng ngẩn ra, ngược mắt nhìn nhau một chút, cảm giác trong lòng tựa mặt hồ bị trẻ nhỏ ném vào một viên đá, từng tầng từng tầng

sóng trong veo dập dềnh lan tỏa.

Bạch Tuyết Lam ho khan một tiếng, đáy mắt ửng chứa nụ cười, hỏi: “Anh bị mèo con liếm hả?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Đầu lưỡi mèo có móc đấy, cẩn thận liếm rách một lớp da của anh luôn.”

Y lập tức cẩn nhẹ một cái lên đầu ngón tay Bạch Tuyết Lam.

Hai người ăn bữa cơm này thoải mái không cách nào diễn tả. Ăn xong rồi, hộ binh tiến vào thu dọn bàn ăn, hai người lại giống như khi nãy, ghé sát vào nhau nói chuyện phiếm.

Mặc dù không có chủ đề gì nghiêm túc, nhưng tán gẫu lung tung thiên nam địa bắc để giết thời gian cũng cực kỳ thú vị.

Sau lại bàn tới tương lai có thể sẽ sang nước ngoài du lịch, chụp một vài bức ảnh làm kỷ niệm lúc về già, Tuyên Hoài Phong liền hỏi: “Mấy tấm hình lần trước chúng ta chụp đã hoàn thành chưa?”

Bạch Tuyết Lam cũng à một tiếng, đáp: “Lấy về lâu rồi, nhưng gần đây nhiều việc quá nên cứ quên chưa cho em xem. Em không biết mấy hôm trước em bệnh nặng như thế, mọi người ra sao cũng nhận không rõ, còn có thể ngắm ảnh chụp hả?”

Đứng lên, sờ vào túi quần tây nhưng không thấy gì.

Cẩn thận nhớ lại... Đúng rồi, hắn sợ để ảnh trong túi quần bị nhấn nên cố ý đặt cẩn thận vào một chiếc ngăn kéo.

Bạch Tuyết Lam đi tới trước bàn gỗ gần cửa sổ, mở ngăn kéo, mở một quyển sổ bệnh viện trong đó, lấy ảnh ra đưa cho Tuyên Hoài Phong. “Em xem thử xem, chụp được không?”

Tuyên Hoài Phong cầm tập ảnh chụp trên tay, tập trung ngắm nhìn, đặt ở trên cùng là tấm ảnh chụp y và Bạch Tuyết Lam nắm tay nhau ở Bạch công quán. Y bật cười: “Đúng là điển trai quá đấy. Nếu chỉ nhìn ảnh mà không biết đến anh, người ta hẳn sẽ nghĩ anh là vị minh tinh nào ấy chứ.”

Bạch Tuyết Lam hỏi: “Vậy em nói xem, minh tinh đang nắm tay vị nào kia? Đẹp trai không?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Da mặt em chẳng dày được như thế đâu, tự khen ảnh mình đẹp trai.”

Tiếp, y lật từng tấm ảnh phía sau, ngắm nghía rất hứng thú.

Xem xong hết, y lấy tấm đầu tiên ra, kết luận: “Tấm này không tồi. Đây chẳng phải là do Tiểu Phi Yến chụp giúp chúng ta sao? Không ngờ cô bé này lại có thiên phú làm nhiếp ảnh gia, xem ra trời sinh cho ta cái tài tất sẽ có chỗ dùng. Phải rồi, em cứ quên hỏi mãi, rốt cuộc anh xử trí cô bé thế nào?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Em có lệnh không được làm khó cô bé, đương nhiên anh không dám làm khó cô bé. Anh đưa cô bé cho chị nuôi của cô bé rồi. Để chị nuôi của cô bé dạy dỗ cô bé đi.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Lê Hoa à? Vật tốt lắm, cô ấy sẽ chăm sóc Tiểu Phi Yến chu đáo.”

Bạch Tuyết Lam thấy y yêu thích không buông tay mà lật tấm hình kia qua lại, khóe miệng nhếch thành nụ cười, nhìn liếc qua đồng hồ đeo tay, nói: “Ăn xong được nửa tiếng rồi đấy, em nằm xuống ngủ một giấc đi.”

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Anh chỉ rửa tấm này ra một bản thôi à?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Không thành vấn đề, em mà thích, chúng ta rửa thêm mấy trăm mấy nghìn tấm cũng chỉ cần một câu nói thôi.”

Tuyên Hoài Phong trả xấp ảnh lại cho Bạch Tuyết Lam, chỉ giữ lại tấm ảnh mình thích nhất ấy, đặt dưới gối đầu. “Như thế này, lúc nào em muốn xem thì chỉ cần đưa tay ra là lấy được.”

Y nhanh chóng nằm xuống, nhắm đôi mắt lại.

Bạch Tuyết Lam canh giữ bên giường, chờ y ngủ hẳn mới đứng dậy ra ngoài cửa, gọi Tống Nhâm sang một bên hỏi: “Đã tìm được chưa?”

Tống Nhâm cau mày trả lời: “Không tìm được. Song mua được một vài y tá ở tầng ba và bốn. Rác rưởi bên Triển Lộ Chiêu đổ ra chổng chất, tôi bảo các anh em tìm qua tìm lại nhiều lần vẫn không thấy tấm hơi bã thuốc ở đâu. Theo tôi thấy, nếu không phải thuốc của lão ngự y kia không sắc ở đây, thì là do bọn họ rất cẩn thận, tự mình thu dọn tất cả bã thuốc. Nói chung, muốn tìm được bã thuốc để tra ra toa thuốc dành cho Tuyên phó quan... sợ rằng cách này không thể thực hiện được.”

Bạch Tuyết Lam hỏi: “Đầu mỗi khác thì sao?”

Tống Nhâm lắc đầu: “Theo căn dặn của ngài, tôi đã bố trí một ít anh em theo dõi khu vực của quân Quảng Đông, nhưng bọn chúng không phải người tới quầy thuốc mua thuốc đông y. Nghe nói lão ngự y này là mời từ tỉnh ngoài về, có thể nào là do lão mang thuốc theo tới không?”

Bạch Tuyết Lam cười lạnh: “Chẳng biết là thuốc hay là độc đây?”

Tống Nhâm lấy làm kinh hãi, hỏi: “Sao lại là độc?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Bệnh tới như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ. Hoài Phong bệnh đến nỗi không thể cử động, uống một thang thuốc của lão lại khỏi ngay tới bảy tám phần, lẽ nào lão thực sự là thần tiên sống? Tôi rất nghi ngờ chuyện này.”

Tống Nhâm nghĩ một chút cũng suy ra vài thứ, mắt hổ vừa trợn lên bèn trầm giọng nói: “Nếu thực sự như vậy thì đám người này đúng là đáng chết.”

Nghiến răng ken két, nhổ toẹt một cái lên mặt đất, Tống Nhâm oán hận chửi một câu: “Thằng khốn chó đẻ.”

(Câu chửi này rất tục, mà mình không biết dịch sao cho đúng nên đành để tạm thế này. Nguyên văn: “ ” = “Tha cẩu nưong đích biểu tử dưỡng đích”)

Sau lại thân thiết hỏi: “Giờ Tuyên phó quan thế nào rồi? Lúc vừa đưa cơm vào, tôi thấy sắc mặt ngài ấy vẫn còn tốt, chắc là hai chén thuốc hôm qua đã cứu được ngài ấy về rồi.”

Bạch Tuyết Lam đang sốt ruột vì vấn đề đó, hắt thở dài một hơi. “Đương nhiên tôi hi vọng cậu ấy khỏe hẳn. Tôi chỉ sợ bệnh của cậu ấy vẫn còn tái phát. Mọi việc không thể không đề phòng bất trắc, bây giờ Hoài Phong thăng thần đắc tội Triển Lộ Chiêu, khỏi bệnh là tốt nhất, nhưng vạn nhất bệnh tình bất ổn thì phải làm sao đây? Cho nên bây giờ tôi bất chấp những thứ khác, trước hết phải nắm rõ toa thuốc của lão ngự y kia.”

Nhắc tới chuyện này, Tống Nhâm cũng vô cùng đau đầu. “Việc này khó làm. Lão ngự y đẩy được quân Quảng Đông bảo vệ. Chúng ta lại không tra được gần đây quân Quảng Đông đã mua thuốc gì. Bọn khốn kiếp kia đúng là cẩn thận đến phát tởm, ngay cả việc đã từng mua thuốc gì cũng giấu quá nghiêm mật. Bây giờ đúng là chuột cắn rùa, không biết cắn từ chỗ nào đây này.”

Bạch Tuyết Lam hỏi Tôn phó quan đi đâu.

Tống Nhâm đáp: “Tôn phó quan nói hôm nay có chuyện quan trọng, ngài ấy phải đích thân xử lý. Tôi hỏi ngài ấy đi đâu, ngài ấy chỉ cười, nói cứ báo lại như vậy với tổng trưởng là được.”

Bạch Tuyết Lam nghe xong, mặt mày hơi giãn ra, nhàn nhạt nói: “Nếu cậu ta trở về, bất luận tôi đang bận hay rảnh rỗi cũng gọi cậu ấy đến gặp tôi ngay lập tức.”

Tống Nhâm nghe lệnh.

Hai người nói xong, Bạch Tuyết Lam lại nhớ tới Tuyên Hoài Phong trong phòng bệnh, nghĩ tới việc mình tự tay chăm bệnh cho Tuyên Hoài Phong nên đã bỏ bê công vụ trong thự nhiều ngày, hiện giờ Tuyên Hoài Phong chuyển biến tốt hơn, tổng trưởng hẳn đây không thể không lo lắng một chút tới công vụ.

Bạch Tuyết Lam lập tức phái người tới nha môn đem văn kiện chờ giải quyết tới, ngồi làm việc trên chiếc

bàn ăn nhỏ trong phòng bệnh, vừa canh giấc ngủ trưa cho Tuyên Hoài Phong vừa phúc đáp công văn.

Căn phòng bệnh yên tĩnh sau mười hai giờ trưa có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng bút máy loạt xoạt trên giấy.

Tích lũy mấy ngày liền, thuộc hạ bê tới từng chồng công văn dày cộp, mặc dù Bạch Tuyết Lam khôn khéo nhạy bén, quyết đoán nhanh chóng cũng phải tốn không ít công sức mới giải quyết xong phân nửa, đang nghĩ xem có nên gọi người tới đem nửa chỗ công văn đã phê duyệt xong đi giải quyết hay không thì chợt nghe bên cạnh vang lên động tĩnh khe khẽ.

Hắn bỏ bút xuống, xoay người nhìn về phía giường, lại nhìn đồng hồ đeo tay một cái, hóa ra đã sắp bốn giờ. Bất tri bất giác hắn đã giải quyết công vụ hết hai ba tiếng đồng hồ.

Bạch Tuyết Lam cười hỏi: “Tĩnh chưa? Buổi trưa nay anh thấy em ngủ sâu đấy, ngay cả xoay người cũng chẳng xoay lấy một cái.”

Tuyên HOài Phong dùng giọng nói khàn khàn của người vừa tỉnh ngủ, kèm theo giọng mũi hỏi nhỏ: “Em chẳng biết mình ngủ bao lâu rồi nữa. Em muốn tới phòng rửa mặt.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Hà tất phải phí sức thế? Anh đi lấy xô tiểu cho em.”

Tuyên Hoài Phong đỏ mặt, lắc đầu. “Đấy là lúc bệnh không nhúc nhích được mới cần phải phục vụ như vậy. Không phải bây giờ em đã khỏe hơn rồi sao?”

Tuyên Hoài Phong kiên trì tự xuống giường, cũng chẳng cần Bạch Tuyết Lam dìu đỡ mà đi tới phòng rửa mặt.

Không ngờ qua một hồi lâu vẫn chưa thấy y trở ra.

Bạch Tuyết Lam không khỏi lo lắng, đi tới phía ngoài phòng rửa mặt, gõ lên cửa gỗ hỏi: “Hoài Phong, em thế nào rồi?”

Cách một lúc sau, bên trong mới trả lời: “Một lúc nữa em ra ngay.”

Bạch Tuyết Lam nghe âm thanh kia rất nhẹ nên càng thêm lo lắng, tiếp tục gõ nhẹ lên cửa gỗ một cái: “Em mở cửa ra đi.”

Bên trong truyền đến tiếng nước từ bồn cầu tự hoại, qua một lúc, cửa gỗ mở ra.

Tuyên Hoài Phong vịn một tay lên khung cửa, mệt mỏi đứng đó, cố cười nói: “Buổi trưa không nên tham ăn quá, ăn nửa miếng bánh củ cải thái sợi chiên dầu... nhiều dầu mỡ.”

Bạch Tuyết Lam hỏi: “Em ói hả?”

Tuyên Hoài Phong gạt đầu, hai đầu gối dường như không chịu được, thân thể mềm nhũn đổ về phía trước.

Trái tim Bạch Tuyết Lam giật thót lên, may là đôi tay lạnh lẽ tiếp được y, không để y ngã xuống mặt đất.

Bạch Tuyết Lam vừa ôm y trở về giường bệnh, vừa cả tiếng hô bên ngoài gọi bác sĩ. Tuyên Hoài Phong vẫn tiếp tục cười nói: “Đừng lo, đừng làm lớn chuyện.” Bạch Tuyết Lam đâu chịu nghe, áp trán chạm vào trán y, nhiệt độ sáng nay vừa lùi dường như lại bốc lên.

Hắn luôn tay xuống dưới áo Tuyên Hoài Phong sờ một cái, khắp bàn tay đều là mồ hôi ẩm ướt, lúc này mới phát giác toàn lưng y đều là mồ hôi lạnh.

Bác sĩ vội vã tới nơi, lập tức tiến hành kiểm tra cho Tuyên Hoài Phong một lượt, song chẳng kiểm ra được kết quả gì hữu dụng, chỉ mập mờ nói phổi còn đang nhiễm trùng rồi tiêm cho Tuyên Hoài Phong một mũi thuốc.

Rối ren một phen, bác sĩ lại rời đi.

Bạch Tuyết Lam hỏi Tuyên Hoài Phong đang nằm trên giường bệnh: “Em sao rồi?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Không sao cả đâu, chẳng qua là do ăn dầu mỡ chiên gì đó nên dạ dày khó chịu, ói hết đồ ăn buổi trưa ra thôi. Tại anh không phân nặng nhẹ, lúc nào cũng quát tháo ầm cả lên.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Em đâu hiểu sự dày vò trong lòng anh.”

Tuyên Hoài Phong nở nụ cười yếu ớt với hắn: “Đừng buồn lo vô cớ như vậy, em thấy qua hai ngày nữa là khỏe thôi. Chờ em xuất viện, chúng ta tìm một ngày rảnh rỗi đến công viên Xuân Sơn dạo bộ đi.”

Bạch Tuyết Lam đáp: “Thế tốt lắm. Em đừng hao tâm tốn sức nói chuyện nữa, ngủ thêm giấc nữa đi.”

Tuyên Hoài Phong nghe lời hắn, lại nhắm mắt vào.

Bạch Tuyết Lam tựa như chim sợ cành cong, hiện tại ngay cả công văn cũng đều ném ra sau đầu, không để ý đến nữa, hắn chỉ ngồi bên giường, cứ cách vài phút sẽ kiểm tra một lượt, chỉ mong bản thân đúng là sợ bóng sợ gió mà thôi.

Thế nhưng trời cứ mãi không chiều ý người.

Đến chừng sáu giờ, nhiệt độ trên người Tuyên Hoài Phong càng ngày càng cao, từ ba mươi tám độ vọt tới tận bốn mươi, dù dùng thuốc hay chườm lạnh cũng chẳng ăn thua.

Bạch Tuyết Lam sốt ruột đến nỗi gân xanh nổi cả lên, vuốt ve trán y hô hoán đủ kiểu, song vô luận thế nào cũng chẳng gọi được y tỉnh dậy.

=====

Phong Lộ: Chuyện là, chuyện là... các cục cưng thân yêu, Lộ Miêu Miêu ngày mai muốn nghỉ ngơi, ở đây là bảy ngàn chữ, là lương thực cho hai ngày đó nha.

Tôi ghép cả phần ngày mai vào đây rồi á, cho nên... ngày mai không có truyện truyện nha nha nha...

Phi Vũ: Đúng rồi, ngày mai không có chương mới đâu nha.... ~(~)

23. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 2 - Chương 16-1: Part 1

Tầng trên bệnh viện cũng rất ồn ào.

Triển Lộ Chiêu bị Tuyên Hoài Phong đuổi ra khỏi phòng bệnh nên chỉ có thể dẫn Khương ngự y trở lại tầng bốn. Mặc dù chẳng ai muốn chủ động đề cập tới chuyện mất mặt chừng này, thế nhưng sắc mặt không thể gạt được người khôn ngoan. Tuyên Hoài Mân thấy quân trưởng trở về nhưng không còn phong thái như lúc ra khỏi cửa, hần liền hiểu sự tình không thuận lợi.

Đương nhiên Tuyên Hoài Mân sẽ không tùy tiện động vào việc mang tính rủi ro lớn như thế, có điều nhân lúc rảnh rỗi, hần hỏi Khương ngự y ở trên hành lang. Nói dăm ba câu, hần cũng đoán được tám chín phần.

Tuyên Hoài Mân chẳng chút phiền lòng như Triển Lộ Chiêu, chỉ cười lạnh một tiếng. “Ai mà nghĩ ra được nhỉ? Hần lại có cốt khí như thế cơ đấy. Chưa chắc đã không phải chuyện tốt.”

Nói xong, đôi tròng mắt hần chậm rãi quét qua mấy hộ binh Quảng Đông vác súng trên hành lang, bộ dạng vừa giống như thờ ơ vừa như đang suy tư điều gì đó, một lát sau mới hỏi Khương ngự y. “Y theo ông nói, nếu không có thuốc của ông, vị ở tầng dưới sẽ không trụ được?”

Khương ngự y là người già thành tinh, mấy ngày nay đã sớm nhận ra Tuyên Hoài Mân có tình cảm với Triển Lộ Chiêu. Thế nhưng Tuyên Hoài Mân tuy có suy nghĩ của Tuyên Hoài Mân, tiếc rằng quân trưởng cũng có suy nghĩ của quân trưởng, phải làm sao đây?

Trái đảng tình cừu, loạn lạc dù lớn đến đâu thì trong mắt những người từng trải đều là chuyện bé xé ra to

mà thôi.

Khương ngự y vượt đường xa mà đến, sau một hồi tiêu tốn tiền tài trên người quân Quảng Đông, ông đã biết quân trưởng là người cần phải nịnh bợ.

Nhưng vị phó quan kề cận bên quân trưởng cũng không thể tùy tiện đắc tội.

Chính bởi vậy, Khương ngự y trả lời: “Quả thực sức khỏe của vị tằng dưới đã rất suy yếu rồi, nếu kéo dài, chắc cũng chỉ vài ngày nữa là mạng của cậu ta sẽ chấm dứt. Tục ngữ nói rất hay, Diêm Vương muốn người chết canh ba, ai có thể giữ người đến canh năm.”

Tuyên Hoài Mân nghe xong, trong lòng lại chẳng mấy may buồn bã sầu não gì, trái lại còn truy hỏi: “Đúng là không giữ được?”

Khương ngự y không tiện khẳng định lời này, đành ho khan một tiếng. “Khó mà nói chắc. Giữ được, hay không giữ được, cuối cùng vẫn phải xem ý quân trưởng thế nào. Nếu quân trưởng ra nghiêm lệnh, vậy cho dù lão hủ không đủ khả năng cũng sẽ sử dụng hết bản lĩnh gia truyền của mình để tranh với Diêm Vương một phen.”

Tuyên Hoài Mân thầm mắng lão già này giáo hoạt, đang định nói gì tiếp thì bỗng nghe Triển Lộ Chiêu ở trong phòng quát lên. “Đều chết ở đâu rồi?”

Ngữ khí vô cùng khó chịu.

Tuyên Hoài Mân không nói tiếp với Khương ngự y nữa, vội đẩy cửa đi vào, cười hỏi: “Muốn gì nào?”

Triển Lộ Chiêu chẳng thèm cời đôi bốt to mà nằm ngửa trên giường, dùng hai tay làm gối, gương mặt hiện vẻ không kiên nhẫn, đôi lông mày rậm trông đen hơn thường ngày, thấy Tuyên Hoài Mân đi từ bên ngoài vào liền hỏi: “Làm gì đấy?”

Tuyên Hoài Mân nói: “Trong phòng bệnh oi bức, đi ra ngoài hít thở không khí một chút. Anh khát hả?”

Tuyên Hoài Mân đi tới, mở quây tủ lấy một bình nước nóng, rót nửa ly thủy tinh nước nóng lại hòa thêm nửa ly nước lạnh, đưa đến bên giường.

Triển Lộ Chiêu luôn chán ghét hành động ôn tồn đến chán ngấy của hắn, huống chi hôm nay lại đang khó chịu, thấy hắn bưng nước đến, miệng lập tức nói: “Biến biến biến!” Xua tay phẩy ra ngoài.

Tuyên Hoài Mân không để ý, ly nước nhaoáng lên, nước sánh ra ngoài, bắn lên người Tuyên Hoài Mân, khăn trải giường cũng ướt một mảng.

May mà chỉ là nước ấm chứ không phải nước nóng.

Tuyên Hoài Mân chưa nói lời nào, Triển Lộ Chiêu ngược lại còn tức giận, trở mình ngồi dậy trên giường, chỉ vào mũi hần mắng to: “Con mẹ nó, mày đúng là không chịu yên tĩnh mà!”

Tuyên Hoài Mân biết hần không phải vì nước làm ướt khăn trải giường, mà là vì bị Tuyên Hoài Phong chọc tức nên muốn tìm mình để xả giận, liền hỏi lại: “Tôi không chịu yên tĩnh như thế nào? Tôi rót cho anh một ly nước cũng là sai sao hả?”

Bởi vì không kiêng kỵ với Triển Lộ Chiêu nên giọng nói còn pha chút mất kiên nhẫn, không tính là quá hùng hổ, nhưng hai lỗ tai đã đỏ bừng cả lên.

Triển Lộ Chiêu liếc hần một cái: “Ngoại trừ châm trà bưng nước, mày còn có thể làm gì nữa? Cái bộ dạng kinh tởm này của mày khiến người ta nhìn đã khó chịu.”

Tuyên Hoài Mân chìa tay sang hai bên nói: “Tôi còn cách nào khác? Tư lệnh đã đích thân ra lệnh rồi, những chuyện vốn thuộc chức trách của tôi giờ đều giao hết cho Trương phó quan làm. Nếu anh có chuyện đại sự đứng đắn gì muốn tôi giải quyết thì cứ nói ra. Anh nghĩ xem, những nhiệm vụ anh giao cho tôi xử lý từ trước tới giờ có cái nào tôi làm không tốt chưa?”

Từ khi theo Triển Lộ Chiêu, hần có làm một vài việc. Tính tình Triển Lộ Chiêu mặc dù không được tốt nhưng cũng chẳng phải kẻ ăn nói linh không biết giữ lời. Hần chỉ hừ hừ hai tiếng liền ngả người nằm ra sau, mười ngón tay lại đan vào nhau như cũ mà gối sau đầu, ngông nghênh phe phẩy chân.

Nhìn thì nhàn nhã, kỳ thực tâm trí đang gửi ở tầng dưới.

Bởi vậy, cặp chân kia lắc một hồi rồi chẳng đưng đưa tiếp được nữa.

Triển Lộ Chiêu buông chân xuống, cao giọng gọi: “Người đâu!”

Người Tuyên Hoài Mân bị ướt nên đi sang phòng bên đổi quần áo, mới vừa mở cửa chợt nghe Triển Lộ Chiêu gọi người liền hỏi: “Lại có gì muốn căn dặn nữa?”

Triển Lộ Chiêu nói: “Không gọi cậu.”

Tuyên Hoài Mân nói: “Sao tự nhiên lại lựa chọn người thế? Hôm nay anh nóng nảy quá đấy.”

Triển Lộ Chiêu chẳng để ý đến Tuyên Hoài Mân, vẫn gọi người tới. Một hộ binh bên ngoài đi đến, hỏi hần có gì căn dặn. Triển Lộ Chiêu dặn dò vài câu, hóa ra chỉ có một việc cực nhỏ muốn người ta đi làm.

Tuyên Hoài Mân chờ hộ binh đi rồi, quan sát Triển Lộ Chiêu, thấy hắn đứng ngồi không yên, cơ hồ ngay cả một sợi tóc trên đầu hắn cũng bồn chồn lo lắng, liền nói: “Anh ở bệnh viện nhiều ngày rồi, chắc là bí bách, ra ngoài tản một chút nhé? Chẳng phải đám bác sĩ ngoại quốc này đã nói không khí trong thành tốt cho bệnh nhân đó sao? Cách đây không xa có công viên Long Hồ, nếu anh bằng lòng, tôi cùng anh đi dạo một vòng nhé?”

Triển Lộ Chiêu bực mình. “Lúc nào rồi mà cậu còn muốn đi dạo công viên? Muốn đi dạo thì cậu tự đi dạo đi, lão tử không hầu!”

Tuyên Hoài Mân thấy thái độ Triển Lộ Chiêu ác liệt như vậy, hắn lại mềm mỏng hơn một chút, mỉm cười nói: “Anh không đi, tôi đi còn ý nghĩa gì nữa? Chẳng qua tôi thấy anh đứng ngồi không yên như vậy nên không khỏi khó chịu hộ anh thôi. Cứ như thế, chả bằng ra ngoài giải sầu một chút.”

Triển Lộ Chiêu nói: “Khó chịu hơn nữa thì lão tử vẫn bằng lòng chờ ở đây!”

Tuyên Hoài Mân nghe hắn thốt ra chữ “chờ” liền hiểu, trái tim cứng như được đúc từ sắt thép của hắn chung quy vẫn rơi xuống căn phòng bệnh tầng dưới. Tâm trí hắn không khỏi tối đen lại, thu nụ cười trên mặt, nhìn Triển Lộ Chiêu thật sâu rồi chậm rãi buông mắt xuống, cơ thể ngã ra sau dựa vào ghế, không thốt một từ.

Một kẻ yêu nói chuyện trước mặt Triển Lộ Chiêu như hắn bỗng nhiên im lặng, trái lại còn khiến cho người ta chú ý.

Triển Lộ Chiêu xoay người trên giường cũng cảm thấy không thú vị, bèn đưa ngang chân từ trên giường, dùng bốn điểm lên đùi Tuyên Hoài Mân một cái. “Tự nhiên cậu giả câm giả điếc gì thế?”

Ban đầu, Tuyên Hoài Mân chẳng nói lời nào, bị hắn đá liên tục vài cái, cuối cùng đã thực sự hơi đau, biết rằng Triển Lộ Chiêu sắp giận thật nên đành phải mở miệng: “Tôi giả câm giả điếc chỗ nào? Tôi đâu thể lúc nào cũng quang quác nói chuyện, ở đâu ra mà lảm chuyện thế? Huống chi anh còn phải đợi người, tôi yên tĩnh một lúc chờ cùng anh, làm sai chỗ nào nào?”

Chẳng hiểu tại sao, Triển Lộ Chiêu ngược lại còn cười: “Cậu chỉ cố tình giả vờ hào phóng. Cho dù muốn giả làm cái bình hoa trong phòng khách nhà giàu, thì cậu ấy mà... chỉ có thể làm cái bình dấm chua thôi. Con mẹ nó chứ, đừng có nói hươu nói vượn nữa, đến đây dấm chân cho tôi.”

Quân trưởng có lệnh, Tuyên Hoài Mân không thể không theo.

Huống chi Triển Lộ Chiêu cười nói với hắn cũng coi như hình thức nhượng bộ, bóng tối trong lòng Tuyên Hoài Mân cũng dần nhạt đi vài phần, thầm nghĩ: *Rốt cuộc hắn vẫn không coi mình là người ngoài, bằng không tại sao lại để ý xem mình nói cái gì? Mình không thể không nhận phần tình cảm này được.*

Tuyên Hoài Mân ngoan ngoãn đứng dậy khỏi ghế, đến ngồi xuống bên mép giường, vừa dấm chân cho Triển Lộ Chiêu, vừa tìm vài đề tài hắn thích để tán gẫu.

Trong mười câu thì có tới tám chín câu là Tuyên Hoài Mân nói, Triển Lộ Chiêu chỉ thỉnh thoảng đáp một câu. Chung quy hẳn vẫn bất an.

Cứ như vậy trải qua hai tiếng đồng hồ, chợt có người gõ cửa phòng bệnh.

24. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 2 - Chương 16-2: Part 2

Tuyên Hoài Mân ngoan ngoãn đứng dậy khỏi ghế, đến ngồi xuống bên mép giường, vừa dấm chân cho Triển Lộ Chiêu, vừa tìm vài đề tài hẳn thích để tán gẫu.

Trong mười câu thì có tới tám chín câu là Tuyên Hoài Mân nói, Triển Lộ Chiêu chỉ thỉnh thoảng đáp một câu. Chung quy hẳn vẫn bất an.

Cứ như vậy trải qua hai tiếng đồng hồ, chợt có người gõ cửa phòng bệnh.

Tuyên Hoài Mân gọi một tiếng “vào đi”, người bên ngoài đẩy cửa tiến vào, chào bọn họ một cái, hóa ra là gã hộ binh tên Thôi Đại Minh.

Vừa thấy gã, Triển Lộ Chiêu lập tức tỉnh táo. Hắn vốn nằm nghiêng trên người Tuyên Hoài Mân, để Tuyên Hoài Mân bóp vai cho mình, hiện tại lại rất hăng hái ngồi dậy, vai cũng chẳng cần Tuyên Hoài Mân xoa bóp nữa, hỏi gã hộ binh kia: “Nghe được cái gì?”

Thôi Đại Minh báo cáo: “Bạch công quán tầng dưới đưa cơm tới, tình trạng bệnh nhân kia không tồi.”

Triển Lộ Chiêu nghe xong báo cáo này thì không khỏi chau mày, hỏi tiếp: “Sao cậu biết tình trạng bệnh nhân không tồi?”

Thôi Đại Minh đáp: “Tôi liên tục theo dõi động tĩnh tầng dưới. Người của Bạch công quán đưa cơm vào phòng bệnh xong, sau đó chắc do người bên trong ăn xong rồi nên lại có người tiến vào thu dọn. Tôi đứng trên cầu thang bên cạnh nghe thấy những người đem hộp thức ăn về có vẻ rất vui, lại nghe bọn họ bàn tán rằng bữa cơm này nịnh bợ tốt, chờ lúc trở về, có lẽ cả đầu bếp lẫn người đưa cơm đều được tổng trưởng thưởng khá nhiều tiền. Bởi vậy tôi mới nghĩ tình trạng bệnh nhân không tồi. Nếu bất ổn thì sao có thể để cho người ta dùng cơm canh để nịnh bợ? Xem ra, chỉ ít là ăn uống tốt.”

Trong tim Triển Lộ Chiêu có hai cảm giác đang tranh đấu. Thứ nhất: có chút an lòng với căn bệnh của Tuyên Hoài Phong; thứ hai: chính là tức giận vì kế hoạch thất bại.

Sau khi lặng lẽ suy nghĩ, dường như trong hai cảm giác đó, cái sau quan trọng hơn.

Triển Lộ Chiêu vung tay lên, nói với Thôi Đại Minh: “Cậu hỏi thăm tiếp, có động tĩnh gì phải nhanh chóng báo cáo lại. Đi ra ngoài đi. Ra cửa thì mời Khương ngự y vào cho tôi.”

Thôi Đại Minh vái một lễ rồi lui xuống.

Chẳng bao lâu sau, Khương ngự y tiến vào phòng bệnh.

Lúc này không có người ngoài, Triển Lộ Chiêu chẳng thèm vòng vo, vừa thấy ông bèn hỏi ngay tấp lự: “Ông nói cậu ta thiếu thuốc của ông tất sẽ xảy ra chuyện. Tại sao đến giờ vẫn chưa có biểu hiện gì, mà người ta còn ăn uống vui vẻ nữa hả?”

Khương ngự y vuốt ria mép, cười tủm tỉm đáp: “Quân trưởng, ngài lo lắng quá rồi. Thuốc là của tôi, chẳng lẽ tôi còn không hiểu? Ngài đợi thêm hai ba tiếng nữa đi, nếu không hiệu nghiệm, tôi còn mặt mũi đứng ở đây sao?”

Có thể nói rằng thái độ của ông hết sức tự tin, khiến Triển Lộ Chiêu không thể không tin.

Triển Lộ Chiêu gật đầu, nửa hỏi nửa uy hiếp. “Nếu như bệnh cậu ấy trở nên nguy cấp, ông chắc chắn có thể bảo vệ tính mạng cậu ấy?”

Khương ngự y nói: “Điểm này thì tôi không dám cam đoan.”

Triển Lộ Chiêu chẳng ngờ ông lại dám trả lời như vậy, lập tức cả giận nói: “Trước kia ông cứ luôn nói với tôi là có thể đảm bảo tính mạng cho cậu ấy, bây giờ lại định đùa giỡn với lão tử phỏng?”

Khương ngự y giơ tay lên chặn lời, bộ dạng rất ung dung, vẫn cười nói: “Nếu bàn về y thuật, lão hủ không dám khoe khoang mình cao minh, nhưng còn chưa đến mức làm hại tính mạng cậu ấy. Huống chi một vài triệu chứng trên người bệnh nhân kia cũng là từ tôi. Tuy nhiên, không bột đổ gột nên hồ, chuyện sáng sớm nay thì chính quân trưởng cũng đã trải nghiệm rồi đấy. Rõ ràng có thể chữa cho bệnh nhân, song bệnh nhân lại không muốn nhận trị liệu, vậy thì đó không phải chuyện tôi có thể quản nữa.”

Với sự kiêu ngạo của Tuyên Hoài Phong, Triển Lộ Chiêu quả thực vừa yêu lại vừa hận. Hắn cau mày có vẻ đắn đo, thở dài: “Tôi hiểu, cậu ấy không muốn nhận ân huệ của quân Quảng Đông chúng ta, thái độ rất quả quyết.”

Khương ngự y nói: “Tình trạng của bệnh nhân sẽ xảy ra biến đổi trong thời gian ngắn nữa thôi, tôi dám đảm bảo điều đó. Nếu xảy ra thay đổi gì mà trị liệu đúng lúc, tất nhiên sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, tôi dám cam đoan việc đó. Hiện nay, việc duy nhất khiến người ta lo lắng là tính tình bệnh nhân quá mạnh mẽ, điều này để sau nói tới. Giờ mà vạn nhất tình trạng trở nên nguy cấp, những người tầng dưới vì thể diện hoặc là vì nguyên nhân khác mà không tới cầu quân trưởng khai ân, vậy phải làm thế nào đây?”

Triển Lộ Chiêu ngắt ra.

Đâu phải hần chưa từng nghĩ tới điều đó, song chỉ vì trong lòng hần đã cho rằng: Vì mạng sống của Tuyên Hoài Phong, Bạch Tuyết Lam nhất định sẽ liều lĩnh. Song ai có thể đảm bảo những chuyện như vậy? Hận thù giữa hải quan và quân Quảng Đông là một tầng, thái độ cự tuyệt của Tuyên Hoài Phong dành Khương ngự y lại là một tầng nữa.

Có hai tầng quan hệ như vậy, muốn nói Bạch Tuyết Lam kiên quyết không giơ cờ hàng với mình... cũng không phải không có khả năng.

Vạn nhất Tuyên Hoài Phong bệnh nặng, Bạch Tuyết Lam lại không đến đầu hàng, vậy kẻ khó xử chính là Triển Lộ Chiêu. Chẳng lẽ thật sự để cho Tuyên Hoài Phong chết trong bệnh viện?

Cứ như vậy, mọi việc vốn đã chắc chắn, nhưng vì quá lo lắng mà dẫn đến một vài vấn đề cần suy nghĩ, và càng suy nghĩ lại càng cảm thấy có khả năng thành sự thật. Triển Lộ Chiêu vốn không phải người lo được lo mất, song bởi vì Khương ngự y nhắc nhở một phen nên tâm trạng hần cũng bất ổn, một lát sau mới nói: “Hoài Phong rất quật cường, cơ mà chẳng phải họ Bạch kia rất coi trọng cậu ấy sao? Chắc chắn chẳng lý nào để cậu ấy chết. Tôi tính hần sẽ không thể không đến năn nỉ.”

Khương ngự y nói: “Đã như vậy thì quân trưởng chỉ cần an tâm chờ xem.”

Nói xong, ông bèn đi ra ngoài.

Tiếp tục chờ đợi nhưng nặng nề khó chịu hơn trước rất nhiều, Triển Lộ Chiêu ôm nghi ngờ trong lòng nên chẳng ung dung được như trước. Tuyên Hoài Mân ở bên cạnh hần không khỏi bị ném cho vài câu mắng chửi. Tính tình Tuyên Hoài Mân so với trước kia đã tốt hơn ba phần, bất kể Triển Lộ Chiêu nói gì cũng chỉ cười hướng ứng.

Qua hơn hai tiếng đồng hồ, Thôi Đại Minh chạy đến báo cáo, giọng nói gấp gáp hơn so với lần đầu, vừa đẩy cửa vào đã thưa: “Quân trưởng! Tình hình có biến!”

Triển Lộ Chiêu đứng phắt dậy. “Biến hóa thế nào?”

Thôi Đại Minh nói: “Hình như bệnh nhân bỗng nhiên khó chịu, tôi chỉ thấy đám mặc áo khoác trắng ra ra vào vào phòng bệnh, ánh mắt của đám hộ binh hải quan đều rất hung ác. Tôi cũng mặc áo choàng ngắn giả bộ làm bác sĩ, vốn nghĩ tới gần chút nữa xem có thể nghe được tin tức gì hay không, cơ mà vừa ghé đến hành lang đã bị quát tháo đuổi đi. Những người đó đã canh giữ ở đây mấy ngày rồi, đều nhận mặt được các bác sĩ khám chữa cho bệnh nhân đó, nếu không phải gương mặt mà bọn chúng nhận ra được thì bất kể mặc áo khoác áo choàng gì cũng bị đuổi ra ngoài hết.”

Triển Lộ Chiêu nhảy dựng lên, hỏi: “Thái độ Bạch Tuyết Lam thế nào?”

Thôi Đại Minh cảm thấy câu hỏi này của quân trưởng thật cổ quái, khiến người ta khó hiểu. Quân trưởng coi trọng sinh mạng của người bệnh cơ mà, tại sao lúc này lại quan tâm tới thái độ Bạch Tuyết Lam? Thôi Đại Minh nghĩ thầm trong lòng, ngoài miệng lại đáp: “Hần một mực ở trong phòng bệnh, chưa từng bước

ra ngoài nên tôi không thấy.

Triển Lộ Chiêu mắng một tiếng ‘đồ vô dụng’, phái Thôi Đại Minh đi thám thính tiếp.

Nhưng cũng từ lúc đó, Triển Lộ Chiêu đứng ngồi không yên, đi tới đi lui trong phòng bệnh, nghe thấy chút động tĩnh ở hành lang liền xoay mạnh người lại nhìn cửa chăm chăm. Song hồi lâu vẫn chẳng thấy ai tới gõ lên cánh cửa ấy.

Tuyên Hoài Mân mắt lạnh nhìn cảnh đó. Hắn vốn tính toán sẽ làm kẻ im lặng đứng xem, tránh việc lăm miệng một cái lại bị chụp cho cái mũ bình dấm chua.

Nhưng nhìn Triển Lộ Chiêu căng thẳng như vậy, cảm giác phần nộ không kiềm chế được liền dâng lên từ đáy lòng hắn. Tuyên Hoài Mân suy nghĩ một hồi bèn tỏ ra ân cần, chậm rãi nói. “Bệnh anh ta có biến, Bạch Tuyết Lam sốt ruột thì thôi đi. Anh cần gì phải nôn nóng chung cơ chứ? Anh đã sớm biết tình trạng của anh ta sẽ đi đến bước nguy hiểm rồi cơ mà. Hết thấy đều trong tính toán của anh, bây giờ anh chiếm thể thượng phong, tại sao trái lại còn sốt ruột thế này?”

Triển Lộ Chiêu dừng bước, quay phắt đầu về phía Tuyên Hoài Mân, trầm giọng nói: “Cậu thì biết cái đêch gì.”

Tuyên Hoài Mân mỉm cười nói: “Tôi thật sự không biết à? Nói tới nói lui, anh đang sợ Bạch Tuyết Lam ôm tư tưởng “thà rằng ngọc nát, còn hơn ngói lành”, thà để nhị ca tôi bệnh chết cũng không muốn tặng anh ta cho anh. Anh nói xem, tôi đoán đúng hay sai vậy?”

Vào thời điểm này, Triển Lộ Chiêu không muốn nhìn thấy nụ cười của kẻ khác, nhất là nụ cười của Tuyên Hoài Mân, nghiêng răng nói: “Con mẹ nó, cậu đúng là biết chọn thời điểm khiến lão tử khó chịu đấy.”

Lúc này, chợt có người gõ cửa.

Triển Lộ Chiêu đang lo lắng, chẳng gọi người tiến vào mà bước dài về phía trước, tự mình mở cửa, cơ mà hắn lập tức giận tái mặt. Hóa ra người ngoài cửa chỉ là y tá, đến giờ uống thuốc nên cô đưa thuốc tới cho Triển Lộ Chiêu.

Triển Lộ Chiêu nói: “Biến! Đừng cản trở chuyện quan trọng của lão tử!”

Ngay cả bình thuốc cũng chẳng nhận, Triển Lộ Chiêu đuổi y tá kia đi rồi nói với hộ binh ở cửa: “Nếu người hải quan tới thì để bọn họ bước vào. Bây giờ, lão tử mặc kệ mấy thứ lông gà vỏ tỏi khác.”

Nói xong lại đóng cửa.

Hắn chỉ nghĩ khi Tuyên Hoài Phong phát bệnh, Bạch Tuyết Lam sẽ lập tức tới đàm phán, nên từ đầu vẫn

chỉ ở trong phòng bệnh chờ đợi. Nhưng kiểu chờ đợi này lại thực sự rất sốt ruột, thời gian trôi qua từng giây từng phút, cũng chẳng biết đi đâu, hần cứ chậm rãi bước đi một vòng trong phòng bệnh, ngồi một lúc, suy nghĩ một lúc lại vô cùng cảm câu “thà rằng ngọc nát, còn hơn ngói lành” khi này Tuyên Hoài Mân đã nói, hần quay đầu hung tợn lườm Tuyên Hoài Mân.

Cuối cùng cửa phòng lại vang tiếng, người bước vào là Thôi Đại Minh, hần báo cáo với Triển Lộ Chiêu. “Tôi hỏi một y tá bước ra từ trong đó, cô ta nói không biết vì sao mà buổi chiều nay, bệnh nhân bên hải quan bỗng nhiên sốt cao, uống thuốc hay tiêm thuốc đều vô dụng, bác sĩ cũng không nghĩ ra được biện pháp khả thi nào. Tình trạng bây giờ càng lúc càng bất ổn, người bệnh đã mê man, đến mắt cũng chẳng mở ra được.”

Hần ngập ngừng, cẩn thận bổ thêm một câu: “Quân trưởng, y tá đưa tin tức kia... tôi đồng ý cho cô ta năm mươi đồng.”

Triển Lộ Chiêu bảo Tuyên Hoài Mân lấy trong túi ra năm mươi đồng đưa cho hần, lại bảo hần tiếp tục đi hỏi thăm.

Đuổi Thôi Đại Minh đi rồi, Triển Lộ Chiêu giẫm mạnh lên mặt đất một cái. “Rõ ràng họ Bạch kia biết chỗ tôi có thuốc cứu mạng. Cậu nói xem, hần cứ mãi không hành động như vậy là có ý gì?”

Tuyên Hoài Mân nhàn nhạt nói: “Tôi chẳng phải họ Bạch, tôi nào biết trong lòng hần suy nghĩ cái gì?”

Triển Lộ Chiêu hừ một tiếng: “Chẳng phải cậu giỏi nhất là đoán suy nghĩ của người khác đấy hả? Lúc không cần thì đoán đến là hăng say. Hôm nay cần dùng tới thì cậu lại giả ngốc cái gì?”

Chẳng hiểu tại sao mà tính tình Tuyên Hoài Mân hôm nay khác biệt rất lớn so với thường ngày, có vẻ rất thích làm theo ý mình, nghe xong lời Triển Lộ Chiêu nói liền vênh mặt lên, cãi lại. “Tôi không đoán.”

Triển Lộ Chiêu đang sốt ruột, tâm tình đã chẳng tốt, thấy hần không hợp tác như vậy thì càng tức giận, lập tức cõng thất lưng ngang hông định rút ra đánh người. Roi đầu còn chưa hạ xuống, tiếng đập cửa lại vang lên lần nữa.

Tim Triển Lộ Chiêu giật thót, thầm nghĩ chắc hần người đàm phán phía Bạch Tuyết Lam đã tới, hần lập tức ném thất lưng lên giường, miệng uy nghiêm nói: “Vào đi!”

Đĩnh đạc đứng trong phòng.

Không ngờ, khi cửa phòng mở ra lại là Trương phó quan tinh thần phấn chấn tiến vào.

Bao nhiêu kỳ vọng của Triển Lộ Chiêu đều luân phiên sụp đổ, đầu tiên là kinh ngạc, sau là thất vọng, sau thất vọng là lửa giận bùng bùng, hần vô cùng nghiêm nghị nói với Trương phó quan: “Con mẹ nó chứ, phòng bệnh của tôi đúng là cái rạp hát! Ai thích vào thì vào!”

Trương phó quan bị trách cứ, hần sững sốt hồi lâu mới cười làm lạnh nói: “Ai dám can đảm xông vào phòng bệnh của quân trưởng chứ? Tôi là chấp hành mệnh lệnh của tư lệnh tới làm công vụ, đứng bên ngoài nghe ngài kêu vào đi nên tôi mới dám đi vào.”

Quả thực khi này Triển Lộ Chiêu đã thốt ra hai chữ vào đi ấy, hần không tiện vì điều này mà mắng người ta nên lạnh mặt hỏi: “Tôi làm gì?”

Trương phó quan kéo túi công văn cặp dưới nách ra, đáp: “Hôm qua đã bàn bạc xong xuôi việc sắp xếp hàng hóa vận chuyển, tư lệnh muốn tôi báo cáo với quân trưởng.”

Hần còn chưa nói, Triển Lộ Chiêu đã kiên quyết ra hiệu. “Bây giờ không rảnh, cậu về đi, mai hãy tới báo cáo.”

Trương phó quan hết cách, đành phải thu dọn văn kiện đã lấy ra bỏ vào túi công văn, đang định đi ra, bên ngoài phòng bệnh lại truyền tới âm thanh giọng giặc: “Báo cáo!”

Hộ binh từ bên ngoài bước vào, nói với Triển Lộ Chiêu: “Quân trưởng, một phó quan họ Tôn bên hải quan tới, nói là hải quan tổng trưởng có việc thỉnh giáo, muốn mời quân trưởng đến tầng dưới nói chuyện một chút.”

Triển Lộ Chiêu còn chưa lên tiếng, Tuyên Hoài Mân quát lạnh: “Hải quan tổng trưởng có việc thỉnh giáo, tại sao quân trưởng chúng ta phải xuống tầng dưới đàm phán? Cậu đi ra ngoài nói với tên Tôn phó quan kia là bảo Bạch Tuyết Lam đích thân đến, bằng không thì chẳng có gì để nói hết.”

Hộ binh nhìn về phía Triển Lộ Chiêu, còn chờ chỉ thị của quân trưởng.

Tuyên Hoài Mân vỗ lên tay vịn ghế, ra lệnh: “Cậu điếc à? Cứ chiều lời tôi mà nói!”

Hộ binh đó thấy Triển Lộ Chiêu không nói gì, biết quân trưởng không phản đối mới đáp một tiếng “vâng”, ra ngoài nhắc lại lời Tuyên Hoài Mân vừa nói với Tôn phó quan bên ngoài một lần.

Trong phòng bệnh, Tuyên Hoài Mân mắng hộ binh một trận, chờ hộ binh đi rồi thì gương mặt lại trở lên nụ cười hữu hảo, hỏi Triển Lộ Chiêu: “Quân trưởng, tôi xử lý như vậy chắc ngài không tức giận chứ?”

Lúc này Triển Lộ Chiêu đã tỉnh táo lại, mình phải đàm phán với Bạch Tuyết Lam, tại sao lại không thể hiện uy thế? Kỳ thực không phải hần không nghĩ ra, mà là khoảng thời gian đợi ở đây khiến tâm trạng hần cực kỳ bất an, bất an đến nỗi vừa nghe người của hải quan tới liền có cảm giác muốn thở phào nhẹ nhõm. Xem ra Bạch Tuyết Lam đúng là kẻ ghê tởm, khi tính mạng người hần yêu treo dưới lưỡi đao, hần vẫn còn tâm tư đi làm cái loại chiến tranh tâm lý thế này.

Bởi vậy, Triển Lộ Chiêu không chỉ không tức giận với hành động thay mình tỏ thái độ của Tuyên Hoài Mân, ngược lại hần còn cảm kích.

Triển Lộ chiêu nói: “Cậu làm rất tốt, tôi tức giận cái gì? Bảo cậu làm phó quan của tôi chẳng phải là để cảnh tỉnh mấy chuyện đại sự hay sao? Tốt lắm, hẳn phải để họ Bạch tới.”

Hắn chẳng đứng nữa mà gọi người bê ghế tới, ngông nghênh ngồi đợi trong phòng.

Chỉ chốc lát, tiếng bước chân trên hành lang truyền tới, lại mơ hồ có hộ binh thét to hỏi gì đó.

Một hộ binh tiến đến báo cáo. “Quân trưởng, Bạch tổng trưởng bên hải quan tới.”

25. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 2 - Chương 16-3: Part 3

Một hộ binh tiến đến báo cáo. “Quân trưởng, Bạch tổng trưởng bên hải quan tới.”

Triển Lộ Chiêu nói: “Mời một mình hắn vào, những người không liên can đều chặn lại.”

Hộ binh lĩnh lệnh mà đi, chẳng bao lâu sau, Bạch Tuyết Lam một thân một mình tiến đến. Tầng lầu này có thể coi là địa bàn quân Quảng Đông, mà căn phòng bệnh này lại được xem như trọng địa trong địa bàn đó, dựa vào thù hận giữa Bạch Tuyết Lam và quân Quảng Đông, việc đơn thương độc mã đến đây như vậy thật chẳng khác đơn thân tiến vào hang hổ là bao.

Vào phòng, chỉ thấy ba người bên trong đều nhìn hắn chằm chằm.

Triển Lộ Chiêu oai vệ ngồi đó, Tuyên Hoài Mân cùng Trương phó quan đứng sau lưng hắn, một tả một hữu, khí thế có chút dọa người.

Đổi là người khác, dưới tình huống này, nhất định sẽ kinh sợ mà khuất phục, thế nhưng dáng vẻ Bạch Tuyết Lam từ đầu đến cuối đều vô cùng trấn định, bước thong thả vào phòng, cúi người thật sâu bái Triển Lộ Chiêu một cái.

Người trong phòng cũng không khỏi sửng sốt.

Ai cũng biết hắn là nhân vật lợi hại, bị ép buộc đến đây, trước tiên cũng phải nói vài câu xã giao mới đúng. Thật chẳng ngờ hắn lại rất lưu manh, không làm bất luận hành động ngoan cố chống trả gì mà lại chủ động tỏ ra yếu thế.

Triển Lộ Chiêu ngồi im nhận cái cúi người chào của hắn, cũng chẳng mời hắn ngồi, hai chân chéo nguẩy cười lạnh: “Vị này chẳng phải Bạch tổng trưởng vô cùng uy phong đó sao? Ngài đến chỗ tôi là có việc gì cần làm sao?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Tôi tới đây thỉnh giáo Triển quân trưởng một vấn đề.”

Triển Lộ Chiêu hỏi: “Vấn đề gì?”

Bạch Tuyết Lam đáp: “Anh muốn một Tuyên Hoài Phong sống, hay một Tuyên Hoài Phong chết?”

Triển Lộ Chiêu chẳng ngờ hắn thẳng thắn như vậy, có thể nói là chẳng chút vòng vo. Bởi vậy Triển Lộ Chiêu cũng chẳng cần nhiều lời mở màn vô ích, trả lời: “Tôi có thuốc, cậu có người. Cậu đưa người tới đây, đương nhiên cậu ấy sẽ không chết.”

Bạch Tuyết Lam hỏi: “Anh muốn tôi từ bỏ người yêu của mình? Anh nghĩ tôi sẽ đồng ý?”

Triển Lộ Chiêu nói: “Vậy thì phải hỏi cậu. Cậu muốn một Tuyên Hoài Phong sống, hay một Tuyên Hoài Phong chết?”

Lòng ngực Bạch Tuyết Lam khê phập phồng, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Tôi coi cậu ấy như chính tính mạng mình, anh muốn tôi đồng ý với điều kiện này chính là muốn tôi tự tay moi tim mình ra.”

Triển Lộ Chiêu nói: “Vậy rốt cuộc trái tim cậu sẽ được moi ra hay không đây?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Để cậu ấy có thể sống, tính mạng tôi cũng chẳng cần, tuy rằng thâm tâm vô cùng đau khổ, song cũng chỉ có thể chịu đựng.”

Triển Lộ Chiêu gật đầu cười nói: “Tốt! Vậy bây giờ cậu lập tức đưa cậu ấy đến đây đi.”

Bạch Tuyết Lam đáp: “Chuyện tôi đã đồng ý, nhất định tôi sẽ làm được. Người, có thể đưa đến đây, nhưng chỉ ít trước khi đưa đến đây cũng phải làm cậu ấy tỉnh lại. Thứ nhất: Tôi không biết vị Khương ngự y kia của anh có hữu dụng thật hay không, phải để tôi tận mắt thấy thì tôi mới yên tâm được. Thứ hai, cho dù tôi và cậu ấy phải chia ra thì vẫn cần mặt đối mặt bàn giao rõ ràng.”

Triển Lộ Chiêu cười rộ lên, quay đầu nói với Tuyên Hoài Mân. “Nghe xem, người ta đang dùng kế hoãn binh kia. Chúng tôi đâu phải người ngu, không thể chịu thiệt thòi thế đâu.”

Tuyên Hoài Mân vốn trông mong Bạch Tuyết Lam đủ cứng rắn, đối đầu với sự áp chế của Triển Lộ Chiêu, ai ngờ họ Bạch kia lại vạn phần ghê tởm như vậy, lúc cần mềm thì không mềm, lúc cần cứng thì đến chút dũng khí cũng chẳng tìm thấy, cứ nhiên chưa nói vài câu đã đồng ý đưa Tuyên Hoài Phong đến đây! Đúng là đồ khôn kiếp vô dụng!

Tuyên Hoài Mân suy nghĩ một lúc, hỏi Bạch Tuyết Lam: “Ngài nói phải đợi anh ta tỉnh lại, còn nói muốn bàn giao với anh ta. Vậy rốt cuộc bao giờ mới đưa người đó đến đây? Cần phải cho thời gian chính xác.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Bây giờ cậu ấy bất tỉnh nhân sự chẳng biết gì, nếu bón thuốc, ngày mai có thể tỉnh lại thì tôi sẽ từ biệt cậu ấy. Trước bữa cơm chiều, nhất định tôi sẽ đưa cậu ấy đến đây.”

Triển Lộ Chiêu quay đầu, nhướn mày với Tuyên Hoài Mân: “Cậu lẩm miệng cái gì?”

Tuyên Hoài Mân nói: “Quân trưởng, vợ chồng chia tay còn cần một tờ giấy bỏ nhau, nếu hấn bằng lòng quang minh chính đại giao hàng, tại sao không bảo hấn làm? Tính cách nhị ca tôi rất kiên cường, anh hiểu rất rõ. Bây giờ anh đem một kẻ gần chết qua đây, anh ta mê mê man man chẳng thể làm gì. Tuy nhiên, chờ anh ta tỉnh lại, phát hiện mình bị quân Quảng Đông canh chừng thì chẳng biết sẽ làm loạn thành thế nào nữa. Chi bằng để anh ta hiểu rằng người yêu của mình bỏ mình, vậy cho dù anh ta muốn oán trách cũng không đổ được lên người quân trưởng.”

Triển Lộ Chiêu nghĩ đến thái độ kiên quyết của Tuyên Hoài Phong nên không khỏi lo lắng, chỉ là không cam lòng cho Bạch Tuyết Lam thời gian nghỉ ngơi, hấn bèn khoanh hai tay trước ngực, chỉ mãi dùng ánh mắt âm trầm quan sát Bạch Tuyết Lam.

Tuyên Hoài Mân nói: “Hơn nữa, tình cảm nhị ca tôi đối với họ Bạch quả thực rất cuồng dại. Người ta thường nói “đau khổ đến chết tâm”, cho nên cần phải để chính tai anh ta nghe họ Bạch nói chia tay, trái tim yêu người khác của anh ta mới có thể đoạn tuyệt. Quân trưởng, tôi là suy nghĩ vì anh đấy.”

Triển Lộ Chiêu lạnh lùng liếc xéo hấn, trầm giọng nói: “Cậu nói nhảm nhiều như vậy thực sự là nghĩ cho tôi sao? Đừng tưởng tôi không biết trong lòng cậu suy tính cái gì. Tuyên Hoài Phong được đưa đến đây, đương nhiên cậu hận không thể kéo dài phút nào hay phút đó.”

Tuyên Hoài Mân đã quen hàng ngày bị hấn nói nặng nói nhẹ, nhưng lúc này có mặt Bạch Tuyết Lam, tình huống cực kỳ nhục nhã, vừa bị Triển Lộ Chiêu nói như vậy, gương mặt Tuyên Hoài Mân hơi nóng lên, liếc nhìn gương mặt nặng nề của Bạch Tuyết Lam một cái rồi lại vâng lời nói với Triển Lộ Chiêu. “Chung quy phải làm sao thì đều do quân trưởng làm chủ. Quân trưởng cảm thấy tôi nói sai, vậy không nghe cũng được. Bất quá, nếu quân trưởng cảm thấy tôi nói có chút đạo lý thì ngại gì suy nghĩ thêm một chút. Người thì phải đưa tới, dù sao cũng chỉ muộn một ngày đến ngày rưỡi thôi, tuy nhiên lại tiết kiệm được rất nhiều công sức để vỗ về trấn an sau này.”

Triển Lộ Chiêu hận không thể lập tức khiến Bạch Tuyết Lam đưa người tới, song lại rất kiêng kỵ tính tình kiêu ngạo của Tuyên Hoài Phong. Lại nói tiếp, để Tuyên Hoài Phong nhìn rõ gương mặt thực sự hèn yếu của Bạch Tuyết Lam, khiến y chết tâm... đây ngược lại chính là một lời đề nghị hấp dẫn.

Triển Lộ Chiêu chỉ tự vắn chốc lát liền quay đầu về phía khác, nhìn Trương phó quan hỏi: “Cậu cũng nói đi.”

Trương phó quan không ngờ quân trưởng lại xem xét ý kiến cổ vắn của mình nên nghe vậy liền ngẩn ra, suy nghĩ một chút mới ậm ừ đáp: “Quân trưởng nói là kẻ hoãn binh... tôi cũng rất nghi ngờ điều đó. Đám người hải quan rất giả dối. Tôi nghĩ... không biết trước tiên có nên tìm hiểu rõ vấn đề bên trong...”

Triển Lộ Chiêu gật đầu nói: “Đây mới là lời phó quan nên nói. Người đâu, mời Khương ngự y đến đây.”

Khi Khương ngự y tới, Triển Lộ Chiêu hỏi ông ngay trước mặt Bạch Tuyết Lam: “Bệnh nhân tầng dưới không uống thuốc của ông, bệnh tình trở nên nghiêm trọng. Vị Bạch tổng trưởng này đến đây xin toa thuốc tiên, hứa hẹn chờ bệnh nhân tỉnh lại... hình như sẽ chia tay bệnh nhân. Trước bữa cơm chiều ngày mai sẽ đưa bệnh nhân đến chỗ tôi. Ông xem có ổn không?”

Khương ngự y đã hiểu Triển Lộ Chiêu hỏi như vậy là có ý gì. Quả thực, ông có lòng tin rất lớn về mặt dùng phương thuốc khống chế tình hình, liền cười nói: “Chắc hẳn không có gì bất ổn. Nếu như quân trưởng đồng ý, một lát nữa tôi sẽ sắc thuốc đưa qua, sớm thì đêm nay, muộn thì sáng sớm ngày mai bệnh nhân sẽ tỉnh lại. Trưa mai tôi sẽ cho người đưa một bát thuốc nữa qua, đảm bảo tình trạng của bệnh nhân sẽ không xảy ra biến chứng gì trước bữa cơm chiều. Có điều, bệnh nhân cần uống thuốc vào giờ cơm tối. Nếu lúc cơm tối còn chưa đưa người qua đây, trì hoãn làm lỡ thời gian cứu trị, đến lúc đó... coi như lão hủ cũng bất lực.”

Có Khương ngự y cam đoan, tinh thần Triển Lộ Chiêu rất vững vàng, quay đầu hỏi Bạch Tuyết Lam: “Cậu nghe rõ chưa? Trước cơm tối ngày mai không thể không đưa người tới, đó chính là tổn hại đến tính mạng cậu ấy. Mặc kệ thủ đoạn cậu có thần thông đến đâu thì gặp phải Khương ngự y cũng chẳng nên trò chống gì.”

Bạch Tuyết Lam trầm giọng nói: “Tôi hiểu.”

Khương ngự y nhìn sắc mặt Triển Lộ Chiêu, hỏi: “Vậy trước tiên tôi đi sắc một thang thuốc đưa tới phòng bệnh phải không?”

Triển Lộ Chiêu đang định gật đầu, Tuyên Hoài Mân cười lạnh nói: “Chờ một chút! Quân trưởng, ngài quá dễ thương lượng rồi, tôi cần phải cả gan thể hiện sự phản đối.”

Triển Lộ Chiêu biết hẳn muốn làm khó Bạch Tuyết Lam nên trong lòng vô cùng vui vẻ, cười hỏi: “Cậu định không tán thành bằng cách nào? Lẽ nào cậu muốn giữ vị Bạch tổng trưởng này lại làm con tin?”

Tuyên Hoài Mân cũng cười, nhìn Bạch Tuyết Lam chằm chằm nói: “Vị Bạch tổng trưởng này là thân thích của tổng lý, lại còn là hải quan tổng trưởng nữa. Chắc chẳng ai trong thủ đô này dám bắt hẳn làm con tin. Bất quá, Bạch tổng trưởng ngài là người hiểu biết, chung quy nên hiểu đạo lý lẽ nghĩa qua lại. Quân trưởng chúng tôi là người thiện lương, vô duyên vô cớ lại cho các người thời gian một ngày để chung đụng với nhau, có phải ngài nên biểu hiện một chút thành ý không?”

Bạch Tuyết Lam chẳng chớp mắt lật một cái, biểu hiện tựa như tranh gỗ, trầm giọng hỏi: “Xin hỏi Tuyên phó quan, theo lời cậu nói thì thành ý là thế nào?”

Tuyên Hoài Mân cúi người xuống, rút cây dao găm dắt trong giày ra, vút xuống dưới chân Bạch Tuyết Lam, cắn răng nói: “Chẳng phải ngài biết cắt ngón tay sao? Ngài muốn một bát thuốc thì dùng một ngón tay để đổi đi!”

Tuyên Hoài Mân cúi người xuống, rút cây dao găm dắt trong giày ra, vút xuống dưới chân Bạch Tuyết Lam, cắn răng nói: “Chẳng phải ngài biết cắt ngón tay sao? Ngài muốn một bát thuốc thì dùng một ngón tay để đổi đi!”

Ánh mắt Bạch Tuyết Lam nhân nhặt đảo qua ngón út thiếu một đốt của Tuyên Hoài Mân.

Tuyên Hoài Mân cười lạnh lạnh: “Bạch tổng trưởng, nếu ngài thực sự coi Tuyên Hoài Phong như tính mạng mình thì cần gì phải do dự? Chúng tôi không muốn nhiều, chỉ cần ngón trở tay phải của ngài thôi. Cái vị trên giường bệnh kia không chịu được lâu đâu, làm việc thống khoái một chút cũng miễn khiến cho Khương ngự y lỡ chuyện đưa thuốc tiên cho bệnh nhân.”

Ngón trở tay phải là ngón cướp cò súng, Bạch Tuyết Lam thiếu đi ngón tay đó thì sau này tay phải sẽ không dùng được súng nữa.

Triển Lộ Chiêu cảm thấy ý này của Tuyên Hoài Mân rất hay, hấn dùng một tay vuốt mũi, hứng thú nhìn Bạch Tuyết Lam khom lưng nhặt dao găm dưới mặt đất lên. Khương ngự y cũng đứng một bên quan sát.

26. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 2 - Chương 17

Vào thời khắc căng thẳng này, Trương phó quan ho nhẹ một tiếng, khom lưng nói bên tai Triển Lộ Chiêu: “Quân trưởng, tôi có thể chen ngài một bước, nói vài câu không?”

Triển Lộ Chiêu đang hứng thú chờ nhìn Bạch Tuyết Lam cắt ngón tay như thế nào nên vô cùng khó chịu khi người ta cắt ngang hưng trí, thế nhưng hấn là phó quan của tư lệnh, chung quy không thể không lưu cho một chút thể diện. Triển Lộ Chiêu đứng lên, cùng hấn đi ra phía sau tấm rèm, nhấn mặt hỏi: “Chuyện gì? Nhất định phải nói vào lúc này?”

Trương phó quan do dự đáp: “Quân trưởng, ngài hiểu rõ thân phận của họ Bạch đó mà. Nếu hấn bước từ trong phòng bệnh ra ngoài mà trên thân dần theo thương tật, sợ rằng Bạch tổng lý sẽ không dễ dàng bỏ qua. Tư lệnh hạ mệnh lệnh xuống, hiện tại đang có chuyện lớn phải làm, không nên đắc tội với chính phủ.”

Triển Lộ Chiêu ngậm phỉ nhổ một tiếng, dừng dừng nói: “Chính hấn muốn cắt ngón tay mình, lẽ nào tôi ngăn được? Lại không phải quân Quảng Đông chúng ta ra tay, không trách lên đầu chúng ta được.”

Trương phó quan hiểu là khuyên không nổi, cau mày thật chặt, thở dài nói: “Nếu quân trưởng đã quyết, vậy tôi không nhiều chuyện nữa. Tuy nhiên, mong quân trưởng giúp cho một chuyện, nếu sau này xảy ra chuyện lớn gì, tư lệnh biết tôi ở đây sẽ chửi cha chửi mẹ tôi mất, đến lúc đó mong quân trưởng biện bạch cho tôi một câu, làm chứng cho tôi. Chuyện hôm nay tôi đã làm hết bổn phận phó quan của mình, đã khuyên can ngài.”

Triển Lộ Chiêu cười mắng: “Mẹ nó, cậu đúng là con thỏ nhát gan sợ phiền phức, sao chú tôi lại chọn cậu làm phó quan thế nhỉ?”

Trương phó quan cười khổ, lắc đầu cảm thán: “Dụng tâm của quân trưởng đối với gã Tuyên Hoài Phong kia quá cao thâm, tôi không cách nào đoán được.”

Tự nhiên nghe hần nhắc tới Tuyên Hoài Phong, Triển Lộ Chiêu chú ý, hỏi: “Thế nào là đoán không rõ?”

Trương phó quan nói: “Hôm nay quân trưởng vốn có thể buộc hần đưa Tuyên Hoài Phong đến đây, sau lại đổi suy nghĩ, cho nên toi đoán chừng quân trưởng không chỉ muốn người, mà còn muốn tim. Bằng không, bắt người đến đây rồi lại luôn luôn phải quắc mắt đối diện, làm cái gì cũng chẳng chịu hợp tác, ngay cả cái việc ngọt ngào về đêm cũng phải cưỡng ép mà làm. Lúc đầu còn cảm thấy mới mẻ, nhưng ngày dài qua đi thì còn gì thú vị? Nếu ngài đang tìm một đối tượng thật tâm yêu thích, muốn được thật dài thật lâu thì phải ngọt ngọt ngào ngào mới được. Tôi vốn cảm thấy mình đoán không sai, giờ nghĩ lại lại thấy chắc mình đã sai rồi.”

Lời này đã động tới thẳng tâm khảm Triển Lộ Chiêu.

Nhất là tám chữ “thật dài thật lâu, ngọt ngọt ngào ngào”.

Triển Lộ Chiêu đang âm thầm đồng ý, bỗng nghe Trương phó quan nói “Sai rồi”, liền thắc mắc: “Tại sao lại sai rồi?”

Trương phó quan đáp: “Quân trưởng, giả dụ ngài có một người yêu rất ngọt ngào, bây giờ người ngài yêu vì tính mạng của ngài mà cắt mất một ngón tay, vậy cách nhìn của ngài dành cho người ấy sẽ thế nào? Sẽ trở nên tốt hơn hay xấu hơn?”

Triển Lộ Chiêu nói: “Vì tôi mà ngay cả ngón tay mình cậu ấy cũng cắt xuống, vậy cách nhìn của tôi dành cho cậu ấy sao có thể xấu hơn được, chỉ có cảm kích mà thôi.”

Trương phó quan tiếp: “Vậy thì không đúng rồi. Cái thứ như Bạch Tuyết Lam kia chết đi hần không có gì đáng tiếc. Chỉ bằng vào những điều hần làm với quân Quảng Đông chúng ta, đừng nói là một ngón tay, cho dù quân trưởng đem hần ra làm đèn trời thì tôi cũng sẽ vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Nhưng muốn Bạch Tuyết Lam lấy danh nghĩa vì Tuyên Hoài Phong mà dâng một ngón tay thì đó lại là chuyện khác. Như thế hần chẳng là nhân vật dung cảm hi sinh vì tình yêu được ca ngợi trong tiểu thuyết đó sao? Quân trưởng muốn Tuyên Hoài Phong cắt đứt triệt để với hần, mà lại để Tuyên Hoài Phong nợ hần một mối ân tình to lớn như thế... Cho nên tôi nói tôi không hiểu. Nếu Tuyên Hoài Phong uống thuốc của Khương ngự y rồi tỉnh lại, thấy vết thương Bạch Tuyết Lam máu châu ròng ròng, gã còn phục tùng quân trưởng nữa sao?”

Triển Lộ Chiêu lắc đầu nói: “Không thể nào.”

Trương phó quan chìa tay sang hai bên. “Tôi sẽ nói về ý này. Tuyên Hoài Phong bệnh sắp chết, quân trưởng tìm người cứu mạng gã, gã hần phải cảm kích quân trưởng. Kết quả thì hần trút sự cảm kích lên Bạch Tuyết Lam, căm thù quân trưởng đến tận xương tủy, tôi vì cái này mới phải khuyên quân trưởng nghĩ lại.”

Triển Lộ Chiêu suy nghĩ thấu đáo liền nói: “Tôi không thể để hần tặng cho Tuyên Hoài Phong mối nhân tình lớn như thế. Quên đi, hôm nay trước tiên cứ để hần lành lặn quay về, sau đó sẽ tìm cơ hội băm vụn hần ra.”

Trương phó quan cười cười, nhỏ giọng nói: “Quân trưởng, cần gì phải tìm cơ hội sau này? Thứ quân trưởng kiêng kị chẳng qua chỉ là lòng Tuyên Hoài Phong suy nghĩ như thế nào. Hiện tại Tuyên Hoài Phong có thể thấy hấn, chúng ta không những không động đến hấn, trái lại còn phải hành động nhân nghĩa rộng lượng. Chờ tối mai Tuyên Hoài Phong về đến tay quân trưởng rồi, hai người bọn họ không gặp mặt nhau, quân trưởng có xử lý họ Bạch thế nào đi chẳng nữa thì Tuyên Hoài Phong cũng chẳng biết. Khi đó, sao quân trưởng không dùng Tuyên Hoài Phong để áp chế họ Bạch? Tôi quan sát thái độ Bạch Tuyết Lam, có vẻ như vì Tuyên Hoài Phong, chuyện gì hấn cũng chịu làm.”

Gương mặt Triển Lộ Chiêu lộ vẻ dữ tợn khiến người ta sợ hãi, vỗ vai Trương phó quan khen ngợi: “Trương phó quan, chủ ý này của cậu không tồi đâu.”

Hai người bàn bạc riêng một lúc mới đi từ phía sau màn ra ngoài.

Triển Lộ Chiêu căn dặn Khương ngự y: “Ông đi chuẩn bị thuốc đi, lát nữa tôi tự mình đưa qua.”

Sau đó vung tay lên với Bạch Tuyết Lam. “Cậu có thể đi.”

Tuyên Hoài Mân chẳng biết bọn họ thì thăm gì sau tấm rèm, thấy Triển Lộ Chiêu vừa bước ra mà thái độ đã thay đổi thì mặt trắng đỏ lên, cả tiếng nhắc nhở: “Quân trưởng, ngón tay của hấn còn chưa cắt xuống đây!”

Triển Lộ Chiêu lạnh lùng nói: “Tôi tự có chủ ý của mình.”

Thấy cơ hội này, Bạch Tuyết Lam lập tức rút lui trước dòng nước xiết, đặt cây dao găm lên bàn, im lặng ra khỏi phòng bệnh. Đầu hàng lang rất xa bên ngoài, Tôn phó quan dẫn một đội hộ binh chờ đợi mà mồ hôi đầy gáy, thấy Bạch Tuyết Lam cuối cùng cũng toàn thân trở ra thì trái tim treo tuốt trên cao mới được thả xuống, vội bước lên đón, thấp giọng hỏi: “Nếu tổng trưởng không ra, tôi sẽ dẫn người xông vào. Tôi chỉ sợ đám quân Quảng Đông điên lên lại chôn vùi tổng trưởng ở trong đó. Vậy sao được chứ?”

Bạch Tuyết Lam cười nói: “So độ điên cuồng à? Bọn họ còn kém tôi xa lắm.”

Tôn phó quan hỏi: “Bàn bạc chuyện đó ổn thỏa không?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Cuối cùng tối nay Hoài Phong cũng được một bát thuốc. Chúng ta về thương lượng đã.” Dưới ánh nhìn chăm chăm của quân Quảng Đông, Bạch Tuyết Lam dẫn Tôn phó quan cùng các hộ binh đi về phía cầu thang xuống tầng hai.

Qua hơn nửa tiếng, quả nhiên thuốc tiên được đưa tới tầng hai, chẳng qua người đưa thuốc tới không phải hộ binh mà là đích thân Triển Lộ Chiêu.

Bởi vì Bạch Tuyết Lam đã chịu thua nên tư thái của Triển Lộ Chiêu so với lúc sáng sớm đã cao hơn rất nhiều, hấn nói rõ là muốn đích thân bón thuốc cho Tuyên Hoài Phong. Tổng Nhâm cùng đám hộ binh sớm

được Bạch Tuyết Lam hạ nghiêm lệnh, biết bát thuốc trên tay kẻ này liên quan đến tính mạng Tuyên phó quan nên đành phải nén giận tránh đường, để Triển Lộ Chiêu vào phòng bệnh.

Triển Lộ Chiêu đến trước giường, ngồi xuống mép giường ngay trước mặt Bạch Tuyết Lam, đỡ nửa người trên Tuyên Hoài Phong dậy, bón cho y từng thìa từng thìa thuốc. Tuyên Hoài Phong bất tỉnh nhân sự, thuốc bón tới miệng chung quy vẫn chảy ra khóe môi một ít, đọng lại ở cằm.

Triển Lộ Chiêu dùng ngón tay lau sạch khóe miệng xinh đẹp, liếc xéo Bạch Tuyết Lam, cười nói: “Thế này thì không được việc rồi, lãng phí thuốc. Bệnh nhân không nuốt thuốc thì tình thế nào được đây? Tôi từng xem qua một bộ phim tây dương, có một cách bón thuốc rất mới mẻ lại độc đáo, tôi thử một lần thì thế nào nhỉ?”

Khóe mắt Bạch Tuyết Lam xéch ngược, bước chân như muốn xông về phía trước, cuối cùng lại phải lùi ra sau một bước, khàn giọng nói: “Không sai, thuốc này không thể lãng phí.”

Nói xong liền cắn răng quay mặt về phía tường.

Không bao lâu, phía sau đầu truyền tới âm thanh đánh lưởi, lại loáng thoáng có tiếng ngâm nga thỏa mãn vui mừng của Triển Lộ Chiêu. Nghe những âm thanh kinh tởm ấy, lục phủ ngũ tạng Bạch Tuyết Lam như bị người ta dùng dao găm cửa từng đường từng đường. Nhưng bất kể thâm tâm thống khổ ra sao, thân thể hắn vẫn cứ vững vàng như đá, trầm mặc đối diện với bức tường.

Khoảng một phút sau, bát thuốc đó mới coi như bón xong. Bạch Tuyết Lam xoay người lại, Triển Lộ Chiêu đang đặt Tuyên Hoài Phong nằm xuống gối, trùng hợp phía dưới gối lộ góc của thứ gì đó. Triển Lộ Chiêu kéo góc món đồ đó ra, hóa ra là một tấm ảnh được giấu dưới gối. Tấm ảnh Tuyên Hoài Phong đang nắm tay Bạch Tuyết Lam, cười vô cùng hạnh phúc.

Triển Lộ Chiêu cất tiếng: “Trưa mai tôi đưa thuốc tới nữa. Đêm mai người này là của tôi, cậu dùng chút thời gian đấy mà cẩn thận tạm biệt cậu ấy đi.”

Nói xong, chẳng hỏi Bạch Tuyết Lam một tiếng, hắn nhét tấm ảnh kia vào người rồi rời khỏi phòng bệnh.

Bạch Tuyết Lam đứng trong phòng tựa như bức tượng được khắc từ gỗ được đúc từ đá, lát sau mới dịch bước đến bên giường, cúi đầu ngắm nhìn gương mặt gầy gò của Tuyên Hoài Phong, thấy một lọn tóc y vểnh lên liền dùng ngón út nhẹ nhàng vuốt xuống cho y. Rồi đột nhiên phát hiện một vết máu làm bắn tóc Tuyên Hoài Phong.

Bạch Tuyết Lam khó hiểu, không biết máu từ đâu tới, hắn thu tay lại nhìn, hóa ra chẳng biết móng tay đã bị bóp nát từ khi nào, máu nhuộm đỏ móng tay, làm bắn mái tóc người yêu.

Lúc này, Tôn phó quan đẩy cửa tiến đến, nhỏ giọng nói: “Tổng trưởng, nên xuất phát.”

Bạch Tuyết Lam hỏi: “Bên kia bố trí xong hết chưa?”

Tôn phó quan đáp: “Bố trí xong.”

Bạch Tuyết Lam gật đầu, xoay người đi ra ngoài, lúc bước qua Tôn phó quan bèn hỏi hẩn: “Cầm gì trên tay vậy?”

Tôn phó quan nói: “Lúc đến đây thì nhìn thấy nó ở trên cầu thang, tôi nghĩ không thể cứ vứt đi như vậy nên nhặt về...” dâng lên phía trước.

Bạch Tuyết Lam đã thấy, đó là tấm ảnh đã bị xé nửa, bóng hình hẩn ở trong phần ảnh đó. Nửa tấm ảnh còn lại là dáng điệu và nụ cười của một người khác, chắc chắn đang nằm trong tay của một kẻ không đáng được sở hữu nó, phải chịu sự ô nhục bất tận.

Đang có việc lớn phải giải quyết, Bạch Tuyết Lam không muốn trái tim mình dao động phân tán tư tưởng, hẩn liếc qua nửa tấm ảnh bị xé, lạnh lùng nói: “Ảnh chụp có thể rửa thành trăm tấm ngàn tấm, không thành vấn đề. Đi thôi.”

Nói xong liền cùng Tôn phó quan ra khỏi bệnh viện, ngồi trên xe riêng đã chuẩn bị xong, lặng lẽ rời đi dưới sự che trở của màn đêm.

27. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 2 - Chương 18

Trong bệnh viện, Khương ngự y sắc xong chén thuốc cứu mạng kia cho Tuyên Hoài Phong, nhìn sắc trời không còn sớm bèn cáo từ Triển Lộ Chiêu, quay về hành quán quân Quảng Đông.

Ở trong quân Quảng Đông, vì phương pháp điều chế thuốc phiện bí truyền nên ông được Triển tư lệnh vô cùng coi trọng, việc qua lại giữa hành quán và bệnh viện đều là ngồi xe hơi, dẫn hộ binh. Sự oai phong này chẳng kém quan trên cấp sư trưởng là bao.

Trở lại hành quán, Khương ngự y thay một bộ áo dài bình thường, gọi ba gã lính hộ vệ tới, bảo bọn họ thay thành thường phục, sau đó bốn người lặng lẽ ra ngoài theo lối cửa sau nhỏ của hành quán, ngồi lên xe kéo đi về phía thành đông.

Hóa ra, Khương ngự y tuy có bản lĩnh cải từ hoàn sinh nhưng dù sao vẫn là xác phàm, đương nhiên không thể thiếu mất cái dục vọng của kẻ phàm nhân. Từ khi đến thủ đô, vào ở trong hành quán quân Quảng Đông tâu sắc tài vận đều đầy đủ, ông không khỏi muốn rục rịch đổi thay. Dưới sự trợ giúp của đứa cháu Khương sư trưởng, ông đã ngấm ngầm tìm kiếm một cô bé mười sáu tuổi ở đường hẻm phía đông bắc thành phố làm “món ăn tươi”.

Vốn chỉ là một lần “buôn bán”, chẳng ngờ cô bé Thúy Hỉ được gọi tới tuy nhỏ tuổi nhưng đã được tú bà huấn luyện nhiều năm, rất biết cách khiến người ta yêu thích. Khương ngự y thấy cô bé còn trẻ tuổi tươi ngon mọng nước liền thích thú vô cùng, hơn nữa ông còn là kẻ đã sống nửa đời người, thành ra ông càng yêu thích cô bé nhiều hơn, càng ngày càng không kiềm giữ nổi.

(Nguyên văn: “gia thượng tự kỷ thị bán bả niên kỷ đích nhân”. Bán bả niên kỷ đích nhân chỉ người từ 58 đến 65 tuổi)

Thường xuyên qua lại, dần dà bắt đầu có xu thế không dứt ra được.

Tuy nhiên Khương ngự y đã được nhắc nhở, biết rằng mấy ngày này trong thành không bình yên. Lúc ở bệnh viện, ông đã thấy rất rõ mối căm thù của hải quan đối với quân Quảng Đông. Cho nên mỗi lần đi ra ngoài, ông đều vô cùng cẩn thận.

Khương sư trưởng hiểu rất rõ, bản thân hẳn có thể ngồi trên ghế sư trưởng này có nửa phần công lao thuộc về vị thúc thúc với công thức điều chế thuốc phiện bí mật kia. Hắn không thể không báo đáp phần công ơn to lớn ấy.

Về chuyện này thì Khương sư trưởng vô cùng ân cần. Mấy gã lính hộ vệ theo bên người Khương ngự y ra ngoài chính là do Khương sư trưởng đặc biệt sắp xếp. Có Khương sư trưởng an bài cẩn thận, Khương ngự y ra ngoài gặp giai nhân được bảo vệ rất kỹ càng, chưa từng để lộ chút phong thành nào.

Lần này vẫn là đến ngô Dương Liễu ở thành đông.

Ngô Dương Liễu là nơi tìm thú sung sướng của đám đàn ông trong thủ đô. Vừa đến đầu ngô đã thấy ngay đèn lồng đỏ đỏ xanh xanh treo thật cao, màu sắc trải dài một dải, vô cùng náo nhiệt. Trước nhiều tiểu viện đều treo tám biển bằng lụa đỏ bóng loáng, phía trên thêu tên bằng kim tuyến, ví dụ như Liễu Sắc, Phấn Điệp, Kim Hỉ Bảo, Ngân Phi. Đó là danh sách tên các cô nương trong viện.

Nơi đám người Khương ngự y muốn đến là một tiểu viện ở cực sâu trong ngô. Viện kia vốn không lớn lại ở nơi sâu nhất, quả thực chẳng chút bắt mắt. Hơn nữa đèn lồng trước viện không sáng, phía trên tám biển thủy tinh bị phủ bởi một tấm vải đỏ, che lấp tên của các cô nương bên trong. Chuyện này là vì năng lực của tú bà trong viện này hữu hạn, chỉ nuôi một vị cô nương. Mà cô nương Thúy Hỉ bà nuôi cả tháng nay đã nhận tiền vị khách kia đưa tới, không thể đón thêm khách khác.

Đến trước cửa viện, Khương ngự y xuống khỏi xe kéo, chắc hẳn người bên trong trông ngóng đã lâu nên chưa kịp gõ thì cửa đã mở ra.

Một người phụ nữ tầm ba mươi bốn mươi tuổi lộ đầu ra, gương mặt trái xoan có chút gợi cảm lẳng lơ. Đây chính là tú bà Trần đại nương của Thúy Hỉ. Vừa thấy ông, bà lập tức tươi cười: “Khương đại gia tới rồi.”

Vừa nói vừa mở cửa, Trần đại nương nghiêng thân mời khách vào phía trong, dẫn Khương ngự y tới phòng khách nhỏ nối liền với phòng ngủ Thúy Hỉ, cất giọng gọi: “Thúy Hỉ, Khương đại gia tới, sao con chưa đến

tiếp.”

Thủy Hỉ lạnh lạnh đáp một tiếng từ nơi nào đó, sau lại vừa cầm dây đỏ trong tay buộc mái tóc đen nhánh vừa bước ra.

Trần đại nương lại vén rèm cửa đi ra ngoài chiêu đãi ba gã hộ vệ Khương ngự y đưa tới. Mấy gã này theo Khương ngự y tới đây vài lần nên đã quen thuộc, biết Khương ngự y nếu đến đây thì chưa tới đêm khuya chắc chắn sẽ không trở về, bởi vậy chúng bèn ngồi xuống uống trà chờ đợi.

Không ngờ Trần đại nương lại bưng hai bình rượu ra, sau còn cầm ba cái bát đất sét to tới.

Thấy vậy, bọn chúng lập tức cười nói: “Mỗi lần tới đây, đại nương đều cho nước trà, sao hôm nay lại đãi rượu thế này? Chẳng lẽ cô nương nhà bà đêm nay có hỉ sự, muốn động phòng với tân lang phải không?”

Tú bà trước nay là kẻ gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện ma quỷ, biết đám binh lính thô tục nên cũng chẳng kiêng kị, cười mắng: “Hỉ mẹ nhà cậu ấy! Lần trước Khương đại gia chỉ hai trăm đồng mới mua được thân thể trong trắng của Thúy Hỉ nhà chúng tôi, chẳng lẽ còn có thể đi đâu tìm một vị cô gia nữa hả? Sáng nay cháu ngoại tôi đến thăm, hai bình rượu này là nó biếu. Tôi không quen uống thiêu đao tử nặng thế này, Thúy Hỉ lại càng không uống. Khương đại gia là quý nhân, tôi đoán chưa chắc ngài ấy đã đồng ý uống thứ đồ tầm thường này. Để bày không như thế tiếc lắm. Tôi nghĩ đến nghĩ lui, lần nào các ngài cũng đến đây cùng Khương đại gia, tuy nói là không chiếu cố đến việc làm ăn của chúng tôi, nhưng chúng tôi cũng mang ơn các ngài một phần. Hai vò rượu này... nếu các ngài không chê, tôi mời các ngài uống được không?”

(Thiêu đao tử: Tên gọi cổ của rượu trắng. Rượu này rất nặng.)

Đám lính hộ vệ đều thích cái món này, đã có chút dao động.

Một hộ vệ họ Quân tương đối lão luyện trong đám lính hộ vệ chần chờ đáp: “Chúng tôi phụng mệnh tới làm việc, không được uống rượu.”

Trần đại nương nói: “Cái tiểu viện này của tôi tổng cộng chỉ có hai đứa đàn bà, đến sức giết gà còn chẳng có thì các ngài phụng mệnh lệnh gì cơ chứ? Đây đâu phải lần đầu các ngài tới, lẽ nào ở đây còn có thổ phỉ chạy ra nã súng sao? Nói cho cùng là chén rượu này tầm thường. Thôi cũng chẳng sao, tôi châm trà cho các ngài là được.”

Nói rồi, bà ôm bình rượu định rời đi.

Hai gã lính hộ vệ khác ngượng ngừng ngăn bà: “Đại nương, nóng gì chứ.”

Một người quay đầu nói: “Lão Quân, chúng ta thường tới đây, người ta cũng là có ý tốt, cần gì không thông tình đạt lý thế chứ. Hơn nữa, vị nào đó ở sát vách đang hưởng thụ rượu ngon và mỹ nhân, chúng ta

uống vài hớp rượu, cho dù sư trưởng biết cũng không thể nói gì được.”

Vì vài ba câu đó mà Quân Mã Biện chẳng tiện nói thêm lời nào, hướng chi hấn cũng thích rượu, bởi vậy nên không nâng trà nữa, mà nâng rượu đổ vào bát.

Trần đại nương nói: “Vẫn là người làm lính thì sáng khoái hơn.”

Đi ra ngoài một lúc, bà bưng hai chiếc đĩa to trở lại, một đĩa là đầu lợn kho, một đĩa là thịt bò ngâm tương.

Mấy gã lính hộ vệ vừa nhìn thấy lập tức hứng khởi, vội nói cảm ơn, vừa uống thiêu đao tử cay rất yểu hỷ, vừa ăn từng miếng thịt mỡ màng thật to.

Phía phòng khách nhỏ, Thúy Hỉ kéo tay Khương ngự y, nhỏ giọng nói: “Sao giờ ngài mới đến? Làm cho người ta đợi sốt cả ruột. Em còn nghĩ nếu ngài không tới, em sẽ gọi điện thoại tới hành quán tìm ngài đó.”

Khương ngự y nói: “Không được gọi điện thoại. Nói cho em biết, tôi là lên tới đây đây. Bây giờ trong thành rất loạn, Triển tư lệnh nói không được ra ngoài. Thế nhưng tôi đã hứa với em rồi, sao có thể thất hứa chứ?”

Thúy Hỉ bĩu môi. “Em ghét cái gã Triển tư lệnh kia chết mất, ngài có phải phạm nhân của gã đâu, dựa vào cái gì mà cấm ngài ra ngoài chứ? Nếu ngài không thể ra ngoài rồi bỏ mặc em, em sẽ bị mẹ giận đó. Mẹ mắng em theo ngài chưa cho bà được cái gì tốt cả, còn nói em có mắt như mù nữa cơ.”

Khương ngự y nói: “Bà ta chỉ là chê tôi không có tiền, em buồn cái gì? Giờ tôi đang giúp quân trưởng làm một chuyện lớn, chờ sau này chuyện thành sẽ có khoản tiền thưởng hậu hĩnh. Đến lúc đó mẹ em muốn bao nhiêu tiền thì cứ cho bà ta bấy nhiêu. Em chuộc thân, sau đó theo tôi.”

Thúy Hỉ khẽ hừ mũi một cái.

Khương ngự y nhìn sắc mặt cô bé hơi khác biệt so với trước kia bèn hỏi: “Tôi chuộc thân cho em, sao nhìn em như không muốn vậy?”

Thúy Hỉ dùng chiếc răng trắng sắc bén cắn một đoạn tóc bện, cắn một lúc mới nói: “Chẳng phải ngài nói ở quê đã có con gái sao? Sợ rằng tuổi của người ta còn lớn hơn em nữa.”

Khương ngự y hơi khó chịu, vuốt vuốt chòm râu dê, cười lạnh. “Em đâu có ngại tuổi con gái tôi lớn. Em đang chê số tuổi của tôi nhiều. Song em nào biết được, đàn ông lớn tuổi mới biết thương yêu người ta. Xa không nói, chỉ nói tới cháu tôi, nó vừa mới thu một đứa trẻ mười bốn tuổi hát tiểu khúc về làm dì mười, lúc hầu hạ nó không hài lòng nó còn dùng thất lưng quất cho kia kia. Tôi thì sao, mặc dù không còn là một thằng nhãi trẻ đẹp, nhưng tôi chưa từng động tới một đầu ngón tay nào của em hết.”

Thúy Hỉ vừa nói chuyện với ông vừa nghe động tĩnh sát vách, trước kết nghe thấy tiếng đám lính hộ vệ to mồm nói chuyện dần nhỏ đi, sau lại thấy bóng dáng Trần đại nương lướt qua cửa. Cô bé quan tâm động tĩnh sát vách nên nhất thời không chú ý tới trước mặt, Khương ngự y thấy cô bé không để ý đến mình, sắc mặt càng thêm khó coi, trầm giọng. “Nói đúng lắm mà, chung quy không thể nuông chiều thiếu nữ nhỏ tuổi được.”

Dù sao tuổi Thúy Hỉ vẫn còn nhỏ, thấy mặt ông đen lại thì hơi thót tim, đứng lên giẫm chân một cái. “Em không nói với ngài nữa!”

Cô bé xoay người vén rèm, trốn vào trong phòng ngủ.

Từ khi Khương ngự y đến thủ đô đều một lòng một dạ với cô bé, bằng không sẽ không bắt chấp nguy hiểm mà lén lút lút đến đây thăm. Bây giờ tiền đã tốn không ít, cô bé lại đột nhiên thay đổi thái độ, ông đâu dễ bỏ qua cho cô bé.

Ông đã quá quen thuộc với phòng ngủ của Thúy Hỉ nên nhanh chóng vén soạt rèm cửa lên, miệng gọi: “Đứng lại, em đứng lại đó cho tôi...”

Một chân bước vào, bỗng nhiên sau đầu xuất hiện gió lạnh, có người giữ lấy tay ông vặn mạnh một cái.

Khương ngự y đau đớn, đang định kêu to lên, song miệng vừa mở ra đã bị người ta hung tợn nhét khăn rách vào, thiếu chút nữa khiến ông sặc đến trợn trắng mắt, choáng váng hôn mê, càng miễn bàn đến việc gây ra tiếng động gì.

Trong lúc đầu óc choáng váng, miệng đã bị người ta chặn lại, tay đã bị người ta trói kỹ. Khương ngự y chưa biết chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy mắt nổ đom đóm, trời đất quay cuồng, đến khi hồi phục tinh thần mới phát hiện bản thân đang quỳ trên mặt đất, đầu gối đau đớn. Vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy vị hải quan tổng trưởng mới gặp cách đây không lâu đang an vị ngồi trên ghế thái sư trước mặt.

28. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 2 - Chương 19

Khương ngự y thầm sợ hãi, biết rằng chuyện lớn tìm lên đầu song lại nghi hoặc khó hiểu. Việc ông tới chỗ này của Thúy Hỉ đã cực kỳ bí mật, hành tung lại che giấu vô cùng công phu, cả việc tồn tại của Thúy Hỉ cũng không hề nhắc đến với ai ở hành quán cơ mà. Tại sao người bên hải quan lại biết được? Vừa nghĩ tới Thúy Hỉ, trong lòng càng hối càng hận. Quân Quảng Đông đã sớm cảnh báo không được tự ý ra ngoài, ông là vì cô bé nên mới cam nguyện mạo hiểm lớn, hôm nay lại rơi phải tình cảnh này. Xem ra kỹ nữ mười lăm tuổi vẫn là hạng kỹ nữ vô tình!

Thúy Hỉ đứng bên cạnh Bạch Tuyết Lam, cô bé không ngờ thủ hạ Bạch Tuyết Lam lại là người làm việc lưu loát như thế, Khương ngự y vừa vào tới cửa, một chữ chưa kịp thốt đã bị trói chặt. Thấy Khương ngự y oán hận nhìn mình chằm chằm, nghĩ tới thời gian này ông đối xử với mình không tệ nên có chút chột dạ, nhẹ giọng nói với Bạch Tuyết Lam. “Vị gia này, không phải ngài bảo chỉ hỏi ông ấy mấy câu thôi sao? Tại

sao lại chặn miệng ông ấy?”

Khương ngự y vừa nghe cô bé nói vậy liền đột nhiên nghĩ, đúng vậy đúng vậy!

Người hải quan đến đây chẳng qua chỉ muốn toa thuốc cứu mạng, ông mặc dù đầu quân cho quân Quảng Đông, nhưng trên tay nắm được lợi thế, nhìn tình hình này thì tối nay đúng là hữu kinh vô hiểm. Thời thế bây giờ hỗn loạn vô cùng, một tay y thuật của ông chính là lá bùa cứu mạng. Nếu thật sự hết cách, vậy đưa toa thuốc cho hải quan thôi, tất nhiên không thể cho không, gã hải quan tổng trưởng này coi trọng phó quan của gã như vậy, một cái mạng ấy còn có thể dùng để nói điều kiện.

Khương ngự y càng nghĩ càng chắc, dần trấn định lại, chỉ là miệng bị bít khản không nói được nên lời, đành dùng ánh mắt nói: mong Bạch Tuyết Lam lấy khăn mặt ra, hai bên bàn bạc cho tốt.

Bạch Tuyết Lam đương nhiên nhìn thấy ánh mắt ông nhưng chẳng để ý tới, quay sang mỉm cười với Thúy Hỉ, nói: “Câu hỏi này không nhất định phải dùng miệng trả lời, có rất nhiều biện pháp. Chặn miệng ông ta cũng là vì cô thôi, ngõ này đang trong thời gian làm ăn, bên ngoài người đến người đi, nếu ông ta bỗng nhiên kêu lên, tôi thì không quan tâm, chỉ là sẽ phiền hà đến cô. Cô yên tâm đi, chuyện ở đây để tôi xử lý. Cô và ma ma cô giúp tôi xong rồi, sáng mai an vị trên tàu hỏa rời khỏi đây, đừng dây dưa với ông ta nữa, biết chưa?”

(Hữu kinh vô hiểm: Bị hoảng sợ nhưng không gặp nguy hiểm)

Thái độ hần không thể nói là không dịu dàng, kèm theo giọng nói là gương mặt ôn hòa ung dung, nhưng Thúy Hỉ lại bị ánh mắt chậm rãi đảo qua của hần khiến toàn thân nổi da gà, thâm tâm thầm hiểu người đàn ông sở hữu đôi mắt đẹp này là một nhân vật lợi hại.

Cô bé không dám nói gì nữa, sợ hãi gật đầu.

Bạch Tuyết Lam càng bình thản chỉ một ngón tay: “Cái rương kia cho các người. Tôi nói rồi, tôi chưa bao giờ bạc đãi ai.”

Thúy Hỉ đi theo hướng hần chỉ đến bên giường, quả nhiên thấy bên chân giường đặt một chiếc vali nhỏ. Cô bé nơm nớp lo sợ mở ra, lập tức thấy trong vali đầy tiền mặt màu sắc rực rỡ, bên trên là vài đồng bạc nặng trĩu, còn có một phong thư phía trên.

Cô bé mở phong thư, bên trong là hai tờ bìa cứng nho nhỏ, bên trên in rất nhiều chữ, còn in cả sơ đồ.

Bạch Tuyết Lam nhìn thần sắc cô bé cầm hai tờ giấy, biết cô bé không biết chữ bèn nói cho cô bé biết. “Cô không biết thứ này? Đó là hai tờ vé tàu hỏa.”

Thúy Hỉ sớm bị vali tiền cùng đồng bạc khiến cho đứng hình, vuốt ve hai tờ vé tàu hỏa, thầm nghĩ mình phải tìm lối thoát. Cô bé vừa mới tròn mười lăm tuổi, sao lại muốn làm cái loại kỹ nữ bị người ta xem

thường cả đời này?

Thúy Hỉ nghĩ đến bản thân không lâu trước đây vì hai trăm đồng mà mất đi trình tiết quý báu cho đàn ông, vốn sau này cũng phải làm cái thứ nghề nghiệp người chẳng ra người này, thế nhưng bây giờ chỉ một buổi tối lại có thể kiếm được số tiền dành cho cả đời mình.

Bạch Tuyết Lam nói: “Tìm một tỉnh thành nhỏ, mua một căn nhà lớn, mua mấy nha đầu, sau đó mua mấy cái cửa hiệu, cuối cùng làm một tiểu thư có tiền có cửa có thể diện, đừng tiếp tục cái nghề buôn da bán thịt này nữa. Cô nghe xem, chủ ý này của tôi thế nào?”

Thúy Hỉ xoay người lại, quỳ xuống đất cung kính dập đầu với Bạch Tuyết Lam một cái, trong mắt có giọt lệ lăn tăn.

Bạch Tuyết Lam nói: “Người mà tôi yêu, tâm tính cậu ấy thiện lương. Cậu ấy từng vì cứu một cô bé thiếu chút nữa bị bán vào kỹ viện mà tiêu tốn không ít tâm sức, cuối cùng cô bé kia làm ra chuyện thất vọng, nhưng dù sao cũng coi như giải cứu thành công. Đêm nay tôi cũng giải cứu một người, cậu ấy mà biết, đến tám phần mười sẽ rất vui vẻ.”

Thúy Hỉ đứng lên, dùng tay áo lau lau mặt, cảm kích nói: “Vị tiểu thư lương thiện kia nhất định vừa đẹp lại vừa hiền hậu, xứng đôi với ngài.”

(Ở đây, Thúy Hỉ hiểu lầm Hoài Phong là nữ, do từ cô ấy và cậu ấy phát âm giống nhau.)

Bạch Tuyết Lam im lặng một hồi mới nói: “Tôi hiện đang có việc quan trọng phải làm. Cô cầm vali đưa cho ma ma cô, sau đó ở ngoài kia trông coi mấy gã lính hộ vệ ở phòng khách, tôi không gọi các người, các người không được vào.”

Thúy Hỉ nói: “Mấy tên lính hộ vệ kia uống rượu bỏ thuốc mê, đã sớm ngủ say như chết rồi, sao cần tôi với ma ma trông chừng nữa?”

Nói xong, cô bé bèn ngoan ngoãn xách vali đi ra.

Trong lúc bọn họ trò chuyện mấy câu kia, Khương ngự y cũng chẳng nhàn rồi, ông mặc dù không thể nói chuyện, không thể nhúc nhích, thế nhưng vẫn còn có thể nghe, nghe là nghe thấy cuộc đối thoại giữa Thúy Hỉ và Bạch Tuyết Lam, ánh mắt lại càng chăm chú dõi lên người đàn ông đã trối mình lại.

Người đàn ông kia thực ra chính là Tôn phó quan đổi sang thường phục.

Hắn là người cơ trí, là người hiểu tâm ý Bạch Tuyết Lam nhất, cho nên chẳng chờ Bạch Tuyết Lam căn dặn đã chăm chỉ làm việc, dùng thất lưng trối tay chân Khương ngự y lên một chiếc ghế, rồi cũng chẳng biết lấy ở đâu ra một chiếc gương nữa.

Chiếc rương không lớn, trên hộp kim loại có viết hai dòng chữ ngoại quốc.

Tôn phó quan mở chốt hộp kim loại, nắp hộp vừa lật ra khiến vật bên trong lập tức hé lộ. Khương ngự y nhìn chết trân, thế nhưng không nhận ra đó là thứ gì, chỉ biết là một món “đồ chơi” cổ quái, bên trên còn có mấy miếng thủy tinh như ngọn đèn nhỏ.

Tôn phó quan lôi một giắc cắm trong hộp ra. Hôm nay kỹ nữ muốn chiêu đãi khách nên không thể keo kiệt, trong phòng cần chuẩn bị đèn điện, cho nên phải làm cho cẩn thận. Tôn phó quan rút giắc cắm một chiếc đèn bàn, cầm đầu cắm trong tay nối vào đó, lại bóp vài cái lên vật trên tay, lập tức thấy một chiếc đèn xanh trên đó sáng lên.

Tiếp theo, Tôn phó quan lôi tiếp hai sợi dây điện nối điện cực ra, cởi tắt Khương ngự y, cắm mỗi cực lên một lòng bàn chân ông.

Khương ngự y nhìn tình hình này... có lẽ sẽ chịu khổ, ông đột nhiên sợ hãi, sự chắc chắn trong tâm lý lúc này đã bị ném mất bốn năm phần, vội vàng kêu a a, ý là có lời muốn nói.

Bạch Tuyết Lam lên tiếng. “Chúng ta là người văn minh, ý của tôi là, tôi không ngại dùng biện pháp văn minh để giải quyết, ngài cảm thấy thế nào?”

Khương ngự y đã rơi lên tấm thớt của người ta, e sợ đối phương không tử tế, vừa nghe Bạch Tuyết Lam nói muốn dùng biện pháp văn minh bèn liều mạng gật đầu. Thâm nghĩ thái độ của mình đã rất phối hợp rồi, chỉ cần có khả năng thì sẽ từ từ bàn bạc, vậy thì mọi việc đều có thể giải quyết.

Bạch Tuyết Lam nói: “Ngài đã gật đầu, vậy chính là đã đồng ý với quan điểm của tôi. Tốt lắm, cái hộp này,” Hắn chỉ chỉ Tôn phó quan đang chú tâm loay hoay gì đó, “Là phát minh tân tiến, đối với những kẻ hay hại người, người ta thường dùng cái này để nói chuyện. Tra tấn bằng điện sẽ không thấy máu, cũng không để lại sẹo, chỉ tốn chút ít điện, tôi cảm thấy dùng thứ này trên người ngài đã là cách làm văn minh nhất rồi.”

Khương ngự y nghe đến hồn phi phách tán, đang định nói thì Tôn phó quan đã mở chốt.

Khương ngự y thét thảm thiết, thét như nát cả tâm can, thế nhưng âm thanh đều bị khăn mặt ngăn lại phía trong mà biến thành “ô ô”, chỉ có thể thấy thân thể cùng tứ chi ông run bần bật.

Tôn phó quan đóng điện năm giây rồi ngừng lại, tứ chi run lẩy bẩy của Khương ngự y dừng đọng đưa, vừa thở nhẹ được một cái lại căng cứng cơ thể, mắt trừng đến cơ hồ bật cả ra. Hóa ra Tôn phó quan lại gạt chốt.

Lại để chừng năm sáu giây mới dừng lại.

Song rất nhanh lại gạt chốt.

Cứ gián đoạn liên tục như vậy, mở điện vài giây rồi ngắt vài giây, tám chín lần hợp lại khiến Khương ngự y đầm đìa mồ hôi, vừa nhìn tay Tôn phó quan nhúc nhích là đôi mắt trợn trừng, hầu kết trượt liên hồi, nếu có thể phát ra âm thanh, ông đã sớm gào đến kinh thiên động địa. Trong lòng hận, cũng oan khuất chữ má nó, nếu thế này là thắm vấn thì đúng là thắm vấn quá không nói lý lẽ, cho dù lòng ông vô cùng muốn khai báo, thế nhưng chặn miệng thế này thì nói làm sao?

Cuối cùng, lần này Tôn phó quan ngừng hơi lâu một chút, Khương ngự y dần lấy lại sức, liều mạng lắc đầu, quay về phía Bạch Tuyết Lam kêu ô ô, tràn ngập trong mắt là vẻ cầu khẩn.

Trên bàn sách nhỏ trong phòng ngủ đặt một gói thuốc lá, chẳng biết là ai để lại. Bạch Tuyết Lam cầm lấy, rút một điếu đặt trong miệng, đốt, hút một hơi, chậm rãi nói. “Tôi biết ông muốn nói gì, thế nhưng ông đã khiến người tôi yêu chịu đau đớn khổ sở cùng cực, cho nên trong lòng tôi rất ghét ông, không muốn nói chuyện với ông, lại càng không bàn điều kiện với ông. Con người của tôi ấy mà, lúc không động thủ thì tính tình rất ôn hòa, khi động thủ rồi thì sẽ không lưu tình.”

Bạch Tuyết Lam nói xong câu này, Tôn phó quan như đã chờ từ trước mà tiếp tục mở chốt gạt lên.

Khương ngự y co quắp cả người, con người dường như muốn bật ra, trên làn da tím ngắt đều là mồ hôi.

Lại thêm mấy lần cực hình, Khương ngự y đã đỡ người, Bạch Tuyết Lam nháy mắt với Tôn phó quan, Tôn phó quan mới cầm giấy bút mực đặt lên bàn, cởi một tay Khương ngự y bị trói trên ghế, chẳng qua vẫn không tháo bịt miệng xuống.

Bạch Tuyết Lam phả khói thuốc, ung dung tự tại nói: “Tôi không nhiều lời vô ích với ông, ông hiểu tôi muốn ông viết cái gì.”

Khương ngự y chịu chừng mười lần tra tấn bằng điện, bị hành hạ chết đi sống lại, nhìn thủ đoạn điên cuồng của Bạch Tuyết Lam – chặn miệng tra tấn liên tục không nghỉ lấy một lần, vậy thì đừng nói là bàn điều kiện, ngay cả cơ hội đầu hàng cũng không có, làm sao ông còn dám ôm hi vọng bàn điều kiện xa vời kia nữa? Chẳng dám chần chờ, lập tức cầm bút viết khẩu cung.

Tôn phó quan biết ông là người thời trước nên chuẩn bị bút lông nghiên mực, nhưng Khương ngự y chịu tra tấn bằng điện, năm ngón tay đều run rẩy, dù lòng ông cực muốn viết, bất đắc dĩ tay lại run đến nỗi cầm bút chẳng vững, nửa ngày trời không viết ra được một chữ hoàn chỉnh, trái lại còn làm bẩn cả tờ giấy trắng.

Bạch Tuyết Lam nhìn vậy, căn dặn: “Dùng tay chấm mực viết.”

Tôn phó quan đổi một tờ giấy trắng khác, Khương ngự y dùng đầu ngón tay chấm mực, chẳng bao lâu sau đã viết được mấy hàng chữ cong vẹo, quả nhiên là một toa thuốc đông y.

Ông viết xong cũng không dám nhúc nhích, dùng vẻ mặt đáng thương nhìn Bạch Tuyết Lam, mong chờ hân khai ân.

Bạch Tuyết Lam chẳng nhìn toa thuốc đã viết xong trên bàn, nhàn nhạt nói: “Có phải ông cảm thấy kỳ lạ không? Ông cho là chuyện mình tới chỗ Thúy Hỉ đã hành động rất bí mật, tại sao lại bị tôi bắt lại? Ông đoán không sai, đương nhiên tôi có dây trong ở chỗ quân Quảng Đông. Cho nên tôi hiểu rất rõ hành động của đám người này. Toa thuốc này ông viết không đúng thực tế, tôi không tin.”

Khương ngự y thấy lạnh thấu tim, liều mạng giằng co. Bất quá làm vậy ích gì? Tôn phó quan vẫn dư sức đối phó với một vị đại phu già như ông.

Tôn phó quan lại buộc bàn tay kia của ông về như cũ, lại bày tấm tra tấn điện ra.

Bạch Tuyết Lam ngồi bên mắt lạnh mà nhìn, cười nói với Tôn phó quan. “Ông ta cho rằng tôi dễ lừa, chính điện lưu lên mức mười đi, cho ông ta biết tính tình tôi thế nào.”

Tôn phó quan gật đầu, xoay đầu nút một cái, đóng chốt.

Khương ngự y chỉ cảm thấy toàn thân như sôi lên sùng sục, từ nội tạng đến tứ chi, ngũ quan bách hải đều như có vô số con kiến đang cắn xé, nước mắt nhất thời chảy ra.

Hành hạ như vậy vài lượt, Khương ngự y đã mất hẳn vẻ kiêu căng, không dám lại có ý nghĩ ngoan cố nào nữa, chỉ hận không thể nhanh chóng thoát khỏi Diêm Vương điện này được khắc nào hay khắc đó. Tôn phó quan lại đặt tờ giấy trắng lên bàn lần nữa, thả tay ông ra, không cần Bạch Tuyết Lam hỏi gì, Khương ngự y như người bất được cọng rơm cứu mạng, đầu ngón tay chắm vào trong nghiền mực, tay chân run rẩy liều mạng viết.

Đến khi viết xong, Bạch Tuyết Lam bèn cầm một tờ giấy đã viết tới đối chiếu, quả nhiên phát hiện trong toa thuốc thứ hai thêm một vị thuốc là móng cừu long.

Bạch Tuyết Lam hỏi: “Toa thuốc lần này là thật?”

Khương ngự y chỉ sợ hấn lại dùng hình, liều mạng gật đầu.

Bạch Tuyết Lam đã hút xong điều thuốc, cong tay búng đầu thuốc đi, chuẩn xác rơi vào xọt rác trong góc phòng, nhìn Khương ngự y chăm chăm một lúc, trầm ngâm nói: “Tôi có thể nhìn ra một kẻ có nói thật hay không. Chẳng qua toa thuốc này có can hệ tới tính mạng người nhà tôi, tôi phải thật cẩn thận. Ngài chịu cực một chút đi.”

Khương ngự y tưởng như muốn xỉu đến nơi, ông đã cho khẩu cung, tại sao còn chưa buông tha? Người này quả nhiên là kẻ điên không nói lý! Tại sao mình lại mù mắt chọc vào hấn chứ?

Tôn phó quan chẳng để ý trong lòng ông là hận hay sợ, trối ông lại như cũ, tiếp tục tra tấn bằng điện.

Khương ngự y đúng là cá sồng bị ghim trên thớt gỗ, gặp được tên đồ tể hàng thật giá thật, chỉ có thể chịu từng nhát dao cứa vào thân thể, từng trận đau đớn thấm thiết, vừa hôn mê lại nhanh chóng bị cứu tỉnh, lại chịu thêm một trận nữa.

Đến khi Bạch Tuyết Lam cảm thấy tương đối ổn rồi mới kêu Tôn phó quan thả Khương ngự y ra, vẫn đặt thêm một tờ giấy trắng lên bàn. Gương mặt Khương ngự y đã sớm nhòe nhoẹt nước mắt nước mũi, vừa thở hổn hển vừa nằm phục lên bàn, đầu ngón tay đen đúa liều mạng viết, viết cực nhanh, tựa như sợ chưa viết xong đã bị buộc trở lại, tiếp tục chịu cực hình.

Chờ ông viết xong rồi, Bạch Tuyết Lam lại đọc tờ giấy kia, vẫn toan thuốc kia, lần này lại chẳng thay đổi chút nào.

Phía dưới tờ giấy trắng có một hàng chữ lớn viết lộn xộn.

Đơn thật! Đơn thật! Không nói láo một chữ! Tổng trưởng tha mạng!

Khương ngự y miệng không thể nói, lời cầu xin tha mạng này đúng là khẩn cấp viết ra.

Bạch Tuyết Lam đọc vậy không khỏi mỉm cười. “Ông thật lòng cầu xin tha thứ, vậy thì phải cho tôi thấy thành ý.”

Vung tay lên, Tôn phó quan lại bắt đầu làm việc.

Khương ngự y hồn phi phách tán, lại chịu một trận thống khổ dần vặt nữa, đến khi kết thúc, trong óc ông, cứ như đang nằm mơ, chẳng hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nếu đã nói muốn toa thuốc cứu mạng phó quan kia, mình đã giao ra không giữ lại chút nào, vậy tại sao còn tiếp tục dụng hình?

Bạch Tuyết Lam chẳng để ý ông thống khổ thế nào, rút thêm một điều thuốc ra khỏi bao, tạt châm lửa, ưu nhã hút một hơi, ra lệnh cho Tôn phó quan. “Điện lưu mạnh thêm một chút, không giết chết lão là được.”

Lần này Tôn phó quan tăng thêm hai mức nữa.

Điện vừa thông, trong tai Khương ngự y như có tiếng sấm, dường như cơ thể bị đốt cháy trong nháy mắt, cơ thể bị trói trên ghế run rẩy như sắp nứt toác đến nơi, sau đó rung mạnh một cái, hôn mê.

Tôn phó quan đang cứu Khương ngự y tỉnh lại, ngoài cửa có một người nhẹ giọng gọi: “Tổng trưởng.” Là giọng Tổng Nhâm.

Hắn vén rèm đi vào, đến bên cạnh Bạch Tuyết Lam nhỏ giọng báo cáo: “Tiểu tử họ Chu bị chúng ta mua chuộc uống say như lợn chết ấy. Tôi đặt hắn trên xe hơi của hắn rồi.”

Bạch Tuyết Lam hỏi: “Đêm nay hắn ra ngoài còn tự lái xe của mình?”

Tống Nhâm gật đầu đáp: “Chính hắn lái xe. Người uống rượu với hắn nói, hắn thích nhất là uống rượu lái xe, rất uy phong, rất đẹp. Cơ mà như thế mới có lợi, bằng không, nếu hắn đưa theo tài xế, tôi không tiện hạ thủ.”

Bạch Tuyết Lam cười lạnh nói: “Đây là tự hắn muốn chết. Lần trước hắn lái xe đâm chết một nữ sinh, tôi trị hắn, cho cha hắn dùng tiền chuộc hắn về. Nhìn tình hình hôm nay thì đúng là không nhận được bài học nào rồi. Cái dạng này sớm muộn gì cũng đâm chết thêm vài người, còn không bằng để hải quan chúng ta trừ hại cho dân đi.”

Tống Nhâm nói: “Tổng trưởng nói đúng.”

Sau đó, ánh mắt thoáng chuyển qua nhìn sang Tôn phó quan và Khương ngự y, quan tâm hỏi: “Lấy được toa thuốc cứu mạng Tuyên phó quan chưa ạ?”

Bạch Tuyết Lam đáp: “Lấy rồi.”

Tống Nhâm cẩn thận hỏi tiếp: “Lấy được đồ thật không? Quân Quảng Đông đều chẳng phải thứ tốt lành, tổng trưởng cẩn thận đừng để lão vì trốn tra tấn mà giở trò gian trá, cho một thứ đồ giả.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Đơn đầu lão ôm tâm lý may mắn, trong toa thuốc viết thiếu một vị, dày võ lão mấy lần, lão không dám nữa. Sau đó viết thêm một toa thuốc cho tôi, chắc là hàng thật.”

Tống Nhâm hỏi: “Vậy tại sao còn tra tấn nữa?”

Bạch Tuyết Lam trầm giọng: “Đây là tính mạng Hoài Phong, sao tôi dám sơ suất. Cho dù là thật thì cũng phải kiểm nghiệm vài lần, nếu lão chịu tra tấn vài lần mà lời nói đều thống nhất thì tôi mới tin.”

Thật ra, ngoại trừ muốn kiểm nghiệm khẩu cung Khương ngự y nhiều lần, Bạch Tuyết Lam còn có ý khác, chính là không cho Khương ngự y được sống yên.

Động vào người của Bạch Tuyết Lam hắn há có thể không chịu khổ?

Cho dù Khương ngự y vừa vào cửa đã dập đầu nhận tội, hai tay dâng toa thuốc cứu mạng lên, thì bằng vào tâm lý mong muốn trả thù mãnh liệt của Bạch Tuyết Lam, hắn cũng quyết không buông tha cho ông.

Bên kia, Tôn phó quan lại bắt đầu đối phó Khương ngự y.

Đến lúc này, Khương ngự y tưởng như đã chết tâm, để giải thoát, ông hận không thể rút sạch bí mật trong

lòng ra lấy lòng Bạch Tuyết Lam. Mỗi lần chờ được đến khi có cơ hội viết chữ, ông lập tức chấm mực viết nhanh lên tờ giấy, lại viết cho hắn đồng đơn trộn bạch phiến đã viết cho quân Quảng Đông, phàm thứ có thể khai thật thì lúc tuyệt vọng này ông đều khai sạch, viết kín một tờ giấy trắng.

Bạch Tuyết Lam vốn không quan tâm phương pháp trộn bạch phiến, nếu ông đã chủ động giao ra thì hắn cũng chẳng ngại nhận lấy.

Tôn phó quan bước đến, nói bên tai Bạch Tuyết Lam. “Tổng trưởng, ép đến mức này mà lão không nhớ được đến Tuyên phó quan nữa, chỉ tưởng chúng ta muốn hỏi đến cái khác. Xem ra toa thuốc vừa cho Tuyên phó quan là hàng thật đấy.”

Bạch Tuyết Lam lặng lẽ gật đầu.

Nếu như toa thuốc Khương ngự y cho Tuyên Hoài Phong có vấn đề, nhất định Khương ngự y sẽ chột dạ, cho rằng tiếp tục bị tra tấn là do mình nói dối đã bị nhìn ra. Hiện giờ ông đã hoang mang không biết làm thế nào, đem toàn bộ bí mật khác khai ra hết, vậy đã chứng tỏ toa thuốc kia không có vấn đề.

Bạch Tuyết Lam nói: “Vậy cứ làm theo kế hoạch đã bàn, làm mấy gã ngoài kia tỉnh lại đi.”

29. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 2 - Chương 20

Phòng khách gian ngoài, Quân Mã Biện mơ màng mở mắt, ngẩng mái đầu nặng trĩu, đứng dậy khỏi bàn, nói: “Ai u, sao lại say như chết thế này? Hai người các cậu tỉnh lại mau.”

Mùi rượu hun khắp phòng, hai đĩa món mặn to đùng trên bàn chỉ còn dính vài ba lát ở rìa đĩa, vò rượu ngã trái ngã phải, mặt đất ướt hết một mảng.

Hai người kia một gục xuống bàn, một ngã lăn quay trên mặt đất, bị Quân Mã Biện vừa vỗ vừa gọi mới mơ mơ hồ hồ đứng dậy, cười nói: “Vừa uống một cái đã quên kiểm chế. Cũng tại đại nương hết, tự nhiên bê rượu tới. Để sư trưởng biết chúng tôi uống say trong phiên trực, ông sẽ vừa chửi vừa đập chúng tôi một trận ấy chứ.”

Trần đại nương vừa vịn đứng ngoài nghe thấy, cách cửa sổ nói vào: “Được rồi, các vị đại gia đừng nói xấu sau lưng người khác chứ, tôi đúng là oan uổng mà.”

Vừa nói bà vừa đi đến vén góc màn, vỗ tay nói: “Tôi chiêu đãi thức ăn ngon rượu ngon lại thành ra có lỗi rồi sao? Đã sớm nói rượu này là hàng mạnh, các ngài lại nói các ngài uống được nên tôi mới đem đến. Giờ thì tốt rồi, hai vò đều uống đến đáy, ngược lại thành lỗi của tôi. Không được, tôi phải tìm Khương đại gia nói lý lẽ.”

Lúc còn trẻ, bà cũng từng là kỹ nữ nổi danh, tuy hiện tại đã già nhưng dư âm phong vận vẫn còn ba phần, đám lính hộ vệ vừa thấy bà vừa cười vừa giận thì làm gì còn chút oán khí nào nữa, huống chi bản thân lại thực sự ăn đồ nhắm uống rượu ngon của người ta, vậy nên đành cười cầu khẩn: “Đại nương, miệng chúng tôi xấu xa, bà tát hai cái là được. Hôm nay Thúy Hỉ cô nương nhà bà được sủng ái đó thôi, tốt xấu gì thì đêm hôm chúng tôi cũng cùng Khương đại gia đến đây thăm cô ấy, có công lao nha, hà tất phải tố giác chúng tôi trước mặt Khương đại gia chứ?”

Quân Mã Biện hỏi: “Muộn rồi, chẳng phải vị kia cần phải trở về rồi sao? Đại nương hỏi giùm chúng tôi một chút.”

Trần đại nương nói. “Để tôi đi hỏi thử.”

Đi ra ngoài chỉ chốc lát, Trần đại nương quay lại báo. “Chuyện không được tốt lắm. Đêm nay Khương đại gia vui vẻ, nghe nha đầu Thúy Hỉ kia khuyến khích nên cũng uống vài chén rồi. Ai biết ngài ấy đường đường đại nam nhân mà tửu lượng lại kém quá, giờ say đến chẳng biết trời đất gì. Không bằng hôm nay qua đêm ở đây, chờ tỉnh rượu mới đi?”

Quân Mã Biện chưa tan hết men say nhưng vẫn rõ nặng nề, bằng không đã không được Khương sư trưởng an bày tới bảo vệ thúc thúc hắn. Về việc ngủ lại này, hắn đã từng được sư trưởng căn dặn, bởi vậy chẳng cần suy nghĩ nhiều, chỉ lắc đầu đáp: “Không gạt đại nương, vị này nhà chúng tôi là người có thân phận quan trọng. Trị an trong thành không tốt, qua đêm bên ngoài là không được. Tôi thấy vẫn phải trở về thôi. Nếu Thúy Hỉ cô nương không vui, vậy mấy ngày nữa chúng tôi lại theo vị ấy đến đây là được rồi.”

Trần đại nương tỏ vẻ sao cũng được mà trở về phòng bên kia, nói chuyện với Thúy Hỉ.

Chẳng bao lâu, Trần đại nương cùng Thúy Hỉ dìu Khương ngự y đi ra.

Quân Mã Biện này là người cẩn thận, buổi tối vô ý uống say, sau khi tỉnh lại đặc biệt cảnh giác, thấy Khương ngự y bị hai người phụ nữ dìu từ trong nhà ra liền cẩn thận quan sát một hồi, gọi: “Khương đại gia?”

Khấp người Khương ngự y toàn mùi rượu, vạt áo trước ướt một mảnh, chắc là dính rượu. Sắc mặt tái nhợt lại mang sắc đỏ, hai mắt mông lung, miệng chẳng nói được một chữ, chỉ chăm chăm thở dốc, hơi thở đều là mùi rượu, đúng là say mất hết cả thần chí.

Thúy Hỉ bĩu môi nói: “Anh đúng là, ngài ấy đã say đến thế này rồi, sợ là thiên lôi đánh xuống cũng chẳng gọi được ấy, sao trả lời anh được? Vừa rồi ngay cả giày cũng phải xỏ hộ ngài ấy đó nha.”

Quân Mã Biện thấy Khương ngự y ngoại trừ say rượu hoa mắt ù tai, ngoài ra chẳng thấy gì bất thường nên cũng an tâm, nói với Thúy Hỉ: “Chúng tôi lên ra ngoài, trở về trong bộ dạng say khướt thế này, nếu cấp trên hỏi xuống, sợ là không dễ biện bạch đâu.”

Thúy Hỉ nói: “Ma ma tôi đã bảo các người ở lại qua đêm, sao lại không đồng ý?”

Quân Mã Biện đáp: “Chuyện đó thì cũng không dám. Chúng tôi được lệnh không được phép qua đêm bên ngoài, tôi không muốn giữ đầu nũa chắc? Phải mau về thôi, để ông ấy ngủ một đêm là tốt rồi.”

Nói xong bèn gọi một đồng liêu tới dìu Khương ngự y ngồi cẩn thận trên xe kéo.

May mà bọn họ vì che giấu hành tung nên tự mình kéo xe tới, cho nên trong đêm khuya thế này không cần gọi phu xe kéo khác đến. Khương ngự y ngồi một chiếc, Quân Mã Biện đảm nhiệm làm phu xe, một chiếc xe khác do hai lính hộ vệ một ngồi một kéo. Dưới sự che chở của bóng đêm, hai chiếc xe kéo lặng lẽ tiến về hướng hành quán quân Quảng Đông.

Hai chiếc xe kéo di chuyển ra khỏi cổng ngõ, quẹo hai lần đã đến đại lộ ở thành đông. Ban ngày, đại lộ thành đông là nơi rất thịnh vượng, hiện tại cửa hiệu mặt tiền hai bên đường đều đã đóng cửa, đèn nê ông đều đã bị tắt hết. Trong mười ngọn đèn đường thì có tới bảy tám ngọn đèn hồng, ánh sáng của một hai ngọn đèn còn lại chiếu lên những chạc cây đen ngòm lắc lư trong gió đem mang lại cảm giác vắng vẻ thê lương tột cùng.

Đêm khuya như vậy, người bình thường sẽ không dám đi lại trên đường, nhưng mấy tên hộ vệ Khương sư trưởng phái tới đều đã trải qua chiến trường, đã từng giết người, vậy nên chúng chẳng quan tâm đến mấy thứ này, chẳng qua kéo xe kéo chạy trong gió đêm, đã vậy còn uống rượu, nên toàn thân đều rất mệt mỏi, rất muốn nhanh một chút trở về hành quán, nằm trên giường ngủ cho sung con mẹ nó sướng.

Đang lúc uể oải ngáp, đột nhiên trước mắt chợt lóe lên ánh sáng. Tựa như đã thú mở mắt trong bóng đêm, ánh sáng trong mắt nó tỏa ra bốn phía, đâm vào mắt bọn họ, khiến bọn họ phải nhắm mắt lại.

Vừa mở mắt ra, đã thú to lớn phủ phục trong bóng đêm ấy đã vọt tới trước người. Vậy mới nhìn rõ là một chiếc xe hơi đang xông về phía này như cuồng như dại.

Tài xế kia tựa như muốn mạng bọn họ, đến gần trước mặt mà chẳng định phanh lại, gào thét nghiêng ép về phía trước.

Tiếng nổ oành cực lớn chợt vang lên trong đêm tối, khiến mọi người gần đó đều bị đánh thức.

30. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 2 - Chương 21-1: Part 1

Đêm, Bạch Tuyết Lam xong chuyện trở lại bệnh viện, đến trước cửa phòng bệnh, hần chưa vội vào mà gọi y tá chăm sóc ra hành lang hỏi: “Bây giờ thế nào?”

Mấy ngày nay ở trong bệnh viện, các y tá coi như đã biết hải quan tổng trưởng, biết tính tình vị đại nhân vật này có liên quan chặt chẽ đến vị trong phòng bệnh, vị ấy có chỗ nào không khỏe thì vị này sẽ giận dữ, hung ác độc địa như muốn ăn thịt người; ngày nào vị kia đỡ hơn thì có thể sẽ nhận được rất nhiều tiền thưởng từ vị này.

Cho nên trong lòng y tá liền vui vẻ, cười khẽ, nhỏ giọng nói: “Bệnh nhân khỏe hơn nhiều, khoảng bảy tám giờ đã tỉnh lại một lần, ăn hai bát cháo, giờ ngủ lại rồi. Bác sĩ qua thăm khám hai lần còn nói là kỳ tích nữa, ai ngờ lúc trước bệnh đến mức đó mà chớp mắt đã phục hồi. Đúng rồi, bệnh nhân còn hỏi ngai đi đâu nữa.”

Bạch Tuyết Lam nghe Tuyên Hoài Phong tỉnh lại, còn ăn uống được nên cũng thả lỏng được hơn phân nửa. Lại nghe Tuyên Hoài Phong hỏi đến mình, vậy nhất định tinh thần đã tỉnh táo không ít, hẳn càng thêm hài lòng. Quả nhiên móc hai tờ tiền mặt trong túi ra, chẳng quan tâm mệnh giá thế nào đã thưởng cho y tá.

Hắn vào phòng bệnh, vì sợ quấy rầy giấc ngủ Tuyên Hoài Phong nên không bật đèn điện, nương ánh trăng ngoài cửa sổ đi tới bên giường, cúi đầu quan sát gương mặt tuần mỵ lại hơi tiêu tụy đang say ngủ ấy, không biết là do tâm lý hay sự thực là vậy, hắn thực sự cảm thấy sắc mặt Tuyên Hoài Phong so với lúc mê man hồi sáng đã tốt hơn nhiều, hô hấp cũng bình ổn.

Hắn đặt một tay lên trán Tuyên Hoài Phong kiểm tra nhiệt độ, nhiệt độ đã hạ xuống, gương mặt không khỏi lộ nụ cười mỉm vui mừng.

Đột nhiên, Bạch Tuyết Lam phát hiện thứ ánh sáng trong suốt gì đó lóe lên trong màn đêm đen kịt, tựa như hai viên hắc bảo thạch lỏng lánh xinh đẹp phản xạ ánh sáng. Hắn tập trung nhìn lại, hóa ra Tuyên Hoài Phong vừa mở mắt, đang nhìn mình.

Bạch Tuyết Lam hỏi: “Em sao vậy? Chưa ngủ hay tại anh đánh thức em?”

Tuyên Hoài Phong không trả lời câu hỏi của hắn, trái lại còn hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Chẳng phải em không muốn anh ở lâu trong phòng bệnh hay sao? Anh đi dạo trong bệnh viện một vòng để giải sầu.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Lại nói dối. Lúc người ta đi ngủ, anh lại ra ngoài giải sầu? Anh xem xem bây giờ mấy giờ rồi.”

Thế nhưng Bạch Tuyết Lam không sợ y truy hỏi mình, y càng truy hỏi chứng tỏ cả cơ thể lẫn tinh thần đã ngày càng khá lên. Bạch Tuyết Lam cười cười, đưa tay vuốt nhẹ gương mặt Tuyên Hoài Phong, nghiêng người ngồi xuống mép giường. “Khuya thế này rồi mà em chưa ngủ, chẳng lẽ không mệt sao?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Cả ngày trời, hơn nửa thời gian em đã nằm trên giường, bây giờ tỉnh lại còn tỉnh táo hơn ban ngày, thực sự không ngủ được. Anh mệt không? Nếu anh mệt thì đi ngủ luôn đi. Nếu anh không mệt... Em hồ đồ mất rồi, anh không nằm trên giường cả ngày như em, đến giờ này chắc mệt lắm rồi. Mau ngủ một giấc đi.”

Bạch Tuyết Lam thấy đôi mắt trong suốt của y sáng trong bóng tối, quả nhiên trông rất có tinh thần, vậy sao đành bỏ y qua một bên mà đi gặp Chu Công, cười nói: “Nếu anh không ngủ, em định làm gì?”

(Gặp Chu Công: Chỉ việc đi ngủ)

Tuyên Hoài Phong nói: “Trong phòng tối lắm, sao anh không bật đèn?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Anh nghĩ em đang ngủ, sợ đánh thức em.”

Hắn đi về đầu giường bên kia bật công tắc đèn lên, phòng bệnh lập tức sáng trưng, ánh sang chiếu lên bức tường cùng khăn trải giường trắng như tuyết.

Lúc này Tuyên Hoài Phong mới thấy rõ trên người Bạch Tuyết Lam không mặc âu phục, cũng không mặc áo dài, mà là một bộ áo ngắn không phải màu trắng cũng chẳng phải màu xám, y quan sát hẳn một lúc mới nói: “Em chỉ biết anh không phải kiểu người nửa đêm đi giải sầu. Trang phục thế này là giả dạng đi đầu đó hay là làm cường đạo bắn lên người đây?”

Bạch Tuyết Lam biết y ám chỉ việc lần trước mình nương có khai trương viện cai nghiện để bắn lên Triển Lộ Chiêu, khóe miệng hơi nhếch lên. “Cho dù bắn lên cũng là trừ hại cho dân.”

Hắn vừa đi đến bên giường vừa cởi nút áo ngắn, đến trước giường, tiện tay cởi áo ngắn ra, vội vàng leo lên giường, ghé sát vào vuốt ve Tuyên Hoài Phong.

Bạch Tuyết Lam nằm nghiêng, một tay chống lên ra giường nâng đầu, ghé bên tai Tuyên Hoài Phong thổi khí. “Chúng ta nói chuyện cả đêm nhé, thế nào?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Em thấy tâm trạng anh tốt đấy chứ.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Thấy em khỏe mạnh, đương nhiên tâm trạng anh phải tốt rồi.”

Tuyên Hoài Phong cất tiếng: “Em muốn hỏi anh một việc.”

Bạch Tuyết Lam. “Muốn hỏi gì?”

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Tắm ảnh dưới gối em đâu rồi?”

Bạch Tuyết Lam ngẩn ra, trên mặt lộ nụ cười quyến rũ, lưỡi biếng đưa một tay từ từ mân theo đường nét cần cổ Tuyên Hoài Phong.

Trong lòng nghĩ, việc trưa nay Triển Lộ Chiêu tới, nếu có thể giấu giếm thì đương nhiên giấu giếm vẫn tốt, Hoài Phong biết được tình hình thực tế sẽ khó tránh tức giận. Cậu ấy đang dưỡng bệnh.

Thế nhưng, người yêu của hắn không phải kẻ khù khờ, nếu đã nghi ngờ, biết đâu nhân lúc hắn không ở đây đã hời dồ đám hộ binh. *Đúng là mình đã sơ sót, hôm nay chỉ nghĩ đến việc xử lý Khương ngự y, đi quá vội vàng nên chưa dặt dò hộ binh.*

Xem ra nếu hôm nay giấu giếm sẽ chọc ra vấn đề khác mất.

Bạch Tuyết Lam đắn đo xong mới tỏ vẻ thành thật, nhỏ giọng nói: “Anh dùng một tấm ảnh đổi một bát thuốc về, tuy rằng phương pháp không được vẻ vang lắm, nhưng xem ra anh cũng không chịu thiệt gì.”

Tuyên Hoài Phong không ngờ hắn thẳng thắn thừa nhận, trái lại không tiện thể hiện bất mãn, suy nghĩ một hồi mới đáp: “Cho dù lúc đó em hôn mê không biết gì, song vẫn có thể đoán được tình cảnh, cũng biết lòng anh nôn nóng. Chỉ là lúc sáng sớm em đã thẳng tay đập tan thể diện hắn, vì sao hắn còn bằng lòng đưa thuốc đến đây? Em đoán rằng anh đã bàn điều kiện với hắn. Quân Quảng Đông tham lam thành tính, một khi kẻ đó có cơ hội dùng thế lực chèn ép anh, sợ rằng thứ hắn yêu cầu không chỉ đơn giản là một tấm ảnh như thế.”

Sau khi uống thuốc tỉnh lại, vì không gặp được Bạch Tuyết Lam, y nằm trên giường không có việc gì làm nên muốn đem tấm ảnh dưới gối để về chỗ cũ, kết quả lại tìm không ra.

Bởi vì không thấy ảnh mới gọi Tổng Nhâm, chẳng ngờ ngay cả Tổng Nhâm cũng không ở đây.

Bởi vậy, y nghi hoặc, gọi một hộ binh phụ trách canh gác phía ngoài tiến vào, y thể hiện uy nghiêm thượng cấp, không ngờ lại hỏi ra được chuyện buổi trưa Triển Lộ Chiêu đã đến đây.

Tuyên Hoài Phong lập tức suy đoán ảnh đã bị Triển Lộ Chiêu đem đi.

May mắn chính là, còn một chuyện Triển Lộ Chiêu đã làm với y trong phòng bệnh thì y chẳng nhớ được chút nào, cho nên không biết.

Bạch Tuyết Lam nhớ tới tình cảnh trưa nay Triển Lộ Chiêu mớm thuốc cho người mình yêu, lục phủ ngũ tạng hắn như muốn nổ tung, nhất định phải dùng tính mạng Triển Lộ Chiêu mới có thể khóa lấp được ký ức đó.

Tuy nhiên lúc này hắn đâu dám để Tuyên Hoài Phong biết, bụng đầy oán hận, song vẫn thản nhiên cười nói: “Hắn định nhân cơ hội này cướp em khỏi anh, chẳng qua là có cái tâm của Tư Mã Chiêu, lại chẳng có bản lĩnh Tư Mã Chiêu.”

Hắn bèn ung dung kể lại quá trình cò kè mặc cả của Triển Lộ Chiêu lúc ban ngày.

Tuyên Hoài Phong nghe vậy, cơ thể dần chuyển thành ngồi thẳng trên giường, hơi ngẩn cổ.

Bạch Tuyết Lam nhìn gương mặt y mang sắc xanh tái nhợt, trong con ngươi phẳng phất như phát hỏa. Chẳng hiểu tại sao, ngay lúc này, Bạch Tuyết Lam rất sợ Tuyên Hoài Phong giận mình, hấn lại bắt đầu thấp thỏm, dè dặt không nói nữa, một lát sau mới nhẹ nhàng hỏi: “Em sao vậy? Em hỏi anh nên anh mới nói. Em là người biết nói lý, chung quy không được vì anh nói thật mà giận anh chứ.”

Tuyên Hoài Phong lúc đầu chỉ trầm mặc, sau đột nhiên giơ tay lên nện một chưởng lên mép giường, cả giận nói: “Tam đệ thế này là muốn làm gì? Nó thực sự bị quân Quảng Đông ăn mòn hết thuốc cứu chữa rồi!”

Bạch Tuyết Lam ngẩn ra, mãi mới hiểu lần này Tuyên Hoài Phong tức giận là vì Tuyên Hoài Mân muốn một ngón tay mình.

Nhất thời thâm tâm trở nên vui sướng hài lòng, dùng một ngón tay gãi gãi lên gương mặt Tuyên Hoài Phong, cười nói: “Chẳng phải mười ngón tay của anh giờ đều ở đây sao? Em uống công tức giận lớn như vậy làm anh giật cả mình.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Em giận tam đệ làm chuyện đáng thất vọng, can hệ gì đến ngón tay anh.”

Bạch Tuyết Lam à một tiếng, tặc lưỡi nói: “Nói như vậy, anh có thành tàn tật thì em cũng chẳng đau lòng chút nào? Anh không muốn tin như vậy đâu. Sớm biết như thế, anh đã chặt ngón tay cho Triển Lộ Chiêu, xem thái độ em thế nào.”

Tuyên Hoài Phong nghiêm mặt đáp: “Đang yên đang lành tại sao lại lấy thân thể mình ra đùa giỡn? Anh còn nói hươu nói vượn nữa thì đêm nay chúng ta không nói thêm chữ nào nữa.”

Biểu cảm của y rất nghiêm túc, gương mặt tuần tú trầm xuống, đẹp mà nghiêm nghị, mang theo nét quyền rũ cực kỳ mê đắm.

Bạch Tuyết Lam lập tức không đề cập tới từ chặt ngón tay nữa mà tiếp tục câu chuyện lúc trước, bàn về việc làm đêm nay. Hấn biết tính cách hiền lành của Tuyên Hoài Phong nên đã kể qua chuyện cho tiền Thúc Hỉ thế nào, an bài đường lui cho bọn họ thế nào, sau đó thì mơ hồ dẫn dắt qua quá trình dùng hình với Khương ngự y, chỉ nói Khương ngự y yếu đuối, vừa bị tóm đã vội vàng cung khai.

Tuyên Hoài Phong bệnh đã lâu, thời gian ngồi dậy khá dài khiến lưng hơi cứng, y chậm rãi đưa nửa người ghé lên vai Bạch Tuyết Lam, sau khi lắng lắng nghe xong, trầm tư một hồi mới nói: “Khả năng cao là suy đoán của anh đã đúng. Em cũng thấy kỳ lạ, bệnh này của em chẳng ai trị được, tại sao người quân Quảng Đông vừa lộ diện đã gần như lập tức chữa khỏi. Thủ đoạn những kẻ này thật đáng sợ.”

Bạch Tuyết Lam vòng tay qua ôm y, trầm giọng nói: “Lần này là do anh sơ suất. Em yên tâm, anh sẽ không để bọn họ tổn thương em nữa.”

Tuyên Hoài Phong lắc đầu. “Đây không phải chuyện cá nhân, tổn thương một hay hai người. Hải quan xung đột với quân Quảng Đông, nói cho cùng là xung đột vì cảm ma túy và bạch phiến. Anh trộn lẫn thứ gì đó vào bạch phiến của bọn chúng, để những kẻ hút bạch phiến xảy ra đủ loại bệnh trạng phải đến viện

cai nghiện cầu y, đã vậy còn nhân cơ hội phá hủy mạng lưới bạch phiến trong thành của bọn chúng, đối với hải quan mà nói thì đó chính là thắng lợi cực lớn. Đối với những gã buôn bạch phiến mà nói chính là tổn thất nghiêm trọng. Hải quan tổng trưởng anh đây đã trở thành đối tượng trả thù lớn nhất của bọn chúng rồi đây, sau này ra vào đều phải cẩn thận.”

Bạch Tuyết Lam cười mỉm, dùng hai ngón tay nhẹ nhàng lắc lắc vành tai mềm mịn của Tuyên Hoài Phong. “Được rồi. Trên đời này, trừ Tuyên phó quan em ra thì chẳng kẻ nào có thể làm gì Bạch Tuyết Lam anh đâu.”

Tuyên Hoài Phong chẳng biết nên khóc hay nên cười với sự tự tin của hắn, tuy nhiên cũng không đáng vì thế mà tranh cãi.

Đang nói chuyện, bỗng nhiên bên ngoài truyền tới hai tiếng ‘cốc cốc’ rất khê. Hiển nhiên có người bên ngoài gõ cửa, vô cùng cẩn trọng, tựa hồ không biết mọi người bên trong đều đang tỉnh, e sợ đánh thức bệnh nhân đang ngủ.

Bạch Tuyết Lam giương giọng hỏi: “Ai? Vào đi.”

Người bên ngoài mở cửa thành một khe nhỏ, một cái đầu tròn tròn thò vào xem xét, ánh mắt loáng lên trong phòng bệnh, thấy Tuyên Hoài Phong hóa ra cũng tỉnh, người nọ mới dám bước vào.

Thì ra là gã hộ binh tên Trương Đại Thắng.

Trương Đại Thắng báo cáo với Bạch Tuyết Lam: “Tổng trưởng, ngài dặn tôi vừa trở về phải báo cáo với ngài ngay. Bây giờ tôi vừa về tới nơi. Ngài nói lúc báo cáo không được đánh thức Tuyên phó quan, tôi thật sự không dám làm Ồn.”

Những lời này thốt lên có điểm ngờ nghệch, nhất thời chọc cười cả Bạch Tuyết Lam và Tuyên Hoài Phong.

Bạch Tuyết Lam xuống giường, dìu Tuyên Hoài Phong nằm trên gối xong, dúi chăn cho y, cúi xuống bên tai y nói nhỏ. “Ngủ ngon. Chờ em khỏe rồi thì không còn thời gian ngủ nhàn nhã như vậy đâu, anh còn chờ món thịt em đây.”

Tuyên Hoài Phong vô cùng xấu hổ, chỉ có thể giả vờ không nghe thấy.

Bạch Tuyết Lam chẳng quan tâm, ngồi dậy đi tới nháy mắt với Trương Đại Thắng, nói. “Ra ngoài bàn.”

Tiện tay tắt đèn, ra khỏi phòng bệnh.

Đến hành lang, Bạch Tuyết Lam mới xoay người hỏi Trương Đại Thắng: “Làm xong chưa.”

Trương Đại Thắng gạt đầu nói. “Giải quyết xong. Tôi còn cẩn thận xuống xe nhìn, cái lão râu dê kia lần tên kéo xe kéo cho lão đều chết queo.”

Bạch Tuyết Lam hỏi: “Cậu không đâm chết hết đấy chứ?”

Trương Đại Thắng vội vàng lắc đầu. “Sao có thể chứ. Tổng thủ lĩnh nói rất rõ ràng, lão râu dê nhất định phải chết, cơ mà vẫn phải để lại một tên có thể thoi thóp. Tôi theo lời Tổng thủ lĩnh căn dặn, tuyệt không dám làm qua loa, đâm chết hai người, để hai người thoi thóp.”

Bạch Tuyết Lam khen ngợi. “Tiểu tử giỏi lắm, tay lái cậu không tồi. Thế sao không làm tài xế mà chạy đi làm hộ binh?”

Trương Đại Thắng cười hì hì hai tiếng, vuốt vuốt mái tóc ngắn cũn đen thùi, vẻ mặt hơi đắc ý, nhỏ giọng nói: “Không đối gạt tổng trưởng, lúc tôi ở Sơn Đông đã lái xe cho sư trưởng. Thế nhưng số không may, đụng phải... đụng phải mấy lần liền... Sư trưởng bảo tôi không phải nhân viên lái xe mà là nhân viên tông xe, cuối cùng phá sạch ô tô của ngài ấy. Sau đó sư trưởng đá tôi đi khiêng súng, đánh vài trận nhưng không chết trên chiến trường, sau lại được phái tới chỗ tổng trưởng.”

Bạch Tuyết Lam cười hứng thú, vỗ vai hắn: “Đúng lúc chỗ tôi cần một nhân viên tông xe, xem ra cậu tới đúng chỗ rồi đấy. À, cậu thu xếp gã họ Chu kia xong xuôi chưa? Hắn không phát hiện ra gì chứ?”

Trương Đại Thắng nói: “Tổng trưởng đặt hết tâm sức vào đó, tiểu tử kia say đến nỗi chẳng biết mình họ gì. Lúc tôi xuống xe, đặt hắn vào ghế lái, nghe hắn ngáy còn to hơn cả heo.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Việc này cậu làm rất khá, tôi sẽ thưởng cho cậu. Bắt đầu từ mai, cho cậu ba ngày nghỉ, đến phòng thu chi lĩnh một ngàn đồng đi. Trong thành có rất nhiều chỗ phồn hoa, đến đó chơi vui vẻ vào.”

Thưởng tiền một ngàn đồng, đúng là vượt qua dự đoán quá nhiều. Trương Đại Thắng nửa mừng nửa sợ, liền thanh nói cảm ơn tổng trưởng, quay đầu liếc nhìn phía phòng bệnh bên kia, nhin không được mà hỏi: “Bệnh Tuyên phó quan hết lo ngại rồi ă? Tuyên phó quan đối xử với đám hộ binh chúng tôi rất tốt, chúng tôi đều mong ngài ấy sớm ngày khỏi bệnh.”

Tâm trạng Bạch Tuyết Lam rất tốt, nụ cười trên mặt càng thêm ôn hòa. “Cậu là người có trái tim nhân hậu. Yên tâm đi, bệnh cậu ấy sẽ khỏi nhanh thôi. Chờ mấy hôm nữa cậu ấy khỏe hơn, tôi sẽ đưa cậu ấy về công quán dưỡng bệnh, tránh cho các cậu cứ phải theo vào bệnh viện thêm cực khổ.”

Trương Đại Thắng nói: “Chúng tôi khổ cực một chút đã là gì đâu.”

Lúc này chợt có tiếng bước chân vang lên. Bạch Tuyết Lam thấy Tổng Nhâm tới liền phát tay bảo Trương Đại Thắng đi nghỉ ngơi, tự mình đến đón Tổng Nhâm hỏi: “Lấy được?”

Tống Nhâm gật đầu, trong mắt lóe lên niềm phấn khởi, đè ép âm thanh nói: “Lấy được. Độc này theo mũi tiến vào, chết vô cùng đau đớn thống khổ, ruột thừa bụng nát, ước chừng phải đau đớn mất mấy tiếng đồng hồ mới tắt thở. Chỉ cần một giọt, Diêm Vương khai ân cũng không cứu được.”

Nắm ngón vừa mở ra liền làm lộ chiếc lọ thủy tinh cực nhỏ trong lòng bàn tay, bên trong là vài giọt chất lỏng nâu đục.

Bạch Tuyết Lam lạnh lùng nói: “Tôi còn muốn cách chết còn thống khổ hơn thế này, nếu chỉ một viên đạn đã kết thúc thì lợi cho hắn quá. Trưa mai cậu dẫn mấy người tin được, vô nghệ cứng cáp, giấu trong phòng bệnh của Hoài Phong. Họ Triển vào phòng bệnh, các cậu lập tức hành động. Thuốc độc này chỉ cần một giọt là hắn chết?”

Tống Nhâm đáp: “Đúng, một giọt chắc chắn phải chết.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Tốt. Các cậu bắt được hắn rồi thì không cần rút nhiều, một giọt là được. Hắn dám hạ độc Hoài Phong, tôi cho hắn nếm thử mùi vị thuốc độc, cho hắn thưởng thức tư vị nội tạng chậm rãi đứt lìa nát rữa mà chết đi, đừng để hắn chịu tội ít.”

Tống Nhâm đáp một tiếng, cẩn thận siết chặt lọ thủy tinh trong tay hơn, cách một hồi, tựa hồ có chút do dự nói với Bạch Tuyết Lam: “Tổng trưởng, Khương ngự y chết rồi, sao ngài biết ngày mai họ Triển kia vẫn sẽ tới?”

Bạch Tuyết Lam lãnh đạm cười một tiếng.

Khương ngự y mới đến, có thể nào lại quan hệ sâu đậm được với quân Quảng Đông?

Tên Triển Lộ Chiêu sai lang kia không từ thủ đoạn muốn đoạt lấy Hoài Phong, chứng tỏ hắn xem trọng Hoài Phong. Như vậy, sao hắn có thể hoàn toàn giao phó tính mạng Hoài Phong trên đầu lão già mất nét chưa quen thuộc như Khương ngự y?

Đại khái lần đầu Triển Lộ Chiêu gặp Khương ngự y đã lệnh cho ông sao chép một bản phương thuốc khác.

Bởi vì, nếu Bạch Tuyết Lam đổi thành Triển Lộ Chiêu cũng sẽ làm như vậy.

Bạch Tuyết Lam chuyển mắt tới cuối hành lang dài, nhân nhạ nói: “Tới chứ. Nếu không tới, chúng ta sẽ tới thăm.”

31. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 2 - Chương 21-2: Part 2

Một đêm này, đương nhiên chính là đêm thắng lợi của Bạch Tuyết Lam, nhưng mà, cũng là đêm ác mộng của kẻ còn lại.

Kẻ còn lại ấy chính là ông chủ Chu đã từng cùng Bạch Tuyết Lam và Tuyên Hoài Phong đánh bài chung một bàn.

Ông chủ Chu ôm di nhỏ yếu điều nuốt nà ở trong chăn, đang mơ cảnh mở thêm ba cửa hàng mới, khách đến như mây, bỗng bị tiếng đập cửa thùng thùng làm giật mình tỉnh giấc nên cực kỳ khó chịu.

Lão dời giường, lục lọi một sợi dây phía sau đầu giường, kéo xuống, mở đèn điện trong phòng, lại nhìn đồng hồ treo tường, kim đồng hồ đã nghiêng quá mười hai giờ, lão càng bất mãn, trầm giọng hỏi người ngoài cửa: “Trời sập à? Hơn mười hai giờ rồi, chuyện gì mà không để mai nói được?”

Giọng Chu quản gia ở phía ngoài lộ vẻ lo lắng: “Lão gia, đúng là sập rồi! Đồn cảnh sát gọi điện thoại tới, nói là thiếu gia lại đâm chết người ngoài đường!”

Ông chủ Chu vừa nghe vậy lập tức cả kinh ai u một tiếng, chưa kịp xỏ giày đã chân trần chạy đi mở cửa.

Ông chủ Chu hỏi: “Ông không nghe nhầm đấy chứ?”

Quản gia vội la lên. “Chuyện thế này sao có thể nghe nhầm được? Không tin thì ngài xem đi, tôi nhận điện thoại xong, đến giờ tay vẫn còn run nữa.” Quản gia thuật lại lời người bên đồn cảnh sát nói một lần, cảnh vật trước mắt ông chủ Chu nhất thời biến thành màu đen, thiếu chút nữa ngay cả đứng cũng không vững.

Giọng quản gia càng thêm khẩn trương, gọi vào: “Lão gia! Lão gia! Ngài cần phải bình tĩnh!”

Ông chủ Chu trừng mắt thở hổn hển một khắc mới tỉnh táo, lắp bắp nói: “Nghiệt tử... nghiệt tử... Cái mạng già này của tôi sớm muộn gì cũng chôn vùi trong tay nó. Cứ để nó chịu báo ứng đi, tội gì phải khiến cho lão già tôi đây hãi hùng chứ hả?”

Dù ngoài miệng nghiêng răng nghiêng lợi mắng, nhưng dấu sao dưới gối cũng chỉ có một mụn con trai, lão vừa mắng vừa vội vàng thay quần áo ra ngoài, lại sai quan gia nhanh gọi tài xế, chuẩn bị xe hơi đến đồn cảnh sát.

Quản gia chìa tay nói: “Lão gia, để thiếu gia lái ô tô nên mới gặp họa. Ô tô nhà chúng ta giờ đang bị giữ làm vật chứng đó.”

Ông chủ Chu dậm chân nói: “Đồ ngu! Không có ô tô thì không thể gọi xe kéo à? Ông định bảo tôi hơn nửa đêm hồn siêu phách lạc đi tới đồn cảnh sát chắc?”

Quản gia không phải người lanh trí, bị ông chủ Chu nhắc nhở mới vội đi tìm xe kéo. Thế nhưng quá nửa đêm thì đi đâu tìm xe kéo? Lúc lâu sau quản gia mới tìm được một chiếc xe kéo vừa cũ vừa nát ở góc đường, gọi phu xe tỉnh lại, căn dặn cho hắn gấp ba số tiền, hắn mới chịu kéo chuyển xe này.

Ông chủ Chu thay xong quần áo vội vàng an vị trên xe, thúc giục phu xe chạy đi.

Làm cha mẹ, đột nhiên nghe con trai mình đâm chết người sẽ luôn lo lắng khấn nguyện. Mặc dù ông chủ Chu cũng là người thường, nhưng thứ nhất: dù sao lão cũng là người làm ăn lớn, từng gặp qua nhiều người tai to mặt lớn. Thứ hai: thật ra lão đã có kinh nghiệm với những chuyện tương tự.

Bởi vậy, trên đoạn đường từ Chu gia đến đồn cảnh sát, lão ngồi trên xe kéo rung lắc, gió đêm phất lên mặt khiến trái tim nhảy bình bịch hỗn loạn dần bình tĩnh lại, không khỏi suy nghĩ biện pháp xử lý. Trong mắt thương nhân, thời đại này, nguyên do khiến người ta vất vả chẳng phải là tiền hay sao? Chỉ cần mình bằng lòng chi tiền, chắc hẳn quẻ Khảm này có thể giải quyết được. Bởi nghĩ như vậy nên khi tới trước cửa chính cục cảnh sát làm việc ngày đêm kia, tâm lý lão đã có ba phần chắc chắn.

(Quẻ khảm: Quẻ hung hiểm, gặp ghềnh thác trở.)

Thời điểm này, trên đường chẳng thấy bóng người, trước đồn cảnh sát chỉ có chiếc bóng đèn tròn treo trên cao lắc la lắc lư, nom cực kỳ quạnh quẽ.

Ông chủ Chu xuống xe kéo, lấy lại bình tĩnh mới cất bước vào trong. Một chiếc bàn gỗ dài không mới không cũ được đặt ngang gần cửa, vài thứ “đồ chơi” linh tinh bị vứt lung tung trên bàn, một cây gậy tuần cảnh bằng gỗ sơn đen được đặt phía trên.

Một người trung niên mặc cảnh phục đang ngồi trước bàn xào bài, nghe có người tiến vào vẫn chẳng ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: “Bây giờ không giải quyết công vụ, có việc thì ngày mai hãy tới.”

Ông chủ Chu đến gần, thấp giọng nói: “Ông tổng, tôi nhận được điện thoại của đồn cảnh sát nên chạy tới. Giờ đã hơn nửa đêm rồi, ngài còn bận rộn gì nữa vậy? Chúng tôi là dân đen, được ông tổng bảo vệ, thấy ông tổng vất vả cần cù công vụ như vậy, đúng là cảm phục từ tận đáy lòng.”

Lão vừa nói cảm phục vừa dần tiến gần đến bàn gỗ dài, khom người, rút một xấp gì đó trong tay áo ra, động tác lặng lẽ nhét qua khá chuyên nghiệp đẹp mắt, mỉm cười với người nọ.

Gã tuần cảnh chợt cảm thấy trong tay xuất hiện thêm thứ gì đó, bọn họ đã quá quen chuyện thế này, không cần cúi đầu, chỉ cần nắm trong tay áng chừng một chút đã biết chính xác đó là một cuộn tiền mặt, trong lòng cho rằng khách nửa đêm đến thăm thế này thực sự khó kiếm nên ngoài mặt đã thân thiện hơn nhiều, nói với ông chủ Chu: “Bảo vệ trị an thủ đô là trách nhiệm của đồn cảnh sát chúng tôi, bằng không chính phủ nuôi những người như chúng tôi làm gì? Dẫu vậy, tôi vẫn không thích nghe người khác gọi là ông tổng, người ở đây gọi tôi là lão Trương, ngài cũng gọi tôi như vậy là được. Xin hỏi quý tính của ngài là gì? Hơn nửa đêm tới đây làm gì? Ai đánh điện thoại gọi ngài đến?”

Ông chủ Chu vừa mới nói “Tôi họ Chu”, gã tuần cảnh được gọi là lão Trương lập tức ôi cha một tiếng, đứng lên nói: “Tôi biết rồi, là vụ trọng án lái xe đâm chết người, chẳng trách ngài lại chạy tới vào giờ này. Gã trẻ tuổi đâm chết người kia nghe nói cũng họ Chu, là gì của ngài?”

Ông chủ Chu đáp: “Là con tôi.”

Lão Trương trầm mặc một hồi, nói: “Đội trưởng chúng tôi giờ còn đang điều tra ở hiện trường chưa trở về. Ngài tạm thời qua bên kia chờ đi.” Vừa nói vừa hất cằm về phía bên phải.

Sao ông chủ Chu có thể an tâm ngồi chờ vào giờ phút này cho được, may mà lúc lão vội vã rời khỏi nhà đã lường trước phải vung tiền, đêm khuya không thể tới ngân hàng rút tiền nên đã đem hết tiền mặt có thể tìm thấy trong nhà cùng hai thỏi vàng, cộng thêm cả trang sức trong hộp châu báu của dì nhỏ nhét sạch lên người.

Thấy thái độ lão Trương không thân thiện như khi nãy, ông chủ Chu lại đưa thêm một cuộn tiền mặt.

Lão Trương giả bộ lấy tay đẩy ra ngoài, cau mày nói: “Làm gì đây? Làm gì đây? Ngài thật là hồ đồ, vụ án lớn như thế, ai dám lấy tiền của ngài?”

Ông chủ Chu trầm nghĩ, điều tra ban đêm thế này thì thu thập chứng cứ cũng tốt mà tiêu hủy chứng cứ cũng tiện, đều là cơ hội tốt nhất. Nếu chờ điều tra kết thúc, vậy tất cả đều được viết trên công văn cục cảnh sát, muốn lật lại vụ án sẽ phiền phức gấp mười, tổn hao cũng gấp mười lần.

Thời điểm máu chốt thế này tuyệt không thể lưỡng lự.

Ông chủ Chu cắn răng một cái, thò tay vào trong lòng móc một lát, đau lòng móc ra một thỏi vàng, bỏ vào túi áo cảnh phục của lão Trương.

Động tác lão mặc dù mau, nhưng lão Trương đã nhìn rõ đó là một thỏi vàng nên vô cùng sửng sốt. Ra tay quả không nhỏ. Lão Trương đưa tay vuốt qua túi tiền, trong túi tiền nhét một thỏi vàng đã nổi lên thành hình chữ nhật xinh đẹp, mảnh vải hơi trũng xuống đã thể hiện trọng lượng của khối vàng nặng trĩu.

Lão Trương không thể tiếp tục nghiêm mặt, lại chẳng tiện mỉm cười, đành thở dài một tiếng. “Ngài thế này chẳng phải là khiến tôi khó xử sao?”

Vàng thối vào túi tiền, bất luận thế nào cũng đã không thể lấy lại được.

Lão Trương lại khôi phục thái độ hiền hòa, mời ông chủ Chu ngồi ở ghế đối diện, bản thân thì ngồi trước bàn gỗ, trầm tư một lát, sau đó gõ bàn một cái nói: “Thương thay tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ. Đối với những vụ án liên quan đến mạng người thế này, tôi vốn luôn tuân theo nguyên tắc làm người, tuyệt không nhúng tay vào. Nhưng tôi cũng có con gái, nếu chúng nó phạm pháp, tôi có liều mạng cũng phải giúp chúng nó, cho nên tôi hiểu ngài đã chịu dày vò. Dầu vậy, ngài phải hiểu rằng chuyện thế này thì tôi chỉ có thể

giúp đỡ chứ không thể quyết định. Thật ra ngài nên kết giao với đội trưởng nhà chúng tôi thì hơn.”

Ông chủ Chu nói: “Đúng vậy, phải kết giao. Nhưng phải phiền ngài chỉ bảo.”

Lão Trương hào phóng vung tay giữa không trung. “Không thành vấn đề. Đội trưởng nhà chúng tôi là người rất hiểu lý lẽ, chờ ngài ấy trở về, trước hết cứ để tôi nói với ngài ấy vài câu, nếu ngài ấy đồng ý gặp ngài một lần thì đó chính là cơ hội.”

Ông chủ Chu gật đầu nói: “Vâng vâng, vậy trông cậy hết vào ngài.”

Dừng một lúc, ông chủ Chu thử thăm dò: “Tên tiểu súc sinh nhà tôi giờ thế nào ạ? Có bị thương không?”

Lão Trương lắc đầu nói: “Mạng hắn cứng lắm, chẳng chút thương tích nào hết. Bây giờ bị nhốt ở phòng tạm giam phía sau. Dẫu vậy tôi vẫn phải khuyên ngài đừng gặp hắn ngay. Bây giờ hắn say như chết, chẳng thể nói rõ ràng một chữ nào với ngài hết. Lúc đám đồng nghiệp tôi nhận được tin chạy đến thì thấy hắn nằm ở ghế tài xế, khắp ô tô đều là mùi rượu. Tạt vài thùng nước nên người hắn, còn cho hắn mấy cái tát gọi tỉnh mà hắn cứ một mực cúi đầu không có dấu hiệu tỉnh lại, không biết hắn uống bao nhiêu lại say đến mức này, chẳng trách lại đâm chết người. Đội trưởng Hồ nói hôm nay không thể thẩm vấn, chỉ có thể giam hắn trước, chờ tỉnh rượu mới bàn. Mấy thứ như tên hay địa chỉ đều là nhìn chứng minh thư trong túi tiền mới biết...”

Lời còn chưa dứt chợt nghe tiếng động cơ ô tô vang lên bên ngoài.

Lão Trương lập tức nói: “Là đội trưởng Hồ về đến nơi đây.”

Chốc lát sau, bốn năm người vào cửa, dẫn đầu là một người tướng ngũ đoản, mũi hơi tẹt. Hắn vừa đi vào trong vừa kéo mũ cảnh sát xuống, thản nhiên cầm trong tay để quạt gió, miệng nói: “Người khác đều ôm đàn bà ngủ, lão tử lại phải ra đường cái nhìn người chết. Mẹ cái giống cầu tặc kia! Ruột rà văng đầy đất, làm lão tử nôn hết cả đồ ăn khuya ra.”

(1 – Người tướng ngũ đoản: là người mà thân thể lẫn tư chi đều ngắn)

2 – Thật ra câu chửi của đội trưởng Hồ là: Trục nương tặc. Có nghĩa là: Cái loại cầu tặc chẳng biết liêm sỉ, mang cả mẹ mình đi bán.)

Lão Trương mau tay mau mắt bỏ thỏi vàng trong túi áo vào trong ngăn kéo, sau đó bước nhanh đến nói nhỏ bên tai đội trưởng Hồ hai câu.

Đội trưởng Hồ nghe xong, khước mắt liếc qua hướng ông chủ Chu nhưng chỉ im lặng, đi qua phòng khách, vào thẳng phòng mình.

Ông chủ Chu vốn tưởng có lão Trương ở đây, đội trưởng Hồ thế nào cũng sẽ chừa cho chút thể diện, chẳng ngờ hắn không quan tâm liền lướt qua, tinh thần lão hơi hụt hẫng, ánh mắt bắn về phía lão Trương. Lão Trương trả cho lão ánh mắt cứ an tâm chờ nóng vội, sau đó theo sát đội trưởng Hồ vào phòng làm việc, đóng cửa lại. Qua một lúc, cửa kia lại mở ra, lão Trương từ bên trong bước ra.

Ông chủ Chu muốn nhảy vọt lên khỏi ghế, song lại miễn cưỡng định thần, nghĩ rằng hành động của đám quan sai này là cố ý muốn tỏ ra tự cao tự đại, khiến người ta bất an, có như vậy mới dễ chi phối vò tiền, cho nên bản thân không thể quá rụt rè. Bởi vậy lão kiềm chế, trong lúc đắn đo kia thì lão Trương đã đến trước mặt, lúc này lão mới chậm rãi đứng lên, có vẻ ung hạ giọng hỏi: “Sao rồi?”

Lão Trương nhún vai, nhỏ giọng nói: “Lão huynh, tôi đã cố vận hết miệng lưỡi rồi. Ngài ấy vừa nghe tôi nói, thiếu chút nữa đã ném áp trà lên đầu tôi. Khuyên can mãi nên ngài ấy mới bình tĩnh lại. Cũng đúng thôi, nửa đêm nửa hôm, ai bị kéo ra đường xem ruột rà người chết lại chẳng tức tối chứ?”

Ông chủ Chu nói: “Trương huynh, tôi biết huynh đã cố gắng rất nhiều, rất biết ơn huynh.”

Liền đưa tay vào trong lòng.

Lão Trương nhận của lão một cuộn tiền và một thỏi vàng, tối nay đã phát tài to, thế nên cũng biết đường nói chút đạo nghĩa mà ngăn tay lão Chu lại, tức giận trách móc: “Ngài lại thế rồi, chẳng lẽ ngài nghĩ tôi cố ý bưng bít moi tiền ngài sao? Đừng coi thường lão Trương tôi quá.”

Ông chủ Chu cười làm lành: “Trương huynh hiểu lầm. Chuyện lớn đêm nay, dẫu tôi có làm thế nào cũng không báo đáp huynh nổi, khi nào chuyện của khuyến tử rõ ràng, tôi sẽ dắt hẩn tới cảm tạ huynh. Đây là chút phí mệt nhọc, phần này đâu dám đưa Trương huynh, mà là nhờ Trương huynh chuyển giao lại cho các vị ông tổng, đêm khuya mà bọn họ lại phải theo đội trưởng Hồ ra ngoài khổ cực, tôi không thể không hiếu kính một chút.”

(Khuyến tử: cách nói khiêm tốn về con trai mình)

Lão Trương thâm nghĩ, quả nhiên biết nói chuyện. Cho dù đối phó được đội trưởng Hồ, thế nhưng không hiếu kính đám người dưới này, biết đâu có ai bất mãn sẽ làm hỏng chuyện. Tiểu tử họ Chu kia có một người cha biết đường hiếu kính đây.

Bởi vậy, lão Trương không từ chối nữa, nhận lấy cuộn tiền ông chủ Chu đưa tới rồi nhẹ nhàng bỏ vào túi, cười nói: “Yên tâm đi, nhân viên chỗ chúng tôi đều tốt bụng hết, không đành lòng nhìn người ta cốt nhục chia lìa. Huống hồ người quyết định ở đây là đội trưởng Hồ, chỉ cần đội trưởng Hồ lên tiếng, chẳng ai dám không tuân mệnh.”

Ông chủ Chu nói một tiếng cảm ơn, lại hỏi: “Vậy đội trưởng Hồ?”

Lão Trương vỗ đầu một cái, áy náy nói: “Ngài xem trí nhớ của tôi này. Đội trưởng Hồ nói ông ấy đồng ý gặp ngài. Ngài vào đi.”

Nói xong, lão Trương nhanh chóng cắt chỗ tiền mặt kia, đi tìm mấy gã đồng nghiệp tối nay phải ra ngoài vất vả nói vài câu.

Ông chủ Chu nghe nói có thể vào phòng làm việc thì tâm trạng căng thẳng cũng vơi đi phân nửa. Người lẫn lộn trên chốn thương trường hiểu những thông tin như thế này rất rõ, hiểu vụ án liên quan mạng người tối nay vẫn có thể cứu vãn. Đến trước cửa phòng làm việc, lão quy củ gõ hai tiếng lên cửa, nghe âm thanh uy nghiêm bên trong truyền ra: “Vào đi.”

Lão đẩy cửa bước vào, thấy đội trưởng Hồ mặc cảnh phục ngồi trước bàn làm việc, tuy vẻ mặt nghiêm túc, nhưng vì cái mũi tẹt kia nên nhìn thế nào cũng thấy tức cười.

Đội trưởng Hồ lạnh lùng nói: “Lão Trương đã nói ý đồ ông đến đây với tôi. Tôi mắng hấn hồ đồ! Kẻ uống say rồi đâm chết người như con trai ông có thể tránh được luật pháp quốc gia chắc! Nếu như vậy thật thì ông cũng giống con trai ông vậy, đúng là uống quá nhiều rượu rồi!”

Ông chủ Chu gật đầu nhận sai, nói: “Bỉ nhân không biết cách dạy con, đáng chết đáng chết.” Vội vàng cung kính đặt hai cuộn tiền mặt giá trị lớn lên bàn làm việc.

(Bỉ nhân: Là từ dung để tự xưng một cách khiêm tốn)

Đội trưởng Hồ chẳng liếc nhìn lấy một cái, mắt trợn như Kim Cương, tức giận nói: “Chẳng lẽ kẻ lái ô tô lại cao quý hơn phu kéo xe hủ? Nếu trong nhà có ô tô thì nên dùng tiền thuê tài xế, hướng chi lại uống rượu say còn muốn thể hiện. Lái ô tô? Vì một chút hư vinh lại chẳng quan tâm đến tính mạng người khác, đúng là quá ghê tởm!”

(Kim cương: hay còn gọi là Kim Cang. Là một trong các hình ảnh của các vị thần phật)

Ông chủ Chu sầm khổ, lại cắn răng thở dài: “Đội trưởng Hồ nói chí phải, đúng là đáng trách. Chờ tiểu súc sinh này ra ngoài, tôi nhất định phải đánh gãy chân nó.”

Đội trưởng Hồ phả khí giận từ lỗ mũi tẹt dí, cả tiếng nói: “Ra ngoài? Ra ngoài thế nào? Đã chết hai người, còn có hai người bị thương đang nằm cấp cứu trong bệnh viện kia kia, có sống được hay không còn chờ vào số. Việc nghiêm trọng thế này, là...”

Hắn vốn muốn nói “là phải xử tử hình”, song ngay lúc đó ông chủ Chu lại mở vạt áo khiến thối vàng sáng lóa bên trong lộ ra. Đội trưởng Hồ bị ánh sáng của thối vàng làm hoa mắt, không tiện nói lời vốn định nói, ho khan một tiếng mới tiếp lời: “... là không dễ dàng xử lý.”

Ông chủ Chu đặt thối vàng lên bàn, dù cho tim đau đốt quận thất từng hồi từng hồi, nhưng ngoài mặt vẫn phải cười bồi, thấp giọng nói: “Có đội trưởng Hồ làm chủ cho khuyến tử, dù không dễ xử lý cũng có cơ hội xử lý. Chu mờ không cầu gì khác, chỉ cần đội trưởng Hồ cho khuyến tử một cơ hội sửa đổi. Ai, thằng nhóc này không để tôi bớt lo, ngay cả cha nuôi hắn là Liêu tổng trưởng cũng nói thằng nhóc Minh Thụy này cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội quá lỗ mãng, dễ gây họa.”

Đội trưởng Hồ để ý thấy, hỏi: “Chẳng hay là vị Liêu tổng trưởng nào?”

Ông chủ Chu đáp: “Là tổng trưởng bộ giáp dục.”

Đội trưởng Hồ nghiêm túc kính nể: “Hóa ra là vị này, cũng là chỗ quen biết. Tôi từng may mắn được trò chuyện với Liêu tổng trưởng ở tiệc rượu, không hổ là người quản lý việc giáo dục quốc gia, phong độ hào phóng, xuất khẩu thành thơ.”

Đội trưởng Hồ này chỉ là một đội trưởng ở cục cảnh sát, mặc dù có thể hô phong hoán vũ ở nơi trực thuộc địa bàn của mình nhưng làm gì có tư cách giao tiếp với các vị tổng trưởng, cái gọi là trò chuyện kia chẳng qua chỉ là đi cửa sau kiếm được tấm vé dự tiệc, may mắn đứng xa xa chiêm ngưỡng mặt mày tổng trưởng bộ giáo dục mà thôi.

Đội trưởng Hồ hỏi: “Nếu đã là công tử của Liêu tổng trưởng, vậy sao không mời Liêu tổng trưởng đứng ra? Lão nhân gia người ta đứng ra nói một câu, chuyện gì chẳng xử lý được?”

Ông chủ Chu trầm nghĩ, Liêu tổng trưởng đó há mồm thì đúng là sư tử há miệng thứ thiệt, lời nói ra đương nhiên dùng được, cơ mà ngoạm vàng cũng rất lợi hại.

Lần trước vì chuyện đâm chết nữ sinh, ông chủ Chu cắn răng mang hai mươi phần trăm cổ phần danh nghĩa của Chu thị đút vào miệng sư tử mới xong chuyện. Lần này còn năn nỉ nữa, chẳng lẽ lại phải đưa tiếp hai mươi phần trăm cổ phần danh nghĩa? Đây chẳng phải là chấp tay dâng việc buôn bán của Chu gia cho người ta sao?

So sánh hai việc, thà tình nguyện tiêu chút tiền mặt lẫn vàng thỏi còn mua được tên đội trưởng Hồ cón con này.

Ông chủ Chu mỉm cười nói: “Không gạt ngài, nếu tôi gọi điện, Liêu tổng trưởng tuyệt đối sẽ giúp. Không bàn tới việc khác, chứ riêng việc ngài ấy yêu quý khuyến tử đã là việc bạn bè đều biết. Chắc chắn ngài ấy sẽ không đứng ngoài bàng quan. Chỉ là sắp tới tuyển cử rồi, Liêu tổng trưởng bận rộn đến nỗi thiếu ngủ, mấy hôm trước Liêu phu nhân còn gọi điện tới than thở, căn dặn khuyến tử thường xuyên đến thăm cha nuôi, nhắc nhở cha nuôi chú ý sức khỏe. Đã như vậy, sao tôi nỡ nhấn tâm mang việc này tới quấy rầy ngài ấy?”

Nói xong, ông chủ Chu thở dài một tiếng.

Thở dài xong lại sờ vào tay áo. Hàng trử trong ngực đã xài sạch, mắt thấy việc “buôn bán” đã bàn bạc khá ổn thỏa, là thời khắc rèn thép lúc còn nóng, lão rút hai chuối vòng trang sức trên châu trong ống tay áo ra để lên bàn.

Hai chuối vòng trên châu này thuộc về dì nhỏ Chu gia, là hàng cao cấp, là trên châu Nam Hải loại lớn hàng thật giá thật. Hồi ấy, chẳng biết dì nhỏ phải năn nỉ bao nhiêu lần thì ông chủ Chu mới đồng ý mua.

Tối nay đột nhiên xảy ra chuyện, thực sự là hết cách, vì tính mạng của thằng con hư đốn, ông chủ Chu lo sợ đến cực cảnh sát rồi lại thiếu “giàu có” nên dủ dờ khuyên nhủ an ủi mãi mới quét sạch được hộp trang sức của dì nhỏ.

Bây giờ đưa ra, đương nhiên cũng đau lòng một trận.

Lại nói về tình hình hiện tại. Trên mặt bàn đội trưởng Hồ có tiền mặt rực rỡ màu sắc, lại có vàng thỏi lóng lánh ánh kim, thêm cả hai chuỗi vòng trân châu lấp lánh êm dịu, quả là hình ảnh mê đắm lòng người.

Lúc này đội trưởng Hồ mới bày lương tâm mình ra, khoát tay nói: “Được rồi, được rồi, đúng là thương thay tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, những lời ngài nói khiến tôi đây dù tâm địa sắt đá cũng muốn rơi lệ. Làm cha người ta quả thực không dễ dàng.”

Nhìn đồng tài sản vốn thuộc về mình trên bàn, ông chủ Chu cũng muốn rơi lệ. Bởi vậy lão thành khẩn gập đầu biểu thị tán thành lời đội trưởng Hồ.

Đội trưởng Hồ chỉ tay lên bàn nói. “Có lẽ ngài cho rằng những thứ này sẽ rơi vào túi tôi. Kỳ thực ngài cứ ra ngoài hỏi thử xem tôi có phải hạng người ăn hối lộ hay không? Nói thật với ngài, con trai ngài phạm tội rất nặng, bị bắt tại hiện trường. Xe nhà ngài chính là vật chứng. Hai người chết kia đương nhiên phải đền bù trợ cấp, còn hai người bị thương ấy à, là nhân chứng. Ngài nói xem, có khó xử lý không?”

Ông chủ Chu ôn hòa nói: “Người chết đương nhiên phải đền bù trợ cấp, tiền thuốc men của người bị thương đương nhiên cũng do Chu mổ bỏ ra. Không dám phiền đội trưởng Hồ lo lắng.”

Bên ngoài, lão Trương đã chia tiền cho đám đồng nghiệp, mọi người nhận được phí vất vả nên đương nhiên vui vẻ, rút điều thuốc lá nhỏ ra hút, đang trò chuyện xem ngày mai đi tìm chị em nào chơi đùa một phen thì thấy cửa phòng làm việc mở ra, ông chủ Chu và đội trưởng Hồ bước ra từ phía trong.

Lúc ông chủ Chu tới, trên người phình phình cộm cộm. Bây giờ, những chỗ phồng cộm trên người đều xẹp xuống, nhìn qua lại tưởng gầy đi. Nhưng gầy đi như thế lại có giá trị, chí ít đã đổi được sự thân thiện từ đội trưởng Hồ.

Đội trưởng Hồ vừa thân thiết đưa lão ra khỏi phòng làm việc, còn vừa thân thiết vỗ vai lão như bạn bè lâu năm, trấn an: “Lệnh công tử tuy uống rượu lái xe có sai một chút, nhưng phu xe kéo cũng không phải không có trách nhiệm. Ban đêm vốn tối tăm u ám, vậy mà phu xe không đi sát vào lề đường, trái lại còn kéo vọt ra giữa đường, dù ai là tài xế cũng không ngờ được. Gần đây trong thành thường có ăn may dùng phương pháp ấy để tống tiền lừa bịp người lái ô tô, có khi bây giờ đến phu xe kéo cũng đã đi vào con đường tà đạo này. Tôi tuyệt đối không cho phép chuyện như thế phát sinh.”

Ông chủ Chu nói: “Vậy đêm nay khuyên tử ở đâu?”

Đội trưởng Hồ trầm nghĩ, khi này đã nhận rất nhiều tiền mặt vàng bạc lẫn châu báu, chung quy vẫn không tiện để con nuôi tổng trưởng bộ giáo dục qua đêm ở phòng giam. Hắn trầm ngâm chốc lát, cười nói:

“Vụ án này không thể kết thúc ngay. Thế nhưng, nếu là bị người ta lừa bịp tổng tiền, người chết lẫn bị thương cố ý đâm vào xe hãm, vậy thì tính chất vụ án lại bất đồng. Theo tôi thấy thì có thể nộp tiền bảo lãnh.”

32. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 2 - Chương 21-3: Part 3

Lại nói về tình hình hiện tại. Trên mặt bàn đội trưởng Hồ có tiền mặt rực rỡ màu sắc, lại có vàng thỏi lóng lánh ánh kim, thêm cả hai chuỗi vòng trân châu lấp lánh êm dịu, quả là hình ảnh mê đắm lòng người.

Lúc này đội trưởng Hồ mới bày lương tâm mình ra, khoát tay nói: “Được rồi, được rồi, đúng là thương thay tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, những lời ngài nói khiến tôi đây dù tâm địa sắt đá cũng muốn rơi lệ. Làm cha người ta quả thực không dễ dàng.”

Nhìn đồng tài sản vốn thuộc về mình trên bàn, ông chủ Chu cũng muốn rơi lệ. Bởi vậy lão thành khẩn gạt đầu biểu thị tán thành lời đội trưởng Hồ.

Đội trưởng Hồ chỉ tay lên bàn nói. “Có lẽ ngài cho rằng những thứ này sẽ rơi vào túi tôi. Kỳ thực ngài cứ ra ngoài hỏi thử xem tôi có phải hạng người ăn hối lộ hay không? Nói thật với ngài, con trai ngài phạm tội rất nặng, bị bắt tại hiện trường. Xe nhà ngài chính là vật chứng. Hai người chết kia đương nhiên phải đền bù trợ cấp, còn hai người bị thương ấy à, là nhân chứng. Ngài nói xem, có khó xử lý không?”

Ông chủ Chu ôn hòa nói: “Người chết đương nhiên phải đền bù trợ cấp, tiền thuốc men của người bị thương đương nhiên cũng do Chu mổ bỏ ra. Không dám phiền đội trưởng Hồ lo lắng.”

Bên ngoài, lão Trương đã chia tiền cho đám đồng nghiệp, mọi người nhận được phí vất vả nên đương nhiên vui vẻ, rút điều thuốc lá nhỏ ra hút, đang trò chuyện xem ngày mai đi tìm chị em nào chơi đùa một phen thì thấy cửa phòng làm việc mở ra, ông chủ Chu và đội trưởng Hồ bước ra từ phía trong.

Lúc ông chủ Chu tới, trên người phình phình cộm cộm. Bây giờ, những chỗ phồng cộm trên người đều xẹp xuống, nhìn qua lại tưởng gầy đi. Nhưng gầy đi như thế lại có giá trị, chỉ ít đã đổi được sự thân thiện từ đội trưởng Hồ.

Đội trưởng Hồ vừa thân thiết đưa lão ra khỏi phòng làm việc, còn vừa thân thiết vỗ vai lão như bạn bè lâu năm, trấn an: “Lệnh công tử tuy uống rượu lái xe có sai một chút, nhưng phu xe kéo cũng không phải không có trách nhiệm. Ban đêm vốn tối tăm u ám, vậy mà phu xe không đi sát vào lề đường, trái lại còn kéo vọt ra giữa đường, dù ai là tài xế cũng không ngờ được. Gần đây trong thành thường có ăn mày dùng phương pháp ấy để tổng tiền lừa bịp người lái ô tô, có khi bây giờ đến phu xe kéo cũng đã đi vào con đường tà đạo này. Tôi tuyệt đối không cho phép chuyện như thế phát sinh.”

Ông chủ Chu nói: “Vậy đêm nay khuyến tử ở đâu?”

Đội trưởng Hồ trầm nghĩ, khi này đã nhận rất nhiều tiền mặt vàng bạc lẫn châu báu, chung quy vẫn không

tiền để con nuôi tổng trưởng bộ giáo dục qua đêm ở phòng giam. Hấn trầm ngâm chốc lát, cười nói: “Vụ án này không thể kết thúc ngay. Thế nhưng, nếu là bị người ta lừa bịp tổng tiền, người chết lẫn bị thương cố ý đâm vào xe hấn, vậy thì tính chất vụ án lại bất đồng. Theo tôi thấy thì có thể nộp tiền bảo lãnh.”

Đội trưởng Hồ biết, chỉ sợ lúc này trên người ông chủ Chu đã chẳng còn dư tiền mặt, vì vậy hấn chẳng nói số tiền bảo lãnh là bao nhiêu, xoay người chỉ vào một thuộc hạ, nói: “Lão Trương, cậu thả thằng nhóc Chu gia kia ra đi, giao hấn cho cha hấn.”

Lão Trương thâm hiểu tối nay đội trưởng đã buôn bán lời to, cho nên nói chuyện mới sảng khoái như thế. Bản thân hấn cũng nhận được thứ tốt, đương nhiên hành động cũng chẳng do dự, đáp một tiếng, kêu một đồng nghiệp đi về phía sau. Chốc lát sau đã đưa nghi phạm vụ án đâm xe ra ngoài.

Khắp người nghi phạm tản ra mùi rượu khó ngửi, hấn vẫn ngủ say, song hai tên tuần cảnh nhờ hấn mà nhận được một khoản thu nhập nên không oán thán nhiều, vẫn nâng cái gã nặng trĩch này ra ngoài.

Ông chủ Chu thấy con trai xem như đã thở phào được một tiếng, nghe hấn khò khè ngáy rung trời ngủ ngon lành, thế nhưng lại hại mình vất vả cả buổi tối, dâng hết một khoản tiền lớn, lão lại hận không thể đập hấn hai cái. Trong lòng bao cảm xúc không thể diễn tả bỗng nhiên bên ngoài vang “rầm” một tiếng, trong đêm khuya thanh tĩnh, âm thanh đó khiến người ta sợ hãi run rẩy.

Tiếp theo là âm thanh ồn ào lách cách ầm ầm, thêm cả rất nhiều tiếng bước chân hỗn loạn, có người hô: “Chính là chỗ này!”

Cửa cục cảnh sát hơi huyền não, một đoàn binh sĩ rầm rập xông vào, cầm súng trong tay, bộ dạng hung thần ác sát.

Đội trưởng Hồ lấy làm kinh hãi, vội hỏi: “Sao vậy? Sao vậy? Các huynh đệ, có chuyện gì hãy để từ từ.”

Lời còn chưa dứt, binh sĩ ở giữa tản ra tạo thành một con đường, lập tức có tiếng bót chạm đất “cộp cộp” vang lên, một người đàn ông mặc quân phục từ phía sau tiến tới, hỏi: “Ai là quản sự ở đây?”

Bộ dạng người vừa xuất hiện càng khiến mọi người hoảng sợ, hốc mắt bên trái không có tròng mắt, gương mặt thì từ tai đến gò má có một vết sẹo to, mũi bị khoét hơn phân nửa, nếu ban đêm đi đường nhìn thấy sợ rằng sẽ tưởng là vừa bò ra từ điện Diêm La.

Vị quan quân mặt mày đáng sợ này hiển nhiên là Khương sư trưởng địa vị rất cao trong quân Quảng Đông.

Người ở đồn cảnh sát bình thường vẫn hay hô quát dân chúng, thấy súng thật đạn thật lại chẳng dám nhúc nhích, trong mắt ai cũng hiện vẻ sợ hãi.

Giọng đội trưởng Hồ so với bình thường nhỏ đi rất nhiều, lưng hơi khom, hồi đáp: “Tôi chính là quản sự nơi này, họ Hồ, là đội trưởng đội lính tuần đồn cảnh sát số ba của thủ đô. Chẳng biết vị trưởng quan đây

xưng hô thế nào?”

(Nguyên văn đội trưởng Hồ xưng là “bỉ tính Hồ”, là cách xưng hô khiêm tốn)

Khương sư trưởng đưa ngang mắt một cái: “Ông mày là sư trưởng sư đoàn bảy thuộc quân Quảng Đông, họ Khương. Ông hỏi mày, phạm nhân lái xe đâm chết người ở đại lộ Thành Đông có phải ở chỗ mày không?”

Đội trưởng Hồ nói: “Vụ án này... vụ án này phức tạp, hiện chưa có kết luận. Về phần phạm nhân...”

Khương sư trưởng nói: “Cái rắm! Rõ ràng ông mày nhận được tin bắt người lái ô tô tại trận, là một tên say rượu.” Đang nói, một tên lính quèn cạnh hắn ghé sát miệng bên tai hắn lẩm bẩm một câu.

Hóa ra Khương sư trưởng bị thương ở chiến trường, mũi bị khoét một nửa, đến khứ giác cũng không nhạy bén, tất cả đám binh lính thủ hạ đều ngửi được mùi rượu, chỉ có hắn không ngửi thấy.

Khương sư trưởng theo lời thuộc hạ miêu tả mà nhìn xuống, quét qua ghế dài bên phải. Chu Minh Thụy được đám lão Trương dìu ra từ phòng tạm giam say rượu chưa tỉnh, bọn họ đành đặt hắn nằm trên ghế dài.

Ông chủ Chu thấy Khương sư trưởng khí thế rạt rào, vừa vào cửa đã hỏi án tông xe, trong lòng lão đã thấp thỏm, lại thấy ánh mắt Khương sư trưởng chuyển về phía ghế dài, lòng thầm gào lên không ổn. Lão còn chưa kịp phản ứng, Khương sư trưởng đã sải bước đi tới, chỉ vào Chu Minh Thụy còn đang ngáy nói: “Là gã phạm nhân này hả?”

Nhìn đám đại binh lính cùng súng trong tay bọn họ, đội trưởng Hồ đầu dảm không trả lời, đành phải nói: “Đây là người đưa về từ hiện trường, chỉ có thể kết luận hắn là nghi phạm. Kết quả thế nào thì phải thẩm vấn mới biết được.”

Khương sư trưởng hỏi: “Tại sao bây giờ không thẩm vấn?”

Đội trưởng Hồ do dự nói: “Hắn uống say, vẫn chưa tỉnh.”

Khương sư trưởng giận dữ, hung hăng nhổ lên mặt đội trưởng Hồ, quát: “Cái thứ đồ khốn kiếp! Thúc thúc của ông mày chết rồi, mày còn ở đây hùa hạ thằng khốn đâm chết người này như tổ tông nữa hả? Tao thao cả tổ tông nhà mày!”

Đội trưởng Hồ dầu gì cũng là quan trên ở đồn cảnh sát này, chịu nhục nhã nhường ấy, da dẻ nhất thời trướng lên xanh tím.

Mọi người ở đồn cảnh sát cũng cực kỳ phẫn nộ. Lão Trương tối nay thu được tiền mặt lẫn vàng thỏi vốn hưng phấn quên trời quên đất, lúc này bị khí thế quân Quảng Đông ập tới, đột nhiên lại kích động nổi máu nóng, trừng mắt bênh vực cấp trên của mình: “Làm càn! Ở đây là đồn cảnh sát chứ không phải hành quán

quân Quảng Đông các người! Có hiểu quy củ không hả? Các người xông vào đồn cảnh sát như thế, đã phạm vào...”

Một tiếng “đoàng” đình tai nhức óc vang lên!

Trước trán lão Trương xuất hiện lỗ máu, hấn ngã thẳng ra sau.

Mọi người trong đồn cảnh sát thấy nòng khẩu súng trong tay Khương sư trưởng lượn lơ khói xanh, ai nấy đều cứng đờ từ chân tơ kẽ tóc đến tứ chi, đầu lưỡi tê dại.

Khương sư trưởng thoáng nhìn hai bên, lạnh lùng hỏi: “Bây giờ hiểu quy củ chưa?”

Đám binh lính thủ hạ đứng bên cạnh hấn ghì súng, mắt lom lom nhìn đám người đồn cảnh sát.

Khương sư trưởng cười lạnh. “Chưa tỉnh rượu, vậy ông mày tự tay giúp nó tỉnh rượu.”

Sau đó, hấn chỉ tay về phía đội trưởng Hồ: “Mày dẫn đường tới chỗ thẩm vấn.”

Đội trưởng Hồ cứng người đứng đó, một binh sĩ Quảng Đông dùng nòng súng chọc lên người hấn một cái, hấn như bị sét đánh, bỗng giật mình hồi phục tinh thần, run giọng nói: “A, à... thẩm vấn... ở đây...” Xoay người đi về phía sau.

Khương sư trưởng dùng tay ra hiệu, hai gã binh sĩ đi đến khiêng Chu Minh Thụy trên ghế dài dầy.

Thi thể lão Trương nằm bên chân ông chủ Chu, máu vẫn tiếp tục róc rách chảy trên trán. Nhìn vậy, ông chủ Chu rùng mình, hồn phách tán loạn. Nhưng dù sao phụ tử liên tâm, thấy gã sư trưởng ma vương muốn đưa đứa con trai duy nhất của mình đi thẩm vấn, ông chủ Chu vẫn há miệng run rẩy bước ra một bước, về mặt cầu xin, chấp tay vái dài cầu khẩn: “Sư trưởng, con trẻ lỡ mãng phạm sai, ngài đại nhân đại lượng giờ cao đánh khẽ, Chu mỗ có chút gia tài, nguyện...”

Lời còn chưa dứt, tiếng gió đã kéo tới bên tai. Khương sư trưởng ghét lão chặn đường nên giáng một cái tát lên mặt.

Khương sư trưởng là quân nhân lăn lộn sa trường, sức tay đâu phải thứ mà một vị lão gia quen an nhàn ăn sung mặc sướng như ông chủ Chu có thể chịu được. Một tát đó giáng xuống tựa như đánh bằng quạt sắt. Ông chủ Chu bị tát mạnh đến nỗi cả người quay hai vòng ngã xuống bên cạnh, đầu vừa khéo đụng trúng góc nhon ghế dài, máu trên đầu chảy như tuôn, hôn mê.

Đám người đồn cảnh sát mở mắt trờ trờ nhìn Khương sư trưởng chuẩn bị đưa phạm nhân ra phía sau thẩm vấn, bọn họ đương nhiên không dám theo cùng, nhưng cửa nhiều binh sĩ vác súng như thế, bọn họ cũng chẳng dám rời đi, đành phải hoang mang lo sợ đứng ngây trong đại sảnh như đàn chim cút.

Đang cảm thấy khổ sở, bỗng tiếng hét thảm như xé rách màn đêm truyền đến, đâm vào tai khiến mọi người giật mình.

Chẳng hiểu Khương sư trưởng bên trong đã dùng thủ đoạn gì khiến phạm nhân say như chết kia tỉnh lại.

Tiếng hét thảm kia chỉ là bắt đầu, tiếp sau đó là tiếng kêu rên, thỉnh thoảng xen lẫn lời cầu khẩn gì đó, đại khái là xin tha. Tuy nhiên, cái thứ âm thanh méo mó đấy khiến người ta vô cùng sợ hãi.

Ông chủ Chu vốn đã ngất, chẳng biết có phải bị tiếng con trai kêu thảm thiết khiến giật mình tỉnh lại hay không mà mở mắt. Lão lảo một vòng rồi chạy đến phòng thẩm vấn phía sau nhưng lại bị hai gã binh sĩ Quảng Đông ngăn lại trước cửa.

Binh sĩ nói: “Sư trưởng chúng tôi thẩm vấn phạm nhân bên trong, không ai được quấy rầy.”

Ông chủ Chu nghe con trai bên trong gào từng tiếng thảm thiết sao lại không dứt gan dứt ruột, tuy nhiên tiền tài mang tới chẳng còn nữa đồng, cho nên cái trò “quỷ thời ma” binh sinh am hiểu nhất lại không thi triển được vào thời khắc này. Lão nóng lòng, bị ép đến đường cùng nên chẳng thềm để tâm đến thể diện nữa, quỳ xuống trước hai gã binh sĩ, nước mắt lưng tròng cầu khẩn: “Ông tổng, làm ơn báo với sư trưởng một tiếng giùm. Khuyến tử phạm sai nghiêm trọng, Chu mỗ nguyện dùng toàn bộ sản nghiệp để chuộc tội. Cầu xin sư trưởng hạ thủ lưu tình, thẳng nhóc đó... thẳng nhóc đó là sinh mệnh duy nhất của tôi đó! Cầu ông tổng khai ân! Cầu ông tổng khai ân!”

Binh sĩ nói: “Thúc thúc sư trưởng đã chết, sư trưởng đang rất tức tối. Mau cút đi, bằng không chọc giận sư trưởng thì cả ông lẫn con trai ông đều đi tong hết.”

Đúng lúc này, chẳng biết bên trong phòng thẩm vấn làm gì mà Chu Minh Thụy gào thét càng thê lương.

Tâm can ông chủ Chu như bị dao cắt, nghẹn ngào to tiếng nói với vào trong: “Sư trưởng khai ân! Sư trưởng khai ân cho! Tha cho thẳng con tôi một lần đi mà! Chu mỗ không biết dạy con, mặc cho sư trưởng xử lý! Sư trưởng khai ân cho! Sư trưởng!” Vừa nói vừa dập đầu xuống đất, tiếng dập đầu binh binh vang dội.

Tình cảnh thảm thiết đó khiến người nghe đau lòng, nhưng chẳng ngờ hai gã binh sĩ canh cửa lại chẳng rung động đến một cọng lông mi, chỉ bực bội nói: “Ông mà còn ở đây quấy rối, chúng tôi sẽ đánh ông.”

Ông chủ Chu biết con cứng lòng ít dữ nhiều nên nào chịu rời đi, lão tử thủ trước cửa, tiếp tục kêu khóc dập đầu.

Binh sĩ tức tối, lập tức cầm ngược khẩu súng trường trong tay giơ lên thật cao, đập thật mạnh lên lưng ông chủ Chu.

Với vóc người của mình, ông chủ Chu chịu được vài cái đã ngã xuống đất. Lão vừa trúng một tát của Khương sư trưởng, khoe miệng rách chảy máu, đầu đập vào góc ghế toạc thành vết thương, tóc cũng dính

máu. Bây giờ dập đầu nên máu tươi ròng ròng trên trán. Tuổi quá tứ tuần còn lăn lộn trên đất đau lòng khóc thương, máu chảy đầm dề, đúng là vô cùng thê thảm.

Thế nhưng tinh thần lão đã bị kích thích, tiếp tục không cam lòng ôm chân binh sĩ, miệng vẫn thì thào hô “Tha cho thằng nhỏ đáng thương”. Bởi vậy lại trúng thêm vài báng súng mạnh bạo.

Trước mắt tối sầm, hôn mê.

33. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 2 - Chương 22

Lại nói tới Tiểu Phi Yến, từ khi rời khỏi Bạch công quán, tứ cố vô thân nên cô bé ở tạm chỗ của Lê Hoa. Nơi Lê Hoa ở là một gian nhà nhỏ trong Thư Yên Các, Tiểu Phi Yến tới đây, hai người liền ngủ chung một giường.

Đương nhiên Tiểu Phi Yến sẽ không buồn da bán thịt. Thật ra cô bé rất chịu khó làm việc, Lê Hoa ra ngoài tiếp khách, cô bé sẽ ở trong phòng quét tước, giúp Lê Hoa giặt những bộ trang phục xinh đẹp, coi như giúp chị mình chút việc. Ngoài ra còn thêm việc nữa. Đa phần phụ nữ ở Thư Yên Các đều không biết chữ, nếu có thư người nhà gửi tới thì đều phải tìm người bên ngoài, dùng tiền mời các tiên sinh mở sạp đọc lại cho mình nghe. Nếu như muốn viết thư hồi âm cũng vẫn phải tiêu tiền. Tiểu Phi Yến biết được vài mặt chữ, từ khi đến đây thường giúp đám chị em đọc thư viết hồi âm, khiến mọi người đều khen cô bé thông minh.

Ngày hôm đó, Tả Ý trong lầu lại cầm một phong thư tới, muốn Tiểu Phi Yến đọc cho cô nghe. Tiểu Phi Yến cầm phong thư, vừa nhìn liền nghi hoặc hỏi: “Người nhận thư tên Kim Châu, chị sửa lại tên à? Hay là dùng tên giả để vị khách nào của chị sao?”

Tả Ý dùng đầu ngón tay chọc nhẹ lên trán Tiểu Phi Yến, cười mắng. “Nhóc con, em mới đỡ dành khách ấy. Chị bảo em đọc thư chứ có nói với em đây là thư của chị à? Thư này là của Ngọc Châu, cô ấy vốn tên Kim Châu, sau khi đến Thư Yên Các, ma ma nói tên Kim Châu quá tầm thường nên mới sửa cho một nghệ danh khác.”

Tiểu Phi Yến nói: “Thư của chị ấy, sao chị ấy không tự tới?”

Tả Ý than thở: “Tại cô ấy càng lúc càng yếu, bây giờ cô ấy còn không ra khỏi cửa, ngay cả khách cũng không gặp. Trong số chị em, cô ấy chỉ đồng ý gặp chị, trò chuyện với chị đôi lời thôi.”

Tiểu Phi Yến hỏi: “Không chữa được à?”

Tả Ý nói: “Ma ma coi như đã đối xử với cô ấy không tồi, đã mời vài vị thầy thuốc cho cô ấy, ngay cả bác sĩ ngoại quốc cũng mời một lần, nhưng chẳng được chút tác dụng nào cả.”

Tiểu Phi Yến hỏi: “Thật sự có thể vì chịu một cái tát mà bị điếc hay sao?”

Tả Ý đáp: “Em không biết sức tay đám lính đó mạnh thế nào đâu, nhận một cái tát, đừng nói là điếc tai, nếu mà hấn quyết tâm ra tay độc ác thì ngay cả cổ cũng đứt. Thiên đao vạn quả đám quan Quảng Đông, chẳng tên nào được chết tử tế hết.”

(Thiên đao vạn quả: Là hình phạt tàn nhẫn, cứa từng nhát dao trên người cho đến khi máu chảy đến chết.)

Tiểu Phi Yến thấy cô nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa, hiển nhiên là vô cùng oán hận. Mặc dù việc chẳng liên quan gì đến mình, nhưng người mình biết là quân Quảng Đông, tự nhiên cô bé lại cảm thấy mất mặt. Vì không muốn tiếp tục đề cập đến vấn đề này, cô bé chỉ nói: “Em đọc thư đây, chị nhớ cho kỹ, lát nữa về nói cho Ngọc Châu.” Từ tốn đọc thư.

Tiểu Phi Yến gấp thư lại rồi mới bỏ vào phong thư trả lại cho Tả Ý, còn nói: “Nếu chị ấy muốn hỏi âm về nhà, chị tới nói ý cho em biết, em sẽ viết hộ chị ấy.”

Tả Ý nói: “Hèn chi người ta cứ nói phải làm một nữ thanh niên có kiến thức, biết chữ thật là tốt, chẳng giống bọn chị, lớn đến nhường này đúng là công toi, nhìn thấy chữ nghĩa phức tạp lại đau hết cả đầu. Nếu chị sinh muộn mấy năm, trong nhà có chút tiền, chị cũng muốn vào học ở trường nữ sinh, làm một nữ sinh đúng chuẩn.”

Tiểu Phi Yến nói: “Chị muốn biết chữ cũng không nhất định phải đến trường nữ sinh. Em dạy cho chị là được.”

Tả Ý hỏi: “Dạy như vậy... có thể học được sao?”

Tiểu Phi Yến nói: “Đương nhiên. Em vốn chẳng hiểu biết nhiều, thời gian ở Bạch công quán, Tuyên phó quan mua cho em “Tam Tự Kinh” “Tăng Quảng Hiền Văn”, lúc rảnh ngải ấy sẽ dạy em vài chữ, dần dà em đã biết nhiều hơn.”

Tả Ý thở dài. “Em đúng là có phúc, Tuyên phó quan vừa trẻ tuổi đẹp trai lại vừa giỏi giang, không những cứu em mà còn đích thân dạy chữ. Ôi chao, giống như mây vũ diễn tài tử giai nhân vậy. Thế sao em lại rời khỏi Bạch công quán, không hầu hạ ngài ấy nữa? Nếu là chị, có cầm gậy đánh chị thì chị vẫn không đi.”

Khi Bạch Tuyết Lam trừng trị Tiểu Phi Yến đã đồng ý với Tuyên Hoài Phong sẽ không làm hại cô bé, cho nên lúc bảo cô bé rời đi đã không làm lớn chuyện. Tiểu Phi Yến đến Thư Yến Các nương nhờ Lê Hoa, Lê Hoa cũng chỉ cho là cô bé không muốn ở công quán làm hầu gái. Tuy rằng có trách em gái không biết quý trọng công việc tốt như thế, nhưng bị Tiểu Phi Yến ôm tay làm nũng, cô lại chẳng nói gì nữa.

Tiểu Phi Yến nghe Tả Ý hỏi, gương mặt hơi đỏ lên, ngập ngừng nói: “Chị chưa từng làm người giúp việc trong công quán, sao biết được chuyện trong đó? Kỳ thực Tuyên phó quan rất tốt, em chẳng tìm được khuyết điểm nào ở ngài ấy cả. Thế nhưng cái gã Bạch tổng trưởng kia lại là kẻ xấu xa không đứng đắn. Vì hấn nên em mới bỏ việc.”

Tả Ý tò mò hỏi: “Chị có mấy người khách làm trong quan trường, họ đều nói Bạch tổng trưởng khôn khéo có tài, trăm năm khó gặp một người. Sao từ miệng em lại thành người xấu rồi? Huống chi, người xấu cũng được, nhưng lại còn không đứng đắn là thế nào? Chẳng lẽ ngài ấy làm việc không đứng đắn với em?”

Tiểu Phi Yến cực kỳ xấu hổ, phát khản tay lựa lên mặt Tả Ý nói: “Chị nói gì vậy? Chị nói gì vậy chứ?”

Đúng lúc Phấn Điệp tiếp khách xong đến tìm Lê Hoa chơi, thấy hai người đang vui đùa liền hỏi: “Chuyện gì mà vui thế?”

Tả Ý cười nói: “Em tới đúng lúc đấy, nhóc con này cầm khăn lụa tạt lên mặt chị này. Bởi chị phát hiện nó rời khỏi Bạch công quán là do chủ nhân của công quán, vị Bạch tổng trưởng kia làm việc không đứng đắn với nó. Xem ra con nhóc này trời sinh đã quyến rũ, tổng trưởng là quan lớn như thế cũng bị em câu mất hồn phách rồi kìa.”

Phụ nữ luôn hứng thú với đề tài này nhất, Phấn Điệp vừa nghe vậy cũng tò mò, đi sang ngồi xuống nựng Tiểu Phi Yến: “Được nha, tin tức lớn như thế, sao em lại giấu giếm? Nghe nói vị Bạch tổng trưởng điển trai kia tuy rằng trẻ tuổi nhưng gia tài lại là bạc triệu, còn là người không ham nữ sắc, ngay cả Thư Yến Các chúng ta ngài ấy cũng đã tới, song chỉ vì xã giao, xong việc với đám ông chủ kia rồi lập tức rời đi, không ngủ lại. Sao em lại lọt vào mắt ngài ấy?”

Tiểu Phi Yến kêu lên: “Không có! Không có!”

Tả Ý nói: “Phấn Điệp, em đừng tin, con bé còn định giấu đấy. Vừa rồi con bé còn nói với chị, Bạch tổng trưởng là kẻ xấu không đứng đắn, vì ngài ấy nên con bé mới rời khỏi Bạch công quán cơ mà.”

Tiểu Phi Yến bị các cô luân phiên trêu ghẹo khiến hai gò má đỏ bừng, đành phải cầu xin: “Các chị tốt của em đừng nói nữa, căn bản không có chuyện đó đâu. Nếu việc này truyền ra ngoài, em còn mặt mũi gì gặp người khác? Các chị đừng bắt nạt em nữa mà, em sẽ nói thật cho các chị biết.”

Hai người nghe cô bé nói, có vẻ chuyện này còn có ẩn tình, vậy nên không trêu đùa nữa, ngồi xuống bên cạnh nói với cô bé: “Bây giờ bọn chị không trêu em, em mau nói thật đi. Tại sao Bạch tổng trưởng không đứng đắn, còn em tại sao lại rời Bạch công quán vì ngài ấy? Đừng nói dối bọn chị, bằng không, chờ Lê Hoa trở về, bọn chị phải nói chuyện nghiêm túc với cô ấy, để cô ấy thẩm vấn cái con nhóc ba hoa như em cho tử tế.”

Tiểu Phi Yến dù kết bái với Lê Hoa, nhưng trong lòng lại xem cô như chị ruột, cho nên luôn sợ Lê Hoa không gặp mình nữa, nghe xong lời uy hiếp này thì càng không còn sự lựa chọn nào khác.

Tiểu Phi Yến cắn môi dưới, suy nghĩ một lúc, đành nói: “Được rồi. Chỉ có điều, em nói cho các chị biết, các chị đừng nói ra ngoài. Bạch tổng trưởng rất đáng sợ, tất cả người trong công quán đều biết nhưng không ai dám tiết lộ ra ngoài.”

Cô bé bèn nén giọng, khẽ khàng nói vài câu.

Tả Ý và Phấn Điệp nghe xong liền nhìn nhau một lát, sắc mặt đều có chút cổ quái.

Một lát, Phấn Điệp nói: “Chỉ bảo mà, vị Bạch tổng trưởng kia không ham nữ sắc, hóa ra hẳn thích khẩu vị khác. Thế nhưng hẳn là người vô cùng tuần tú, Tuyên phó quan lại càng tuần tú, một đôi như vậy còn đỡ hơn đám tiểu quan khô ngô hợp thành một đôi với mấy lão già.”

(Tiểu quan: Kiểu như Money Boy)

Tả Ý lại nói: “Tuyên phó quan nhìn có vẻ đứng đắn, không giống người sẽ làm ra chuyện này.”

Tiểu Phi Yến bắt mắt với Bạch Tuyết Lam đã lâu, trong mắt cô bé, Bạch Tuyết Lam là người xấu, Tuyên Hoài Phong là người tốt, đương nhiên là người xấu áp bách người tốt. Bởi vậy, cô bé bắt giặc giải vây cho Tuyên Hoài Phong. “Đương nhiên Tuyên phó quan là người đứng đắn, tiếc rằng thượng cấp của ngài ấy lại không đứng đắn. Ngài ấy bị thượng cấp chèn ép, cho dù không muốn thì cũng biết làm thế nào?”

Phấn Điệp hỏi: “Sao em biết ngài ấy bị ép buộc? Chẳng lẽ em nghe lén chuyện bọn họ?” Lấy khăn tay che miệng, nhìn Tiểu Phi Yến rồi cười.

Tiểu Phi Yến đúng là thường nghe lén. Thời gian cô bé ở trong Bạch công quán, nơi ngủ cách phòng Bạch Tuyết Lam rất gần, đêm khuya thanh vắng, âm thanh Tuyên Hoài Phong bị đè ép rên rỉ còn mang theo tiếng cầu xin nhẹ nhàng sao có thể tránh khỏi tai cô bé. Đến nay nhớ lại vẫn đỏ mặt tới tận mang tai.

Bây giờ Phấn Điệp thuận miệng vạch trần, vành tai Tiểu Phi Yến lập tức đỏ ửng, đứng dậy giậm chân nói: “Còn nói làm chị người ta, giờ em mang chuyện không thể nói đều nói hết cho các chị rồi, các chị lại trêu trọc em.”

Bên ngoài có giọng nói hỏi: “Ai lấy em gái tôi ra làm trò cười đó?”

Hóa ra Lê Hoa ra ngoài xã giao với khách đã trở về.

Tiểu Phi Yến sợ bọn họ nói lung tung, sốt ruột đến nỗi liên tục nháy mắt với họ. Tả Ý lẩn Phấn Điệp thức thời, dùng lời có lẽ cho qua chuyện, tâm sự với Lê Hoa một hồi thì có tiểu nhị trong lầu đến nói có khách tới tìm. Hai người bèn rời đi.

Trong phòng chỉ còn Lê Hoa và Tiểu Phi Yến, Lê Hoa mới hỏi: “Các cô ấy chỉ đến tìm em đọc thư?”

Tiểu Phi Yến đáp: “Các chị ấy tìm em đọc thư đâu phải lần đầu, sao chị tự nhiên hỏi vậy?”

Bởi trong phòng nhiều người nên Lê Hoa ngồi ở ghế tre cạnh cửa sổ, lúc này đi tới ngồi xuống bên cạnh Tiểu Phi Yến, cầm tay cô bé, dịu dàng nói: “Em gái, chị kiếm ăn trong cái lầu này lâu rồi, đã không còn là người thuần khiết. Chị biết cái dơ bẩn này khổ sở thế nào, cho nên không muốn em cũng phải chịu cái

dơ bản đó. Chị em trong lâu đều là người số khổ, theo lý mà nói, chị giống như họ, không có tư cách coi thường họ. Thế nhưng chị lại sợ em giao du nhiều với họ mà lây thói xấu. Tỉ dụ như Phấn Điệp, bụng dạ rất tốt, nhưng lời cô ấy nói thì đừng nói là con gái nhà người ta, đôi khi ngay cả đàn ông nghe xong cũng phải đỏ mặt. Có những lời mà bọn chị làm nghề này phải nói, nhưng em không được nói. Sau này em còn phải tìm người tốt để gả nữa.”

Tiểu Phi Yến vừa nghe vừa cúi đầu không nói, yên lặng nghe dạy bảo.

Lê Hoa nói: “Chị ở trong lâu này mấy năm rồi, nửa nổi tiếng nửa không nổi tiếng. Mấy ngày nay chị bắt đầu kiếm kê tích góp lại, ngoài ra còn có vài món trang sức khách tặng, nếu như bán lấy tiền mặt cũng đủ một khoản kha khá để dùng. Chị định dùng số tiền này để cho em đến trường nữ sinh học tập.”

Tiểu Phi Yến nhỏ giọng nói: “Chị à, em không cần.”

Lê Hoa không cho cô bé nói tiếp, nhìn cô bé mà nói: “Em để chị nói xong dự định trước đã. Bây giờ trường nữ sinh rất tiến bộ, có thể cung cấp nơi ở cho các nữ sinh ở chung nhau, nơi ấy còn sạch sẽ, người không hỗn tạp, có thể học được kiến thức. Tuy phải tốn thêm chút tiền, nhưng còn tốt hơn chỗ chị nhiều lắm. Nói cho cùng thì Thư Yến Các là nơi buôn da bán thịt, một cô nhóc ở lại đây lâu dài thực sự không ra gì hết.”

Tiểu Phi Yến nói: “Tuổi em chẳng lẽ còn có thể học được kiến thức to tát gì nữa sao?”

Lê Hoa nói: “Con nhóc ngốc, ai trông cậy em làm học giả? Đưa em đến trường, học vấn chỉ là thứ yếu. Quan trọng nhất là cho em một thân phận tốt. Dáng vẻ em vốn đã xinh đẹp, chờ khi vào trường, mặc quần áo nữ sinh, cắt kiểu tóc ngang vai kiểu mới của nữ sinh, làm một nữ sinh ngoan ngoãn, cứ như vậy mà bước trên đường thì tốt biết mấy. Chị có vị khách cũ là chỗ quen biết, xuất thân coi như trong sạch. Ông ấy sắp năm mươi tuổi, dưới gối không con, rất sẵn lòng nhận một đứa con nuôi. Sau này em làm một nữ sinh, có một người cha nuôi trong sạch, đương nhiên sẽ có người tốt bằng lòng cưới em.”

Tiểu Phi Yến trầm nghĩ: *Mình từng làm vợ bé người ta, cho dù làm nữ sinh thì chẳng qua là một kiểu hình thức mà thôi. Lẽ nào đêm tân hôn có thể biến lại thành tấm thân xử nữ? Ở đâu ra có người tốt bằng lòng cưới? Xem ra chị ấy vẫn chưa hiểu rõ vấn đề.*

Lại nghĩ một chút, chị mình ở trong lâu đón đưa khách khứa nên đã nhìn quen trò đời từ lâu, đối với chuyện của mình lại nhất thời ngây thơ lạc quan thế này, xem ra chị ấy thực sự toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho mình.

Cô bé rất cảm động.

Tiểu Phi Yến không đành lòng phá tan hứng thú của Lê Hoa vào lúc này nên chẳng nói gì, chỉ yên lặng gật đầu xác nhận.

Lê Hoa nói: “Luận đến kết bạn, chị nói thẳng, chị không tán thành em quen biết sâu với các chị em trong lâu. Sau này em vào trường nữ sinh thì nên kết bạn với nhiều bạn học. Đúng rồi, gần đây em đều ru rú ở chỗ này, sao không ra ngoài một chút?”

Tiểu Phi Yến nói: “Hôm nay em đang định ra ngoài nè, em nghe được tin cô bạn em nằm ở bệnh viện, chị ấy đang rất cô đơn, em định đến thăm chị ấy. Không ngờ chưa ra ngoài thì Tả Ý cầm thư tới tìm em, bởi vậy mới nán lại.”

Lê Hoa nói: “Bạn nằm viện, em nên đi thăm. Em có tiền không?”

Tiểu Phi Yến nói: “Em thăm một lát rồi về chứ không ăn bên ngoài, không cần tiền.”

Lê Hoa nói: “Nhưng không thể tay không đi thăm bệnh, đi mua ít đồ đi.”

Lê Hoa lấy chiếc ví gấm xinh đẹp ra, mở ví lấy một tờ tiền mặt nhét vào tay Tiểu Phi Yến. Tiểu Phi Yến không từ chối được nên đành phải nhận tiền mặt, thay quần áo ra ngoài.

Thực ra trời còn sớm, Tiểu Phi Yến ra đường vẫn thấy sạp bánh bao nóng và sạp đậu phụ nhỏ ở đầu hẻm đang bày hàng, có điều Lê Hoa vừa tiếp khách, lúc tiếp khách còn thừa mấy miếng đồ ngọt nên mang về cho cô bé ăn. Bây giờ cô bé không đói, chỉ muốn đến thăm bệnh viện, ngoài ra mua thêm chút quà vẫn tốt hơn.

Thực ra người bạn này chẳng phải ai khác, mà chính là Lục Phù Dung đã từng tặng cô bé một chiếc khăn lụa.

Lục Phù Dung vì sảy thai nên phải nhập viện, cô không phải người thủ đô nên không quen biết nhiều lắm, bây giờ mẹ và em gái cô đều trong viện cai nghiện, ngoại trừ Niên Lượng Phú thì không còn người ngoài đến thăm, lúc cô đơn liền nghĩ đến Tiểu Phi Yến. Lục Phù Dung bảo Niên Lượng Phú tìm người hỏi thăm, biết Tiểu Phi Yến tới Thư Yến Các, cô bèn đánh một cuộc gọi từ bệnh viện đến Thư Yến Các.

Tiểu Phi Yến vốn nghĩ đến bệnh viện thăm là được, chẳng ngờ Lê Hoa lại cho cô bé một ít tiền, việc này ngược lại còn đem đến cho cô bé một vấn đề khó giải quyết.

Cẩn thận nghĩ, quả thực đến bệnh viện thăm bệnh nhân thì không nên đi tay không, nhưng mà tặng cái gì thì ổn? Theo lý mà nói, Lục Phù Dung từng tặng cô bé một chiếc khăn lụa, nếu như cô bé trả lại cho Lục Phù Dung một chiếc khăn lụa khác, hoặc một chiếc khăn quàng cổ bằng lụa thì đó là món quà tốt nhất, nhưng trong tay cô bé chỉ có một đồng, tuyệt không mua nổi một chiếc khăn tay lụa hay khăn quàng cổ lụa.

Hay là mua mấy quả quýt? Nhưng mùa này quýt không rẻ, mua mấy quả quýt thì keo kiệt quá, đã vậy còn tốn tiền.

Nếu có thứ gì vừa rẻ vừa lớn, mua một ít tặng Lục Phù Dung vừa không mất thể diện lại còn dư vài mao tiền mang về cho chị, vậy thật tốt.

Một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đứng ở góc đường nhìn chung quanh như vậy, cử chỉ rất gây chú ý. Tiểu Phi Yến còn đang do dự, bỗng người phía sau “này” một tiếng, giọng nói hơi quen tai. Cô bé xoay người nhìn

liền nhận ra người quen.

Tiểu Phi Yến nói: “Thì ra là anh.”

Trương Đại Thắng vui vẻ. “Tôi đứng từ xa nhìn thấy người giống em nhưng không dám tùy tiện gọi. Không ngờ là em thật này. Sao em đang làm việc ổn thỏa trong công quán lại tự nhiên mất tăm hơi gì thế?”

Thứ Tiểu Phi Yến không muốn nghe nhất chính là có người hỏi vấn đề này, nghe vậy liền lắc đầu một cái. “Sao mọi người cứ hỏi như vậy nhỉ. Lẽ nào em nhất định phải làm hầu gái cả đời trong công quán? Em thì không làm việc khác được? Em làm rất tốt, tự nhiên không muốn làm nữa không được à?”

Trương Đại Thắng là người vô cùng cởi mở, thực sự không thể chịu được thái độ nũng nịu của Tiểu Phi Yến, thấy cô bé nghiêng đầu, lòng hần cũng hơi mềm xuống, vội vã chịu thua. “Tôi không nói nữa được chưa?”

Bấy giờ Tiểu Phi Yến mới quay đầu lại, quan sát hần một lượt từ trên xuống dưới, mím môi cười. “Cửa công quán chật như thế, sao anh lại ra phố vậy? Em biết rồi, hôm nay anh lên chạy ra ngoài.”

Trương Đại Thắng ưỡn ngực nói: “Tôi đâu phải loại người đấy. Tổng trưởng cho tôi nghỉ, bảo tôi đi chơi đấy.”

Tiểu Phi Yến nói: “Em không tin Bạch tổng trưởng lại vô duyên vô cớ đối xử tốt với anh như vậy.”

Trương Đại Thắng cười hì hì. “Dĩ nhiên không phải vô duyên vô cớ, tối qua tôi mới lập công lớn cho tổng trưởng đấy. Tổng trưởng vui vẻ lắm, khen tôi làm tốt, cho tôi nghỉ, còn thưởng cho tôi một khoản tiền. Em đoán xem ngài ấy thưởng cho tôi bao nhiêu?”

Tiểu Phi Yến bực mình nói: “Anh được thưởng bao nhiêu thì liên quan gì đến em? Em không thèm đoán. Anh được tiền thưởng thì đắc ý lắm à? Khoe giàu có trước mặt người khác, đúng là không biết xấu hổ.”

Thái độ Trương Đại Thắng dành cho Tiểu Phi Yến quả thực rất tốt, nghe cô bé châm chọc xong cũng chẳng để ý, còn nói: “Ai khoe giàu có trước mặt em chứ, tôi ghét nhất là người ta khoe giàu có đấy. Tuy nhiên, tôi được thưởng tiền là sự thật. Không phải chúng ta là bạn sao? Nào, chia ngọt xẻ bùi, tôi mời em ăn tàu pha.”

(Tàu pha: Tào phớ hay tàu phớ)

Tiểu Phi Yến thấy hần hiền lành như vậy nên không khỏi nở nụ cười. “Chỉ mời em ăn tàu pha sao? Nếu anh được thưởng rất nhiều tiền như thế thì phải mời em vào tiệm ăn, ăn canh thịt dê chứ.”

Trương Đại Thắng nói: “Được, vậy thì mời em vào tiệm ăn, ăn canh thịt dê. Nghe nói gần đây có nhà hàng Nam Linh nấu canh thịt dê rất ngon, hôm nay tôi mời em nếm thử.” Rồi nói đi liền.

Tiểu Phi Yến nói: “Anh mời em thật hả? Xin lỗi, hôm nay em không đi được. Bạn em bị bệnh, em phải tới bệnh viện thăm cô ấy. Vừa rồi em còn đang rầu rĩ xem nên mang quà gì đến đó. Em vốn định mua cái khăn tay lụa, hoặc một cái khăn quàng lụa cho chị ấy.”

Trương Đại Thắng hỏi: “Vậy sao em không mua?”

Tiểu Phi Yến muốn nói lại thôi, yên lặng một hồi cười đáp: “Sau đó em nghĩ lại, thôi không mua nữa. Mua mấy quả quýt ngược lại đâu có tồi, chẳng qua bây giờ chưa phải mùa quýt, sợ ăn không ngon.”

Trương Đại Thắng không phải người tâm tư tinh tế, tuy nhiên lúc hắn ở công quán thực sự quý mến cô bé này, sau lại phát hiện cô bé không làm việc ở công quán nữa nên trong lòng sầu muộn một thời gian, bây giờ trùng hợp gặp lại, sau khi vui mừng thì đầu óc đã lạnh lợi hơn nhiều, thấy thái độ Tiểu Phi Yến cũng hiểu chắc cô bé không đủ tiền.

Trương Đại Thắng nhìn chung quanh, chỉ phía cuối đường. “Ở đó có một hiệu tơ lụa, chắc chắn có bán khăn tay lụa, chúng ta qua đó xem thử.”

Tiểu Phi Yến đáp: “Qua đó làm gì? Em có mua đâu.”

Trương Đại Thắng nói: “Không mua cũng xem thử một cái.”

Nói rồi liền nắm cổ tay Tiểu Phi Yến đi về phía hiệu tơ lụa. Vào trong hiệu tơ lụa, Trương Đại Thắng mở miệng nói với nhân viên: “Ở chỗ các người có khăn tay lụa hay khăn quàng lụa tốt nhất không?”

Nhân viên hiệu tơ lụa là kẻ rất biết cách nhìn từ trang phục trên người người ta để đoán xem ví tiền có được bao nhiêu, thấy hai người vào cửa lại mặc quần áo thường, trông không giống khách hàng có tiền, hơn nữa khẩu âm Trương Đại Thắng lúc nói đã thể hiện rõ hắn là người vùng khác nên nhân viên tiếp đón không được chu đáo.

Nhân viên kia chẳng động tay chân, chỉ cười có lệ hỏi: “Ngài muốn mua khăn tay lụa hay khăn quàng lụa? Đồ đặc khác biệt, phải chú ý đấy ạ.”

Trương Đại Thắng cậy có tiền thường đem qua, định bụng hào phóng trước mặt Tiểu Phi Yến một phen nên nói với nhân viên: “Tôi muốn mua một cái khăn tay lụa, mà khăn quàng lụa cũng muốn mua một cái. Tôi muốn mua thật đấy, cậu cứ lấy ra đi, để cô nương này chọn.”

Nhân viên chỗ một ngon tay xuống, nói: “Đây, đều ở trong hộp thủy tinh này hết.”

Trương Đại Thắng nhìn xuống dưới, quả nhiên bên trong hộp thủy tinh có bày mấy chiếc khăn tay màu sắc rực rỡ, tuy nhiên khăn tay chưa được mở ra nên không nhìn rõ lắm hoa văn được thêu phía trên.

Trương Đại Thắng nói: “Lấy ra nhìn cái coi.”

Nhân viên vẫn miễn cưỡng, cười nói: “Tơ lụa quý lắm, không chịu được bẩn. Ai cũng muốn xem tận mắt, sờ lên, vậy thì chỉ vài lần là không bán được nữa. Hàng trong tiệm chúng tôi đều được dệt từ máy móc, một món thể này cũng đến bảy tám đồng. Nói lời này không ngại đắc tội với ngài, đây không phải tôi không chịu lấy cho ngài, mà là nếu làm bẩn một hai cái thì một tháng này tôi làm không công rồi.”

Tiểu Phi Yến biết bị nhân viên coi thường, mặt cô bé lúc trắng lúc đỏ, rất hối hận đã vào theo Trương Đại Thắng, vội gấp giọng nói với hắn: “Trương đại ca, chúng ta ra ngoài đi. Đừng cản trở việc buôn bán của người ta.”

Cô bé không nói thì thôi, vừa nói liền khơi cái tính nóng nảy của Trương Đại Thắng lên.

Trương Đại Thắng nói: “Đi ra ngoài làm gì? Tôi tới mua đồ, bảy tám đồng một cái miếng rẻ rách còn không mua nổi?”

Trương Đại Thắng móc một xấp tiền mặt trong túi ra đập chất lên lồng kính thủy tinh.

Nhân viên càng hoảng, sợ lồng kính thủy tinh bị đập nát. Tập trung nhìn, may mà lồng thủy tinh chưa bị đập nát, lại nhìn tiếp, trong xấp tiền mặt có hẳn có lẽ được xếp chung lộn xộn với nhau. Mặc dù không biết số lượng thế nào, nhưng xem bên ngoài đã có ít nhất năm sáu tờ một trăm đồng hẳn.

Không ngờ khách này tuy mặc quần áo thường, thế nhưng hầu bao lại rất rộng.

Nhân viên biết mình nhìn lầm nên vội vàng cười làm lành. “Quý khách sao lại tức giận vậy ạ? Ngài là lão gia biết kiêu chề, có tài có đức, chẳng lẽ lại chấp nhặt một tên bán tơ lụa không hiểu biết như tôi sao? Ngài xem, tôi lập tức lấy ra đây.”

Vừa nói vừa lấy khóa mở lồng thủy tinh, lấy hết tầm mười chiếc khăn tay lụa và khăn quàng lụa ra ngoài, nhanh nhẩu lật từng cái ra.

Trương Đại Thắng nghiêm mặt không để ý tới hắn, quay đầu nói với Tiểu Phi Yến. “Em chọn đi.”

Tiểu Phi Yến mím môi khẽ cười với hắn một cái mới bước tới ngắm từng chiếc, chốc lát sau ngắm được một chiếc khăn tay lụa.

Trương Đại Thắng nói: “Em chọn thêm một cái khăn quàng lụa đi.”

Tiểu Phi Yến nói: “Ai nha, em chỉ thăm một người bạn thôi, không cần hai phần quà đâu.”

Trương Đại Thắng nói: “Em cứ chọn một cái đi, quan tâm tặng ai làm gì? Dù sao là tôi tặng em. Em gọi tôi một tiếng Trương đại ca, vậy em chính là em gái tôi, chẳng lẽ không cho phép tôi tặng em chút đồ?” Hấn sợ Tiểu Phi Yến từ chối nên cố tình trừng mắt lên làm bộ rất giận.

Tiểu Phi Yến thầm nghĩ: *Xem ra anh ấy thành tâm muốn tặng quà, không nên phật ý anh ấy. Mình tặng một chiếc khăn lụa cho Lục Phù Dung, còn một chiếc khăn quàng lụa nữa, mình thì không cần dùng đồ tốt như thế, tặng cho chị mình cũng đâu tởi.*

Nghĩ vậy, cô bé lại chọn một chiếc khăn quàng lụa.

Trương Đại Thắng thấy cô bé không từ chối nên trong lòng rất vui, sáng khoái thanh toán tiền, cùng Tiểu Phi Yến bước ra đường.

Tiểu Phi Yến nói: “Trương đại ca, cảm ơn anh tặng quà cho em. Em phải đến thăm bạn em đây. Anh về công quán nếu gặp Tuyên phó quan thì cho em gửi lời hỏi thăm.”

Trương Đại Thắng nói. “Giúp em chuyển lời hỏi thăm là chuyện nhỏ, chẳng qua Tuyên phó quan không ở công quán. Ngài ấy ngã bệnh, ở bệnh viện khá nhiều ngày rồi.”

Tiểu Phi Yến kinh ngạc. “Em rời công quán đến ở chỗ chị em, quả thực không nghe được chút tin tức nào hết. Tuyên phó quan bệnh gì? Bệnh nặng không?”

Trương Đại Thắng cười nói: “Ban đầu bệnh rất trầm trọng, thế nhưng bây giờ thì không hề gì nữa.”

Tiểu Phi Yến hỏi: “Sao anh biết, anh là bác sĩ chắc?”

Trương Đại Thắng nói: “Tôi không phải bác sĩ, nhưng tổng trưởng bọn tôi chưa bao giờ nói gì mà không tính toán cả. Ngài ấy nói bệnh Tuyên phó quan sẽ nhanh khỏi thì nhất định sẽ nhanh khỏi. Tổng trưởng còn nói, chờ mấy ngày nữa Tuyên phó quan đỡ hơn sẽ đưa ngài ấy về công quán tĩnh dưỡng. Nếu em không an tâm, vậy chờ khi Tuyên phó quan về công quán thì đến thăm ngài ấy là được.”

Tiểu Phi Yến nghĩ nếu tới Bạch công quán sẽ gặp phải Bạch tổng trưởng cùng hung cực ác nên nào có tâm tư tới thăm, miệng nói có lệ: “Chỉ cần Tuyên phó quan nhanh lành bệnh là tốt rồi.”

Sau đó tạm biệt Trương Đại Thắng, cầm hai món quà vừa nhận được đi về phía bệnh viện.

34. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 23-1: Văn Án

Đoạt được đơn thuốc cứu mạng của Tuyên Hoài Phong,

Cho dù đánh mất cơ hội quý giá để báo thù rửa hận đối với Triển Lộ Chiêu.

Nhưng người trong tim có thể tìm lại mạng sống từ cõi chết, Bạch Tuyết Lam đã thấy thỏa mãn.

Trước nay, Tuyên Hoài Phong vẫn biết người này chuyên chế ngang ngược,

Nhưng cũng biết Bạch Tuyết Lam luôn suy nghĩ cho mình.

Song, thế đạo hiểm ác đáng sợ, nguy cơ rình rập xung quanh,

Y nhất định phải kiên cường,

Nhất định phải cùng nhau bảo vệ tình yêu dịu dàng không dễ dàng có được này.

Đánh một trận vì thuốc phiện, song phương đều trở nên thận trọng,

Tranh đoạt mỹ nhân, từng chiêu của quân địch đều là trí mạng.

Nhưng đám người dám cả gan tổn thương Tuyên Hoài Phong kia,

Bạch tổng trưởng tuyệt đối không bỏ qua cho bất kể kẻ nào!

35. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 3 - Chương 23-2

Lục Phù Dung đã nhắc tên bệnh viện qua điện thoại, Tiểu Phi Yến trước khi ra ngoài cũng đã hỏi người ta, biết bệnh viện Đức cách Thư Yên Các khoảng mười lăm phút đi bộ. Hiện tại, ăn mặc của Tiểu Phi Yến đều do Lê Hoa cung cấp, mặc dù Lê Hoa không nói nhưng Tiểu Phi Yến quả rất khéo léo, không ỷ vào việc chị yêu thương mình mà tiêu phí đến một phân tiền. Nếu đường đến bệnh viện không xa, đương nhiên ngay cả xe kéo cô bé cũng không ngồi, vừa đi vừa hỏi đường, quả nhiên đã đến được trước cửa bệnh viện Đức.

Đến tầng ba, cô bé tìm được phòng bệnh Lục Phù Dung, gõ hai tiếng lại không nghe ai đáp lại nên ngần ra, lẽ nào Lục Phù Dung luôn miệng gọi mình đến thăm chị ấy, còn chị ấy lại ra ngoài đi dạo?

Cô bé chờ ngoài cửa một lát, lại gõ cửa, lần này dùng sức hơi lớn một chút, dường như nghe thấy người bên trong nói một câu: “Vào đi.”

Đây là phòng bệnh một người, mặc dù không quá lớn, nhưng bố trí tao nhã hơn so với phòng bốn người

một gian. Về mặt tiền tài, quả thực Niên Lượng Phú chẳng chút so đo với Lục Phù Dung.

Tiểu Phi Yến bước vào, đầu tiên là thấy một tấm màn chắn sạch sẽ, đi vòng vào trong liền nhìn thấy giường bệnh sạch sẽ, Lục Phù Dung ôm chân ngồi trên giường, nửa người tựa lên đầu giường, tóc dài xõa trên vai, bộ dạng tiêu tụy hơn trước rất nhiều.

Lục Phù Dung nhìn Tiểu Phi Yến, nói: “Cảm ơn em đã đến thăm chị chuyến này.”

Nói xong liền mỉm cười.

Sau đó, nụ cười trên mặt cô không chỉ mang theo vẻ khổ sở, còn mang theo chút thần sắc nào đó khiến người ta nghi ngờ khó chịu.

Tiểu Phi Yến nói: “Chúng ta là bạn, chị nằm viện, sao em có thể không đến thăm? Được rồi, đây là quà em tặng chị, là một chiếc khăn tay lụa nhé. Chị xem xem, chị có thích màu sắc hoa văn này không?”

Vừa nói vừa đưa chiếc khăn tay được bọc trong bọc giấy qua.

Lục Phù Dung nói: “Em đến thăm là được, sao còn mua đồ đến nữa?”

Cô theo Niên Lượng Phú, về mặt vật chất thì quả thực khá sung túc. Hiện tại, đừng nói là khăn tay lụa, cho dù là vòng dây trang sức bằng trân châu cũng chẳng có gì đặc biệt. Huống chi lúc này trên người cô đang chịu dày vò, cho nên dù nụ cười mỉm phức tạp nhận quà tặng chứ không mở ra, chỉ đặt ở chiếc tủ đầu giường nho nhỏ.

Tiểu Phi Yến nếu đã cò lòng tới thăm, chung quy nên dành nhiều thời gian hơn với bệnh nhân, chưa chờ Lục Phù Dung mời ngồi, cô bé đã tự kéo một chiếc ghế bên đầu giường ra ngồi xuống, hỏi Lục Phù Dung: “Chị phải thực sự giữ gìn sức khỏe đây. Em thấy chị gầy nhiều quá. Rốt cuộc là bị bệnh gì vậy?”

Lục Phù Dung chẳng chút giấu diếm cô bé, bèn nhỏ giọng kể thực cho cô bé biết.

Hai người nói mấy câu, gương mặt Lục Phù Dung dần hiện vẻ thống khổ. Cô bé không muốn bêu xấu trước mặt Tiểu Phi Yến, ban đầu còn miễn cưỡng chịu đựng, dần dà, đôi mày liễu nhíu chặt, ngay cả Tiểu Phi Yến cũng nhận thấy điều bất ổn, thân thiết hỏi: “Khó chịu ở đây sao? Em gọi bác sĩ tới cho chị.”

Tiểu Phi Yến đứng dậy định đi gọi người, Lục Phù Dung vươn một tay, nắm ngón tay thon dài nắm được tay áo cô bé, khẽ nói: “Gọi bác sĩ cũng vô dụng. Ai, chị thực sự không chịu được. Tiểu Phi Yến, em giúp chị một chuyện, em mở ngăn kéo bên trái tủ ra, trong góc có một gói đồ. Em mau lấy đến đây cho chị.”

Tiểu Phi Yến tới mở ngăn kéo, tìm một lúc, nói: “Không có gói đồ nào hết cả.”

Lục Phù Dung đáp: “Em tìm cẩn thận xem, nhất định có, là một gói giấy nhỏ.”

Tiểu Phi Yến đưa tay vào ngăn kéo lật tìm mấy lượt, quay đầu lại nói: “Chỉ có hai bộ quần áo, còn có một cái lược, ngoài ra chẳng còn gì. Chẳng lẽ chị nhớ nhầm?”

Lúc này Lục Phù Dung đã bắt đầu hơi khó hiểu, khẳng định: “Nhớ nhầm cái khác chứ không nhớ nhầm cái này được. Thôi vẫn cứ để chị từ từ tìm đi.”

Nói xong, cô lập tức dịch người xuống giường.

Cô vừa sẩy thai, di chuyển rất khó khăn, Tiểu Phi Yến khuyên không được đành phải dìu cô. Lục Phù Dung miễn cưỡng chịu đựng bước qua, gần như lực tung ngăn kéo song quả nhiên không thấy cái thứ đòi mạng kia đâu, sắc mặt ngày càng tái nhợt, lo lắng nói: “Khỏi cần hỏi nữa, nhất định là anh ta lên cơn nghiện nên lấy đi hút rồi. Cái đồ vô tâm, cho dù anh có hút thì ít nhiều cũng để lại cho tôi một chút chứ.”

Tiểu Phi Yến nhìn bộ dạng đứng không vững cô liền lo lắng, hai tay cẩn thận đỡ nửa người cô, nói: “Mất cái gì cũng không đáng giá bằng con người. Em nghe chị em nói, phụ nữ sau khi sẩy thai tuyệt đối không được đứng lâu.”

Đang định đỡ Lục Phù Dung về giường, Lục Phù Dung lại rùng mình, nắm ngược lại tay Tiểu Phi Yến như túm được cọng rơm cứu mạng, nhìn vào mắt cô bé nói: “Tiểu Phi Yến, chúng ta là bạn tốt đúng không?”

Tiểu Phi Yến nói: “Đương nhiên phải.”

Lục Phù Dung nói: “Chị có chuyện lớn cầu xin em giúp đỡ.”

Tiểu Phi Yến hỏi: “Giúp gì?”

Lục Phù Dung nói: “Chị không sợ em cười chị, chị sẽ nói thẳng cho em biết. Thực ra chị không nói chắc em cũng biết, chị hút bạch phiến. Bây giờ trên tay chị chẳng còn chút hàng dự trữ nào, làm phiền em giúp chị đi một chuyến, tới chỗ Tuyên phó quan xin một chút được không? Em xem, bộ dạng chị bây giờ chỉ có thể trông chờ em cứu giúp. Em biết rồi đấy, trừ em ra, chị chẳng còn người bạn nào khác.”

Tiểu Phi Yến rất nhiệt tình việc giúp đỡ này, nhất là đối với một Lục Phù Dung xưa kia quần áo lượt là, một cô gái xinh đẹp xưa nay luôn được đám đàn ông nịnh nọt. Lời nhờ vả dịu dàng như vậy, cô bé càng không cách nào từ chối.

Cô bé nhanh chóng đồng ý. “Bây giờ chị cần dùng ngay à? Được rồi, em lập tức đi lấy cho chị.”

36. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 24

Phía quân Quảng Đông cũng là một đêm ngựa đổ người ngã.

Tin tức Khương ngự y nửa đêm đột tử, Khương sư trưởng đại náo đồn cảnh sát truyền đến bệnh viện. Vì đêm đã khuya, Triển Lộ Chiêu đã đi ngủ. Người báo tin tới trước cửa phòng bệnh thì bị Tuyên Hoài Mân ngăn lại, nghe xong tin tức, Tuyên Hoài Mân ngoài kinh ngạc lại có chút thoải mái khó tả.

Hắn không cho phép bất luận kẻ nào quấy rối giấc ngủ của quân trưởng, ỷ vào thân phận phó quan quân trưởng của mình, hắn thẳng tay đuổi người báo tin đi, bản thân thì đến phòng điện thoại bệnh viện gọi vài cuộc hỏi han sự việc liên quan.

Hôm sau, Triển Lộ Chiêu thức dậy từ sáng sớm.

Hôm nay Tuyên Hoài Phong sẽ được Bạch Tuyết Lam đích thân đưa đến tay mình, sao tinh thần Triển Lộ Chiêu lại không hưng phấn cho được. Người gặp việc vui tinh thần thoải mái, bởi vậy mà hắn cũng tươi cười nhiều với Tuyên Hoài Mân.

Triển Lộ Chiêu để Tuyên Hoài Mân hầu hạ rửa mặt, ngồi xuống cạnh bàn ăn nhỏ trong phòng bệnh riêng, ăn bữa sáng còn đang nóng hổi.

Tuyên Hoài Mân ở bên cạnh rót nước cho hắn, vừa nhìn hắn ngon miệng cắn bánh mì nướng kẹp thịt, vừa hời hợt báo cáo tin tức đêm qua.

Triển Lộ Chiêu kinh ngạc hỏi: “Đây là chuyện tối qua?”

Tuyên Hoài Mân đáp: “Đúng, tối qua lúc tin tức được chuyển tới thì quân trưởng đã ngủ, bọn họ không dám quấy rầy quân trưởng nghỉ ngơi.”

Triển Lộ Chiêu cười lạnh hỏi: “Đúng là quan tâm chăm sóc tốt quá nhỉ, rốt cuộc là bọn chúng không dám quấy rầy hay có người khiến bọn chúng không dám quấy rầy?”

Tuyên Hoài Mân nghe được giọng điệu khác lạ nên không dám lên tiếng.

Triển Lộ Chiêu ném chiếc bánh mì nướng kẹp thịt trên tay về phía Tuyên Hoài Mân, mặt âm trầm như mây đen, vỗ bàn quát: “Mày là cái thứ gì cơ chứ! Dám tự ý quyết định thay bản quân trưởng, tưởng rằng được bản quân trưởng thương một tí thì bản quân trưởng sẽ bị mày quay vòng vòng phông?”

Hắn đã tức giận, Tuyên Hoài Mân không thể ngồi nữa, vội vã đứng dậy, buông xuôi hai tay dán cạnh đùi, đứng cúi đầu.

Chiếc bánh mì nướng kẹp thịt kia bắn lên người, thịt mỡ lẫn bánh lấm tẩm trên áo sơ mi nhưng không dám phủi đi.

Đến khi Triển Lộ Chiêu nổi giận xong một trận, Tuyên Hoài Mân mới khê lên tiếng: “Quân trưởng bớt giận. Khương ngự y quả thực có bản lĩnh, song trời còn có lúc mưa gió thất thường, đâu ai tránh được. Người chết không thể sống lại, vết thương của ngài còn chưa khỏi hẳn, trong lòng có thương tiếc ông ấy cũng nên thả lỏng một chút, đừng để ảnh hưởng sức khỏe.”

Triển Lộ Chiêu tức giận. “Một lão già chết cũng chết rồi, có gì phải thương tiếc? Chẳng qua việc của anh trai cậu đang tiến hành thuận lợi, đột nhiên xảy ra chuyện thế này khiến người ta cực kỳ khó chịu. Cậu đã hỏi qua Khương sư trưởng xem rốt cuộc Khương ngự y bị xe đâm chết thế nào chưa?”

Tuyên Hoài Mân hỏi dò: “Quân trưởng Hoài nghi...”

Triển Lộ Chiêu nói: “Tôi thấy con chó điên họ Bạch kia chuyện gì cũng dám làm. Khương ngự y cũng thật là, trong thành loạn như thế, hải quan lại luôn chăm chú theo dõi người thuộc quân Quảng Đông, vậy mà lão ta dám đêm hôm ra ngoài chạy loạn. Không có người nói với lão hả? Tại sao lão ra vào hành quán lại không ai chú ý?”

Tuyên Hoài Mân nắm chức vị phó quan này thực sự rất tròn trách nhiệm, lập tức đáp. “Chuyện này tôi đã để ý rồi, còn cố tình hỏi qua. Khương ngự y thân già lòng không già, gần đây hay qua lại với một kỹ nữ ở thành Đông, buổi tối thường bí mật đi gặp. Khương sư trưởng nề ông ta là trưởng bối, không đành lòng gạt bỏ hứng thú của ông ta nên thường tạo điều kiện cho ông ta dễ dàng ra vào hành quán, còn phái thêm mấy người theo bảo vệ. Xảy ra chuyện này, trong lòng Khương sư trưởng cũng rất hổ thẹn, nếu hắn không hỗ trợ, thúc thúc hắn đã không ra ngoài vào tuổi tối, cũng đã không bị xem đâm chết. Quân trưởng nghĩ xem, có Khương sư trưởng tận lực sắp xếp, việc này rất cơ mật, cho dù người hải quan muốn đối phó Khương ngự y cũng làm sao biết được Khương ngự y ra ngoài lúc nào, ra ngoài thì đi đường gì? Cho nên tôi thấy việc này có vẻ không phải hải quan làm. Chỉ là... xem ra trên đầu chữ sắc có một cây đao, tài y thuật của Khương ngự y xem như có thể quyết định việc sống chết của người khác, kết quả chỉ vì chút sắc dục mà chôn vùi tính mạng mình.”

Câu nói sau cùng của hắn ẩn giấu chút nhắc nhở, chẳng qua hắn không dám nói quá sâu, sợ Triển Lộ Chiêu mắng mình đổ kị.

Chẳng hiểu sao Triển Lộ Chiêu lại như không nghe được lời hắn, mắt nhìn chiếc giường trắng muốt đối diện chằm chằm, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì. Một lát, Triển Lộ Chiêu hỏi: “Bắt được kẻ đâm chết người chứ?”

Tuyên Hoài Mân nói: “Bắt được, là một gã đàn ông hai mươi tuổi, họ Chu. Tối qua Khương sư trưởng đến đồn cảnh sát một chuyến, đích thân thẩm vấn, bắt hắn cung khai toàn bộ. Hóa ra cũng là cái loại quỷ tha ma bắt, trước kia hắn đã từng đâm chết người, ỷ vào việc trong nhà có ít tiền nên may mắn qua chuyện.”

Lần trước, Bạch Tuyết Lam mượn cớ khai trương viện cai nghiện bày tiệc rượu đãi khách, đằng sau thì ngầm cướp súng ống đạn dược, bắn lên người ta. Tác phong cường đạo coi trời bằng vung ấy đã để lại cho Triển Lộ Chiêu ấn tượng sâu sắc.

Từ lúc nghe Khương ngự y xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Triển Lộ Chiêu đã lập tức nghi ngờ Bạch Tuyết Lam.

Hiện tại nghe Tuyên Hoài Mân nói người đâm chết Khương ngự y đã từng có tiền án, sau khi liên hệ trước sau bèn cảm thấy rất chính đáng, lúc này mới thả lỏng cảnh giác.

Triển Lộ Chiêu cười lạnh. “Lái xe đâm chết người, trốn thoát một lần. Lần này hẳn không còn cái may mắn này nữa đâu.”

Tuyên Hoài Mân đáp: “Đương nhiên, hẳn đâm chết thúc thúc người ta, cho dù chất cả tòa núi vàng trước mắt, Khương sư trưởng vẫn sẽ không buông tha hẳn. Khương sư trưởng nói, tối qua lúc đến đồn cảnh sát, họ Chu còn đang say khướt mà ngủ, đám người đồn cảnh sát rất một lũ trứng ung, nói gì mà say quá nên không thể thẩm vấn, phải chờ hẳn tỉnh rượu mới tính. Khương sư trưởng không nói hai lời, sai người lấy đao nạy mười cái móng tay hẳn, hẳn lập tức tỉnh rượu.”

Triển Lộ Chiêu chẳng ừ hử gì, bực mình nói: “Lão Khương này làm gì cũng thích máu chảy đầm đìa.”

Tuyên Hoài Mân nhìn sắc mặt hẳn không còn âm trầm như trước bèn ngồi sát cạnh hẳn, cười bồi đáp lời: “Cũng đúng. Tuy nhiên, chẳng phải tư lệnh là người thích kiểu làm việc đầm đìa máu tươi này sao?”

Triển Lộ Chiêu trừng mắt với hẳn: “Bớt khiêu khích đi! Đừng tưởng tôi không biết, thúc thúc tôi ghét cậu, trong lòng cậu kiêng dè ông ấy. Tôi cảnh cáo cậu trước, thân sơ khác biệt, trong lòng bản quân trưởng, một trăm người như cậu so ra vẫn kém một thúc thúc của tôi. Cậu vừa nói toàn bộ hộ binh Khương sư trưởng phái cho lão đều chết hết?”

Tuyên Hoài Mân đáp: “Sao có thể chứ? Ba gã hộ binh thì chết một, hai bị thương.”

Toàn bộ tinh thần của hẳn đều đặt lên người Triển Lộ Chiêu, quả thực đoán khá rõ tâm tư Triển Lộ Chiêu.

Chưa chờ Triển Lộ Chiêu nói gì, hẳn lại đứng lên, chủ động nói: “Quân trưởng nghĩ thật chu đáo, rốt cuộc vẫn nên hỏi người sống thì tốt hơn. Không biết hai gã hộ binh bị thương đã tỉnh chưa, tôi gọi điện hỏi một chút.”

Bởi vậy, hẳn lập tức rời đi, để một mình Triển Lộ Chiêu ngồi trong phòng bệnh.

Khi này trút cơn giận, Triển Lộ Chiêu dùng bánh mì kẹp thịt ném Tuyên Hoài Mân, giờ trong đĩa sứ trên bàn đã trống không, chẳng còn bánh ăn, chỉ còn bát cháo hoa nửa nóng nửa lạnh. Hẳn cầm bát cháo hoa lên uống cạn một hơi, đặt bát xuống, nhìn đồng hồ treo trên tường mới phát hiện bây giờ kim đồng hồ mới chỉ bảy giờ.

Lúc này, Triển Lộ Chiêu không khỏi hối hận hôm qua nhất thời nhẹ dạ nên cho Bạch Tuyết Lam thêm một ngày, để giờ cơm tối hôm nay hẳn mới đưa Tuyên Hoài Phong đến.

Từng giây từng phút này thật quá khó chịu, làm sao có thể chờ đến giờ cơm tối đây?

Nghĩ tới hôm qua lúc mớm thuốc cho Tuyên Hoài Phong, hương vị ngọt ngào nếm được ấy khiến Triển Lộ Chiêu nghĩ như muốn nổ tung đầu cũng chẳng biết nên ca ngợi thế nào. Đôi môi đó chẳng biết được làm từ gì mà lại có thể mềm mại, lại có thể non nớt đến thế. Triển Lộ Chiêu ôm lấy y, y vẫn chẳng hề hay biết, bộ dạng cực kỳ ngoan ngoãn, hơi thở nhẹ nhàng tựa hoa lan phả lên mặt Triển Lộ Chiêu, khiến tâm can hần ngứa ngáy.

Bây giờ hồi tưởng lại, cái cảm giác ngứa ngáy dưới đáy lòng lại nổi lên, cổ họng căng ra như thèm khát.

Cảm giác mềm mại ấy còn phảng phất lưu lại trên môi. Triển Lộ Chiêu vừa hồi tưởng vừa đặt ngón tay mình lên môi, tựa hồ Tuyên Hoài Phong đang thật sự hôn trên đôi môi mình.

Tổ tông hần chứ, hôn một cái đã sướng muốn chết thế này, nếu quả thực làm cái việc đó thì không biết còn sướng mất hồn mất vía đến thế nào nữa.

Sự thật hiển nhiên là tất cả đám phụ nữ Quảng Đông lẫn thủ đô, thậm chí là đám gái thượng đẳng khắp nước gộp lại cũng chẳng thể sánh bằng hương vị của người nọ trên giường.

Triển Lộ Chiêu đang tự mình tận hưởng vui thú, Tuyên Hoài Mân lại mở cửa bước vào, thấy thần thái hần thì ngẩn ra, rồi hiểu vấn đề gần như lập tức, sắc mặt không sao đẹp nổi.

Triển Lộ Chiêu đầu để ý sắc mặt Tuyên Hoài Mân thế nào, ngược lại còn khó chịu khi Tuyên Hoài Mân cắt đứt dòng tưởng tượng đầy lạc thú của mình, bởi vậy liền thu nụ cười khao khát lại, buông bàn tay mân mê môi xuống, bày khí thế quân trưởng uy nghiêm hỏi Tuyên Hoài Mân: “Thế nào?”

Tuyên Hoài Mân nói: “Đã gọi điện tới hỏi. Một hộ binh bị thương vừa tỉnh, ăn nói rất rõ ràng. Hỏi hần chuyện tối hôm qua, hần bảo vốn mọi chuyện tối qua đều tốt, vẫn theo Khương ngự y tới gặp một kỹ nữ tên Thúy Hỉ như bình thường, nơi đó rất quen thuộc, bọn họ đã đến đây nhiều lần. Khương ngự y chơi rất hứng khởi, ở trong phòng uống chút rượu với Thủy Hỉ, sau đó dùng xe kéo quay trở về hành quán như mọi khi. Không ngờ trên đường bị một chiếc xe hơi như phát điên đâm phải, sau đó hần chẳng còn biết gì nữa, tỉnh lại mới hay mình đang trong bệnh viện.”

Triển Lộ Chiêu nghe cẩn thận, không tìm thấy điểm đáng ngờ, gật đầu.

Hung thủ giết người là kẻ có tiền án, lại có lời nói căn cứ chính xác từ hộ binh, xem ra việc này thực sự là ngoài ý muốn.

Nếu là Bạch Tuyết Lam hạ thủ, hần nhất định sẽ moi móc phương thuốc từ miệng Khương ngự y, nhưng Khương ngự y vừa đi ra từ nhà của kỹ nữ đã bị xe đâm chết, xem ra bên đó tuyệt không có khả năng tra khảo ra phương thuốc. Không có phương thuốc mà lại dùng xe đâm chết Khương ngự y thì chẳng phải là muốn lấy mạng Tuyên Hoài Phong sao?

Ngay cả khi Bạch Tuyết Lam là tên điên hoàn toàn không hành động theo lẽ thường thì Triển Lộ Chiêu vẫn dám khẳng định: Tên điên đó tuyệt đối không mang tính mạng Tuyên Hoài Phong ra làm trò điên cuồng.

Triển Lộ Chiêu suy nghĩ trước sau một hồi mới yên tâm lại.

Hắn nào để ý đến chuyện Khương ngự y chết, bắt quá chuyện ngoài ý muốn này đừng khiến việc Tuyên Hoài Phong rơi vào tay mình hồng bét.

Triển Lộ Chiêu nhắc chân lên bắt chéo đắc ý lắc lắc, nói với Tuyên Hoài Mân: “May mà tôi đã có chuẩn bị, sớm bảo Khương ngự y sao chép một bản phương thuốc để ở chỗ tôi. Bằng không cậu bảo bây giờ phải làm sao chứ?”

Tuyên Hoài Mân hận không thể xé phương thuốc dự bị ấy, chỉ là không dám lộ ra mặt, cười khổ nịnh hót một câu: “Quân trưởng anh minh.”

Triển Lộ Chiêu cau mày. “Xem cậu đi, cười còn khó coi hơn khóc. Cậu yên tâm, anh trai cậu đến chỗ tôi rồi, tôi sẽ không bạc đãi cậu ấy, cũng không bạc đãi cậu. Trong chuyện này cậu đã có công vất vả, tôi đều nhớ rõ hết.”

Tuyên Hoài Mân giật mình, đang muốn hỏi cẩn thận xem không bạc đãi rồi cuộc là không bạc đãi ở phương diện nào? Chưa kịp mở miệng thì tiếng gõ cửa đột nhiên truyền tới.

Một hộ binh tiến vào báo cáo: “Quân trưởng, điện thoại của cục cảnh sát.”

Triển Lộ Chiêu đánh mắt với Tuyên Hoài Mân, Tuyên Hoài Mân nói. “Tôi đi nhận.” Nói xong liền đi.

Chỉ chốc lát sau Tuyên Hoài Mân đã trở về phòng bệnh, nói với Triển Lộ Chiêu: “Khương sư trưởng tự ý thẩm vấn phạm nhân ở đồn cảnh sát, thẩm vấn xong còn xử tử phạm nhân. Người cục cảnh sát rất tức giận, nói đây là dùng hình phạt riêng, huống chi chuyện xảy ra ở đồn cảnh sát, ảnh hưởng càng nghiêm trọng. Bọn họ muốn quân Quảng Đông chúng ta giao người. Đúng rồi, còn nói Khương sư trưởng dẫn binh xông vào đồn cảnh sát giết chết một tuần cảnh.”

Triển Lộ Chiêu chẳng để tâm, đáp: “Mấy chuyện linh tinh này chẳng qua mượn cớ đòi tí tiền từ chúng ta thôi. Khương sư trưởng vì tư lệnh lập không ít công lao, thúc thúc hắn cũng từng có công. Quân Quảng Đông chúng ta tuyệt không để bản thân chịu thiệt, cậu đi xem xem, sau đó xử lý việc này.”

Tuyên Hoài Mân cố ý tỏ ra trù trừ, hỏi dò: “Sợ rằng tư lệnh sẽ giao việc cục cảnh sát cho Trương phó quan giải quyết. Tôi tùy tiện nhúng tay chắc không tốt lắm đâu nhỉ?”

Triển Lộ Chiêu đưa tay bấm mạnh lên mũi hắn, cười mắng: “Đừng giả đồ với lão tử. Tư lệnh thừa dịp tôi bị thương liền triệt sạch công vụ trên tay cậu giao cho Trương phó quan làm, chẳng phải cậu buồn lắm đấy hả? Bây giờ lão tử cho cậu công việc như thế là muốn tốt cho cậu, cậu còn làm giá con mẹ gì thế? Lão

Khương bây giờ đang rất được trọng dụng, cậu làm việc cho hần ân cần một tí, hần cũng sẽ nợ cậu một mối ân tình, buôn bán có lợi đấy. Được rồi, mau rút đi làm việc cho lão tử đi!”

Tuyên Hoài Mân chỉ nói ngoài miệng một chút, chứ thực ra sao hần lại chẳng biết quân trưởng suy nghĩ cho mình.

Trong lòng Tuyên Hoài Mân ngọt ngào như rót mật, cười thật tươi với Triển Lộ Chiêu, cúi mạnh người xuống ôm cổ Triển Lộ Chiêu, hôn chụt một cái lên môi hần.

Chờ khi Triển Lộ Chiêu kịp phản ứng thì hần đã buông tay, thoải mái bước ra khỏi phòng bệnh

37. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 3 - Chương 25

Trong phòng bệnh tầng ba tại bệnh viện Đức, Tuyên Hoài Phong mở mắt.

Hôm qua y trò chuyện với Bạch Tuyết Lam đến tận đêm khuya, chẳng biết bản thân ngủ lúc nào, chỉ mơ hồ cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm, sau khi chiến đấu với tàn dư lười biếng cuối cùng của cơn buồn ngủ mới chậm rãi mở mắt.

Mùi ngửi được hương vị nam tính khiến người ta rất an tâm, y chẳng cần quay đầu cũng biết tối qua Bạch Tuyết Lam chen chúc chung một giường với mình.

Thoảng kinh ngạc, Tuyên Hoài Phong giờ mới biết cảm giác không đúng lắm trong cơn mộng kia từ đâu mà đến. Y vừa không khỏi buồn cười lại vừa xấu hổ, suy tư một hồi bèn dùng cùi chỏ nhẹ nhàng huých sang bên cạnh, khẽ nói: “Dậy dậy.”

Bạch Tuyết Lam quả thực đã bận rộn cả một đêm nên ngủ rất say, song kiểu người tính tình tựa sói hoang như hần trời sinh đã mang theo bản năng, bất luận ngủ say thế nào, chỉ cần chút gió thổi cỏ lay vẫn sẽ nổi cảnh giác.

Tuyên Hoài Phong vừa mở miệng, Bạch Tuyết Lam liền mở mắt, cánh tay siết chặt thêm, ôm vai Tuyên Hoài Phong hỏi: “Còn sớm mà, sao không ngủ nữa?”

Hần vừa tỉnh lại, âm thanh mang theo giọng mũi còn trầm trầm gợi cảm hơn lúc thường.

Tuyên Hoài Phong nói: “Em cũng muốn ngủ thêm lúc nữa, thế nhưng anh thế này thì em ngủ sao được?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Anh làm phiền gì em?”

Tuyên Hoài Phong đáp: “Còn muốn em nói ra hả?”

Bạch Tuyết Lam im lặng một lúc, khóe môi hơi nhếch lên.

Gương mặt hần lộ vẻ “đã hiểu”, nhìn ánh mắt nghiêng nghiêng của Tuyên Hoài Phong đã thu tia buồn ngủ cuối cùng lại mà sáng lên một cách dị thường, tựa hồ vừa gặp được việc khiến mình cực kỳ hứng thú.

Bạch Tuyết Lam cười nói: “Anh thật sự không cố tình. Em không nói, anh còn chẳng phát hiện ra.”

Hần nói vậy, nhưng chẳng những không tránh ra, ngược lại còn chậm rãi dùng thân dưới cọ tới.

Tuyên Hoài Phong không ngờ hần lại hành động đen tối như vậy, y muốn tránh qua mép giường, nhưng một chiếc giường bệnh đơn lại hai người nằm nên không gian thực sự hữu hạn, còn tránh nữa sẽ ngã xuống giường. Cho nên y có tránh cũng tránh không thoát, chỉ có thể chịu đựng hành động khó ưa của Bạch Tuyết Lam.

Hiện giờ y chẳng thể sánh bằng trước kia, quả rất khó nổi giận với Bạch Tuyết Lam, bất luận Bạch Tuyết Lam xảo quyết thế nào, y chỉ có thể bó tay hết cách.

Tuyên Hoài Phong quay đầu trừng mắt lườm hần. “Em thấy anh chắc chắn cố ý, bằng không sao trên mặt lại lộ ra cười đắc ý thế hả? Hành động thì đúng là được một tắc lại muốn tiến một thước.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Oan uổng quá nhé. Chuyện cương dương buổi sáng đã có từ ngày xưa ngày xưa rồi, chẳng lẽ anh có thể tự sáng tạo ra việc này chắc? Tất cả các nhà khoa học đều nói, phạm là đàn ông bình thường thì đều như thế. Nếu em không tin, chờ lúc về công quán, anh lật tạp chí nước ngoài ra chứng minh cho em xem.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Em không bảo là buổi sáng...”

Y cảm thấy thốt ra chữ kia thực sự bất nhã nên lập tức dừng lại.

Thứ gì đó nóng hổi dưới chăn đè lên người y qua lớp quần áo bệnh nhân ngày càng cứng, dường như đang truyền hết nhiệt độ qua, đốt cho da thịt y nóng lên.

Tuyên Hoài Phong nói: “Anh tránh ra một chút.”

Bạch Tuyết Lam thắc mắc: “Tại sao?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Em là bệnh nhân, trong bệnh viện, bệnh nhân là lớn nhất. Em nói tránh thì tránh ra.”

Y hiểu rõ tính vô lại ngang ngược của Bạch Tuyết Lam, dưới tình huống này, quá nửa là Bạch Tuyết Lam muốn lằng nhằng đến cùng, cho nên giọng y cũng không quá nghiêm khắc.

Chẳng ngờ Bạch Tuyết Lam lại rất quân tử, thực sự đứng lên đi về phía phòng tắm bên cạnh.

Chốc lát sau, Bạch Tuyết Lam tinh thần phấn chấn trở lại, cúi người hôn lên gò má Tuyên Hoài Phong, nhỏ giọng cười nói: “Ồ bệnh viện, bệnh nhân là lớn nhất, anh nghe lời bệnh nhân. Tuy nhiên, ở trong công quán thì anh lớn nhất, trở về công quán rồi thì em phải nghe lời anh đấy.”

Tuyên Hoài Phong vừa định mở miệng, Bạch Tuyết Lam lại bổ sung một câu: “Ồ hải quan nha môn, anh cũng lớn nhất, em vẫn phải nghe anh.”

Ngừng một lát, lại nói câu thứ ba: “Về phần viện cai nghiện, đó cũng là bộ phận thuộc hải quan, vậy nên anh lớn nhất. Em vẫn phải tiếp tục nghe anh.”

Nói xong, trên mặt lộ ra nụ cười vừa ranh mãnh vừa điển trai.

Tuyên Hoài Phong bị hấn chọc cười. “Anh biết tính kế quá đầy, làm thuộc hạ của anh thật xui xẻo, việc gì cũng bị anh bắt nạt.”

Bạch Tuyết Lam đáp: “Chỉ có em mới bị anh bắt nạt thôi. Người khác muốn anh bắt nạt, anh còn không cho cơ hội ấy chứ.”

Hai người nói đùa một hồi bèn quên đi chủ đề phản ứng bình thường của đàn ông lúc sáng sớm. Bạch Tuyết Lam dễ dàng cho qua không chỉ vì sau này sẽ bắt nạt Tuyên Hoài Phong trong công quán, trong hải quan nha môn hay viện cai nghiện, mà lý do sâu hơn là lo lắng sức khỏe Tuyên Hoài Phong chưa phục hồi hẳn, bản thân đói bụng đã lâu, nếu như hiện tại bỏ lệnh cấm, chỉ sợ sẽ ăn Tuyên Hoài Phong sạch bách.

Cho nên, Bạch Tuyết Lam thực sự luôn nhắc nhở bản thân phải kiềm chế dục vọng.

Tổng Nhâm nghe trong phòng bệnh truyền ra tiếng nói chuyện liền biết bọn họ đã tỉnh, bèn gõ cửa bước vào, hỏi Bạch Tuyết Lam đầy hàm ý: “Tổng trưởng, có phải nên làm việc rồi không?”

Bạch Tuyết Lam lướt qua đồng hồ đeo tay, bình thản nói: “Thời gian còn nhiều, vội cái gì. Chờ ăn xong điểm tâm rồi nói.”

Tổng Nhâm rất nghe lệnh Bạch Tuyết Lam, nếu Bạch Tuyết Lam nói vậy, hắn bèn gật đầu một cái rồi lui ra ngoài cửa.

Chờ Tổng Nhâm ra ngoài, Tuyên Hoài Phong hỏi: “Hôm nay anh có chuyện quan trọng cần làm à?”

Bạch Tuyết Lam hơi hốt đáp: “Chẳng có gì quan trọng. Anh ngứa mắt họ Triễn kia, chuẩn bị tiến hấn lên đường.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Tối hôm qua nghe anh nói chuyện, em biết hôm nay anh nhất định sẽ động tay với Triễn Lộ Chiêu. Em biết bản lĩnh anh cao, nếu dám nói thì hẳn đã tìm được cách rồi. Có điều, tổng lý đầu phải không biết quân Quảng Đông làm xằng làm bậy trong thành, thế nhưng ngài ấy liên tục mất nhắm mắt mở bỏ qua, đó chẳng phải vì không muốn xảy ra chuyện lớn, phá hủy cục diện hòa bình miễn cưỡng này sao. Anh giết Triễn Lộ Chiêu rồi, hết giận thì hết giận thật, thế nhưng phải thu dọn hậu quả thế nào đây?”

Bạch Tuyết Lam đang thay quần áo. Bằng vào quan hệ giữa hấn và Tuyên Hoài Phong bây giờ, hấn chẳng cần kiêng dè mà đứng trước giường cởi chiếc áo ngủ vừa dài vừa rộng, chỉ còn độc một chiếc quần soóc lụa trắng, cơ thể săn chắc đẹp để lộ ra, sau đó chọn một chiếc quần âu sạch sẽ mặc vào, vừa luồn thắt lưng vừa phớt lờ nói: “Thu dọn hậu quả là chuyện của tổng lý, anh chỉ lo giết người thôi.”

Tuyên Hoài Phong ngẩn ra, mỉm cười nói: “Nếu tổng lý mà nghe được lời anh nói thì đúng là ói ra máu.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Làm gì có, ai bảo anh ta cũng họ Bạch chứ? Ý của anh thực ra rất đơn giản, chỉ bốn chữ, phá nhi hậu lập. Trước tiên tiến kẻ đó lên đường, sau mới tiếp tục đối phó cái đám nhầy ra khóc trước mặt phần hấn. Ngay cả em cũng nói cục diện hiện tại là hòa bình miễn cưỡng, đó chính là giả tạo. Em cần gì phải duy trì một thứ giả tạo? Anh họ muốn ổn định quân Quảng Đông, tranh thủ thời gian củng cố thế lực, song lại không biết quân Quảng Đông cũng tranh thủ thời gian bàn cách hạ bệ anh ta. Bây giờ gần tới tuyển cử rồi, lời đồn trong thành rất không hay, người nước ngoài lại tạo áp lực với chính phủ, anh nghĩ bên trong có sự dụng tay dụng chân của quân Quảng Đông.”

(Phá nhi hậu lập: Phá hủy thứ cũ nát mới lập được cái mới. Trước tiên phải trải qua ít thất bại (do tích lũy kinh nghiệm, hoặc vì thất bại mà rèn luyện ý chí) mới đi đến thành công được.)

Có lẽ Tuyên Hoài Phong đã hiểu ra, ánh mắt y nhìn Bạch Tuyết Lam kèm theo sự bội phục. “Không hổ là tổng trưởng, cân nhắc cục diện chính trị chu toàn hơn em nhiều.”

Bạch Tuyết Lam cài chiếc cúc áo sơ mi cuối cùng, bước đến nhéo cằm y, cười nói: “Tuyên phó quan hồ đồ quá, đây là chuyện chính trị sao? Tại sao hôm nay bản tổng trưởng lại giết người, trong lòng cậu không rõ hiểu hả? Cậu là người của tôi, ai dám chạm vào cậu, tôi giết kẻ ấy, nói như thế đã đủ rõ ràng chưa?”

Tuyên Hoài Phong đỡ khóc đỡ cười. “Oai phong quá đấy. Bây giờ em đang theo một vị sơn đại vương đấy à?”

Bạch Tuyết Lam cúi xuống, nhẹ nhàng cắn một cái lên đôi môi nhợt nhạt của y, cười mờ ám song cũng điển trai, “Bảo bối, lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó, theo sơn đại vương lên thuyền giặc rồi thì em chính là áp trại phu nhân. Thế nào? Không muốn hả?”

Tuyên Hoài Phong bị hấn trêu chọc đến không nói được lời nào, lại bị hấn nhéo cằm lắc lắc, nhin không được bèn phản kháng, cong tay gõ một cái trên trán Bạch Tuyết Lam. “Ít được voi đòi tiên đi. Em muốn

xuống giường rửa mặt, dừng chân đường.”

Bạch Tuyết Lam xoa trán, ngoan ngoãn tránh ra.

Tuyên Hoài Phong xuống giường vào phòng tắm, đi vào trong cửa rồi, quay đầu nhìn, Bạch Tuyết Lam lại theo vào.

Bạch Tuyết Lam nói: “Anh vào với em.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Đừng lộn xộn. Phòng tắm cách có vài bước, sợ em đào tẩu chắc?”

Bạch Tuyết Lam đáp: “Đúng. Đúng là sợ em đào tẩu, anh lo lắng, phải theo dõi em mới được.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Đừng đùa nữa, em không tin anh nhân nhã thế này đâu. Tống Nhâm còn đang chờ anh ngoài cửa kia kìa.”

Y biết tính cách càn quấy của Bạch Tuyết Lam, sức khỏe y vừa phục hồi một chút, không hứng thú càn quấy cùng hần, thấy hần thực sự muốn vào phòng tắm với mình thì ngược lại còn sợ hần phát điên thật, vừa nói vừa khẽ đẩy hần.

Bạch Tuyết Lam theo tay y lùi về sau một bước, chốc lát sau lại tiến lên một bước.

Bất kể Tuyên Hoài Phong nói thế nào, hần cứ mãi cọt nhả, không chịu ra khỏi phòng tắm.

Tuyên Hoài Phong bắt đắc dĩ lên tiếng: “Rốt cuộc anh muốn thế nào đây? Đường đường là một tổng trưởng mà cứ đòi ba lần lại giở trò đùa nghịch như trẻ con ấy. Chuyện không ảnh hưởng đến đại thể thì cứ chơi đùa đến tám phần mười phần. Đúng là không đáng yêu tí nào.”

Bạch Tuyết Lam mỉm cười đáp: “Em đại nhân địa lượng, cứ dễ dàng tha thứ thẳng nhóc này là được.”

Nói vậy, hần tiếp tục đứng cắm rễ trong phòng tắm không chịu đi.

Tuyên Hoài Phong hết cách với hần, chỉ có thể nghe theo. Kỳ thực để Bạch Tuyết Lam trong phòng tắm cũng chẳng thành vấn đề, chẳng qua cho dù là ai đi nữa thì bị nhìn chăm chăm vào lúc này, ngay cả rửa mặt cũng không tha, thì đúng là khó thở.

Tuyên Hoài Phong rửa mặt xong, ra khỏi phòng tắm, Bạch Tuyết Lam cũng theo ra.

Lúc này bữa sáng đã được đưa tới phòng bệnh, đồ ăn đều được đưa tới từ nhà bếp trong công quán, đầu

bếp biết khẩu vị tổng trưởng và Tuyên phó quan nên nấu mấy món khác nhau. Bạch Tuyết Lam ăn bánh bao trắng nhồi thịt còn to hơn nắm tay, vừa mở miệng cắn liền làm lộ ra lớp nhân bánh thịt kho đầy dầu mỡ, Tuyên Hoài Phong thì ăn là món cháo hoa hơi mặn.

Hai người ngồi đối diện, cách nhau chiếc bàn nhỏ mà ăn.

Tuyên Hoài Phong nghiêng bát húp cháo, chẳng biết chợt nhớ đến điều gì mà sắc mặt khẽ đổi, đặt bát xuống, chậm rãi hỏi: “Vừa rồi... anh sợ em vào phòng tắm lại phát bệnh sao?”

Lần trước y kịch liệt phản đối Triển Lộ Chiêu và Khương ngự y rồi đuổi ra ngoài, sau đó vui vẻ ăn một bữa cơm với Bạch Tuyết Lam, sau đó nữa đúng là vừa vào phòng tắm thì sự tình đột ngột chuyển biến. Khi này hành vi Bạch Tuyết Lam rất bất thường, không giống như chỉ vì muốn ở bên cạnh mình, điều đó khiến Tuyên Hoài Phong lo nghĩ.

Bạch Tuyết Lam nghe y hỏi mình song chẳng nói gì, chỉ nhét bánh bao vào miệng cắn một miếng thật lớn, giương mắt nhìn Tuyên Hoài Phong.

Giống như đang cười, thế nhưng nụ cười đó dường như lại mang theo chút ngượng ngùng xấu hổ.

Đại khái là bởi vì: Hành động cẩn thận thái quá ngốc nghếch của hắn bị người yêu phát giác.

Tuyên Hoài Phong biết mình đoán đúng, y ngẩn ra rồi cười khỏ nói: “Xin lỗi, em hiểu lầm anh rồi.”

Bạch Tuyết Lam vẫn cười, từ tốn đáp: “Anh không sợ bị em hiểu lầm. Chờ em khỏi bệnh rồi nhớ phải bồi thường người bị hiểu lầm là anh đây là được.”

Tuyên Hoài Phong nghe xong bèn im lặng ăn cháo, ăn xong nửa bát cháo còn thừa, y khẽ nói: “Em bồi thường anh cả đời.”

38. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 26

Tuyên Hoài Mân nhận mệnh lệnh quân trưởng chạy tới cục cảnh sát thương lượng một phen. Không ngoài dự đoán, người cục cảnh sát nào dám thực sự bắt một sư trưởng tay cầm binh, chẳng qua biết quân Quảng Đông có tiền nên muốn kiểm thêm vài đồng tiêu xài mà thôi. Tuyên Hoài Mân dùng danh nghĩa phó quan quân trưởng chi một khoản tiền, sự việc đã được giải quyết tương đối ổn thỏa.

Về phần cái chết của lão Trương tuần cảnh, vợ hắn mang theo ba đứa nhóc choai choai khóc vằng trời trước cửa cục cảnh sát, cầu xin họ phân xử cho người chồng bị đánh chết của mình. Việc thế này đương nhiên có cấp trên cục cảnh sát đứng ra giải quyết, đưa cho họ vài ba đồng, coi như là phí danh nghĩa hi sinh vì nhiệm vụ.

Tuyên Hoài Mân mặc dù nhanh chóng giải quyết xong mọi phiền phức ở cục cảnh sát nhưng không vội quay về bệnh viện Đức, mà lại trở về hành quán một chuyến. Trùng hợp, Khương sư trưởng nhận di thể thúc thúc gã từ đồn cảnh sát về, định đặt vào quan tài. Khương sư trưởng nghĩ vị thúc thúc này đối xử với mình không tệ, nếu không phải ông cho mình phương pháp điều chế bạch phiến thì bản thân mình ngày nay chưa chắc đã được tư lệnh coi trọng như vậy; gã lại nghĩ vị thúc thúc này là tự thân mình mời ông rời núi, vậy mà tại sao mới đến thủ đô, chưa hưởng phúc được mấy ngày đã bị xe đâm chết.

Nghĩ đến chuyện bi thương, gã bất giác gục lên quan tài khóc lớn, không chịu cho người ta đẩy nắp quan tài, miệng nói: “Thúc thúc, cháu xin lỗi thúc!”

Tuyên Hoài Mân thấy gã khóc thương tâm, nghĩ tới lời quân trưởng căn dặn phải tạo quan hệ tốt với Khương sư trưởng, vậy nên hấn nhéo mạnh lên đùi, cùng nhỏ vài giọt nước mắt với Khương sư trưởng, an ủi: “Sư trưởng nén bi thương. Khương ngũ y một đời thánh thủ, lòng như Bồ Tát, ông ấy lại thương yêu sư trưởng nhất, ông ấy ở trên trời có linh thiêng thì sao nhẫn tâm nhìn sư trưởng đau khổ vì mình thế này được. Mong sư trưởng nhất thiết phải chú ý sức khỏe.”

Lúc hấn dìu Khương sư trưởng còn thuận tiện liếc mắt vào trong quan tài một cái, vốn tưởng rằng bộ dạng người bị xe đâm chết phải xấu xí vô cùng, nào ngờ cũng không đến nỗi đó, mặt mũi coi như hoàn chỉnh, cũng không cụt tay cụt chân, chẳng qua lớp áo trên ngực lõm xuống một mảng lớn.

Tuyên Hoài Mân nháy mắt với lính hộ vệ bên cạnh để bọn họ đẩy nắp quan tài lên, bản thân thì dìu Khương sư trưởng đến phòng khách dùng trà, từ tốn kể chuyện ở cục cảnh sát, để Khương sư trưởng hoàn toàn yên tâm rằng mọi việc đã được xử lý thỏa đáng.

Khương sư trưởng khóc một lúc, uống chén trà nóng vào cũng tỉnh táo dần, cảm kích Tuyên Hoài Mân nhiệt tình, nói: “Khiến Tuyên phó quan nhọc lòng, mong ngài khi trở về chuyển lời với quân trưởng rằng lão Khương rất cảm ơn sự quan tâm của quân trưởng. Lại nói, ngày sau lão Khương nguyện lên núi đao xuống biển lửa để báo đáp ơn đức của tư lệnh cùng quân trưởng.”

Tuyên Hoài Mân đã đạt được mục đích, hấn tạm biệt Khương sư trưởng, chuẩn bị trở về bệnh viện báo cáo với Triển Lộ Chiêu.

Đến cửa hành quán thì chợt nghe được âm thanh giòn giã, tựa hồ đang có người đang nói gì đó với người trông cửa, giọng nói nghe rất quen.

Tuyên Hoài Mân ra ngoài nhìn thử, quả nhiên là người quen, đành phải hỏi: “Tiểu Phi Yến, sao em cũng tới?”

Tiểu Phi Yến nhìn thấy hấn bèn không quan tâm đến người trông cửa, chạy đến trước mặt hấn cười nói: “Tuyên phó quan, may mà anh đi ra, bằng không em đi một chuyến vô ích rồi. Em hỏi người ở cửa, họ lại nói anh không ở hành quán, còn nói dạo này anh chỉ ở trong bệnh viện.”

Tuyên Hoài Mân đáp: “Gần đây anh đều ở trong bệnh viện, hôm nay trở về một chuyến để làm việc, vừa vặn gặp được em. Bằng không, em đúng là tới một chuyến công cốc rồi.”

Tiểu Phi Yến cả kinh nói: “Sao vậy, chẳng lẽ anh cũng bị bệnh?”

Tuyên Hoài Mân nói: “Không phải anh, là quân trưởng bị thương.”

Tiểu Phi Yến càng kinh hãi hơn. “Ôi chao! Triển đại ca bị thương? Anh ấy bị thương thế nào? Có nặng không?”

Sau khi bị đuổi ra khỏi Bạch công quán, cô bé luôn ở chỗ Lê Hoa, quả thực không rõ tình hình hải quan và quân Quảng Đông cho lắm.

Tuyên Hoài Mân đang gấp rút trở về bệnh viện dành thời gian cho Triển Lộ Chiêu nên chẳng còn nhẫn nại nói chuyện tràng giang đại hải với cô bé, chỉ nói vết thương sắp khỏi, lại hỏi: “Em tới tìm anh? Có chuyện gì?”

Tiểu Phi Yến kể lại chuyện Lục Phù Dung một lần, Tuyên Hoài Mân hừ một tiếng: “Con nhỏ Lục Phù Dung này làm việc không nên hồn, thế nhưng lại cứ đòi này đòi nọ.”

Tiểu Phi Yến nói: “Tuyên phó quan, anh giúp chị ấy đi, em thấy bộ dạng chị ấy thoi thóp như sắp phát bệnh đến nơi rồi, thực sự đáng thương lắm. Ở hiền gặp lành, anh giúp người đáng thương như chị ấy, sau này ông trời sẽ phù hộ anh và Triển đại ca ở bên nhau được dài lâu, mỗi ngày đều ân ân ái ái.”

*(Cái đoạn này câu cuối mình chém do không hiểu, cũng ko tra ra được nó là thành ngữ tục ngữ gì.
, =>> mỗi ngày ta đem người tóc nhĩ quán, người đem ta thất lưng nhĩ kéo)*

Cô bé thật thông minh, tuy là từ ngữ ấu trĩ nông cạn nhưng lại gài đúng chỗ ngứa của Tuyên Hoài Mân.

Tuyên Hoài Mân cười nói: “Mới không gặp một thời gian mà cái miệng nhỏ nhắn này ngọt lên không ít nhỉ, học được ở đâu vậy?”

Tiểu Phi Yến cười hì nói: “Chỗ em có rất nhiều chị gái, mỗi ngày họ đều nói những lời này đó. Thế nhưng chị Lê Hoa không cho em nghe, chị ấy mà biết được em học những câu nói này, biết đâu chừng sẽ đánh tay em ấy chứ. Tuyên phó quan, em nói tốt hồi lâu rồi, anh cho một chút để em mang về cho chị ấy, được không vậy?”

Tuyên Hoài Mân là phó quan của Triển Lộ Chiêu, tuy rằng công việc trong tay tạm thời bị tư lệnh đình chỉ, song một hai túi bạch phiến chỉ là chuyện nhỏ, ngoài ra vẫn phải nói, hẳn biết Lục Phù Dung là một quân cờ tốt, một con hát trẻ tuổi xinh đẹp đang độ nổi tiếng đã chịu phục tùng không chỉ có thể dùng để lung lạc Niên Lượng Phú, nếu cần thì vẫn có thể dâng cho đám quan to khác làm quà, không thể bỏ phí.

Hướng hồ Triển Lộ Chiêu cũng có phần coi Tiểu Phi Yến là em gái, Tuyên Hoài Mân vừa vặn có thể mua được tiếng tốt ở chỗ Tiểu Phi Yến.

Tuyên Hoài Mân nói: “Được rồi, vốn cô ta chọc giận anh, anh không muốn quan tâm tới cô ta. Tuy nhiên, nếu là nể mặt em, em muốn anh cho thì anh sẽ cho. Em theo anh vào đây.”

Xoay người dẫn Tiểu Phi Yến vào tiểu viện của Triển Lộ Chiêu.

Tuyên Hoài Mân để Tiểu Phi Yến chờ ở sân, bản thân thì vào phòng, chốc lát sau cầm hai bọc giấy đi ra đưa cho Tiểu Phi Yến. “Dựa vào mức nghiện của cô ta với người kia thì một bao chẳng hút được bao lâu, anh làm người tốt đến cùng, cho em hai túi mang đến cho cô ta. Vậy là đủ rồi đúng không?”

Tiểu Phi Yến vui không kìm được, hai tay nhận về, cười nói: “Đủ rồi đủ rồi. Tuyên phó quan, em vẫn biết anh là người tốt. Đáng đáp điển trai, nhất định tấm lòng cũng tốt.”

Tuyên Hoài Mân quả thực vô cùng tự tin về dung mạo của mình, nghe vậy bèn có điểm đắc ý, ngoài miệng thì nói ngược: “Vậy sao? Anh nghĩ không hẳn. Trên đời này cũng có kẻ vẻ ngoài thì đẹp, tâm địa thì độc ác.”

Tiểu Phi Yến suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý nói: “Ừm, anh nói cũng đúng. Giống như cái gã Bạch tổng trưởng kia, đáng đáp thì đẹp, thế nhưng bụng toàn suy nghĩ xấu xa, đáng ghét chết đi được.”

Tuyên Hoài Mân không ngờ cô bé lại kéo đề tài lên người Bạch Tuyết Lam.

Bất quá Bạch Tuyết Lam là kẻ địch của quân Quảng Đông, đương nhiên cũng là kẻ địch của Tuyên Hoài Mân hẳn. Vì đầu ngón tay bị cắt mất của mình, Tuyên Hoài Mân hận không thể rút gân Bạch Tuyết Lam, ăn thịt Bạch Tuyết Lam, nghe Tiểu Phi Yến nói vậy đương nhiên rất hài lòng, cảm thấy cô nhóc này tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng lại rất hiểu chuyện.

Tiểu Phi Yến nhắc tới Bạch Tuyết Lam, liên đới nghĩ tới Tuyên Hoài Phong, hỏi không chút nghĩ ngợi. “Đúng rồi, nghe nói anh trai anh bị bệnh, còn đang nằm viện đó, anh có biết không?”

Mới vừa nói xong, cô bé lại lè lưỡi nói: “Anh xem, em đúng là ngốc. Hai người là anh em, anh ấy bị bệnh, sao anh lại không biết, em đúng là hời linh tinh.”

Tuyên Hoài Mân hừ lạnh nói: “Anh không biết mình có người anh em như thế. Quân trưởng đương thương ở bệnh viện Đức, hẳn đổ bệnh, đi chỗ nào chẳng được, thế mà cứ phải tới bệnh viện Đức. Bây giờ mỗi ngày anh ở cùng quân trưởng trong bệnh viện, nghĩ tới việc hẳn cũng đến ở cùng trong một tòa nhà quả là xui.”

Tiểu Phi Yến có cảm tình rất tốt với Tuyên Hoài Phong, nhưng cô bé biết Tuyên Hoài Mân luôn không thích người anh này, âm thầm hối hận mình không nên nhanh mồm nhanh miệng, nhắc tới Tuyên Hoài Phong trước mặt Tuyên Hoài Mân.

Nghe Tuyên Hoài Mân oán giận, Tiểu Phi Yến không muốn đắc tội hẳn, đành phải thuận ý hẳn mà chuyển chủ đề. “Vậy cũng đâu sao. Mấy hôm nữa ngài ấy khỏi bệnh sẽ xuất viện, mọi người không ở chung một

tòa nhà nữa, anh sẽ hết giận mà.”

Tuyên Hoài Mân vung tay lên, nhin không được mà nói: “Miễn bàn đến hấn nữa. Chẳng phải Lục Phù Dung đang chờ bạch phiến à? Em đừng đứng nán lại nữa.”

Tiểu Phi Yến nói: “Ai nha! Không được rồi! Em phải nhanh đi đưa cho chị ấy.”

Nói xong bèn vội vàng rời đi.

Tuyên Hoài Mân cũng quay về cửa chính hành quán, vừa rồi nói chuyện với Tiểu Phi Yến một lúc, hấn luôn cảm thấy có thứ gì đó phập phồng trong lòng, suy nghĩ cẩn thận lại không nghĩ ra được điều gì cụ thể, tựa hồ như có sợi tơ nhện không cách nào nhìn thấy đang quấn chặt trong lòng.

Tuyên Hoài Mân càng suy nghĩ càng cảm thấy có gì đó không thỏa đáng, suy nghĩ đến độ hàng mày hơi nhăn lại.

Đang đi, bỗng Trương phó quan tinh thần phấn chấn đi từ dưới cây táo tới, hai bên cất tiếng chào hỏi.

Trương phó quan cười nói: “Hôm nay Tuyên phó quan về làm việc cho quân trưởng? Tôi thấy cậu cau mày, có phải gặp việc gì khó không? Có việc gì cần đến tôi thì chỉ cần nói một tiếng thôi.”

Tuyên Hoài Mân nói: “Không có gì, suy nghĩ quá nhập tâm thôi. Hơn nữa, Trương phó quan ngài là phó quan của tư lệnh, quản chuyện lớn, chút việc nhỏ của kẻ nhân nhả như tôi đâu dám phiền ngài.”

Trương phó quan nghe trong lời hấn có chút châm chọc, biết vì gần đây tư lệnh thường hay trách móc Tuyên Hoài Mân nặng nề, thành ra Tuyên Hoài Mân cũng căm thù lên thân phó quan của lão.

Trương phó quan hào phóng không tính toán, lại hỏi Tuyên Hoài Mân. “Tối quan thúc thúc Khương sư trưởng bị xe đụng chết, quân trưởng biết chứ?”

Tuyên Hoài Mân gật đầu đáp: “Sáng sớm hôm nay biết.”

Trương phó quan hơi nhíu mày, trầm ngâm nói: “Vây hình như không ổn, quân trưởng nói với hải quan, muốn bọn họ đem bệnh nhân kia đến giao cho quân trưởng để Khương ngự y trị liệu. Giờ Khương ngự y đi rồi, chuyện của quân trưởng phải làm sao?”

Tuyên Hoài Mân nói: “Ngài không cần lo lắng, quân trưởng là người phòng ngừa chu đáo, đương nhiên ngài ấy có chuẩn bị...”

Đang nói chuyện, hấn bỗng giật mình, tựa hồ loáng thoáng chạm được thứ gì đó.

Tuyên Hoài Mân ngơ ngẩn đứng đó một lúc lâu mới đột nhiên tỉnh táo lại, không nói thêm một lời với Trương phó quan, vội vã chạy về phía hành quán.

Đến ngoài cửa, Tuyên Hoài Mân hỏi người trông cửa. “Cô bé vừa đi ra từ bên trong đi về phía nào?”

Hộ binh phụ trách trông coi cửa chính giờ một tay chỉ về phía Đông nói: “Đi về phía bên kia.”

Tuyên Hoài Mân nhanh chóng đuổi theo hướng đó, chạy một hồi liền nhìn thấy bóng lưng ở xa xa, hình như là Tiểu Phi Yến.

Tuyên Hoài Mân gọi với: “Tiểu Phi Yến! Tiểu Phi Yến!”

Giường giọng kêu to vài tiếng, người phía trước giường như đã nghe thấy, bóng lưng dừng lại, xoay người.

Quả nhiên là Tiểu Phi Yến.

Tuyên Hoài Mân chạy đến trước mặt, thở hổn hển hỏi: “Em mới nói mấy ngày nữa Tuyên phó quan của Bạch tổng trưởng xuất viện, làm sao em biết?”

Tiểu Phi Yến đáp: “Trương Đại Thắng nói cho em biết đó nha.”

Tuyên Hoài Mân từng bị giam ở Bạch công quan, đã nghe qua tên Trương Đại Thắng, biết hẳn là hộ binh của Bạch Tuyết Lam.

Đã như vậy, lời Tiểu Phi Yến nói không phải đoán mò, sắc mặt Tuyên Hoài Mân càng nghiêm trọng hơn.

Tuyên Hoài Mân nói: “Sao em gặp được Trương Đại Thắng? Cẩn thận kể lại cho anh, không được sót một từ.”

Tiểu Phi Yến tuy cảm thấy kỳ lạ, thế nhưng Tuyên Hoài Mân đã hỏi, cô bé cũng không cần giấu diếm, lập tức kể chuyện sáng sớm nay ra ngoài lại gặp được Trương Đại Thắng.

Tuyên Hoài Mân càng nghe càng cảm thấy lưng đổ mồ hôi, chờ Tiểu Phi Yến nói xong, Tuyên Hoài Mân hỏi: “Tối qua Trương Đại Thắng lập công cho Bạch Tuyết Lam, Bạch Tuyết Lam thưởng cho hắn một ngàn đồng? Tối hôm qua hắn làm chuyện gì cho Bạch Tuyết Lam? Hắn nói thật hay là lừa em?”

Tiểu Phi Yến đáp: “Anh ấy không nói tối qua làm gì cho Bạch Tổng trưởng. Tuy nhiên, nhìn bộ dạng anh ấy không giống lừa người khác. Huống chi lúc ở trong tiệm tơ lụa, anh ấy thực sự móc một xấp tiền trong túi ra, em thấy rõ lắm, có vài tờ một trăm đồng cơ mà. Anh ấy là hộ binh, lương mỗi tháng được bao nhiêu chứ, không phải tổng trưởng thưởng thì sao có thể thoắt cái đã móc ra nhiều tiền như thế?”

Tuyên Hoài Mân nói: “Em kể lại chuyện Trương Đại Thắng nhắc tới chuyện anh trai anh bị bệnh lần nữa xem.”

Tiểu Phi Yến nói: “Anh ấy bảo, ban đầu bệnh của Tuyên phó quan rất nặng, giờ thì không hề gì. Em hỏi anh ấy, anh không phải bác sĩ, sao biết không hề gì?”

Tuyên Hoài Mân nôn nóng hỏi: “Hắn nói thế nào?”

Tiểu Phi Yến đáp: “Anh ấy nói, anh không phải bác sĩ, bắt quá Bạch tổng trưởng chưa bao giờ nói gì mà không tính toán, Bạch tổng trưởng nói bệnh của Tuyên phó quan sẽ nhanh khỏi. Sau đó anh ấy còn nói, Bạch tổng trưởng bảo chờ mấy ngày nữa bệnh Tuyên phó quan đỡ hơn sẽ đưa ngài ấy về công quán.”

Tuyên Hoài Mân vừa nghe vừa nắm chặt năm ngón tay phải thành quyền, đâm vào lòng bàn tay trái, cắn răng nói: “Không ổn, mình biết là không ổn mà.”

Tiểu Phi Yến khó hiểu hỏi: “Cái gì không ổn?”

Đầu óc Tuyên Hoài Mân suy nghĩ cật lực, không đếm xỉa đến câu hỏi của Tiểu Phi Yến, chỉ cố gắng dồn sức suy nghĩ, chau mày thành một đường thẳng, lầm bầm: “Rất có thể là do hắn làm, nhất định là hắn làm... Nhất định hắn nắm được phương thuốc bí mật từ Khương ngự y, sau đó giết chết Khương ngự ý... Thế nhưng, làm thế nào hắn nắm được phương thuốc bí mật? Hắn đã khiến Khương ngự y...”

Tuyên Hoài Mân ngưng bật lẩm bầm, xoay người chạy về phía hành quán như gió.

Tiểu Phi Yến ở phía sau gọi hắn, hắn chẳng nghe được.

Tuyên Hoài Mân cấp tốc trở về hành quán, tiến thẳng đến hậu viện phía tây – nơi tạm đặt quan tài Khương ngự y, Khương sư trưởng đau thương quá độ đã trở về phòng nghỉ ngơi, ở đây chỉ có một lính hộ vệ trông coi, ngoài ra còn có một hòa thượng không biết mời tới đây từ lúc nào, đang ngồi thiền bên cạnh quan tài, cúi thấp đầu tụng kinh.

Tuyên Hoài Mân bước tới, ra lệnh: “Mở quan tài.”

Gã hộ vệ trông coi sững sốt, nói: “Tuyên phó quan, đây là thúc thúc của Khương sư trưởng, hay là hỏi trước Khương sư trưởng một cái?”

Tuyên Hoài Mân hung hăng tát gã hộ vệ một cái “bốp”, trừng mắt quát mắng: “Liên quan đến an nguy của quân trưởng, không tới phiên mày lên tiếng! Mau làm theo lời tao nói! Bằng không bây giờ bắn chết mày!”

Gã hộ vệ thấy cổ hắn nổi gân xanh, đại khái không phải nói chơi, nghĩ đến thân phận phó quan quân trưởng của hắn nên không dám chống lại, chỉ có thể nói vâng. May là nắp quan tài tuy rằng được đập nhưng vẫn

chưa đóng đinh, dùng chút lực có thể mở lên, di thể Khương ngự y mặc áo liệm trong quan tài lộ ra.

Vì Triển Lộ Chiêu, Tuyên Hoài Mân đến cái chết bản thân còn không sợ, huống chi là một lão râu dê đã chết.

Hắn nghĩ đến việc Bạch Tuyết Lam có thể hại chết Triển Lộ Chiêu nên gấp đến độ bất chấp tất cả, nắp quan tài vừa mở liền cuộn tay áo lên, đưa tay vói vào trong quan tài lật thì thể Khương ngự y lên xem xét.

Dựa theo suy nghĩ của hắn, nếu như Bạch Tuyết Lam từng bắt Khương ngự y lại lấy khẩu cung, vậy trên thân thể không thể không lưu lại vết thương.

Vết thương do tra khảo đương nhiên sẽ khác vết thương do bị ô tô đâm.

39. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 3 - Chương 27

Nhìn Tuyên phó quan mi thanh mục tú đột nhiên vươn tay vào trong quan tài sờ người chết, gã hộ vệ kia liền hoảng sợ, mắt mở to miệng há hốc. Đây chính là phạm vào đại kỵ, không chỉ xui xẻo, hơn nữa còn đắc tội nặng với người chết. Hắn vừa thầm suy nghĩ liệu có phải Tuyên phó quan bị oan hồn Khương ngự y quẩn lầy khiến tinh thần không còn minh mẫn hay không, vừa định lập tức báo cáo với sư trưởng, bỗng không e rằng bản thân sẽ bị liên lụy.

Hắn xoay người định đi tìm Khương sư trưởng, song lúc này Tuyên Hoài Mân lại nói: “Cậu qua đây giúp tôi một tay.”

Gã lính hộ vệ thăm gào trong lòng quá xui xẻo, thể nhưng khó cái là quan lớn hơn một cấp đã đủ dè dặt chết người rồi, gã đành phải cùng Tuyên Hoài Mân khiêng người chết từ trong quan tài ra ngoài, để dưới đất. Tuyên Hoài Mân quỳ một chân trên đất, mở áo niêm trên người Khương ngự y kiểm tra, thấy khoảng ngực bị xe đâm lõm xuống dưới, máu đen khô cứng dính lẫn vào vết thương, xương trắng bị gãy xuyên qua thịt lộ ra ngoài, quả thực rất buồn nôn. May mà ngoại trừ ngực thì những nơi khác vẫn hoàn chỉnh, chỉ xây xước da một chút.

Nếu đổi lại là người khác, đến lúc này sẽ tự động nghĩ sai lệch.

Nhưng chẳng hiểu tại sao khi thấy sắc mặt xanh đen của Khương ngự y, Tuyên Hoài Mân lại nhớ tới việc đàm phán với Bạch Tuyết Lam ở phòng bệnh hôm qua, huyết thái dương càng giật mạnh. *Bạch Tuyết Lam là ai? Thân là hải quan tổng trưởng, bên ngoài mạ lớp vàng mang tiếng du học ở Pháp, chứ bên trong là một ổ mảnh khoe thổ phỉ. Hắn làm càn giết người trong rừng cây nhỏ ngoài thành, trong thành thì cướp hàng người phương tây, bắn lén quân trưởng, tuyệt nhiên là thứ đồ âm hiểm đâm lén sau lưng người khác.*

Người như thế trực tiếp nói đưa Tuyên Hoài Phong cho Triển Lộ Chiêu liệu có thể tin được sao?

Tuy nhiên, họ Bạch này cũng quá lợi hại, hôm qua ở phòng bệnh diễn xiếc đủ mười phần công lực khiến quân trưởng không sinh lòng nghi ngờ với hắn được, thiếu chút nữa đã quên mất bộ mặt thật của hắn.

Tuyên Hoài Mân càng nghĩ càng thấy đúng, càng không chịu từ bỏ hi vọng, nhất quyết muốn tìm ra chứng cứ trên người Khương ngự y.

Lính hộ vệ kia thấy hắn lật người chết tới lui bèn âm thầm kinh sợ, lẳng lẽ lui về phía sau một bước, hỏi: “Tuyên phó quan, nếu không còn điều gì cần dặn, vậy tôi lui xuống trước.”

Tuyên Hoài Mân nói: “Sao lại không còn gì cần dặn? Cậu tới xem thi thể này thử đi. Sững sờ cái gì? Kể làm lính mà ngay cả người chết cũng sợ hãi?”

Lính hộ vệ than thở xui xẻo, vốn nghĩ nhiệm vụ ở trong phòng trông coi người chết tốt hơn đứng ngoài cửa phơi nắng, ai ngờ lại vướng phải chuyện tà môn, đành phải bất đắc dĩ dịch bước đến đó, cúi đầu nhìn thoáng qua, hỏi một cách không tích cực. “Nhìn cái gì?”

Tuyên Hoài Mân nói: “Cậu nhìn người này xem, trước khi chết có bị tra khảo không? Nhìn kỹ, nếu tìm thấy thì cho cậu một ngàn đồng.”

Lính hộ vệ nghe tiền thưởng lớn như thế thì tinh thần chấn động, chẳng còn kiêng kỵ người chết gì nữa, nghiêm túc kiểm tra một lượt, lắc đầu nói: “Nhìn không ra.”

Tuyên Hoài Mân hít sâu một tiếng.

Đương nhiên hắn không tìm thấy mới bảo lính hộ vệ đến nhìn giúp, xem ra bản thân mình không bỏ sót chỗ nào.

Thế nhưng nếu Khương ngự y không bị tra hỏi, vậy những điều mình suy luận sẽ không có lập luận vững chắc, nếu như không có chứng cứ mà tùy tiện báo cho quân trưởng sẽ chỉ khiến quân trưởng nghĩ rằng mình giở trò quỷ, ăn mắng một trận là điều không tránh khỏi, biết đâu chừng còn ăn đòn roi một bữa.

Chuyện liên quan tới người đàn ông của mình, Tuyên Hoài Mân hắn sao có thể bỏ qua. Hắn nhìn chăm chăm gương mặt râu dê đã biến thành màu xanh xám tro một hồi mới nghiêng chặt răng nói: “Kiểm tra lại lần nữa!”

Lập tức duỗi tay làm việc.

Lần này không chỉ cởi áo liệm, mà ngay cả tất cũng không tha.

Tuyên Hoài Mân đang cởi một chiếc tất ra, bỗng tiếng rống giận tựa tiếng sấm ập vào tai. “Họ Tuyên! Mày đang làm cái trò điên rồ gì đấy?”

Chẳng biết Khương sư trưởng nghe được tin tức từ đâu nên dẫn mấy người thân tín, nộ khí xung thiên hung dữ chạy rới, vừa thấy thi thể thúc thúc bị đặt dưới đất, áo liệm bị lật lộn xộn, ngay cả giày đều bị cởi, mắt gã lập tức đỏ ngầu, xông lên, tát đánh “Bốp!”, khiến Tuyên Hoài Mân úp mặt xuống đất.

Dường như chưa hết giận, gã lại duỗi tay rút súng đeo bên eo.

Mấy người bên cạnh gã thấy gã muốn rút súng đều tiến lên ngăn cản, khuyên nhủ: “Sư trưởng bớt giận, Tuyên phó quan là người của quân trưởng, dù thế nào cũng không thể xử lí như thế. Huống chi vẫn phải hỏi rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trước đã.”

Mặt mày Khương sư trưởng vốn đã không tròn vẹn, xấu xí, bây giờ giận dữ nhìn càng dữ tợn, mũi phì phò nói: “Chúng mày có mắt không trông phỏng? Thế này đã rõ ràng rồi, còn muốn hỏi rõ ràng gì nữa? Tuyên Hoài Mân, lão tử và người trước không thù, nay không oán, thúc thúc lão tử giờ đã là người chết, mày giày vò ông ấy như vậy là có ý gì?”

Tuyên Hoài Mân bị hấn giáng một tát khiến gò má nửa bên mặt sưng húp, dùng cả tay chân để đứng dậy, lỗ tai ù ù, trong tay còn đang siết chặt một chiếc tát của Khương ngự y, bộ dạng chật vật không sao tả nổi.

May mà mọi người ngăn cản Khương sư trưởng nên hắn mới có cơ hội mở miệng, nói với Khương sư trưởng: “Sư trưởng, tôi đâu có muốn kiếm chuyện với ai. Tôi chỉ hoài nghi thúc thúc ngài bị người ta hãm hại nên mới kiểm tra vết thương.”

Khương sư trưởng nhổ lên mặt Tuyên Hoài Mân qua đám người, chửi: “Nhổ vào! Ai chẳng biết thúc thúc lão tử bị họ Chu kia hại chết, cần mày thể hiện con mẹ gì?”

Tuyên Hoài Mân nghiêm mặt nói: “Không, tôi hoài nghi việc này do hải quan gây nên.”

Lập tức chọn các tình tiết quan trọng mấu chốt, chuyện hai ngày nay cũng như suy đoán của mình nói ra.

Mọi người nghe xong thấy cũng có lý, đều nói: “Hải quan không phải dạng tốt lành gì, rất có thể làm ra chuyện này. Nếu là như vậy, sư trưởng phải thật tỉnh táo để xử lý, miễn khiến cho chúng ta người nhà đánh nhau, trái lại khiến người thân đau đớn, kẻ thù vui sướng.”

Khương sư trưởng nửa ngờ nửa tin điều Tuyên Hoài Mân nói, ánh mắt vẫn hung hãn, đáp: “Cậu nói thúc thúc tôi bị hải quan tra khảo, sợ bại lộ chuyện nên mới giết ông ấy, còn nói cậu động đến người ông ấy là muốn tìm vết thương tra khảo, vậy vết thương đâu?”

Tuyên Hoài Mân hơi khựng lại. “Chẳng phải đang tìm đấy sao?”

Khắp người Khương sư trưởng đều nổi sát khí, âm trầm nói: “Vậy cậu tìm đi. Tìm ra được, cậu giải oan được cho thúc thúc tôi, lão Khương sẽ đập đầu bồi tội với cậu. Nhược bằng không tìm ra được, vậy chúng ta sẽ cẩn thận thanh toán món nợ này một lần.”

Cổ họng Tuyên Hoài Mân căng cứng, lúc này còn làm được gì, chỉ có thể gật đầu, cứng rắn chống chế. “Nếu không tìm ra được, Tuyên mỗ sẽ mặc ngài xử lý.”

Trong lòng suy nghĩ: *Nếu khoảnh khắc đòi mạng ấy đến thật thì phải nhanh kêu người báo tin tức cho quân trưởng. Chỉ cần quân trưởng ở đó, chắc chắn quân trưởng sẽ không để người khác nắm tính mạng mình. Nói cho cùng, việc mình gây nên cũng vì quân trưởng, cho dù có phạm phải chút sai lầm thì lúc riêng tư quân trưởng cũng chỉ quát vài roi bằng thất lưng thôi.*

Tuyên Hoài Mân lại ngồi xồm xuống, chịu đựng cơn đau nhức do vết sưng trên mặt mà kiểm tra người chết, người chung quanh cũng nhịn không được mà thăm dò, khẽ nói: “Chỗ này bị đâm, chỗ này bị trầy da, nếu là bị tra khảo thì tất nhiên sẽ không chỉ có những vết thương này. Chí ít phải có vết roi hay vết dí bàn ủi chứ nhỉ.”

Lại có tiếng thì thầm: “Rất khó nói, Khương ngự y không giống đám lính chúng ta, thân thể không cường tráng, nói không chừng bị nhéo vài cái đã không chịu nổi rồi ấy. Có khả năng này lắm chứ.”

“Cho dù có nhéo vài cái, chung quy vẫn nên có dấu nhéo...”

Cứ nói chuyện như vậy một hồi nhưng vẫn không tra ra được.

Sắc mặt Khương sư trưởng càng âm trầm, lạnh lùng nói: “Tuyên phó quan, thúc thúc tôi bị ngài giày vò đến mức này rồi, vậy vết thương tra khảo ngài nói ở chỗ nào?”

Trên trán Tuyên Hoài Mân đã sớm rịn một tầng mồ hôi, do dự nói: “Tuy rằng không tìm được vết thương, thế nhưng...”

Khương sư trưởng vung mạnh bàn tay to như quạt hương bồ lên không trung, giọng nói: “Không có thế nhưng nào hết! Không tìm được vết thương, vậy có nghĩ cậu muốn khinh nhờn người chết. Chư vị có mặt ở đây, mọi người đã tận mắt thấy, đến lúc đó nhớ làm chứng cho tôi, không phải lão Khương tôi tìm hấn gây phiền phức, mà là hấn tới tìm lão Khương tôi!”

Tuyên Hoài Mân thấy tình thế không ổn, vội lên tiếng: “Sư trưởng, hôm nay tôi lỡ mồm, nhưng tôi thực sự mang ý tốt. Đợi đến lúc gặp quân trưởng, tôi sẽ tự xin quân trưởng xử phạt thật nặng.”

Khương sư trưởng bực mình nói: “Quân trưởng dưỡng thương ở bệnh viện, không cần phiền tới ngài ấy. Cậu với tôi đi gặp tư lệnh, xem tư lệnh nói thế nào.”

Nói xong, gã tóm vạt áo trước của Tuyên Hoài Mân kéo ra ngoài phòng.

Tuyên Hoài Mân kinh hãi, hấn biết tư lệnh rất coi thường mình, gần đây càng thêm nghi ngờ mình, lại thêm hiện tại Khương sư trưởng được tin dùng, bản thân mình phạm phải lỗi này, chỉ sợ đến trước mặt tư lệnh, tư lệnh sẽ xử lý mình chẳng chút do dự.

Cho dù sau này quân trưởng biết, rồi tức giận với tư lệnh thì ích gì?

Tuyên Hoài Mân cuống quýt lên tiếng: “Sư trưởng! Ngài hãy nghe tôi nói, hãy nghe tôi nói!”

Khương sư trưởng nói: “Chẳng có gì đáng nói hết! Đi! Tất cả đều do tư lệnh quyết định!”

Áo Tuyên Hoài Mân bị Khương sư trưởng lôi kéo, lảo đảo lết vài bước. Hắn đâu chịu ra ngoài, liều mạng dốc sức lui về sau. Không để ý thi thể Khương ngự y nằm ngang sàn nhà phía sau, chân bước hụt một cái, giẫm trên thi thể người ta.

Khương sư trưởng nói: “Được lắm! Thi thể người đã khuất, mày xem cũng đã xem, tra xét cũng đã tra xét, thế mà lòng dạ còn hiểm độc đến nỗi giẫm lên nữa nhỉ!”

Nộ khí xung thiên nâng tay lên, đang định tát lên mặt Tuyên Hoài Mân, bỗng nhiên nghe bên người vang lên tiếng “Ừa?”, lại tiếp: “Sao lòng bàn chân Khương ngự y là lạ nhỉ?”

Người nói là một gã đội trưởng thân cận của Khương sư trưởng, tên Tô Mạnh, giao chiến rất tốt, rất được Khương sư trưởng tín nhiệm. Tối qua hắn biết thúc thúc Khương sư trưởng chết, sáng nay lập tức chạy tới phúng viếng.

Đội trưởng Tô vừa mở miệng, những người khác không khỏi chú ý đến lòng bàn chân người chết.

Khương ngự y vốn mặc áo mũ lẫn tất dành cho người chết mới tinh, Tuyên Hoài Mân không tìm được vết thương, bởi hết cách nên ngay cả tất cũng cởi ra, bây giờ không còn gì che chắn nên thấy được rất rõ.

Những người khác lập tức nói: “Quả nhiên. Hình như dưới lòng bàn chân có vết thương, có một chút như thế, nhìn không kỹ thì quả thật không đoán ra.”

Có người khó hiểu hỏi: “Chẳng lẽ châm nến đốt vào giữa lòng bàn chân hả? Nhưng mà nhìn không to như thế.”

Cứ như vậy, cái tất của Khương sư trưởng không giáng xuống, ánh mắt bất giác liếc xuống lòng bàn chân thúc thúc gã.

Mọi người vây quanh thi thể Khương ngự y, nhỏ giọng bàn tán xì xào ầm ĩ.

Một lính hộ vệ phục vụ Khương sư trưởng vốn đứng ngoài cửa, lúc này hiếu kỳ nổi lên, ngó đầu vào nhìn, nhìn một hồi bèn kêu to: “Ôi trời, chẳng phải lúc cha của dì mười chết, trên người ông ấy cũng có vết này sao? Ông ấy bị dây điện rơi xuống quần phải lúc trời mưa, bị cháy còn kinh hơn thế này nữa.”

Dì mười trong miệng hẳn chính là cô bé mười bốn tuổi lần trước đã hát bài “Nhị tỷ tỷ đi chơi miếu” lần trước, sau khi Khương sư trưởng hưởng thụ cô bé, cảm thấy mùi vị không tồi nên đã đưa cô bé lên làm dì mười, hiện tại đang nuôi trong hành quán để hầu hạ mình bất kể lúc nào.

Cha cô bé vì con gái mà chạy tới hành quán ở thủ đô cầu xin mấy lần, ban đầu Khương sư trưởng còn cho vài đồng lẻ, sau thấy lão già kia dây dưa không ngớt đâm sinh chán ghét, thấy ông tới bèn sai người đuổi đánh. Mấy hôm trước nhận được tin báo cha cô bé bị điện giật chết, không biết là chuyện ngoài ý muốn hay nghĩ quẩn trong lòng mà hành động nông cạn.

Dì mười biết chuyện liền khóc đến chết đi sống lại.

Khương sư trưởng chẳng phải người vô tình, trong lòng suy nghĩ, dù sao cũng là cha của dì bé mới về, không thể bỏ mặc, vậy nên phái mấy gã thuộc hạ mua chiếc quan tài an táng. Bất quá, bởi vì không đích thân đi nên Khương sư trưởng không thấy được bộ dạng người bị điện giật chết như thế nào.

Vừa vặn, hộ binh ló đầu vào chính là người đi theo lúc quán vãi liệm người chết nên mới nhận ra.

Tuyên Hoài Mân vốn đã tuyệt vọng, lúc này nghe hộ binh thốt lên một từ “điện” liền giật nảy mình một cái, nhảy dựng lên kêu: “Tra tấn bằng điện! Là tra tấn bằng điện!”

Vậy là mọi chuyện đã thông suốt.

Trong lòng Tuyên Hoài Mân, Triển Lộ Chiêu đứng vị trí thứ nhất. Tuyên Hoài Mân chẳng để ý đến gì khác, đầu tiên vọt tới phòng điện thoại, đầu ngón tay run rẩy quay số điện thoại bệnh viện Đức. Chẳng biết điện thoại bên kia thế nào, chuông reo ba bốn lần vẫn không ai bắt máy, Tuyên Hoài Mân nóng ruột đến nỗi ngoài miệng sắp nổi vài cái mụn nhiệt.

May mà chẳng bao lâu sau, đầu bên kia điện thoại vang lên âm thanh, một người hỏi: “Tìm ai?”

Tuyên Hoài Mân vội vàng nói: “Tôi là Tuyên Hoài Mân, mau mời quân trưởng nghe điện thoại, có chuyện qua trọng cần báo cáo.”

Đầu bên kia điện thoại trả lời câu gì đó, Tuyên Hoài Mân nhất thời đứng hình. “Cái gì? Quân trưởng đi đưa thuốc? Tại sao còn chưa đến giờ mà đã đi đưa thuốc? Mau! Mau! Ngăn cản quân trưởng! Tuyệt đối đừng để quân trưởng qua đó!”

Nói xong, bỏ lại ống nghe, chạy về phía cửa hành quán như phát điên.

40. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 28

Tầng ba trong bệnh viện Đức, Bạch Tuyết Lam đã làm xong công tác chuẩn bị đón “khách quý”.

Tổng Nhâm vẫn thủ ở cửa như trước, kỳ thực phía trong phòng bệnh đã có bảy tám hộ binh mang súng lục mai phục, tất cả đều là những tay thiện xạ do Tổng Nhâm đích thân chọn, mỗi người đều là sói Sơn Đông chính hiệu, ra tay vừa nhanh vừa độc, giết người không chớp mắt.

Dựa theo kế hoạch đã thương lượng, buổi trưa Triển Lộ Chiêu đưa thuốc tới đây nhất định sẽ để hộ binh ở lại bên ngoài, đơn độc tiến vào phòng bệnh, đến lúc đó Tổng Nhâm sẽ mở rộng cửa cho Triển Lộ Chiêu, sau đó theo Triển Lộ Chiêu tiến vào, đóng cửa lại.

Đây là bắt ba ba trong chum chính hiệu.

Đến lúc đó Bạch Tuyết Lam muốn định đoạt Triển Lộ Chiêu thế nào cũng được.

Bạch Tuyết Lam dù bận rộn vẫn ung bố trí thỏa đáng, đi kiểm tra thuốc của Tuyên Hoài Phong. Hôm qua hẳn bận rộn trọn đêm, cuối cùng cũng có được phương thuốc, đoạt được quyền khống chế tính mạng của người yêu mình trở về. Cho nên việc sử dụng thuốc phải càng cẩn thận gấp bội, hẳn gọi Tôn phó quan lấy thuốc trở về, bản thân thì cầm một chiếc bát sứ, ngồi bên cạnh bếp lò tận mắt nhìn thuốc sôi, bưng đến cho Tuyên Hoài Phong uống.

Tuyên Hoài Phong nhìn bát thuốc đen xì phía trên còn nghi ngút hơi nóng, nói: “Nóng quá, để xuống đã.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Để anh thổi cho em.” Bưng bát, cúi đầu, thổi từng hơi từng hơi.

Tuyên Hoài Phong bèn mỉm cười, khoe môi xinh đẹp khe nhếch lên một chút, nghiêng đầu chăm chú nhìn hẳn.

Bạch Tuyết Lam cất tiếng: “Em đừng cười, anh biết trong lòng em đang nói gì đấy.”

Tuyên Hoài Phong đáp: “Em biết, anh lại định dùng cách gì chọc cười em đây mà.”

Bạch Tuyết Lam vui vẻ. “Tuyên phó quan tiến bộ rất nhiều rồi nha, anh còn chưa nổi trống, ngược lại em đã phát động tấn công rồi. Tại sao em lại chắc chắn là anh muốn pha trò cho em? Chẳng lẽ anh là phần tử bất hảo thích pha trò?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Tranh luận miệng lưỡi thì em không bằng anh, cho nên em không tranh luận với anh. Thuốc bớt nóng chút nào chưa? Đưa em uống đi.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Em là vừa muốn tránh trận chiến lại vừa không muốn đầu hàng, đúng là không

muốn chịu tổn thất mà. Được rồi, ngoan ngoãn uống thuốc đi, rồi anh sẽ bàn chuyện khác với em.”

Hắn không định đưa bát thuốc vào tay Tuyên Hoài Phong, mà bưng bát kê sát lên đôi môi nhạt màu quỳnh rũ ấy, nhẹ nhàng chạm một cái, hỏi: “Có nóng không?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Đồ ngốc, đây là bát sứ, cho dù bên trong anh thổi nguội được một chút thì bên cạnh đương nhiên vẫn nóng.”

Y vươn tay muốn nhận bát.

Bạch Tuyết Lam nói: “Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích, vừa mới bảo em phải ngoan ngoãn uống thuốc, thế mà mới một lúc em đã lộn xộn rồi.”

Hắn nói, đưa cổ tay đặt bát bên mép mình, ngậm một ngụm trong miệng, tiến về phía Tuyên Hoài Phong từ trên cao.

Tuyên Hoài Phong tỉnh tỉnh mê mê nhận một ngụm, cảm thấy trong thuốc đắng còn hương vị ngọt ngào, dòng nhiệt trôi vào từ cổ họng ngược lại còn như tưới lên trái tim y, bất tri bất giác, gò má hơi nóng lên.

Y ngẩng đầu nhìn gương mặt quen thuộc của người yêu, dường như trong đôi mắt ấy khảm hai viên hắc bảo thạch, đen láy mà quỳnh rũ mê người.

Thấy Bạch Tuyết Lam cười thật điển trai, lại cúi đầu ngậm một ngụm, Tuyên Hoài Phong mới trút bỏ ảo tưởng, lập tức nghĩ tới một việc khác, tim nhảy mạnh một nhịp, vội ngăn cản hắn: “Được rồi được rồi, để tự em uống là được.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Em định cướp việc của anh đấy hả? Anh không đồng ý.”

Tuyên Hoài Phong dè tay hắn xuống, không cho hắn tiếp tục giúp mình uống thuốc, trầm giọng: “Anh đừng quên, trong phòng này không chỉ có hai người chúng ta.”

Vì tránh việc Triển Lộ Chiêu đến trước thời gian mà bỏ qua cơ hội ra tay, Tống Nhâm đã sắp xếp vài người mai phục trong phòng tắm phụ của phòng bệnh.

Tuyên Hoài Phong nghĩ chắc mình đã lâu không âu yếm cùng Bạch Tuyết Lam, nhất thời bị nụ cười của hắn khiến cho choáng váng nên vừa nãy quên cả việc mọi người đang mai phục, chẳng chút nghĩ ngợi mà miệng đối miệng mớm thuốc với hắn.

Nghĩ đến cảnh tượng đó chắc hắn bị nhìn thấy, y không khỏi chột dạ, ánh mắt nhìn Bạch Tuyết Lam cũng mang theo chút trách cứ.

Y nghĩ, Bạch Tuyết Lam chắc sẽ không quên trong phòng có người như mình. Trong lòng hẳn hiểu có người đang nhìn, chẳng qua hẳn vô cùng ngạo mạn, chẳng rảnh để tâm đến mà thôi.

Bữa bãi tùy tiện đến mức này đúng là khiến người ta có chút đau đầu.

Lại nói, Tống Nhâm cũng lạ thật, không biết những người đã chọn này có phải chuyên gia mai phục hay không mà trốn kỹ đến nỗi chẳng có lấy tí động tĩnh nào.

Bạch Tuyết Lam chỉ ngấm nhìn gương mặt Tuyên Hoài Phong, biết y kiêng kỵ điều gì liền ghé sát lại, cảm gần như dán bên tai Tuyên Hoài Phong, nhỏ giọng cười nói: “Bên trong đó đều là người đáng tin cậy, người nào chẳng biết chuyện chúng ta? Em không cảm thấy mình thế này giống như đang bịt tai trộm chuông hả?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Đưa thuốc cho em đi.”

Bạch Tuyết Lam thối hơi lên tai y, nói: “Có người nhìn thì em ngượng, vậy sau này không có ai ở đây, em sẽ thực sự ngoan ngoãn sao?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Rất cuộc anh có đưa thuốc cho em không?”

Bạch Tuyết Lam thực sự không dám chọc y giận, đành đưa bát thuốc tới.

Tuyên Hoài Phong tự mình cầm bát bằng hai tay, chậm rãi uống từng ngụm, Bạch Tuyết Lam bèn khoanh hai tay, lưng dựa nghiêng ở đầu giường, ung dung chăm chú nhìn y uống xong thuốc.

Theo quy củ mà nói, sau khi uống thuốc đông y thì ít nhất phải nửa tiếng sau mới được ăn, thế nhưng ở cùng người yêu, tuyệt không cảm thấy thời gian dài đằng đặc.

Hai người ngồi bên nhau, hòa thuận thì thăm trò chuyện, sau lại bàn đến vài việc phát sinh gần đây ở hải quan nha môn, Tuyên Hoài Phong đột nhiên hỏi: “Anh rể em thì sao, anh muốn xử lý thế nào?”

Bạch Tuyết Lam đáp: “Em yên tâm, anh sẽ không làm khó anh ta.”

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Rất cuộc anh dự định thế nào? Nói em nghe thử một chút.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Dự định của anh chính là: không xử lý anh ta. Anh ta leo lên đến vị trí này chẳng dễ dàng, huống chi lại là người thân của em. Sau này tìm cơ hội, anh nghiêm túc chỉnh đốn anh ta, bảo anh ta đoạn tuyệt quan hệ lui tới với quân Quảng Đông, đừng giở trò quỷ với vấn đề bạch phiến là được. Về phần nhận chút hối lộ thì đó là chuyện thường, quạ trong thiên hạ đều đen như nhau, xử lý hay không cũng không quan trọng.”

(câu cuối không chắc chắn lắm.)

Tuyên Hoài Phong ngăn người, thốt lên: “Vậy không được.”

Bạch Tuyết Lam hỏi: “Em không đồng ý?”

Tuyên Hoài Phong nghiêm mặt. “Em không đồng ý. Anh khoan vội mở miệng, trước nghe em nói đã. Niên Lượng Phú cầu kết với quân Quảng Đông là việc chắc chắn. Chẳng qua anh cũng đã lợi dụng anh ta một thời gian. Lần trước anh giam thuyền thuộc hiệu buôn tây của Lâm Kỳ Tuấn, nếu thiếu phần Niên Lượng Phú, cho dù anh có trộn thuốc trong bạch phiến của quân Quảng Đông cũng không thể ngăn lòng nghi ngờ của quân Quảng Đông. Cho nên, việc phá hủy mạng lưới buôn lậu thuốc phiện của quân Quảng Đông trong thành, mặc dù anh rể em không chủ động hỗ trợ, nhưng thực tế vẫn đã lập chút ít công lao, em nói đúng không?”

Bạch Tuyết Lam cẩn thận quan sát y, thấy sắc mặt y khi thốt ba chữ Lâm Kỳ Tuấn vẫn tự nhiên, dường như đã coi Lâm Kỳ Tuấn như người qua đường, trong lòng hẳn vô cùng dễ chịu, gật đầu nói: “Đúng. Thực ra em không cần phải khiêm tốn thay anh ta, đây không phải công lao nhỏ, mà là công lao lớn. Nếu không có anh ta giết một dây, anh đã không tìm được phương pháp thích hợp để trả thuyền bị giữ lại cho quân Quảng Đông. Nếu thuyền chưa về, kế hoạch sau đó cũng vô dụng.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Anh thừa nhận công lao của anh ta rồi, vậy tốt lắm. Nhân viên công vụ quốc gia tham dự vào chuyện buôn bán bạch phiến là tội phải xử tử, em mượn chút công lao đó của anh ta mà thay anh ta cầu một mạng, được không?”

Bạch Tuyết Lam đáp: “Đương nhiên được.”

Tuyên Hoài Phong tiếp lời: “Thế nhưng, tuy rằng anh ta không phải chết, song vẫn không thể để anh ta ngồi trên chức vụ của hải quan để tác oai tác quái.”

Bạch Tuyết Lam hỏi: “Ý em là?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Ý của em là: Hải quan không tha cho kẻ cấu kết buôn bán bạch phiến. Đừng nói là anh rể em, cho dù là cha ruột em cũng không thể dung thứ.”

Bạch Tuyết Lam cười nói: “Anh hiểu rồi, cứ làm theo ý em đi.”

Không biết Tuyên Hoài Phong đột nhiên nghĩ tới chuyện gì, vẻ mặt y mê mang, ngẫm nghĩ một hồi mới hỏi Bạch Tuyết Lam: “Không phải anh lại đấu trí với em đây chứ?”

Bạch Tuyết Lam cười dịu dàng hơn, hỏi ngược y: “Anh mưu tính gì với em nào?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Anh vốn đã quyết định đuổi anh rể em khỏi hải quan, chẳng qua không tiện mở miệng, sợ em phản đối. Cho nên anh vẫn luôn nhẫn nhịn, chỉ chờ em tự nói ra, đúng không?”

Bạch Tuyết Lam nhéo mạnh má y, khẽ cười nói: “Em bảo anh phải sống thế nào đây? Không xử lý anh ta, em nói không được. Còn làm theo lời em nói thì lại bị em nghi ngờ. Thôi anh cứ thẳng thắn không làm tổng trưởng cục hải quan nữa, từ chức nhường người có tài là được.”

Tuyên Hoài Phong cũng cảm thấy mình không tốt, không nên nghi ngờ lung tung, y xin lỗi Bạch Tuyết Lam, cười nói: “Tổng trưởng không thể nhường người tài được, “Luật cấm hút thuốc phiện”, “Luật cấm ma túy” chúng ta khổ sở đặt ra, và cả viện cai nghiện nữa, chưa thể nói lỏng quan tâm việc nào hết.”

Đang trò chuyện, bỗng cửa phòng khẽ vang tiếng “cốc cốc, cốc cốc cốc”.

Hai dài ba ngắn, chính là tín hiệu đã bàn bạc trước. Bạch Tuyết Lam bố trí một trạm gác ngầm ở hành lang tầng bốn bệnh viện, căn dặn chỉ cần thấy Triển Lộ Chiêu ra khỏi phòng bệnh, định xuống tầng ba đưa thuốc thì phải lập tức tới báo cáo trước. Nghe tiếng gõ cửa này, Bạch Tuyết Lam biết ngay Triển Lộ Chiêu đã trên đường mang bát thuốc tới.

Bạch Tuyết Lam liếc nhìn đồng hồ đeo tay, thấy sớm hơn thời gian dự đoán một chút, hần nghiến răng, lạnh lùng cười một tiếng: “Con chó hoang này đúng là nóng lòng tới chịu chết. Hoài Phong, em vào trong lánh tạm đi.”

Tuyên Hoài Phong tỉnh táo nói: “Tại sao phải tránh? Em là người bị hại, chung quy phải ở lại làm nhân chứng.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Anh sắp giết người chứ không phải chơi trò gia đình.”

Tuyên Hoài Phong hỏi lại: “Anh chưa từng giết người trước mặt em chắc?”

Bạch Tuyết Lam nghĩ thấy cũng đúng. Chẳng phải hần đã bắn chết mấy tên Quảng Đông trong rừng cây nhỏ ở ngoại ô trước mặt Tuyên Hoài Phong sao? Đành cười nói: “Không hổ là người của Bạch Tuyết Lam anh, có vài phần can đảm.”

Tuyên Hoài Phong liếc hần, ánh mắt rất ung dung, nhàn nhạt nói: “Đây là tại Bạch tổng trưởng dễ quên. Gia phụ ở Quảng Đông cũng là kẻ giết người không ghê tay.”

41. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 3 - Chương 29

Trên đời này, bất kể người tao nhã hay kẻ thô tục đều mang trong người bản năng mong đợi hạnh phúc.

Hôm nay, niềm mong đợi đó của Triển quân trưởng càng tăng lên gấp vạn. Bởi sự phát triển đó, hắn luôn cảm thấy thời gian trôi quá chậm. Ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, cảm tưởng như từng giờ từng giờ trôi qua ấy dài thật dài, tựa như đã sống qua một năm đằng đẳng.

May mà hôm qua đã lập được hiệp ước với Bạch Tuyết Lam, ngoại trừ việc trước khi tới bữa tối phải đưa Tuyên Hoài Phong đến đây thì buổi trưa còn cần đưa một bát thuốc qua đó. Chuyện tốt thế này, hắn tuyệt đối không đồng ý mượn tay người khác đi làm. Để nếm được hương vị đôi môi ngọt ngào hôm qua, cho dù đưa đến một vạn lần, chạy gãy chân, hắn vẫn bằng lòng.

Hắn đành chờ tới thời gian đưa thuốc.

Thế nhưng miễn cưỡng ở trong phòng bệnh hai tiếng đồng hồ, hắn thực sự ngồi không yên. Triển Lộ Chiêu gọi một hộ binh đến, căn dặn gã sắc thuốc của Tuyên phó quan bên hải quan. Hộ binh nói: “Quân trưởng, lúc Khương ngự y ở đây đều nói phải đúng giờ mới được sắc thuốc, bây giờ vẫn còn kém nửa tiếng đấy.”

Triển Lộ Chiêu nói: “Kém nửa tiếng thì quan trọng gì? Chẳng phải bệnh nhân uống thuốc sớm nửa tiếng thì bệnh khỏi sớm hơn à? Đừng lè mề nữa, bằng không sẽ xử lý bằng quân pháp. Đi nhanh!”

Hộ binh không dám trái lời, vội đi làm việc.

Qua một lúc, gã bưng bát thuốc nóng hầm hập đến.

Trong đầu Triển Lộ Chiêu lấp loáng dáng vẻ mềm mại yếu đuối của Tuyên Hoài Phong trên giường bệnh nên đến một phút cũng chẳng chờ được, gọi Thôi Đại Minh đến, để Thôi Đại Minh bưng thuốc đi sau lưng mình, ngoài ra còn có một đội hộ binh vác người cao to cường tráng đeo súng đi theo, uy phong vô cùng.

Việc đưa thuốc này tựa như kẻ thắng đến mảnh đất khô cằn đã thất bại kia để dò xét, khiến người ta rất đắc ý.

Hôm qua, hắn ôm trọn Tuyên Hoài Phong vào lòng, muốn ôm ấp thì ôm ấp, muốn hôn cứ hôn, Bạch Tuyết Lam mắt mở trừng trừng nhìn, vậy nhưng nào dám ừ hử một tiếng? Nghĩ đến đó, cảm giác hưng phấn đầy kiêu ngạo của đấng nam nhi dâng lên trong lồng ngực Triển Lộ Chiêu, đến bước chân cũng đặc biệt nhẹ nhàng.

Lúc ngang qua phòng điện thoại, hắn càng không có thời gian để ý bên trong vang lên tiếng chuông.

Triển Lộ Chiêu dẫn thuộc hạ xuống tầng dưới, bước trên hành lang tầng ba, nhìn hộ binh hải quan phía xa xa đứng chỉnh tề, đang canh giữ trước phòng bệnh của người sắp rơi vào tay mình, trái tim hắn liền nhảy lên sung sướng hơn, bộ dạng kia tựa như phần thưởng lớn nhất trên thế gian đang đặt ngay trước mắt, chờ hắn tới lấy.

Ở đầu bên kia, đám người Tống Nhâm nhìn thì bình thường, kỳ thực thần kinh đã căng thẳng từ sớm, đánh

mắt sang hai bên, lặng lẽ nhìn chăm chăm Triển Lộ Chiêu tiến tới từng bước.

Triển Lộ Chiêu đang bước đến trên hành lang, bỗng nhiên phía sau vang lên tiếng bước chân bình bịch.

Một hộ binh đuổi đến từ phía sau, thở không ra hơi kêu lên: “Quân trưởng, có điện thoại, là chuyện quan trọng!”

Triển Lộ Chiêu nghe hai chữ “chuyện quan trọng” nên không thể coi thường, dừng bước hỏi: “Điện thoại của ai? Chuyện quan trọng gì?”

(Nguyên gốc “Yếu sự” = Chuyện quan trọng)

Hộ binh đáp: “Là điện thoại của Tuyên phó quan, ngài ấy nói là chuyện quan trọng.”

Triển Lộ Chiêu nhú mày hỏi: “Cậu không hiểu tôi nói gì phải không? Rốt cuộc là chuyện quan trọng gì? Tại sao không nói thẳng ra hả?”

Hộ binh kia đáp: “Báo cáo quân trưởng, lúc Tuyên phó quan gọi điện đã rất nôn nóng, ngài ấy nói phải ngăn quân trưởng, tuyệt đối không được để cho ngài qua đó.”

Triển Lộ Chiêu nghe xong, ánh mắt lập tức hung ác.

Nghĩ thầm: Hay cho cái tên Tuyên Hoài Mân nhà người, tối hôm qua tự ý giấu diếm tin Khương ngự y bị đâm chết, sáng nay thì lời trong lời ngoài châm chọc bản quân trưởng. Nghĩ hôm nay là ngày vui, bản quân trưởng khoan hồng độ lượng không tính toán với người.

Vậy mà làm sao bây giờ phái người ra ngoài làm việc, người còn gọi điện thoại đến đây phá hỏng chuyện tốt của bản quân trưởng?

Đây đúng là muốn gây khó dễ cho bản quân trưởng mà!

Bởi vậy, cây đuốc âm ỉ từ tối hôm qua đến nay lại bùng cháy. Nếu hiện tại Tuyên Hoài Mân ở trước mặt, tất nhiên Triển Lộ Chiêu sẽ dùng thất lưng thẳng tay quất hất một trận nên thân.

Tuy nhiên, Tuyên Hoài Mân vắng mặt, cơn tức của Triển Lộ Chiêu cũng chỉ có thể chuyển lên người hộ binh đến báo tin, vút tay tát cho hộ binh một cái.

Hộ binh kia chỉ nhận điện thoại, chạy đến báo cáo cho tròn bổn phận, chẳng biết tại sao quân trưởng lại phát hỏa lớn như thế nên chẳng chút phòng bị, bị tát mạnh đến lão đảo, đụng lên người hộ binh bên cạnh, đành vuốt gò má nóng, cúi đầu không dám lên tiếng.

Triển Lộ Chiêu nghiêng rằng nghiêng lợi: “Đám người chúng bay tưởng bản quân trưởng phải nghe lời chúng bay sao? Sớm muộn gì cũng lấy roi quất nát thịt chúng bay, để chúng bay biết Mã vương gia có ba con mắt! Ngày vui ngày đẹp thế này thì càng phải biết điều không được khiến người khác tức giận mới đúng. Ai còn dám ngăn nữa thì bắn chết hết!”

Nói xong, bỏ lại hộ binh trúng đòn, xoay người bước nhanh về phía phòng bệnh Tuyên Hoài Phong,

Nhưng vào lúc này, phía sau bỗng nhiên lại có người kêu một tiếng “Quân trưởng”, âm thanh mang theo nỗi khiếp sợ, tựa hồ đã làm sai chuyện gì.

Triển Lộ Chiêu mang vẻ mặt bực bội quay đầu lại, ánh mắt cực sắc bén quét lên người kẻ vừa nói.

Thôi Đại Minh bị đường nhìn của hắn đâm một cái lại càng khẩn trương, lắp bắp: “Quân trưởng, vừa... thuốc kia...”

Nói vậy liền ngừng, hai tay luống cuống nâng bát sứ.

Triển Lộ Chiêu vừa nhìn thấy liền phần nộ đến nhú chặt mi tâm lại.

Thuốc trong bát sứ vơi đi hơn nửa, nước thuốc đông y đen thùi chảy đầy tay Thôi Đại Minh, đang len qua kẽ tay nhỏ từng giọt xuống. Trên mặt đất là một bãi nước, hiển nhiên đã làm sánh thuốc ra ngoài.

Hóa ra hộ binh vừa ăn đòn đứng không vững, trùng hợp va lên người Thôi Đại Minh. Bản thân Thôi Đại Minh thì không sao, thuốc đang bưng lại sánh ra.

Đúng là vội việc gì, hỏng việc đó.

Triển Lộ Chiêu tức giận đập hộ binh gây chuyện hai cái, nhưng dù sao vẫn chẳng giải quyết được gì, một ít thuốc còn dư lại đó không thể nhân lên để Tuyên Hoài Phong uống. Chuyện khác thì không sao, nhưng liên quan đến tính mạng người trong lòng, Triển Lộ Chiêu đâu dám lơ đãng.

Triển Lộ Chiêu quát: “Lo lắng làm gì? Còn không lập tức rót một bát nữa tới đây!”

Nói xong, nổi giận dùng dùng xoay người trở về.

Tổng Nhâm căng thẳng chờ ở phía khác, nhìn hắn xoay người, đôi mắt hiện vẻ nghi ngờ.

Một hộ binh hải quan đến bên cạnh Tổng Nhâm, hỏi nhỏ: “Đội trưởng Tổng, có cần đuổi theo hay không?”

Tổng Nhâm trừng mắt nhìn bóng lưng Triển Lộ Chiêu, răng sắp cắn nát đến nơi, bực bội một lát mới ừ ừ nói: “Đuổi cái rắm, không thấy một đám hộ binh sau lưng họ Triển à? Đâu thể thật sự coi bệnh viện thành chiến trường. Nhìn kỹ hăng phát biểu,”

Mắt mở trừng trừng nhìn đám người Triển Lộ Chiêu đi đến cầu thang, chớp mắt đã biến mất.

Triển Lộ Chiêu trở lại phòng bệnh tầng bốn càng khiến Thôi Đại Minh phát hoảng một trận, vội chạy ra hành lang.

Thuốc đông y không thể sắc xong trong chốc lát, hần ngồi đợi trong phòng, càng chờ càng buồn bực, hận Tuyên Hoài Mân đến nghiêng răng nghiêng lợi, miệng mắng: “Con hồ ly lẳng lơ, vì bám lấy đàn ông mà giở đủ chiêu trò. Chờ đến lúc gặp mặt, xem lão tử xử cậu thế nào!”

Đang nghiêng răng nghiêng lợi kèn kẹt, đột nhiên bên ngoài vang lên tràng bước chân nặng nề.

Cửa phòng mở bung, Tuyên Hoài Mân chập vật xông vào.

Triển Lộ Chiêu đứng phắt dậy, quát lên: “Được, được, cái thứ đồ lẳng lơ hay ghen tuông nhà cậu còn dám tới gặp tôi hả.”

Nói xong liền hung tợn định cởi thắt lưng.

Không ngờ ngón tay còn chưa đụng tới móc cài thắt lưng, một bóng người đã lao thẳng đến như tên dùi cui, hai tay ôm chặt cổ hần, mặt vùi vào lồng ngực hần kêu lên: “Quân trưởng! Quân trưởng! Cuối cùng anh cũng bình an! Tôi... Tôi còn tưởng không thể gặp lại anh nữa...”

Càng nói tiếng khóc càng lớn, nước mắt nước mũi dính đầy ngực Triển Lộ Chiêu.

42. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 3 - Chương 30

Người phía Bạch Tuyết Lam đã chuẩn bị xong mọi việc trong phòng bệnh tầng ba.

Các hộ binh mai phục trong phòng bệnh, Bạch Tuyết Lam đỡ Tuyên Hoài Phong ngồi trên giường, thứ thuốc độc chỉ cần một giọt cũng khiến người ta ruột tửng bụng nát được đút trong túi Bạch Tuyết Lam. Chỉ cần chờ Triển Lộ Chiêu dương dương tự đắc cầm thuốc tiến vào sẽ đồng loạt xông lên thay trời hành đạo.

Mọi người thở rất nhẹ, đợi một lúc vẫn không thấy Triển Lộ Chiêu.

Đang khó hiểu, Tống Nhâm gõ cửa, bước vào nói với Bạch Tuyết Lam: “Số đen thật, rõ ràng họ Triễn kia đến hành lang bên kia rồi, sắp đến trước mắt rồi. Chẳng biết tại sao... hình như là thuốc sánh ra ngoài, bây giờ họ Triễn lại lên lầu. Tôi nghĩ, chắc là định sắc thêm một thang thuốc nữa rồi.”

Bạch Tuyết Lam cũng cảm thấy hơi thất vọng, đầu vậy vẫn không lộ ra mặt, cười nhạt một tiếng. “Hết cách, để hấn sống thêm lát nữa đi. Nếu là làm sánh thuốc, vậy một lát nữa nhất định hấn sẽ xuống. Cậu tiếp tục chờ ở cửa, đừng để quân Quảng Đông nghi ngờ.”

Tống Nhâm dạ một tiếng, lại đi ra ngoài.

Tuyên Hoài Phong nói với Bạch Tuyết Lam: “Vừa rồi nghe tiếng gõ cửa, em còn tưởng là Triễn Lộ Chiêu, tìm đập thành thạch. Lại nói, em đã từng giết người, nổ súng lúc cấp bách cũng thường, nhưng hóa ra lập kế hoạch mai phục đoạt mạng người thế này căng thẳng thật.”

Bạch Tuyết Lam cười nói: “Tim đập mạnh hả? Để anh xoa giúp em.”

Móng vuốt Lộc Sơn đưa đến trước ngực Tuyên Hoài Phong, bị Tuyên Hoài Phong đánh phẩy đi, lườm hấn, khế nói: “Rõ ràng biết có người trong phòng bệnh nhìn chúng ta mà anh không thể kiềm chế một chút hả?”

Bạch Tuyết Lam than thở: “Loại kiềm chế này phải thực hiện vào lúc nào chứ? Nếu dưới vòm trời này chỉ có anh và em thì đẹp biết bao.”

Tuyên Hoài Phong mỉm cười. “Nếu dưới vòm trời này chỉ có hai người là em và anh mới thực sự không thú vị. Nói sao đi nữa, ít nhất phải giữ thêm vị Hàn tiểu thư vừa xinh đẹp lại không mất vẻ anh hào kia mới tốt.”

Bạch Tuyết Lam sững sốt.

Xinh đẹp lại không mất vẻ anh hào chính là lời bình Bạch Tuyết Lam dành cho Hàn Vị Ương – vị nữ tướng quân gặp mặt ở buổi tiệc tối. Vốn chỉ là nói chuyện trời đất với bạn đồng nghiệp, thuận miệng khen một câu, chẳng hiểu tại sao lại rơi vào tai Tuyên Hoài Phong.

Lúc này đột nhiên nhắc tới, hình như còn thoang thoảng mùi ghen thì phải.

Từ trước đến nay, Bạch Tuyết Lam chẳng bao giờ chán ghét sự ghen tuông của Tuyên Hoài Phong, ngược lại còn rất vui vẻ, cho rằng đó là biểu hiện quan tâm mình của Tuyên Hoài Phong. Hấn lập tức lộ nét cười, vai ghé sát Tuyên Hoài Phong, híp mắt nói: “Em tốt hơn cô ấy.”

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Sao em lại tốt hơn cô ấy?”

Bạch Tuyết Lam tủm tỉm trả lời: “Em đẹp hơn cô ấy, lại khí khái hơn cô ấy, cả hai thứ đều tốt hơn cô ấy.”

Đó chính là tốt hơn gấp đôi.”

Tuyên Hoài Phong chỉ đáp cho hắn bốn chữ: “Miệng lưỡi dẻo quẹo.”

Nói xong, y cũng không khỏi mỉm cười.

Lúc này, tiếng gõ cửa bỗng nhiên vang lên tiếp, nhất thời phá vỡ không khí ngọt ngào nồng đượm. Sự chú ý của hai người lại trở về chuyện mai phục, trong đồng tử mang theo hai phần ngưng trọng.

Nhưng lần này không phải là đối tượng bọn họ muốn mai phục, cũng chẳng phải Tống Nhâm.

Là Tôn phó quan.

Tôn phó quan vào cửa, nói một câu: “Tổng trưởng, vừa nhận được điện thoại bên kia.”

Đi tới trước mặt Bạch Tuyết Lam, ghé tai nói vài câu.

Bạch Tuyết Lam vừa nghe, hàng lông mày vừa chậm rãi nhíu chặt lại, hừ lạnh một tiếng.

Hắn suy nghĩ một lát, quay đầu về phía phòng tắm, giọng hơi đề cao một chút: “Hôm nay không còn chuyện của mọi người nữa, ra ngoài hết đi.”

Những hộ binh mai phục trong phòng tắm lập tức đi ra ngoài, vẻ mặt đều tỏ vẻ khó hiểu.

Bạch Tuyết Lam nói với Tôn phó quan. “Mặc dù chuyện không hoàn thành, nhưng các anh em núp bên trong ngay cả ho khan một tiếng cũng không có thì quả không dễ dàng gì. Cậu bàn giao với phòng thu chi, cho bọn họ mỗi người hai mươi đồng tiền thưởng.”

Nhiệm vụ không hoàn thành, nhóm hộ binh kia vốn chẳng trông mong vào tiền thưởng, song nghe Bạch Tuyết Lam nói xong, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc vui mừng, thầm nghĩ: Quả nhiên, theo tổng trưởng chẳng khi nào thua thiệt.

Tất cả đều nói lời cảm ơn với Bạch Tuyết Lam, sau đó ra ngoài.

Tôn phó quan báo cáo công việc xong cũng ra ngoài lo chuyện khác.

Tuyên Hoài Phong là người bình tĩnh. Thông thường, khi Bạch Tuyết Lam bàn giao công việc với thuộc hạ, nếu không vụn vặt đặc dị, Tuyên Hoài Phong sẽ không chen miệng kiểm chuyện, cho nên khi này y chỉ lắng lắng nghe.

Chờ tất cả mọi người đi ra, Tuyên Hoài Phong mới hỏi Bạch Tuyết Lam: “Xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì sao?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Cái gã tam đệ của em đào một cái lỗ trong kế hoạch mai phục lần này, khiến cho cá lớn Trĩn Lộ Chiêu thoát mất. Vì không muốn cho quân Quảng Đông phát hiện ra Khương ngự y bị tra khảo, anh cố ý dùng điện tra tấn, điện cực phải dán ở lòng bàn chân, song chẳng biết thế nào mà Tuyên Hoài Mân còn nhìn ra. Hôm này, ở hành quán quân Quảng Đông đã biết cái chết của Khương ngự y có điểm đáng ngờ. Xem ra, tam đệ nhà em cũng được coi là kẻ thông minh, chẳng qua không đi đường ngay.”

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Tin tức chuẩn xác không?”

Bạch Tuyết Lam gật đầu nói: “Tin do người bên trong lộ ra, tin được.”

Tuyên Hoài Phong nhẹ nhàng thở hắt một hơi qua làn môi mỏng, chẳng biết là thở dài hay cảm thấy nhẹ nhõm, vai ngã ra sau, nằm lên người Bạch Tuyết Lam vô cùng thân mật.

Xuất thần một lúc, y lại hỏi Bạch Tuyết Lam: “Bên kia đã biết chuyện tối qua anh làm, sợ rằng sẽ gây phiền phức cho anh.”

Bạch Tuyết Lam cười lạnh: “Gây phiền phức cho anh thế nào? Báo quan à? Nhân chứng vật chứng vụ đâm xe đều đầy đủ, dựa vào hai dấu ở lòng bàn chân, quân Quảng Đông sao lật ngược lại được? Cứ để cho đám quân Quảng Đông ấy kể cả trong lòng biết là anh làm thì vẫn chỉ có thể chịu ầm ỨC bực dọc. Họ Bạch nhà anh cứ ngang ngược vậy đấy.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Chỉ sợ bọn họ không đối phó anh ngoài sáng được thì sẽ dùng ám toán.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Chuyện này em cứ yên tâm, bất kể có chuyện Khương ngự y hay không thì bọn chúng và anh đều đã không đội trời chung. Ám toán đấy mà, chẳng chuyện gì ngoài treo tiền thưởng, đánh lén sau lưng, hoặc bắn lén. Hừ, việc bắn lén này ấy mà, người đàn ông này của em giỏi hơn bất luận kẻ nào, em nói đúng không?”

Tuyên Hoài Phong đáp: “Sai.”

Bạch Tuyết Lam bất ngờ, hỏi: “Sai chỗ nào?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Anh nói bất luận có việc Khương ngự y hay không, bọn họ và anh đều là không đội trời chung. Lời này sai. Không nên nói như vậy.”

Bạch Tuyết Lam vốn tưởng vấn đề là ở ba chữ “người đàn ông của em”, chẳng ngờ Tuyên Hoài Phong không đề cập mấy chữ kia, ngược lại lại đụng đến câu đầu tiên của mình.

(Nguyên văn: “Nhĩ nam nhân” na tam cá tị thượng)

Hắn bèn lấy làm khó hiểu.

Bạch Tuyết Lam hỏi: “Vậy phải nói thế nào?”

Tuyên Hoài Phong gần từng chữ một. “Mặc kệ có chuyện Khương ngự y hay không, bọn họ và chúng ta đều là không đội trời chung. Là. Chúng. Ta.”

Hai người nhìn nhau, im lặng trong khoảnh khắc, bỗng cùng nhau cười rộ lên.

Mặc dù chẳng phải chuyện gì đáng cười, Bạch Tuyết Lam dường như lại cảm thấy vui vẻ, ôm Tuyên Hoài Phong lắc qua lắc lại, nói: “Bảo bối, vì câu nói này, anh phải thay em nhỏ sạch đám cỏ dại quân Quảng Đông này từ trên xuống dưới mới được. Em an tâm, Triển Lộ Chiêu thoát được lần này, không thoát được lần sau.”

Đến lúc này, họ đành tạm thời ném cảm giác mất mát cùng tiếc nuối khi không thể giết được Triển Lộ Chiêu ra sau đầu.

43. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 3 - Chương 31-1: Part 1

Hôm đó, quả nhiên bóng dáng Triển Lộ Chiêu không xuất hiện lại ở tầng ba.

Tuy phí mất một cơ hội báo thù rửa hận, không biết trong lòng Bạch Tuyết Lam thế nào, nhưng bề ngoài không quá quan tâm, chỉ căn dặn Tôn phó quan tiếp tục lưu ý hành động của quân Quảng Đông, bản thân thì dính lấy Tuyên Hoài Phong trong phòng bệnh, mượn cơ cầm quần áo bệnh nhân mà khúm núm hầu hạ Tuyên Hoài Phong, khiến y vô cùng xấu hổ.

Thế nhưng, uống thuốc theo toa của Khương ngự y, sức khỏe Tuyên Hoài Phong ngày càng tốt.

Qua một tuần lễ, Tuyên Hoài Phong nói muốn xuất viện.

Bạch Tuyết Lam tỏ vẻ tán thành. “Chúng ta lấy được đơn thuốc rồi, giờ chỉ còn việc bốc thuốc sắc thuốc. Vẫn nên quay về công quán đi, phòng ốc thoải mái hơn bệnh viện, muốn làm gì cũng tiện, hơn nữa còn đảm bảo an toàn.”

Còn một điều rất quan trọng, song hắn không nói ra.

Triển Lộ Chiêu đang ở tầng trên bọn họ. Nghĩ tới kẻ đã tâm đầy mình đi tới đi lui ngay trên đỉnh đầu, chỉ cách bảo bối lòng hắc một tầng sàn nhà, trong lòng Bạch Tuyết Lam cực kỳ khó chịu.

Chuyến xuất viện được quyết định, cách một ngày, Bạch Tuyết Lam đánh tiếng với bệnh viện Đức, cấp một khoản phí cực lớn, sau đó đưa Tuyên Hoài Phong về nhà.

Ô tô Lincoln đến trước cửa công quán, vẫn là quản gia dẫn đầy tớ trai đứng đông nghịt hai bên cửa chính hoan nghênh. Những tôi tớ trong công quán được Bạch Tuyết Lam ban ơn, cũng đã được huấn luyện qua, tất cả đều rất khôn khéo giỏi giang, hiểu tính tình tổng trưởng, biết Tuyên phó quan xuất viện nên đã sớm quét tước gian phòng đến chẳng còn hạt bụi, đồ đạc chuẩn bị đầy đủ hết, đồ ăn cũng chuẩn bị tỉ mỉ chu đáo.

Trở lại công quán, đương nhiên Tuyên Hoài Phong lúc nào cũng thoải mái.

Lần nằm viện này, nếu đếm ngày thì thực ra không lâu lắm, chỉ là bệnh tình thay đổi rất nhanh, bước quanh quỹ môn quan mấy lần, quả khiến người ta cực kỳ cảm khái.

Đến căn phòng ngủ thường lui tới, Tuyên Hoài Phong chạm cái này lại sờ cái kia, chẳng hiểu cảm xúc trong lòng ra sao, chỉ cảm thấy dường như nơi này đã là chuyện kiếp trước.

Ra sau tấm bình phong, kéo chốt cửa to lớn của chiếc tủ gỗ, lật vô số những thứ bên trong, dưới mấy bộ quần áo đang che dấu thứ gì đó, nó lộ ra chút màu sắc của kim loại.

Tuyên Hoài Phong lật quần áo lên, hóa ra thứ phát sáng đó là một chiếc hộp nhôm, ở giữa vẽ một chữ thập đỏ.

Chính là hộp cứu thương ngày đó dùng để băng bó vết thương cho Bạch Tuyết Lam.

Tuyên Hoài Phong vuốt mặt nhôm phẳng phiu, bất giác vui mừng, lại có chút cảm thán, thầm nghĩ: *Bạch Tuyết Lam quả nhiên khó lường, ở chung chưa được bao lâu, chẳng phải mình trúng đạn thì anh ta trúng đạn, so với phim ảnh còn ly kỳ hơn nhiều.*

Còn có duyên học được cách băng bó vết thương.

Xem ra mối quan hệ này đúng là dính đầy máu tươi.

Đang ngẩn ngơ suy nghĩ, Bạch Tuyết Lam lộ đầu vào từ phía sau tấm bình phong, hỏi: “Trốn trong đó làm gì vậy? Cô dâu mới xấu hổ không dám gặp ai sao?”

Ánh mắt đảo qua thứ trong tay Tuyên Hoài Phong, cười nói: “Hộp cứu thương đây còn đặt ở đây à? Bây giờ không cần dùng, để qua phòng bên cạnh đi, bằng không chiếm lấy ngăn tủ này lại không để quần áo

được.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Ngăn tủ rất lớn, làm gì có nhiều quần áo vậy chứ.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Hai ngày nay nhiều quần áo mới được đưa đến lắm. Sư phụ ở Văn Nguyệt trai tay nghề rất tốt, cơ mà rất chậm chạp, anh đã dặn làm từ một tuần trước, kết quả hôm nay mới đưa tới. Ông ta bảo là may cho em một bộ âu phục rất sang trọng, phải mất công kéo dài thêm hai ngày nữa. Ngoài ra còn có một ít áo dài với áo chèn nữa.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Quần áo em đã nhiều lắm rồi, sao anh lại phung phí nhiều tiền đi mua nữa?”

Bạch Tuyết Lam cười đáp: “Hi, em là phó quan, thế mà lại quản việc dùng tiền của tổng trưởng à? Chỗ quần áo của em đa phần đều là quần áo mùa nóng, thêm một hai tháng nữa là trời rét rồi, còn có thể mặc áo mỏng nữa à? Làm người bệnh lạnh lại khiến anh đau lòng đấy. Anh dùng nhiều hơn mấy đồng tiền mua lấy sự an tâm cũng được.”

Tuyên Hoài Phong biết thói quen thích lãng phí tiền cho y của Bạch Tuyết Lam, nhất thời khuyên không được, đành thoáng mỉm cười nhận ý tốt của Bạch Tuyết Lam.

Tuyên Hoài Phong đặt hộp cứu thương qua một bên, giơ một ngón tay về phía Bạch Tuyết Lam, ngoắc một cái, nói: “Anh qua đây.”

Bạch Tuyết Lam liền bước đến từ sau tấm bình phong, hỏi: “Tìm anh có chuyện gì tốt hả?”

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Vết thương của anh sao rồi?”

Vừa hỏi, y vừa chủ động đưa tay qua mở nút thắt trên áo khoác âu phục Bạch Tuyết Lam, mở hai ba chiếc cúc phần dưới áo sơ mi, lật vải lên nhìn.

Ngày khai trương viện cai nghiện, Bạch Tuyết Lam bắn lên Triển Lộ Chiêu, song bản thân cũng trúng một phát đạn. Vì không được để lộ ra ngoài, Tuyên Hoài Phong lên lút khử trùng bằng bó vết thương đó cho hắn.

Sau lại xảy ra chuyện trộn lẫn thuốc vào bạch phiến, Tuyên Hoài Phong bận rộn ở viện cai nghiện suốt đêm, ngất xỉu nhập viện, Bạch Tuyết Lam nóng ruột một ngày một đêm, hắn đã nghĩ, nếu Tuyên Hoài Phong mất đi, chỉ cần bản thân mình biến mất là xong.

Hắn nghĩ như vậy, đương nhiên sẽ không chịu để ý chăm sóc vết thương của bản thân. Mặc dù ỷ vào thể chất hơn người, cuối cùng không xảy ra việc gì, nhưng chăm sóc sơ sài sẽ khó tránh vết thương tiến triển xấu.

Tuyên Hoài Phong xốc áo sơ mi hần lên, nhìn vết sẹo dữ tợn ngang hông, y trầm mặc.

Bạch Tuyết Lam thấy y không nói lời nào bèn lo lắng, cố ý cười hỏi: “Thế nào? Em thấy anh không đẹp, ghét anh hả?”

Tuyên Hoài Phong vẫn trầm mặc.

Bạch Tuyết Lam ngày càng lo lắng, nói vài câu trêu trọc, nhưng vẫn không thấy vẻ tươi cười trên gương mặt y.

Sau đó, Tuyên Hoài Phong mới dùng sắc mặt cực kỳ nghiêm túc lên tiếng: “Nói thật nhé, em thực sự rất ghét mấy cái hành động quân phiệt ngang ngược của anh đấy.”

Bạch Tuyết Lam hỏi: “Anh quân phiệt ngang ngược ra sao nào?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Anh thực hiện việc theo dõi em cực kỳ sát sao, việc quần áo ăn mặc cũng không nơi là, em hăng giọng ho khan một cái, anh đã nổi trận lôi đình, làm loạn trời long đất lở lên. Về phần lý do thì như anh thường nói, là do anh không chịu nổi việc để em chịu dù chỉ một chút tổn thương. Thế nhưng bản thân anh thì sao? Bất kể chuyện nguy hiểm thế nào cũng chẳng thương lượng với ai, cứ kích động là bất chấp hậu quả chạy đi làm. May mà một phát đạn này của Triển Lộ Chiêu bắn vào nơi không nguy hiểm, chứ nếu như bắn vào nơi nguy hiểm thì phải làm thế nào?”

Bạch Tuyết Lam liền im lặng cúi đầu.

Tuyên Hoài Phong tưởng hẳn nghe lời mình khuyên can, y nhìn lén một cái, ai ngờ hẳn mượn việc cúi đầu để che giấu nụ cười cực nhẹ bên khóe môi. Tuyên Hoài Phong nhất thời tức giận không chỗ trút liền quăng vạt áo sơ mi của Bạch Tuyết Lam. “Em biết rồi, anh chẳng nghe lọt tai lời của bất kỳ ai hết.”

Thấy y muốn xoay người ra ngoài, Bạch Tuyết Lam vội vàng ôm hông y từ phía sau, ngăn y lại. “Đừng nóng, có phải em không hiểu con người anh đâu. Lúc còn ở quê nhà, ngay cả cha anh cũng không mấy quan tâm đến việc dạy dỗ anh mà. Đương nhiên anh sẽ nghe lời em dạy dỗ, chỉ là... kiểu gì cũng phải cho anh thời gian làm quen chứ.”

Tuyên Hoài Phong còn định nói gì nữa, lại nghe thấy quản gia ngoài phòng nói: “Tổng trưởng, có khách đến thăm hỏi Tuyên phó quan.”

Hai người đành ngừng trò chuyện, ra ngoài.

Bạch Tuyết Lam hỏi: “Khách ở đâu đến?”

Quản gia cười nói: “Không kể được hết ạ, cả một đám người ấy chứ, tất cả đều là người tới chúc mừng

Tuyên phó quan lành bệnh, làm chặt ních cả một phòng khách nhỏ.”

Bọn họ bèn đi tới phòng khách nhỏ.

Vừa vào cửa đã thấy căn phòng đầy người. Đầu tiên là chiếc bàn tròn nhỏ ở chính giữa phòng đã đầy người ngồi, đều là bạn bè lâu năm, Hoàng Vạn Sơn cũng ở trong số đó, đang ngoái đầu tán gẫu với Tạ Tài Phục.

Em gái hắn là Hoàng Ngọc San vẫn đứng bên cửa sổ, cùng cầm một quyển sách nhỏ với Thái Bình, vừa đọc vừa thì thầm.

Nữ hiệu trưởng trường tiểu học Tân Sinh cũng tới chung với anh trai cô. So với những người khác thì bọn họ cẩn trọng hơn một chút, đang nâng trà đầy tứ trai dâng lên mà uống, mỉm cười nghe mọi người trò chuyện.

Thế cũng coi như xong đi, đằng này lại có thêm một người tóc vàng mắt xanh cao ráo nữa chứ, đặt giữa đám người Trung Quốc, quả thực là gây chú ý chẳng khác nào hạc giữa bầy gà. Đó chính là vị bác sĩ người Anh chủ trì việc điều trị ở viện cai nghiện – Aldrich Brown.

Hóa ra những người ở đây đều đã từng đến thăm Tuyên Hoài Phong trong khoảng thời gian y nằm viện, song đều bị Bạch Tuyết Lam đuổi đi hết, chẳng ai có thể nhìn thấy mặt Tuyên Hoài Phong. Hôm nay nhận được tin Tuyên Hoài Phong xuất viện, chẳng biết có phải có người khởi xướng hay không liền không hẹn mà gặp, đồng thời tới đây, náo nhiệt vô cùng.

Tuyên Hoài Phong vừa mừng vừa kinh ngạc, cười nói: “Khó có dịp mọi người đông đủ thế này.”

Mọi người thấy chủ nhà đến đều đứng lên, vỗ tay nói: “Chúc mừng, chúc mừng, sắc mặt tốt rồi, chắc chán bệnh đã khỏi hẳn.”

Hoàng Vạn Sơn nói: “Lần này cậu bệnh khiến chúng tôi ai cũng lo lắng chết luôn. Bây giờ cậu xuất viện, đám bạn bè này cố ý chạy tới chúc mừng đây này.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Vậy thì không dám. Mấy ngày ở bệnh viện đã khiến mọi người nhọc lòng rồi, tôi áy náy quá.”

Thái Bình cười hì nói: “Hoài Phong, cậu bị Vạn Sơn lừa rồi. Cậu ta cậu nói ra câu đó để kiếm được món hời, đòi cậu một bàn tiệc rượu ngon lành đấy.”

Tuyên Hoài Phong đáp: “Vậy khó gì, hiếm khi có dịp, bữa cơm này tôi làm chủ trì cho.”

Hoài Vạn Sơn cười nói với Thái Bình: “Sao nào? Cậu bán đứng tôi mà vẫn không cần tôi có được bữa ăn ngon rồi đúng chưa? Lát nữa rượu với thức ăn lên bàn, để xem cậu có nhịn không thông đồng với tôi được

hay không nhá?”

Hoàng Ngọc San nhìn anh mình đầu võ mồm với Thái Bình rất thú vị, cô bé mím môi cười không ngừng.

Bác sĩ Brown cũng tiến đến, trước bắt tay với Bạch Tuyết Lam, sau dùng thứ tiếng Trung đặc sắc pha lẫn chất giọng ngoại quốc của mình nói với Tuyên Hoài Phong: “Xin lỗi, cậu bị bệnh, tôi không... giúp được một tay.”

Ông biết Tuyên Hoài Phong bị viêm phổi nên đã từng liên lạc với mấy bác sĩ người Anh quen biết đến khám bệnh cho Tuyên Hoài Phong. Đối với việc đó, Bạch Tuyết Lam không hề cự tuyệt, để cho bọn họ khám bệnh cho Tuyên Hoài Phong một lần. Tuy nhiên, đối mặt với triệu chứng viêm phổi nghiêm trọng, cộng thêm thuốc độc của Khương ngự y, các bác sĩ nước ngoài đều hết đường xoay sở, cuối cùng thất bại trở về.

Bác sĩ Brown nói không giúp được một tay chính là chỉ điều này.

Tuyên Hoài Phong nói: “Đâu có, sự chân thành của bác sĩ Brown, tôi đều ghi nhớ trong lòng. Thực ra sức khỏe của riêng tôi không quan trọng gì, quan trọng là viện cai nghiện đều nhờ có bác sĩ Brown.”

Nhắc tới vấn đề này, gương mặt bác sĩ Brown lộ ra nét cười hưng phấn của người chuyên nghiên cứu. “Đúng vậy, công việc ở viện nghiên cứu rất quan trọng. Gần đây chúng ta... có tiến triển... việc nghiên cứu rất hiệu quả.”

Tuyên Hoài Phong hứng thú, đang muốn hỏi thì chẳng biết Phí Phong chui từ đâu ra, kêu một tiếng: “Tuyên phó quan.”

Tuyên Hoài Phong thốt lên: “Ôi trời, vì tôi mà hôm nay tất cả mọi người đều đến đây. Vậy trong viện cai nghiện phải làm thế nào chứ?”

Phí Phong sùng bái văn hóa phương tây, cực kỳ không thích việc chúc tụng này, nói thẳng: “Không phải tôi đến đây chúc mừng cậu xuất viện. Từ khi cậu bị bệnh, viện cai nghiện gần như rối loạn lộn tung hết lên, thiếu thốn đủ đường, những thủ tục cần chính phủ phê duyệt thì càng khỏi phải bàn. Được rồi, không tán chuyện nữa, ở đây còn có mấy hóa đơn, mời cậu phê một chữ, trong viện còn đang chờ dùng đây này.”

Nói xong, hắn móc một xấp giấy trong chiếc túi rộng miệng ra, chắc hẳn là luôn giữ bên người nên bị vênh mép.

Sau đó, lại lấy chiếc bút máy của Mỹ thường cầm trên túi áo ra, mở nắp, đưa cho Tuyên Hoài Phong.

Bạch Tuyết Lam biết hôm nay Tuyên Hoài Phong là nhân vật chính, nên từ sau khi vào phòng khách nhỏ, hẳn đều vô cùng cam tâm tình nguyện làm phong nền, chỉ bắt tay với người khác, không nói chuyện nhiều. Thấy Tuyên Hoài Phong hôm nay vừa mới xuất viện đã có người dùng công việc làm phiền y, trong lòng thực chẳng vui nổi.

Đang định mở miệng lại nghĩ ra Tuyên Hoài Phong hề gặp công việc là nhiệt tình bất chấp tất cả, mình khuyên cũng vô dụng, ngược lại đến lúc đó còn bị Tuyên Hoài Phong kháng nghị.

Khi này ở trong phòng, Tuyên Hoài Phong đã cụt hứng, tội gì bây giờ mình tại tự tìm chuyện?

Bởi vậy, Bạch Tuyết Lam đành nhin không hé răng, chỉ âm thầm dùng ánh mắt lườm Phí Phong không thức thời kia.

Trái Lại, Thái Bình làm việc trong viện cai nghiện đã quen thuộc với các bác sĩ, bèn nói: “Bác sĩ Phí, Hoài Phong vừa mới lành bệnh, anh cũng phải để cậu ấy nghỉ ngơi vài ngày chứ.”

Phí Phong nói: “Tuyên phó quan nghỉ ngơi thì không sao. Chứ bệnh nhân trong bệnh viện lên cơn nghiện, khóc la đập đầu vào tường, vậy cậu cũng bảo họ nghỉ ngơi hả?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Đừng lo. Tôi ở bệnh viện một thời gian đã ném hết công tác ở viện cai nghiện qua một bên rồi, phải nhanh chóng bù lại.”

Vì ngại phòng khách nhỏ quá ồn ào, y bèn nói với Bạch Tuyết Lam: “Phiền ngài tiếp khách giúp tôi một chút, lát sau tôi sẽ quay lại.”

Tuyên Hoài Phong cầm xấp hóa đơn cùng bút máy, dẫn Phí Phong ra khỏi phòng khách, đi qua cánh cửa khắc hoa, đến dưới bụi cây tùng trong sân viện thì không còn nghe được tiếng cười nói trong phòng khách nhỏ bên kia nữa.

Tuyên Hoài Phong cười nói với Phí Phong: “Ở đây đủ yên tĩnh rồi.”

Ngồi xuống ghế đá dưới tàng cây cùng Phí Phong, lật từng trang hóa đơn để xem xét.

Thỉnh thoảng y hỏi vài câu về mỗi một hạng mục được phẩm như tên gọi và số lượng, Phí Phong đều đáp rất trôi chảy. Khi Tuyên Hoài Phong không hỏi, Phí Phong có lẽ sợ y không hiểu rõ nên còn chủ động chỉ ra cho y xem xét.

Tuyên Hoài Phong kiểm tra đối chiếu xong toàn bộ mới cầm bút máy, nghiêm chỉnh ký tên từng tờ, giao cho Phí Phong. “Anh cầm những hóa đơn này tới văn phòng đóng một cái dấu, sau đó có thể kêu người đưa tới hải quan tổng thư. Tôn phó quan biết trình tự làm việc của chúng ta, cậu ấy sẽ nhanh chóng xử lý.”

Phí Phong nhận xấp hóa đơn xong thì trên mặt mới có vẻ tươi cười, gật đầu đáp: “Được, tôi về viện cai nghiện lấy dấu.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Gần đây tôi vắng mặt, tình trạng viện cai nghiện thế nào?”

Phí Phong nói: “Chẳng phải mới nói sao, rối loạn cực kỳ, thiếu dược liệu, công văn không thông. Ngoài trừ các việc đó, những việc khác có thể làm, tất cả mọi người đều tận lực làm. Bác sĩ Brown và tôi chủ yếu nghiên cứu phương pháp cai nghiện mới. Đúng rồi, viện cai nghiện có ba bệnh nhân, tôi tra xét tư liệu nhưng không tìm được người nhà bọn họ, chỗ ở cũng không khớp với những gì trong văn kiện đăng ký với bệnh viện. Nghe nói việc nhập viện của mấy người phụ nữ đó là do Tuyên phó quan tự tay sắp xếp.”

Tuyên Hoài Phong nhíu mày, dường như không mấy ấn tượng, y hỏi: “Ba bệnh nhân nào?”

Phí Phong nói: “Một người tên là Mạc Hoa, một người tên Triệu Phù, một người tên Triệu Dung. Ngài nghĩ xem, có phải ngài phụ trách không?”

Tuyên Hoài Phong lập tức nghĩ ra: *Đây chẳng phải là do anh rể nhờ mình sắp xếp sao?*

Truyền Hoài Phong nói: “Đúng rồi, đây là một gia đình. Một mẹ và hai đứa con gái đều hút thuốc phiện, một người thân thích của tôi thấy họ đáng thương nên đã cầu khẩn tôi giúp một tay, tôi bèn sắp xếp cho họ nhập viện. Thế nào, bọn họ không phối hợp à?”

Phí Phong đáp: “Phối hợp thì phối hợp, chẳng qua chất gây nghiện cho bọn họ khác với người thường.”

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Khác thế nào?”

Phí Phong nói: “Thuốc phiện họ hút không phải thứ hàng có thể mua được trên đường, độc tính nặng hơn so với thuốc phiện bình thường rất nhiều. Có thể nói thế này, nếu như cơn nghiện của họ phát tác, cho dù mua bạch phiến đến cho họ hút cũng vô dụng. Tôi hoài nghi thuốc phiện họ hút là loại đặc biệt.”

Tuyên Hoài Phong cau mày nói: “Chuyện này hơi mơ hồ, tôi nghe không hiểu lắm.”

Phí Phong nói: “Ngài nói là mơ hồ, vậy tôi sẽ dùng một ví dụ mơ hồ. Chẳng phải bây giờ trên báo hay có tiểu thuyết tiên hiệp đầy sao? Ví dụ ngài bị một kẻ xấu hạ độc, vì mạng sống, hàng năm đều phải uống thuốc giải kẻ xấu này cho, thuốc giải những người khác điều chế đều vô dụng.”

Tuyên Hoài Phong kinh ngạc hỏi: “Thật sự có thứ tà ác thế này?”

Phó Phong nói: “Căn cứ theo những gì tôi và bác sĩ Brown quan sát ba bệnh nhân này mà nói thì quả đúng như vậy. Tuy nhiên vẫn không đến nỗi huyền hoặc như trong sách nói. Chúng tôi suy nghĩ rất nhiều biện pháp, cho họ dùng phương thuốc cổ truyền trung y để áp chế độc tính, mấy ngày nay cũng xem như dần xuất hiện chút hiệu quả. Tôi muốn thử điều tra xem thuốc phiện bọn họ hút đến từ chỗ nào, tại sao lại có độc tính kỳ lạ như thế. Thế nhưng từ đầu đến cuối họ chẳng vẫn nói lấy một lời, số liệu lưu trong viện cũng là giả, cho dù muốn tìm người nhà họ hỏi một chút cũng không tìm ra được một người.”

Tuyên Hoài Phong áy náy nói: “Xin lỗi, đó là lỗi của tôi. Theo vị thân thích kia của tôi nói thì gia đình đó là gia đình có tiếng tăm, hình như là có chút địa vị trong xã hội, họ không muốn cho mọi người biết người

nhà mình hút thuốc phiện nên mới dùng tới phương pháp bí mật này để đưa những người phụ nữ kia tới cai nghiện. Tôi đã đồng ý giữ bí mật cho những người phụ nữ đó, cho nên không kiểm định số liệu nhập viện, phòng chừng họ sợ người ta biết mà mất mặt nên đều dùng tên giả, địa chỉ giả. Để sau tôi hỏi thử rồi sẽ báo cho ngài biết.”

Phí Phong nói: “Tốt lắm, tôi đợi tin ngài. Nếu có thể nắm được loại thuốc phiện đặc biệt này, nghiên cứu của chúng ta sẽ vững chắc hơn.”

Tuyên Hoài Phong gật đầu.

Mặc dù ngôn từ của Phí Phong không được chau chuốt, song làm việc lại rất năng suất, thấy sổ hóa đơn danh sách đã xong, hần chẳng ngồi lâu, đứng lên tạm biệt Tuyên Hoài Phong.

Tuyên Hoài Phong cũng đứng lên, hỏi: “Nếu đã tới rồi thì tới phòng khách ngồi một lúc, uống một hộp trà cũng được mà.”

Phí Phong cười đáp: “Trà thì ngon nghe gì đâu, những người trong phòng khách ấy mà, tôi chỉ trò chuyện với mỗi ngài Brown thôi, Thái Bình cũng coi như miễn cưỡng. Về phần cậu ký giả Hoàng Vạn Sơn và em gái cậu ta, tôi biết, sau lưng họ vẫn gọi tôi là bác sĩ theo đuôi ánh trăng ngoại quốc đó thôi.”

Tuyên Hoài Phong nghĩ tới cách ăn nói của Phí Phong thường mang thái độ ám chỉ ngoại quốc tốt hơn Trung Quốc, quả thực rất dễ khiến người ta hiểu lầm.

Chẳng phải lần đầu mình gặp gỡ cũng rất ghét cái mùi sính ngoại trên người anh ta đó thôi?

Không ngờ hiện tại lại là bạn cùng chung chí hướng.

Tuyên Hoài Phong nhin không được cười một tiếng: “Đường xa mới biết sức ngựa, ngày dài mới biết lòng người. Đến khi quen thuộc rồi, bọn họ sẽ hiểu ngài.”

Phí Phong nói: “Một đám người Trung Quốc kém hiểu biết, cả ngày đều phí thời gian thờ dài tán dóc, không hề có chút khái niệm thời gian gì hết, tôi cần bọn họ hiểu mình làm gì? Đừng cản trở công việc của tôi là được. Tuyên phó quan, tạm biệt.”

Tuyên Hoài Phong muốn tiễn hần đến cửa chính, Phí Phong nhú mày nói: “Lại nữa rồi, tôi không hiểu cái kiểu khách sáo này thì ích lợi gì nữa. Chẳng lẽ ngài tiễn tôi vài bước thì tôi có thể bớt bước được vài bước à?”

Tuyên Hoài Phong hết cách, chỉ có thể nhìn hần rời đi.

Nhìn bóng lưng Phí Phong biến mất ở bức tường hoa, y mới đi về phía phòng khách nhỏ bên kia.

Đến phòng khách nhỏ, thấy mọi người đều cười cười nói nói ở đây, đại sảnh ồn ào đầy âm thanh, Bạch Tuyết Lam đang trò chuyện với nữ hiệu trưởng trường tiểu học Tân Sinh.

Bình thường lúc ở trong trường học, Đới Vân rất giản dị, bởi vì hôm nay phải đến Bạch công quán nên cố tình ăn diện một phen.

Dáng vẻ cô vốn rắn chắc, gương mặt thon thon phủ lớn phần mỏng, cực kỳ xinh đẹp. Trên người mặc một bộ áo ngắn nhũ đồ bạc, thắt lưng nhỏ gọn đến chỉ còn một chút, đứng bên cạnh Bạch Tuyết Lam cao lớn đang mặc âu phục quả là rất xinh xắn quyến rũ.

Lúc vào phòng khách nhỏ, Tuyên Hoài Phong liền bắt giắc đi về phía Bạch Tuyết Lam. Bước mấy bước, y nhìn thấy rất rõ ràng, lúc Đới Vân trò chuyện cùng Bạch Tuyết Lam, ánh mắt cô tràn ngập vẻ dịu dàng đầm đậm của con gái dòng dõi thư hương.

Lúc này trong phòng khách nhỏ rất nhiều khách, Tuyên Hoài Phong không muốn để người khác phát hiện ra suy nghĩ của mình, bước chân thoáng kiềm lại, sau đó nhanh chóng dẫn theo nụ cười mỉm trên gương mặt, tiếp tục đi về phía Bạch Tuyết Lam.

Đến gần bên cạnh, chợt nghe được Đới Vân nói: “... Hơn nữa tiểu thư Âu Dương nhiệt tình quỳn tiền, bây giờ kinh phí không quá khó khăn nữa. Tuy nhiên, tôi vẫn luôn luôn không quên được, thời gian trường tiểu học Tân Sinh gian nan nhất, chính tổng trưởng đã ra tay giúp đỡ. Nếu không có tổng trưởng, chẳng biết đám trẻ bây giờ đã phải lưu lạc đến nơi nào, càng không bàn đến chuyện biết chữ đọc sách.”

Trong lòng Bạch Tuyết Lam rất hiểu, người ra tay giúp đỡ thật ra là Tuyên Hoài Phong, bản thân mình chẳng qua là đội một cái nón người tốt lên đầu mà thôi, cho nên hẳn rất bình thản trả lời sự cảm kích của Đới Vân: “Chuyện không đáng nhắc đến, hiệu trưởng Đới không cần để tâm.”

Đới Vân cười khẽ một tiếng nói: “Không biết chúng tôi có phúc mời được Bạch tổng trưởng đến trường tiểu học của chúng tôi một chuyến?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Chuyện này à...”

Bỗng nhiên nghiêng đầu, cười nói với Tuyên Hoài Phong: “Cậu quay lại rồi. Thế mà bảo chỉ một lát sẽ trở về, vừa đi một cái là đi hẳn nửa tiếng đồng hồ. Giải quyết công vụ xong có một không?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Chỉ vài hồ sơ thôi. Mọi người đang nói chuyện gì vậy, trông hợp ý quá nhé.”

Y cũng chỉ nói khách khí chứ không có ý gì khác, Bạch Tuyết Lam không thêm để ý, Đới Vân lại bỗng nhiên đỏ mặt, hơi quay mặt đi, mỉm cười nói với Tuyên Hoài Phong: “Tất cả mọi người đang đợi Tuyên phó quan, tôi nhất thời mạo muội đến trò chuyện với tổng trưởng vài câu, chủ yếu là thay trường tiểu học Tân Sinh của chúng tôi thể hiện chút lòng cảm ơn.”

Cô không mở miệng thì thôi, vừa giải thích đã lộ vết giấu đầu lòi đuôi.

Chắc hẳn bản thân cô cũng nhận ra nên càng thêm ngượng ngùng, lăm lét nhìn trái nhìn phải, nói: “Hình như anh trai tôi đang tìm tôi, ngại quá, không tiếp mọi người được nữa rồi.”

44. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 3 - Chương 31-2: Part 2

Lúc vào phòng khách nhỏ, Tuyên Hoài Phong liền bắt giắc đi về phía Bạch Tuyết Lam. Bước mấy bước, y nhìn thấy rất rõ ràng, lúc Đới Vân trò chuyện cùng Bạch Tuyết Lam, ánh mắt cô tràn ngập vẻ dịu dàng đầm đìa của con gái dòng dõi thư hương.

Lúc này trong phòng khách nhỏ rất nhiều khách, Tuyên Hoài Phong không muốn để người khác phát hiện ra suy nghĩ của mình, bước chân thoáng kiềm lại, sau đó nhanh chóng dẫn theo nụ cười mỉm trên gương mặt, tiếp tục đi về phía Bạch Tuyết Lam.

Đền gần bên cạnh, chợt nghe được Đới Vân nói: “... Hơn nữa tiểu thư Âu Dương nhiệt tình quyên tiền, bấy giờ kinh phí không quá khó khăn nữa. Tuy nhiên, tôi vẫn luôn luôn không quên được, thời gian trường tiểu học Tân Sinh gian nan nhất, chính tổng trưởng đã ra tay giúp đỡ. Nếu không có tổng trưởng, chẳng biết đám trẻ bây giờ đã phải lưu lạc đến nơi nào, càng không bàn đến chuyện biết chữ đọc sách.”

Trong lòng Bạch Tuyết Lam rất hiểu, người ra tay giúp đỡ thật ra là Tuyên Hoài Phong, bản thân mình chẳng qua là đội một cái nón người tốt lên đầu mà thôi, cho nên hẳn rất bình thản trả lời sự cảm kích của Đới Vân: “Chuyện không đáng nhắc đến, hiệu trưởng Đới không cần để tâm.”

Đới Vân cười khẽ một tiếng nói: “Không biết chúng tôi có phúc mời được Bạch tổng trưởng đến trường tiểu học của chúng tôi một chuyến?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Chuyện này à...”

Bỗng nhiên nghiêng đầu, cười nói với Tuyên Hoài Phong: “Cậu quay lại rồi. Thế mà bảo chỉ một lát sẽ trở về, vừa đi một cái là đi hẳn nửa tiếng đồng hồ. Giải quyết công vụ xong có mệt không?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Chỉ vài hồ sơ thôi. Mọi người đang nói chuyện gì vậy, trông hợp ý quá nhé.”

Y cũng chỉ nói khách khí chứ không có ý gì khác, Bạch Tuyết Lam không thèm để ý, Đới Vân lại bỗng nhiên đỏ mặt, hơi quay mặt đi, mỉm cười nói với Tuyên Hoài Phong: “Tất cả mọi người đang đợi Tuyên phó quan, tôi nhất thời mạo muội đến trò chuyện với tổng trưởng vài câu, chủ yếu là thay trường tiểu học Tân Sinh của chúng tôi thể hiện chút lòng cảm ơn.”

Cô không mở miệng thì thôi, vừa giải thích đã lộ vết giấu đầu lòi đuôi.

Chắc hẳn bản thân cô cũng nhận ra nên càng thêm ngượng ngùng, lăm lét nhìn trái nhìn phải, nói: “Hình như anh trai tôi đang tìm tôi, ngại quá, không tiếp mọi người được nữa rồi.”

Tuyên Hoài Phong đứng sòng vai cùng Bạch Tuyết Lam, nhìn cô hòa vào đám người đi tìm Đới Dân, bất giác nhìn thoáng chung quanh.

Bạch Tuyết Lam hỏi: “Sao thế?”

Tuyên Hoài Phong cười một tiếng, đáp: “Nữ tướng quân là xinh đẹp mà không mất vẻ anh hào, còn vị nữ hiệu trưởng này có thể bình luận là dịu dàng nhưng không mất chí khí.”

Bạch Tuyết Lam cười ha hả một tiếng, khẽ nói: “Vẫn chẳng tốt bằng em.”

Hai người lặng lẽ nói vài câu, phía phòng khách nhỏ đầy người bên kia bỗng nhiên vang lên tiếng khen, lại còn tiếng vỗ tay, Tuyên Hoài Phong đi tới hỏi: “Chuyện gì vui vậy? Chắc không phải thương lượng được ý gì để trêu tôi chứ hả? Nói trước nhé, đừng có ức hiếp bệnh nhân mới xuất viện đấy.”

Tuyên Hoài Phong thường không hay nói đùa với người ngoài.

Hôm nay ở đây đều là bạn bè quen thuộc nên tâm trạng y rất thoải mái, ngôn từ cũng sinh động hơn.

Hoàng Vạn Sơn nói: “Hoài Phong, cậu nghi oan người ta nhé. Chúng tôi vừa bàn là không thể chúc mừng cậu khỏi bệnh xuất viện bằng mấy câu nói suông được, ngược lại phải ra ngoài làm một bữa chúc mừng tốn kém. Cho nên chúng tôi mới thương lượng, định học những người giàu có tí chút, kiếm tiền mời một sân diễn, khuấy động não nhiệt ồn ào để đuổi con ma bệnh quẩn lấy cậu đi.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Hà tất phải tiêu phí tiền bạc, đừng làm vậy.”

Hoài Vạn Sơn nói: “Đừng nhé đừng nhé! Thương lượng xong rồi, chúng tôi cũng coi như có chút phúc tai phúc nghe. Đám bạn bè đều đồng ý góp tiền rồi, có tiêu đồng nào của cậu đâu.”

Tạ Tài Phục lên tiếng: “Tuyên tiên sinh, chúng tôi có ý tốt mà. Chuyện vui vẻ thế này, cậu nhận cũng có sao đâu.”

Hiện tại hẳn là thầy dạy tiếng Anh tại trường tiểu học Tân Sinh, tuy rằng tiền lương không cao, song việc ăn ở thì chẳng cần lo lắng, con gái lại được học tập miễn phí, cuộc sống tốt hơn trước kia rất nhiều. Phần công việc này là do Tuyên Hoài Phong giúp một tay. Trong lòng Tạ Tài Phục đã nghĩ bản thân nợ y một mối ân tình.

Cho nên, Tuyên Hoài Phong xuất viện, Tạ Tài Phục vui vẻ thật lòng.

Thấy mọi người quá nhiệt tình, Tuyên Hoài Phong không tiện từ chối, đành phải hứng khởi bưng bưng theo bọn họ. Thái Bình nói, nếu muốn náo nhiệt thì không bằng mời người tới hát nói.

Hoàng Vạn Sơn phản đối: “Quá tục, tôi biết Hoài Phong thích nhất, cho rằng đó là một trong những thứ tốt nhất chính là vở “Bí Nghị”, vừa lịch sự tao nhã lại uyển chuyển du dương.”

Hoàng Ngọc San nói: “Ai nha, anh đúng là... Chúng ta muốn thân thể Tuyên phó quan khỏe mạnh mà, anh chọn cái gì không chọn, lại đi chọn “Mẫu Đơn đình”, lần này là mời anh nghe diễn đó hả?”

Hoàng Vạn Sơn thoáng nghĩ ngợi, quả thực Đỗ Lệ Nương trong “Mẫu Đơn đình” chết vì bệnh.

Hoàng Vạn Sơn vả nhẹ lên miệng, cười nói: “Đáng chết đáng chết, tôi nghĩ không chu đáo, mọi người tha thứ nhé.”

Tuyên Hoài Phong cười tủm tỉm nhìn bạn bè bát nháo, cảm thấy rất hài lòng, bỗng thấy một dáng người thướt tha chợt xuất hiện ở cửa.

Giọng nữ êm tai vang lên: “Xin lỗi, tôi tới muộn. Vốn nghe được tin định chạy đến ngay, nhưng gia phụ cứ dằn dò hết câu này đến câu khác, trễ nải đến tận giờ này.”

Mọi người nhìn về phía cửa, ai nấy đều như tỉnh ngủ, ánh mắt sáng ngời.

Âu Dương Thiển mặc một chiếc sườn xám dự tiệc bằng nhung màu xanh biếc tơ vàng, tay áo ngắn khiến hai cánh tay áo phần hồng lộ ra, bên trong còn mang thêm một đôi găng tay tinh tế xinh đẹp.

Tóc cuốn điện lượn sóng được ghim lên, tóc mai bên trái kẹp một chiếc kẹp hoa hồng bằng san hô.

Trên mặt chỉ dặm chút phấn son nhàn nhạt, khóe miệng ngậm chút ý cười mà chậm rãi đi tới, khiến người ta cảm thấy trong cái hoa lệ còn cất chứa một phần trang trọng.

Đến trước mặt Tuyên Hoài Phong, Âu Dương Thiển vươn tay ra, rụt rè bắt tay cùng y, cười nói: “Tôi đến muộn, Tuyên phó quan sẽ không giận tôi chứ?”

Tuyên Hoài Phong đáp: “Sao có thể như vậy, tiểu thư Âu Dương nói đùa rồi.”

Bạch Tuyết Lam vốn đang nâng trà ngồi một bên, tươi cười nhìn Tuyên Hoài Phong nói chuyện trời đất với đám người Hoàng Vạn Sơn, hiện tại thấy Âu Dương Thiển tới, hần lập tức đặt chén trà xuống, đứng lên, bước tới bắt tay với Âu Dương Thiển, thể hiện phong thái chủ nhà, lịch sự nói: “Hoan nghênh, hoan nghênh tiểu thư Âu Dương.”

Hai chân đứng thế bất đình bất bát, vừa vặn đứng giữa Âu Dương Thiển và Tuyên Hoài Phong.

(Bất đình bất bát là tư thế võ thuật: đầu ngón chân trước và đầu ngón tay trước hướng về phía đối thủ, chân sau cùng gót chân sau xoay ngang tạo thành góc 90 độ)

Âu Dương Thiển nói: “Bạch tổng trưởng, ngài tới đúng lúc quá, vừa vặn có chuyện tôi định hỏi ngài đó.”

Bạch Tuyết Lam. “A, chuyện gì?”

Âu Dương Thiển nói: “Ngài còn nợ tôi một thứ, bao giờ đưa cho tôi nào?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Chuyện này kỳ thật, tôi lại không nhớ có việc như vậy. Tôi nợ tiểu thư Âu Dương vật gì vậy?”

Âu Dương Thiển cười cực kỳ ý vị, tựa hồ muốn người ta phải đoán xem. Chưa vội nói đáp án, trái lại cô còn đưa ánh mắt chuyển tới gương mặt Tuyên Hoài Phong. “Tuyên phó quan, ngài cũng ở đó mà, không phải cả ngài cũng quên đó chứ?”

Tuyên Hoài Phong nghĩ mình và Âu Dương Thiển thật ra không hay gặp mặt, nếu có thứ gì Bạch Tuyết Lam nợ, cô cũng nói rằng y có mặt ở đó, như vậy thì dịp ba người cùng chạm mặt lại càng ít.

Y suy nghĩ một lúc, dường như có chút ấn tượng, lập tức hỏi Âu Dương Thiển: “Có phải chuyện lúc khai trương viện cai nghiện?”

Âu Dương Thiển cười nói: “Quả nhiên ngài vẫn nhớ rõ.”

Tuyên Hoài Phong còn chưa tiếp lời, Bạch Tuyết Lam đã dùng ánh mắt hỏi dò cộng thêm chút cảnh cáo dừng lại trên gương mặt y.

Tuyên Hoài Phong bèn không nói với Âu Dương Thiển mà quay đầu nói với Bạch Tuyết Lam: “Ngài cũng có lúc trí nhớ kém sao? Hôm mừng chín, mấy người chúng ta chụp vài tấm ảnh, ngài đồng ý với tiểu thư Âu Dương là khi rửa ảnh xong sẽ gửi cho cô ấy một phần.”

Âu Dương Thiển lên tiếng: “Đúng vậy nha, tôi chờ rất lâu rồi đó.”

Lúc nói đến chữ “chờ” kia, cô đưa mắt mong mỏi nhìn Tuyên Hoài Phong thật sâu.

Bạch Tuyết Lam cười nói: “Ra là việc này. Làm tôi giật mình, tưởng rằng nợ tiểu thư của hội trưởng thương hội khoản gì đó khổng lồ cơ chứ. Chuyện này dễ thôi, ngày mai tôi sẽ cho người đem ảnh chụp tới Âu Dương phủ. Tôi còn định tặng kèm một chiếc hộp ảnh thủy tinh làm quà xin lỗi vì chậm trễ. Tiểu thư

thấy sao?”

Âu Dương Thiển cười một tiếng, đáp: “Vâng cảm ơn.”

Bạch Tuyết Lam không thích Tuyên Hoài Phong tiếp xúc nhiều với Âu Dương Thiển, tán gẫu vài câu bèn kiếm cớ tùy tiện dẫn Tuyên Hoài Phong đi. Thế nhưng Hoàng Vạn Sơn đã sớm chờ cơ hội này, thấy Âu Dương Thiển không bận trò chuyện trên trời dưới đất, hần lập tức tiếp cô, cùng cô tâm tình đủ thứ thiên nam địa bắc.

Người của Bạch công quán được huấn luyện rất tốt, nhìn thấy nhiều khách ở đây như vậy, chẳng cần chủ nhân căn dặn thì nhà bếp cũng đã sớm chuẩn bị, nhìn thời gian tương đối rồi, quản gia đến xin chỉ thị xem dùng bữa trưa ở đâu.

Bạch Tuyết Lam nhìn Tuyên Hoài Phong.

Tuyên Hoài Phong nói: “Nhiều người quá, cứ ngồi trong phòng này sẽ thấy khó chịu. Tôi thấy cây tùng già ở sân sau không tồi, hay là xếp một bàn dưới bóng cây?”

Quản gia lập tức sai đầy tớ trai đi chuẩn bị bàn dưới cây tùng, sắp xếp bát đĩa xong liền mời mọi người ngồi vào vị trí.

Tiệc rượu của Bạch công quán, khỏi phải bàn, thứ sử dụng đều là hàng sang trọng xinh đẹp hạng nhất, hương vị cũng hết sức tuyệt vời. Trong đó có món tôm cua nấu cay của đầu bếp Tứ Xuyên, mùi vị không thể tưởng tượng được, mọi người sợ cay nhưng rất thèm, ăn đến miệng đầy dầu đỏ, vui vẻ cực kỳ.

Ở bệnh viện, Tuyên Hoài Phong đã phải uống cháo trắng rất nhiều ngày, sâu đói bị kích thích mà bỏ loạn trong dạ dày, thế nhưng chiếc đũa trên tay vẫn bất động.

Thái Bình vừa nhe răng trợn mắt xé cua vừa hỏi: “Hoài Phong, vị tươi lắm, sao cậu không ăn?”

Tuyên Hoài Phong cười khổ: “Bác sĩ dặn, vừa xuất viện không được ăn đồ cay.”

Đầu lưỡi Hoàng Vạn Sơn cay đến tê dại, miệng thối phù phù còn nhịn không được mà đưa đũa gắp một miếng trong nồi, lầu bầu nói: “Tiếc thế. Cơ mà phải nghe lời bác sĩ, cậu cứ nhịn trước đi nhé, sau này được ăn thì tôi xin tòa soạn ứng trước cho một khoản nhuận bút rồi mời cậu một bữa.”

Âu Dương Thiển tự bóc vỏ một con tôm cay, đang nghĩ làm thế nào để đưa đến bát Tuyên Hoài Phong, nghe Tuyên Hoài Phong nói không thể ăn, cô đành lặng lẽ đặt tôm lên thìa của mình, nhã nhặn cười khẽ một tiếng, trêu ghẹo: “Tôi thấy chắc vị bác sĩ kia chính là Bạch tổng trưởng rồi. Bạch tổng trưởng rất giỏi, là túi trị bách bệnh đó.”

Bạch Tuyết Lam an vị bên cạnh Tuyên Hoài Phong, nghe vậy bèn cười đáp: “Túi trị bách bệnh thì không dám nói, nhưng làm tổng trưởng, ít nhất tôi phải chữa trị được cho phó quan nhà mình mới được.”

Lời này rất thú vị, mọi người trên bàn tiệc đều nở nụ cười.

Ăn cơm xong, mọi người cơm nước no nê, lại tiếp tục uống trà ngon đầy tớ trai bưng lên liền cảm thấy quây rầy khá khá rồi. Hoàng Vạn Sơn bàn chuyện nghe diễn hí với Tuyên Hoài Phong xong bèn tạm biệt, dẫn em gái về.

Hoàng Ngọc San đi rồi, đương nhiên Thái Bình cũng chẳng nán lại lâu.

Bởi vậy, tất cả mọi người đều lần lượt tạm biệt. Âu Dương Thiển và Đới Vân cực kỳ không muốn tạm biệt, nhưng con gái người ta da mặt mỏng, dù chủ nhân không lên tiếng cũng đâu thể vô duyên vô cớ ở lại, cho nên vẫn đành phải đứng dậy cáo từ.

Sau khi tiễn hết khách, Tuyên Hoài Phong trở lại đại sảnh, thở dài một hơi, nói với Bạch Tuyết Lam: “Hôm đó phải hoàn lại món nợ thiếu người ta ở bệnh viện đấy.”

Bạch Tuyết Lam làm bộ không hiểu, hỏi y: “Ồ đó còn nợ họ gì được chứ?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Anh còn giấu diếm? Chuyện khác không dám nói, chứ bản lĩnh giữ cửa của tất cả tổng trưởng lẫn xử trưởng thuộc chính phủ cộng lại vẫn kém một mình anh.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Chính xác, bằng không làm sao anh có thể làm hải quan tổng trưởng chứ? Nếu nhắc đến một người giữ cửa, vạn người không thể qua. Vậy cái cửa này đương như là cửa hải quan rồi.”

Câu nói này khiến Tuyên Hoài Phong buồn cười.

Bạch Tuyết Lam ngồi trên ghế thái sư, đưa tay kéo Tuyên Hoài Phong vào lòng, để y ngồi trên chân mình, xoa thái dương y: “Đối phó tới tận trưa, chắc em mệt chết đi được nhỉ? Sớm biết thế này, anh đã phong tỏa tin tức em xuất viện, không để bọn họ tới làm phiền em.”

Tuyên Hoài Phong híp mắt hưởng thụ hân xoa bóp, miệng lại nói: “Em không đau đầu, không cần xoa huyết thái dương. Cơ mà thật sự hơi mệt, chúng ta đừng ngồi đây nữa, về phòng ngủ trưa một giấc đi.

Bạch Tuyết Lam nói: “Đúng ý anh.”

Kéo Tuyên Hoài Phong đứng dậy.

Đang định ra cửa phòng lại chạm mặt quản gia đến báo cáo. “Tổng trưởng, có khách đến thăm Tuyên phó

quan.”

Bạch Tuyết Lam cau mày. “Khách lại tới? Sức khỏe Tuyên phó quan vừa đỡ, không thể quá lao lực, ông ra nói là mời mấy ngày nữa quay lại.”

Quản gia đáp một tiếng, đang định đi, Tuyên Hoài Phong lại xen vào hỏi: “Là vị khách nào?”

Quản gia đáp: “Là ông chủ Bạch, Bạch Vân Phi.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Cậu ấy là bạn lâu năm, mau mời cậu ấy vào.”

Bạch Tuyết Lam nghe là Bạch Vân Phi, một người vô hại lại tuyệt vời như vậy, cho nên không tiếp tục phản đối, cùng Tuyên Hoài Phong tiếp đón Bạch Vân Phi, ba người ngồi trong phòng khách.

Đầy tớ trai dâng trà lên, còn bày bốn đĩa vừa mặn vừa ngọt lên bàn.

Bạch Vân Phi mặc một bộ áo dài đen, dáng vẻ văn phong lưu lịch sự tao nhã như vậy, sắc mặt lại hồng hào hơn so với trước kia một chút.

Tuyên Hoài Phong hỏi chuyện mặt tiền cửa hàng, Bạch Vân Phi nói có mấy người bạn hỗ trợ, tất cả đều rất thuận lợi, chừng mười ngày trước đã khai trương.

Tuyên Hoài Phong ngại ngừng nói: “Vốn đã nói hôm khai trương tôi sẽ đích thân đến chúc mừng. Vậy mà cứ chuyện này nối tiếp chuyện kia, ngay cả thời gian thở phào cũng chẳng có, tôi lại sai hẹn rồi. Đúng là không ra gì mà.”

Bạch Vân Phi cười nói: “Cậu nói như vậy với tôi là khách khí quá rồi nhé. Cậu bị bệnh, tôi không thể tới thăm, trong lòng đã rất khó chịu rồi, chẳng lẽ tôi còn trách cậu không tới chúc mừng tôi khai trương? Huồng hồ tiệm của tôi chỉ là tiệm bồi tranh nho nhỏ, được Niên phu nhân hỗ trợ nhiều. Cô ấy hỗ trợ tôi buôn bán, còn nhờ bạn bè cô ấy hỗ trợ tôi buôn bán, tôi đã không thể báo đáp được rồi.”

Tuyên Hoài Phong cười nói: “Chị tôi là người rất nhiệt tình.”

Bạch Vân Phi hỏi: “Cậu xuất viện đã gặp Niên phu nhân chưa? Lần trước cô ấy và tôi nói chuyện điện thoại, còn định...”

Đang nói, y bất chợt dừng lại, không nói tiếp lời sau.

Chỉ mỉm cười nhàn nhạt.

Tuyên Hoài Phong lập tức hiểu ra, chắc hẳn Tuyên Đại Vân than thở với Bạch Vân Phi là em trai mình ốm, bản thân lại bị Bạch Tuyết Lam ngăn cản không cho đi thăm.

Bởi vì Bạch Tuyết Lam còn ngồi đây, Bạch Vân Phi không tiện nói ra.

Bạch Tuyết Lam đã đoán được đó là chuyện gì, thông thả uống trà, bộ dạng chẳng có lấy chút mất tự nhiên hay hối hận gì, tựa hồ hẳn cảm thấy việc mình giữ Tuyên Hoài Phong trong phạm vi bên cạnh bản thân, không cho người khác tiếp xúc, là chuyện rất hiển nhiên.

Tuyên Hoài Phong quét mắt nhìn lướt Bạch Tuyết Lam, giải thích với Bạch Vân Phi: “Xuất viện vốn nên thăm chị ấy, sau lại nghĩ, bệnh của tôi vẫn chưa khỏi hoàn toàn, khó tránh truyền nhiễm nguy hiểm, mà bây giờ lại là thời điểm chị ấy không được xảy ra sơ sót gì. Cho nên tôi định mấy hôm nữa sức khỏe ổn định mới đến thăm.”

Bạch Vân Phi cũng biết kết quả kiểm tra của Tuyên Hoài Phong lúc ở bệnh viện Đức là nhiễm trùng phổi, đúng là có khả năng truyền nhiễm, y đành phải gật đầu nói: “Chính xác, cẩn thận một chút vẫn hơn, một hai ngày cũng chẳng vội gì.”

Lúc này, Tôn phó quan từ ngoài cửa đi đến, ghé bên tai Bạch Tuyết Lam nói nhỏ một câu.

Bạch Tuyết Lam lập tức đứng lên nói: “Có chút công vụ, tôi đi giải quyết.”

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Công vụ gì thế, muốn em đi cùng không?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Mặc dù là công vụ nhưng không phải việc liên quan đến em. Hai người cứ tiếp tục trò chuyện đi, cơ mà đừng trò chuyện lâu quá, em còn đang trong thời gian tĩnh dưỡng, hẳn phải nằm trên giường nhiều một chút.”

Tuyên Hoài Phong đáp: “Em tự biết mà. Anh đi lo công chuyện của mình đi.”

Bạch Tuyết Lam bèn đưa Tôn phó quan rời đi.

Bên này, Tuyên Hoài Phong cùng Bạch Vân Phi nói vài câu chuyện phiếm, Bạch Vân Phi hơi dừng lại một chút, cúi đầu lặng lẽ uống trà.

Tuyên Hoài Phong thấy Bạch Vân Phi bưng chén trà không định uống, dường như còn lén nhìn mình vài bận, tựa hồ có tâm sự, y đành phải hỏi: “Có chuyện gì muốn nói với tôi sao?”

Bạch Vân Phi cười nói: “Cũng chẳng phải chuyện quan trọng gì.”

Tuyên Hoài Phong nói: “VẬY nói đi.”

Bạch Vân Phi lại cười một tiếng, trầm mặc một lúc mới lên tiếng: “Truyền lại mấy tin tức này thực sự không có ích cho cậu, cũng chẳng có lợi cho anh ấy. VẬ lại... hình như cũng hơi có lỗi với tổng trưởng.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Đánh đổ như vậy đúng là muốn treo ngược tâm trí tôi lên mà. Cậu đừng bán mỗi thất cho tôi chứ, mau nói thẳng ra đi.”

Lòng hiếu kỳ của y đã bị câu ra, liên tiếp truy hỏi vài lần.

Trong lòng Bạch Vân Phi cũng rất ảo não, cười khở đáp: “Tôi biết là không nên nhiều chuyện, sớm biết thế này thì chẳng bằng hai hôm nữa mới tới thăm cậu.”

Ngừng một chút, y hỏi Tuyên Hoài Phong: “Tôi biết mấy người bạn của cậu hẹn nhau sáng sớm nay tới thăm cậu. Tôi tới muộn hơn mọi người, vậy cậu có biết sáng sớm nay tôi đi đâu không?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Làm sao tôi đoán được?”

Bạch Vân Phi nói: “Tôi tới nhà Lâm Kỳ Tuấn. Mẫu thân anh ấy qua đời, ngày mai anh ấy sẽ đưa linh cữu về Quảng Đông. Tôi vốn định tới xem trộm một chút, tẩn lễ. Nhưng sau đó tới nhìn, anh ấy quả thực sự vô cùng đau lòng, cho nên tôi đã ở lại hơn một tiếng đồng hồ.”

Tuyên Hoài Phong cả kinh nói: “Mẫu thân anh ta qua đời? Không thể nào? Tôi biết Lâm bá mẫu mà, sức khỏe bà lúc nào cũng tốt. Bà ấy bị bệnh gì?”

Bạch Vân Phi lắc đầu, thở dài một tiếng. “Nghe nói lão nhân gia bước đi không cẩn thận nên bị ngã, đầu đập vào tường đá. Kỳ Tuấn nói, vốn lúc đầu bị va chạm đã lập tức ôm bà chạy tới bệnh viện Đức, nơi đó rất am hiểu chữa trị vết thương vùng đầu, thế nhưng bệnh viện Đức không còn chỗ, chỉ có thể đưa đến bệnh viện khác. Sau đó đã chậm.”

Tuyên Hoài Phong ngẩn ra.

Y đương nhiên hiểu tại sao gần đây các phòng bệnh ở bệnh viện Đức bị chiếm.

Tổng cộng có năm tầng lầu, hải quan chiếm hai tầng, quân Quảng Đông chiếm hai tầng, làm sao còn chỗ nữa?

Tuyên Hoài Phong liền im lặng, chốc lát sau, y thở dài tiếc nuối: “Bất kể là quân Quảng Đông hay hải quan, Lâm Kỳ Tuấn đều có qua lại cả. Tại sao tình hình quan trọng như thế lại không dùng tình cảm để lấy một chỗ trống? Nếu mẫu thân anh ta gặp chuyện không may, nhường một chỗ đâu phải chuyện khó, chung quy phải có người đưa tay giúp đỡ mới đúng chứ.”

Bạch Vân Phi vẫn lắc đầu, khẽ nói: “Tôi cũng không biết. Trước tình cảnh thê lương kia, tôi chỉ có thể trấn an anh ấy, đâu thể hỏi anh ấy những chuyện này. Bất quá, theo tôi nghĩ, chắc anh ấy có nguyên nhân bất khả kháng. Bằng không thì ai có thể trơ mắt nhìn bản thân mất mẹ?”

Tuyên Hoài Phong trầm mặc một lát, nói: “Bất luận thế nào, chuyện này vẫn là tôi có lỗi với anh ta. Nhớ lại thì việc hải quan gây ra ở bệnh viện Đức quả thực quá ngang ngược. Để một mình tôi chiếm đoạt hai tầng bệnh viện, chẳng biết đã làm chậm trễ tính mạng của bao nhiêu bệnh nhân nữa.”

Bạch Vân Phi nói: “Chuyện này đâu thể trách cậu. Trong lúc cậu bị bệnh, cậu có biết chuyện bên ngoài thế nào đâu.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Lúc trước khi còn ở Quảng Đông, tôi vẫn thường gặp mẫu thân anh ta, cũng coi như một vị trưởng bối. Không biết thì thôi, nếu đã biết thì tôi phải tới phúng viếng.”

Nói xong bèn đứng dậy.

Bạch Vân Phi cũng đứng lên, lo lắng nói: “Là lỗi của tôi, đáng lẽ không nên nhắc việc này với cậu. Cậu mới lành bệnh, đi tới chỗ người chết làm gì? Tổng trưởng mà biết tôi bày chuyện, tuyệt đối sẽ tức giận với tôi.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Không sao, anh ấy là người biết nói lý.”

45. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 3 - Chương 32

Bạch Vân Phi thấy mình nói một hồi lại dẫn tới việc này, y quả thực không tưởng tượng được, nghe Tuyên Hoài Phong muốn đi cùng Bạch Tuyết Lam, y bèn cảm thấy không nên ở lại lâu, tạm biệt Tuyên Hoài Phong, nói muốn tới tiệm bồi giầy xem xét việc buôn bán.

Tuyên Hoài Phong hiểu ý y nên chẳng giữ lại, đích thân tiễn Bạch Vân Phi đến cổng chính.

Ẩn ý của y là muốn gọi một chiếc xe hơi trong công quán đưa Bạch Vân Phi đi.

Bạch Vân Phi nói: “Không cần vậy đâu. Trước kia tôi là người ca diễn, sợ giá trị bản thân bị hạ thấp nên mới chú ý đến việc giả tạo phô trương, thường muốn mượn ô tô người ta mà ngồi. Chứ thực ra sao tôi không rõ, mượn ô tô người ta để nở mặt nở mày là chuyện đáng xấu hổ. Bây giờ không hát hí khúc, tôi không muốn ngồi ô tô nữa. Hôm nay vốn ngồi xe kéo tới, tôi đã dặn phu xe chờ tôi ở bên ngoài một lúc, đưa tôi đến tiệm. Cậu xem, người ta chờ làm việc cho tôi, tôi không nên nuốt lời.”

Mặc dù y từng làm con hát, song bản chất vẫn là người cẩn trọng, đã nói với Tuyên Hoài Phong hai chữ xấu hổ, xem ra y đã coi Tuyên Hoài Phong là người bạn có thể tin tưởng.

Tuyên Hoài Phong đưa mắt nhìn, quả nhiên có một chiếc xe kéo dừng ở chân tường, phu xe kia thấy Bạch Vân Phi đi ra bèn vội vàng đứng dậy, dùng khăn mặt bẩn lau chỗ ngồi, đôi mắt hiện vẻ mong chờ.

Tuyên Hoài Phong chẳng nhiều lời nữa, nắm chặt tay y. “Được rồi, chờ mấy ngày nữa, tôi sẽ đích thân tới thăm viếng quý tiệm.”

Tiến Bạch Vân Phi xong, Tuyên Hoài Phong mới đi vào công quán.

Đến phòng ngủ, thấy Bạch Tuyết Lam đưa lưng về phía cửa, chẳng biết đang tìm vật gì trong ngăn kéo, nghe động tĩnh phía sau, hần xoay người lại, thấy là Tuyên Hoài Phong liền hỏi: “Bạch Vân Phi đi rồi?”

Tuyên Hoài Phong gật đầu hỏi: “Anh đang tìm gì?”

Bạch Tuyết Lam đóng “bộp” ngăn kéo, lúc quay người lại, trong tay đã cầm hai tấm gì đó, trả lời: “Thứ để trả nợ.”

Tuyên Hoài Phong nhận lấy đồ từ tay hần nhìn thử, hóa ra là hai tấm ảnh.

Một tấm chụp hai người. Âu Dương Thiển đeo găng tay trắng rất dài, cánh tay ôm lấy khuỷu tay Tuyên Hoài Phong, tư thế lẫn nét cười đều có vẻ cực kỳ vui sướng.

Một tấm khác chụp ba người. Âu Dương Thiển ở chính giữa, Tuyên Hoài Phong và Bạch Tuyết Lam mỗi người đứng một bên trái phải. Ba người họ, không phải tuần nam thì chính là mỹ nữ, quả thực có chút phong cách trên poster phim ngoại quốc.

Tuyên Hoài Phong nói: “Thì ra là cái này, người ta chẳng qua thuận miệng nói, anh đâu cần nôn nóng đến nổi lập tức tìm ra chứ.”

Bạch Tuyết Lam nở nụ cười, nhìn lướt qua y. “Cô ta thực sự chỉ thuận miệng nói? Anh nghĩ em không đến mức ngây thơ như thế đâu.”

Trong ánh mắt rõ ràng còn mang ý tứ khác.

Bạch Tuyết Lam lấy hai tấm ảnh trên tay Tuyên Hoài Phong lại, giơ tấm ảnh chụp hai người ra trước mắt Tuyên Hoài Phong, nói: “Cô ta muốn tấm này, anh sẽ không để cô ta toại nguyện. Sẽ đưa cho cô ta tấm này.” Nói rồi liền giơ tấm ảnh chụp ba người lên.

Tuyên Hoài Phong buồn cười, đáp: “Làm quan lớn như thế thì nên xử lý chuyện lớn, anh lại phung phí tâm sức vào những chuyện thế này... em cũng đến mệt thay anh.”

Bạch Tuyết Lam nói vô cùng khí phách: “Trên đời này chẳng có chuyện lớn gì làm khó được anh cả. Về phần tình địch, đó là đám kiến nhỏ đáng ghét.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Anh đã tự biết là con kiến, vậy hà tất phải để ý?”

Bạch Tuyết Lam hùng hồn đáp: “Chẳng phải có câu “Đê xây ngàn dặm bị hủy bởi tổ kiến” đó sao? Đừng xem thường kiến nhỏ, nó đích thị là tai họa ngầm đấy. Cái thứ nhỏ xíu ấy, nhất định phải thấy con nào bóp chết con này.”

Tuyên Hoài Phong chẳng thể đạt được thứ gì từ nhà biện luận giỏi đối chiến bằng ngôn từ này, lắc đầu: “Có việc đưa một tấm ảnh thôi, anh thích đưa tấm nào thì đưa tấm đó, em chẳng quan tâm.”

Bạch Tuyết Lam kéo chuông gọi một dãy tứ trai đến, giao tấm ảnh ba người cho hắn, dặn dò: “Cậu ra phố đặt làm một chiếc hộp thủy tinh rồi bỏ tấm ảnh này vào trong, ngày mai đưa đến phủ hội trưởng hội thương nghiệp, nói là đưa cho tiểu thư Âu Dương.”

Về phần tấm ảnh hai người chụp Tuyên Hoài Phong và Âu Dương Thiên, Bạch Tuyết Lam thần nhiên đút vào túi áo mình.

Tuyên Hoài Phong luôn nghĩ đến việc nghe được từ chỗ Bạch Vân Phi, chẳng biết nên mở miệng thế nào với Bạch Tuyết Lam, chờ dãy tứ trai cầm tấm ảnh đi, y ngồi bên cạnh bàn tròn, trầm suy nghĩ một lúc mới ngẩng đầu nói: “Một lúc nữa em phải ra ngoài.”

Bạch Tuyết Lam hỏi: “Đi đâu?”

Tuyên Hoài Phong im lặng một lát.

Bạch Tuyết Lam hỏi lại lần nữa: “Em muốn đi đâu?”

Bấy giờ Tuyên Hoài Phong mới kể chuyện mẫu thân Lâm Kỳ Tuấn, khản khoản nói với Bạch Tuyết Lam: “Ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại vì ta mà chết. Chung quy vẫn là vị trưởng bối đã từng quen biết. Em nghĩ anh không đến nỗi vô lý, ngay cả việc tự do đến phúng viếng trưởng bối của em cũng cảm đoán. Đúng không?”

Nghe ba chữ Lâm Kỳ Tuấn, gương mặt Bạch Tuyết Lam mất hẳn nét cười.

Tuyên Hoài Phong nói xong bèn đưa tay qua, nhẹ nhàng phủ lên mu bàn tay Bạch Tuyết Lam, thể hiện dáng vẻ trấn an, nhưng Bạch Tuyết Lam vẫn không phản ứng, hắn nhìn chằm chằm chiếc chén sứ màu lam trên bàn, gương mặt chẳng chút biểu cảm.

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Sao anh không nói chuyện?”

Qua hồi lâu, Bạch Tuyết Lam mới chẳng chút biểu cảm mà hỏi lại: “Em muốn anh nói gì? Anh còn chưa nói chữ nào, em đã đem cái mũ cấm cản tự do chụp lên đầu anh còn gì.”

Tuyên Hoài Phong trầm mặc, thu bàn tay đang đặt chung tay với hấn lại, ngồi thẳng người trên ghế, chậm rãi nói: “Xem ra, anh quả thực muốn cấm cản tự do của em.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Em nhất định muốn đi?”

Tuyên Hoài Phong đáp: “Đúng vậy, em nhất định phải đi. Em nghĩ, xã hội bây giờ tân tiến, chung quy con người nên được hành động tự do, nếu không có, vậy chính là nô lệ thời trước. Cho dù anh dùng vũ lực nhốt em lại, em vẫn sẽ không khuất phục.”

Bỗng nhiên, căn phòng trở nên im ắng.

Không khí tràn lên phổi như đọng lại thành đá tảng, đè ép khiến lồng ngực người ta nặng trĩu.

Trong cảnh trầm mặc đến khó chịu này, Tuyên Hoài Phong chợt cảm thấy hối hận.

Sự coi trọng của Bạch Tuyết Lam đối với mình, y hiểu. Người đàn ông này dù độc tài chuyên chế, nhưng chưa lúc nào không suy nghĩ cho y.

Câu nói khi này của mình có lẽ đã quá nặng nề.

Tuyên Hoài Phong nghĩ chắc hẳn mình đã gây tổn thương cho Bạch Tuyết Lam nên không khỏi lo lắng, muốn nói gì đó cứu vãn mà đầu óc đột nhiên như bị đổ keo dán, chẳng biết câu nào mới thích hợp.

Trong lòng đang dằn vặt, bỗng nghe Bạch Tuyết Lam thở dài một hơi, chẳng vui chẳng buồn nói: “Em muốn đi, vậy đi đi.”

Tuyên Hoài Phong ngạc nhiên hỏi: “Anh nói thật?”

Bạch Tuyết Lam lạnh lùng nói: “Không cho em đi, em thành nô lệ, anh thì thành chủ nô cùng hưng cực ác còn gì.”

Tuyên Hoài Phong hồ thẹn, đứng lên, đi lấy ấm trà trên mặt tủ tới rót cho hấn một chén, đích thân bưng hai tay đưa tới cho hấn: “Em ăn nói bộp chộp, giờ lấy trà thay rượu để bồi tội với anh. Anh đừng giận em.”

Y ăn nói khép nép, dịu dàng mà lại hết sức đáng yêu như vậy, Bạch Tuyết Lam thực sự khó tiếp tục lạnh mặt, gương mặt điển trai xuất hiện vẻ tươi cười, trêu chọc y. “Em thực sự nhận lỗi? Vậy thì phải thành tâm dứt chén trà này cho anh đấy.”

Tuyên Hoài Phong thấy hần cười, trong lòng nhẹ nhõm, y cũng nở nụ cười. “Tổng trưởng, ngài giờ cao đánh khẽ, chớ có dốc sức đánh chó rơi xuống nước đấy.”

Nói rồi, y đưa chén trà qua, đặt trên môi dưới Bạch Tuyết Lam.

Bạch Tuyết Lam hé miệng, Tuyên Hoài Phong từ tốn nghiêng chén trà, tự tay đút hần uống một chén trà.

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Thế nào?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Theo anh thì không đạt tiêu chuẩn. Em nghĩ xem, bình thường anh đút em uống trà uống thuốc như thế nào à? Miệng không đối miệng, không tính.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Anh thôi đi. Kiếm lợi từ người ta bao nhiêu rồi, còn ở đó mà tính sổ với sách kiểu này nữa.”

Hai người đáp trả vài câu, xem như đã bóc bỏ vấn đề khó chịu trước đó.

Bạch Tuyết Lam đề xuất. “Em muốn đi phúng viếng Lâm lão phu nhân, anh không phản đối. Dẫu vậy, em phải đồng ý với anh một điều kiện.”

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Điều kiện gì?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Anh muốn đi chung với em.”

Tuyên Hoài Phong đã sớm đoán được hần sẽ không để mình đi một mình, y chẳng do dự mà gật đầu. “Vậy tốt lắm, nói cho cùng, anh với anh ta cũng là bạn học. Từng là bạn đồng môn, cúi lạy Lâm bá mẫu một cái cũng coi như không mất lễ nghĩa. Vậy thì thay quần áo xong rồi đi.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Em thay quần áo trước đi, anh tới thư phòng nói mấy câu bàn giao công vụ cho Tôn phó quan rồi về.”

46. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 33

Bạch Vân Phi rời khỏi Bạch công quán, ngồi lên xe kéo, nói địa chỉ tiệm bồi giấy.

Mặt tiền cửa tiệm bồi giấy y mới mở nằm trên đường Dư Khánh.

Từ Bạch công quán đến đường Dư Khánh, phu kéo xe vì muốn tiết kiệm sức lực nên muốn tạt qua một đoạn đường gần hơn, không đi tới đại lộ Bình An, mà trái lại rẽ vào ngõ Hồ Lô, chạy một đoạn đường, rẽ góc bên trái, lại chạy thêm một đoạn dài.

Bạch Vân Phi bị phu kéo xe kéo vào trong ngõ nhỏ rẽ đông rẽ tây đã sớm mất phương hướng, đến khi xe kéo ra khỏi đường ngõ, thấy cảnh vật trên đường hết sức quen thuộc mới biết, chuyển đi tắt đó lại tạt tới cuối ngõ Hoàng Long.

Chẳng phải gần đây là chỗ ở của Lâm Kỳ Tuấn sao?

Bạch Vân Phi ngồi trên xe kéo nhìn cảnh vật hai bên chậm rãi lui về phía sau, mái hiên thuộc tiểu công quán của Lâm Kỳ Tuấn lộ ra ở đằng xa treo hai chiếc đèn lồng giấy màu trắng thê lương, đang đung đưa trong gió. Cảnh tượng vô cùng chua xót.

Y vốn muốn về tiệm bồi giấy, nhưng cơ duyên trùng hợp lại để xe kéo kéo tới đây, quả thực không thể không xuống.

Bạch Vân Phi nói với phu xe: “Anh đỗ ở đây đi, tôi vào trong thăm người bạn.”

Phu xe nói: “Thiếu gia, lần này tôi không thể đợi đâu. Bận rộn cả ngày lại chẳng được miếng cơm giọt nước nào vào bụng nữa, tôi phải về nhà bảo vợ nấu tí đồ ăn.”

Bạch Vân Phi nói: “Vậy không cần anh đợi, lát nữa tôi gọi chiếc khác. Vốn phải đến đường Dư Khánh, nhưng mặc dù xuống xe ở chỗ này, tôi vẫn sẽ không bớt tiền xe của anh. Anh dừng lại trước cửa tiểu công quán kia đi.”

Phu xe nghe y nói vậy liền kéo xe đến trước cửa Lâm trạch.

Bạch Vân Phi xuống xe, quả nhiên vẫn đưa đủ sáu mao tiền. Phu xe cất đường đi lại được cầm tiền nên rất mừng, song hẳn cũng chẳng phải người không biết xấu hổ, bèn có lòng nói hai câu phát tài cát tường với Bạch Vân Phi, sau đó mới kéo chiếc xe kéo chẳng mới chẳng cũ kia đi.

Người hầu Lâm trạch nhận ra Bạch Vân Phi nên không cần thông báo, nhanh chóng mời y tự bước vào.

Giờ đây, Lâm trạch cực kỳ tĩnh mịch. Bởi nhà chủ nhân có tang sự, đám đầy tớ trai trò chuyện đều hạ nhẹ giọng, dường như sợ quấy rầy vong hồn.

Tất cả mọi thứ trang trí xa hoa bên trong phòng lớn đặt linh cữu đều được gỡ xuống, mười mấy tấm thảm tròn trên mặt đất nom có vẻ trống rỗng thê lương. Bàn bệ của Lâm gia ở thủ đô, trừ mấy người bạn hữu hạn, còn lại đều là “bạn” làm ăn qua lại, đa phần họ đã đến từ buổi sáng để chia buồn. Đến giờ này, khách khứa đều đã giải tán.

Bạch Vân Phi đi vào, thấy căn phòng lớn như vậy lại chỉ có một mình Lâm Kỳ Tuấn, hấn đưa lưng về phía cửa, quỳ gối trước linh cữu, thẳng tắp như tạc.

Bạch Vân Phi là người đã mất cha mẹ từ thuở thiếu thời, nhìn tình cảnh bi thương ấy, y càng thêm xót xa.

Y đi tới trước linh cữu, trước tiên cung kính lạy linh cữu một cái, sau đó xoay người nói với Lâm Kỳ Tuấn: “Lúc em đi, anh quỳ gối ở đây, bây giờ quay lại, anh vẫn còn quỳ ở đây. Chẳng lẽ anh chưa từng cử động? Anh chà đạp thân thể thế này, bá mẩu trên trời thấy được sẽ không an lòng.”

Lâm Kỳ Tuấn chịu đựng nỗi dày vò mất mẹ, gương mặt đã gầy gò vô cùng, cằm đã lún phún râu, trong đôi mắt chẳng có lấy một tia thần thái, cứ chăm chăm nhìn tấm ảnh chụp mẹ mình đặt trước linh cữu, tựa như một người đang thoi thóp trước khi chết.

Bạch Vân Phi nói chuyện với hấn, hấn dường như không nghe thấy.

Bạch Vân Phi thở dài, thông thả bước ra ngoài cửa, đứng trong hành lang nhìn sang hai bên, khó khăn lắm mới nhìn thấy một dãy tớ trai đi qua, y gọi hấn lại, ôn hòa nói: “Làm phiền mời quản gia ở quý trạch đến đây.”

Chốc lát sau, quản gia Lâm gia đi tới, nhẹ giọng hỏi: “Ông chủ Bạch, có chuyện gì sao?”

Bạch Vân Phi nói: “Hôm nay thiếu gia nhà các người có ăn uống gì chưa?”

Quản gia thở dài, lắc đầu: “Cả ngày nay, ngay cả một giọt nước cũng chẳng chịu uống. CƠM nước nấu xong, xin cậu ấy tốt xấu gì cũng ăn một miếng, thế nhưng cậu ấy trông giữ trước linh cữu lão phu nhân không chịu dời một bước. Khuyên thêm nữa, cậu ấy trái lại còn phát điên lên với chúng tôi.”

Bạch Vân Phi cau mày. “Vậy đâu được. Đau lòng đã tổn hại đến sức khỏe rồi, huống hồ lại còn tuyệt thực?”

Quản gia đứng trước cửa lẳng lẽ liếc chung quanh, sau mới quay đầu nói nhỏ với Bạch Vân Phi. “Ông chủ Bạch, xin ngài khuyên thiếu gia đi. Tôi thấy cậu ấy đau lòng cực độ, cứ chẳng chịu nói chuyện, chỉ mỗi buổi sáng nay lúc ngài qua đây, cậu ấy mới nói vài câu. Tôi nghĩ cậu ấy sẽ nghe lời ngài đấy.”

Bạch Vân Phi nói: “Đương nhiên tôi sẽ tận sức thực hiện nghĩa vụ bạn bè. Nhờ ngài đi chuẩn bị ít CƠM và thức ăn nóng, giờ tôi vào nói vài câu với anh ấy.”

Y nói chuyện với quản gia xong liền xoay người vào trong nhà, đến trước mặt Lâm Kỳ Tuấn.

Lâm Kỳ Tuấn quỳ, y cũng dứt khoát sóng vai quỳ bên Lâm Kỳ Tuấn trước linh cữu, thầm nghĩ: *Đau buồn vì tang ma của mẫu thân, chỉ trấn an bình thường sẽ ăn thua, cần phải kích thích anh ấy một chút, để anh*

ấy phát tiết ra ngoài mới tốt.

Bởi vậy, y chẳng nói phải quan tâm sức khỏe các loại, trước chọn sự gian khổ của bản thân sau khi mất cha mẹ kể ra đôi chút, cảm thán con muốn nuôi cha mẹ mà không được, còn nói: “Trên đời này, tình yêu của phụ mẫu dành cho con cái là điều bất kể vật gì cũng không thay thế được. Đừng nói là bà yêu thương anh, cho dù đánh chửi anh thì đã sao? Đợi đến lúc chia lìa, cho dù muốn có người tới đánh mình chửi mình như vậy... biết đến đâu tìm? Có thời gian, em mơ về lúc còn nhỏ, ngạch nương tức giận nhéo tai em... Em thật sự rất muốn cứ mơ như vậy cả đời, không bao giờ muốn tỉnh lại nữa...”

(Ngạch nương: Cách gọi mẹ trong các gia đình quý tộc thời nhà Thanh. Gia đình Bạch Vân Phi lúc trước cũng là quý tộc.)

Lâm Kỳ Tuấn nghĩ tới người mẹ đã qua đời của mình đâu còn nghe được những lời này, đôi mắt hấn hấp háy, nước mắt đọng đầy vành mắt, đôi môi mỗi lúc một run rẩy. “Thằng con bất hiếu như anh đây, cho dù lão nhân gia có ở trên đời cũng muốn nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy anh nữa. Tư cách làm con... anh đã đến nông nổi này rồi, anh... anh còn sống làm gì?!”

Nói xong, hấn gương giọng khóc rống lên.

Đầy tớ trai bên ngoài nghe thiếu chủ nhân khóc lớn bèn muốn đi vào khuyên.

Bạch Vân Phi nói: “Đừng lo, cứ để anh ấy khóc lớn một lúc mới tốt.”

Lâm Kỳ Tuấn khóc như vậy chừng hơn nửa tiếng đồng hồ, vượt linh cữu Lâm lão phu nhân, tiếng khóc yếu ớt, bao sức lực đều dùng hết, âm thanh dần nhỏ xuống.

Lúc này Bạch Vân Phi mới đi qua, chân thành khuyên bảo, cuối cùng cũng thuyết phục được Lâm Kỳ Tuấn một chút.

Lâm Kỳ Tuấn khàn giọng nói: “Em nói đúng, mẫu thân anh đi, phụ thân anh còn đang ở quê nhà, ông ấy lại là bệnh nhân đang nằm trên giường. Anh ném tính mạng này đi chẳng ích lợi gì mà còn càng thêm bất hiếu.”

Còn nói: “Ăn cũng được. Nhưng anh muốn trông coi mẫu thân anh, không cần gì khác cả, một bát cháo hoa là đủ.”

Bạch Vân Phi gật đầu, đi ra bên ngoài nói với quần gia.

Quần gia vui mừng nói: “Đồng ý ăn cháo là tốt rồi. Vẫn do ông chủ Bạch có giao tình với thiếu gia nhà chúng tôi, nếu không phải ngài, chỉ sợ ai khuyên cũng không được.”

Nhà bếp Lâm Trạch đã chuẩn bị cháo trước đó, chốc lát sau đã múc một chén cháo đưa đến, còn kèm theo một đĩa đồ muối làm đồ ăn kèm.

Bạch Vân Phi bưng vào trong phòng, tận mắt nhìn thấy Lâm Kỳ Tuấn chậm rãi ăn hết.

Thấy Lâm Kỳ Tuấn đau lòng đến nhường này, Bạch Vân Phi suy nghĩ một lúc bèn từ bỏ quyết định đến tiệm bồi giầy. Y sợ Lâm Kỳ Tuấn lại đột nhiên nghĩ tới người mẹ mới qua đời của mình, lại đau lòng muốn chết lần nữa, cho nên y không rời đi mà nhẹ giọng trò chuyện với Lâm Kỳ Tuấn, đem đề tài chuyển đến trên người phụ thân đang ở Quảng Đông xa xôi của hắn, sau lại nói đến việc buôn bán khắp nơi của Lâm gia.

Lâm Kỳ Tuấn cảm kích. “Vân Phi, anh hiểu rất rõ tình cảm em dành cho anh. Em xem, anh bị đả kích đến nhường này, kết quả chỉ có em có thể an ủi vài lời. Những người khác đều là hoa trong gương, trăng dưới nước mà thôi. Hôm nay, coi như anh đã nhìn thấu tình đời này được tám chín phần rồi.”

Bạch Vân Phi nói: “Không thể nói lời như vậy. Anh là người dịu dàng điềm đạm, tuy rằng trong nhà có tiền song vẫn không hống hách với bạn bè, chuyện này rất đáng quý. Người như anh đương nhiên sẽ có rất nhiều bạn, sao lại là hoa trong gương, trăng dưới nước được? Về chuyện nhìn thấu tình đời... anh còn trẻ như vậy, càng không cần thiết nói lời đó.”

Lâm Kỳ Tuấn nói: “Em đang an ủi thôi. Anh biết, mình là kẻ ở đâu cũng bị căm ghét, sợ rằng ngay cả mẫu thân sinh cũng căm hận anh.”

Bạch Vân Phi nghe hắn nhắc tới mẹ mình, sợ hắn lại nghĩ tới chuyện đau lòng nên cố ý coi như chưa nghe thấy câu cuối cùng ấy, chậm rãi nói: “Em không biết anh lấy suy nghĩ bản thân bị người người căm ghét ấy từ đâu ra nữa. Thực sự quá bi quan rồi đấy. Thực ra, tất nhiên có người quan tâm đến anh.”

Lâm Kỳ Tuấn cười lạnh một tiếng. “Ví dụ như?”

Câu hỏi đó khiến Bạch Vân Phi khựng lại.

Lâm Kỳ Tuấn nói: “Vì khuyên anh, em lại bịa đặt để an ủi, anh rất cảm kích. Bất quá, bây giờ em không thể tự giải thích đúng không?”

Nói xong, hắn thở dài một tiếng, khắp gương mặt đều đeo vẻ buồn thương, mắt mác vô có.

Lòng Bạch Vân không chịu được nữa, nói với hắn: “Ví dụ như Tuyên phó quan cũng rất quan tâm anh.”

Lâm Kỳ Tuấn ngăn ra, nhìn y một lát, chợt hững hờ lắc đầu: “Em cần gì phải dùng cậu ấy để gạt kẻ đáng thương, tinh thần sa sút như anh.”

Bạch Vân Phi chỉ có thể thẳng thắn kể chuyện hôm nay đến Bạch công quán thăm Tuyên Hoài Phong.

“Cậu ấy nghe xong việc bá mẩu gặp chuyện liền nói muốn tới phúng viếng. Anh nghĩ xem, cậu ấy là người mới xuất viện, sức khỏe suy yếu, vậy mà lại bằng lòng tới nơi có tang sự. Tấm lòng đó có thể coi là chân thành. Vậy làm sao lại không thể nói là cậu ấy quan tâm anh?”

Lâm Kỳ Tuấn lập lại lời Bạch Vân Phi nói, tin tưởng vài phần.

Trong lòng hai phần thấp thỏm, hai phần hoài nghi.

Lại có hai phần nhớ tới hồi ức ngọt ngào trước kia, hai phần đau đớn vì bị Bạch Tuyết Lam cướp mất người yêu.

Nhất thời, cảm xúc như chiếc bình bị lật úp.

Nhưng nghĩ đến Hoài Phong mình từng yêu thương, trong lúc gian nan nhất, hóa ra y vẫn còn nhớ đến chút tình cảm. Ánh mắt ảm đạm kia của Lâm Kỳ Tuấn không khỏi xuất hiện chút sức sống.

Lâm Kỳ Tuấn thở dài nói: “Miệng cậu ấy nói với em như vậy, chứ về phần hành động thì chưa chắc đã giữ lời.”

Bạch Vân Phi nhìn bộ dạng đó của hắn, rõ ràng là vô cùng chờ đợi Tuyên Hoài Phong đến, y bèn nói: “Em thấy Tuyên phó quan đầu phải người ăn nói tùy tiện. Nếu nói đến, chắc chắn sẽ đến. Chắc là ra ngoài nên phải chuẩn bị, tốn thời gian một chút. Em không đi đâu cả, em sẽ ở đây cùng anh đợi cậu ấy.”

Lâm Kỳ Tuấn nói: “Vậy tốt lắm.”

Hai người liền cùng nhau chờ Tuyên Hoài Phong đến.

47. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 3 - Chương 34

Trong Bạch công quán, Bạch Tuyết Lam kêu Tuyên Hoài Phong đi thay quần áo, còn mình lại tới thư phòng, gọi người tìm đầy tớ trai tên Trương Nhung đến.

Trương Nhung đến rất nhanh, đến trước mặt Bạch Tuyết Lam bèn cung kính hỏi: “Tổng trưởng có gì căn dặn?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Cậu đóng cửa thư phòng lại, chúng ta nói chuyện một câu.”

Trương Nhung không hiểu lý do, nhưng hắn biết, tổng trưởng rất khôn khéo lợi hại, lần này lại đặc biệt gọi

hắn đến đây... cho nên hắn chẳng nói gì, trong lòng đã có chút lo sợ.

Hắn đóng cửa phòng, quay trở lại trước mặt Bạch Tuyết Lam, khoanh tay chờ.

Chỉ nghe Bạch Tuyết Lam cười tủm tỉm nói: “Tôi nghe nói cậu và Niên xử trưởng phu nhân có chút giao tình?”

Trương Nhung cảm thấy như sấm nổ bên tai, sợ đến trắng bệch mặt mũi, quỳ sụp xuống mặt đất, nơm nớp lo sợ nói: “Tiểu nhân không dám nói dối, Niên phu nhân từng cho tiểu nhân hai trăm đồng tiền thưởng, nói sức khỏe Tuyên phó quan không tốt, cũng không biết ở trong công quán có quen hay không; nếu trên người Tuyên phó quan có chỗ nào khó chịu, tiểu nhân phải gọi điện thoại thông báo đến Niên trạch một tiếng. Tiểu nhân nhất thời tham lam nên đã nhận tiền. Thế nhưng tổng trưởng! Tiểu nhân vẫn hiểu quy củ bên trong công quán. Chuyện trong công quán tuyệt không dám lộ ra ngoài dù chỉ một chữ. Tóm lại... tóm lại là tiểu nhân kiến thức hạn hẹp, tiện tay nhận tiền của Niên phu nhân, tiểu nhân đáng chết! Tiểu Nhân sẽ lập tức đưa tiền trả lại cho Niên phu nhân. Tổng trưởng, van ngài tha cho tiểu nhân một lần! Sau này tiểu nhân không dám nữa!”

Vừa nói vừa quỳ dưới chân Bạch Tuyết Lam mà đập đầu bôm bốp.

Trong công quán, hắn xem như có chút lai lịch, rất hiểu vị tổng trưởng này là một con hổ mặt cười răng nanh dài nhọn, nếu đã muốn thực sự ra uy thì sẽ chẳng chút qua loa.

Phạm phải điều kiêng kỵ của vị này, trừ lương, đuổi khỏi công quán cũng chẳng thành vấn đề, đáng sợ nhất là vị này sẽ gọi hai ba hộ binh tới, trói hắn đưa ra nơi hẻo lánh ngoài thành, đào một hố cát rồi chôn sống.

Lần trước quân Quảng Đông mua được một đầy tớ trai trong công quán, muốn dò hỏi chuyện cơ mật, bị Bạch Tuyết Lam tra ra được, đã bị xử lý như vậy.

Để giết gà dọa khỉ, Bạch Tuyết Lam không hề che dấu việc này với đám đầy tớ trai trong công quán.

Lúc gã đầy tớ trai kia bị bắt, Trương Nhung vừa khéo có mặt ở đấy, nghĩ tới lúc gã xui xẻo đó biết mình bị chôn sống đã gào khóc thảm thiết thế nào, Trương Nhung chảy càng nhiều mồ hôi lạnh, sống chết đập đầu.

Bạch Tuyết Lam cười nói: “Tìm cậu tới là cho cậu một cơ hội, còn về phần ân tình ban hai trăm đồng tiền của Niên phu nhân... Dừng lại, dừng lại, cậu cứ liên tục đập đầu như thế, sao tôi nói chuyện với cậu được?”

Trương Nhung hơi sững sốt, ngẩng cái đầu đã bị đập sưng thành bọng to, nghi ngờ nhìn Bạch Tuyết Lam, chẳng biết hắn nói thật hay dùng mình làm trò tiêu khiển trước khi chết.

Bạch Tuyết Lam chẳng quan tâm trong lòng hắn nghĩ gì, chậm rãi nói: “Chẳng phải cô ấy muốn cậu gọi điện thoại cho mình sao? Vậy tốt, bây giờ cậu lập tức gọi cho cô ấy một cuộc. Cứ nói là cậu báo cáo tin tức Tuyên phó quan, nhớ đấy, đừng có kéo chuyện lên đầu tôi.”

Bảo Trương Nhung ghé lỗ tai đến.

Bạch Tuyết Lam căn dặn một phen, sau đó vung tay lên. “Nhanh đi làm đi.”

Trương Nhung như nhận được đại xá, vội vàng chạy đến phòng điện thoại.

Lúc này Bạch Tuyết Lam mới rời khỏi thư phòng, trở lại phòng ngủ.

Tuyên Hoài Phong đã thay quần áo ra ngoài, cân nhắc đến việc tôn trọng Lâm lão phu nhân, y cố ý mặc một bộ đồ âu mới đen tuyền. Âu phục của y đều là đồ mời thợ lâu năm đến làm theo yêu cầu, dùng chất vải xa xỉ của ngoại quốc, cắt may vô cùng cẩn thận tỉ mỉ, khiến đường cong nơi thắt lưng hiện ra càng thêm đẹp mắt.

Khí chất lẫn bề ngoài của y đều là thượng đẳng, lại thêm âu phục cắt may hoàn hảo, quả thực rất dồi dào sức sống và điển trai.

Bạch Tuyết Lam bước một chân vào phòng, giương mắt thấy chàng thanh niên điển trai đó, ánh mắt dường như không rời ra được.

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Anh xử lý xong hết công việc chưa?”

Bạch Tuyết Lam gật đầu đáp: “Xong hết rồi.”

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Vậy có thể đi rồi?”

Bạch Tuyết Lam cười nói: “Em hơi nóng lòng đấy nhé. Kiểu gì cũng để anh thay quần áo đã chứ.”

Tuyên Hoài Phong thoáng chuyển mắt nhìn âu phục trên người Bạch Tuyết Lam. “Em thấy quần áo anh mặc đã rất trang trọng rồi, cần gì thay nữa?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Bộ âu phục này mặc tới tận trưa, thấm mồ hôi rồi. Đổi bộ khác nhẹ nhàng thoải mái chút.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Vậy anh thay đi, em chờ.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Ừ.”

Đi tới bên ngăn kéo lấy một bộ âu phục màu xám, đến sau tấm bình phong, chậm rãi thay ra, sau đó lại chậm rãi bước ra.

Tuyên Hoài Phong nói: “Thời gian thay quần áo của anh hôm nay ít nhất gấp hai ngày thường đấy.”

Bạch Tuyết Lam thoải mái đáp: “Em muốn đi gặp Lâm Kỳ Tuấn, đương nhiên anh phải kéo dài thời gian một chút. Chẳng lẽ em còn muốn anh xông tới như lửa đốt mông à?”

Vì buổi tranh luận hôm nay, người cuối cùng thắng lợi là mình, thắng được việc tự do ra ngoài, cho nên Tuyên Hoài Phong rất nhân nhượng Bạch Tuyết Lam, cười nói: “Đúng vậy. Em biết anh không thích anh ta, hôm nay thiệt thòi cho anh rồi. Chúng ta đi thôi.”

Y cùng Bạch Tuyết Lam sóng vai mà đi, mới ra đến cửa nguyệt nha đã thấy quần gia tới trước mặt.

Quần gia thấy bọn họ, vội đến trước mặt báo cáo. “Tuyên phó quan, ngài có điện thoại. Niên phu nhân gọi tới.”

Tuyên Hoài Phong nghe nói là điện thoại của chị, đó là cuộc gọi không thể không nhận, cho dù phải ra ngoài thì vẫn chỉ có thể tạm thời gác lại.

Y đến phòng điện thoại, cầm ống nói lên, gọi một tiếng: “Chị.”

Tuyên Đại Vân vừa như muốn hỏi tội vừa như nói đùa mà mở miệng: “Hay cho cái thằng nhóc này, xuất viện mà không đến chỗ chị. Em không biết cửa nhà Niên gia? Hay là quên mất em còn có một người chị rồi hả?”

Tuyên Hoài Phong cười nói: “Sao có thể chứ.”

Y liền kiên nhẫn giải thích bệnh mình còn chưa hồi hỷ, lại còn là bệnh phổi, sợ đến Niên trạch sẽ truyền nhiễm cho người khác.

Tuyên Đại Vân nói: “Nếu truyền nhiễm, em nhất định phải ở trong công quán, một bước cũng không được bước ra ngoài. Được rồi, tạm thời chị tin em, có điều em đừng giở trò với chị, để chị biết em không đến thăm chị mà lại đến chỗ khác, chị sẽ không tha cho em đâu.”

Tuyên Hoài Phong kinh ngạc, nghĩ việc đến nhà Lâm Kỳ Tuấn, nếu hiện tại giấu, sau này bị Tuyên Đại Vân điều tra được sẽ khó giải thích.

Y suy nghĩ một chút bèn thành thật thẳng thắn kể chuyện mình muốn tới nhà Lâm Kỳ Tuấn phúng viếng.

Tuyên Đại Vân lập tức phản đối: “Muốn em tới thăm chị, em mượn cớ bị bệnh. Lâm gia can hệ gì với em? Em lại lằng xằng chạy tới. Hoài Phong, không phải chị trách em, nhưng em là người bệnh nặng vừa khỏi, đến nhà người chết làm gì? Em không cần nói gì nữa, chị tuyệt đối không cho phép em đi.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Chị, Lâm bá mẫu ít nhiều gì cũng là một vị trưởng bối...”

Tuyên Đại Vân nói: “Trưởng bối thì sao? Nếu em thực sự quan tâm bề trên như thế thì chị cả là mẹ, chị cũng được coi như là nửa trưởng bối của em rồi đấy. Em không nghe lời chị hả?”

Tuyên Hoài Phong nghe lời cô lộ vẻ ngang ngược, y cố dựa vào lý lẽ mà nói: “Em đâu phải trẻ con, em có quyết định của mình.”

Tuyên Đại Vân dường như không ngờ em trai lại tranh luận như vậy, cô ở đầu kia điện thoại dừng một lúc, giọng nói bỗng nhiên đề cao. “Được lắm! Hay cho một vị phó quan lớn bên cạnh hải quan tổng trưởng! Hôm nay lông cánh em cứng cáp rồi, em lại nói quyết định này nọ với chị! Em... Em!”

Đột nhiên, y thoáng nghe thấy tiếng “rầm” vang lên ở đâu đó.

Trái tim Tuyên Hoài Phong thất lại, cầm ống nói hô to: “Chị! Chị! Chị làm sao vậy?”

Đầu dây bên kia không thấy tiếng Tuyên Đại Vân nói chuyện, trái lại là tiếng vú Trương kêu gọi loáng thoáng: “Tiểu thư! Tiểu thư! Cô đừng...”

Nói được phân nửa, trong ống nghe vang từng tiếng tút tút khô khan.

Hóa ra điện thoại đã ngắt.

Tuyên Hoài Phong lòng nóng như lửa đốt, vội quay số gọi lại, chuông mười tiếng chuông mà vẫn chẳng ai nghe máy.

Y càng thêm luống cuống, vội vã chạy ra bên ngoài.

Bên ngoài phòng điện thoại, Bạch Tuyết Lam đang nhàn nhã đứng chờ, thấy y đi ra liền hỏi: “Nói chuyện với chị em xong rồi? Có thể đến Lâm gia sao?”

Tuyên Hoài Phong lo lắng nói: “Đi Lâm gia cái gì? Chỉ sợ chị em xảy ra chuyện rồi.”

Bạch Tuyết Lam tỏ vẻ kinh ngạc, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Tuyên Hoài Phong không để ý nói chuyện với hấn mà chạy ra cổng chính, may là vì phải đi đến Lâm gia phúng viếng nên đã dặn chuẩn bị trước, ô tô chờ ngay cửa chính.

Tuyên Hoài Phong lên xe, Bạch Tuyết Lam cũng chen lên.

Tuyên Hoài Phong dặn tài xế: “Mau! Đến Niên Trạch!”

Xe ô tô lên đường, y mới kiểm chế sự sốt ruột, kể lại sự tình cho Bạch Tuyết Lam.

Bạch Tuyết Lam suy nghĩ, nói: “Em lo quá thôi, Niên phu nhân là người hướng ngoại mà. Theo anh thấy, chắc sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn đâu. Biết đâu cô ấy giận em rồi quăng điện thoại.”

Tuyên Hoài Phong được người yêu khuyên nhủ một lúc, tâm trạng căng thẳng coi như thả lỏng một chút, than thở nói: “Bất kể thế nào, không tận mắt thấy chị ấy vô sự, em sẽ không yên tâm được. Dù tại em, chị ấy là người đang mang thai, em không nên tranh luận với chị ấy.”

Bạch Tuyết Lam mỉm cười, ca ngợi y: “Em đúng là cậu em tốt.”

Khóe môi cong lên, đáng để người ta phải suy nghĩ.

Tuy nhiên, Tuyên Hoài Phong đang lo lắng cho chị mình, nào có thì giờ suy xét đến nụ cười thần bí của Bạch Tuyết Lam?

Đến Niên Trạch, Tuyên Hoài Phong vội xuống xe, Bạch Tuyết Lam lại ngồi bất động ở băng ghế sau.

Tuyên Hoài Phong khó hiểu, hỏi: “Anh không vào cùng sao?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Lúc anh bảo vệ em ở bệnh viện Đức đã miễn việc thăm viếng hỏi han, bây giờ Niên phu nhân thành kiến rất lớn với anh đấy. Anh không vào đâu, ở trên xe chờ em thôi. Em thấy cô ấy không sao thì nhanh ra đây một chút, anh đưa em về công quán ăn cơm chiều.”

Tuyên Hoài Phong đáp: “Được rồi.”

Y vào Niên Trạch, đi qua vườn hoa nhỏ, vội vội vàng vàng đi về phía viện của Tuyên Đại Vân. Đến trước cửa viện nhỏ, y thấy trong sân là vườn hoa nở đầy những đóa hoa hồng đỏ cực kỳ diễm lệ, vú Trương đang đứng cạnh vườn hoa, tay cầm một cái gáo hồ lô, dường như đang tưới nước.

Tuyên Hoài Phong thấy vú Trương thanh thần tưới nước, vậy nhất định chị mình không sao, y lập tức thở phào, đi vào sân gọi một tiếng: “Vú Trương.”

Vú Trương vừa thấy y bèn “ai ui” một tiếng, nhanh chóng bỏ gáo hồ lô xuống, vừa lau tay lên tạp dề vừa đi tới nói: “Tiểu thiếu gia, cậu tới rồi. Sức khỏe ổn chứ? Làm tôi lo lắng chết đi được.”

Nói rồi, bà quay đầu vào phòng, vui vẻ hô lên: “Tiểu thư, tiểu thiếu gia tới rồi.”

Tuyên Hoài Phong bèn đi về phía cửa phòng chính, vừa định gọi một tiếng chị, bỗng nghe giọng Tuyên Đại Vân từ trong nhà lạnh lùng truyền ra. “Vú Trương, vú ngăn nó lại cho tôi. Tôi chẳng muốn gặp cái tên em trai không để tôi trong mắt ấy làm gì cả.”

Bước chân Tuyên Hoài Phong hơi khựng lại, quay đầu, lúng túng nhìn vú Trương.

Vú Trương nói: “Tiểu thư, dầu gì cuối cùng tiểu thiếu gia đã tới, cô cần gì làm vậy chứ? Để cậu ấy vào đi.”

Tuyên Đại Vân cười lạnh. “Vào làm gì? Người ta trưởng thành, người ta tự có quyết định. Cái chỗ nhỏ bé này của tôi không dung được pho tượng Bồ Tát tự do bình đẳng lớn đến thế. Vú bảo nó thấy chỗ nào có chủ chương tự do dành cho thanh niên thì đến chỗ đó đi. Cánh cứng rồi, muốn bay rồi, cái thứ già cả cổ hủ tôi đây hà tất phải ngăn cản tự do của người ta?”

Tuyên Hoài Phong nghe những lời tức giận châm chọc này, y chỉ có thể quay sang cười khổ với vú Trương.

Vú Trương khẽ nói: “Tiểu thiếu gia, ngài còn không hiểu cô ấy à? Miệng lưỡi sắc bén hơn người ta, nhưng lòng dạ lại mềm hơn người ta nhiều. Cơ mà, cô ấy tức giận cũng chẳng lạ đâu nhé. Cậu mới khỏe một tí, sao lại đến chỗ người ta làm tang sự chứ? Xui xẻo lắm nha. Tiểu thư yêu thương cậu như thế, cậu lại không quan tâm sức khỏe của mình, chẳng trách cô ấy giận cậu nha.”

Tuyên Hoài Phong bất lực hỏi: “Vậy giờ phải làm sao đây?”

Vú Trương bèn hiền hậu cười với y một cái, lại nói với vào trong phòng. “Tiểu thư, cô đừng giận, cô đang mang thai, tội gì phải tức giận với em trai mình chứ. Tiểu thiếu gia là bệnh nhân nha, lẽ nào cô nhẫn tâm để cậu ấy đứng đây chịu gió sao?”

Từ lúc biết em trai tới, Tuyên Đại Vân đã khó nhọc ôm bụng bầu đi về phía cửa sổ, dùng một ngón tay nhấc một góc rèm lên nhìn ra bên ngoài, miệng lại chẳng chịu thua. “Đâu phải ngày đông đâu, gió thổi nó chết được chắc?”

Vú Trương nói: “Ôi trời! Tiểu thư, thế này thì cô không phải rồi. Đây là em trai ruột của tiểu thư đó, sao cô có thể thốt ra chữ chết vậy chứ? Cô muốn nguyên rửa cậu ấy hả? Tôi không giúp cô đâu.”

Tuyên Đại Vân không kiềm được gương mặt đang giãn ra, cười mắng: “Cho phép nó chọc tôi tức chết, lại không cho tôi nguyên rửa nó hả? Hai người các người mới là một phe ấy. Còn đứng làm gì? Vào đi.”

Tuyên Hoài Phong nhanh chóng bước vào, thấy Tuyên Đại Vân liền tiến lên hỏi: “Chị, chị khỏe không? Vừa rồi ở trong điện thoại làm em sợ chết.”

Tuyên Đại Vân vốn còn muốn mắng cậu em không nghe lời vài câu, thế nhưng y bệnh hơn nửa tháng, nằm viện không được thăm nom, cô thực sự rất nhớ. Giờ lại thấy Tuyên Hoài Phong nói chuyện thân thiết như thế, sao cô còn giữ được thái độ muốn giáo huấn người ta như lúc đầu.

Cô tiếp tục quan sát em trai, mặc dù sắc mặt không tồi nhưng gò má lại gầy đi. Xem ra trước đó bệnh rất nặng.

Nghĩ vậy, trong lòng không khỏi đau đớn. Cô lại nghĩ, cậu em trai này của mình đã mất mẹ từ khi còn rất nhỏ. Khi còn bé đã đáng thương như vậy thì cũng thôi, tại sao lớn rồi vẫn còn nhiều tai nhiều bệnh đến thế? Xem ra bản thân thật không xứng làm chị.

Cô đột nhiên vô cùng sầu não.

Tuyên Hoài Phong thấy chị chăm chú nhìn mình, bất tri bất giác, vành mắt cô đỏ lên khiến y càng hoảng sợ, vội nói: “Chị, em biết sai rồi, chị đừng giận, cứ mắng em đi. Đừng khiến bản thân đau lòng như vậy mà.”

Tuyên Đại Vân cũng cảm nhận được hơi nóng bất ngờ bốc lên trong mắt mình, cứ như bây giờ không hay, cô liền nở nụ cười trên mặt, vậy Tuyên Hoài Phong, gọi y đến ngồi cạnh mình.

Sờ lên gò má gầy gò của y, lại dùng mu bàn tay kiểm tra trên trán y, sau đó đặt tay lên vai y, nhẹ nhàng vuốt ve, quan tâm hỏi han. “Rốt cuộc trên người em còn chỗ nào khó chịu không?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Không có.”

Tuyên Đại Vân hỏi: “Bác sĩ có căn dặn gì không?”

Tuyên Hoài Phong đáp: “Chỉ là ăn uống thanh đạm một chút thôi.”

Tuyên Đại Vân trầm ngâm gật đầu, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, quay sang nói với vú Trương: “Vú nhân nhà nhĩ? Không cần nấu ăn sao?”

Vú Trương vỗ vỗ trán: “Ôi! Ôi! Tôi vừa thấy thiếu gia về liền vui vẻ đến hồ đồ mất rồi. Tôi phải tới nhà bếp nấu mấy món thiếu gia thích ăn mới được.”

Tuyên Đại Vân nhìn theo bóng lưng bà mà dặn thêm một câu: “Đừng quá dầu mỡ quá mặn, nhạt một chút.”

Tuyên Hoài Phong nghĩ tới Bạch Tuyết Lam còn đang chờ trên xe hơi bên ngoài, nói: “Chị, em ngồi một lát rồi đi, không ăn cơm tối ở đây đâu.”

Tuyên Đại Vân quả quyết nói: “Không được. Từ khi em làm phó quan, chị muốn gặp em đúng là khó như lên trời. Cổ nhân nói cái gì mà “vừa vào cửa cung sâu như biển”, chị thấy công quán của vị tổng trưởng kia của em còn lợi hại hơn cả cửa cung ấy chứ. Hẳn là thiên tử chắc? Ngay cả việc em ăn ở chỗ chị một bữa cũng muốn quản lý luôn.”

Tuyên Hoài Phong cười nói: “Mặc kệ tổng trưởng đi. Trước khi em ra ngoài đã nói sẽ về ăn cơm chiều rồi.”

Tuyên Đại Vân hừ một tiếng, nói: “Em đúng là biết bảo vệ vị thượng cấp này quá đấy. Chị cho em biết, nếu như không phải thân thể chị không tiện thì lúc em ở trong bệnh viện, chị đã tự mình đến lãnh giáo một phen rồi. Em trai bị bệnh lại không cho chị ruột vào thăm, đây là lý lẽ gì cơ chứ?”

Tuyên Hoài Phong cực kỳ không muốn chị mình ác cảm với người yêu, nghe Tuyên Đại Vân oán giận, y chỉ ngoan ngoãn cười, chuyển đề tài, nhìn bụng bầu của Tuyên Đại Vân, hỏi: “Lúc nào là đến ngày ra đời của cháu ngoại em đây nhỉ?”

Bị hỏi câu này, gương mặt Tuyên Đại Vân nhất thời xuất hiện vẻ ngượng ngùng dịu dàng, cúi đầu nhẹ nhàng vuốt bụng vài cái, cười nói: “Cũng chẳng còn mấy ngày. Tỷ phu em mời một bà đỡ người Nhật đến, cho bà ta ít tiền, bảo bà ta ở nhà. Vạn nhất có động tĩnh gì cũng có người lo.”

Nhắc đến chuyện đứa con sắp sinh, đương nhiên thai phụ sẽ nói nhiều, cô kéo Tuyên Hoài Phong, thao thao nói chuyện nhà, lại lôi mấy món đồ lót với bút tất nhỏ mình mới làm ra cho y nhìn.

Tuyên Hoài Phong thấy chị vui vẻ cao hứng như vậy bèn không tiện nhắc lại chuyện cơm tối, trong lòng lại thấp thỏm nghĩ đến Bạch Tuyết Lam, thừa dịp Tuyên Đại Vân ngừng nói, y kiếm cớ ra ngoài phòng, đang nghĩ đến việc gửi lời nhắn, đúng lúc thấy Niên Dung – đầy tớ trai Niên gia đi tới, y bèn ngoắc tay gọi hắn.

Niên Dung vội đến, bởi gần đây không thấy Tuyên Hoài Phong đến nên hắn vái y một cái, cười hỏi: “Cữu thiếu gia, ngài dặn dò gì ạ?”

Tuyên Hoài Phong rút một tờ năm đồng trong túi nhét vào tay hắn, khẽ nói: “Bạch tổng trưởng ngồi trên ô tô Lincoln trước cửa, cậu đi một chuyến giúp tôi, báo cho ngài ấy biết là chị tôi giữ tôi ở lại ăn cơm tối, thực sự không từ chối được. Bảo ngài ấy đừng chờ tôi, đi về trước đi.”

Niên Dung thấy có năm đồng tiền thưởng, chuyện phải làm lại không khó, đúng là việc ưu đãi, trên mặt liền lộ vẻ hớn hở ân cần, sáng khoái dạ một tiếng, đi ra cửa lớn.

Chuyển lời của Tuyên Hoài Phong cho Bạch Tuyết Lam xong, Niên Dung lập tức quay vào trong nhà, mới vừa vào cửa liền đụng mặt Niên Quý – đầy tớ trai nhà họ Niên.

Gã Niên Quý này ý được Niên Lượng Phú tín nhiệm nên ở Niên trạch cũng là một đầy tớ trai có tiếng nói, mà từ trước đến nay hắn lại không thích Niên Dung không chịu nghe lệnh mình, thấy Niên Dung từ ngoài cửa tiến vào liền mở miệng dạy dỗ: “Niên Dung, cậu lại ra ngoài dạo phố đấy hả? Tháng nào cũng không công lĩnh lương, không chịu làm việc, còn muốn công việc này nữa không?”

Niên Dung nào chịu để hắn tính sổ, cãi lại: “Con mắt nào của anh thấy tôi đi dạo phố, tôi vừa đi làm việc cho cữu thiếu gia. Hơn nữa, công việc của tôi giữ được hay không cũng chẳng đến phiên anh nói. Anh cứ lo làm tốt công việc của mình đi.”

Nói rồi liền lướt qua người Niên Quý, ngông nghênh đi qua.

Niên Quý tức đến nỗi đứng phía sau tròng mắt, lăm bầm mắg: “Đừng tưởng phu nhân coi trọng mà không để ai vào mắt. Tiểu nhân đắc chí, cần rõ đến thế...”

48. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 3 - Chương 35

Việc nhỏ thể này của đám đầy tớ trai, các chủ nhân đương nhiên không biết.

Hiện tại, địa vị của Tuyên Đại Vân trong Niên trạch đã quan trọng, cho nên vú Trương cũng nước lên thì thuyền lên, tiếng nói trong phòng bếp càng vang dội, nhanh nhẩu chỉ huy ba bốn đầu bếp nữ chuẩn bị đĩa đựng đồ ăn, giúp việc, bận rộn náo nhiệt vô cùng.

Về phần mấy món ăn Tuyên Hoài Phong thích ăn, bà tự tay rửa sạch vài lần, làm hết sức cẩn thận.

Tuyên Hoài Phong ngồi tiếp Tuyên Đại Vân nói chuyện phiếm, nhắc đến Bạch Vân Phi, Tuyên Đại Vân cao hứng nói: “Ông chủ Bạch bây giờ đúng là ông chủ rồi, tuy mới mở tiệm chừng mười ngày, nhưng chị nghe nói việc buôn bán rất tốt. Cậu ấy vốn là người văn nhã, làm việc cẩn thận, phẩm là tranh chữ được qua tay cậu ấy bồi, khách hàng đều khen tốt. Còn chuyện nữa, hóa ra cậu ấy là nghệ thuật gia rất rành giám định và thưởng thức tranh chữ. Về phương diện này, có rất nhiều khách ngưỡng mộ cậu ấy, bằng lòng giúp đỡ buôn bán.”

Tuyên Hoài Phong cũng vui cho Bạch Vân Phi, nói: “Vậy xem ra là là gia đình có truyền thống học văn uyên sâu rồi.”

Tuyên Đại Vân thở dài một tiếng, tiếc nuối nói: “Chính vậy đấy. Nếu như triều Thanh không diệt vong, chỉ sợ cậu ấy có thể tính vào lớp người cao quý đấy, nhưng gặp phải thời thế này, đâu còn ai quan tâm đến xuất thân ra sao, biết làm thế nào được?”

Tuyên Hoài Phong cười nói: “Chuyện này chị nghĩ sai rồi. Triều Thanh không diệt vong thì nào có xã hội dân chủ? Trước không bàn chuyện khác, chỉ bàn việc phụ nữ bị đàn áp, việc đó sẽ không thể bị xóa bỏ. Ví dụ như chị, nếu ở thời phong kiến, chị có thể tự do như bây giờ sao?”

Tuyên Đại Vân nghĩ cũng phải, gật đầu nói: “Bây giờ đúng là không tồi, nếu muốn chị giống những tiểu thư trong Hồng Lâu Mộng, cả đời ở trong một vườn hoa thì bức bối chết mất. Được rồi, mấy ngày trước, phu nhân Trương khoa trưởng đến thăm chị, nói có một bác sĩ từ Quý Châu đến, y thuật tốt, chuyên trị những chứng bệnh khó mà người khác không trị được. Tuy nhiên, tiền khám bệnh không hề nhỏ. Chị nghĩ, nếu quả thật là bác sĩ tốt, tiền khám bệnh nhiều một chút cũng không thành vấn đề. Bệnh của ông chủ Bạch... Tuy rằng hiện tại cậu ấy không dựa vào hát hí khúc để kiếm ăn, nhưng giọng hát đẹp như vậy lại bị hủy thì quả đáng tiếc. Nếu có thể chữa trị, bao nhiêu tiền cũng đáng giá. Chúng ta đều biết tình hình kinh tế của cậu ấy mà. Cá nhân chị rất bằng lòng giúp cậu ấy.”

Tuyên Hoài Phong thấy sự quan tâm của chị mình dành cho Bạch Vân Phi dường như trên cả tình bạn, điều này khiến y không khỏi quan sát đánh giá cô.

Tuyên Đại Vân hỏi: “Thế nào? Em cảm thấy bác sĩ đến từ bên ngoài không đáng tin à?”

Tuyên Hoài Phong cười nói: “Không có chuyện đó. Em chỉ chợt để ý là sao đến giờ này mà tỷ phu vẫn chưa trở về. Lẽ nào bị công vụ níu kéo.”

Mũi Tuyên Đại Vân nhẹ phả ra khí giận, nhàn nhạt nói: “Ai biết. Làm sao khẳng định được rốt cuộc là bị công vụ níu kéo hay bị cái thứ mèo mả nào níu kéo. Giờ bụng chị mang theo nhóc này nên phải lập địa thành Phật, chị lười cãi cọ với anh ta. Chỉ cần anh ta đừng cau có với chị, chị cũng chẳng kiếm chuyện với anh ta.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Tỷ phu là người thích ra ngoài chơi bời. Bất quá, anh ta đối xử với chị không tệ. Chẳng phải chị nói anh ta còn cố tình mới bà đỡ người Nhật tới chăm sóc ngày đêm sao. Xem ra anh ta rất quan tâm chị.”

Chắc do sắp thành mẹ người ta, nên tính cách Tuyên Đại Vân dịu dàng điềm đạm hơn so với lúc thường khá nhiều, nghe em trai an ủi, cô chẳng nói lời mỉa mai, ngược lại còn vuốt cái bụng tròn, suy nghĩ một hồi rồi gật đầu, tán đồng: “Anh ta bằng lòng chi tiền cho chị đúng là không sai. Muốn mua gì, chị thuận miệng nói, hôm sau anh ta sẽ mua về. Nói đến vật chất, chị đâu có yêu cầu gì cao xa.”

Tuyên Hoài Phong vốn định hỏi chuyện gia đình ba mẹ con dùng thuốc phiện đặc biệt, nhưng Niên Lượng Phú vắng mặt, y đâu thể hỏi, cho nên vẫn ngậm miệng không đề cập đến.

Chốc lát sau, vú Trương đến nói: “Cơm nước xong xuôi rồi, tiểu thư và tiểu thiếu gia đến phòng ăn thôi.”

Tuyên Hoài Phong cẩn thận dìu chị mình, đến phòng ăn ngồi xuống.

Đồ ăn của Vú Trương đều làm theo khẩu vị Tuyên Hoài Phong, dù sao cũng là hương vị quê nhà, Tuyên Hoài Phong lâu ngày chưa được nếm nên ăn đặc biệt ngon miệng, vừa ăn vừa cùng Tuyên Đại Vân tán dóc việc nhà, nói chút việc vui trong hải quan nha môn, chọc cho chị y vui vẻ.

Bất giác, bữa cơm kéo dài hơn một tiếng đồng hồ. Sau khi ăn xong, hai người ra ghế mây ngoài phòng nghỉ xuôi cơm, châm trà nóng, chậm rãi uống trà, lại kéo dài kha khá thời gian.

Sau đó, Tuyên Hoài Phong nhìn vị trí ánh trăng trên trời liền hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Vú Trương vào trong phòng nhìn đồng hồ treo tường, đi ra nói: “Mới chín giờ năm phút.”

Tuyên Hoài Phong cả kinh. “Đã trễ thế này rồi? Tôi lại không phát hiện ra. Chị, em phải về đây.”

Tuyên Đại Vân lại nghĩ tới một việc, hỏi y: “Chẳng phải em nói làm rơi một cái đồng hồ đeo tay à? Tìm được chưa?”

Tuyên Hoài Phong không ngờ cô lại đột nhiên hỏi tới việc này. Chiếc đồng hồ đeo tay cao cấp đó là Bạch Tuyết Lam đặt làm cho y, y hơi chột dạ cười nói với chị: “Không tìm được. Mà cũng chẳng sao, một món đồ bình thường thôi.”

Tuyên Đại Vân đáp: “Đồ bình thường mà em lại chạy tới tìm nhiều lần? Chẳng qua em sợ chị nói em không trân trọng đồ đặc thôi. Thực ra ấy, cho dù chị có hung dữ, nhưng làm sao lại vì mấy thứ này mà quở trách em cơ chứ. Lại nói, việc chiếc đồng hồ đeo tay này đúng là vụ án không đầu. Không được, chị phải gọi đám người làm đến hỏi một trận cho em mới được.”

Tuyên Hoài Phong vội khoát tay. “Không cần vậy đâu. Em còn không biết rốt cuộc là rơi ở đâu, chưa hẳn là rơi trong nhà này. Huống chi hôm nay em đến thăm chị chứ không phải thăm án. Thật sự làm loạn lên như thế, để đám người làm Niên trách đều hận em, nghĩ em vừa đến đã kiếm chuyện với bọn họ mất.”

Tuyên Đại Vân tức giận lườm y. “Chó cắn Lã Động Tân, không hiểu lòng người tốt. Chị muốn giúp em tìm đồ, thế mà cứ làm như chị muốn hại em ấy. Được rồi, chị cũng lười quan tâm, chắc bây giờ lương bổng em chẳng ít đâu nhỉ, thích mua thì mua, thích vất thì vất.”

Tuyên Hoài Phong cười một tiếng, đứng lên nói: “Em về đây.”

Tuyên Đại Vân biết y vừa khỏi bệnh, không được ngủ muộn, vậy nên cô không giữ lại, cầm tay y nói: “Đừng cứ mãi làm việc, đến thăm chị nhiều một chút.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Chỉ cần có thời gian, nhất định sẽ tới.”

Tạm biệt Tuyên Đại Vân, y cũng chẳng cần vú Trương tiến mà tự mình ra ngoài.

Ô tô Lincoln của Bạch công quán vẫn đang chờ trước cửa, Tuyên Hoài Phong ra khỏi cổng chính Niên trạch, đi về phía ô tô.

Mở cửa ghế ngồi phía sau, vừa cúi đầu nhìn vào trong xe, y chợt kinh hãi, hỏi: “Sao anh không về?”

Bạch Tuyết Lam ngồi chờ ở ghế sau, đang khoanh hai tay trước ngực, nhắm mắt ngủ gật, nghe thấy giọng y bèn mở mắt ra, mang theo giọng mũi nghèn nghẹt nói: “Chẳng phải chờ em sao?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Chị giữ em lại ăn cơm. Em gọi người báo cho anh, bảo anh về trước rồi mà.”

Vừa nói vừa mở cửa xe, ngồi xuống bên cạnh Bạch Tuyết Lam.

Tài xế biết phải quay về công quán, không cần bọn họ cản dận đã chậm rãi lái xe ra đường cái.

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Thế nào, anh không nhận được tin à?”

Bạch Tuyết Lam ngáp một hơi dài thật dài, lười biếng nói: “Đúng là có một đầy tớ trai đến báo với anh. Nhưng anh nghĩ hay là cứ chờ một lúc, chẳng qua là bữa cơm tối thôi, chẳng mất bao lâu. Nào biết em dè dà tới tận giờ này chứ?”

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Vậy đến giờ anh vẫn chưa ăn?”

Bạch Tuyết Lam càng ra vẻ đáng thương, khẽ nói: “Ngồi trên xe, ngay cả nước còn chưa được một ngụm, đi đâu ăn?”

Tuyên Hoài Phong nhìn bộ dạng này của hắn, chắc tám chín phần là cố ý giả vờ đáng thương, song nghĩ lại một chút, theo như cách ăn uống rất nhiều của Bạch Tuyết Lam, hắn cứ nhịn đói ngồi trên xe chờ ở chỗ này thì quả có một hai phần đáng thương thật.

Y liền hỏi thẹn.

Tuyên Hoài Phong tiện đà áy náy. “Xin lỗi, đáng lẽ em phải ra sớm một chút. Chờ trở về công quán, em gọi nhà bếp nấu cơm nước để anh tranh thủ ăn uống.”

Bạch Tuyết Lam hỏi: “Em không ăn thêm với anh à?”

Tuyên Hoài Phong ngượng ngừng nói. “Em ăn no rồi. Chị em với vú Trương không ngừng gấp đồ ăn, khuyến cũng chẳng cần được, giờ dạ dày em còn chưa tiêu nữa.”

Bạch Tuyết Lam rũ mắt xuống, bàn tay vuốt lên cái bụng vì hơi nhô lên vì ăn quá no của Tuyên Hoài Phong, dần dà, hắn híp nửa mắt, chôn mặt lên cổ Tuyên Hoài Phong.

Tựa như nửa tỉnh nửa mê mà hít hà hương vị tươi mát trên người Tuyên Hoài Phong.

Cổ Tuyên Hoài Phong bị hơi thở hắn phả ra khiến cho ngứa ngáy, y cười nói: “Đường đường một nam tử hán, sao tự nhiên lại làm nũng thế này?”

Môi Bạch Tuyết Lam quấy rầy da thịt trên cổ y, nói: “Anh đói.”

Tuyên Hoài Phong đáp: “Biết rồi, lúc về sẽ gọi nhà bếp nấu cơm. Chung quy em không thể ngồi trên xe mà biến ra đồ ăn cho anh được.”

Bạch Tuyết Lam tì lên cổ y tựa như sói con làm nũng, cắn hơi mạnh một cái, vẫn lặp lại hai chữ kia. “Anh đói.”

Lúc này Tuyên Hoài Phong mới chợt nhận ra.

Là đói mà không phải đói.

Tính ra thì gã động vật ăn thịt này đã đói bụng hơn nửa tháng, bây giờ há miệng đòi ăn.

Vành tai Tuyên Hoài Phong bắt giác hơi nóng lên, quăn bách nói: “Còn đang trên đường, anh đừng như thế...”

Bạch Tuyết Lam cười khê một tiếng.

Tiếng cười kia cực kỳ êm tai, cực kỳ gợi cảm, phả lên tai Tuyên Hoài Phong lại dường như gãi vào nơi nào đó trong thâm tâm y vậy.

Tựa hồ toàn bộ băng ghế sau bốc lên vài làn sương mù dày đặc, bên trong ngập tràn hương vị nam tính thuần túy.

Bạch Tuyết Lam vừa ghé mặt bên cổ Tuyên Hoài Phong, nhẹ nhàng càn quấy, vừa cầm tay Tuyên Hoài Phong kéo xuống phía dưới của mình.

Cách lớp vải quần âu, Tuyên Hoài Phong chạm phải vật cứng rắn kia, vành tai càng nóng như đốt, ánh mây đỏ từ bên tai cháy tới tận mặt, trái tim nhảy nhót bình bịch liên hồi.

Bạch Tuyết Lam nắm tay y kéo vài cái, ý bảo muốn y “an ủi” mình.

Tuyên Hoài Phong chỉ cảm thấy cần cổ bị hấn hôn không ngừng, nhẹ nhẹ dịu dàng tựa mưa xuân lất phất, bàn tay y bất tri bất giác chuyển động theo tần suất nụ hôn ấy.

Thân thể Bạch Tuyết Lam thoáng giật một cái, nhắm mắt lại “ưm” một tiếng, biểu hiện như cực kỳ sướng khoái. Hấn phả một hơi nóng bỏng bên tai Tuyên Hoài Phong. “Lại lần nữa nào, bảo bối.”

Tuyên Hoài Phong đỏ mặt, tim đập liên hồi, tựa như bị giao cho nghĩa vụ không thể trốn tránh. Mặc dù xấu hổ tưởng chết, lại còn cực kỳ lo sợ tài xế phía trước phát hiện, song y vẫn hít một hơi dài, đưa tay cầm lấy vật to lớn qua lớp vải, dùng động tác chẳng mấy thành thực mà từ tốn an ủi lấy lòng.

Bạch Tuyết Lam lại cúi đầu ưm hai tiếng, ôm y mỗi lúc một chặt, tay cũng đưa xuống phía dưới phục vụ Tuyên Hoài Phong.

Ngồi trong băng ghế phía sau đầu ghế có nhiều không gian, hơn nữa cửa sổ lại đóng, chỉ cần chút động tĩnh thôi cũng chẳng lấp liếm được ai.

Âm thanh ma sát ấy truyền vào trong tai, lại cảm nhận được tiếng thở của mình, Tuyên Hoài Phong thực sự không chịu nổi mà đè nén không phát ra âm thanh, sợ khiến tài xế chú ý. Từ đầu đến cuối y đều bất an hướng ánh mắt ra phía trước liếc nhìn gáy của người ngồi phía trước.

May mà tài xế chuyên tâm lái xe nên chưa hề quay đầu lại.

Hai người quán quýt trên xe, hành động lén lút khiến cơ thể ngày càng nóng. Rốt cuộc, bằng vào tay nghề lão luyện của Bạch Tuyết Lam, cộng thêm Tuyên Hoài Phong lại là người khó chịu được sự “bắt nạt”, mũi y khẽ ngậm nga hơi thở quẩn rũ, cơ thể run lên, dòng nhiệt nóng bỏng khiến chiếc quần tây đắt giá loang ra một vệt ướt.

Song, Bạch Tuyết Lam lại rất đáng ghét, rõ ràng hắn muốn Tuyên Hoài Phong xoa mình trước, nhưng sắp đến lúc rồi lại nắm lấy tay Tuyên Hoài Phong, không chịu tước vũ khí ngay lúc ấy.

Hắn chỉ ôm Tuyên Hoài Phong, ghé bên tai y thở dốc nặng nề mà quẩn rũ.

Tuyên Hoài Phong khó hiểu, dùng ánh mắt hỏi hắn.

Vàng trán Bạch Tuyết Lam rịn một tầng mồ hôi kích thích, hắn cười một tiếng, cắn tai y nói: “Phải bảo tồn thực lực. Không thể để chút đồ khai vị đó chiếm dạ dày được.”

49. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 36

Tới được trước cửa công quán, Tuyên Hoài Phong đã mất hồn hai lần, tay chân như nhũn ra. Ô tô dừng lại, tài xế đi tới, mắt nhìn thẳng, mở rộng cửa cho bọn họ. Bạch Tuyết Lam nhìn dáng vẻ đáng yêu đang khép hờ đôi mắt sáng tựa sao của Tuyên Hoài Phong, hắn đưa tay định ôm y ra khỏi ô tô.

Trước mặt tài xế cùng rất nhiều người gác cổng, Tuyên Hoài Phong nào đồng ý để hắn ôm, tranh thủ thời gian, cuối cùng y vẫn tự mình sửa sang lại quần áo, chậm rãi xuống ô tô, từ từ đi vào công quán.

May là trời tối, mặc dù ánh đèn rực rỡ nhưng vẫn luôn có nơi không chiếu tới được, hướng chỉ mọi người trong công quán đều hiểu tính tình tổng trưởng, đâu ai dám nhìn thẳng Tuyên Hoài Phong. Bởi vậy, giọt nước nhỏ đến nỗi không thấy được trên chiếc quần âu của Tuyên phó quan đã không dẫn đến chủ đề bán tán gì.

Ăn món khai vị trong ô tô, cơn thèm của Bạch Tuyết Lam càng bị khơi lên, hai người vào phòng, vừa đóng cửa lại, hắn liền ôm ngang Tuyên Hoài Phong, có vẻ không chờ đợi được nữa.

Tuyên Hoài Phong vừa mới nói: “Tắm trước...”, cơ thể đã được đặt lên nệm.

Nệm này là hàng ngoại nhập kiểu dáng mới, bên trong có lò xo, vừa dày lại vừa mềm, Tuyên Hoài Phong nằm trên khiến nó lún xuống một vùng, cơ thể cường tráng của Bạch Tuyết Lam đè lên lại càng khiến nó lún sâu. Hai người đương nhiên lại quần quýt bên nhau.

Bạch Tuyết Lam cởi âu phục trên cơ thể người yêu, song vẫn cố ý giữ lại chiếc sơ mi trắng, sau đó đưa tay cởi thắt lưng, vạch trần thân dưới trắng nõn xinh đẹp.

Chỉ mới nhìn màu da tựa pha lê cùng đường nét quyến rũ ấy đã khiến cổ họng hắn khô khốc.

Hắn đè Tuyên Hoài Phong xuống, kiên trì cẩn thận bôi trơn, trong lúc xâm nhập, toàn bộ căn phòng đều nóng lên, cơ thể hai người ngày càng ướt đầm, âm thanh ngày càng thô.

Bạch Tuyết Lam hỏi: “Được không?”

Tuyên Hoài Phong đỏ mặt, chiếc cầm gậy nhẹ đến nỗi gần như không thể phát hiện.

Bạch Tuyết Lam nhăn nải đến mức giọng nói đã khàn đi, trầm giọng: “Tốt lắm.”

Khi này ở trên xe cố gắng nhăn nải, hiện tại đã phát huy hiệu quả. Nơi đó so với trước kia càng thêm cứng rắn cường tráng. Hắn ôm Tuyên Hoài Phong, hơi tiến vào trong thăm dò.

Tuyên Hoài Phong “a” một tiếng, cần cổ trắng tựa tuyết ngửa ra sau, thoáng chốc, cả cơ thể đã lại rịn mồ hôi nóng bỏng.

Bạch Tuyết Lam hỏi: “Rất khó chịu phải không?”

Tuyên Hoài Phong ngại ngần gật đầu một cái.

Bạch Tuyết Lam cười mỉa hoặc: “Là do lâu lắm rồi chưa vận động đó mà. Tựa như kinh mạch vậy, đau tức là không thông, thông sẽ hết đau. Chờ anh giúp em vận động một lúc sẽ thông ngay.”

Thắt lưng đẩy một cái, thoáng lui ra sau, lại đẩy một cái vào thật sâu.

Nghe Tuyên Hoài Phong thở gấp, dực vọng Bạch Tuyết Lam như lửa cháy thêm dầu, hắn dùng thứ cứng rắn kia liên tục thúc đẩy thâm nhập.

Đợi khi thứ nọ vất vả tiến vào trong, hai tay Tuyên Hoài Phong nắm lấy ra giường, mười ngón tay cuộn

chặt, đôi mắt đen ngăm nước nhìn hẩn.

Bạch Tuyết Lam hôn lên đôi môi ướt át của y, dịu dàng nói: “Em xem, có phải thông rồi không?”

Đẩy ngón tay Tuyên Hoài Phong ra, khiến mười ngón tay của hai người giao hòa quấn quýt, nhẹ nhàng xâm nhập.

Thoáng chốc, Tuyên Hoài Phong không nhịn nổi nữa, y cắn môi dưới, nhắm mắt lại, lồng ngực phập phồng dữ dội, nằm trên giường nhẹ nhàng lắc đầu.

Bạch Tuyết Lam cơ hồ bị dáng vẻ ngây thơ đáng yêu đó khiến cho chết mê chết mệt, càng dùng sức nắm chặt đôi tay y, dùng lực nơi eo chậm rãi mà mạnh mẽ tiến vào.

Tuyên Hoài rên rỉ một tiếng, nói nhỏ: “Em không chịu nổi...”

Đôi chân vô thức kẹp lấy eo Bạch Tuyết Lam.

Bạch Tuyết Lam hoàn toàn không chống cự nổi dù chỉ chút kích thích từ người yêu, ánh mắt như thiêu đốt hiện ra, động tác đột nhiên thô bạo hơn, tựa như mưa rào gió lốc, thúc mạnh đến nỗi khiến Tuyên Hoài Phong kiềm không được mà kêu thành tiếng.

Đèn điện treo trên trần nhà đung đưa, giường lớn kéo kẹt loáng thoáng lay động.

Tuyên Hoài Phong vừa thấy đau lại vừa vô cùng có “cảm giác”, bị ngọn Thái Sơn Bạch Tuyết Lam áp đảo không thể trốn thoát, y liên tục chặt vật kêu: “Anh nhẹ một chút... a a... anh... anh nhẹ một chút...”

Lúc này, Bạch Tuyết Lam đã thành hổ dữ rời lồng, dốc sức đến nỗi nét mặt cũng đã hơi hung tợn, cúi đầu cắn lên đôi môi tựa cánh hoa nhạt màu của Tuyên Hoài Phong, hỏi lại y: “Nhẹ hơn một chút như thế nào? Chỗ nào nhẹ một chút? Em muốn nhẹ ở đây, hay nhẹ ở đây? Nhẹ một chút hay nhẹ hai chút? Em nói đi, em nói ra, anh sẽ nghe lời em.”

Vừa hỏi, vừa xâm nhập mãnh liệt.

Nơi thứ cứng rắn đó đi qua đều cọ văng tia lửa, tựa như roi điện quất lên mặt, Tuyên Hoài Phong chẳng đỡ nổi, khoảnh khắc được khoái cảm tối tăm trời đất bao vây, tất cả đều như bùng cháy, toàn thân nóng rực, đầu óc choáng váng.

Trên ô tô, y đã ra hai lần, vốn có thể chịu đựng lâu một chút, tiếc rằng Bạch Tuyết Lam lại xâm lấn tựa xé da nhai xương, sức lực lúc tiến vào mạnh đến nỗi khiến kẻ khác khó chống đỡ. Tuyên Hoài Phong chạm văng trán đầm mồ hôi trên cơ thể cường tráng của người yêu, kêu một tiếng, rướn người thật mạnh, vòng eo khê co giật.

Lần kết thúc này cơ hồ là cái kết kịch liệt nhất từ trước tới giờ.

Song tinh lực Bạch Tuyết Lam rất đáng sợ, động tác của hắn vẫn như long tinh hổ mãnh, khí thế như muốn làm đến khi giường sập mới thôi. Thấy Tuyên Hoài Phong lộ vẻ không chịu được nữa, hắn buông tay Tuyên Hoài Phong, cơ thể hơi lui ra sau, nhân khoảng cách nhỏ đó mà trở người Tuyên Hoài Phong lại, để y nằm úp sấp quỳ gối trên giường. Hung khí cương cứng ướm át ‘phốc’ một cái, lại ghim vào trong cơ thể mềm mại.

Một tay đỡ eo Tuyên Hoài Phong, một tay tách đường thẳng duyên dáng giữa hông kia, trước sau xâm nhập.

Tuyên Hoài Phong cảm giác thắt lưng cũng sắp bị nghiền nát, y cất tiếng hừ hừ rên rỉ.

Ra giường hòa thành mảng lớn cùng làn da trắng mịn, mồ hôi và dâm dịch.

Bị cấm ăn thịt hơn nửa tháng, ham muốn của Bạch Tuyết Lam thực sự rất lớn, Tuyên Hoài Phong gần như kêu khóc cao trào hai ba lần, hắn mới bắn một chút tinh hoa nóng hổi vào cơ thể người yêu.

Tuyên Hoài Phong còn đang thất thần thở dốc, hắn lại trở mình y lại, hôn vài cái trên gương mặt đỏ ửng, nắm một bên bắp chân y nâng lên thật cao, từ từ tiến vào từ chính diện, nóng bỏng ra vào liên hồi.

Quá nửa đêm, thỏa thích bùng cháy trong dục hỏa kinh thiên động địa.

Đầu óc lẫn thân thể Tuyên Hoài Phong đều như hóa thành nước, ngay cả sức nhớ số lần cũng chẳng có, y chỉ thấy trần nhà, ra giường và phạm vi tầm nhìn từ cột giường trở lại đều lay động chao đảo.

Trong tai quanh quẩn đủ loại âm thanh. Tiếng giường kéo kẹt kéo kẹt, âm thanh óc ách dâm mỹ phát ra từ nơi giao hòa, âm thanh rên rỉ đến bản thân nghe còn phải đỏ mặt, tiếng thở dốc nóng bỏng nặng nề của Bạch Tuyết Lam...

Sau đó, dường như con hổ ăn người không nhả xương kia đã lấp đầy bụng, vậy mới chịu buông tha người yêu đã không thể nhúc nhích của mình, bế y đến phòng tắm tẩy rửa.

Ai ngờ trong phòng tắm, chiếc bồn tắm Pháp đắt tiền đó lại gây họa.

Thấy đồ tốt như thế, Bạch Tuyết Lam sao lại không sử dụng? Huống chi da dẻ khắp người Tuyên Hoài Phong đều hiện lên màu hồng phấn sắc dục, cảnh tượng khỏa thân nằm trong chiếc bồn tắm ấy... bất luận là kẻ nào cũng không cưỡng lại được.

Bởi vậy, nước nóng mới chảy được nửa bồn đã bị dâm dịch của hai người vấy bẩn.

Trút ra tinh lực, Bạch Tuyết Lam thỏa mãn, xả nước bắn trong bồn, đóng nắp xả, xả thêm một bồn nước ấm sạch sẽ, tự mình nằm vào trong bồn tắm, để Tuyên Hoài Phong coi thân thể mình như chiếc nệm thịt, mềm nhũn nằm trên người mình.

Bồn tắm Pháp loại lớn có thể lớn đến mức nào? Hai người đàn ông cùng chen vào, không gian cũng chẳng còn lớn nữa. Nước nóng tràn ra sát mép, róc rách chảy trên nền phòng tắm thành cả mảng nước long lanh.

Bạch Tuyết Lam ôm Tuyên Hoài Phong, ngâm nước ấm, nhìn hơi nóng lượn lờ trong phòng tắm, hẳn hoàn toàn thỏa mãn.

Tuyên Hoài Phong tối nay bị người yêu ‘bắt nạt’ tới cùng, tay chân dường như chẳng còn là của mình, eo mỗi mềm nhũn không còn chút sức lực, ngồi xụi lơ trong lòng Bạch Tuyết Lam rất lâu mới nâng mí mắt, uể oải nói: “Đêm nay... anh đúng là như phát điên vậy.”

Bạch Tuyết Lam vô tội nói: “Anh biết làm sao chứ, chẳng qua là do đói quá thành bệnh thôi mà. Còn đau không?”

Nói rồi, tay đặt lên cánh hông mịn màng của người yêu, vô cùng hưởng thụ cảm giác mịn màng đó mà vuốt ve.

Tuyên Hoài Phong khẽ run, miễn cưỡng bắt lấy tay hắn, mí mắt nhếch cao hơn, khẽ nói: “Anh đủ rồi đó, để em nghỉ chút đi.”

Bạch Tuyết Lam nhìn dáng vẻ đó của y quả không thể chịu chinh phạt lần nữa, đành thở dài một tiếng. “Đói mặt với em, bao nhiêu lần mới coi là đủ? Cơ mà còn nhiều thời gian.”

Bởi vậy, bàn tay không còn quấy rầy nơi nhạy cảm, trượt lên trên, xoa nắn vòng eo gần đây lại gầy đi của người yêu, cau mày nói: “Sở vương thích eo nhỏ, trong cung nhiều kẻ chết đói lắm. Anh thì lại thích đầy đà một chút. Em xem, em gầy thế này này. Sau này không cho phép em tùy tiện sinh bệnh nữa đây.”

Tuyên Hoài Phong bật cười. “Nói gì chứ, em tự nguyện sinh bệnh sao?”

Hai người ngâm nước ấm một hồi, tinh thần khôi phục lại, nhất thời chưa buồn ngủ, bèn duy trì tư thế thân mật ấy mà nằm trong bồn tắm tán gẫu.

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Tình báo viên của anh bên quân Quảng Đông truyền tin gì đến?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Đại khái cũng như những gì anh suy đoán. Triển Lộ Chiêu tức đến phát điên, kêu gào đòi tìm anh báo thù. Anh thực sự không biết hắn có bản lĩnh đó đâu. Xảy ra sự cố liên tục mấy lần, bọn chúng cũng biết nội bộ xảy ra vấn đề, đang cẩn mật rà soát nội gian. Trong quân Quảng Đông, chúng đã bắn chết bảy tám người bị hiềm nghi.”

Sắc mặt Tuyên Hoài Phong ngưng trọng, hỏi: “Nội ứng gửi tình báo cho anh đang gặp nguy hiểm.”

Bạch Tuyết Lam gật đầu. “Hôm nay Tôn phó quan tìm anh là nói việc này. Nếu hấn bị người ta điều tra ra, nhất định không sống được. Chúng ta phải giúp hấn qua cửa ải khó khăn này.”

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Giúp thế nào?”

Bạch Tuyết Lam rũ mắt xuống, mỉm cười quét mắt ngắm cơ thể trần trụi xinh đẹp trắng trẻo tựa tuyết của y, hỏi lại: “Em có ý kiến gì?”

Tuyên Hoài Phong cẩn thận suy nghĩ một lúc, thương lượng: “Không phải anh nói bọn chúng đã bắn chết một vài người bị hiềm nghi sao? Nếu để quân Quảng Đông cảm thấy nội gian đã bị thanh trừ, vậy nguy cơ bị phát hiện của hấn cũng coi như biến mất.”

Thoáng ngừng, lại nói: “Đúng rồi, em chưa kịp hỏi anh, nội ứng mai phục trong quân Quảng Đông là ai? Nếu như không thể tiết lộ thì anh đừng nói. Nếu như có thể tiết lộ thì em thực sự muốn nhớ tên hấn. Người đó là anh hùng, nếu không có hấn, chỉ sợ anh không biết trên chiếc thuyền của hiệu buôn tây có tàng trữ ma túy của quân Quảng Đông. Em nói đúng không?”

Bạch Tuyết Lam cười đáp: “Em chỉ nhớ vụ lục ra ma túy trên thuyền? Vậy chưa coi là công lao lớn nhất của hấn. Lại nói, người này có ân cứu mạng với em, chính hấn đã dò hỏi được chuyện Khương ngự y lậu lỏng với cô nhóc kỹ nữ Thúy Hỉ, thời gian ra vào cùng tuyến đường đi đêm cũng do hấn báo tin. Bằng không, chưa chắc phương thuốc đã đơn giản rơi vào tay mình.”

Tuyên Hoài Phong nghe vậy lại sinh vài phần cảm kích, hỏi: “Nói lâu như vậy, rốt cuộc người thần bí này là ai?”

Bạch Tuyết Lam mỉm cười nói: “Hấn và em xem như là người cùng nghề, em đoán thử xem.”

Tuyên Hoài Phong tò mò hỏi: “Lẽ nào cũng là hải quan? Nhưng trong quân Quảng Đông đâu có người hải quan mà nhỉ?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Muốn anh tiết lộ cho cũng chẳng khó. Ở đây, ở đây.”

Dùng ngón trỏ chỉ lên môi mình, chạm hai cái.

Tuyên Hoài Phong bó tay bật cười. “Nhất định kiếp trước anh theo nghề làm ăn buôn bán rồi, chuyện thế này cũng muốn trao đổi. Người em giờ chẳng còn sức, không muốn động đây đâu, anh cúi đầu thấp xuống.”

Bạch Tuyết Lam nghe vậy, lập tức đầy mong đợi cúi đầu xuống.

Tuyên Hoài Phong chậm rãi vươn một cánh tay trần trụi, hơi đưa ra phía sau, ôm lấy cổ Bạch Tuyết Lam, sau đó nghiêng cổ nâng cằm, hôn một cái trên môi Bạch Tuyết Lam.

Nhận được nụ hôn ngọt ngào mà đơn thuần ấy, Bạch Tuyết Lam bị mê hoặc, máu nóng khắp người lại cuộn trào mãnh liệt, thiếu chút nữa đã ôm lấy y để trao lại nụ hôn dài mãnh liệt. Song hắn cũng hiểu chính mình, nếu như ra sức, chỉ hôn sẽ không đủ, phía dưới cũng phải được thỏa mãn.

Tuyên Hoài Phong mới khỏi bệnh, thực sự không thể dùng sức bóc lột thái quá được.

Bạch Tuyết Lam cắn mạnh đầu lưỡi một cái, đuổi dục vọng đang hung hăng xông tới quay trở về, thả lỏng cơ thể tựa trên thành bồn tắm, gương mặt điển trai nở nụ cười thần bí.

Tuyên Hoài Phong nói: “Em đã thoải mái hôn rồi đó, anh cũng nên thoải mái công bố thôi.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Bên cạnh Triển đầu trọc của quân Quảng Đông có một vị sĩ quan họ Trương rất được tín nhiệm. Em có ấn tượng với người này không?”

Tuyên Hoài Phong đã giao tiếp vài lần với quân Quảng Đông, cẩn thận suy nghĩ một lúc liền nhớ ra, chợt nói: “Đó là phó quan Triển tư lệnh. Chẳng trách anh nói bọn em là người cùng nghề, là chỉ chức vị phó quan này rồi. Hắn được Triển tư lệnh rất tin tưởng, sao lại bị hải quan tranh thủ vậy? Em có biết chút ít về người này. Khi cha em còn làm tư lệnh, lúc đó hắn đã đi theo Triển sư trưởng, xem như là lão thành trong quân Quảng Đông. Mỗi quan hệ đạt được khi cùng thượng cấp trải qua chiến trận như vậy rất khó dứt bỏ.”

Bạch Tuyết Lam lười biếng nói: “Cái này gọi là tự làm bậy, không thể sống. Trương phó quan vốn rất trung thành với Triển đầu chọc, theo lời hắn nói, hắn vốn định cống hiến cái mạng này cho tư lệnh nhà hắn. Thế nhưng ai bảo Triển đầu trọc gây thất vọng, lại đi dính vào cái đám người ngoại quốc buôn ma túy?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Em biết Trương phó quan cực hận ma túy. Thuốc phiện của người tây phương hại nước hại dân, hắn có thể chọn dứt khoát như vậy chính là hào kiệt lòng mang chính nghĩa.”

Bạch Tuyết Lam cười nói: “Thực ra, bên trong cái gọi là công nghĩa đó còn có hận thù cá nhân. Tôn phó quan cũng vất vả lắm mới tiếp cận được với hắn, tiếp xúc vài lần, được hắn tín nhiệm một chút, hắn mới nói cho Tôn phó quan nguyên do. Hóa ra ở quê nhà, cha mẹ hắn mất sớm, chỉ còn lại một cậu em trai. Hắn vừa làm cha lại vừa làm mẹ, kiếm ăn nuôi em trai khôn lớn. Sau đó hắn làm binh lính, có chút tiền đều gửi về nhà cho em trai. Có đợt tin tức không thông, hắn lo lắng, xin nghỉ trở về quê nhà một chuyến, lúc đó mới biết em trai hắn hút ma túy, hút quá liều nên chết ven đường. Cho nên hắn hận những kẻ bán ma túy, hận nghiêng răng nghiêng lợi. Sau đó, quân Quảng Đông muốn buôn bán ma túy, hắn tỏ ý phản đối, tiếc rằng thượng cấp thấy tiền tới nhanh nên quyết tâm muốn làm chuyện buôn bán nhả tâm vô nhân tính, không cho hắn ý kiến.”

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Nếu vậy, sao lúc đó hắn không rời bỏ quân Quảng Đông.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Anh đâu phải thần tiên, sao biết trong lòng hắn nghĩ thế nào? Dù sao sự tình tiếp

diễn, tuy rằng hắn vẫn được Triển đầu trọc tín nhiệm, nhưng lòng đã không còn như trước. Tôn phó quan nói, kẻ mà vị Trương phó quan này muốn đối phó nhất không phải là quân Quảng Đông, mà là gã ngoại quốc cung ứng ma túy cho quân Quảng Đông. Em có biết gã ngoại quốc đó là ai không?”

Tuyên Hoài Phong lắc đầu.

Bạch Tuyết Lam nói: “Là một người quen của em đấy. Anjar Charts.”

Tuyên Hoài Phong có vẻ rất ngạc nhiên, thốt lên: “Thật sự là hắn? Em vẫn biết nhân cách hắn chẳng ra sao, chỉ không ngờ hắn lại làm cái việc hại người thế này.”

Giọng Bạch Tuyết Lam mang theo vẻ tiếc nuối: “Triển đầu trọc giấu diếm về nhân vật này rất kỹ, ban đầu, ngay cả phó quan của mình còn không nói cho biết. Trương phó quan cũng là gần đây mới biết thôi. Tiếc rằng biết thì đã muộn, bằng không, lần trước lúc bắt cóc đã thuận tay nã một phát súng vào đầu Anjar Charts, tiện biết bao nhiêu. Vốn cho rằng hắn chỉ là tên trộm vặt ngoại quốc lên vận chuyển súng ống đạn dược, chẳng ngờ lại là con cá sấu bụng chứa đầy nọc độc. Cơ hội lớn như thế lại bỏ lỡ.”

Cánh tay Tuyên Hoài Phong lướt qua mặt nước thành gợn sóng ầm ập, dùng bàn tay ướt nhẹp vỗ nhẹ lên má Bạch Tuyết Lam, mỉm cười khuyên nhủ: “Bỏ lỡ thì đã bỏ lỡ rồi, nghĩ đến hắn làm gì? Còn nhiều thời gian. Em nói này, muộn rồi, đi ngủ đi.”

Bạch Tuyết Lam được tình nhân đối xử dịu dàng, tâm trạng cực kỳ nhẹ nhàng vui vẻ, lập tức ân cần ôm y ra khỏi bồn tắm, lấy khăn lông lau khô người cho y, sau đó lại bế y lên giường.

Chiếc giường lớn đó chịu khảo nghiệm vận động đến hơn nửa đêm của Bạch Tuyết Lam, may mà vẫn chưa sụp xuống.

Hai người khóa thân nằm chung một giường, đắp chung một chiếc chăn mỏng, ngón tay quần quýt lấy ngón tay, mặt áp mặt, nặng nề mà ngọt ngào chìm vào mộng đẹp.

50. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 3 - Chương 37

Trong Bạch công quán, Tuyên Hoài Phong được Bạch Tuyết Lam ôm lấy một cách hành phúc, ngọt ngào say ngủ. Y nào biết đâu rằng, cũng ngay trong thành phố đó, có người đang cực kỳ hi vọng ngắm trông y.

Trong tiểu công quán của Lâm gia, trong căn phòng lớn treo rất nhiều lụa trắng thê lương, Lâm Kỳ Tuấn còn đang mở to hai mắt chờ đợi, chỉ là, càng nhìn bầu trời đen kịt ngoài cửa sổ, ánh mắt chờ đợi của hắn cũng như màu bầu trời đó, càng ngày càng ảm đạm.

Bạch Vân Phi vẫn luôn yên lặng ở bên hắn, cho tới giờ, y đã hiểu Tuyên Hoài Phong tất nhiên sẽ không tới.

Y rất hối hận, hối hận bản thân không nên lẩm miệng mà đem tin tức Tuyên Hoài Phong sẽ tới tiết lộ cho Lâm Kỳ Tuấn, để hắn sinh hi vọng trong thời điểm bi thương, rồi lại theo hi vọng mà thất vọng thống khổ.

Mình vốn là người cẩn thận, tại sao hôm nay lại hai lần phạm phải lỗi giống nhau?

Một lần tiết lộ tin tức Lâm bá mẫu qua đời cho Tuyên Hoài Phong, một lần khác là tiết lộ tin tức Tuyên Hoài Phong muốn tới phúng viếng cho Lâm Kỳ Tuấn.

Bạch Vân Phi bèn bắt mẫn với chính mình, tự nghĩ, thực sự không nên khuấy bãi nước đục đó, đúng là càng giúp càng rối.

Y cảm thấy có lỗi với Lâm Kỳ Tuấn, nghĩ một lúc, nhỏ giọng mở miệng nói: “Chắc hôm nay có sự cố gì khiến Tuyên phó quan không ra ngoài được. Anh biết cậu ấy là bệnh nhân mà, biết đâu chừng do đột nhiên cơ thể không khỏe. Đêm đã khuya rồi, ngày mai anh còn phải đưa linh cữu lão phu nhân, chi bằng đi ngủ đi.”

Lúc này, Lâm Kỳ Tuấn lại bình tĩnh đến kỳ dị, âm thanh mang theo chút cảm giác tâm tàn ý lạnh, nhàn nhạt nói: “Anh không sao, dù sao lên giường vẫn không ngủ được. Chẳng bằng ngồi ở đây, trong lòng cũng thoải mái.”

Bạch Vân Phi cẩn thận quan sát sắc mặt hắn, dường như có sự bướng bỉnh cố chấp nhất định phải đợi được Tuyên Hoài Phong tới.

Trong lòng nghĩ, đã đến giờ này rồi, tuyệt không có chuyện tới cửa phúng viếng. Hắn là người hiểu rõ tình đời, ngay cả chút lễ thường ấy cũng quên... xem ra là đau lòng quá độ, thật sự có chút hồ đồ.

Mặt khác, điều đó đủ để nhận ra, tâm trí hắn quả thực có chút si tình với vị Tuyên phó quan tuần nha quyền rũ kia.

Y đang quan sát Lâm Kỳ Tuấn, thực ra Lâm Kỳ Tuấn cũng đang nhìn về phía y, nhìn chỉ chốc lát bèn bày ra nụ cười khổ sở, dịu dàng nói: “Phiền em ở với anh mấy tiếng đồng hồ. Em vất vả rồi, không bằng đi ngủ đi. Anh ở bên linh cữu mẫu thân rồi, không sợ cô đơn.”

Bạch Vân Phi áy náy việc miệng mình không chặt khiến Lâm Kỳ Tuấn tâm sự nặng thêm, nào có thể an tâm đi ngủ, y nói: “Em không buồn ngủ, em ở đây túc trực bên linh cữu với anh, cũng coi như hết lòng hết dạ với lão phu nhân.”

Y liền thực sự ở bên Lâm Kỳ Tuấn.

Tuy nhiên, người từng lên đài ca diễn như y, xã giao khách khứa nhiều, mấy năm trở lại đây đã hao tổn đến nỗi sức khỏe suy yếu, không thể túc đêm.

Lặng lẽ ngồi bên Lâm Kỳ Tuấn, chẳng biết qua bao lâu, y mơ hồ nghe được bốn tiếng chuông đồng hồ từ xa vọng đến.

Bạch Vân Phi biết, đã bốn giờ, rạng sáng.

Mí mắt bắt tri bắt giác buông xuống, mơ mơ màng màng, cảm thấy có luồng khí lành lạnh chảy qua trên người một lúc, sau đó không lạnh nữa, hình như còn có chút ấm áp.

Mơ hồ như vậy một hồi, vai bị người ta lay vài cái, Bạch Vân Phi giật mình mở mắt.

Quản gia Lâm trạch đứng trước mặt y, nhẹ giọng nói: “Ông chủ Bạch, sáng rồi.”

Bạch Vân Phi chớp mắt mấy cái mới coi như tỉnh táo, xoa đầu nói: “Sao tôi lại ngủ? Kỳ Tuấn đâu?”

Vừa nói vừa đưa tay vịn tường, muốn đứng lên lại cảm thấy dường như thứ gì đó phủ trên người mình. Y cúi đầu nhìn, thì ra là một tấm thảm lông cừu ngoại quốc thêu hoa hồng.

Chắc hẳn Lâm Kỳ Tuấn thấy y ngủ nên đắp lên cho y.

Quản gia nói: “Thiếu gia nhà chúng tôi ở đây cả đêm, vừa mới ra ngoài, nói là đi rửa mặt.”

Chỉ chốc lát sau, Lâm Kỳ Tuấn trở lại. Hắn đã rửa mặt, quần áo cũng đã thay, bên ngoài khoác thêm đồ tang may từ sợi đay, trông có sức sống hơn hôm qua một chút, song vành mắt vẫn còn màu xanh đen.

Thấy Bạch Vân Phi, Lâm Kỳ Tuấn cất tiếng: “Em tỉnh rồi. Tối qua để em chịu khổ, ngủ một lúc như thế sợ vẫn thiếu. Anh chuẩn bị phòng khách cho em, em đến phòng khách ngủ tiếp đi.”

Vì đã nói sẽ cùng Lâm Kỳ Tuấn túc trực bên linh cữu mà bản thân lại ngủ mất, Bạch Vân Phi rất ngượng, lắc đầu đáp: “Đừng để ý em. Anh chịu đựng cả đêm rồi, sắp xuất phát sao?”

Lâm Kỳ Tuấn gật đầu nói: “Quyết định được thời gian rồi, không thể lỡ giờ.”

Chẳng biết trong lòng hắn suy nghĩ điều gì, trừ trừ chốc lát, lại nói với Bạch Vân Phi: “Hôm qua Hoài Phong không tới, hôm nay anh lại phải đưa mẫu thân về quê. Anh muốn nhờ em ở lại trông coi tiểu công quán của anh, nếu như hôm nay cậu ấy thực sự tới, phiền em nói với cậu ấy...”

Còn chưa nói hết, một đầy tớ trai từ bên ngoài tiến vào báo: “Thiếu gia, người hải quan tới, nói muốn cúi đầu lạy lão phu nhân.”

Lâm Kỳ Tuấn ngẩn ra, trong mắt bỗng sinh ra vài phần vui vẻ, chẳng qua đang có tang sự nên không thể lộ ra, vội dãn đầy tớ trai: “Mau mời vào.”

Bạch Vân Phi nhìn hần chung quy chưa từng từ bỏ mong chờ, trong lòng cũng không áy náy như trước nữa, nói: “Anh xem, em nói đâu sai. Tuyên phó quan đối xử với bạn bè rất phải đạo.”

Lâm Kỳ Tuấn than thở: “Tình cảm giữa anh và cậu ấy đâu giống người khác, chung quy vẫn là cùng nhau trưởng thành.”

Hần vuốt tay áo cổ áo, sợ có nếp nhăn, để khách thấy sẽ thất lễ.

Lát sau, đầy tớ trai dẫn một người tiến vào.

Người nọ mặc bộ đồ màu xám tro kiểu Tôn Trung Sơn, giày da đen được lau sáng bóng, tóc trọc hơn nửa đầu, dường như là một quan viên.

Bạch Vân Phi vừa thấy liền kinh ngạc, lên nhìn Lâm Kỳ Tuấn.

Chỉ thấy gương mặt vừa thêm chút sinh khí của Lâm Kỳ Tuấn bỗng nhiên ảm đạm, con ngươi bỗng nhiên sáng lóe, sự tức giận rực cháy khiến người khác hoảng sợ. Dầu vậy, sự tức giận đó giống như một que diêm đang miễn cưỡng phát sáng, đảo mắt lại bị sự u uất nuốt chửng.

Người kia đến trước linh cữu, nghiêm túc nhắm mắt, vái ba cái trước ảnh người đã khuất. Quay lại, khấn thiết nói với Lâm Kỳ Tuấn: “Lâm thiếu gia, bỉ nhân là Lý Á Hải, là trưởng ban hậu cần hải quan. Đột ngột nghe tin lệnh đường đi về cõi tiên, tổng trưởng chúng tôi vô cùng kinh ngạc đau lòng, vốn muốn đích thân tới, tiếc rằng ngài ấy thực sự quá bận, không dành được thời gian rảnh rỗi. Nên ngài ấy đặc biệt phái tôi tới đây truyền đạt nỗi tiếc thương của ngài ấy. Tổng trưởng còn nói, mong ngài nén bi thương, giữ gìn sức khỏe.”

Lâm Kỳ Tuấn thấy hần vươn tay ra cũng lập tức đưa tay ra, qua quýt bắt tay rồi buông lỏng, lãnh đạm đáp: “Bạch tổng trưởng bận trăm công ngàn việc, chuyện thế này ở chốn nhà nghèo chúng tôi sao dám phiền ngài ấy hao tâm tổn trí. Trưởng ban Lý trở về rồi, gặp Bạch tổng trưởng thì thay tôi thăm hỏi ngài ấy, nói rằng Lâm Kỳ Tuấn cảm ơn ngài ấy đã quan tâm.”

Nghe giọng điệu ấy, trưởng ban Lý đoán vị này cùng tổng trưởng đại nhân nhà bọn họ có điều gì khúc mắc, bởi vậy hần không nói nhiều, đứng một lúc bèn cáo từ rời đi.

Đến lúc này, Bạch Vân Phi vẫn chưa biết mở miệng khuyên nhủ thế nào, phiền muộn đứng một lúc mới miễn cưỡng cười nói: “Anh buôn bán hàng ngoại nhập, cống hiến không ít thuế quan cho hải quan. Một vị quan chức hải quan đại diện đến đây phúng viếng cũng hợp lý. Về phần khác, anh đừng nên suy nghĩ nhiều.”

Lâm Kỳ Tuấn trầm mặc hồi lâu, thở dài một tiếng. “Chẳng trách mọi người đều nói sĩ nông công thương, thương nhân là hạng bét nhất. Có tiền thì sao, không có quyền lực, chỉ có thể mặc cho người ta sỉ nhục. Từ giờ trở đi, anh đã hoàn toàn hiểu rõ rồi.”

Bạch Vân Phi nói: “Phái một vị trưởng ban đến an ủi... e rằng như vậy cũng đâu tính là sỉ nhục? Tuyên phó quan nhất định không muốn...”

Lâm Kỳ Tuấn nói: “Anh đương nhiên hiểu Hoài Phong. Về phần tại sao cậu ấy không tới được, bị ai ngăn cản, trong lòng anh đã rất rõ ràng. Bạch Tuyết Lam làm cái chức tổng trưởng này ầy mà, uy phong không hề nhỏ. Chỉ là, hẳn thật sự có thể làm cái chức tổng trưởng này cả đời? Nói nhiều vô ích, Vân Phi, em chỉ cần mở to mắt nhìn thôi.”

Bạch Vân Phi nghe trong lời này tựa hồ có chút như cảnh báo, muốn khuyên Lâm Kỳ Tuấn một hồi, tiếc rằng đã đến giờ linh cửu lên đường. Việc này không thể kéo dài, cho nên y chỉ có thể đứng trước cửa tiểu công quán đưa mắt nhìn Lâm Kỳ Tuấn bảo vệ linh cửu mẫu thân hẳn, một đoàn người ngựa, xe cộ, cùng tiền giấy tung đầy trời dọc theo con đường, đi rất xa.

51. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 3 - Chương 38

Trong Bạch công quán, Tuyên Hoài Phong nằm trên đệm giường mềm mại mở mắt lên, nhìn mặt trời to lớn ngoài cửa sổ, y biết mình đã ngủ đến muộn lắm rồi. Người cùng y chìm vào giấc ngủ không ở trên giường.

Y quay đầu, đang định tìm kiếm, bỗng cảm thấy nệm giường lún xuống, một người nằm lên giường, hỏi từ trên đỉnh đầu y: “Tìm anh sao?”

Cúi đầu hôn mạnh lên môi y một cái, mùi kèm đánh răng thơm mát dễ chịu truyền tới.

Tối qua Tuyên Hoài Phong bị bóc lột quá chừng, tuy rằng tỉnh rồi nhưng chưa muốn ngồi dậy, buồn ngủ nói: “Anh thức từ lúc nào vậy?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Thức từ sớm rồi, còn đang xử lý vài công việc. Em còn mệt không? Ngủ thêm một lát đi, ngủ đủ rồi thì thức dậy đi với anh.”

Eo Tuyên Hoài Phong mỗi, lưng cũng mỗi, hôm qua điên cuồng vận động như vậy, một giấc ngủ tối quá thực chẳng hồi phục nổi. Y thực sự tiếp tục nằm xuống, ngủ một lúc, chẳng biết bao lâu lại mở mắt ra, thấy Bạch Tuyết Lam vẫn đang bên cạnh, vẻ mặt hiền hòa ngắm nhìn mình.

Tuyên Hoài Phong không ngủ tiếp, lười biếng nói: “Hôm nay anh không cần tới tổng thự làm việc sao?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Tổng lý gọi điện thoại tới, bảo anh xế chiều tới phủ tổng lý một chuyến. Anh nghĩ

không cần chạy tới chạy lui làm gì, cứ ở trong công quán, chiều mới ra ngoài. Nếu trong thự có chuyện lớn cần anh giải quyết, tất nhiên họ sẽ tự đưa văn kiện đến.”

Đường như trong lòng Tuyên Hoài Phong luôn cảm thấy có chuyện cần nói, nghĩ một lúc, y nói với Bạch Tuyết Lam: “Hôm qua chưa đến chỗ Lâm bá mẫu. Em nghĩ, hay là hôm nay chúng ta tới một chuyến đi.”

Bạch Tuyết Lam cười nói: “Giờ em mới quan tâm đến chuyện này, không thấy đã quá muộn rồi sao? Lâm Kỳ Tuấn phải đưa mẫu thân hần về quê an táng, e rằng bây giờ đã trên đường đi rồi.”

Tuyên Hoài Phong thực không ngờ đến việc này, im lặng một lát bèn thở dài một tiếng.

Bạch Tuyết Lam vuốt ve gương mặt y, an ủi: “Hết cách, anh đã phái một trưởng ban hải quan đến thay chúng ta vái lão phu nhân rồi, còn tặng một vòng hoa và một câu đối phúng điếu. Chỉ ít, về mặt lễ tiết không có sơ sót gì.”

Tuyên Hoài Phong khẽ nói: “Vẫn là anh suy nghĩ chu đáo.”

Bạch Tuyết Lam nhìn người yêu đáng yêu thật thà như vậy, trong lòng ngược lại còn hơi xấu hổ, cúi đầu hôn lên mặt y vài cái, điềm đạm nói: “Em ngủ tiếp đi.”

Tuyên Hoài Phong ngoan ngoãn nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ bù.

Không thể không thừa nhận rằng, trong số các phó quan, Tuyên Hoài Phong là người được hưởng ưu đãi cực lớn. Ví như cùng là phó quan của Bạch Tuyết Lam, một vị thì nằm trên giường ngủ thoải mái, một vị khác lại đã bắt đầu bận rộn.

Tôn phó quan dậy từ sáng sớm, sau đó liền lặng lẽ đi ra từ cửa hông nhỏ của công quán.

Hần không mặc đồng phục hải quan, cố ý chọn một bộ áo ngắn, ngang hông buộc thắt lưng vải, ống quần cũng được bó, dường như không khác những người bán sức lao động trên đường bao nhiêu.

Rời công quán, trước tiên hần chẳng làm gì mà dạo quanh hai vòng, thấy quán đồ ăn sáng thì bước vào, đến bên cạnh người nông dân rao hàng rồi dừng bước, chỉ vào mấy cây củ cải để hỏi giá, nường thời gian cúi đầu để quan sát xem có người đi theo phía sau mình hay không.

Thử mấy lần như vậy, thấy thực sự không có ai theo dõi, Tôn phó quan mới ung dung đi về phía bắc.

Trên đường phía bắc không có cửa hàng cao cấp nào, đều là những sạp nhỏ bên đường cả. Vì đang là sáng sớm nên những người đi làm việc lao động đều muốn ăn chút gì lót bụng, hiện tại đúng là lúc náo nhiệt nhất.

Để tiếp khách, những sạp bán tào phớ, bán bánh trôi vùng, bán bánh nướng bánh quẩy, bán bánh bao đều bày rất nhiều ghế nhỏ ra ngoài, khiến con đường đẹp bị chiếm hơn phân nửa.

Trong đó có một sạp bán bánh bao thập cẩm. Những món này vốn không bán chung với nhau, song ông chủ nhỏ người Sơn Tây này rất khôn khéo, cầm một cái nồi lớn, mua lại xương thừa trong các tiệm cơm với giá rẻ, dùng nước xốt xì dầu nấu thành loại canh thịt xương thơm ngon hấp dẫn.

(Ở đây, bánh bao thập cẩm này là bánh bao chay làm từ nhiều loại bột, hạt củ khác nhau. VD: gạo lứt, hạt ý dĩ, vùng đen, củ tử, hạch đào...)

Ông chủ kia hay dùng một chiếc muôi lớn khuấy mạnh nước canh xương thơm ngào ngạt trong cái nồi nóng hầm hấp, miệng rao: “Banh bao lớn rất lớn, rẻ rất rẻ đây! Mua bánh bao tặng nước canh thịt đây! Banh bao to thơm ngào ngạt, chấm nước canh thịt sớ sớ dầu, ăn còn ngon hơn cả thịt kho thơm phức đây!”

Những người nghèo ngửi được mùi thơm đều bằng lòng tới mua.

Cho nên dù cái sạp nhỏ này bày bàn nhỏ cùng tất cả số ghế ra mà khách vẫn rất nhiều.

Tôn phó quan đến đó, những chiếc ghế nhỏ chung quanh sạp bánh bao thập cẩm hầu như đã bị người ta chiếm. Ông chủ nhỏ thấy một vị khách tới, không muốn lỡ mỗi làm ăn nên lấy một chiếc ghế nhỏ ra, nói: “Hôm nay nhiều người, anh cầm trước cái này đi, ngồi ở bên góc tường một lúc nhé. Anh muốn mấy cái bánh bao?”

Tôn phó quan nói: “Bốn cái.”

Ông chủ nhỏ rao: “Được rồi! Bốn cái bánh bao nào! Tặng nước canh thịt sớ sớ dầu nào!”

Tôn phó quan cầm chiếc ghế nhỏ ngồi ghé sát bên tường, chốc lát sau, ông chủ nhỏ đưa bốn chiếc bánh bao thập cẩm và một đĩa nước xốt nhỏ ra.

Tôn phó quan cầm lấy một cái bánh bao, chấm nước xốt, từ tốn ăn như những thực khách khác.

Ăn hai cái bánh bao, trước mắt xuất hiện một bóng người.

Trên đầu người nọ đội một chiếc mũ vải nửa cũ nửa mới che mắt nửa bên mặt, ngồi xổm xuống, không hỏi ý Tôn phó quan đã tiện tay cầm một cái bánh bao chấm vào nước xốt, vừa ăn miếng to vừa nhỏ giọng nói: “Rốt cuộc thế nào?”

Tôn phó quan đánh mắt quét chung quanh một vòng, cũng khẽ nói: “Ý của tổng trưởng là muốn anh chuyển hiềm nghi trên người mình sang hướng khác.”

Người thần bí đột nhiên xuất hiện đó đương nhiên là nội gián quý báu trong quân Quảng Đông, Trương phó quan.

Vì bảo mật, việc thu xếp bàn bạc với Trương phó quan luôn do Tôn phó quan đích thân triển khai.

Trương phó quan hỏi: “Chuyển thế nào?”

Tôn phó quan lại nhìn chung quanh, xét thấy không có người nào đáng hoài nghi mới vói tay vào trong người móc một tờ giấy ra, nói: “Cho anh cái này.”

Trương phó quan nhận lấy, trong hoàn cảnh này, đương nhiên không thích hợp để mở ra xem, gã nhét vào túi, hỏi: “Là cái gì?”

Tôn phó quan nói: “Thư tổng trưởng đích thân viết.”

Ghé đầu lại gần, nhỏ giọng truyền đạt vài câu với Trương phó quan.

Trương phó quan gật đầu mấy lần, tay giữ lên túi áo, nói nhỏ: “Tôi hiểu rồi. Tuy nhiên vẫn phải nói, cách làm việc này của Bạch tổng trưởng nhà các cậu hơi độc địa đấy.”

Tôn phó quan nói: “Anh không biết đó thôi, tổng trưởng nhà chúng tôi nghĩ cách rất vất vả, muốn nắm được tính mạng Triển Lộ Chiêu, thế mà kết quả lại thất bại, ngài ấy hận đến nghiến răng nghiến lợi. Bởi vậy, sao ngài ấy có thể không ra tay triệt để như thế? Tôi không thừa lời nữa, đây là địa điểm lần thời gian lần sau gặp mặt, vẫn theo quy tắc cũ. Anh xem xong thì lập tức thiêu hủy.”

Nói rồi, hắn làm bộ đưa bánh bao cho Trương phó quan mà đưa một tờ giấy nhỏ sang.

Trương phó quan nường cơ hội nhận tờ giấy nhỏ, cũng tiện tay đưa một vật qua, nhét vào lòng bàn tay Tôn phó quan, lau miệng một cái, nói: “Tôi đi.”

Cầm bánh bao đứng dậy, nhanh chóng rời đi.

Tôn phó quan nhìn gã biến mất ở khúc quanh trên đường cái mới cúi đầu nhìn, thấy trong lòng bàn tay mình xuất hiện thêm một tờ giấy nhỏ nhắn nhúm. Hắn biết đây là tình báo lần này nên giả bộ tự nhiên nhét vào túi. Sau đó, Tôn phó quan hỏi ông chủ nhỏ mua thêm một cái bánh bao và nước xốt thịt, từ tốn ăn sạch sẽ, cố ý ngồi thêm chừng mười phút mới gấp một cái rồi đứng dậy, đuổi người một cái, không khiến bất kể người nào chú ý mà rời đi.

52. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 39

Nằm trên giường ngủ đủ rồi, Tuyên Hoài Phong mới chống mép giường ngồi dậy, xuống giường đi rửa mặt. Bạch Tuyết Lam dựa ở bên giường, tay cầm một tập văn kiện để thẩm duyệt, thấy y tỉnh bèn ném văn kiện lên bàn trà nhỏ, đứng dậy đi cùng.

Nghe thấy âm thanh giày da nện trên sàn nhà phía sau đầu, Tuyên Hoài Phong xoay người chặn cửa phòng tắm, nghiêm trang hỏi: “Không xem văn kiện của anh cho đằng hoàng đi, cùng qua đây làm gì?”

Bạch Tuyết Lam cười nói: “Anh ngấm em là đủ rồi, đâu thêm mấy thứ văn kiện này chứ? Cho anh rửa mặt với em nhé, được không?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Chuyện này anh nói khiến người ta buồn cười đấy. Chuyện rửa mặt có gì tốt mà phải rửa chung? Cho dù người ta có là vợ chồng cũng chẳng hành động buồn nôn thế đâu.”

Bạch Tuyết Lam hỏi lại: “Em đã từng làm vợ chồng của ai đâu, sao biết người ta buồn nôn? Tuyên phó quan, làm phiền nhường đường chút nào.”

Tuyên Hoài Phong dùng cơ thể chặn cửa, lườm hấn, hỏi: “Em thực sự không cho đấy, anh làm gì nào?”

Bạch Tuyết Lam cười hỏi: “Ồ trong bệnh viện, anh thường xuyên rửa mặt chung với em, sao giờ mới về đến nhà mà em lại không cho? Hành vi qua cầu rút ván thế này, em nhần tâm thực hiện được sao? Em xem, gần đây anh gây không ít cân nhé, thực sự y như tấm ván cầu ấy.”

Tuyên Hoài Phong cực hiểu hấn rất biết làm phiền, y cũng đâu có ý đuổi hấn đi, chẳng qua tâm trạng buổi sáng tốt mà thân dưới lại đau, y hơi không thích ứng được với cảm giác mâu thuẫn vừa đau lại vừa thoải mái đó thôi.

Thấy Bạch Tuyết Lam tự so mình với ván cầu, rõ ràng đang dùng khổ nhục kế. Một người hung hãn ngang ngược hàng thật giá thật lại dùng chiến thuật mềm yếu thế này luôn rất thú vị.

Tuyên Hoài Phong nhin không được liền cười một tiếng, biểu hiện nghiêm túc cũng không duy trì nổi nữa.

Khi đấu khẩu với người yêu, Bạch Tuyết Lam luôn duy trì thái độ hưởng thụ, gạt đầu nói: “Tốt, nếu cười rồi thì việc này đã thành công một nửa.”

Tuyên Hoài Phong đặt một tay lên mép cửa, ngón trở gõ nhẹ như đang suy nghĩ điều gì, nói với Bạch Tuyết Lam: “Anh muốn vào theo cũng không phải không được, cơ mà em nói trước, anh vào rồi thì đừng có động tay động chân. Cơ thể em bây giờ như đang tan ra ấy, không muốn chịu sự tàn phá của anh nữa đâu.”

Bạch Tuyết Lam chẳng chút do dự đáp: “Anh yêu em sợ còn không kịp, nếu tàn phá em rồi, anh đây sẽ không...”

Tuyên Hoài Phong đoán được mấy chữ phía sau chẳng phải từ ngữ hay ho gì, rất sợ hấn nói không lựa lời nên y quát lên: “Được rồi! Nói chơi cho vui thôi, nghiêm túc quá còn ý nghĩa gì nữa.”

Nói xong, chắc hấn cảm thấy dưới tình thế cấp bách mà mình quát một tiếng như thế rất hung dữ, y bèn xấu hổ liếc nhìn Bạch Tuyết Lam.

Cơ thể nhoáng một cái, nhanh chóng vào phòng tắm.

Bạch Tuyết Lam ngông nghênh sát phía sau vào trong, đóng cửa phòng tắm, bên trong truyền ra tiếng vòi nước chảy ào ào, sau đó còn thêm chút âm thanh loáng thoáng không thể nắm bắt.

Lần rửa mặt này tốn thời gian hơn bình thường gấp ba bốn lần.

Hồi lâu, cửa gỗ phòng tắm mở, hai người cùng đi ra ngoài, khoe mắt đuôi mày đều mang vẻ hài lòng.

Bạch Tuyết Lam nói: “Anh gọi người đưa bữa sáng tới.”

Tuyên Hoài Phong thở dài một tiếng. “Cần gì rắc rối vậy. Đến nhà ăn nhỏ ăn là được.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Anh thì không sao. Chẳng phải anh sợ em không tiện đi lại đó à?”

Màu hồng phấn vừa phai trên mặt Tuyên Hoài Phong bỗng nhiên bốc lên, ánh mắt nhìn Bạch Tuyết Lam không khỏi hơi dữ dằn. “Anh khoan đặc ý, có mấy hồ sơ xấu này rồi, sau nà anh nói cái gì, trong lòng em cũng sẽ đặt vài dấu hỏi chấm.”

Bạch Tuyết Lam tựa như hồ ly đã no nê, nụ cười trên mặt cực kỳ khôi ngô mà cũng vô cùng biếng nhác, híp nửa mắt với người yêu, trầm thấp nói: “Em cứ đặt dấu hỏi, anh cũng chỉ quan tâm đến việc tặng dấu chấm than cho em. Anh thấy hợp tác như thế rất tuyệt.”

Lúc này, hai người không thảo luận chuyện nhỏ như ăn sáng ở đâu nữa. Thực ra Bạch Tuyết Lam rất hiểu, hiện tại Tuyên Hoài Phong đi đứng không được tự nhiên, cho nên hấn dứt khoát kéo chuông gọi một đầy tớ trai đến, dặn đưa bữa sáng vào phòng ngủ, bày trên bàn nhỏ.

Chỉ chốc lát sau đã có đầy tớ trai đưa thức ăn nóng hổi đến.

Tuyên Hoài Phong uống nước canh mì, liếc nhìn Bạch Tuyết Lam ngồi đối diện đang ăn bát mì gà xé chua cay rất hăng say, khó hiểu hỏi: “Anh dậy từ sáng sớm rồi mà, chẳng lẽ vẫn chưa ăn bữa sáng như em?”

Bạch Tuyết Lam cười nói: “Em ngủ đến mơ hồ đầu óc rồi, còn không biết nhìn đồng hồ treo tường nữa. Giờ sắp tới lúc ăn trưa rồi.”

Tuyên Hoài Phong ngẩng đầu nhìn lên, cũng cười nói: “Phải rồi.”

Chẳng biết nói mấy câu đó đã nhắc Bạch Tuyết Lam điều gì, hắn nói với Tuyên Hoài Phong: “Đúng rồi, còn có một việc cứ quên nói với em.”

Đặt bát mỳ ăn quá nửa xuống, đi ra khỏi phòng. Chẳng bao lâu sau, hắn trở về, trên tay cầm theo một vật, đưa cho Tuyên Hoài Phong. “Cho em.”

Tuyên Hoài Phong nhìn món đồ được đưa tới. Đó là chiếc hộp hình vuông to bằng một bàn tay, được bọc bằng nhung xanh đậm, nhìn hơi quen mắt.

Vừa mở ra nhìn, y lập tức ngạc nhiên vui mừng, khẽ kêu một tiếng: “Thật sự là nó.”

Cầm chiếc đồng hồ đeo tay bằng vàng nạm kim cương xa xỉ kia lên, lật xem mặt trái của nó.

Quả nhiên phía trên có khắc một vòng chữ nhỏ bằng tiếng Trung. Tên người yêu bọn họ đều ở phía trên, ở giữa được nối liền bằng chữ ‘yêu’.

Hiện tại đã trải qua nhiều chuyện, y đã chứng kiến nhiều việc, cảm xúc đã sâu sắc hơn. Lúc đầu nhìn thấy đồng hồ đeo tay, y chỉ ngạc nhiên, vui mừng. Đến khi ánh mắt chạm phải hàng chữ ấy lại có cảm giác nhân sinh tựa một món đồ được chạm khắc. Lục phủ ngũ tạng cũng hơi nóng lên.

Tuyên Hoài Phong chỉ vuốt chiếc đồng hồ đeo tay đó một lúc rồi tự đưa lên cổ tay, nghiêm túc đeo vào, bấy giờ mới hỏi Bạch Tuyết Lam: “Anh đúng là cực kỳ lợi hại, sao lại tìm được vậy? Em tìm lâu rồi, còn tưởng mất hẳn rồi chứ.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Anh biết tìm chiếc đồng hồ bị mất đó ở đâu đây? Chiếc này là yêu cầu làm lại lần nữa từ ngoại quốc đấy, vất vả lắm mới đưa về thì đúng lúc em bị bệnh, anh đành tạm cất đi.”

Bạch Tuyết Lam vừa nói vừa chú ý sắc mặt Tuyên Hoài Phong tựa hồ có chút buồn bã, hắn không khỏi giật mình, cho rằng mình đã nhắc tới tâm sự của y, khiến y nghĩ tới chuyện không vui.

Cho nên Bạch Tuyết Lam vội vàng lặng lẽ chuyển đề tài, ung dung nói: “Lại nói, thợ làm đồng hồ đeo tay người Thụy Sĩ quả nhiên rất giỏi, anh nói với bọn họ là phải làm giống chiếc cũ y như đúc, giờ hàng được đưa đến, thực sự không thấy chút khác biệt nào. Hoài Phong, em đeo thấy thế nào?”

Tuyên Hoài Phong khẽ nói: “Tốt lắm.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Vừa thì tốt, sao đột nhiên lại buồn bã như thế? Em khó chịu sao?”

Tuyên Hoài Phong nâng cổ tay trái lên, nhìn lướt qua chiếc đồng hồ vàng óng xa xỉ, trên gương mặt tuấn tú vừa như xúc động vừa như hơi bối rối, nhẹ nhàng đáp: “Em đột nhiên nghĩ, anh đối xử với em thật tốt, thật sự quá tốt. Em có tài đức gì để được anh quan tâm như thế? Con người em... từ nhỏ đã được cha nuông chiều, chắc hẳn bình thường sẽ có lúc bốc đồng, khiến cho anh phải nhẫn nại nhường nhịn. Tự kiểm điểm bản thân một hồi, em thấy rất áy náy.”

Bạch Tuyết Lam bật cười. “Em còn bảo anh là trẻ con, kỳ thực, chẳng phải em đang nói chuyện kiểu trẻ con đó thôi? Anh thích em, đương nhiên sẽ quan tâm em, hà tất cần em có tài đức gì mới được? Nếu em áy náy thì hãy tình nguyện hợp tác với anh thật tốt vào, anh đương nhiên sẽ giương hai tay hoan nghênh. Ví dụ như, thường ngày em thân mật với anh một chút. Lại ví dụ như, em đút anh ăn món gì đó, hành động ngọt ngào hơn nữa.”

Đôi mắt đen láy bình thản của Tuyên Hoài Phong chớp mấy lần, sau đó như nghĩ thông suốt điều gì, y đưa tay qua bàn, cầm chiếc bát trước mặt Bạch Tuyết Lam, dùng đũa gấp một ít mỳ, dừng lại giữa không trung, hơi chần chờ hỏi: “Anh thực sự muốn em đút cho?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Điều này còn cần phải hỏi?”

Ghé người đến, bày ra tư thế chờ được đút ăn.

Lần này Tuyên Hoài Phong không nói gì, thật sự dùng đũa gấp một gấp mỳ đút vào miệng Bạch Tuyết Lam. Bạch Tuyết Lam chưa thỏa mãn, còn nói muốn uống canh.

Tuyên Hoài Phong đều vâng lời, lại múc đầy một bát canh thịt bò ninh thơm lừng, hầu hạ Bạch Tuyết Lam nuốt từng thìa từng thìa xuống bụng.

Trong khi động tác vừa linh hoạt vừa dịu dàng được thực hiện, chiếc đồng hồ vàng đang đeo trên cổ tay thỉnh thoảng lại nhoáng lên, phản xạ ánh mặt trời chiều vào từ cửa sổ, sáng lấp lánh, tựa như hào quang hòa ái chốn thiên đường đã chiếu xuống đôi tình nhân nhỏ bé này.

Bữa sáng kèm bữa trưa kia được ăn một cách hạnh phúc chẳng gì sánh bằng. Bất kể là Tuyên Hoài Phong hay Bạch Tuyết Lam đều hoàn toàn thỏa mãn.

Ăn xong, đương nhiên có đầy tớ trai đến thu dọn bát đũa.

Bạch Tuyết Lam một mực quán quýt bên cạnh Tuyên Hoài Phong, bàn tính: “Thời tiết hôm nay đẹp thật, chiều chuẩn bị xe ô tô đi đâu đó mới được. Nếu em không muốn đi lại thì ở công viên uống một ly cà phê, ngắm phong cảnh, hoặc thuê một chiếc thuyền nhỏ bơi trên hồ cũng rất lãng mạn.”

Tuyên Hoài Phong mỉm cười nói: “Em đút anh một bát mỳ, một bát canh chứ có chuốc cho anh thuốc mê đâu, sao ngay cả công vụ quan trọng mà anh cũng quên rồi? Chiều nay anh còn phải đến chỗ tổng lý cơ mà, là anh nói với em đấy nhé.”

Bạch Tuyết Lam đáp: “Quên thì không quên. Chẳng qua tổng lý đầu thể bàn công vụ cả chiều với anh được. Qua đó khoảng nửa tiếng là bàn bạc rõ ràng rồi. Chờ qua phủ tổng lý xong, anh sẽ quay về đón em đi chơi. Hai chúng ta đều là người đáng thương, mặc dù có tiền tiêu mãi không hết, song số lần ra ngoài đi chơi cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.”

Đang nói chuyện, một đầy tớ trai tiến đến, báo cáo với Bạch Tuyết Lam. “Tổng trưởng, phủ tổng lý gọi điện đến, mời ngài tới nghe máy.”

Bạch tuyết Lam nhú mày. “Chuyện gì? Đã thống nhất là chiều qua, còn phải gọi điện thoại đến thúc giục nữa? Bây giờ mới quá giờ ăn trưa một lúc.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Anh thật là, cho dù tổng lý là đường huynh của anh, nhưng cũng là người quản chuyện chính trị, chuyện đại sự của quốc gia; nếu đã gọi anh tới thì nhất định có việc quan trọng. Anh đừng bày kiêu cách người nhà Bạch gia ra nữa, mau đến nghe điện thoại đi.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Em đúng là phó quan tốt đấy, chẳng ai xứng chức hơn em đâu.”

Tươi cười nhéo má Tuyên Hoài Phong, đi ra ngoài nhận điện thoại.

Chỉ qua một hồi, Bạch Tuyết Lam trở về, nói với Tuyên Hoài Phong: “Anh phải qua phủ tổng lý một chuyến, chờ anh giải quyết xong công việc rồi sẽ về tìm em. Đúng rồi, em không được hành động mà không nói gì, cứ tùy tiện đi đâu chơi thì đi đâu đấy.”

Tuyên Hoài Phong thực sự không để ý đến câu căn dặn phía sau, y liếc thấy vẻ mặt cực kỳ trấn định bình tĩnh của Bạch Tuyết Lam, chỉ có điều, cẩn thận nhìn bước chân tiến ra sau chiếc bình phong để thay quần áo của hắn lại giống như không có thời gian, y bèn chú ý. Bởi vậy, y bước mấy bước qua đó, hỏi qua tấm bình phong: “Chỗ tổng lý xảy ra việc gấp gì sao?”

Bạch Tuyết Lam ở bên trong nói: “Chẳng qua là mấy việc công vụ bình thường thôi. Đường huynh là người nóng tính, nhớ ra một cái là phái người đi làm. Anh ta là tổng lý, anh còn cách gì sao?”

Vừa dứt lời, trước mắt Tuyên Hoài Phong liền nhoáng lên một cái.

Bạch Tuyết Lam đã thay xong quần áo, vòng qua tấm bình phong ra ngoài. Hành động của hắn cực nhanh, không ngờ Tuyên Hoài Phong đứng ngay sau tấm bình phong, lúc bước ra ngoài, thiếu chút nữa đã đụng mạnh.

May là Bạch Tuyết Lam nhanh nhẹn dừng bước lại, mau tay nhanh mắt kéo Tuyên Hoài Phong, kéo y lại gần miệng đối miệng, cực nhẹ nhàng cực nhanh mà hôn một cái, cười nói: “Bé ngoan, chờ anh về.”

Chẳng đợi Tuyên Hoài Phong phản đối cách xưng hô “bé ngoan” kia, hắn đã bước nhanh ra khỏi phòng.

Tuyên Hoài Phong nhìn bóng lưng phóng khoáng của hắn xa dần, gượng cười lắc đầu.

Căn phòng lớn sạch sẽ sáng sủa là thế, có Bạch Tuyết Lam ở đây sẽ là cảnh tượng dịu dàng mà náo nhiệt. Hiện giờ Bạch Tuyết Lam vừa rời đi, căn phòng nhất thời khó tránh cảnh quạnh quẽ. Tuyên Hoài Phong cảm nhận sự vắng lạnh chỉ chốc lát liền nghĩ: Mình đã tiêu phí khá nhiều thời gian ở bệnh viện, bây giờ phải đi làm chút chuyện chính thôi.

Điều đầu tiên y nghĩ đến chính là công việc ở viện cai nghiện.

Y tới phòng điện thoại, gọi một cuộc cho Thái Bình để hỏi mọi chuyện trong viện cai nghiện, lại hỏi có cần y tới trực ban ở viện cai nghiện ngay hay không.

Thái Bình nói qua điện thoại: “Mọi việc ở viện cai nghiện đều thuận lợi, chẳng phải cậu mới phê duyệt giấy tờ cho bác sĩ Phí sao? Những thứ thiếu thốn đều được chuẩn bị hết rồi, hai ngày nữa sẽ được đưa tới. Về phần cậu bảo hôm nay đến trực ban ở viện cai nghiện thì tuyệt đối không được!”

Tuyên Hoài Phong nói: “Lý do là thế nào? Tôi bị bệnh một trận mà đã bị khai trừ rồi à?”

Thái Bình cười nói: “Cậu là nhân vật thế nào, ai dám khai trừ cậu? Bảo cậu đừng đến là vì chúng tôi được hải quan tổng trưởng cảnh cáo, nói lần này cậu bệnh nặng đột ngột, phần lớn nguyên do là vì bận rộn ở viện cai nghiện suốt một đêm. Cho nên vị đại nhân vật kia đích thân gọi điện đến đây căn dặn để cậu tĩnh dưỡng vài ngày, chúng tôi không ai được tán thành cho cậu đến viện cai nghiện trực ban. Bằng không, những giấy tờ xin tiền xin đồ ở chỗ chúng ta đều phải qua hải quan phê chuẩn. Đắc tội vị tổng trưởng phạt lớn ấy thì sau này có gì tốt đẹp nào? Cho nên tôi mới nói, cậu tuyệt đối đừng tới đây.”

Tuyên Hoài Phong lúng túng nói: “Tổng trưởng thuận miệng nói đùa thôi, mọi người sao lại tưởng thật thế?”

Thái Bình nói: “Quan tâm ngài ấy có đùa hay không làm gì, dù sao chúng tôi vẫn tưởng thật. Hơn nữa, nói đến đạo nghĩa bạn bè, tôi cũng muốn khuyên cậu tĩnh dưỡng thêm vài ngày. Nếu như để mệt mỏi đến đổ bệnh rồi, ai lại không thấp thỏm lo lắng chứ? Người khác thì thôi, chí ít vị tiểu thư Âu Dương kia thực sự sẽ lại mặt mày tiều tụy đấy.”

Giọng Tuyên Hoài Phong mang vẻ bất đắc dĩ. “Cái cậu này, lời nói sao lại dây dưa đến tiểu thư Âu Dương rồi? Để người ta nghe thấy thì... không hay.”

Thái Bình cười nói: “Hoài Phong, nói công bằng thì tôi thấy cậu đang ở trong phúc mà không biết hưởng phúc. Thái độ thiếu nữ tân thời cởi mở của tiểu thư Âu Dương đối với cậu, đến Vạn Sơn còn không ngừng hâm mộ, cậu ngược lại không quan tâm. Lẽ nào bên cạnh cậu còn có đối tượng thích hợp hơn vị tiểu thư Âu Dương này sao? Tại sao không suy nghĩ một chút?”

Tuyên Hoài Phong chẳng biết tránh thế nào, chỉ nói: “Không muốn nhắc đến.”

Thái Bình nói: “Không nhắc thì không nhắc. Dù sao vẫn câu đó, cậu phải ở công quán tĩnh dưỡng cho tốt, không được tới đây. Cho dù tới rồi, thì vì cân nhắc cho tương lai của viện cai nghiện, chúng tôi vẫn sẽ áp giải cậu về.”

Gọi điện xong cho Thái Bình, Tuyên Hoài Phong hiểu hôm nay không cần tới viện cai nghiện.

Song ngồi không rảnh rồi thực chẳng thú vị gì.

Y suy nghĩ, mặc dù bây giờ mình là chủ quản viện cai nghiện, nhưng vẫn mang thêm danh nghĩa là phó quan của Bạch Tuyết Lam, lúc nào cũng có thể giúp Bạch Tuyết Lam nghiên cứu kỹ những văn kiện trong hải quan tổng thự.

Suy nghĩ kỹ rồi, y đi tới thư phòng Bạch Tuyết Lam, quả nhiên nhìn thấy một chồng phong bì phía trên viết chữ hải quan được đặt trên bàn.

Tuyên Hoài Phong kéo ghế tới, ngồi xuống, tay cầm bút máy, mở một phần văn kiện ra đọc.

Đang nhập tâm đọc chợt nghe tiếng gõ cửa, sức dùng để gõ cửa rất nhẹ, cóc cóc hai tiếng lập tức ngừng lại, dường như người gõ cửa đang rất khiếp đảm.

Tuyên Hoài Phong ngẩng đầu lên, nói: “Ai? Vào đi.”

Người bên ngoài bèn đẩy cửa thư phòng ra, đi tới, hóa ra là đầy tớ trai khá quen mặt trong công quán, Phó Tam.

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Chuyện gì? Tổng trưởng gọi điện thoại về?”

Phó Tam ngược mắt lên, tỏ vẻ đáng thương mà nhìn Tuyên Hoài Phong một lúc, bỗng nhiên đầu gối mềm nhũn xuống, quỳ trước Tuyên Hoài Phong, nức nở nói: “Tuyên phó quan, lần này ngài phải cứu tôi với!”

53. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 40

Tuyên Hoài Phong không ngờ sẽ xảy ra chuyện thế này, y bèn lấy làm kinh hãi, đứng dậy khỏi ghế, hỏi: “Cậu làm sao vậy? Mau đứng dậy nói chuyện.”

Phó Tam mặt như đưa đám nói: “Tuyên phó quan, chắc hẳn ngài chưa nghe được tin tức. Bây giờ trong công quán đang có một cuộc thẩm tra đó. Tổng trưởng nói, lần trước ngài ở bệnh viện nên chưa ra tay, hiện tại phải truy cứu lần trước tại sao ngài lại bị bệnh. Phàm là người báo tin tức cho tổng trưởng, ít nhất được thưởng một trăm đồng.”

Tuyên Hoài Phong đỡ hấn đứng dậy khỏi mặt đất, bảo hấn đứng yên đừng quỳ xuống nữa, y cau mày nói: “Tôi bị bệnh hay không đâu can hệ gì đến cậu, cậu sợ cái gì?”

Phó Tam đáp: “Sao lại không sợ? Ngài là quý nhân, ngài quên rồi sao? Lần trước ngài sai tôi đến nhà bếp lấy hai món, trên đường về ngài lại bị ói. Lúc đó tôi nên đi báo cho tổng trưởng, kết quả ngài gọi tôi lại, bảo không được báo cho ngài ấy biết.”

Tuyên Hoài Phong nghĩ lại một lúc mới nói: “Thì ra là chuyện này, tôi nhớ rồi. Vậy cũng không trách lên người cậu được.”

Phó Tam nói: “Ngài nhẹ nhàng như vậy là do không biết tính tổng trưởng. Ngài ấy đã ra lệnh từ trước, phạm là thấy ngài không tha mãi, nhất định phải lập tức báo cáo. Bây giờ tôi thấy ngài bị ói lại cực lực giấu diếm, đó chẳng phải là tội lớn bằng trời sao? Nghe nói ngài nhập viện, tôi thực sự rất sợ, quả nhiên ngài vừa ra viện, tổng trưởng bèn truy xét.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Chuyện này cậu không nói, tôi không nói thì ai biết? Cậu an tâm, tôi sẽ không nói.”

Gương mặt Phó Tam lộ vẻ đau khổ, buồn bã nói: “Tôi nhớ rõ hôm đó lúc đưa thức ăn, có người đi qua chỗ góc tường, nhìn thoáng qua hình như là Trần Nhị Hoàn giúp việc ở nhà bếp. Bây giờ tổng trưởng muốn truy ra, lại treo thưởng, nếu như hấn tố cáo tôi, tôi chỉ còn con đường chết. Tuyên phó quan, ngài nhất định phải cứu tôi. Tôi cũng vì nghe lời ngài mới phạm phải cái sai này. Ngài biết mà, tôi là người có tiền án, quần gia đã sớm muốn đuổi tôi đi, trống một vị trí đầy tớ trai, ông ấy sẽ sắp xếp cho người quen khác bước vào lĩnh phần lương bổng này đó. Mẹ già của tôi chỉ dựa vào mình tôi nuôi sống...”

Chắc hẳn do nhắc đến mẹ già, chịu kích động, lại sợ hãi uy nghiêm của Bạch Tuyết Lam, một dòng nước mắt hấn rơi xuống.

Tuyên Hoài Phong nghe rõ ràng mối sầu lo của hấn, ung dung nói: “Việc này không khó, cậu cũng đừng khóc. Cậu mới nói là Trần Nhị Hoàn ở phòng bếp?”

Phó Tam đáp: “Vâng.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Vậy giờ cậu phải tới nhà bếp, lặng lẽ gọi hấn đến gặp tôi. Cẩn thận một chút, đừng để người khác chú ý.”

Phó Tam thấy sắc mặt y rất ung dung, chắc là có biện pháp xử lý, trong lòng đã hơi vững vàng, dạ một tiếng, nhanh chóng đi làm.

Chỉ chốc lát sau, Phó Tam dẫn một người vừa lùn vừa mập đến.

Người vừa lùn vừa mập đó không hay được gặp các vị chủ nhân trong công quán nên hơi sợ hãi liếc nhìn

Tuyên Hoài Phong, bắt chước Phó Tam gọi một tiếng: “Tuyên phó quan.”

Tuyên Hoài Phong vẫn ngồi trước bàn xem xét văn kiện, bấy giờ ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng trên người vừa lùn vừa mập kia, hiền hòa hỏi: “Cậu chính là Trần Nhị Hoàn?”

Trần Nhị Hoàn nhỏ giọng thưa: “Vâng.”

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Lần trước, tôi ở ngoài nhà bếp sai Phó Tam vào giúp tôi lấy hai đĩa đồ ăn, cậu có nhìn thấy gì hay không?”

Đầu Trần Nhị Hoàn chuyển động, chẳng biết là gật hay lắc đầu, miệng mơ hồ phát ra một tiếng, không rõ rốt cuộc hẳn nói gì.

Tuyên Hoài Phong nói: “Cậu đừng sợ. Chẳng phải chuyện to tát gì, thấy thì thấy, không thấy thì thôi. Chỉ có một điều là, cậu không được nói dối trước mặt tôi. Nếu bây giờ cậu nói không thấy gì trước mặt tôi, sau đó lại đến trước mặt tổng trưởng nói kiểu khác, vậy cậu đúng là không thành thật. Đến lúc đó, cậu đừng trách tôi. Trong công quán này, tôi muốn đối phó với một kẻ không thành thật thì quả rất dễ dàng.”

Trần Nhị Hoàn dường như bị mấy câu nói thản nhiên của y khiến cho kinh hãi, chờ y hỏi lại liền gật đầu một cái, khẽ nói: “Tôi thấy Tuyên phó quan ngài bị ói, Phó Tam đứng cạnh nhìn. Tôi vốn không để ý, lại đang có việc phải làm nên đi qua luôn. Nhưng sáng nay tổng trưởng sai quản gia gọi tất cả mọi người tới, nói lần trước, phàm là ai thấy Tuyên phó quan có điều bất thường thì đều phải tới báo cáo. Tôi có mười lá gan cũng không dám giấu diếm tổng trưởng.”

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Nói vậy, tức là cậu đã báo cáo lên rồi?”

Trần Nhị Hoàn đáp: “Còn chưa có cơ hội đến báo cáo thì ngài đã gọi tôi đến.”

Tuyên Hoài Phong cười nói: “Vậy thì tốt. Cậu và Phó Tam hai bên không thù không hận, hà tất phải kết thù này. Tôi biết, tổng trưởng đồng ý thưởng ít nhất một trăm đồng, tôi sẽ không để cậu thiệt, cũng sẽ cho cậu một khoản tiền thưởng.”

Lúc Phó Tam ra ngoài, y đã lấy một trăm đồng đặt vào túi.

Bây giờ nói vậy bèn lấy ra, đưa cho Trần Nhị Hoàn.

Trần Nhị Hoàn không dám nhận, lắc đầu nói: “Không, không, chuyện lừa gạt tổng trưởng thế này đâu phải chỉ vấn đề tiền nong. Nếu như để tổng trưởng phát hiện...”

Tuyên Hoài Phong nói: “Cậu cho là cậu đi báo cáo sẽ không phải gánh chút trách nhiệm nào sao? Lúc đầu cậu thấy tôi khó chịu, sao không lập tức đi báo cáo? Xem ra cậu và Phó Tam đều cùng tội. Thực ra tổng

trưởng cái gì cũng tốt, chỉ là có vài việc lại quá cẩn thận, sau này có cơ hội, tôi sẽ khuyên ngài ấy nên thả lỏng một chút. Cậu đừng sợ, cầm tiền rồi quay về phòng bếp đi, cứ an tâm làm việc của cậu. Nếu cậu không lấy, vậy chính là quyết tâm đắc tội tôi đấy.”

Y là người trong tâm khảm Bạch Tuyết Lam, lời này thốt ra thực cực kỳ nghiêm trọng. Trần Nhị Hoàn chỉ là người giúp việc trong phòng bếp, hần sao chịu đựng nổi? Cho nên hần lấp bắp, không tình chẳng nguyện, chỉ có thể nâng hai tay qua nhận một trăm đồng, khom người chào Tuyên Hoài Phong, rồi khỏi thư phòng.

Phó Tam thấy Tuyên Hoài Phong xử lý xong tai họa ngầm liền cảm thấy như tìm được lối thoát, lấy tay lau mồ hôi trên trán, vẻ mặt sáng lên. “Tuyên phó quan, ngài thật bản lĩnh. Tôi còn sợ hần ngang bướng nữa cơ. Ngài nói vài câu đã hàng phục được hần rồi.”

Tuyên Hoài Phong cười một tiếng, nói: “Chuyện nhỏ thôi, vốn do cậu quá hốt hoảng.”

Phó Tam đáp: “Ngài đâu biết sự lợi hại của tổng trưởng, cách ngài ấy trị kẻ dưới thực... Ai, dù sao ngài chính là cứu tinh của tôi. Lần trước ngài đã cứu tôi, lần này ngài lại cứu tôi. Tôi nợ ngài hai cái tính mạng rồi.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Nói nghiêm trọng quá.”

Phó Tam cực kỳ khẩn thiết. “Không nghiêm trọng đâu, tôi thực sự coi ngài là ân nhân đó. Chắc ngài cho rằng mình chỉ nói hai ba câu, chẳng thành vấn đề. Thực ra, những quý nhân như ngài, có mấy ai chịu mở miệng nói giúp đám người dưới như chúng tôi chứ? Nếu ngài đã mở miệng, vậy ngài chính là ân nhân của tôi, để tôi dập đầu vái ngài lần nữa.”

Nói rồi, hần định quỳ xuống dập đầu.

Tuyên Hoài Phong vội vàng lấy tay vỗ lên mặt bàn. “Được rồi! Được rồi! Phó Tam, cậu còn làm loạn thể này nữa là tôi không nhận được nữa đâu. Dưới gối nam nhi có vàng, cậu lại cứ quen thói tùy tiện quỳ gối như vậy thì còn ra thể thống gì? Thôi không nói nữa, cậu nhanh ra ngoài làm việc của mình đi, đừng làm phiền tôi.”

Phó Tam nghe y trầm giọng, biết y thực sự mất hứng. Bởi vậy hần không dám quỳ nữa mà vái một cái thật sâu, lui ra ngoài.

Tuyên Hoài Phong ngồi trong thư phòng, tiếp tục làm tròn nghĩa vụ phó quan của mình.

Hơn một nửa chồng văn kiện trên bàn là văn kiện theo thông lệ của hải quan nha môn, đọc một lượt, chỉ cần viết hai chữ đã duyệt là được. Mấy phần còn lại lại khiến Tuyên Hoài Phong hơi hứng thú.

Một là về vấn đề nơi giam giữ của hải quan đã kín chỗ, người bị nhốt bên trong nên sắp xếp thế nào.

Một là về vấn đề gần đây số lượng ma túy bị tra xét thu hồi rất lớn, cũng cần công bố một biện pháp xử lý.

Thực ra dù là ma túy hay phạm nhân đều vậy, nguồn gốc phát sinh vấn đề đều không thoát khỏi can hệ với phía quân Quảng Đông. Bạch Tuyết Lam trộn thêm thuốc vào ma túy của quân Quảng Đông, khiến cho thủ đồ trong một tối long trời lở đất, hải quan nhân cơ hội quăng lưới, bắt được một đám người như bắt cá, sau tiếp tục tìm hiểu nguồn gốc, gặt được rất nhiều thắng lợi lớn.

Hôm nay Tuyên Hoài Phong lành bệnh xuất viện, hải quan cũng đến lúc rảnh bụng thưởng thức trái cây.

Tuyên Hoài Phong phần chấn tinh thần, lập tức lấy một tấm giấy trắng đến, bắt đầu viết kiến nghị nên bố trí phạm nhân thế nào. Theo suy nghĩ của y thì nên làm theo nguyên tắc của “điều lệ cai nghiện”, buôn bán ma túy là một tội, hút thuốc phiện là một tội khác.

Dựa vào nguyên tắc đó, y xử lý công việc rất tỉ mỉ, vừa viết vừa nhân lúc muốn tra rõ ràng sự việc mà chăm chú gỡ danh sách phạm nhân bị giam giữ ra, không ngờ vừa lật ra lại thấy một phần phụ lục khác có viết bối cảnh của một vài phạm nhân đặc biệt.

Một phạm nhân, tội danh tự ý tàng trữ ma túy, là anh em của một vị nào đó thuộc bộ tài chính.

Một phạm nhân là kẻ giết dây buôn lậu thuốc phiện, em vợ người nào đó thuộc bộ giáo dục.

Một phạm nhân, không chỉ bản thân hút thuốc phiện mà còn mang thêm một ít cho người bên ngoài, là anh em đồng hao của vị nào đó ở cục cảnh sát...

Tuyên Hoài Phong nhìn qua một lượt, thấy không dưới ba bốn mươi tên liên can đến các bộ phận quan trọng chủ chốt của chính phủ. Ý không khỏi giật mình, lật xuống chút nữa lại thấy một tấm công hàm do hội thương nhân Anh quốc đưa tới, biểu thị sự kháng nghị với hải quan tổng thự, nói một vài thương nhân nước họ mở tiệm thuốc lại tự nhiên bị tra xét tịch thu rất nhiều thuốc đắt đỏ. Hành vi vô cùng xấu xa này không chỉ khiến các thương nhân Anh quốc bị tổn thất, mà còn ảnh hưởng tới quan hệ thân thiện giữa hai nước Trung – Anh.

Tuyên Hoài Phong đọc mấy dòng cuối, phần tài sản và thuốc bị hải quan thanh tra và tịch thu, trong danh mục, họ không chỉ bắt nạt đưa morphine vào danh sách, đến cả ma túy cũng không biết xấu hổ mà viết vào rất rõ ràng, còn kèm theo một hàng chữ bên cạnh rằng đó là loại thuốc giảm đau cực kỳ hữu hiệu.

Tuyên Hoài Phong tức giận đến nổi dựng thẳng lông mày, mắng một tiếng: “Vô liêm sỉ!”

Cầm tờ công hàm tràn ngập uy hiếp của hội thương nhân Anh quốc kia đập mạnh lên bàn đến “bang” một tiếng.

Trầm mặt tức giận chốc lát, nghĩ tới vị trí hải quan tổng trưởng của Bạch Tuyết Lam, áp lực khi muốn đứng vững đâu chỉ ở phía quân Quảng Đông.

Tâm trạng Tuyên Hoài Phong càng nặng nề.

Lại nghĩ: Nếu trọng trách trên vai Bạch Tuyết Lam nặng như vậy, xét về công lẫn tư, mình đều phải xuất toàn lực giúp ứng phó một tay.

Bởi vậy, y sắp xếp lại tâm trạng, tiếp tục vùi đầu vào làm việc, cầm bút máy, lưu loát viết hai phần văn kiện.

Một phần kiến nghị nên sắp xếp phạm nhân bị giam giữ thế nào, một phần kiến nghị nên xử lý thuốc phiện bị tịch thu thế nào. Bởi vì viết cẩn thận, các điều khoản diễn đạt rõ ràng, lại phân thành từng loại, làm việc phân rõ nặng nhẹ nên y bất giác đã viết một mạch tới sáu bảy ngàn chữ, viết kín từng tờ từng tờ giấy để viết công văn vừa lấy thêm ra.

Dù sao y vẫn là người vừa khỏi bệnh, lúc viết thì sực sôi phần chần không cảm nhận được gì, khi đặt bút máy xuống, vừa định cầm lên lần nữa để tu sửa trau chuốt một phen lại đột nhiên cảm thấy, tuy trước mắt là giấy trắng mực đen, song mọi thứ lại tối đen, tựa hồ chữ viết đều nối lại với nhau, không phân ra được từng từ từng chữ.

Tuyên Hoài Phong trầm nghĩ không ổn, đây là do quá cố sức, cơ thể hơi không chịu nổi.

Nếu như Bạch Tuyết Lam biết, hẳn lại sẽ mắng một trận nên thân.

Tuyên Hoài Phong đành đặt hết văn kiện xuống, hai tay ôm đầu, từ từ nằm xuống bàn sách, nhắm mắt lại. Y mong cảm giác choáng váng đó nhanh chóng qua đi.

Trùng hợp, đúng lúc này có người gõ cửa. Chắc hẳn lúc Phó Tam ra ngoài không đóng cửa thư phòng cẩn thận nên vừa gõ thì cửa đã chuyển động.

Một đầy tớ trai ló đầu vào dò hỏi: “Tuyên phó quan, ngài ở đây sao. Sao vậy, ngài khó chịu ạ?”

Tuyên Hoài Phong không muốn chuyện nhỏ như cơ thể đột nhiên khó chịu lại đến tai Bạch Tuyết Lam, y vội ngồi thẳng người, cũng cầm bút máy lên tay, vô cùng tỉnh táo nói: “Đâu có khó chịu gì? Đọc văn kiện lâu nên mỏi cổ, tôi nghỉ một lúc thôi. Cậu tìm tôi có chuyện gì?”

Đầy tớ trai đó cười trả lời: “Không phải cố ý đến tìm ngài đâu ạ. Tôi tưởng tổng trưởng ở thư phòng, không ngờ là ngài.”

Tuyên Hoài Phong lại hỏi: “Tìm tổng trưởng có việc gì?”

Đầy tớ trai nói: “Có một vị tiểu thư họ Hàn tới thăm hỏi tổng trưởng, đang chờ bên ngoài.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Tổng trưởng đến phủ tổng lý rồi.”

Đầy tớ trai vỗ nhẹ lên trán. “Ôi, tôi đúng là đầu óc mê muội rồi. Loáng thoáng nghe rằng tổng trưởng ra ngoài, sao lại lạch bạch chạy vào trong công quán tìm chứ. Vậy tôi lập tức đi trả lời khách vậy.”

Chẳng hiểu tại sao Tuyên Hoài Phong lại do dự, cảm thấy như mình đuổi khách nữ của Bạch Tuyết Lam đi, vậy không thỏa đáng. Cho nên, y liền gọi đầy tớ trai lại, trầm ngâm nói: “Là vị Hàn tiểu thư nào, cậu hỏi rõ không?”

Đầy tớ trai đáp: “Đúng rồi, cô ấy muốn tôi trình danh thiếp giúp cô ấy ạ.” Hai tay đưa một tờ danh thiếp qua.

Tuyên Hoài Phong nhận lấy, vừa nhìn, thứ đầu tiên ánh qua mi mắt chính là ba chữ thanh tú xinh đẹp – Hàn Vị Ương.

Y biết vị đó là nữ tướng quân xinh đẹp mà tổng lý muốn tác hợp cho Bạch Tuyết Lam. Chợt cảm thấy tim đập mạnh một tiếng, về mặt y lại ung dung, cười nói: “Vị khách này là người không thể không tiếp đón chu đáo, vẫn nên để tôi tới tiếp đãi.”

54. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 3 - Chương 41

Tuyên Hoài Phong thay một bộ quần áo tiếp khách xong liền đi tới phòng khách.

Chưa đến nơi, y đưa mắt qua cửa sổ dò xét vào trong, thấy trong đại sảnh có hai người mặc âu phục đang chờ đợi, chắc hẳn là khách.

Bất giác thấy khó hiểu. Đầy tớ trai đã báo là Hàn tiểu thư, tại sao bây giờ lại chỉ thấy hai người đàn ông?

Y vừa thắc mắc vừa bước vào đại sảnh, miệng lịch sự nói: “Xin lỗi, để hai vị đợi lâu. Tổng trưởng ra ngoài làm việc chưa về...”

Đang nói, vị khách mặc âu phục kia đột nhiên quay người lại, gương mặt tươi tắn xinh đẹp lộ ra, cười nói: “Nhất định ngài chính là vị Tuyên phó quan tiếng tăm lừng lẫy kia rồi. Lần đầu gặp mặt, vô cùng hân hạnh. Tôi họ Hàn.”

Đưa một bàn tay trắng mịn qua.

Xem ra vị này là Hàn tiểu thư, có chút tinh quái, lại khá tán thành việc nam nữ bình đẳng. Hôm nay đến thăm hỏi lại cố tình mặc đồ nam, là một bộ âu phục được cắt may tinh tế, giấu tóc trong mũ dạ, nếu nhìn

từ sau lưng thì quả giống một người đàn ông thon gầy.

Vừa quay qua, trên bộ âu phục đó hiện lên đường cong xinh đẹp, ngũ quan cân đối mang đường nét phụ nữ còn kèm theo cảm giác đánh vào thị giác cực kỳ mãnh liệt, khiến vẻ đẹp vốn có của cô càng được tôn lên.

Tuyên Hoài Phong ngẩn người, cũng kinh ngạc vì vẻ đẹp lẫn khí chất của cô, thầm nghĩ: *Ảnh được chụp quá không tồi. Không ngờ người thật còn đẹp hơn trong ảnh. Bạch gia chọn đối tượng giúp Bạch Tuyết Lam thực sự rất nghiêm túc.*

Tự nhiên, trong lòng chợt có cảm giác khó tả.

Tuyên Hoài Phong giữ nụ cười trên mặt, vươn tay ra bắt tay cùng cô gái trẻ ngập tràn sự hấp dẫn, muốn hỏi mục đích cô đến đây.

Hàn Vị Ưng đã nhận thấy ý định của y, cô nhanh nhẹn mở miệng trước, nở nụ cười xinh đẹp khéo léo. “Tuyên phó quan, tôi ngưỡng mộ ngài đã lâu, sớm muốn gặp được ngài rồi. Tiếc là Bạch tổng trưởng quá bận tài, vẫn luôn giấu Tuyên phó quan đi như giấu báu vật vậy. Cuối cùng hôm nay tôi đã gặp được người thật, coi như tôi đã thỏa được tâm nguyện.”

Trong lòng Tuyên Hoài Phong cất bí mật, nghe câu nói “giấu như báu vật” thì không biết đó chỉ là lời nói đùa bình thường hay còn thâm ý khác, y chỉ nhàn nhạt đáp: “Thành tựu của Hàn tiểu thư trong quân Hàn gia đã khiến uy danh lan xa, tổng trưởng nhà chúng tôi đã nhiều lần nhắc tới, khiến tôi ấn tượng sâu sắc. Còn về phần tôi, tôi bất quá chỉ là một phó quan, công việc cũng chỉ là chân chạy việc cho tổng trưởng, tuyệt không dám nhận lời ngưỡng mộ gì đó.”

Bàn tay chậm rãi rút về, ánh mắt chuyển hướng đảo qua người đàn ông bên cạnh Hàn Vị Ưng.

Hàn Vị Ưng giới thiệu. “Đây là thư ký của tôi, họ Tần.”

Chàng trai kia còn rất trẻ, khoảng tầm hai mươi mốt hai mươi hai tuổi, dáng dấp thanh tú nhưng ánh mắt lại sắc bén, thần thái trầm ổn, nghe Hàn Vị Ưng giới thiệu mình, cậu chỉ gật đầu với Tuyên Hoài Phong, nói hai chữ “chào anh” rồi không thêm lời nào nữa.

Tuyên Hoài Phong chuyển ánh mắt nhìn ngang hông hắn, vãi trên bộ âu phục phẳng phiu ở nơi ấy hơi nhô ra một chút.

Từ khi được Bạch Tuyết Lam dạy bắn súng, Tuyên Hoài Phong càng lúc càng hứng thú với súng ống, chỉ cần rảnh rỗi sẽ luyện tập hết hai ba tiếng đồng hồ. Hơn nữa, được Bạch Tuyết Lam căn dặn, y dần có thói quen khi ra ngoài sẽ mang theo khẩu Brown, đương nhiên sẽ luyện được chút nhãn lực.

Chỉ liếc mắt như vậy đã đủ nhìn ra trên người chàng trai kia mang theo súng, xem ra chức trách của hắn không chỉ là thư ký, mà còn là một vệ sĩ.

Luận về vấn đề an ninh trật tự hiện tại, Hàn gia là quân phiệt, Hàn Vị Ương còn là tiểu thư trẻ tuổi mang thân phận quan trọng, ra ngoài mang theo vệ sĩ dùng ống là chuyện quá đỗi bình thường. Sau khi nhìn lướt qua, Tuyên Hoài Phong liền thu hồi ánh mắt, thủ thế mời ngồi.

Ba người ngồi trong phòng khách, đầy tớ trai ngoài việc thay trà mới ấm nóng lên còn đưa thêm hai đĩa bánh ngọt đến.

Hàn Vị Ương tiếp tục đề tài khi nãy. “Vừa rồi tôi nói ngưỡng mộ Tuyên phó quan, chắc hẳn ngài cho rằng tôi chỉ xã giao. Song thật ra không phải vậy, tôi nói lời ngưỡng mộ đó là rất thật lòng thật dạ.”

Tuyên Hoài Phong kinh ngạc nhìn cô.

Hàn Vị Ương từ tốn nói: “Dân ta bị đầu độc, chính là Trung Hoa ta bị đầu độc; dân ta thống khổ rên siết trong nọc độc, chính là Trung Hoa ta thống khổ rên siết trong nọc độc. Một quốc gia chịu đầu độc thì phải có dũng khí nạo xương chữa bệnh, nếu như chưa diệt được ma quỷ trên người, không bỏ được tính cách cầu thả nhu nhược thì cuối cùng sẽ bị suy sụp hủy hoại, cuối cùng sẽ bị diệt vong.”

Cô nói được một nửa, Tuyên Hoài Phong đã nhớ ra. Chẳng phải đây chính là những lời phát biểu diễn thuyết của mình ngày khai trương viện cai nghiện hay sao?

Chẳng biết tại sao lại truyền ra bên ngoài, lọt tới tai tiểu thư Hàn gia.

Cũng khó cho cô, nhớ không sót chữ nào, học thuộc cả một đoạn dài. Cô dùng đôi mắt đen láy sáng ngời, ngập tràn thần thái mà nhìn Tuyên Hoài Phong chăm chăm, cười nói tiếp: “Bình sinh tôi rất ít khi bội phục ai. Bất quá, ngài có thể nói ra những lời như vậy, hẳn cũng đáng để tôi bội phục.”

Tuyên Hoài Phong vốn mang chút đề phòng mà đến, trái lại lại được khen ngợi trước mặt nên không khỏi ngưỡng ngung, cẩn trọng đáp: “Chỉ vài câu hơi hùng hồn thôi. Vì nước vì dân, hẳn phải làm nhiều việc thiết thực, tôi mới chỉ nói miệng thôi, không đáng nhắc đến.”

Tiểu sử của Hàn Vị Ương vốn không như người thường, ngôn hành cử chỉ đương nhiên cũng bất đồng so với những cô gái khác. Tuy rằng hôm nay đến nhà thăm hỏi, lại xem như là lần đầu tiên gặp Tuyên Hoài Phong, song cô lại hào phóng đến lạ thường, chẳng thấy chút gò bó nào.

Nghe Tuyên Hoài Phong nói xong, nét cười trên mặt cô càng tăng thêm, miệng nói: “Tuyên phó quan, ngài quá khiến tốn rồi.”

Quay đầu nói với thư ký Tần: “Đồ tôi bảo cậu mang theo đâu? Lấy ra đây.”

Thư ký Tần lấy một hộp hình chữ nhật ra, đặt lên bàn bằng hai tay.

Hàn Vị Ương nói với Tuyên Hoài Phong. “Gần đây tôi tới Mỹ một chuyến, hôm qua mới trở về. Xuất ngoại một chuyến không thể không mang về chút quà cáp, cho nên đã mua sắm đôi chút. Phần quà này, mong ngài nhận lấy.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Hàn tiểu thư quá khách khí rồi, tôi thay tổng trưởng chúng tôi...”

Hàn Vị Ương nói: “Không phải tặng cho Bạch tổng trưởng, là tặng cho ngài.”

Cô thản nhiên cười nói, giọng nói lảnh thần thái độ cực kỳ tự nhiên, cho dù ngắt lời đối phương, song cũng khó khiến đối phương sinh ác cảm.

Tuyên Hoài Phong nói: “Sao vậy được? Hôm nay chúng ta mới gặp mặt lần đầu.”

Hàn Vị Ương hơi nâng chiếc cầm cong cong quẹo rũ lên, hỏi: “Tuyên phó quan, tôi thực sự có ý tốt. Lễ nào ngay cả việc mở ra nhìn một cái mà ngài cũng không muốn?”

Nói đến nước này, còn từ chối nữa sẽ rất khó coi.

Hàn Vị Ương dùng một ngón tay đẩy chiếc hộp trên bàn trà, chậm rãi đẩy tới trước mặt Tuyên Hoài Phong.

Tuyên Hoài Phong đành phải nở nụ cười trầm tĩnh với cô, mở nắp hộp lên. Một khẩu súng lục xanh đen, đại khái là một mẫu súng đặc chế, nằm trong hộp.

Nhìn tạo hình sắc bén của khẩu súng, y liền hơi động tâm, hơi do dự, bèn vươn tay tới lấy khẩu súng lục đó ra ngoài, đầu ngón tay lướt qua vỏ súng một lượt, quan sát từ trên xuống dưới, ‘răng rắc’ một tiếng, gõ bằng đạn xuống, âm thanh vô cùng trong trẻo!

Lại ‘răng rắc’ một tiếng, Tuyên Hoài Phong lấp băng đạn vào, híp mắt nhìn đầu ngắm một lúc, đưa tay vuốt bóng súng, cảm xúc nặng trĩu của kim loại trong lòng bàn tay... quả là cảm giác khiến đàn ông vô cùng yêu thích.

Hàn Vị Ương mỉm cười nói: “Đây là mẫu súng lục mới do Mỹ sản xuất, tên là BOT IV. Nghe nói hôm đó khai trương viện cai nghiện, Tuyên phó quan dùng hai súng bắn đèn trùm, khiến thính trưởng cục cảnh sát sợ đến nỗi không dám nhúc nhích đó nha. Tôi nghĩ, chắc hẳn ngài sẽ thích thứ này.”

Tuyên Hoài Phong ước lượng khẩu súng trên tay, cười nói: “Cầm trên tay rất thích. Tuy nhiên, lễ vật quý giá thế này, tôi làm sao dám không công mà lại nhận?”

Hàn Vị Ương lắc đầu một cái, nói: “Miễn bàn việc này. Hàn gia chúng tôi và gia tộc Bạch tổng trưởng có vài mối quan hệ mật thiết. Ngài lại là phó quan của Bạch tổng trưởng, tôi tặng ngài một món quà nhỏ cũng chẳng phải chuyện gì không thể. Nếu ngài không nhận, vậy là ngài khinh thường tôi và anh trai tôi rồi.”

Đến người anh trai quân phiệt nắm rất nhiều binh lực của mình mà cô cũng nhắc đến, vậy việc này đã đáng tới thể diện Hàn gia.

Tuyên Hoài Phong biết quan hệ đồng minh giữa Hàn gia và Bạch gia, y không thể không cân nhắc điểm này. Huống chi, khẩu súng kia khiến người ta thực sự yêu thích.

Y suy nghĩ một lúc bèn nói lời cảm ơn với Hàn Vị Ương.

Qua việc này, đôi bên không khỏi thân thiện hơn lúc trước, chủ khách uống vài hớp trà nóng, bắt đầu tán gẫu.

Không ngờ Hàn Vị Ương dù là phụ nữ lại có lối suy nghĩ đầy kiến thức. Bàn đến hội đàm sáu nước mà thủ đô sắp tổ chức và tình hình quốc tế, Hàn Vị Ương cười lạnh nói: “Anh Mỹ Đức Ý Pháp Nhật đều cá mè một lứa, chỉ có da lông là sáng lóa đôi chút, không biết xấu hổ, cho nên thường thể hiện chút hành động chủ nghĩa nhân đạo để che giấu thói; còn lại là đám cướp chẳng biết thẹn là gì, cướp bóc công khai. Nói cho cùng, tất cả đều làm chung một kiểu buôn bán – cướp đoạt. Thừa dịp Trung Quốc chúng ta suy yếu để cướp đoạt tất cả tài nguyên, của cải mà chúng có thể cướp được.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Con người hay đất nước đều như nhau, đều tranh thủ tối đa tài nguyên trên thế giới này để sử dụng cho bản thân mình. Cho nên, nếu Trung Quốc muốn đứng lên thì chung quy không thể cứ mãi ngóng trông vào sự nhân đạo của các cường quốc, mà phải tự cứu lấy mình. Song tiền đề để tự mình vực dậy cứu được chính mình là linh hồn quốc gia phải hoàn chỉnh. Thuốc phiện, chính là thứ vũ khí đáng sợ tàn phá linh hồn quốc gia, bởi vì không chỉ dân chúng vì nó mà tổn hại đến sức khỏe, hơn nữa còn có thể vì nó mà suy đồi nhân cách.”

Hàn Vị Ương khẽ thì thầm trong miệng. “Không chỉ tổn hại đến sức khỏe, mà còn suy đồi nhân cách...”

Dường như đang nghiền ngẫm lời nói của Tuyên Hoài Phong.

Ánh mắt cô như ngậm nước, nhìn Tuyên Hoài Phong một cái rồi đột nhiên chuyển đề tài, mỉm cười nói: “Nói thật ra thì đây không phải lần đầu tiên tôi nhìn thấy ngài. Ở buổi tiệc tối tổng lý tổ chức lần trước, tôi thấy ngài và Bạch tổng trưởng cùng nhau khiêu vũ.”

Tuyên Hoài Phong không ngờ cô đột nhiên nhắc tới việc này, nhớ tới đêm đó cầm tay khiêu vũ cùng Bạch Tuyết Lam trước ánh nhìn chăm chú của mọi người đứng là hoang đường, vành tai hơi nóng lên, y đành giả bộ không quan tâm mà cười một tiếng. “Là do tôi thất lễ. Tôi không biết khiêu vũ nên nhờ tổng trưởng dạy một chút, chẳng ngờ ngài ấy cực kỳ hăng hái, lập tức dạy luôn trong sân nhảy, để mọi người thấy điều không hay ho gì rồi.”

Chẳng biết Hàn Vị Ương có tin lời giải thích của y hay không, khóe miệng xinh đẹp khẽ nhếch, lát sau mới nói: “Hôm nay tôi tới vốn định tìm Bạch tổng trưởng bàn chút công vụ. Nếu ngài ấy ra ngoài làm việc, tôi cũng không nên ngồi lâu. Tôi để lại cho ngài ấy một phong thư, chờ ngài ấy về, nhờ ngài chuyển lại cho ngài ấy, không biết có được hay không?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Đây là trách nhiệm của tôi.”

Y định lập tức kéo chuông, gọi đầy tớ trai lấy giấy bút đến.

Hàn Vị Ương nói: “Không cần, tôi có sẵn.”

Quả nhiên, cô còn đang nói, vị thư ký đáng vẻ vô cùng điển trai, hành động cực kỳ lưu loát kia đã lấy một chiếc bút máy ra, sau đó mở túi công văn lấy một tấm giấy viết thư cùng phong thư trắng.

Hàn Vị Ương cầm bút máy, viết sột soạt trên giấy.

Tuyên Hoài Phong mặc dù rất muốn biết vị Hàn tiểu thư tính cách sáng khoái này sẽ viết gì cho Bạch Tuyết Lam, nhưng người như y lại luôn không làm việc mờ ám, biết người ta viết thư nên chỉ ngồi trên ghế, lẳng lặng bưng trà nóng uống, nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt không đặt lên giấy viết thư một lần.

Chỉ chốc lát sau, Hàn Vị Ương đã viết xong thư, gấp lại, nhét vào trong phong thư, trên phong thư viết bảy chữ “Bạch Tuyết Lam tiên sinh thân khảo”, đưa cho Tuyên Hoài Phong, cười nói: “Việc này đành nhờ Tuyên Phó quan.”

(Thân khảo: tức là tự mình mở ra. Ý của từ này là người viết thư mong người được viết tên trên bì thư đích thân mở ra. Ý sâu hơn nữa là “Ngoại trừ người nhận thư, mong rằng người khác đừng mở thư ra xem, cũng mong người nhận thư đừng tiết lộ nội dung bức thư ra ngoài”)

Tuyên Hoài Phong nghiêm mặt nói: “Tôi sẽ đích thân giao cho tổng trưởng.”

Y đứng lên, đích thân tiễn khách đến cổng chính công quán.

Đương nhiên Hàn Vị Ương đã ngồi xe hơi tới đây, cô nói hẹn gặp lại với Tuyên Hoài Phong rồi lên xe, chỉ chốc lát sau lại quay cửa kính xe xuống, nửa bên mặt như hoa như ngọc lộ ra, gọi một tiếng: “Tuyên phó quan.”

Tuyên Hoài Phong tới bên cửa sổ xe, hỏi: “Hàn tiểu thư còn lời nào muốn chuyển lại cho tổng trưởng sao?”

Hàn Vị Ương thoáng suy nghĩ, đáp: “Hôm nay lúc tôi tới mới biết gã ngoại quốc đó chết trong bệnh viện, tôi nghĩ việc này chắc hẳn sẽ gây chút phiền toái cho Bạch tổng trưởng. Mong ngài chuyển cho Bạch tổng trưởng một câu, nếu có điều gì cần hỗ trợ thì đừng do dự, chỉ cần lên tiếng. Ngài ấy biết số điện thoại nơi ở của tôi ở thủ đô mà.”

Nói xong, gật đầu với Tuyên Hoài Phong, quay cửa sổ xe lên, ra lệnh cho tài xế. “Đi thôi.”

55. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 3 - Chương 42

Tiền Hàn Vị Ương xong, Tuyên Hoài Phong trở về phòng, nghĩ tới lời cô nói trước lúc đi mà lòng đầy nghi hoặc.

Không biết người ngoại quốc chết trong bệnh viện mà cô nhắc đến là ai, tại sao Bạch Tuyết Lam lại gặp rắc rối? Y suy nghĩ rất lâu vẫn không nghĩ ra được manh mối nào; muốn gọi điện thoại hỏi Bạch Tuyết Lam lại cảm thấy không hay. Bây giờ Bạch Tuyết Lam đang gặp Bạch tổng lý, cảm giác vị Bạch tổng lý đó dành cho mình có thể nói là cực kỳ xấu, nếu như gọi điện tới quấy rầy bọn họ bàn công vụ, sợ rằng lại sẽ gán cho mình thêm tội danh không phân nặng nhẹ.

Ánh nhìn của Tuyên Hoài Phong đành rơi xuống phong thư Hàn Vị Ương gửi lại cho Bạch Tuyết Lam, nhìn vài lần, y rời mắt khỏi phong thư, bật cười. “Mình làm gì vậy? Còn không bằng tìm ít công việc đứng đắn mà làm.”

Nghĩ tới hai bản điều trần trong thư phòng, mặc dù đã viết xong nhưng còn cần sửa chữa, y bèn quay lại thư phòng.

Ngồi xuống bàn làm việc, một lần nữa cầm lấy bản điều trần mình đã viết xong để tra soát lại.

Mới đọc được vài tờ, tai nghe được chút động tĩnh, Tuyên Hoài Phong nâng mí mắt lên, xuyên qua ô cửa sổ nửa khép nửa mở, y thấy Tôn phó quan đang đi ra khỏi viện.

Tuyên Hoài Phong gọi một tiếng “Tôn phó quan”, đặt văn kiện xuống, đứng dậy đi mở cửa thư phòng.

Tôn phó quan vốn định quay về thư phòng nhỏ của hắn, nghe thấy giọng nói liền đứng lại, cười hỏi: “Tuyên phó quan, có chuyện gì sao?”

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Rảnh không? Vào trong trò chuyện vài câu nhé?”

Tôn phó quan gật đầu, vào thư phòng, thấy trên bàn bày la liệt bản điều trần nên tiện tay cầm lên đọc một chút, tấm tắc khen: “Cậu đúng là quá chăm chỉ, chỗ này là viết vào hôm nay à? Gần đây công vụ trong nha môn khiến người ta khá phiền lòng, rất nhiều người gây khó dễ cho hải quan chúng ta. Được rồi, cậu gọi tôi đến là muốn trò chuyện cái gì đây?”

Hắn và Tuyên Hoài Phong đều làm phó quan của Bạch Tuyết Lam, đã là đồng nghiệp rất quen thuộc, huống hồ Tuyên Hoài Phong vẫn luôn không kèn kiệu, cho nên bây giờ tổng trưởng vắng mặt, Tôn phó quan liền vô cùng tùy tiện, vừa hỏi vừa phịch mông ngồi xuống chiếc sofa nhỏ.

Tuyên Hoài Phong nói: “Tôi chỉ muốn hỏi một câu thôi, nên xử lý chuyện người ngoại quốc đã chết kia như

thế nào?”

Tôn phó quan kinh ngạc hỏi: “Cậu cũng biết tên ngoại quốc kia chết rồi?”

Tuyên Hoài Phong bình tĩnh gật đầu một cái, nói: “Người ngoại quốc đó chết trong bệnh viện, chuyện rất phiền phức. Chúng ta làm phó quan, trách nhiệm là giảm phiền bớt nạn cho tổng trưởng, chẳng lẽ lại có thể làm ngơ? Nếu là vậy, tôi đâu còn mặt mũi ngồi ở vị trí này.”

Tôn phó quan than thở: “Đúng là việc phiền toái. Đại sứ quán bên kia kháng nghị với phủ tổng lý rất căng, nói sự an toàn của công dân nước họ ở Trung Quốc không được đảm bảo. Chắc chắn tổng lý cũng đau đầu, bằng không sao lại gọi điện thoại gọi tổng trưởng tới? Theo tôi thấy, lần này tổng trưởng sắp ăn đập một trận rồi. Cơ mà gã ngoại quốc ấy chết cũng đáng, y thuật dốt nát kém cỏi còn dám đến Bạch công quán giả danh lừa bịp, đến nỗi làm chậm trễ bệnh tình của cậu. Nếu lần đó người đến khám cho cậu là bác sĩ Jinder có thực lực ấy, thì việc điều trị bệnh viêm phổi đã sớm nằm trong tầm kiểm soát, cũng không phát sinh các chuyện sau này.”

Tuyên Hoài Phong kinh ngạc hỏi: “Theo lời cậu, vậy người ngoại quốc đã chết kia chính là bác sĩ Knapp, người đã từng tới công quán khám bệnh cho tôi?”

Khi Tuyên Hoài Phong mới xuất hiện triệu chứng bệnh viêm phổi, Bạch Tuyết Lam đã chú ý tới. Vốn muốn gọi bác sĩ Jinder tới khám lại gặp đúng lúc bác sĩ Jinder đi vắng, đành gọi Kanpp đến.

Gã Knapp đó hết sức tự phụ, hơn nữa còn tham tiền khám nên chưa từng giải thích rõ với người trong Bạch công quán rằng mình là bác sĩ thực tập, đến công quán gặp Tuyên Hoài Phong lại phạm phải sai lầm “ấn tượng ban đầu là chủ đạo”, cho rằng Bạch Tuyết Lam làm lớn chuyện nên lập tức khua môi múa mép có lệ với Bạch Tuyết Lam, vừa tắc trách dùng vitamin cho qua loa.

Sau đó, chứng viêm phổi của Tuyên Hoài Phong nặng thêm, nhập viện khẩn cấp, Bạch Tuyết Lam hận gã bác sĩ lừa đảo kia đến nghiêng răng nghiêng lợi, chẳng quan tâm hẳn là người nước ngoài hay người nước trong, đạp thẳng một cước vào vị trí tim trên ngực, trực tiếp đạp Knapp nhập viện.

Không ngờ, người nọ vất vưởng ở bệnh viện một thời gian, cuối cùng vì bị thương nặng mà chết.

Tôn phó quan kinh ngạc, gương cười lắc đầu. “Tuyên phó quan, cậu lừa tôi. Hóa ra cậu đâu có biết nội tình chuyện này. Tội gì phải dùng kế với tôi chứ? Tổng trưởng dặn dò, gần đây cậu phải tỉnh dưỡng, không ai được gây phiền não cho cậu. Uống tôi không phòng bị gì với cậu...”

Tuyên Hoài Phong vội vàng xin lỗi, cười nói: “Tôi với cậu là đồng nghiệp, lẽ ra nên đồng tâm hiệp lực. Tục ngữ nói, ba anh thợ đóng giày vượt xa Gia Cát Lượng, rõ ràng nhiều người cùng tìm cách lúc nào cũng hơn. Tôn phó quan, cậu đừng giận, chờ mai tôi lĩnh lương, tôi mời cậu ăn một bữa đồ Âu, tạm thời coi như bồi tội.”

Tôn phó quan nói: “Dừng lại, dừng lại, tôi có vợ vết tài sản của ai thì vợ, chứ đâu thể vợ vết của cậu được.

Đừng nhắc lại việc này nữa.”

Tuyên Hoài Phong ngược lại còn hơi xấu hổ, kiên trì nói: “Lời mời khách đã ra khỏi miệng rồi, tôi không thu hồi lại đâu.”

Tôn phó quan nói chuyện với y một lúc, cảm thấy khô miệng, hỏi y có muốn uống một tách cà phê hay không.

Tuyên Hoài Phong nói: “Gần đây tôi phải ăn kiêng, rất nhiều thứ không được dùng. Cà phê thì miễn, gọi một cốc sữa bò đi.”

Tôn phó quan kéo chuông, gọi đầy tớ trai mang một tách cà phê nóng và một cốc sữa bò ấm đến. Hai người ngồi trên ghế sofa, vừa uống vừa bàn bạc việc khác.

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Phía quân Quảng Đông có động tĩnh gì không?”

Tôn phó quan bèn nhìn y cười một tiếng thần bí, bưng cà phê, từ tốn uống một hớp, nói: “Tuyên phó quan, chuyện này, tôi phải hỏi cho rõ trước. Chuyện quân Quảng Đông, tổng trưởng nói với cậu được bao nhiêu? Cậu đừng có chơi trò binh bất yểm trá với tôi đấy.”

Tuyên Hoài Phong đi tới bên cửa sổ, nhìn ra phía ngoài chỉ chốc lát mới quay lại ngồi xuống ghế sofa, nói: “Tổng trưởng cho tôi biết, với cái vị ở trong quân Quảng Đông kia, cậu chính là người liên lạc.”

Tôn phó quan trầm ngâm. “Nếu tổng trưởng đã nói với cậu, vậy tôi không cần che giấu nữa. Sáng sớm nay tôi đã gặp mặt hắn, phía bên quân Quảng Đông đang thần hồn nát thần tính, đang tra gian tế rất gắt. Đúng rồi, tình báo hắn đưa đến lần này có chút liên quan mật thiết tới Tuyên phó quan.”

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Tình báo gì?”

Tôn phó quan đáp: “Chẳng phải chúng ta luôn nghi hoặc Khương ngự y hạ độc lên người cậu như thế nào sao? Hắn tra được ít đầu mối, đại khái là từ đường đi nước bước của bác sĩ Jinder.”

Tuyên Hoài Phong nhú mày lại. “Bác sĩ Jinder sao? Ông ấy đã chẩn đoán cho tôi mấy lần, tôi thấy ông ấy... thực không giống kẻ xấu.”

Tôn phó quan nói: “Tình báo vị kia đưa đến trước nay chưa sai lầm bao giờ, nếu hắn nhắc tới Jinder, vậy bất kể ông ấy có tham dự bằng cách nào, song ít nhất có thể khẳng định là có tham dự. Chúng ta cứ lần theo dây mây này là được. Thực ra đây cũng là chuyện tốt, tổng trưởng vốn sợ gốc hồng từ phía người chúng ta, bây giờ biết do người ngoại quốc nhúng tay vào, trong lòng ngài ấy ít nhiều đã thoải mái hơn là tóm được trộm nhà.”

Đang trò chuyện, Bạch Tuyết Lam đã trở về từ phủ tổng lý, vẻ mặt sáng láng, bước chân như mang theo gió. Nếu chỉ nhìn vào vẻ ngoài hoàn hảo này, tuyết không thể nhận ra hần đã bị chửi mắng thậm tệ ở phủ tổng lý.

Bạch Tuyết Lam đẩy cửa thư phòng, vừa vào liền cười. “Ban ngày ban mặt, hai người đóng kín cửa đến một ngọn gió cũng không chen vào được thế này đây, đang thương lượng chuyện cơ mật gì vậy?”

Hai vị phó quan đều vội vàng đặt chén sứ xuống, đứng dậy khỏi sô pha, gọi tổng trưởng.

Bạch Tuyết Lam hơi đánh tay trên không trung ra hiệu cho Tôn phó quan, nói: “Đừng quan tâm mấy thứ lễ nghĩa vô ích này, ngồi xuống nói chuyện đi.”

Một tay dè vai Tuyên Hoài Phong để y ngồi lại vị trí y vốn ngồi trên sô pha, còn mình thì đặt mông ngồi trên tay vịn chiếc sô pha của Tuyên Hoài Phong, dáng vẻ cực kỳ điển trai, cực kỳ thoải mái.

Bạch Tuyết Lam hỏi Tôn phó quan. “Sáng nay ra ngoài một chuyến có thu hoạch gì không?”

Tôn phó quan nhanh chóng lặp lại những lời vừa nói với Tuyên Hoài Phong một lần, liếc Tuyên Hoài Phong, cẩn thận thêm một câu: “Tuyên phó quan nói, việc phía quân Quảng Đông, tổng trưởng ngài đã nói với ngài ấy. Cho nên tôi đoán chừng chuyện bên này cũng có thể nói vài câu với Tuyên phó quan. Thời cuộc ngày càng loạn, đâu thể để Tuyên phó quan không nắm rõ được tình thế.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Rất đúng, tôi cũng suy nghĩ như vậy nên mới kể chuyện nội ứng bên quân Quảng Đông cho cậu ấy. Chuyện này chỉ để em biết tình hình chung thôi, nghe một ít là được, về phần ứng phó thế nào thì chưa cần em phải phí công.”

Câu cuối cùng, hần quay đầu lại, ánh mắt đưa xuống nhìn Tuyên Hoài Phong, có ý cảnh cáo.

Tuyên Hoài Phong cực phản đối thái độ chuyên chế đó của hần, nhưng ở trước mặt Tôn phó quan, y không thể tranh luận với Bạch Tuyết Lam, đành bình thản trả lời một câu. “Vâng, tổng trưởng.”

Ngược lại, Tôn phó quan đứng bên nhìn lãnh đạo của mình làm mọi cách bảo vệ Tuyên Hoài Phong lại cảm thấy hứng thú, sinh ra chút cảm khái.

Hần cũng biết mình không nên ở lâu trong thế giới của hai người họ, báo cáo công việc hoàn tất bèn tìm có công vụ đang chờ xử lý mà rời khỏi thư phòng.

Tôn phó quan vừa đi, Bạch Tuyết Lam lập tức lộ vẻ lười nhác khác biệt, tấm lưng thẳng tắp như bị co lại, vịn lên vai Tuyên Hoài Phong, đầu ngón tay nghịch vành tai mềm mại của y.

Tuyên Hoài Phong cười hỏi: “Thế nào? Ra ngoài chuyến này chắc bị ăn mắng rồi nhỉ?”

Bạch Tuyết Lam hỏi lại: “Ai dám mắng anh?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Anh cứ luôn gạt em. Gã bác sĩ ngoại quốc kia chết rồi, chẳng lẽ Bạch tổng lý gọi anh qua không phải để mắng chửi chắc?”

Bạch Tuyết Lam cười nói: “Ra là cái này, mặc kệ nó đi. Bây giờ ấy mà, ngay cả một con chó người ngoại quốc nuôi cũng quý giá hơn so với người Trung Quốc, anh đã sớm muốn tàn nhẫn diệt trừ thứ yêu khí đó rồi, con quỷ đó đoán mệnh thì coi như số mạng hắn không tốt, nhảy vào hòng sủng.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Khẩu khí không nhỏ nhỉ. Thế nhưng chúng ta yếu thế, người ngoại quốc thế mạnh. Bây giờ giết công dân của họ, đó đâu phải chuyện anh cứ mạnh miệng là hết vấn đề.”

Bạch Tuyết Lam cười lạnh. “Ngược lại muốn xem xem đám người ngoại quốc có thể làm gì Bạch Tuyết Lam này.”

Dứt lời, ngón tay kéo kéo vành tai Tuyên Hoài Phong, nói: “Vất vả lắm mới thoát thân khỏi chỗ đường huynh, em còn muốn tiếp tục mang chuyện này ra khiến anh khó chịu, đúng là phải phạt. Đừng nói chuyện anh nữa, hôm nay em ở công quán làm gì vậy, nói nghe chút coi.”

Thân hình hắn cao lớn, trọng lượng thực sự không nhẹ, dựa trên người Tuyên Hoài Phong hồi lâu khiến cơ thể chịu áp lực khá lớn. Tuyên Hoài Phong đẩy hắn ra ngoài, không cho hắn nghiêng ngả dính lấy mình, một ngón tay chỉ về phía bàn sách. “Làm ít công vụ, mấy tờ giấy trên bàn kia là ý kiến của em, anh đọc đi, xem có thể sử dụng không.”

Bạch Tuyết Lam còn chẳng thèm quay đầu lại, Tuyên Hoài Phong không cho hắn dựa, hắn liền dứt khoát kéo y dậy khỏi sofa, bản thân thì đoạt chỗ, sau đó ôm y vào lòng, để y ngồi trên gối mình, đôi mắt cực kỳ hữu thần nhìn y, hỏi như có thâm ý khác: “Ngoại trừ chút công vụ ấy, em không gặp được chuyện gì hay ho khác sao?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Có thể có chuyện hay ho gì nữa? À, anh đang nhắc đến vị xinh đẹp mà không mất vẻ anh hào kia đến thăm hỏi sao?”

Bạch Tuyết Lam lập tức nở nụ cười, cánh tay dang ra, kéo người yêu vào lòng, răng nhay nhay cắn một cái lên cổ y, đe dọa: “Tuyên phó quan, đồ kị là tội ác đấy.”

Tuyên Hoài Phong sang sang cười một tiếng, hàm răng trắng như tuyết lộ ra, nói: “Nói gì mà đồ kị chứ? Em thấy lời nhận xét của anh rất chuẩn xác đấy. Vị Hàn tiểu thư ấy vừa xinh đẹp lại chẳng có lấy chút yếu đuối nhu nhược nào, còn mang đầy đủ hình mẫu của phụ nữ hiện đại. Không biết người đàn ông nào trong thời đại mới này có phúc ôm được cô gái mạnh mẽ này về đây.”

Bạch Tuyết Lam hung dữ nói: “Người muốn đối nghịch với bản tổng trưởng, đúng không?”

Đề Tuyên Hoài Phong xuống, tiếp tục lưu lại vài dấu răng mờ nhạt trên cần cổ trắng trẻo tinh khôi của y, bất tri bất giác, động tác gặm cắn ấy lại biến thành nụ hôn, trong phòng vang lên âm thanh hôn trên da thịt, âm thanh ái muội quyến rũ ấy thâm nhập vào tai.

Tuyên Hoài Phong nghĩ cửa sổ đã được đóng rất chặt chẽ, vậy nên không cần quá nghiêm túc. Huống hồ hôm nay Bạch Tuyết Lam bị Bạch tổng lý mắng, rất đáng được đồng tình an ủi. Kết quả, y tỏ thái độ hợp tác cực kỳ ngọt ngào, để người yêu mặc ý hôn lên cần cổ xinh đẹp tựa thiên nga trắng.

Khi ngón tay ấm áp của Bạch Tuyết Lam chạm đến cằm, chẳng chờ động tác tiếp theo của hắn, Tuyên Hoài Phong đã chủ động quay sang, miệng đối miệng với hắn, dịu dàng đón nhận nụ hôn.

Hiện tại, hai người mọi mặt đều hòa hợp.

Nụ hôn đôi bên tình nguyện này... theo lẽ tất nhiên, khiến người ta đặc biệt say đắm. Đôi môi hé mở, hai đầu lưỡi ướt át chạm vào nhau, tựa ong thu mật, cảm giác “ngứa ngứa” ấy lan tỏa dần từng đợt từng đợt trong tâm trí, tê dại.

Tuyên Hoài Phong bị hôn đến khi hai má hiện màu đỏ ửng, chớp mũi lẫn vành tai đều hơi nóng lên. Trong lúc quên hết mọi thứ, dường như có thứ gì đó cọ sát lên ngực. Y mộng lung thoảng suy nghĩ, chợt nhận ra, chẳng biết bàn tay Bạch Tuyết Lam đã đặt dưới lớp vải quần áo của mình từ lúc nào, đang âm thầm làm việc xấu.

Y lập tức tỉnh táo lại đôi chút.

Tối qua mới làm đến tối tám trời đất, hiện tại nơi đó vẫn còn ê ẩm đau nhức, nếu thật sự để Bạch Tuyết Lam thuận thể làm tiếp, chỉ sợ bản thân lại phải nằm trên giường mất vài ngày.

Tuyên Hoài Phong đề bàn tay lòng lang dạ sói của Bạch Tuyết Lam lại, cười nói: “Hàn tiểu thư tặng em một món quà, anh đoán xem đó là gì?”

Bạch Tuyết Lam tròng mắt lườm y, lộ vẻ hơi bất mãn. “Đừng làm mất hứng.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Không phải muốn làm mất hứng. Em cực vừa ý món quà đó, để em lấy tới thưởng thức chung với anh nhé, được không?”

Tay đưa ra ngoài, muốn đẩy nhẹ Bạch Tuyết Lam ra.

Đôi mắt đen láy đáng sợ của Bạch Tuyết Lam dõi theo y, bất động như núi.

Tuyên Hoài Phong mỉm cười, hôn lên môi hắn một cái, khẽ nói: “Đừng cau kỉnh mà, em có chạy trốn đâu.”

Lúc này Bạch tuyết Lam mới nhường một bước.

Tuyên Hoài Phong đi qua, mở ngăn tủ, lấy chiếc hộp kia, đặt lên bàn, lấy chiếc súng lục bên trong ra, lắc lắc cho Bạch Tuyết Lam nhìn, hỏi: “Anh xem, thế nào?”

Bạch Tuyết Lam vươn tay, Tuyên Hoài Phong đưa khẩu súng cho hắn.

Bạch Tuyết Lam cầm khẩu súng lục, thờ ơ liếc mắt nhìn trái nhìn phải rồi đặt xuống bàn, miệng phun ra bốn chữ: “BOT IV.”

(BOT IV vốn là: Bác đặc tứ hình)

Tuyên Hoài Phong khó hiểu hỏi: “Anh nhận ra? Hàn tiểu thư nói, đây là mẫu súng lục mới của Mỹ.”

Bạch Tuyết Lam không trả lời, ánh mắt đảo quan khẩu súng lục đen thùi sáng lóa trên bàn, hỏi: “Cô ấy tặng quà cho em lại không để lại thứ gì cho anh?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Cô ấy để lại một phong thư.”

Y lấy thư của Hàn Vị Ương ra, đưa cho Bạch Tuyết Lam.

Bạch Tuyết Lam chẳng kiêng kỵ gì, mở thư trước mặt y, đọc một lúc bèn cười nhạo: “Anh biết ngay, người phụ nữ này khó đối phó đấy.”

Hắn không đưa thư cho Tuyên Hoài Phong đọc, Tuyên Hoài Phong cũng không tiện hỏi hắn, chỉ hỏi: “Là chuyện gì khó làm sao?”

Bạch Tuyết Lam vẫn lắc đầu, biểu hiện đang suy nghĩ, chốc lát sau lại thấy thú vị mà cười rộ lên, nói: “Mặc dù phải vất vả một chút, nhưng càng nghĩ đến chuyện này càng phát giác ra vài thứ thú vị.”

Tuyên Hoài Phong đang định hỏi rốt cuộc là chuyện gì, Bạch Tuyết Lam đã cầm lấy chiếc bật lửa trên bàn đốt lá thư này, bỏ vào trong chiếc gạt tàn thuốc ngoại quốc hình vuông làm từ thủy tinh, nhìn ánh lửa nuốt sạch những con chữ phía trên, hắn quay người lại, hỏi Tuyên Hoài Phong: “Cô nàng tặng khẩu súng lục này cho em, song có đưa đạn chuyên dụng của khẩu súng lục này không?”

Tuyên Hoài Phong sửng sốt, hàng ngày, khi luyện súng cần đạn đều chỉ cần mở miệng nói, Tống Nhâm lập tức đến nhà kho mang tới, y quả thực không cần suy nghĩ cân nhắc đến đạn được được cung ứng.

Tuyên Hoài Phong lắc đầu, hỏi: “Đạn loại súng lục này rất khó chuẩn bị sao?”

Bạch Tuyết Lam nhìn Tuyên Hoài Phong mà câu khéo môi, bí hiểm cười một tiếng, dịu dàng nói: “Bảo bối, cho dù em muốn sao trên trời, anh cũng sẽ hái xuống cho em. Đạn chuyên dùng cho BOT IV đã là gì, vài ngày nữa anh sẽ chuẩn bị được cho em.”

56. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 3 - Chương 43-1: Part 1

Nghe Bạch Tuyết Lam nói xong, Tuyên Hoài Phong chỉ sợ hắn có kế hoạch điên cuồng gì, đang định hỏi rõ, Bạch Tuyết Lam lại không chịu bàn sâu vào vấn đề, kéo Tuyên Hoài Phong, muốn ra ngoài giải sầu.

Tuyên Hoài Phong nói: “Sắp đến giờ cơm tối rồi, còn giải sầu gì nữa?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Vừa hay. Trước đưa em đi ăn món Âu, sau đó đi xem phim. Chúng ta quen nhau bao lâu rồi, vẫn chưa từng cùng nhau xem bộ phim điện ảnh nào đâu. Cần thận suy ngẫm lại, đúng là đáng thương quá.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Nhắc tới món Âu, em muốn hỏi, anh có thể cho phép phòng thu chỉ ngày mai chi cho em một khoản tiền lương không. Em hứa với Tôn phó quan là mời cậu ấy một bữa đồ Âu rồi.”

Bạch Tuyết Lam hỏi: “A, cậu ta giúp em ân huệ lớn gì mà lấy được một bữa đồ Âu vậy?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Đây là chuyện của em. Anh phê chuẩn không? Nếu phê chuẩn thì nói với bên kế toán một tiếng, em tiện tới lãnh. Em định lĩnh tiền lương từ trước đến nay luôn một lần.”

Bạch Tuyết Lam cười nói: “Còn phải phê chuẩn gì nữa? Tiền của anh không đủ để em tiêu hoài không hết sao?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Tiền của anh là tiền của anh, tiền lương của em là tiền lương của em, đừng nói nhập làm một.”

Bạch Tuyết Lam hiểu, không thể lay chuyển được vị phó quan quật cường này về mấy phương diện ấy, cũng không đáng để tranh luận, hắn gọi tài xế chuẩn bị xe, kéo Tuyên Hoài Phong ra cửa, đi hưởng thụ lãng mạn.

Lên ô tô rồi, Tuyên Hoài Phong hỏi: “Đi đâu ăn?”

Về mặt tiền tài, trước nay Bạch Tuyết Lam chẳng mấy kiềm chế, hưởng chi là ở cùng với người yêu thì càng phải tìm loại hưởng thụ cao cấp, hắn không do dự mà nói: “Phong Sơn thì sao?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Chẳng qua chỉ ăn một bữa cơm, tiết kiệm chút việc đi, đừng tới nơi nào xa quá.

Tùy tiện chọn một chỗ trong thành đi, chỗ nào chẳng được?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Phải rồi, ăn cơm xong còn đi xem phim nữa. Đúng là không nên ra ngoại thành.”

Vị hải quan tổng trưởng hần đây, ở đâu cũng được mọi người cung phụng, đã sớm quen với những nơi ăn uống cao cấp trong thành phố. Thoáng suy nghĩ một lúc liền cười nói: “Anh biết một chỗ, nhất định em sẽ thích.”

Nói một địa chỉ cần đến với tài xế ngồi phía trước.

Tài xế lập tức lái ô tô ra đường cái, vòng vòng rẽ rẽ một hồi, dừng lại trước một nơi xây bằng gạch đỏ.

Tuyên Hoài Phong xuống xe, nhìn lại, nơi này cũng coi là trong ngõ hẻm, là một căn nhà gạch đỏ cũ rất đặc sắc, thoạt nhìn có chút cổ kính, trên bậc cửa hiện vết tích rêu xanh, trước cửa lát gạch đỏ hai ba chiếc ô tô, trông không giống nơi ồn ã chuyên phục vụ mọi người ăn uống.

Tuyên Hoài Phong cười nói: “Đây chính là vết rêu xanh trên thềm cửa, có chút thú vị.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Anh biết em sẽ thích mà. Đây là trò mới gần đây xuất hiện trong thành, chẳng hiểu tại sao có mấy vị phu nhân ngoại quốc có địa vị lại hứng thú với việc buôn bán nhỏ lẻ, họ thuê công quán này làm thành nhà hàng đồ Âu. Có người nói, rau dưa mỗi ngày đều do các phu nhân ngoại quốc này chọn lựa, đồ ăn dùng để buôn bán cũng do họ tự tay làm. Chỉ dựa vào điều này cũng đủ để đầu cơ kiếm lợi rồi. Tuy nhiên, mấy vị phu nhân này thẩm mỹ cũng khá, họ bày biện bố trí bên trong y như England. Hiện tại, khách quý có tư cách đến đây ngồi ấy mà, không có chút thân phận thì đừng hòng.”

Tuyên Hoài Phong ghẹo hần: “Nói vậy, không có tổng trưởng dẫn đường, tôi vẫn chưa có tư cách đến nếm thử món ngon ở đây rồi.”

Bạch Tuyết Lam chớp chớp mắt với y, vẻ mặt ái muội nói: “Kiểu gì cũng phải cho em ăn no, em mới có thể cho anh ăn no chứ. Anh dẫn đường là tuyệt đối cam tâm tình nguyện.”

Tuyên Hoài Phong bị hần nói khiến cho tâm can nóng lên, lại lo lắng hần nhất thời hưng phấn, tiếp tục nói ra vài lời khiến cho người ta càng không chống đỡ nổi, y đành cười nói: “Đúng là hơi đói. Mời ngài mau dẫn đường đi.”

Nhà hàng này được cải tạo lại từ một tiểu công quán, mặc dù địa điểm không lớn, nhưng chuyên nghênh đón khách khứa không tầm thường nên bồi bàn đều đã luyện được vài phần nhân lực. Ô tô Bạch Tuyết Lam vừa dừng lại, bồi bàn lập tức nhận ra đó là biển số xe của hải quan tổng trưởng, liếc thấy Bạch Tuyết Lam sóng vai cười nói với Tuyên Hoài Phong liền vội vã cung kính đón vào, lại hỏi: “Quý khách thích ngồi ở vị trí nào?”

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Có phòng nhỏ không?”

Chẳng đợi bồi bàn trả lời, Bạch Tuyết Lam liền nở nụ cười: “Em tưởng chỗ này là Kính Hoa Lâu à? Lấy đâu ra nhiều phòng riêng được. Ở ở chim sẻ lớn thế này, bất luận là ai tới cũng chỉ có thể ngồi trong phòng khách của bọn họ. Bất quá, phòng khách đó bố trí rất đặc sắc, có thể sẽ khiến em nhớ lại vài hồi ức đấy.”

(Ồ ma tước: cái này mình tìm rất lâu nhưng vẫn chưa tìm được ý nghĩa của nó. Chỉ biết ma tước chính là chim sẻ thôi. Cầu cao nhân giải thích hộ.)

Bồi bàn lập tức đưa bọn họ đến vị trí gần cửa sổ trong đại sảnh.

Tuyên Hoài Phong nhìn bài biện chung quanh và rèm cửa, không khỏi hiểu ra mà bật cười. Phong cảnh và các kiểu bài biện ở đây đều phẳng phát phong cách nước Anh, đồ dùng phong cách Châu Âu, rèm cửa sổ bằng nhung màu xanh đậm, có cả những pho tượng thiên thần nhỏ, đều là những thứ y đã thấy trong thời gian du học ở Anh.

Thảo nào Bạch Tuyết Lam nói: Sẽ gọi ra chút hồi ức.

Bạch Tuyết Lam vào chỗ ngồi, thấy Tuyên Hoài Phong quan sát chung quanh rồi gật đầu mỉm cười, biết y rất hài lòng, trong lòng hẳn bèn có vài phần đắc ý vì lấy được lòng người yêu. Bà chủ nhà hang đồ Âu này cũng biết chú trọng đến sự riêng tư của khách hàng, đại sảnh chỉ bày lác đác vài chiếc bàn, hơn nữa còn điểm tô thêm ít rèm lụa, hai bên vừa không thể liếc mắt nhìn qua, lại vừa thêm chút không khí thần bí.

Bồi bàn hai tay đưa thực đơn tới, Bạch Tuyết Lam nhận lấy, hỏi Tuyên Hoài Phong: “Muốn ăn gì nào?”

Vì bị bệnh, mấy ngày qua, Tuyên Hoài Phong bị hấn ép buộc rất nhiều, y đã sớm có lòng kháng nghị, nghe vậy bèn hỏi lại: “Em muốn ăn gì cũng được phải không?”

Bạch Tuyết Lam cười với y, không đáp lại câu này, chỉ tùy tiện lật thực đơn, lật một lúc, liếc nhìn Tuyên Hoài Phong, ung dung nói: “Em chê anh quản quá nhiều thứ, tưởng anh không biết sao? Nhưng rất nhiều điều đều do bác sĩ nói, anh chỉ phụ trách chấp hành thôi. Lẽ nào chấp hành lời của bác sĩ cũng là lỗi? Ừm, các loại hải sản như cá tôm hay cua đều là thức ăn gây dị ứng, người bệnh không nên ăn. Cà phê, anh thấy cũng nên bỏ qua. Trà sẽ tổn thương dạ dày.”

Hắn suy nghĩ một lát, nói với bồi bàn. “Đưa trước hai cốc sữa bò nóng, sau đó là hai phần bít tết.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Thêm một phần trái cây lạnh.”

Bạch Tuyết Lam lắc đầu nói: “Mấy thứ như trái cây lạnh thì chờ khi nào em khỏi bệnh rồi ăn.”

Nghe giọng điệu đó của hắn, tính cách ương ngạnh chuyên chế từ trong xương cốt tuyệt không thay đổi, Tuyên Hoài Phong lại cảm thấy buồn cười, vừa thấy tức giận, đổi đề tài hỏi: “Em gọi cho anh ăn, lúc anh ăn thì chia cho em một miếng nhỏ, được chưa?”

Bạch Tuyết Lam sững sốt, ánh mắt nhìn Tuyên Hoài Phong không khỏi lộ vẻ cứng chiều, suy nghĩ một chút, quay đầu nói với bồi bàn: “Thêm một trái cây lạnh.”

Tuyên Hoài Phong không khỏi mỉm cười.

Dọn bồi bàn xong, Bạch Tuyết Lam đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy nụ cười khô ngô vui vẻ của Tuyên Hoài Phong, ngay cả tim cũng mềm nhũn, chỉ hận dù sao ở đây cũng có người ngoài, không thể lập tức làm ra hành động yêu đương cuồng nhiệt.

Bởi vậy, cảm xúc yêu thương kích động đó bị giữ trong lòng lại càng thêm nồng nàn, chỉ còn chờ đến khi rượu lên hương, chờ khi đêm xuống để được thưởng thức.

(Nguyên câu “rượu lên hương” là “nhưỡng xuất kim dịch”, ý chỉ rượu ngon)

Chưa được bao lâu, bồi bàn quay trở lại, bưng theo hai ly sữa bò ấm, còn thêm một đĩa trái cây lạnh óng ánh dễ thương, đặt trên bàn, bày thêm một chiếc thìa bạc nhỏ bên cạnh đĩa.

Xem ra danh tiếng của nhà hàng đồ Âu này đúng là xứng đáng, ít nhất thì trái cây lạnh được chế biến vô cùng khéo léo, hấp dẫn.

Bạch Tuyết Lam nói: “Lạ thật, món chính còn chưa lên, vậy mà đã đưa món ngọt lên trước rồi.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Chúng ta đâu phải người ngoại quốc, không cần nhiều quy tắc vậy, quan tâm món nào lên trước lên sau làm gì. Trái cây lạnh tới đúng lúc đấy, em đang chờ nó mà.”

Bạch Tuyết Lam nhìn y muốn vươn tay lấy thìa bạc nhỏ, hấn liền nhanh tay cầm trước, cười hỏi: “Lâu rồi không ăn trái cây lạnh, thành mèo đói rồi sao? Đã nói chỉ chia cho em một miếng, đâu thể để em ăn hết được.”

Ngoài miệng nói như vậy, song dù sao hấn vẫn cực kỳ dịu dàng săn sóc. Biết Tuyên Hoài Phong thích ăn đào trong số trái cây lạnh, hấn bèn lấy thìa đưa vào chỗ trái cây đông lạnh, cố ý múc một miếng đào nhỏ ngọt ngào ra, đưa đến trước mặt Tuyên Hoài Phong.

Tuyên Hoài Phong nói tiếng cảm ơn, đang định thưởng thức, bỗng nghe có người ngạc nhiên kêu lên: “Tuyên, chúng ta đúng là có duyên gặp gỡ đó!”

Tuyên Hoài Phong ngoái đầu nhìn, từ mảnh rèm ren lụa lất phất phía bên kia phòng khách, một người ngoại quốc điển trai, thân mặc âu phục cổ da bước ra. Chính là Anjar Charts gần đây như cá gặp nước ở thủ đô.

Thời còn đi học, Tuyên Hoài Phong rất không thích gặp người bạn học này, sau này lại biết hấn liên quan

tới việc buôn lậu thuốc phiện từ miệng Bạch Tuyết Lam, y lại càng thêm chán ghét hẳn.

Vậy mà cảnh tượng hưởng thụ ngọt ngào của mình và Bạch Tuyết Lam lại bị hắn nhìn thấy. Đúng là phá phong cảnh cực kỳ.

Vừa thấy hắn, Tuyên Hoài Phong đã khẽ nhíu mày.

Anjar Charts đã triệt để thoát khỏi nỗi ám ảnh bị bắt cóc. Để hắn trải qua việc xui xẻo ngoài ý muốn như vậy ở địa bàn của người Trung Quốc, lại qua lời ám chỉ của anh rể ở đại sứ quán của hắn, chính phủ dân quốc đã thêm chính sách bồi thường cho công việc làm ăn của hắn. Nếu nói theo lời người Trung Quốc, có thể xem là trong họa gặp phúc.

Điều duy nhất không thuận lợi là việc hợp tác của hắn với quân Quảng Đông dạo này không ngừng xảy ra vấn đề.

Nhưng chút không hài lòng ấy đã bị tin tức cực tốt hôm nay đập tan. Chính vì tin tức này, hắn mới tới nhà hàng đồ Âu để ăn mừng. Chẳng ngờ lại gặp được người thanh niên tuần tú mà mình thêm nhỏ dãi. Charts không khỏi trầm mặc, hôm nay đúng là ngày may mắn.

Charts vừa chào hỏi vừa đi tới trước bàn, vươn tay về phía Tuyên Hoài Phong, y hết một quý ông ngoại quốc lịch sự.

Tuyên Hoài Phong tuy rằng chán ghét, trong lòng lại nghĩ, sau lưng người này là đại sứ Anh quốc, hiện Bạch Tuyết Lam đang huyền não bất hòa với người ngoại quốc, quả thực không tiện chọc ra thêm việc khác.

Cho nên y không thể tránh né, đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đưa cánh tay đặt trên bàn qua bắt tay với hắn, gật đầu nói: “Ngài Charts.”

Charts nắm chặt tay y, cảm nhận được làn da mịn màng đặc trưng của người phương đông. Chỉ tiếc Tuyên Hoài Phong vẫn luôn cẩn trọng như vậy, chỉ bắt tay thật nhẹ, sau đó rất tự nhiên rút tay về.

Mấy ngày không gặp, Charts nói tiếng Trung Quốc ngày càng rõ ràng, cười hỏi: “Tuyên, sao lại khách khí vậy? Gọi tôi Anjar là được. Cậu cũng dùng bữa ở đây à? Đúng là trùng hợp, dạo này tôi với đám bạn hay tới đây. Đã khó có dịp gặp nhau thế này, mọi người cùng ăn với nhau thì sao?”

Nói rồi, lợi dụng như vẽ đã quen, vươn tay muốn đưa Tuyên Hoài Phong về bàn mình.

Còn chưa kịp chạm tới người thanh niên phương đông khiến lòng hắn ngứa ngáy, một bàn tay từ bên cạnh đã đưa tới. Bàn tay kia thoạt nhìn cũng không phải cơ bắp cuộn cuộn, song sức mạnh không thể thấy được cơ hồ lại giấu trong những đốt ngón tay. Charts bị bàn tay này tóm lấy, nhất thời không động đậy được, duỗi ra không được mà muốn rút lại cũng chẳng xong, đành phải quay sang, dùng ánh mắt không hài lòng mà trừng vị hải quan tổng trưởng bất lịch sự, nói: “Ngài Bạch Tuyết Lam, tôi không hiểu ý nghĩa của hành

động dã man này của ngài.”

Bạch Tuyết Lam bắt tay hắn, chậm rãi đứng dậy, lúc này vừa vặn ngăn cách giữa Tuyên Hoài Phong và Charts, vô thường vô phạt cười nói: “Ý nghĩa của hành động này, đương nhiên là biểu đạt sự thân thiện của hải quan chúng tôi với ngài Charts. Bắt tay là phép lịch sự cơ bản khi bạn bè gặp nhau, sao lại nói là dã man?”

Nói rồi, cầm lấy tay Charts, có thể nói là nhiệt tình nắm thật chặt.

Charts lập tức rút bàn tay đang bắt tay với hắn lại. Theo khía cạnh khác mà nói, vị hải quan tổng trưởng này có thể coi là kẻ địch, một mặt thì phá hoại việc buôn bán ở cửa hàng dương hành của hắn, một mặt khác lại phá hoại sự hợp tác của hắn với quân Quảng Đông, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, khiến người ta thống hận.

Hiện tại đứng trước mặt hắn, bản năng Charts ngửi được mùi nguy hiểm đang nhàn nhạt tỏa ra từ chiếc mặt nạ mỉm cười của người đàn ông Trung Quốc cao lớn này.

Bạch Tuyết Lam bắt tay với Charts, trên mặt chẳng có lấy chút mất hứng nào, trái lại còn thể hiện chút khách sáo ân cần, mỉm cười nói: “Gần đây hải quan chấn chỉnh hành vi không hợp pháp ở các cửa hàng dương hành, cửa hàng dương hành của ngài Charts hẳn không chịu ảnh hưởng gì chứ?”

Charts ghéech chiếc mũi to cao thẳng lên, kiêu ngạo đáp: “Ai cũng biết, cửa hàng dương hành của tôi luôn tuân thủ pháp luật. Hơn nữa, nếu những người thương nhân Anh quốc như chúng tôi bị đối xử bất công trên đất Trung Quốc, ngài đại sứ đáng mến của chúng tôi tuyệt sẽ không bỏ mặc, không để ý đến lợi ích của chúng tôi.”

Bạch Tuyết Lam gật đầu nói: “Tổng lý chúng tôi cũng cực kỳ tán thưởng năng lực của ngài đại sứ. Nghe nói ngài đại sứ này may mắn cưới được vị phu nhân dịu dàng xinh đẹp, mà vị phu nhân này lại có quan hệ rất sâu với ngài Charts đây.”

Nhắc đến ngọn núi chống lưng cao lớn của mình, sức mạnh của Charts càng thêm mạnh mẽ, liếc nhìn Tuyên Hoài Phong luôn giữ thái độ trầm mặc bên cạnh, hắn cố tỏ vẻ khiêm nhường trả lời: “Người ngài nhắc tới chính là chị của tôi.”

Nhắc tới người đẹp ngoại quốc, Bạch Tuyết Lam dường như hứng thú, tò mò hỏi: “Tôi từng tán gẫu với một người bạn đến từ nước Anh, vừa vặn đã đề cập tới vẻ cao quý và xinh đẹp của đại sứ phu nhân. Người bạn của tôi nói, trong giới thượng lưu nước Anh, đại sứ phu nhân là một vị phu nhân cực kỳ nổi tiếng. Khi cô ấy còn chưa trở thành đại sứ phu nhân, đã có rất nhiều người nhiệt tình theo đuổi, trong đó có một vị thậm chí còn là hiệp sĩ địa vị xã hội rất cao.”

Trong mắt người Trung Quốc, nếu như một người đàn ông bỗng nhiên nhắc tới vẻ đẹp của nữ quyền trong nhà, vậy chính là lòng dạ bất chính.

Song người ngoại quốc thì ngược lại, bạn nói chị gái của anh ta xinh đẹp, vậy đó chẳng những không phải là xúc phạm, ngược lại còn là sự khen tặng. Mặc dù Charts và Bạch Tuyết Lam lập trường đối nghịch, nhưng hẳn khen chị mình xinh đẹp thì chẳng có gì phải phản đối.

Trong nụ cười của Charts bèn xuất hiện vẻ kiêu ngạo. “Người ngài nói là hiệp sĩ Tom Hanks chẳng? Không sai, hẳn đã từng điên cuồng say mê chị tôi.”

Bên này đang nói chuyện, ở đầu khác, trên bàn cơm của Charts, mấy người bạn tóc vàng mắt xanh cùng hẳn đến dùng bữa đã chờ không nổi nữa, một người đàn ông mặc âu phục cổ da đi đến, dùng tiếng Anh hỏi hẳn sao vẫn ở chỗ này.

Tuyên Hoài Phong nhìn người ngoại quốc đột nhiên xuất hiện, nhẹ nhàng a một tiếng. “Neil?”

Người ngoại quốc tóc quăn màu vàng kia vốn chỉ tới tìm Chars, không nhìn chung quanh, nghe có người gọi tên mình, ánh mắt đảo qua bên cạnh, nhất thời đặt trên người Tuyên Hoài Phong, vui mừng cực độ kêu lên: “Ồi! Tuyên! Là Tuyên!”

Hắn nhanh chân bước tới, vươn tay về phía Tuyên Hoài Phong.

Đáy lòng Bạch Tuyết Lam nảy sinh ý nghĩ xấu xa, thầm nghĩ, một tên chưa tổng cổ xong đã tới thêm một tên nữa, đám người ngoại quốc này đúng là đáng chết. Đang định ngăn cản, khéo mắt lại liếc thấy gương mặt Tuyên Hoài Phong lộ nụ cười vui mừng thật sự, đã cực kỳ chủ động đưa tay ra.

Bạch Tuyết Lam giật mình, lập tức tránh ra.

Tuyên Hoài Phong bắt tới với Neil, dùng tiếng Anh hỏi hẳn: “Không phải cậu đã về nhà giúp đỡ cha cậu rồi sao? Sao lại xuất hiện ở đây?”

Neil cũng dùng tiếng Anh trả lời, nhún vai nói: “Chính vì giúp đỡ cha nên tôi mới đến Trung Quốc. Bây giờ, người làm ăn khắp thế giới đều thích đến Trung Quốc, đây là nơi của cải dồi dào.”

Hai người xì xồ nói một hồi, Tuyên Hoài Phong cảm nhận được Bạch Tuyết Lam lộ ra ánh mắt hơi nguy hiểm, y mới giật mình phát giác bản thân đã gạt người yêu qua một bên. Cái người thích ăn giấm chua này rất thích tính sổ, vậy nên y vội quay người lại, giới thiệu Bạch Tuyết Lam: “Tổng trưởng, đây là bạn học của tôi ở Anh, Neil White.”

Lại nói với Neil: “Vị này là cấp trên của tôi, hải quan tổng trưởng, Bạch Tuyết Lam.”

Neil bắt tay Bạch Tuyết Lam, nắm chặt, dùng tiếng Trung mà nửa đời hẳn không quen biết nói: “Chào ngài, chào ngài. Tuyên là một, rất có năng lực, là người rất có năng lực làm việc. Ở Anh, tôi và Tuyên, có một học kỳ, từng ở chung một tổ kế hoạch. Cậu ấy rất giỏi, ngài rất may mắn.”

Bạch Tuyết Lam cười một tiếng, đáp: “Đúng vậy, tôi rất may mắn.”

Hôm nay Charts tới đây ăn cơm cùng đám bạn học, Tuyên Hoài Phong từng cùng trường với Charts, Tuyên Hoài Phong biết những người này, quả không ngoài dự liệu của Charts. Tuy nhiên, trước đây Tuyên Hoài Phong và Charts không cùng một lớp, không biết tình bạn giữa Neil và Tuyên Hoài Phong lại sâu như vậy. Sớm biết thế, biết đâu đã có phương thức tiếp cận Tuyên Hoài Phong mau lẹ hơn rồi.

Thời gian Charts ở Trung Quốc, trong tay có tiền, lưng có chỗ dựa, bản thân lại cao lớn, có chút điển trai. Dựa vào những điều kiện này, hắn đã sớm thưởng thức qua rất nhiều cơ thể Phương Đông mềm mại mịn màng xinh đẹp.

Đa số đàn ông đều có một thói xấu, thứ quá dễ dàng lấy được thì chẳng là gì, thứ liều mạng cũng trộm không được mới đáng giá.

Nếu như Tuyên Hoài Phong chấp nhận đơn giản, biết đâu Charts đã sớm bỏ qua. Nhưng hắn tìm mọi cách quyến rũ dụ dỗ, Tuyên Hoài Phong vẫn mãi không thuận theo. Sự cẩn trọng cao ngạo ấy tựa ma túy tinh khiết, khiến cho người ta muốn ngừng mà không ngừng được, mãi lún sâu xuống đó.

Tuyên Hoài Phong và Neil lâu ngày gặp lại, đôi bên vô cùng hưng phấn, giới thiệu Neil cho Bạch Tuyết Lam xong, y lại cường không được mà dùng tiếng Anh nói chuyện với Neil.

Bạch Tuyết Lam biết y đang hưng phấn khi gặp lại bạn cũ, song nhìn người yêu của mình mỉm cười vui vẻ trò chuyện với một người đàn ông xa lạ, trong lòng bèn sinh ra chút khó chịu.

Hôm nay là cơ hội ra ngoài hưởng thụ sự lãng mạn hiếm có của họ cơ mà.

Nhưng nếu thực sự chen ngang lại có vẻ không phong độ.

Thật ra việc này đã giúp Charts một tay, hắn vỗ nhẹ hai tay, dùng tiếng Anh nói chen vào: “Đám bạn học chúng ta gặp nhau nơi đất khách thể này đúng là thượng đế an bài. Neil, Tuyên, đừng đứng trò chuyện nữa, chúng ta cùng nhau ngồi xuống thưởng thức bữa tiệc ngon lành thôi. Neil, bàn chúng ta hẳn có thể xếp thêm một vị trí nữa nhỉ.”

Vừa dứt lời, Bạch Tuyết Lam liền ngoắc tay với bồi bàn, gọi hắn đến, thản nhiên dặn: “Tính tiền.”

Hai chữ Trung Quốc này rất đơn giản, không chỉ Charts, ngay cả Neil không giỏi tiếng Trung cũng hiểu. Nhất thời, tất cả mọi người đều nhìn Bạch Tuyết Lam. Chẳng chờ bồi bàn báo giá, Bạch Tuyết Lam rút ba tờ một trăm đồng tiền mặt khỏi túi, đặt lên bàn, nói với Tuyên Hoài Phong: “Ăn xong trái cây đông lạnh rồi, cũng nên đi thôi.”

Tuyên Hoài Phong hiểu suy nghĩ của hắn, hắn tuyệt không đồng ý mình và Charts ngồi chung một bàn. Huống hồ, chính y cũng đâu tình nguyện gần gũi với Charts, y lập tức tán đồng. “Đúng vậy, cần phải đi

rồi.”

Tuyên Hoài Phong quay về phía Neil, lại bắt tay hắn, chân thành, lưu loát nói bằng tiếng Anh: “Tôi có chút việc phải đi trước. Neil, gặp lại cậu, tôi rất vui. Nếu như cậu cần giúp đỡ gì trong thành này, lúc nào cũng có thể tới gặp tôi. Đây là địa chỉ và số điện thoại của tôi.”

Neil vội gọi bồi bàn đem giấy bút tới, ghi lại địa chỉ và số điện thoại Bạch công quán, nói với Tuyên Hoài Phong: “Bây giờ tôi đang ở khách sạn Hoa Hạ, nếu có cơ hội, chúng ta cùng ra ngoài dùng bữa cơm. Tuyên, tôi rất nhớ thời gian chúng ta học cùng nhau.”

Tuyên Hoài Phong gật đầu, chào có lệ với Charts rồi lập tức cùng Bạch Tuyết Lam rời khỏi nhà hàng đồ Âu.

57. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 3 - Chương 43-2: Part 2

Vừa lên ô tô, Bạch Tuyết Lam liền đóng cửa xe, áp cơ thể lên người Tuyên Hoài Phong, cắn trên cổ y một cái, nghiêng răng nói: “Thằng thần xem nào, thời gian em học ở Anh đã kết bạn với bao nhiêu người bạn tốt rồi?”

Tuyên Hoài Phong hỏi lại: “Bây giờ, ngay cả việc em kết bạn cũng phải chịu sự quản thúc của anh?”

Bạch Tuyết Lam hùng hồn nói: “Đương nhiên phải chịu sự quản thúc của anh rồi. Cái chuyện khiến người ta bất an thế này, không bị quản thúc thì còn sao nữa?”

Thân hình hắn cao lớn như vậy, ép lên người quả rất nặng. Tuyên Hoài Phong bị đè đến khó chịu, dùng tay đẩy hắn một cái, hỏi: “Anh muốn quản thúc việc kết bạn của em, vậy anh thì sao? Em cũng có thể quản thúc việc anh kết bạn chứ?”

Bạch Tuyết Lam đáp: “Đương nhiên.”

Tuyên Hoài Phong nhe răng cười một tiếng, nói: “Được lắm, vậy nhanh chóng thằng thần kể chuyện của anh với vị nữ tướng quân kia ra đây. Em đoán, anh và cô ấy lên gặp nhau, tuyệt đối không chỉ một lần ở bữa tiệc, đúng chưa? Còn nữa, trong lá thư hôm đó cô ấy để lại cho anh đã nói gì? Thực sự muốn xem xem cái tên bụng đầy bí mật như anh có thực sự chịu sự quản thúc của em hay không.”

Bạch Tuyết Lam buồn cười nói: “Được đấy, Tuyên phó quan có tiến bộ nha. Em đây là muốn leo lên đầu anh rồi.”

Cúi đầu, cắn lên cổ Tuyên Hoài Phong mấy cái, sau lại duỗi tay xuống nách y cù loạn lên.

Tuyên Hoài Phong bị cù đến bật cười, tránh trái tránh phải, thở hổn hển nói: “Dừng lại, dừng lại, dừng thủ đoạn bạo lực thế này... đúng là tên độc tài.”

Bạch Tuyết Lam đầu đơn giản buông tha cho y như vậy, nhìn y không thể khống chế mà cười dưới ma chướng của mình như vậy, đó là thời khắc y sáng khoái và trẻ con hiếm thấy, trong lòng Bạch Tuyết Lam liền dâng lên luồng tà khí muốn bắt nạt người. Hắn nắm lấy một chân Tuyên Hoài Phong, còn định cởi giày da của y, cù lên lòng bàn chân y.

Tuyên Hoài Phong phát giác ý đồ của hắn, quá sợ hãi, y vội vàng co chân lại, mềm giọng nói: “Tổng trưởng, tôi đầu hàng, được chưa?”

Bạch Tuyết Lam đã cởi giày y, lột bít tất, nắm một bàn chân trắng tựa tuyết trong tay, thích thú vuốt ve không buông, cười uy hiếp: “Đầu hàng? Muốn dùng kế hoãn binh với anh ấy à, anh không chịu đâu nhé. Em thành tâm một chút coi, để anh xem thành ý em thế nào.”

Tuyên Hoài Phong bị hắn cù một hồi, cười đến nổi trên người đã ra rịn một lớp mồ hôi, lúc này ruy rằng Bạch Tuyết Lam tạm thời dừng tay, nhưng nụ cười trên mặt Tuyên Hoài Phong vẫn không thể ngừng lại, má lúm đồng tiền hiện nhàn nhạt trên gương mặt, thoải mái nói: “Thái độ thế này, anh thấy thành tâm chưa?”

Cơ thể từ từ nghiêng về phía trước, đôi môi hơi lạnh in dấu lên đôi môi Bạch Tuyết Lam.

Đến lúc y muốn rời ra lại bị Bạch Tuyết Lam ôm chặt, chưa thỏa mãn mà ra sức hôn, đầu lưỡi vói vào trong, nhiệt tình khuấy đảo.

Nụ hôn của đôi tình nhân như khiến phần sau ô tô được làm bằng thép cũng như muốn tan ra.

May mà tài xế phía trước đã được Bạch Tuyết Lam huấn luyện rất tốt, vẫn duy trì được trạng thái mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, chỉ coi bản thân như bù nhìn rơm trên cánh đồng.

Ở bên người thương ngọt ngào, đắm chìm trong nụ hôn ngọt ngào, họ chỉ tiếc sao không thể kéo dài tới thiên trường địa cửu. Nhưng dấu sao vẫn cần có đường khí, qua một hồi lâu, bốn phiến môi quần quýt bên nhau mới quyến luyến tách ra.

Hai người nghe tiếng đối phương thở dốc, tay vẫn duy trì tư thế ôm ấp.

Hai đôi mắt sâu thẳm sáng ngời nhìn đối phương thật sâu, thật sâu.

Nhìn một hồi, Tuyên Hoài Phong mới nghĩ tới việc phải xấu hổ. Nhưng dù muốn nói lời trách Bạch Tuyết Lam, thì nụ hôn cuồng nhiệt lần này cũng do mình khởi xướng. Bởi vậy, nghĩ tới nghĩ lui, y chẳng biết nói gì giải vây mới ổn, rất lâu sau mới khụt một tiếng, hỏi: “Vừa nãy mới chỉ uống một hớp sữa bò, vẫn chưa kịp ăn trái cây lạnh, anh đói không?”

Bạch Tuyết Lam chợt cười rộ lên, ánh mắt đảo qua làn da hồng phấn trên cổ y, ranh mãnh hỏi: “Anh đói bụng lâu rồi, em có đút anh ăn không?”

Tuyên Hoài Phong đẩy hấn sang bên cạnh. “Còn nói muốn cùng nhau xem phim, anh xem đã đến giờ nào rồi. Xuất chiếu đầu tiên đã bắt đầu rồi mà bụng chúng ta vẫn còn móp đây. Không ăn được đồ Âu, chúng ta tìm chỗ khác, ăn một bữa cơm Trung nhé, anh thấy sao?”

Bạch Tuyết Lam nhìn y cẩn thận cài lại chiếc cúc áo bị lỏng lúc vừa nháo loạn khi này, gương mặt lộ vẻ tiếc nuối.

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Anh có thích quán ăn nào trong thành không?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Chỉ cần cùng ăn với em, quán nào anh cũng thích.”

Tuyên Hoài Phong rất ít khi tới quán ăn một mình, nhất thời chưa nghĩ ra được chỗ nào chu đáo, y thẳng thắn đề xuất: “Chúng ta ngồi trên xe dạo trên đường một vòng, thấy quán nào được thì tới quán đó đi.”

Bạch Tuyết Lam gật đầu nói: “Chủ ý này rất hay.”

Lập tức vỗ ghế trước, kêu tài xế lái xe ra đường cái.

Tài xế nghĩ, nếu là tìm chỗ ăn cơm, tổng trưởng lại là người xem trọng phô trương, không ngại tiêu tiền, vậy nên tài xế bèn lái xe ra đại lộ Bình An nhiều nhà hàng cao cấp nhất.

Tuyên Hoài Phong cách cửa sổ xe nhìn chung quanh bên ngoài, chỉ vào một quán ăn hỏi Bạch Tuyết Lam: “Chỗ này thế nào? Có món thịt kho chính cống đấy.”

Bạch Tuyết Lam chen lại chỗ y, nhìn theo đầu ngón tay y, hóa ra là một quán cơm Sơn Đông. Hiện tại là thời điểm nhiều người ăn cơm, từ xa nhìn sang đã thấy đầy người ngồi, tiểu nhị vắt khăn lông trắng trên vai, bưng mâm thức ăn lớn, chân không chạm đất mà chuyển động như con thoi giữa các vị khách.

Trong lòng hấn không khỏi ầm ập.

Hấn biết người yêu này của mình luôn không thích ăn mặn, ầm thực chú ý tới sự tinh tế, kỳ thực đồ ăn Sơn Đông không quá hợp tính y. Chắc hấn do bữa cơm Âu hôm nay bị Charts quấy rối, Tuyên Hoài Phong bần lòng nên đặc biệt dựa theo khẩu vị của Bạch Tuyết Lam để chọn một quán cơm Sơn Đông.

Bạch Tuyết Lam đâu đồng ý để Tuyên Hoài Phong chịu thiệt thế này vì mình, liền nói: “Tốt thì tốt, cơ mà quá nhiều người. Em xem, đầu người nhấp nhô thế kia kìa, đúng là mây đen phá hoại phong cảnh, đừng nói là ghế lô, chắc ngay cả phòng khách cũng chẳng tìm được chỗ ấy chứ. Chúng ta ra ngoài ăn cơm thì phải tìm chỗ yên tĩnh, tội gì phải tới nơi vừa đất vừa ồn ào thế này?”

Tuyên Hoài Phong khó tin nhìn hấn: “Vị tổng trưởng vĩ đại như anh mà miệng cũng phun ra từ đất cơ đấy?”

Bạch Tuyết Lam vui mừng cười một tiếng: “Không tin phải không? Anh cũng có lúc biết tính toán giả cả phải chăng đấy.”

Tuyên Hoài Phong nhìn quán ăn đó đúng là quá nhiều người, ngẫm một hồi, bỗng nhiên cười rộ lên nói: “Em nghĩ đến một chỗ, đảm bảo giá cả phải chăng. Cơ mà anh không được phản đối nữa đấy.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Chỗ nào?”

Tuyên Hoài Phong đáp: “Đi rồi anh sẽ biết, đĩa đồ ăn ở đó to, thích hợp với cách ăn mạnh bạo của anh đấy. Chỉ là, trước tiên phải nói rõ, đó là một quán ăn hạng hai, không được cầu kỳ cho lắm. Anh chấp nhận được không?”

Bạch Tuyết Lam lắc một cái, nói: “Hồi còn nhỏ anh đã theo phụ thân và bá phụ ra chiến trường, chẳng lẽ bữa nào cũng cầu kỳ? Anh không phải loại thiếu gia chỉ biết đến cẩm y ngọc thực, quần áo lụa là.”

(Cẩm y ngọc thực: Áo gấm đồ ăn vàng ngọc. Ý chỉ sự giàu có, ăn ngon mặc đẹp.)

Tuyên Hoài Phong nói: “Vây tốt lắm, chúng ta đến đó đi.”

May mà trí nhớ y tốt, vẫn nhớ rõ địa chỉ quán ăn, ngay cả đường đi thế nào, rẽ thế nào trong ngõ hẻm đều chỉ được cho tài xế. Hơn nửa tiếng đồng hồ sau đã tìm được nơi đó.

Bạch Tuyết Lam cùng y xuống xe, nhìn quán ăn hạng hai đó, vì mở ở nơi không phồn thịnh thế này nên khách khứa không nhiều lắm, đại sảnh lầu một chỉ thừa thớt sáu bảy bàn có người ngồi, còn ba bốn bàn trống.

Bạch Tuyết Lam ngạc nhiên nói: “Nơi này hẻo lánh như thế, sao em biết ở đây có một quán ăn?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Em đã tới một lần.”

Bạch Tuyết Lam hỏi: “Đến đây lúc nào? Đi cùng ai? Dù sao em vẫn chưa đến mức đến quán ăn thế này một mình.”

Tuyên Hoài Phong bật cười, một ngón tay chỉ về phía hấn, nói: “Anh xem, lại vặn hỏi rồi. May mà em chẳng có chỗ nào phải giấu diếm hết. Chẳng phải lần trước Lê Hoa kết bái với Tiểu Phi Yến, Lê Hoa đã nói muốn mời một bữa sao? Chính là quán ăn này. Hôm đó, Tổng Nhâm cũng tới chung với em, chẳng lẽ anh không nhớ?”

Bạch Tuyết Lam suy nghĩ, quả nhiên có chuyện như vậy.

Ngày đó Tuyên Hoài Phong dẫn Tống Nhâm ra ngoài ăn cơm, sau khi trở về, Bạch Tuyết Lam vẫn gọi Tống Nhâm đến như thường lệ, cẩn thận hỏi han một lượt. Chỉ có điều hắn chưa tự mình đến quán ăn đó lần nào, đứng ngoài cửa, nhất thời không nhớ nổi cũng là chuyện bình thường.

Quán ăn hạng hai kiểu này dù sao vẫn không sạch sẽ, lịch sự tao nhã bằng nhà hàng hạng nhất, đại đa số khách ngồi ở đây đều vô duyên với phú quý. Chỗ như vậy, bỗng nhiên có một chiếc xe hơi dừng lại, lại có hai người quần áo cực kỳ sang trọng, dáng dấp điển trai bước đến, lập tức thu hút ánh mắt.

Bạch Tuyết Lam chẳng kiêng kỵ bản thân bị người khác nhìn chăm chăm, thế nhưng lại phản đối Tuyên Hoài Phong bị người khác nhìn chăm chăm. Chờ tiểu nhị trong quán vội vàng đến chào, hắn liền hỏi: “Có ghế lô nào sạch sẽ không? Mau dẫn chúng tôi đi.”

Tiểu nhị biết đây là khách quý hiếm gặp nên dùng chất giọng đất Đông Bắc hát to một tiếng có, giọng nói đặc biệt dùng sức, bày vẻ mặt tươi cười nói: “Có ghế lô! Mời quý khách lên tầng trên ạ!”

Quay đầu nhìn về phía tầng hai hát lên: “Ghế lô tầng hai, chuẩn bị một phòng!”

Phía trên liền có người hát lớn đáp lại: “Ghế lô tầng hai, chuẩn bị một phòng, đẹp!”

Bạch Tuyết Lam nghiêng đầu cười một tiếng với Tuyên Hoài Phong, nói: “Có chút thú vị.”

Tuyên Hoài Phong cũng cười nói: “Anh tới quán lớn rồi, thỉnh thoảng đến quán ăn nhỏ ngồi một lúc cũng không mất chút lạc thú nào đâu. Cuộc sống ngăn ngủi, chung quy cái gì cũng phải trải qua thì mới coi như viên mãn.”

Bạch Tuyết Lam than thở: “Em nói đúng. Chung quy cái gì cũng phải trải qua mới coi như viên mãn.”

Tiểu nhị đi trước dẫn đường, hai người liền đi về phía ghế lô tầng hai. Đi tới chỗ cầu thang thì phải đi qua đại sảnh tầng một, hai người đi được nửa đường, đi qua một bàn ở đại sảnh, vị khách ngồi bên bàn chợt đứng lên, vui vẻ gọi một tiếng: “Bạch tổng trưởng, Tuyên phó quan.”

Tuyên Hoài Phong nhìn một cái. Hôm nay quả là trùng hợp.

Đến nhà hàng đồ Âu thì chăm mắt Charts và Neil, đến quán ăn tầm thường hẻo lánh này, không ngờ lại gặp được hai người quen.

Hương phấn son nhàn nhạt thoỉ tới, hai gương mặt xinh đẹp dịu dàng tựa hoa ấy chẳng phải là Lê Hoa cùng Tiểu Phi Yến đó sao.

Tuyên Hoài Phong cười nói: “Mọi người cũng ra ngoài ăn cơm à? Chẳng lẽ có chuyện gì vui nên lên đến đây ăn mừng?”

Y biết, những cô gái như Lê Hoa kiếm mấy đồng tiền không dễ, nếu không phải có nguyên do gì đặc biệt thì thường không ra ngoài, tới các quán ăn.

Quả nhiên, Lê Hoa cười khanh khách nói: “Tuyên phó quan, ngài đúng là người cơ trí, chỉ vừa gặp mặt đã để ngài đoán ra rồi. Tôi định đưa em gái tôi đây đi làm nữ sinh đấy. Hôm nay đưa con bé ra ngoài đi dạo một chút, có một hiệu trưởng trường nữ sinh thấy mấy chữ con bé viết không tồi, bằng lòng nhận con bé làm học sinh. Ngài xem, đây chẳng phải việc vui đó sao?”

Tuyên Hoài Phong nhìn về phía Tiểu Phi Yến, vui vẻ nói: “Đây đúng là chuyện rất tốt. Chúc mừng, chúc mừng. Chỉ không biết đó là trường nào vậy?”

Lê Hoa cười đáp nói: “Là trường nữ sinh Kinh Khê.”

Tuyên Hoài Phong cười nói: “Quả thực trường này rất tốt, nghe nói có kha khá nữ sinh tốt nghiệp trường này đến các hiệu dương hành làm thư ký đấy. Cô có thể tìm cho cô bé một lối đi như vậy, xem ra cô thực sự rất quan tâm đến em gái mình đấy.”

Lê Hoa nghĩ em gái có thể thoát được Lê Hoa Các dơ bẩn, thân trong sạch mà đi học, trong lòng vui không tả nổi. Cô là người có ân tất báo, bèn nắm tay Tiểu Phi Yến, nói với cô bé: “Em à, chẳng phải em nói lúc ở công quán, Tuyên phó quan cho em tiền mua sách, còn dạy em viết chữ sao? Nếu không phải chữ em viết tốt, chưa chắc đã nhận được cơ hội tốt như thế. Hôm nay vui vẻ như thế, em hẳn phải nhớ rằng Tuyên phó quan đã đối xử tốt với em mà mời ngài ấy một chén mới đúng.”

Kỳ thực, vô tình gặp được Tuyên Hoài Phong, Tiểu Phi Yến cũng cực kỳ cao hứng, nhưng Bạch Tuyết Lam đứng cạnh y, vẻ mặt như cười như không, đôi mắt sắc bén quan sát cô bé từ đầu đến chân không khỏi khiến cô bé nhớ tới những việc kinh tâm động phách trong khoảng thời gian ở công quán.

Hơn nữa, cô bé bị đuổi khỏi Bạch công quán chính là do Bạch Tuyết Lam ra lệnh. Đối với Tiểu Phi Yến, đây thực sự là chuyện rất khó chịu.

Dưới ánh mắt bao phủ mình của Bạch Tuyết Lam, Tiểu Phi Yến không khỏi tỏ ra chút sợ hãi, bị chị gọi, cô bé đành phải cầm lấy một chiếc chén sạch sẽ, rót một chén rượu, hai tay đưa qua, nhỏ giọng nói: “Tuyên phó quan, ân tình của ngài, em đều nhớ rõ.”

Tuyên Hoài Phong đang định nhận, Bạch Tuyết Lam đã giành trước lấy, uống một hơi cạn sạch, nhàn nhạt nói: “Tuyên phó quan chẳng phải kẻ thi ân cần báo đáp, ân huệ của cậu ta, cô bé không cần nhớ đến. Bất quá, người chị này của cô bé đối xử với cô bé không tồi, nếu như cô bé không muốn phụ lòng cô ấy, vậy thì cần phải hiểu chuyện.”

Tiểu Phi Yến vốn đã sợ hãi hần, vừa bị hần nói liền cúi thấp đầu, chỉ biết run rẩy, ngay cả mắt cũng chẳng

dám ngược lên.

Gò má đã trắng đi ba phần.

Tuyên Hoài Phong cũng biết trước kia Tiểu Phi Yến từng lui tới với quân Quảng Đông, song y nghĩ đó chỉ là một cô bé chưa từng trải, bị người ta lừa bịp, làm ra chút chuyện ngốc nghếch cũng chẳng phải chuyện không thể tha thứ, y liền giải vây. “Tổng trưởng, người ta vui vẻ chúc mừng, ngài không cổ vũ vài câu, thế nào mà trái lại còn giáo huấn vậy?”

Giọng Bạch Tuyết Lam hòa hoãn, nhưng khí thế hơi áp bách người khác, mang theo nụ cười mà nói: “Chẳng phải cô bé muốn học tập sao? Học hành để hiểu rõ lý lẽ, tôi hi vọng cô bé có thể thật sự hiểu rõ lý lẽ, sau này cũng dễ bước xuống hơn.”

Lê Hoa là người kiếm ăn ở chốn phong nguyệt, cực hiểu ánh mắt sắc mặt người ta, vừa nhìn cảnh này đã biết trong lòng Bạch Tuyết Lam khó chịu. Cô không khỏi hối hận, bản thân lẽ ra không nên đắc ý quên tình hình, đứng dậy ngăn Tuyên Hoài Phong lại.

Chút chuyện này của chị em cô sao liên quan đến vị nhân vật lớn như hải quan tổng trưởng cho được? Thực quá không lượng sức.

Tuyên Hoài Phong còn định nói nữa, Lê Hoa lại vội cười nói: “Bạch tổng trưởng miệng vàng lời ngọc, bằng lòng dạy dỗ Tiểu Phi Yến vài câu, đó là phúc của Tiểu Phi Yến. Em à, em nói có đúng không?”

Tay nhẹ nhàng huých ngang hông Tiểu Phi Yến.

Thân trên Tiểu Phi Yến hơi lay lay, khẽ nói: “Dạ, cảm tạ Bạch tổng trưởng dạy dỗ.”

Bạch Tuyết Lam chẳng để ý đến cô bé, quay đầu nói với Tuyên Hoài Phong. “Chúng ta lên lầu thôi.”

Lúc đầu Lê Hoa còn định chỉ thêm mấy đồng mời bọn họ cùng ngồi xuống ăn. Hiện tại, đến nửa cái ý định đó cũng đã mất, cô “ai nha” một tiếng, áy náy nói: “Đều là lỗi của tôi, lắm miệng, làm lỡ bữa ăn của Bạch tổng trưởng và Tuyên phó quan rồi. Hai vị đã sớm đói bụng rồi phải không ạ? Theo lý mà nói, tôi nên làm chủ trì...”

Lời còn chưa xong, Bạch Tuyết Lam đã nói “Không cần”, dẫn Tuyên Hoài Phong đi thẳng tới cầu thang lên tầng trên.

Lê Hoa nhìn bóng lưng hai người biến mất ở hành lang tầng trên, cô thở phào một tiếng, cầm khăn tay bịt ngực, khẽ nói: “Tuyên phó quan rất tốt, còn vị Bạch tổng trưởng này đúng là cả người toát vẻ uy phong của quan quân. Cho dù không mở miệng, chỉ cần cặp mắt kia cũng khiến người ta kinh sợ.”

Cô kéo Tiểu Phi Yến ngồi lại xuống bàn, cầm đôi đũa, ăn vài miếng thức ăn, nghỉ một lát, hỏi Tiểu Phi Yến: “Chị thấy Bạch tổng trưởng có chút thành kiến với em, đúng không?”

Gò má Tiểu Phi Yến tái nhợt, gương mặt nhìn Lê Hoa một lúc, khẽ gật đầu.

Dáng vẻ nhỏ bé đó ngược lại còn có vẻ điềm đạm đáng yêu.

Lê Hoa than thở: “Chị bảo mà, công việc ở Bạch công quán rất tốt, thế nào lại tự nhiên không làm nữa. Thôi, đều là chuyện quá khứ, hôm nay em có thể tới trường, làm một nữ sinh có nề có nếp, chị đây còn oán trách gì nữa? Chỉ có một việc, em gái à, chị phải nói rõ với em. Bây giờ, có vài nữ sinh học hành cũng chẳng được ngoan ngoãn cho lắm, suốt ngày nháo loạn biểu tình, kháng nghị gì gì đó. Chị là chị không cho em hồ đồ như thế đâu, em hiểu chưa?”

Tiểu Phi Yến gật đầu, đáp: “Chị, em hiểu, vất vả lắm chị mới đưa được em đến trường nữ sinh mà. Đến đó rồi, em sẽ không lui tới với những người khác ở Thư Yên Các, không để ý chuyện bên ngoài, toàn tâm học sách thánh hiền.”

Lê Hoa không khỏi bị cô bé chọc cười. “Giỏi, người còn chưa vào đó mà đã bắt đầu nghiền ngẫm từng chữ một rồi. Chị thích bộ dạng văn nhã hiểu biết đó của em đấy.”

Hai chị em họ vừa ăn đồ ăn vừa trò chuyện thân mật, bầu không khí thoải mái hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, Lê Hoa vẫn không nhịn được, sau đó lại hỏi: “Chị thấy Bạch tổng trưởng không phải dạng người nhỏ mọn chấp nhặt làm khó người hầu. Rốt cuộc em đã làm sai chuyện gì khiến ngài ấy không muốn thấy em như vậy?”

Tiểu Phi Yến ấp úng, đành phải trả lời: “Chắc đại khái là... hần không thích là do em và quân Quảng Đông qua lại.”

Gần đây ở thủ đô, quân Quảng Đông và hải quan xung đột rất nhiều. Lê Hoa nghênh đón khách cả ngày, nhiều khách cô tiếp đều thích thảo luận thời sự, cho nên cô cũng hiểu rõ động tĩnh trong thành.

Tiểu Phi Yến trả lời như vậy cũng hợp lý.

Lê Hoa đặt đũa xuống, nói với Tiểu Phi Yến: “Nhắc đến việc này, chị cũng đang có lời muốn nói. Em à, sau này em đừng qua lại với người bên quân Quảng Đông nữa.”

Tiểu Phi Yến hỏi: “Vì sao? Triền đại ca, và cả phó quan của anh ấy đều là người đã cứu mạng em.”

Gương mặt Lê Hoa lộ vẻ nghiêm túc. “Đã cứu mạng của em, vậy em nhất định phải qua lại với bọn họ sao? Đùng bần đến việc tại sao bọn họ lại vô duyên vô cớ cứu em, chị không biết mấy chuyện đó. Chị chỉ là một

cô gái vô kiến thức, chỉ biết những kẻ hay nã súng này chẳng có lấy chút đồng tình nào với những cô gái đáng thương như chúng ta đâu. Lòng dạ độc ác như vậy thì có thể là người tốt lành gì nào?”

Tiểu Phi Yến nói: “Chị, chẳng qua chị chỉ vì chuyện của chị Ngọc Châu mà cảm thấy lòng dạ họ độc ác thôi. Thế nhưng chị còn chưa gặp mặt Triển đại ca và vị Tuyên phó quan em biết mà. Hà tất phải vợ đùa cả năm chứ.”

Lê Hoa chỉ tiếc rèn sắt không thành thép được, trừng mắt nhìn cô bé nói: “Em còn nói tốt giúp bọn họ. Em thế này... em thế này là muốn chọc chị tức chết sao? Suốt ngày nói nghe lời chị, vậy mà ngay cả một yêu cầu nhỏ nhoi của chị em cũng không đáp ứng. Kể cả quân Quảng Đông có tốt, song chẳng lẽ còn tốt hơn tình cảm chị em ta được hả?”

Tiểu Phi Yến thấy cô cực tức giận nên vội vàng chấp hai tay lại, cầu khẩn: “Chị, chị đừng giận. Ai nha, bữa cơm đang yên đang lành, ầm ĩ lên vì quân Quảng Đông chẳng đáng gì thế này thì vô nghĩa quá. Em nghe lời chị mà, sau này sẽ không lui tới với những người đó nữa, chỉ qua lại với những người mà chị coi trọng, được chưa?”

Lê Hoa nói: “Cái con nhóc lấu cá này, chỉ biết lấy lời ngon ngọt dỗ dành chị. Chị biết mấy tờ báo bình thường em vẫn đọc thường hay nhắc đến cái tự do dân chủ gì đó. Nhất định bây giờ trong lòng em đang bảo chị là lão cổ hủ chuyên hạn chế tự do của em chứ gì.”

Tiểu Phi Yến lè chiếc lưỡi dính hương, cười hì hì nói: “Trên đời này có lão cổ hủ nào xinh đẹp thế này sao? Em chả tin đâu.”

Lê Hoa bị cô bé chọc cười, cầm lấy chiếc đĩa gỗ nhẹ lên tay cô bé, nói: “Ăn đi, đồ ăn nguội rồi đây này. Hôm nay, vì em được đến trường mà tiêu không ít tiền đâu, nếu muốn dẫn em tới quán ăn lần nữa, cũng chẳng biết đến khi nào mới được.”

58. Quyển 5 - Tranh Vanh - Quyển 3 - Chương 44

Ở tầng hai, tiểu nhị đã đưa hai người vào căn phòng nhỏ, đương nhiên là gian phòng xa hoa sạch sẽ nhất quán.

Tuyên Hoài Phong liền hỏi Bạch Tuyết Lam muốn ăn món gì.

Bạch Tuyết Lam nói: “Em chọn đi, anh thì chạy măn đều không ky.”

Tuyên Hoài Phong hỏi tiểu nhị: “Có món gì nổi tiếng?”

(Ở đây Tuyên Hoài Phong hỏi là chiêu bài. Cũng chỉ món đặc sắc hay nổi tiếng của quán)

Tiểu nhị đáp: “Chẳng phải tôi nói ngoa, tiệm chúng tôi thì tiếng tăm không được tốt lắm, chứ về khoản chọn món ăn thì rất tốt, phàm là món ăn vùng Đông Bắc, sẽ chẳng nơi nào làm được như sự phụ của chúng tôi đâu. Nếu nói đến món nổi tiếng thì có thịt tẩm bột chiên, thịt xào lăn, thịt luộc lòng nhồi, ruột già xào lăn, hầm thập cẩm, sườn nấu dưa chua, thịt heo hầm miến, cá chép sốt hành, gà hầm rượu trà xanh hạt tiêu,…”

Đúng là người giỏi tài ăn nói, thao thao bất tuyệt xổ một tràng tên các món ăn mà chẳng thở dốc chút nào.

Tuyên Hoài Phong nghe đến sững sốt, cười ngắt lời hẳn. “Dừng lại, cậu càng nói càng loạn. Tôi hỏi cậu, có nấu được món Sơn Đông nào ngon không?”

Tiểu nhị đang định gật đầu, Bạch Tuyết Lam đã cười thành tiếng, lắc đầu tẩm tắc nói: “Cậu em vừa hỏi có vấn đề rồi nhé. Món Sơn Đông là món Sơn Đông, Món Đông Bắc là món Đông Bắc, em coi thành một sao?”

Tuyên Hoài Phong tò mò nói: “Em tưởng không khác biệt mấy. Còn có gì phải chú ý sao?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Tám món chính: xuyên, việt, tô, măn, chiết, tương, huy, lỗ. Em nghe qua chưa?”

(, , , , , , : xuyên, việt, tô, măn, chiết, tương, huy, lỗ. Túc: Tứ Xuyên, Quảng Đông, Giang Tô, Phúc Kiến, Chiết Giang, Hồ Nam, Huy Châu, Lỗ Trâu.)

Tuyên Hoài Phong nói: “Đương nhiên em biết điều đó. Món lỗ chính là món ăn Sơn Đông, đúng không?”

Bạch Tuyết Lam định trả lời, thấy tiểu nhị kia sững sờ ngây ngốc đứng một bên liền căn dặn: “Chúng tôi không gọi món, cậu thấy món gì ngon thì cứ làm rồi bưng lên đây. Mang thêm mấy món đồ chay thật ngon, đừng chỉ mang mỗi đồ mặn, người bạn này của tôi thích món thanh đạm.”

Giọng điệu hẳn như vậy, nhiệm nhiên chính là khách hàng hào phóng.

Người mở quán thích nhất là loại khách này. Tiểu nhị lập tức cười như nở hoa, dạ một tiếng, vội vàng đi chuẩn bị.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Bạch Tuyết Lam nói tiếp lời khi nãy: “Em nói đúng, món Lỗ chính là món ăn Sơn Đông. Ở chỗ anh, ý của nó có nghĩa là một món mặn và một món tươi, cộng thêm tay nghề xào nấu tài giỏi của đầu bếp nữa thì món ăn mới đủ vị. Món Đông Bắc và món ăn ở Bắc Kinh na ná nhau, ý là một món có nhiều vị, mặn ngọt rõ ràng. Cho nên trong quán ăn Đông Bắc, muốn nếm được hương vị đặc sắc thì sẽ gọi món hầm, món kho. Hoặc là gọi dưa, món dưa chua ở các quán ăn Đông Bắc đều có hương vị khác biệt.”

Tuyên Hoài Phong nghe rất hứng thú, cười nói: “Em thực sự không biết, hóa ra anh còn là một ẩm thực gia đấy.”

Bạch Tuyết Lam chuyển mắt nhìn về phía y, ánh mắt sinh ra chút ái muội, khẽ nói: “Điểm tốt trên người anh ấy mà, còn rất nhiều chỗ em không biết đâu. Hết cách, vừa vặn để em dành cả đời từ từ khai quật.”

Tuyên Hoài Phong cười nói: “Quả nhiên không thể khen ngợi anh được, cho anh chút màu mè, anh lập tức tính kế mở phường nhuộm. Anh thật sự muốn làm ẩm thực gia trước mặt em đấy à? Được lắm, anh tiếp tục nói về cách ăn uống nữa đi.”

Bạch Tuyết Lam hỏi: “Nếu anh thực sự giảng giải, anh được lợi gì nào?”

Tuyên Hoài Phong lại trầm mặc, một hồi sau, y ngẩng đầu lên, nói với Bạch Tuyết Lam: “Lợi ích anh muốn chẳng qua chỉ là chuyện đó, hà tất mỗi lần đều thể hiện thái độ ngang ngược cường đoạt như thế? Con người em, tuy rằng chẳng ưu điểm gì, nhưng chuyện phản bội người yêu, đó là chuyện đầu chết vẫn không biết làm, đâu có chỗ nào khiến cho anh bất an như vậy?”

Bạch Tuyết Lam nghe xong cũng trầm mặc một hồi, chỉ đưa một tay qua, nhẹ nhàng khoát lên vai Tuyên Hoài Phong.

Tuyên Hoài Phong thở dài một tiếng, nói: “Đến tận giờ anh vẫn chưa hiểu em? Bạn học cũ cũng thế, Âu Dương tiểu thư cũng thế, quan hệ của họ với em ra sao, còn quan hệ của anh với em thế nào? Nói ở bên anh cả đời, chính là cả đời, không có gì phải suy nghĩ nhiều. Cho nên, anh nghĩ thử xem, anh muốn làm những chuyện thân mật này với em, không chỉ em là đối tượng duy nhất của anh, mà đối với em, anh cũng là đối tượng duy nhất...”

Dù sao da mặt y vẫn mỏng, nói đến dạng ngôn từ to gan ấy, vành tai liền đỏ lên, âm thanh cũng dần thấp xuống.

Nhưng mà, khó có được cơ hội nói chuyện thế này, thực không nên bỏ dở giữa chừng, y lại cố gắng, cắn răng, nói ra câu cuối cùng: “Chuyện kia, chỉ có thể làm cùng anh, tuyệt không thể làm cùng người thứ hai. Em đã đem những lời này... coi như lời thề độc mà nói ra, anh không tin sao?”

Ngũ tạng Bạch Tuyết Lam sôi trào, ôm y thật chặt, hô một tiếng. “Cục cưng! Em hà tất phải thề độc? Anh đâu có bất an đối với em! Anh chỉ sợ mình đang ở trong mộng!”

Tuyên Hoài Phong cảm nhận được lồng ngực của hắn, biết hắn thực sự kích động, bản thân y cũng dâng trào cảm xúc, đáp lại hắn, chủ động đưa môi lên.

Hai đầu lưỡi ẩm ướt vừa chạm vào nhau liền như dòng điện được thông suốt, tia lửa văng lên.

Hai người thiên lời câu động địa hỏa, tưởng như quên hết tất cả. Ngoài cửa gõ ba tiếng, thỉnh linh khiến đôi tình nhân nhỏ giật mình tỉnh lại.

(Thiên lời câu động địa hỏa: Nói về tình cảm thì câu này có nghĩa tình yêu giữa hai người vô cùng mãnh

liệt, tình cảm phát triển nhanh chóng. Đồng thời câu này cũng chỉ dục vọng của hai người (thường là nam và nữ), chỉ bản năng tự nhiên và nguyên thủy của con người: dục vọng. Dục vọng không thể kháng cự)

Tuyên Hoài Phong vội vàng thả lỏng tay, quay đầu nhìn, đúng lúc tiểu nhị đẩy cửa ra, một tay nâng một chiếc khay.

Tiểu nhị nói: “Quý khách, đồ ăn đã ra khỏi nồi, để hầm ngon đồ ăn thì phải tốn chút thời gian, hai vị ăn trước chút đồ ăn lót dạ nhé.”

Nói rồi liền đặt vài chiếc đĩa nhỏ lên bàn.

Đều là chút rau trộn, hay thịt luộc cuốn như ý, bánh bột lọc ngon miệng, thịt bò sốt tương.

Bạch Tuyết Lam đang cực kỳ hưởng thụ lại bị gã tiểu nhị không thức thời này cố tình chen ngang, kìm nén đến nỗi cổ đỏ cả lên, ánh mắt nhìn tiểu nhị kia có chút bất thiện, lạnh lùng nói: “Đã bảo bạn tôi thích ăn nhẹ, cậu không nghe thấy sao? Những thứ dầu mỡ thế này, bảo người ta ăn thế nào được?”

Tiểu nhị ngẩn người, thầm nghĩ: *Thịt luộc cuốn như ý và thịt bò sốt tương đại khái hơi dầu mỡ, nhưng bánh bột lọc ngon miệng đâu thể coi là món mặn được nha.*

Gã bèn cười nói: “Quý khách, ngài vừa nói là có món nào ngon thì cứ bưng lên. Ngài nếm thử xem, hương vị món rau trộn này cũng không tệ đâu.”

Tuyên Hoài Phong liếc bộ dạng đó của Bạch Tuyết Lam, biết là hấn bực tức, y cũng vừa bực vừa buồn cười.

Đường đường một hải quan tổng trưởng, muốn thỏa mãn dục vọng trong quán ăn, chẳng may bị chen ngang, vậy mà lại không phong độ đi trút giận lên tiểu nhị cơ chứ.

Y tranh mở miệng trước Bạch Tuyết Lam, cười nói: “Tuy rằng tôi không thích ăn mấy món rau trộn này, nhưng nhìn rất đẹp, bày đó đi, nhìn cũng thoải mái. Có nộm tôi đưa chuột không?”

Tiểu nhị đáp: “Có.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Vây đem trước một đĩa lên đây đi.”

Tiểu nhị cũng nhận ra Bạch Tuyết Lam có dấu hiệu không hài lòng, bản thân cũng không muốn đắc tội khách lớn nên nghe theo lời Tuyên Hoài Phong nói, vội ra ngoài.

Tuyên Hoài Phong chờ tiểu nhị đi rồi bèn đưa tay qua, vỗ vỗ lên mu bàn tay Bạch Tuyết Lam, mỉm cười nói: “Anh thực sự có ý kiến với món rau trộn này nhiều đến thế sao? Chúng ta khó lắm mới ra ngoài, chiếu

lời anh nói là muốn đi tìm kiếm lãng mạn. Giờ anh phụng phịu thế này là dọa cho lãng mạn chạy mất đấy.”

Cầm lấy đũa, tự tay gấp một miếng thịt luộc cuộn như ý đưa đến bên miệng Bạch Tuyết Lam.

Bạch Tuyết Lam ăn món thịt luộc cuộn như ý, càng nhắm nháp càng cảm nhận được hương vị ngọt ngào, mắt chuyển liếc nhìn lên bàn một cái, nói: “Thêm một miếng thịt bò sốt tương.”

Tuyên Hoài Phong nói: “A, anh thực sự sai bảo rồi đây này.”

Gấp một miếng thịt bò sốt tương được thái cực mỏng cực ngon miệng lên, hầu hạ Bạch thiếu gia.

Gấp thêm vài gấp nữa, Bạch Tuyết Lam không giấu nổi nụ cười. Hắn vốn vì cực đói nên mới phát hỏa, hiện tại mặc dù chưa được tức thì thỏa mãn mong muốn, song dù sao cũng là lót bụng.

Chẳng bao lâu, món nộm tỏi chưa chuột Tuyên Hoài Phong muốn cũng được đưa lên.

Tuyên Hoài Phong ăn một miếng dưa chuột, khen: “Vị chua được chế biến không tồi.”

Bạch Tuyết Lam liền lười biếng liếc nhìn y.

Tuyên Hoài Phong cười hỏi: “Anh tưởng em trêu ghẹo anh hả? Xin lỗi, công phu ngấm ngấm hại người ấy đó mà, em đâu thể sánh bằng anh. Đúng rồi, vừa nãy đang nói đến cách ăn của ẩm thực gia, ngắt giữa chừng, không bằng anh lại nói tiếp?”

Trong ghế lô không có người ngoài, Bạch Tuyết Lam đã sớm nhích lại gần, nghe người yêu muốn tìm hiểu mình, về mặt hẳn rất ung dung, lấy đôi đũa trong tay Tuyên Hoài Phong, đặt cách một tiếng lên bàn, thần nhiên nói: “Cục cưng ngọc, đều là thứ ăn vào trong bụng, có gì hay để phân biệt? Cái gọi là ẩm thực gia, chẳng qua cũng là thứ ăn cơm đỡ đói thôi. Có điều, em muốn nghe, anh sẽ nói về hai loại. Trong tám loại món, em cứ coi như tám người để cảm nhận, mỗi loại món đều có tính cách riêng.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Hình dung như vậy rất thú vị.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Ví như món Sơn Đông, thích xào rán, hương vị nặng, nhiệt lượng lớn, chính là một đấng nam nhi cao lớn hào khí nhất trời, đầu đội trời chân đạp đất. Lại tỷ như món Giang Tô, tinh xảo, thiên về ngọt, sắp xếp cũng xinh đẹp yếu điệu, là một cô gái Giang Nam thanh tú mỹ lệ.”

Tuyên Hoài Phong hứng thú hỏi: “Vậy còn món Quảng Đông?”

Món ăn Quảng Đông, cũng chính là thức ăn quê nhà của Tuyên Hoài Phong.

Bạch Tuyết Lam cười nói: “Món Quảng Đông sao. Món Quảng Đông chú ý nấu tinh tế chế hoàn mỹ, nhẹ nhàng hợp lòng người, có thể xem là công tử phong lưu nho nhã.”

Tuyên Hoài Phong không khỏi nói: “Công tử phong lưu nho nhã văn nhã, em không hứng thú. Nhưng thật ra, vị nam nhi phương Bắc hào khí nhất trời, đầu đội trời chân đạp đất kia lại khiến tâm can người ta hướng tới đây. Lúc nào chúng ta đi một chuyến, nếm thử món ăn Sơn Đông, mở mang tầm mắt về vị nam nhi phương Bắc đó mới được.”

Bạch Tuyết Lam ngẩn ra, thần sắc nghiêm túc truy hỏi: “Lời này của em là nói thật lòng?”

Tuyên Hoài Phong hỏi lại: “Sao không thật lòng?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Muốn nếm món ăn Sơn Đông chính hiệu thì sẽ phải đến quê nhà của anh. Em có sợ không?”

Tuyên Hoài Phong đáp: “Mới vừa nói xong, em sẽ ở bên anh cả đời. Anh đi đâu, em sẽ theo đó.”

Vừa dứt lời, tiếng gõ cửa lại vang lên.

Lần này đưa lên là thức ăn nóng, bởi vì Bạch Tuyết Lam nói có món ngon cứ đưa lên, cho nên quán ăn đầu chịu buông tha mỗi lần ăn ngon lành ấy. Đồ ăn được đưa lên liên tục không ngừng, nào là trứng cua cá bạc, nào là gà hầm nấm, từng món rời chảo, bánh nướng cá bột, cải trắng sào mộc nhĩ, cả chiếc bàn tròn to như vậy gần như không đặt đủ.

Trong ghế lô, hương vị món ăn lượn lờ dày đặc.

Tuyên Hoài Phong nói với tiểu nhị: “Thế này được rồi, nói với sư phụ ở phòng bếp một tiếng, ngừng lại đi.”

Tiểu nhị lấy can đảm đặt lên mặt bàn, suy nghĩ: Đồ ăn thế này rất nhiều, tiền tốn không ít, luôn sẽ trả lại một hai đĩa, mà cho dù có trả lại thì việc làm ăn cũng không lỗ.

Hôm nay thấy Tuyên Hoài Phong không nói trả lại, chỉ nói đừng đưa lên nữa, trong lòng tiểu nhị rất cao hứng, sẵn khoái đáp một tiếng “vâng”, lại hỏi: “Quý khách gọi rượu lâu năm không ạ? Chúng tôi tự cất lấy, ngài gọi rất nhiều đồ ăn rồi, rượu ngài cứ việc uống đi ạ, không thu tiền.”

Tuyên Hoài Phong vừa định lắc đầu, Bạch Tuyết Lam đã lên tiếng: “Mang lên, ít nhất phải hai vò lớn.”

Tuyên Hoài Phong nói muốn về quê cùng hân, việc tổ thái độ này thực sự quá ý nghĩa.

Tâm trạng vui sướng của Bạch tổng trưởng đánh thẳng vào trí óc, rượu mạnh chưa xuống yết hầu đã bị

niềm vui sướng cho say. Rượu lâu năm bưng lên, Bạch Tuyết Lam nghĩ sức khỏe Tuyên Hoài Phong yếu, không cho Tuyên Hoài Phong uống, bản thân thì uống rất nhiều, một chén tiếp một chén, lấy ánh mắt cực kỳ dịu dàng của người thương bên cạnh, lấy hạnh phúc vô vàn, lấy sự vui vẻ để nhắm rượu.

Giữa chừng nhìn đồng hồ đeo tay, thời gian suất chiếu phim thứ hai đã bị bỏ lỡ.

Nhưng hai người đều không cảm thấy tiếc nuối.

Hôm nay ra ngoài, muốn làm chuyện tốt lại gặp nhiều gian nan, song chung quy bữa cơm tối này khiến người ta ăn thật thống khoái.

Chỉ là Bạch Tuyết Lam uống thực sự nhiều, gần như đến đường cũng không phân biệt được. Tuyên Hoài Phong cùng một hộ binh dìu hần hai bên trái phải, đưa hần vào ô tô, lái xe về Bạch công quán trong gió đêm.

Vào trong phòng rồi, Tuyên Hoài Phong không để đẩy tứ trai hỗ trợ, y khổ cực cởi tất, thay quần áo cho Bạch Tuyết Lam, bản thân cũng mệt mỏi, khắp người đầy mồ hôi, y vào phòng tắm tắm một lượt.

Vốn nghĩ, gã động vật ăn thịt này say như chết, đương nhiên đã từ bỏ kế hoạch ăn thịt.

Chẳng ngờ Tuyên Hoài Phong sạch sẽ nằm lên giường, mùi hương sang khoái của xà phòng thơm Pháp như quyến rũ người ta, trêu chọc gọi cho Bạch Tuyết Lam ngủ say sưa tỉnh lại, ánh mắt mông lung, tay chân loạng choạng xoay người, phủ lên cơ thể Tuyên Hoài Phong. Người này khi say rượu sẽ chẳng biết khống chế như lúc tỉnh táo.

Một buổi tối, trời nghiêng đất ngã, khiến Tuyên Hoài Phong toàn thân từ trên xuống dưới, hàng tỉ lỗ chân lông đều bị nghiền ép đến cùng cực.

Chờ đến khi ăn thật no say, trở mình lại nằm trên giường, cánh tay hần ôm lấy người nọ.

Say sưa đi vào giấc mơ.

Giấc mơ kia, đẹp vô cùng.

Không có gương mặt đã chết tái nhợt của Knapp, không có tiếng rít gào rung cả nóc nhà của đường ca.

Không có tờ giấy giao dịch của nữ tướng quân, không có ánh nhìn gắt gao như hổ rình của Triển Lộ Chiêu.

Không có khói thuốc súng tràn ngập chiến trường, không có kẻ thù giết hại không hết.

Không có quan trường người lừa ta gạt, không có đám thương nhân đầu mồi chẳng xong.

Trong giấc mơ của Bạch tổng trưởng, chỉ có, người mà tự tay hắn ôm vào lòng, người khiến hắn ấm áp.

Hắn nằm mơ, mơ thấy Tuyên Hoài Phong.

Giống như trong giấc mơ của Tuyên Hoài Phong, cũng mơ thấy hắn.

Giấc mơ của hai người, chỉ có đối phương.

Hắn mơ thấy, hắn đưa Tuyên Hoài Phong về nơi hắn đã sinh ra.

Mà tất cả những điều ngăn cản con đường trở về của bọn họ, đều bị hắn nghiền thành tro bụi, chẳng chút lưu tình.

59. Quyển 5 - Tranh Vành - Quyển 3 - Chương 45: Ngoại Truyện : Băng Sương Phong Cốt, Ngọc Tinh Thần

Xuống máy bay, chân đạp lên mặt đất vững trãi, trong đầu Tuyên Hoài Phong liền nghĩ: *Rốt cuộc đã đến Pháp.*

Paris – thủ đô nước Pháp, là một thành phố nổi tiếng gần xa về nghệ thuật và sự lãng mạn.

Tuy nhiên, khi rời khỏi Trung Quốc, tâm trạng hứng khởi đến nơi này đi dạo đâu phải vì nghệ thuật cùng lãng mạn.

Tuyên Hoài Phong tò mò quan sát chung quanh, cùi chỏ bị người khác chạm khê, y liền quay đầu lại.

Bạch Tuyết Lam đứng sau lưng y, cười hỏi: “Sao vậy, thành phố này có xứng với thời gian anh bỏ ra để học ở đây không?”

Tuyên Hoài Phong lắc đầu nói: “Đúng là những lời cuồng vọng. Cả một thành phố, vậy mà anh lại quay qua hỏi có xứng với anh hay không?”

Trên mặt Bạch Tuyết Lam tồn tại vẻ tự tin chắc chắn, bởi ngồi lâu trên máy bay nên thực sự hơi bức bối, cố ý tìm chuyện thoải mái nói cùng Tuyên Hoài Phong, trái lại lại hứng thú với câu chuyện, hỏi ngược: “Chẳng lẽ không phải vì anh từng du học ở đây, cho em mới chịu tới xem thử? À, anh hiểu rồi, em là sang Pháp ngắm phong cảnh.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Đoán rất đúng. Quần anh du học ở đâu làm gì. Em chỉ vì ngắm những địa danh nổi tiếng này mà đến thôi. Đừng đứng ở đây nữa, cẩn thận cản đường người khác, đi nhanh đi. Em đói, anh đói không?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Em cứ giận anh đi, đến lúc đó em sẽ biết hậu quả ra sao. Nếu tới Anh, đó là địa bàn của em. Bây giờ ở Pháp, chính là địa bàn của anh. Quyền hành ăn, mặc, ở, đi lại đều trong tay anh, chẳng phải việc gì em cũng phải nghe anh à?”

Cười nói, liền đưa Tuyên Hoài Phong ra ngoài.

Đã đưa người yêu tới Pháp, Bạch Tuyết Lam chẳng thể nào không chuẩn bị gì, hơn nữa còn chuẩn bị hết sức ân cần.

Hắn từng sinh sống ở đây một thời gian, tiếng Pháp nói lưu loát, lại hiểu các loại hưởng thụ của người Pháp, trước boia một ít tiền mặt của Pháp, gọi người đưa hai kiện hành lý bên người đến khách sạn đã đặt sẵn.

Hắn lại đưa Tuyên Hoài Phong ngồi xe đến một nhà hàng có chút tuổi tác, ăn một bữa tiệc danh tiếng lừng lẫy của Pháp.

Xuyên qua tấm thủy tinh trong suốt của nhà hàng, trông về phía xa, đó là những người phụ nữ tao nhã đi lại trên đại lộ Champs Elysees. Trước bữa tiệc là rượu Brandy anh đào, tiếp theo là bánh quy nhỏ với quả ô liu, ngoại trừ món chính là gan ngỗng béo hơi quá ngấy, còn lại, Tuyên Hoài Phong vẫn khá thỏa mãn.

Lúc này, anh chàng người yêu Bạch Tuyết Lam vừa kiêm chức hướng dẫn viên du lịch, vừa hưởng thụ từng món pháp ngon lành được đưa lên, vừa chậm rãi nói: “Hành trình ngày mai thế nào, anh sẽ nghe theo ý em hết. Nếu muốn ngắm kiến trúc, cung điện Versailles và nhà thờ Madeleine đều là điểm đến cực đẹp; Nếu muốn thoải mái, chúng ta sẽ ngồi thuyền trôi trên sông Seine; Nếu muốn cảm thụ phong cảnh con người Pháp, chúng ta sẽ tới đại lộ Champs Elysees, tìm một quán cà phê hàng đầu, bằng không thì đến Place de la Bourse đi, ban công ở đó rất đặc sắc, ngồi dưới hành lang ngắm phong cảnh, có thể cảm nhận được dư vị tráng lệ của đế quốc Pháp thời xưa.”

Hắn nói một hồi, Tuyên Hoài Phong vẫn lắc đầu.

Bạch Tuyết Lam quan sát y, nói: “Vẫn không trúng ý em? Không thành vấn đề, ở Paris này ấy mà, nơi đáng giá để tham quan rất nhiều, cuối cùng anh sẽ tìm được nơi em muốn tới. Vậy Khải Hoàn Môn trừ danh thì sao, em có muốn tới đó đi dạo không?”

Tuyên Hoài Phong càng lắc đầu.

Lúc này, bồi bàn ngoại quốc trong phòng ăn đã cung kính đưa kem hoa quả tới.

Tuyên Hoài Phong vừa dùng chiếc thìa bạc nhỏ khuấy nhẹ kem trong chiếc đĩa sứ trắng, khoe miệng hơi cong, vừa chậm rãi nói: “Không gạt anh, trong lòng em đã sớm có một nơi nhất định phải đến. Thử kiểm tra anh xem nào, anh có đoán được không?”

Bạch Tuyết Lam thích nhất là nói chuyện thú vị thế này khi ở bên Tuyên Hoài Phong, hẳn không khỏi mỉm cười, hứng thú hỏi: “Đoán được thì sao? Nếu đoán đúng, anh sẽ yêu cầu khen thưởng đấy.”

Tuyên Hoài Phong hỏi lại: “Tại sao anh không hỏi, nếu không đoán được sẽ bị phạt ra sao? Đừng nói về mấy thứ kia đấy, anh cứ đoán trước đi. Bất quá, chỉ cho anh ba cơ hội.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Được.”

Cơ thể dựa lên ghế tựa ngồi thẳng dậy, thái độ tỏ ra nghiêm túc, suy nghĩ một lúc bèn hỏi: “Danh tiếng của Opéra Garnier cực kỳ lớn. Em muốn đi nghe chút ca kịch của người ngoại quốc sao?”

Tuyên Hoài Phong lắc đầu.

Bạch Tuyết Lam suy nghĩ, nói: “Anh biết, em thích tĩnh chứ không thích động, tuyệt đối không phải nơi náo nhiệt rồi. Khắp Paris chỉ có một cây cầu cổ kính nhất, là cây cầu đá đầu tiên của Paris, tên Le Pont Neuf. Trong lòng em đang nghĩ đến nơi này, đúng không?”

Ý cười trên mặt Tuyên Hoài Phong sâu hơn, ánh mắt sáng ngời nhìn Bạch Tuyết Lam, cười nói: “Anh thực sự hiểu điều em yêu thích đấy.”

Bạch Tuyết Lam bèn đắc ý. “Anh biết mà.”

Bộ dạng kia, dường như nếu không phải đang ngồi trong phòng ăn cực xa xỉ của Pháp, không muốn để người khác chú ý, hẳn sẽ vỗ tay tán thưởng.

Chẳng ngờ, Tuyên Hoài Phong tiếp tục câu nói trước đó, song lại rẽ nó sang hướng khác. “Thế nhưng, anh đoán sai rồi. Em chưa quen thuộc với Paris mà, đâu biết có một cây cầu cổ kính như thế, mấy ngày nữa thực sự muốn tới đó ngắm thử. Cơ mà hiện tại, nơi mà trong lòng em muốn đến thì anh vẫn chưa đoán ra. Ba cơ hội, anh đã dùng hết hai, cơ hội cuối cùng vẫn đoán sai thì em sẽ tiết lộ đáp án. Anh thấy thế nào?”

Lúc y nói tới cơ hội cuối cùng liền dựng thẳng ngón trỏ thon dài lên, hoạt bát quơ quơ trước mắt Bạch Tuyết Lam.

Đại khái là rất hiếm khi thắng nổi Bạch Tuyết Lam, cho nên y đặc biệt thể hiện chút dí dỏm hoạt bát.

Bạch Tuyết Lam thấy trong lòng như thiêu đốt lại đành phải nghiêng rằng, thậm chí muốn nắm bàn tay ấy qua chiếc bàn, dùng răng cắn một cái trên ngón tay trắng trẻo xinh đẹp ấy, lưu lại đó một dấu răng mới thỏa.

Hắn liền quyết tâm đoán ra suy nghĩ của người yêu.

Nhắm mắt suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên như nghĩ ra điều gì, hắn vội vã mở mắt, cực kỳ tự tin mà nói với Tuyên Hoài Phong: “Anh đoán ra rồi, chuẩn xác là cái này, không thể nghi ngờ được.”

Tuyên Hoài Phong lại cười nói: “Mời nói.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Nhất định là nhà thờ Đức Bà của Paris rồi. Sao anh lại không nghĩ tới nó nhỉ. Gần đây em hay đặt sách của Hugo bên cạnh gối. Đáng lẽ phải sớm đoán ra. Sao nào? Đoán đúng rồi, mời em công bố phần thưởng đi nào.”

Trong vẻ hòa nhã, Tuyên Hoài Phong không khỏi hơi cười chế nhạo một tiếng, nói: “Phần thưởng thực sự cực lớn. Em vốn định treo thưởng nếu anh đoán đúng, trong thời gian ở Paris, phần thưởng lớn là em sẽ nghe lời anh mọi việc. Rất đáng tiếc, anh lại đoán chẳng ra.”

Bạch Tuyết Lam ngẩn ra: “Đoán sai rồi?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Đoán sai rồi.”

Bạch Tuyết Lam thế nhưng thua vẫn phong độ, lộ ra nét cười nói: “Em khời lòng hiếu kỳ của anh lên cực đại rồi đấy. Mời em ra đáp án nào.”

Mấy ngày gần đây, Tuyên Hoài Phong đi theo Bạch Tuyết Lam, tiếng Pháp có chút tiến bộ, thấy Bạch Tuyết Lam hỏi bèn dùng tiếng Pháp khẽ nói ra một từ: “La Tour Eiffel.”

Bạch Tuyết Lam nghe xong lại có chút thất vọng nho nhỏ, hỏi: “Nhiều nơi tốt như thế cũng không lọt vào mắt em. Sao lại cứ hứng thú với cái thứ xấu xí kia chứ?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Thứ xấu xí? Em lại cảm thấy nó rất có giá trị để ngắm nhìn. Khi còn ở Trung Quốc, nghe được ít tin đồn về nó, lúc đó em đã nghĩ, nếu có may mắn được đến Pháp, kiểu gì cũng phải trèo lên đó xem thử một chút. Anh có chịu đi cùng không nào?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Đi cùng thì khẳng định sẽ đi cùng rồi. Sáng sớm mai anh sẽ dẫn em đi luôn.”

Tuyên Hoài Phong lại nói: “Ấm cơm xong rồi đi thì sao?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Mới ngồi máy bay, em cũng mệt mỏi rồi. Cái tháp sắt đấy cao lắm, mặt trời vừa xuống núi, gió nơi đó sẽ lớn, cảm lạnh thì phải làm sao đây?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Gió lớn càng tốt, em đang muốn cảm nhận xem sao. Mặc thêm một lớp áo nữa,

em nghĩ không đến nỗi cảm lạnh đâu.”

Đối với yêu cầu của người yêu, Bạch Tuyết Lam luôn trăm phương nghìn kế muốn thỏa mãn, thấy Tuyên Hoài Phong kiên trì, hẳn cũng sẽ không ngăn cản.

Thưởng thức xong bữa tiệc Pháp nổi tiếng tinh tế, thanh toán xong, Bạch Tuyết Lam liền gọi ô tô đưa bọn họ đến tháp Eiffel. Bởi sợ Tuyên Hoài Phong cảm lạnh, trên đường lúc băng qua một cửa hàng quần áo, hẳn bảo tài xế dừng lại, đi vào mua một chiếc áo khoác.

Đến nơi cần đến, xuống khỏi xe ô tô, chiếc tháp sắt to lớn đó đứng sừng sững trước mặt.

Đúng là cao đến khó lòng tưởng tượng.

Ở phía dưới tháp, ngẩng đầu nhìn không thấy đỉnh, nếu không cố gắng ngửa ra sau thì rất khó để nhìn thấy đường nét sắc nhọn ở tít trên cao.

Bạch Tuyết Lam nói: “Thấy chưa, là một thứ đồ chơi bằng sắt thôi. Nếu nói đến kiến trúc đẹp thì tuyệt không so được với cung điện Versailles hay những tòa giáo đường cổ kính kia. Anh thực không hiểu, sao em lại thích nó chứ?”

Tuyên Hoài Phong cười nhẹ một tiếng, thâm ý nói: “Em thích nó cũng liên quan một chút với anh. Anh có muốn đoán tiếp không?”

Bạch Tuyết Lam nói: “Thứ này đều làm từ sắt, ý của em là tính anh quá mạnh mẽ, quá cứng rắn?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Vậy thì chưa hẳn, anh nghĩ sâu hơn một chút xem, nghĩ ra, em sẽ thực sự thưởng cho, thế nào? Cơ mà chúng ta đừng đứng đờ ở đây suy nghĩ ngây ngẩn nữa, trèo lên xem một chút rồi nói.”

Y vẫn luôn lịch sự tao nhã, hôm nay lại cực kỳ hăng hái, cũng hơi trẻ con, kéo Bạch Tuyết Lam, một tiếng trống làm hăng hái tinh thần mà leo lên bậc thang tháp sắt.

Tháp sắt nổi tiếng này cao hơn ba trăm mét, phân thành ba tầng.

Chỉ là, tầng thứ nhất cao chừng năm, sáu mươi mét.

Cứ đi một hơi như vậy, đến mái tầng thứ nhất, gò má Tuyên Hoài Phong đã lộ ra màu đỏ sau khi vận động, xinh đẹp đến nỗi khiến tim người ta rung động.

Bạch Tuyết Lam sợ y chảy mồ hôi, trúng gió cảm lạnh, hẳn vội vàng giúp y lau mồ hôi trên trán, không quên chúc trách hướng dẫn viên du lịch, kéo Tuyên Hoài Phong đứng bên lan can sắt nhìn ra xa, chỉ về

dòng sông thanh nhã xinh đẹp phía dưới, nói: “Đó là sông Seine. Từ đây nhìn sang chính diện chính là Palais de Chaillot. Phía nam là công viên Champ-de-Mars. Em xem, đó là học viện quân sự Pháp.”

Lúc này ánh chiều tà đã tản bầy tám phần, Tuyên Hoài Phong đưa mắt nhìn về nơi xa, thủ đô nước Pháp giữa cảnh hoàng hôn được trời đất ban tặng, phủ lên một tấm lụa mỏng mềm mại, diễm lệ.

Sông Seine dưới chân lẳng lặng trôi, đài phun nước trong khoảng sân rộng lớn của Palais de Chaillot vẩy ra những bọt nước nhỏ. Đó, là bức tranh phong cảnh khiến người ta khó quên.

Song, dù y cảm thán cảnh đẹp đó của nước Pháp, nhưng cũng không dừng chân lâu lắm, thúc Bạch Tuyết Lam nói: “Em biết tháp Eiffel có ba tầng, nghe nói tầng cao nhất cao hai trăm bảy mươi hay tám mươi mét gì đó. Chúng ta đi lên đó đi.”

Bạch Tuyết Lam kinh ngạc. “Em nhé, hôm nay đúng là điên rồi. Mới ngồi máy bay đã đủ mệt mỏi, thế mà lại vội vàng đi làm mấy thứ tiêu hao thể lực này. Em có biết là muốn lên nơi cao nhất phải đi chừng một, hai nghìn bậc cầu thang không?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Không phải là leo cầu thang sao? Thái Sơn chúng ta còn leo được, chẳng lẽ còn phải e ngại một tòa tháp sắt? Huống chi, em vốn đến vì điều này mà.”

Y lôi kéo Bạch Tuyết Lam, vô cùng kiên quyết leo lên tháp cao.

Đến tầng thứ hai rồi, lúc này nhìn qua lan can, đã vượt qua độ cao một trăm mét, Tuyên Hoài Phong lại chẳng sợ hãi chút nào, trái lại còn vô cùng thỏa mãn, nói với Bạch Tuyết Lam: “Nhìn xem, không phải lại một tầng rồi sao? Ngại gì lên thêm một tầng nữa.”

Lau mồ hôi, lập tức tiếp tục đi lên.

Nhưng tầng thứ ba này thực sự rất cao. Mà Tuyên Hoài Phong lại cố ý muốn bước từng bậc từng bậc cầu thang để lên. Cứ như vậy đi một lúc, nghỉ một lúc, đã tiêu tốn không ít thời gian.

Đợi đến lúc cuối cùng cũng leo lên được tầng cao nhất, ánh chiều tà đã tan hết, khắp thành phố đều mở đèn điện. Thành phố Paris lớn như vậy, dưới tầm mắt trải dài ra chung quanh, đã mang dáng vẻ lung linh xinh đẹp tuyệt trần.

Nơi cao gió lớn.

Gió mạnh thổi vù vù bên tai.

Lúc leo hơn nghìn bậc cầu thang sắt, Tuyên Hoài Phong nóng đổ mồ hôi khắp người, y cởi chiếc áo khoác dày mới mua trên đường ra, Bạch Tuyết Lam cầm giúp. Lúc này, Bạch Tuyết Lam vội dùng áo khoác che

kín Tuyên Hoài Phong, vẫn sợ thiếu, hấn dùng một cánh tay kéo y vào lòng.

Dựa vào lan can, hững hờ nhìn phong cảnh dưới chân, thế giới tựa như trở nên xa cách.

Bạch Tuyết Lam nghe tiếng thở dồn dập của người yêu trong lòng mình dần bình phục.

Mặc dù có tiếng gió gào thét bên tai, song lại sinh ra loại cảm giác cực kỳ thỏa mãn, sinh ra sự yên tĩnh đến dị thường.

Hai người đứng ở nơi cao của Paris, cứ ôm nhau như vậy, tựa hồ không muốn phá vỡ cảm giác thanh thản mê mang này, đôi bên đều trầm mặc.

Hồi lâu, Bạch Tuyết Lam nói khẽ: “Anh không biết tại sao em lại muốn leo lên tòa tháp Eiffel này, bất quá, anh lại bỗng nhiên hiểu ra, tại sao mình lại muốn leo lên đây.”

Tuyên Hoài Phong thoải mái dựa vào hấn, hỏi nhỏ: “Vì sao?”

Bạch Tuyết Lam: “Em xem, đoạn đường chúng ta đi thực khổ sở, cuối cùng kết quả là đã đi tới nơi. Chẳng phải cũng như leo lên một tòa tháp cao sao.”

Tuyên Hoài Phong không lên tiếng.

Nhưng Bạch Tuyết Lam chẳng cần quay đầu nhìn, chỉ dựa vào chút động tĩnh nơi thân thể tiếp xúc với người yêu, hấn cũng biết y đã chậm rãi gạt đầu.

Bạch Tuyết Lam nói: “Em nói đúng. Nơi này quả rất đáng giá để ngắm nhìn. Anh cùng em đứng ở đây, nhìn trời đất này, quả thực hạnh phúc đến nỗi chẳng diễn tả được bằng lời.”

Tuyên Hoài Phong ở trong vòng tay hấn, khẽ cười thật ngọt ngào.

Bạch Tuyết Lam chợt nhớ tới đoạn đối thoại trước đó, hỏi: “Em nói em thích tháp sắt này là có chút liên quan đến anh, nói vậy là sao?”

Tuyên Hoài Phong hỏi: “Anh không đoán sao? Phần thưởng kia thì thế nào đây?”

Bạch Tuyết Lam đáp: “Anh thà không cần phần thưởng cũng muốn nghe chính miệng em nói.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Đây là lý lẽ gì chứ?”

Bạch Tuyết Lam cười đáp: “Anh có một loại dự cảm thần bí. Em đích thân nói ra, đó chính là phần thưởng của anh.”

Tuyên Hoài Phong nghe xong, cúi đầu suy nghĩ một chút, vánh tai, quả thực hơi đỏ lên.

Bạch Tuyết Lam đã ngứa răng từ khi còn trong phòng ăn, lúc đó không thể không nhin, hiện tại ở trên tháp sắt không nhiều người lắm, họ đều đang chú ý ngắm phong cảnh, chẳng mấy ai quá chú ý đến hắn và Tuyên Hoài Phong.

Vậy cần gì phải nhin nữa?

Đưa cổ qua, dùng hai chiếc răng cửa ngậm lấy vành tai người yêu, như đang ăn món ăn cao quý của nước Pháp, nhắm nháp từng chút một.

Tuyên Hoài Phong bị cắn đến khẽ run lên, quay đầu nói: “Đừng cắn, ngứa lắm.”

Bạch Tuyết Lam hỏi: “Vậy em thả lỏng cổ, sao vành tai lại đỏ?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Thả lỏng thì thả lỏng, cơ mà anh không được làm càn nữa đấy. Muốn nói chuyện thì phải nói cho đúng đắn.”

Bạch Tuyết Lam cười cực kỳ quyến rũ, quả thực dễ thương lượng đến kỳ lạ, nói: “Được, chúng ta nói chuyện đúng đắn.”

Tuyên Hoài Phong trầm ngâm, nói: “Em nghe nói, thời điểm tháp Eiffel mới xây dựng xong, nó thực sự không được người Paris để ý. Anh xem phong cảnh lẫn con người Paris xem, ưu nhã lãng mạn như vậy, khắp nơi đều mang chất thơ cổ điển. Duy chỉ có tòa tháp sắt này là như một người khổng lồ bằng sắt vậy, buốt giá sắc nhọn, cao ngạo thình lình đứng sừng sững ở nơi đây. Mấy năm nay, nó cứ đứng thẳng mà chẳng ai để ý như vậy, dần dần lại như trở thành sống lưng của Paris. Lúc đó, em nghe xong lời giới thiệu như vậy liền sinh ra chút cảm giác ngưỡng mộ nơi này.”

Bạch Tuyết Lam cân nhắc lời y, thở dài cảm thán một tiếng, song lại hỏi: “Nhưng những lời này của em liên can gì đến anh?”

Tuyên Hoài Phong quay đầu lại, nhìn Bạch Tuyết Lam, cười nói: “Anh không cảm thấy anh và tòa tháp sắt này có vài phần tương đồng sao?”

Chẳng hiểu sao, sự khiêm tốn hiếm thấy của Bạch Tuyết Lam lại dâng lên, hắn cười nói: “Vậy thì quá khen rồi. Người như anh đây, làm việc chỉ quan tâm thứ mình thích hay không, chẳng qua là muốn sống tự do tự tại chút thôi, đâu phải vì muốn trở thành sống lưng, trụ cột của nơi nào.”

Tuyên Hoài Phong nói: “Có vài điều chắc anh không biết, nhưng vì em hiếu kỳ với nơi đây nên đã cố tình tìm hiểu đôi chút trong tạp chí nước ngoài. Ý tưởng của người thiết kế tòa tháp sắt này quả thực rất kỳ diệu. Tháp Eiffel là lấy cốt cách của con người làm ý tưởng để hình thành đấy.”

Bạch Tuyết Lam nói: “Nói vậy, hôm nay hai chúng ta đang ở bên trong phần xương cốt của tòa tháp sắt to lớn này?”

Tuyên Hoài Phong nói: “Không tồi. Chúng ta đã chịu không ít đắng cay để leo lên nơi cao, nơi có thể nhìn thấy thế giới to lớn này, đứng trong tòa tháp sắt có cốt cách kiên cường bất khuất nhất, đối mặt với cuồng phong đang gào thét của nước Pháp. Anh coi, đây chẳng phải chuyện rất thú vị sao?”

Bạch Tuyết Lam tán đồng: “Hứa Ứng Long từng nói rằng: “Băng sương phong cốt ngọc tinh thần”. Xem ra nếu muốn tinh thần viên mãn, trước đó phải có cốt cách rắn rỏi.”

Hắn dùng ánh mắt dịu dàng bao hàm ý vị chăm chú nhìn người yêu quan trọng nhất của mình, mỉm cười cảm thán nói: “Hiện tại vừa có phong, vừa có cốt. Bạch Tuyết Lam anh cả đời này cũng viên mãn rồi.”

Hai người ôm lấy đối phương, ở nơi cao hai trăm bảy mươi, tám mươi mét ấy, quan sát thế giới chưa bao giờ có thể ép họ khuất phục.

Trong lòng ngập tràn cảm giác ấm áp, tự hào.

Cùng, trước nay chưa từng có, thỏa mãn...

Quyển 5 – Kết thúc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-trieu-kim-ngoc-quyen-5-tranh-vanh>